

Drábik János
AZ EMBERKÖZPONTÚ
VILÁGREND

A GLOBALIZMUS ALTERNATÍVÁJA

Tartalom

A globális pénzimpérium és alternatívája	1
Összeesküvések és összeesküvés elméletek	22
Hitler és a nemzetközi háttérhatalom – 1. rész	73
Hitler és a nemzetközi háttérhatalom – 2. rész	83
Hitler és a nemzetközi háttérhatalom – 3. rész	91
Hitler és a nemzetközi háttérhatalom – 4. rész	106
Mennyire bűnös nép a német?	120
Kapitalizmus és pártidiktatúra Kínában	128
Máig tartó küzdelem az önálló magyar pénzrendszerért – 1. rész	149
Máig tartó küzdelem az önálló magyar pénzrendszerért – 2. rész	158
Máig tartó küzdelem az önálló magyar pénzrendszerért – 3. rész	171
Mi is a baj? S mi rá a helyes gyógymód?	181
Van a Gyurcsány-csomagnál jobb megoldás!	221
A magyar egészségügy finanszírozásának lehetséges módjai	239
Regionális és elektronikus pénz Magyarországon	242
Függelék: Bécsi beszéd, 2007. június 16.	245

A globális pénzimpérium és alternatívája

A XXI. században berendezkedett pénzvilágbirodalmat érzékelhető tulajdonságai alapján Orwelliának neveztük el George Orwell "**Állatfarm**" és "**1984**" című regényeire utalva. Egy korábbi írásunkban, amelynek a címe "**Orwellia, a rejtőzködő superhatalom**", felvázoltuk ennek a birodalomnak a szervezeti felépítését és működését. Mivel a nemzetek feletti pénzhatalom **privatizált birodalomként** működik, ezért indokolt lehet más birodalmakkal összehasonlítani. Ha visszatekintünk az elmúlt kétezer év birodalmaira a nyugati féltekén - fejtegeti **Rodrige Tremblay**, a Stanford Egyetem emeritusz professzora, "The Code for Global Ethics" (A globális etika kódexe, USA, 2007) c. könyvének a 16. fejezetében, - akkor azt láthatjuk, hogy a birodalmak létrejönnek és mintegy **622 éves ciklus** után felbomlanak. Élettartamuk befutja a születés, a felnövekedés, a terjeszkedés és a teljes érettség csúcspontját, majd a konszolidációt követően gyorsan bekövetkezik a hanyatlás, és a bukás. Sem a civilizációk, sem a birodalmak nem örökéletűek. A jelenlegi - egyelőre rejtőzködő - pénzimpérium (a világtörténelem legnagyobb magánellenőrzés alatt álló birodalma) sem örökéletű. A birodalmakat a komplexitás jellemzi, ebben van erejük, de ez törékenységük egyik oka is. Minél összetettebb és kiterjedtebb egy birodalom, annál sebezhetőbb.

Tremblay megfigyelései szerint egyes birodalmak a történelemben hat évszázadot átívelő ciklust követtek. Ha közelebbről megnézzük a **Római Birodalmat**, akkor azt látjuk, hogy Róma hegemoniája a Földközi-tenger térségében akkor kezdett megszilárdulni, amikor legyőzte i. e. 146-ban legnagyobb riválisát, **Karthágót**. Terjeszkedési időszaka Augustus császár uralkodásától (i. e. 27-től) Diocletianus uralkodásáig (i. u. 284-ig) tartott. További két évszázadig Rómára a belső harc, és a barbárok támadásai elleni védekezés volt a jellemző. Végso bukását a barbárok felülkerekedése okozta, legalábbis a **Nyugat-Római Birodalom** esetében. A svájci Freiburg egyetemének professzora, **Gustav Ruhland**, még Bismarck kancellár kérdésére (aki tudni akarta, hogy a magas civilizációval rendelkező birodalmak bukását mi idézte elő), azt a választ adta, hogy a birodalmak bukásában döntő szerepe volt a pénzrendszer magánellenőrzés alá kerülésének, a kamatszedésnek és az eladósodásnak. A birodalmak hanyatlását Ruhland szerint mindig felgyorsította az államok eladósodása, amely végül is elvezetett az összeomlásukig. Róma esetében a teljesen eladósodott és csődbe jutott államnak már nem volt pénze közfeladatai ellátásához. Az általános hanyatlás eredményeként a pénzrendszer eltűnt a gazdasági életből és átadta helyét a naturál-gazdálkodásnak, az autarchiának és a cserének. (Ennek a részleteit el lehet olvasni az Uzoracivilizáció második kötetének 272-285 oldalain).

Tremblay szerint a másik birodalom, amelyik ezt a történelmi ritmust követte, az **iszlám világbirodalom**, amely Mohamed próféta halálától, 632-től folyamatosan terjeszkedett és 750-re már Indiától a mai Spanyolországig terjedt. 945 után az iszlám birodalom fokozatosan veszített kohéziójából és elkezdődött hosszantartó, lassú hanyatlása. Végül a mongolok támadásai következtében bomlott fel 1258-ban. Ez a birodalom 626 évig állt fenn, 4 évvel tovább, mint a Nyugat-Római Birodalom.

Egy harmadik birodalom, amit összehasonlításuképpen szemügyre vehetünk, az **Ottomán Birodalom**, azaz a **Török Császárság**. Ezt 1290-ben I. Oszmán alapította. Az Ottomán Birodalom folyamatosan terjeszkedett és 1453-ban, az egykori **Kelet-Római Birodalom**, azaz **Bizánc** fővárosát, Konstantinápolyt is elfoglalta és Isztambul néven a birodalom fővárosává tette. Az Ottomán terjeszkedés egészen II. Szulejmán idejéig folytatódott, aki Magyarország egy részét is meghódította. A Török Császárság csúcspontján Magyarországtól kezdődően Rodosz szigetén át Perzsiáig az egész Közel-Keletet és az arab-lakta országokat felölelte. A birodalom végül 1917-ben az első világháború során bomlott fel. Összesen 627 évig állt fenn. Nem tudjuk megválaszolni azt a

kérdést, hogy van-e valamilyen törvényszerűség a birodalmak fennállására vonatkozóan. Az tapasztalati tény, hogy létezik egy ilyen hat évszázadot felölelő ciklus, és ez talán érvényes lehet arra a globális világbirodalomra is, amely nemcsak abban különbözik az eddig említett birodalmaktól, hogy rejtőzködő és a formálisan létező államokban működik önálló és öntörvényű erőközpontként, hanem abban is, hogy ez a transznacionális pénzimpérium egy magánbirodalom. Tulajdonosai és működtetői azok a szupergazdag bankárdinasztiák, akik ezt a rejtőzködő birodalmat elsősorban vagyonuk gyarapítására használják, és a világ pénzügyi és termelő vagyonának a centralizálásával érik el a látható államok feletti politikai hegemonia megszerzését.

Paul Kennedy, amerikai egyetemi tanár "**A nagyhatalmak felemelkedése és bukása**" (The Rise and Fall of the Great Powers) című munkájában megállapítja, hogy a birodalmak belső fejlődésük eredményeként olyan szakaszhoz jutnak, amikor már túlterjeszkednek optimális méreteiken és kimerítik erőforrásaikat. Átlépve ezt a szakaszt már nem tudnak optimálisan működni, és folyamatosan gyöngülnek. A túlterjeszkedés költségei végül is azt eredményezik, hogy a birodalmak az idő múlásával nem gazdagabbak, hanem egyre szegényebbek és gyöngébbek lesznek, s végül szétesnek. Kérdés az, hogy az a nyugati kultúrában fogant birodalom, a pénzimpérium, amely a nyugati civilizáció értékeit használta a növekedéséhez, vajon mennyire életképes? Meddig növekszik még, és meddig tudja fenntartani a nyugati civilizációnak azokat az alapvető értékeit, amelyekkel ez a civilizáció az elmúlt kétezer évben megszerezte magának a vezetőszerepet?

Akik ideológiai szempontok szerint közelítenek e nyugati-fogantatású világbirodalom, a magántulajdonban lévő pénzimpérium megismeréséhez, azok hangsúlyozzák, hogy ez a birodalom szellemi és etikai gyökereit a Bibliából meríti. A zsidó-keresztény értékrendszer, a mózesi tízparancsolat képezi e birodalom spirituális alapjait. Mindenegybes embernek a személyéhez kötődő belső értékei vannak, és ebből fakadóan **erkölcsi felelősséget** visel. Egy másik ilyen alapelv az, hogy az **ésszerűség** elsőbbséget élvez a babonával, a racionális az irracionálissal szemben. További ilyen meghatározó elv az, hogy a természeti erőforrásokat az **emberi haladás** szolgálatába kell állítani. Végül, és ez a pénzimpérium civilizációja szempontjából a legfontosabb, **a magántulajdon** - az arctalan és távollévő tulajdonosok egybetartott magántulajdona is - **sérthetetlen** és mindenek felett áll. Ezért a lehető leggazdaságosabban kell kihasználni az emberiség rendelkezésére álló erőforrásokat, és e cél érdekében minden ösztönzött igénybe kell venni a fenntartható fejlődés érdekében a produktív tőke felhalmozódásához.

Az a civilizációs folyamat, amely a XXI. században a globális pénzimpérium kibontakozásával új világrend létrejöttéhez vezetett, a XV. és a XVI. században vette kezdetét. Olyan szellemi, gazdasági, történelmi, földrajzi és geopolitikai jellegű változások sorozata zajlott le, amelyek elvezettek a gazdasági és a politikai szabadság követelményéhez. A nyugati civilizációban korábban **vallási tekintélyuralom** és a **királyi abszolutizmus** volt a meghatározó. Ezt a történelmi, gazdasági és kulturális hagyományt változtatta meg fokozatosan a reneszánsz, a felvilágosodás, az angol és a francia forradalom, valamint az amerikai földrész bekapcsolódása a nyugati civilizációba. A felvilágosodás, valamint az angol és a francia forradalom következményeként uralkodóvá vált az az eszme, hogy az **egyén szuverén érdekközpont**. Önálló, szabadakaratú rendelkező lényként, ő a szuverenitás, valamint a politikai hatalom valódi hordozója, nem pedig valamilyen elvont, absztrakt istenség, ahogyan az a korábbi évszázadokban az uralkodó nézet volt. A köztársasági és a demokratikus eszmék fokozatosan - ha nem is teljesen - kiszorították a hagyományos vallási tanításokat.

Tremblay hivatkozott könyvében kifejti, hogy a nyugati civilizációban a **liberális demokrácia** nyert létjogosultságot, mint politikai rendszer. Liberalizmus alatt az emberi jogok és a politikai szabadságjogok értendők, vagyis az, hogy az egyént azért illetik meg ilyen jogok, mert a természeti törvények jóvoltából (vagy Isten akaratából), embernek született, és e jogok emberi mivoltának elidegeníthetetlen részei. A nyugati civilizációban ma minden politikai mozgalom és irányzat

elfogadja ezeket az elveket.

(A liberális pártokban a klasszikus liberalizmus elvei jelenleg eltorzulva vannak jelen, s a liberalizmus ultra-liberalizmussá alakult át. Akiket ma neveznek liberálisnak - neo-liberálisnak, ultra-liberálisnak, neo-konzervatívnak -, azok valójában a minden embert megillető emberi jogok és politikai szabadságjogok tagadói. Liberalizmus alatt azt értik, hogy a pénz- és termelő vagyonnal rendelkező túlvagyonosodott és ezért túlhatalomhoz jutott érdekcsoportoknak akkora szabadság jár, amely lehetővé teszi számukra a mások szabadságával való korlátlan visszaélés szabadságát, a többség szegénységbe, függőhelyzetbe, szolgasorsba taszítását. A jelenlegi liberalizmussal tehát az a baj, hogy antiliberális, átcsapott az ellentétébe.)

A nyugati civilizáció felemelkedésének a korszakában lesz meghatározó az az eszmerendszer, amely már nem vallási indíttatású, de minden egyes ember alapvető szükségleteit, érdekeit és értékeit követelményként megfogalmazó normákra, erkölcsi elvekre támaszkodik. Legalábbis szavakban. **Tremblay** ezt követően részletesen elemzi, hogy melyek ennek a világi-etika alapján álló szekuláris társadalomnak és államnak, valamint politikai rendszerének, a demokráciának a főbb jellemzői.

Először is az, hogy minden egyes embernek a személyi és közösségi szabadsága olyan tulajdonsága, amivel azért rendelkezik, mert embernek született. Nem az államtól kapja, és az állam nem is veheti el. Az állam feladata gondoskodni arról, hogy mindenegyres ember élhessen egyéni és közösségi szabadságjogaival.

Ehhez szorosan kapcsolódik az az elv, hogy mindenegyres ember **egyenlőnek** születik, képes családi és elsődleges közösségeit önmaga irányítani, s hogy a nagyobb közösség, a társadalom és az állam szuverenitása, az emberek elsődleges közösségein nyugszik, s nem valami külső, absztrakt erőtlől származik.

További alapelv, hogy a kormányzásnak szekulárisnak kell lennie, azaz az államhatalmat és a kormányzást el kell választani a vallástól és az egyházaktól.

(Jelenleg ez a szekularizmus is eltorzulva működik. A mai szélsőséges és agresszív szekularizmus a mindenegyres ember alapvető szükségleteit, érdekeit és értékeit tartalmazó - abszolút mércét jelentő - erkölcsi normákat gyakorlatilag kiiktatta az államból és a közéletből, és behelyettesítette azokat a tetszés szerint lecserélhető jogszabályokkal. Az állam tehát nemcsak az egyházaktól és a vallásoktól lett elválasztva, hanem az abszolút értékeket hordozó erkölcsi normarendszertől is. A globalizmus és ideológiája - az ateista-agnosztikus szekularizmus - a pénzközpontú és szélsőségesen relativista értékrendszert helyezte az emberközpontú, szilárd értékrend helyébe. Emberközpontú az az értékrend, amely mindenegyres ember számára biztosítja az optimális kibontakozásához szükséges életkörülményeket, amelyben pénz, piac és profit az emberért és az életért van, nem, pedig fordítva.)

A **negyedik elv** szorosan kapcsolódik ehhez, mert a vallási fatalizmus helyébe a tudományos ismeretek lépnek, amelyek lehetségesnek tartják a haladást az emberi tudás fejlődésével.

(Itt is az a probléma jelenleg, hogy a világi-etika kikényszerítésére nem ad lehetőséget a szélsőséges vagyoni különbségek miatti társadalmi megosztottság és szembenállás. A tudományos ismeretek önmagukban, erkölcsi támogatás nélkül, nem tudnak racionális rendszert működtetni. A vagyontalan, függőhelyzetű számbeli többség érdekérvényesítés tekintetében kisebbség és nem tud ellenállni a túlvagyonosodott és túlerős érdekcsoportok önzésének. Az érvek ereje helyébe az erő érve, a pénzügyi, gazdasági és rendőri erőszak érve lép, azaz egyszerre szekuláris és szélsőségesen irracionális ez a rendszer.)

Az **ötödik alapelv** a tulajdonra vonatkozik. A tulajdont nem kell az állam keretében centralizálni, hanem azt az államalkotó egyének között célszerű szétosztani. Ezt az elvet kezdetben úgy

értelmezték, hogy a tulajdon konkrét személyhez kötődjön, aki azt működteti, és ezért a teljesítményével arányos tulajdongyarapodás is őt illeti meg. Adó formájában csak annyit vonjanak el személyes tulajdonából, amelyre a közszükségletek fedezéséhez szükség van. Ma ez az alapelv úgy érvényesül, hogy az állami központosítás helyére a pénzvagyonos érdekcsoportok központosítása lépett, és a termelővagyon működtető természetes személyek többsége nem rendelkezik a teljesítményével, hanem azt át kell engednie a központosított vagyon magántulajdonosainak.

További alapelv volt, hogy szabaddá kell tenni a javak és a teljesítmények cseréjét, a kereskedelmet, pedig, jogszabályokkal és szerződésekkel kell szabályozni és bonyolítani.

Több okkal is magyarázható, hogy mi tette lehetővé a nyugati fogantatású pénzimpérium világszintű létrejöttét, és a jelenlegi új világrend megszületését. A pénzimpérium sem valami vákuumban jött létre, hanem a fokozatosan kifejlődött - kifejlesztett - politikai, gazdasági és katonai alapokra építették fel. A pénzimpérium működéséhez alapvető feltétel az, amit ma **a pontosan nem meghatározott demokrácia** szóval fejeznek ki. A demokrácia eszmerendszere születésétől kezdődően igen jelentős lényegi átalakuláson ment át. Megszületésekor, a XV. század közepén, központi szerepet játszott a szabadság eszméje. E szerint az egyes egyént és az emberi közösségeket megilleti a politikai és a vallási szabadság. Ehhez társult továbbá az a felismerés, hogy az abszolút uralkodó hatalmának a decentralizációja növeli a szabadságot. A magát demokratikusnak nevezett pénzimpérium természetesen a XV.-XVI. században még egyáltalán nem létezett, de azok az eszmék, amelyeket ma is használ, már ekkor születőben voltak.

Ezen eszmék megszületéséhez hozzájárult az amerikai földrész felfedezése, a gyarmati települések kialakítása, a tömeges kivándorlás Amerikába, amely csökkentette az európai országok belső társadalmi feszültségeit, a demográfiai nyomást. Ugyanakkor az európai anyaországok jelentős külső erőforrásokhoz jutottak az Újvilágból, ami felerősítette őket. A ma is demokráciát hirdető, nyugati-fogantatású világbirodalom sokat köszönhet a gyors fejlődésnek indult kommunikációs technológiáknak, a kibontakozó ipari forradalomnak és az ipari korszakban megnövekedett termelékenységnek. A XVIII. század végén a demokrácia politikai berendezkedésként is megjelenik, és megindul a nemzetállamok kialakulása. Ennek eredményeként az abszolút uralkodóknál koncentrálódó hatalom fokozatosan fellazul, és a tekintélyuralmi rendszerek átalakulása felgyorsul. A decentralizált kapitalista gazdasági rendszer kibontakozásával felgyorsul a vagyon gyarapodása. A gazdasági teljesítmény növekedése kiváltja a világ többi részének a lemaradását. Ennek az új gazdasági rendszernek az a korlátolt-felelősségű korporáció az egyik motorja, amely lehetővé tette a gazdasági tevékenység jelentős bővítését úgy, hogy az abban részt vevő befektető tőkések kockázatát korlátozta. Az abszolút uralkodó által megszemélyesített állami centralizáció helyére fokozatosan a magántulajdon alapján működő személytelen centralizáció lépett a korporációk kialakulásával, majd uralomra kerülésével.

A korlátolt-felelősségű korporáció a nyugati-fogantatású magánbirodalom pénzimpériummá szilárdult korszakában (vagyis napjainkban) már rendkívül kártékony intézménnyé vált, mert demokrácia- és közérdek-ellenes. A korporációban tekintélyuralmi, sőt diktatórikus hatalmi irányítás működik, és minden alárendelődik egyetlen dimenziónak: a maximális nyereség elérésének. Ezért a korporációs rendszer kiválóan alkalmas a pénzimpérium működtetésére, amely maga is egy globális méretű korporációnak tekinthető, és annak a szerkezeti és működési elvei szerint funkcionál. A jelenlegi globalista világrendben elsősorban hatalmi-gazdaság működik. A gazdasági esélyegyenlőségen és teljesítményen alapuló vállalkozói szabadságot és valódi piaci versenyt a globális pénzmonopólium által diktált hatalmi-irányítás váltotta fel.

A demokrácia eszmerendszere fejlődésének bizonyos szakaszában a közhatalmat gyakorló államot az emberiség közös munkája eredményeként előálló vagyon igazságos elosztójának tekintette. Ez az, amit úgy hívtak, hogy **jóléti állam**, amely gazdaságilag a **szociális piacgazdaságra** támaszkodott. Amíg tehát a magánérdeket korlátlanul érvényesítő pénz hatalom megegyezésre

kényszerült a közérdeket érvényesítő demokratikus állammal, és a pénztőkének tudomásul kellett vennie a szociális piacgazdaság társadalmi igazságosságát is kifejező követelményeit, addig a nyugati civilizáció követésre méltó példát nyújtott.

Az eddig felsorolt okok tették lehetővé azt is, hogy ez a nyugati hatalmi képződmény a gazdasági mellett katonai erőfölényhez is jusson. A katonai erő megkönnyítette a számára, hogy elfojtsa és leküzdjön minden olyan kívülről érkező hatást, amely belső szabadságát és fejlődését akadályozhatta volna.

A mára világbirodalomká átalakult nyugati-civilizáció belső mozgatóereje a pénzvagyonos és tekintélyuralmi kisebbség, valamint a többség szükségletei és érdekei közti feszültség volt. A reneszánsznak és a felvilágosodásnak meghatározó szerepe volt az egyéni és közösségi szabadság, a társadalmi önrendelkezést megvalósító demokrácia egyetemes értékeinek a kifejlesztésében és átmeneti jellegű győzelemre juttatásában a teokratikus, arisztokratikus, tekintélyuralmi értékekkel szemben. Ezeket az egyetemes értékeket a nyugati-civilizáció fokozatosan fejlesztette ki, mintegy 500 év alatt. Ide tartozik valamennyi ember egyenlősége, méltósága és szabadsága, amelyet a történelmileg kifejlődött közjogi szabályok (alkotmányok) és az írott alkotmányok alapjogként tartalmaznak. Ugyancsak ezekhez az egyetemes értékekhez tartozik az egyes embert és emberi közösségeket kötelezően korlátozó kölcsönös tolerancia.

További értékek a társadalmi szolidaritás világi-etikája, az egyháztól szétválasztott világi állam, az ugyancsak egyetemes és szekularizált nevelés- és iskolaügy, a nemek közti egyenjogúság, az egy ember egy szavazat alapján kialakuló többség, és az ennek megfelelő politikai demokrácia. Alapvető érték a gazdasági esélyegyenlőségen alapuló szabad-vállalkozás rendszere, a társadalmi haladásba, a tudomány fejlődésébe vetett bizalom, valamint annak az elismerése, hogy minden egyénnek joga van személyes boldogulásához. A nyugati-fogantatású civilizáció úgy gondolja, hogy ezek az eszmék és értékek elsősorban rá jellemzők, és a világ többi részén lévő más, kevésbé fejlett civilizációk és eszmerendszerek inkább a tekintélyuralom és a totalitárizmus értékeit képviselik, ezért nem egyenrangúak vele.

A nyugati félteke országai nem azért integrálódtak fokozatosan egységes civilizációvá, a jelenlegi globális világbirodalomká, mert már akkor is egyfajta **abszolút tekintély** uralkodott felettük, hanem pontosan azért, mert egy **ilyen központosított, mindenek felett álló hatalom ekkor még nem létezett**. Az európai földrész különböző népei és országai közös humanista értékeket vallottak, mert hasonló földrajzi, történelmi, technológiai és gazdasági fejlődésen mentek át. Később ebbe a körbe bekapcsolódott Amerika is. A különböző nemzetállamok erősen rivalizáltak egymással. A háttérből irányító érdekcsoportok ezt a versengést a hatalmi-egyensúly politikájával szították is. Ennek számos konfliktus lett a következménye. A versengésnek hosszútávon pozitív hatása volt. Észak-Amerika és Európa alapvetően közös civilizáció hordozói voltak, nemcsak versengtek, de szervesen össze is kapcsolódtak abban a világrendszerben, amit naiv optimizmussal demokratikus nyugati birodalomként képzeltek el a népek. Ez azonban viszonylag rövid idő alatt demokratikus formákat használó pénzuralmi diktatúrává alakult át. Ennek a nyugati fogantatású civilizációnak 1815-től 1914-ig Nagy-Britannia volt a motorja. Anglia kapott először lökést az ipari forradalomtól, amely a XVIII. század közepén már éreztette hatását. Az ipari rendszer Nagy-Britannia után Franciaországban és Németországban is kiépült, s forradalmasította a hagyományos gazdaságot, amely főleg a mezőgazdaságra és a kereskedelemre támaszkodott.

Azt kívánjuk kiemelni, hogy az első világháború, miközben óriási csapást mért a nyugati civilizációra (amit tovább súlyosbított a második világháború), egyidejűleg elősegítette ebből a meggyengült civilizációból kinövő - és ma már globális méretekben létező - antidemokratikus pénzimpérium felemelkedését, és magánirányítás alatt álló világbirodalomká való átalakulását. Ebben jelentős szerepe volt annak is, hogy míg a nyugati kultúra európai része roncsolódott az amerikai része tovább erősödött. Ezért járulhatott hozzá Amerika meghatározóan a jelenlegi magánirányítású világbirodalom létrejöttéhez. 1914 óta az Egyesült Államok számít a nyugati-

civilizáció domináns részének. Ma ez a félvilágot felölelő térség lényegében egy egy-központból irányított új világrendet alkot. Ezt fogja össze az Észak-Atlanti Szerződés szervezete, a NATO, valamint a hozzá csatlakozó gazdasági és pénzügyi szervezetek, a NAFTA, az Észak-Amerikai Szabadkereskedelmi Övezet, továbbá az Európai Unió.

Ez a geopolitikai térség - a pénz magánkézben lévő euró-atlanti birodalmának hordozója - nagy sikert ért el 1989-től 1991-ig, amikor az ellensúlyt képező, de közvetve mindig is a pénzimpérium hegemoniája alatt álló, kommunista rendszer felbomlott, és az egykori szovjet birodalom államai önálló útra léptek, beleértve a történelem színpadáról távozó Szovjetunió utódállamait is. Az euró-atlanti birodalom a szovjet birodalom országait részben integrálta önmagával, a pénz magánkézben lévő világbirodalmával, a pénzimpériummal. Ennek a magánbirodalomnak ma a legfontosabb hordozóközege az Egyesült Államok, amely a pénzügyi és a katonai hatalom egyedülálló koncentrálódása révén - megfelelő ellensúly nélküli - uralkodó szerephez jutott. Egy ilyen kiegyensúlyozatlan helyzet már magában hordozza a hanyatlás és a dekadencia veszélyeit.

A jelenlegi nyugati-civilizáció a maga földrajzi kiterjedésével, euró-atlanti politikai és gazdasági rendszerével csupán a hordozó-közege a valódi birodalomnak, a tényleges szuperhatalomnak, a pénzimpériumnak. Ez a nemzetek feletti és magánkézben lévő birodalom az, amelyet úgy irányítanak, mint egy globális korporációt. Ezt a valódi szuperhatalmat (amely informálisan létezik a látható államok nemzetközi rendszerében) tekinthetjük az új világrend megteremtőjének.

Alárendelt kérdés, hogy adott esetben a pénzimpérium ernyője alatt politikai, gazdasági és katonai feszültségek is léteznek-e a szuperbirodalom amerikai és európai része között. Az Európai Unió nem lehet az Egyesült Államok igazi kihívója, mert egyazon államok feletti szuperbirodalomnak az egyik, bár földrésznyi nagyságú, régióját alkotja. Ezért nem az a fő kérdés, hogy például a pénzbirodalom európai régiójában forgalomban lévő valuta, az euró, vajon legyőzi-e a szuperbirodalom amerikai régiójában forgalomban lévő pénzt, a dollárt. Ezt a kérdést nem az észak-amerikai régióban és nem az Európai Unió régiójában döntenek el. Ebben a kérdésben a pénz-világbirodalom felsőszintű vezetői a végső szó.

Katonailag és külpolitikailag az Európai Unió tehetetlen a NATO nélkül, mivel nincs saját hadserege, vagyis nincs saját erővel alátámasztott érdekérvényesítő képessége. Emiatt nincs az EU-nak megfelelő súllyal bíró saját külpolitikája. A pénzimpérium izomzata - katonai és pénzügyi súlypontja - az Egyesült Államokban van. A pénz-szuperhatalom világstratégiáját elsősorban az Egyesült Államok lakossága finanszírozza és zsoldosként az amerikai hadsereg érvényesíti.

A közel-keleti térségben folyó háborúk elsősorban a pénzvilághatalom érdekeit szolgálják, minthogy neki elengedhetetlen az ottani kőolajmezők, energiahordozók ellenőrzése. Az Egyesült Államok azonban kevésbé van ráutalva ezekre az energiaforrásokra, mint a pénzimpérium európai térsége, s az impériumhoz sorolható Japán. Ezért amikor az a látszat alakul ki, hogy az Egyesült Államok, mint "a rivális nélkül maradt egyetlen szuperhatalom" folytat katonai terjeszkedést, valójában a pénzimpérium katonailag legerősebb tagállama védi a privatizált pénzimpérium, és az általa létrehozott új világrend pénzügyi, gazdasági, politikai és katonai érdekeit.

Ha tehát **Paul Kennedy** nézeteiből indulunk ki, hogy egy birodalom hanyatlása akkor kezdődik, amikor lehetőségein túllépve túlságosan sokat vállal magára, és ennek következtében pénzügyileg kimerül, majd megroppan az eladósodás súlya alatt, akkor nem egyedül Amerika katonai vállalásaira és eladósodására kell csupán gondolnunk. Azt kell közelebbről szemügyre vennünk, hogy a nyugati civilizációból kinőtt államok feletti pénzimpérium is vajon túllépte-e lehetősége határait, és ez a pénzimpérium is monetáris válságba került-e?

Úgy gondolom, hogy a pénzimpérium még nem érte el hatalmának zenitjét, és további növekedési időszak előtt áll. Az izomerejét képező Egyesült Államok a XXI. században olyan látható birodalom képét mutatja, amely immáron több mint 120 országban rendelkezik különböző szintű

katonai támaszpontokkal. Ugyanakkor ez a látható szuperhatalom (szemben a nem látható, de még az Egyesült Államoknál is jóval hatalmasabb pénzimpériummal) példa nélkül álló módon el van adósodva. Egyedül **az amerikai állam adóssága meghaladja a 8,5 trillió dollárt**. Ha pedig a gazdasági szektor és az állampolgárok eladósodottságát is számoljuk, akkor ez az összeg a 40 trillió dollárhoz közelít. Itt válik döntő jelentőségűvé az a kérdés, hogy melyik birodalom túlterheléséről és túlzott eladósodásáról van szó? Ki felé van eladósodva az Egyesült Államok?

Elsősorban a pénzimpérium szupergazdag bankárdinasztiáinak a tulajdonában lévő bankoknak és pénzintézeteknek tartozik. Amíg Amerika csak a pénzimpériumnak az adója, a probléma kezelhető. A pénz szuperhatalom akkor rendülhet meg, ha az Egyesült Államok olyan országok felé is kezelhetetlenül eladósodik, amelyek nem állnak a nyugati-fogantatású pénz-magánbirodalom hegemoniája alatt. Ilyen eladósodás már létrejött, például, Kína irányában.

2001 végén az Egyesült Államok nettó külföldi adóssága, vagyis annak az összegnek az egyenlege, amivel az Egyesült Államoknak tartoznak, és amivel az Egyesült Államok tartozik, elérte a 2,3 trillió dollárt. Ilyen körülmények között a kormánynak fokozott takarékoskodásra lett volna szüksége a költségvetési egyensúly érdekében. Ehelyett George W. Bush kormánya nagyarányú adócsökkentést hajtott végre, amely egyoldalúan a pénz- és korporációs oligarchia érdekeit szolgálta, és robbanásszerűen megnövelte a költségvetési hiányt.

2003-ban az iraki háború következtében égbe szöktek a katonai kiadások. Az Egyesült Államokban él a világ lakosságának az 5 %-a. Erre a lakosságra akkora katonai kiadás esik, amely egyenlő a világ összes többi országának az együttes katonai kiadásával. Az Egyesült Államok ezt az óriási költsékezt csak úgy tudta és tudja fenntartani, hogy a neki exportáló államokat olyan dollárral fizeti ki, amelyért ők Amerikától csak állami adósleveleket, államkötvényeket és más értékpapírokat tudnak vásárolni. Ha ezek az országok ezeket az értékpapírokat piacra dobják, akkor annak áldozatul eshet a dollár.

A nyugati-fogantatású pénz-világbirodalom igazi kihívója - a világtörténelemben eddig ismeretlenül gyors tempóban növekvő - kínai gazdaság. Ha szem előtt tartjuk, hogy az elmúlt kétezer évben mintegy 625 évig maradt fenn egy birodalom, akkor ez a pénzimpérium számára azt jelenti, hogy megkezdődhet a hanyatlása és 2078-ra be is fejeződhet. Közhely, hogy a történelemben pontosan semmi nem ismétlődik, hiszen a szükségszerűnek tekinthető tényezők mellett mindig jelen vannak objektív tényezőként az esetlegességek, a véletlenek is.

A XXI. század elején a termelőgazdaság volumene tekintetében a pénzimpérium keretében működő nyugati civilizáció teljesítménye már hanyatlásnak indult, különösen a pénzimpérium amerikai régiójában. Az Európai Unióra ez egyelőre nem érvényes. A több mint 450 millió lakosú Európai Unió gazdasági összterméke (GDP-je) eléri vagy meghaladja a 15 trillió dollárt, az Egyesült Államoké pedig 18 trillió dollár körül mozog. A nyugati fogantatású pénzimpérium fennállását stabilizálhatja az Európai Unió gazdasági fejlődése, amit azonban hosszútávon veszélyeztet a kibontakozó demográfiai válság. Az Európai Unió jövője szempontjából pedig még nem dőlt el az a stratégiai kérdés, hogy Ukrajna - és még inkább Oroszország - csatlakozik-e hozzá valamilyen módon, vagy pedig megmaradnak különálló tényezőnek, és elsősorban mint nyersanyag-, kőolaj- és földgáz-szállítók működnek együtt az Európai Unióval.

Már említettük, hogy a pénz-magánbirodalom igazi riválisa az a Nagy-Kína lehet, amely Hongkong mellett Tajvant is egyesíti. Az 1 milliárd 300 millió lakosú óriás-állam lakóinak 2/3-a jelenleg még vidéki területeken él. Az a sajátos tulajdonsága, hogy tekintélyuralmi rendszer diktatórikus állama keretében működik az exportorientált kapitalista gazdaság, különleges dinamikát ad Kína fejlődésének. Peking ezt a fordulatot még 1979-ben és 1980-ban hajtotta végre az akkori legfőbb vezető, Teng Hsiao-ping irányításával. A fordulat nyomán lehetővé vált a külföldi beruházás és vegyes vállalatok létesítése. Nagy lökést adott Kína gazdaságának az is, hogy különleges gazdasági zónák jöttek létre, elsősorban a tengerparti tartományokban. Felgyorsította a gazdasági

modernizációt, hogy 1997-ben a brit koronagyarmatnak számító Hongkong szerződéses megállapodás nyomán visszatért a szárazföldi Kínához.

A kínai fordulat jelképe azonban Sanghaj, amely világszintű pénzügyi-gazdasági központtá nőtte ki magát. 2001. december 11-e óta pedig Kína hivatalosan is tagja lett a globális pénzimpérium új világrendje legfontosabb intézményének, a Világkereskedelmi Szervezetnek, a WTO-nak (World Trade Organisation). Ahhoz, hogy a pekingi rendszer a WTO tagja lehessen több, mint 2 300 kínai jogszabályt kellett megváltoztatnia, illetve kiegészítenie, és 830-at pedig eltörölnie. Ez a nagyhorderejű döntés meggyorsította Kína integrálódását a világ gazdaságba. 2008-ban Pekingben tartják az Olimpiai Játékokat. Kína ereje tudatában magabiztosan készül arra, hogy megmutassa a világnak, milyen hatalmas átalakuláson ment keresztül a sorozatos reformok révén.

Jelenleg Kína gazdasága kétszer olyan gyors tempóban növekszik, mint az Egyesült Államoké, és háromszor olyan gyorsan, mint az Európai Unió gazdasága. 2007 az az esztendő, amikor a "Nagyobb Kína" gazdasági teljesítménye volumenben eléri az Európai Unió szintjét. Egy főre számítva - és főleg az életszínvonal tekintetében - természetesen sok még Kína behoznivalója, de ez az ország, amely Mao Ce-tung kulturális forradalma és a "nagy ugrás"-politikája időszakában még a használhatatlan nyersvast előállító népi kohók tízezreit építette, 2007-ben már több jó minőségű acélt állít elő, mint az Egyesült Államok és Japán együttvéve. A kínaiak sikeresen használják az elektronikus technológiát elszigeteltségük felszámolására. A kommunikációs forradalom elősegítette, hogy kitörjenek a kínai nyelv zártságából, ez pedig hozzájárult a gazdasági kapcsolataik gyors kibontakozásához. Kína felemelkedése jelentős részben a kommunikációs technológiában bekövetkezett ugrásszerű fejlődésnek, valamint a világ gazdaság globális integrációjának köszönhető.

Kína az alacsony munkabéreknek és a túlzottan leértékelt kínai valutának köszönhetően óriási kereskedelmi többletet ér el évek óta az Egyesült Államokkal és a többi nyugati országgal szemben. A Renmimbi-jüan a dollárhoz van kapcsolva és 1994 óta egy dollár 8,28 jüant ér. Ennek eredményeként Kína hatalmas volumenű nemzetközi tartalékokat halmozott fel. Ha a kínai pénznem szabadon átváltható valuta lenne, akkor legalább 40 %-kal fel kellene értékelni. Ez azt jelentené, hogy a kínai munkabérek 60 centről 1 dollár 20 centre ugranának fel. Ennek következtében Kína külkereskedelme csökkenne és a világ gazdaságra nehezedő deflációs hatások gyengülének.

Kína azonban szinte kimeríthetetlen munkaerő-tartalékokkal rendelkezne abban az esetben is, ha felértékelnék a jüant. Ez lehetővé tenné mind a belföldi, mind a külföldi vállalatok számára, hogy még fejlettebb termékeket állítsanak elő a viszonylag olcsó munkaerővel. Jelenlegi számítások szerint még hosszabb időre (esetleg több évtizedre) van szükség ahhoz, hogy a kínai munkabérek elérjék a fejlett ipari országok munkabér-színvonalát. A szárazföldi Kína egyetemei egyre jobbak, és ma már számos tajvani diák inkább oda megy tanulni és nem az Egyesült Államokba.

Kína erőfeszítéseket tesz írásrendszerének megreformálására is. Ez azért rendkívül nehéz probléma, mert az egyes kínai nyelvjárások igen jelentősen eltérnek egymástól, mint például a **pekingi** vagy a **kantoni**, és a közös írásjelek használata teszi lehetővé a megértést. Az írásreform nagy feladat elé állította annak idején azokat a török vezetőket is, akik modernizálni kívánták hazájukat. Musztafa Kemal, vagyis Atatürk, a karizmatikus török vezető, végülis elérte, hogy 1928-ban Törökország áttért a latin betűk használatára. Ez felgyorsította Törökország modernizálódását. A kínai vezetők már 1956-ban felismerték, hogy az elektronikus eszközök megkönnyíthetik a kínai nyelv standardizálását.

A Tremblay által "Nagyobb Kínának" elnevezett gazdasági tömb összterméke 2012-ben már túlszárnyalhatja az Egyesült Államok bruttó hazai termékét, GDP-jét. Ez azt jelenti, hogy Kína gazdasági tekintetben négyszeresen is felülmúlhatja legfőbb ázsiai versenytársát, Japánt. A XXI. század első évtizedében tehát három fő gazdasági világrégió működik a pénzimpérium globális

ernyője alatt: az **Egyesült Államok**, az **Európai Unió** és "**Nagyobb Kína**". E világrégiók közül a nyugati fogantatású pénzüpiérium leginkább az Egyesült Államokra és az Európai Unióra támaszkodhat, és Kínát csak közvetve tudja befolyásolni. Tanúi lehetünk, hogy a privatizált pénzüpiérium ellenőrzése alatt a pénzürendszer és a termelőgazdaság példátlan világméretű centralizációja és koncentrációja ment végbe. A pénzüpiérium ennek megfelelően politikai és katonai értelemben is szuperhatalomnak számít. A pénzüpiérium hegemoniája tehát nem egyenlő mértékben érvényesül ebben a három regionális erőközpontban.

Ez a helyzet bizonyos fokig hasonlít ahhoz a hárompólusú világrendszerhez, amelyről George Orwell ír "1984" című regényében. Ezért is neveztük a magunk részéről globális pénzüpiériumnak ezt a hárompólusú világot **Orwelliának**.

Mi jön Orwellia után?

A pénzüpiérium a globális pénzüralmi rendszer - a krematisztika - világrendje. Már **Arisztotelész** élesen megkülönböztette az emberi szükségletek kielégítésére szolgáló gazdaságot, az **ökonómiát** a pénzből még több pénzt előállító **pénzgazdaságtól**, amelyben a forgalmon és nem a termelésen van a hangsúly. A pénzgazdaságot, amely a jelenlegi privatizált világbirodalomnak az alapja, **krematisztikának** nevezte. Marx idézi Arisztotelészt a Tőke első kötetének a 166. oldalán. Megírja, hogy Arisztotelész a krematisztikával (pénzszerzéssel) szembeállítja az ökonómiát (gazdálkodást). Az ökonómia az élethez szükséges és az állam számára hasznos javak előállításával foglalkozik. Használati értékeket állít elő. A jövedelemszerzés másik fajtája az, amelyik a pénzből kíván még több pénzt előállítani. A termelőgazdaságban a fő szempont a szükségletek kielégítése. A "pénz > gazdasági tevékenység > még több pénz" formula célja azonban nem az emberi szükségletek kielégítése, hanem a pénzüvagyon korlátokat nem ismerő gyarapítása, ugyanis a pénzüvagyon növekedése elvileg nem ismer korlátokat.

A krematisztikában - a pénzüralmi rendszerben - a pénznek nevezett közvetítő közeg tulajdonosa nem állít elő értéket, hanem pénzüvagyont úgy szaporítja, hogy mások munkájának az eredményét kisajátítja. A pénz forgatásával ugyanis csak a mások által előállított érték elosztását lehet irányítani. A valódi értékeket nem a pénzgazdaság, hanem a reál-vagy termelőgazdaság állítja elő. Ennek a globális krematisztikának az egyik alternatívája a **szociális piacgazdaság** és a **jóléti állam**, a másik alternatívája pedig a lokális gazdasági érdekeket és **autonómiát védő protekcionizmus**, amely a gyengébb gazdasági szereplőket megvédelmezi a túlerővel rendelkező gazdasági ragadozóktól. Ezt a két alternatívát a pénzüpiérium pénzüralmi rendszerében ötvözni is lehet. A **szelektív protekcionizmus** és a **jóléti állam** kombinációjára már gyakorlati példa is van. Japán, Tajvan, Dél-Korea, Hongkong és Szingapúr, valamint Malajzia alkalmazta figyelemre méltó sikerrel. Ázsiában és Dél-Kelet-Ázsiában a felsorolt országok példája nyomán más országok is próbálkoznak vele.

A pénzüralmi rendszer ugyan szabad vállalkozáson alapuló piacgazdaságról beszél, de ez a neoliberális szabadpiac lényegében **monopolrendszer**, s szemben áll a **protekcionizmus**, **valamint** a **jóléti állam** termékeny kombinációjával. Az ultraliberális pénzüralmi rendszerben a világ gazdaságot uraló korporációk és pénzüintézetek mindent megtesznek a protekcionizmus és a jóléti állam megsemmisítése érdekében. Ez azt jelenti, hogy a pénzüralmi rendszerben a globális gazdaság olyan függőleges futószalaggá vagy gépsorra alakul át, amelynek az a funkciója, hogy a pénztöket alulról felfelé a pénzüpiérium tulajdonos-irányító szupergazdag érdekcsoportjaihoz áramoltassa.

Ezt a műveletet a **függőleges irányú jövedelemtovábbító futószalag** a globális monetizálással, a privatizációval és a globalizációval, vagyis a határokat átlépő transznacionális piac létrehozásával biztosítja. E tényezők közül a legfontosabb a **monetizálás**, ami egyszerűbben kifejezve azt jelenti, hogy minden létező dolognak és emberi tevékenységnek valamiféle pénzben kifejezett árat adunk. Ebben az a trükk, vagyis a lényeg, hogy akiknek nincs ilyen közvetítő közege, pénze, azoknak semmi esélye sincs a talponmaradásra a pénzüralmi rendszerben. Az egyetlen választási

lehetőségük, hogy csatlakoznak azokhoz, akik felszámolásra, megszüntetésre, megsemmisítésre, vagyis halálra vannak ítélve. Ezeknek a létszáma már meghaladja az egy milliárd főt. Minden nap meghalnak közülük 125 000-en, akik közül 25 000 éhen hal, 100 000 pedig megelőzhető és gyógyítható betegségekben pusztul el. E tragédia megakadályozásához rendelkezésre állnak az eszközök, de ezekhez pénzben kifejezett ár van hozzárendelve. Ha pedig nincs pénz, akkor nincs mód a túlélésre, a meglévő eszközök igénybevételére.

A globális kapitalizmus szélsőséges pénzuralmi változatának a működésétől az emberiség nem várhat megoldást. Ettől a hatalomgazdaságot működtető rendszertől meg kell szabadulnia. Ezt a pénzuralmi monopolista gazdaságot úgyis leküzdhetné az emberiség, hogy egyidejűleg tíznél is több más típusú gazdasági rendszert működtethetne. Ez hasonló ahhoz, mint ahogy az energiahordozókhoz viszonyulunk. Nem kell elutasítanunk a ma egyeduralkodó szénhidrátokat, a kőolajat és a földgázt, de megkezdhetjük az alternatív energiaforrások létrehozását különböző más módszerekkel. Ily módon az energiatermelés és -fogyasztás komplex rendszerré alakulna át. Ahogyan az energia-beszerzését sokoldalúvá lehet tenni, ugyanúgy a pénzrendszer és a termelőgazdaság működését is pluralizálni lehet. Komplex rendszerré lehet átalakítani a jelenleg kizárólag a globális pénzuralmi elit gazdagodását szolgáló egydimenziós hatalomgazdasági rendszert.

A globális pénzimpérium, mint szuperhatalom, többek között pénzmonopóliumának fenntartása érdekében rákényszerül a világ elérhető energiahordozóinak a lehető legteljesebb ellenőrzésére. Terjeszkedési kényszerének ez az egyik gyökere. Expanziós kényszere szülte meg a terrorizmus elleni háborút. A terrorizmus azonban homályos fogalom és sokféle módon lehet értelmezni. Alapvető ellentét van, például, a **terrorizmus** és az **állami terrorizmus** között. A nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia hegemoniája alá került Egyesült Államok a második világháború óta 73 katonai intervenciót hajtott végre. A 73. Libanonban zajlott le, ahol 470 000 palesztinai menekült él menekülttáborokban összezsúfolva. Izrael állam megalakulása óta 711 000 palesztinai kényszerült menekülésre. Ezeknek egy része Libanonban talált menedéket. 1945-től kezdődően a Pentagon által irányított fegyveres akciókban megölt személyek számát a szakértők 13 és 17 millió fő közé teszik. A különböző rejtett akciókban pedig legalább 6 millió ember vesztette életét.

A pénzügyi-gazdasági elnyomás következtében - mint már utaltunk rá - napi átlagban 125 000 ember pusztul el, de ezért nem lehet egyedül az Egyesült Államokat felelőssé tenni. Maga az Egyesült Államok is alá van rendelve a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia privát hatalmi struktúrájának, a pénzimpériumnak. A nem teljesen önálló Egyesült Államok tehát elsősorban azért felelős, hogy ennek az emberpusztító pénzuralmi világrendszernek hatalmas katonai támogatást nyújt. Ha áttekintjük az Egyesült Államok történetét, Thomas Jeffersontól, az Egyesült Államok harmadik elnökétől (1801-1809) kezdődően, akkor az Egyesült Államok 243 katonai beavatkozást hajtott végre. Szinte valamennyit valamilyen politikai akció váltotta ki, amely összefüggött a pénz- és a termelői vagyon újraelosztásával a világ valamelyik részén. Jelen pillanatban a beavatkozás Afganisztánban és Irakban zajlik. Komoly jelek utalnak arra, hogy hamarosan Iránra is kiterjed. Valószínűleg téves az az elképzelés, hogy az Egyesült Államok beleragadt az iraki konfliktusba, ezért nem fogja megtámadni Iránt. Az iraki beavatkozás a pénzimpérium szempontjából sikeresnek tekinthető. Igaz, a parlamenti demokrácia nem működik ebben az országban, de nem ez volt a háború igazi célja. A valódi cél a régió egyik erős államának a felszámolása, kőolaj-kincsének kisajátítása és állandó katonai támaszpontok létrehozása volt.

Az Egyesült Államokkal kapcsolatban gyakran hangoztatják, hogy nem gyarmatosító hatalom. Tény, hogy bizonyos gyarmatokat megszerzett a XIX. század végén Spanyolországtól, de nem tekinthető hagyományos értelemben vett gyarmattartó országnak. Ezt azért nem lehet egyértelműen pozitívként értékelni, mert a hagyományos gyarmatosító országok bizonyos fokig felelősséget éreztek az általuk meghódított népekkel szemben. A pénzimpérium szolgálatában álló Egyesült Államok viszont nem érez ilyen felelősséget. Ha Amerika önmaga ura lehetne, és nem a

pénzimpérium engedelmes kiszolgálója, akkor megtehetné, hogy hadosztályok helyett a gazdaságot és a mezőgazdaságot helyreállító, és őszi segítséget nyújtó amerikaiak ezreit küldené ebbe a megerősöskolt országba. Elsőként helyre kellene állítani a szétroncsolt infrastruktúrát. A pénzimpérium legfőbb döntéshozói azonban ezt nem engedhetik meg Amerikának, mert az iraki támaszpontok nagy valószínűséggel elsősorban az SCO-val (Shanghai Cooperation Organisation - Sanghaji Együttműködési Szervezet) megvívandó jövőbeni háborúra való felkészülés miatt létesülnek.

Az **SCO olyan államközi biztonsági tömörülés**, amely tagjainak kölcsönös támogatást nyújt. 2001-ben **Kína, Oroszország, Kazahsztán, Kirgízia, Tadzsikisztán és Üzbegisztán** hozta létre. A szervezet célját, alapelveit, szervezeti és működési rendjét a SCO-tagországok legfőbb vezetői 2002 júniusában fogadták el Szentpétervárott. A SCO-országok már több közös hadgyakorlatot hajtottak végre, a legutóbbira 2007-ben az oroszországi Cseljabinszkban került sor. Először Mongólia, később Pakisztán, India és Irán kapott megfigyelői státuszt a szervezetben. Moszkva álláspontja szerint Pakisztán csak akkor lehet tag, ha India is csatlakozik. Már Fehéroroszország is jelezte belépési szándékát. Mivel a SCO a NATO és az Egyesült Államok ellensúlya kíván lenni, ezért érthető, hogy elutasították az Egyesült Államok megfigyelői státusz iránt benyújtott kérelmét.

Az iraki háború terhét viselő amerikaiak szeretnék, ha kormányuk kivonná az amerikai hadsereget ebből az országból. Egy külföldi haderőnek azonban, amely immáron Irakban több mint egy millió ember halálát és több millió menekülését okozta, nem lehet csak úgy távozni. Valamilyen módon segítenie kell az iraki népet, az iraki államot, hogy talpra állhasson. A jövőt illető helyes döntések meghozatalánál tudomásul kell venni, hogy az Egyesült Államok a pénzimpérium érdekében egy megnyerhetetlen háborút indított. Ez a háború azért megnyerhetetlen, mert aszimmetrikus. Mit jelent ez? Az iraki ellenállók rögtönzött robbanószerkeket és szerkezeteket használnak a haditechnika legfejlettebb eszközeit bevető reguláris haderővel szemben. De van két olyan további fegyverük is, amiben felülmúlják az amerikai hadsereget. Ez pedig a térség, a terep, a hadszíntér ismerete, hiszen Irak az ő országuk. Továbbá a javukra dolgozik az idő is. Nem lehet elvárni az iraki nép egészétől a kapitulációt. A fegyverek mennyisége és minősége szempontjából az irakiak a gyengébbek, de rengeteg idő áll a rendelkezésükre. Hosszútávon ők a győzelem esélyesei.

Civilizációk együttműködése szükséges

A világtörténelemben is voltak olyan birodalmi hódítások, amelyek többszáz évig tartottak és mégis úgy értek véget, hogy a hódítónak távoznia kellett, s végül a meghódítottak győzedelmeskedtek. Az **Iszlám Konferencia Szervezetéhez**, az OIC-hez (Organisation of the Islamic Conference) 56 tagállam tartozik és még 160 millió mohamedán él Indiában is, azaz számíthatnánk 57 országot. Az iszlám világon belül is vannak alcsoportok. Az egyik választóvonal az arab-iszlámon belül a síita és a szunnita közösségek között húzódik, a másik határvonal pedig az arab és a nem arab mohamedán világot választja szét. Az Indiával együtt 57 mohamedán ország közül csak 22 arab. Az 1 milliárd 350 millió mohamedán közül pedig csak 300 millió az arab. Az iszlám annyiban természetesen az arab világ szerves része, hogy ezt a vallást és életformát az arab nép és az arab kultúra szülte.

Bernard Lewis, a Princeton Egyetem tanára és Cheney alelnök tanácsadója, sokkal inkább hozzájárult az Irak elleni háború előkészítéséhez, mint **Samuel Huntington** "A civilizációk összecsapása és a világrend átalakulása" című műve. Az afganisztáni, az iraki és a feltételezhetően bekövetkező iráni háború nem tekinthető csupán világvallások és világcivilizációk közötti konfliktusnak. Ezek a fegyveres konfliktusok elsősorban gazdasági, pénzügyi és politikai okokból éleződtek ki. Propaganda okokból jobban hangzik civilizációk összecsapásáról beszélni, mint arról, hogy egy esetleg bekövetkező nagy ázsiai háborúhoz szükség van legalább 14 katonai támaszponttal Irakban, hogy a térségben lévő energiahordozók a Nyugatot uraló pénzimpérium szilárd ellenőrzése alatt legyenek. A civilizáció, az imperializmus, valamint a birodalmi terjeszkedés túl általános fogalmak, s ezért sem politikai, sem ideológiai szempontból nincs nagy mozgósító erejük.

A terrorizmus elleni háború az államilag megszervezett terrorizmus küzdelme a hadsereggel nem rendelkező, és így hagyományos hadviselésre nem képes népi ellenállás leküzdésére. Az a nemzetek feletti magánbirodalom, amit mi pénzimpériumnak nevezünk, szilárdan kézben tartja e birodalom legfőbb támaszát jelentő Egyesült Államokat. A legfelső irányító csoportoknak sikerült az Egyesült Államokban olyan kétpárti politikai rendszert kialakítani, amelynek meghatározó tulajdonsága az, hogy bármelyik párt is kormányoz, csak a pénzimpérium által meghúzott koordináták között mozoghat. A legfontosabb kérdések így a kétpárti konszenzus körébe tartoznak és egyszerre tekinthetők republikánus és demokrata program részeinek. Vannak olyan szerzők, mint például a norvég **Johan Galtung**, az Oslo-i Egyetem tanára, és az **International Peace Research Institute** megalapítója és vezetője, aki egyenesen kombinálja a republikánus és a demokrata elnevezést, és egyetlen párt két szárnyáról beszél. Az ő szóhasználatára szerint ez az egyetlen párt a "**repucrat**", amely minden lényeges kérdésben a pénzuralmi rend által kialakított struktúrákra és kultúrára támaszkodik Amerikában.

Iránnal szemben is az állami terrorizmus eszközeivel lépnek fel. Az eddig ismertté vált tervek arra utalnak, hogy mintegy 100 000 célpontot térképeztek fel Iránon belül. A célpontokról készült lista nem csak a nukleáris berendezéseket tartalmazza, hanem az ország teljes katonai infrastruktúráját, beleértve a parancsnoki központokat, a haditengerészeti és légi támaszpontokat és minden olyan helyet, amely kapcsolatban áll a rakétafegyverekkel. Mindez azonban a számításba vett 100 000 célpontnak csak a felét teszi ki. A másik 50 000 célpont vasútvonalakból, repülőterekből, utakból, vízművekből, hidakból, csatornákból, ivóvízrendszerből, elektromos áram termelő erőművekből, vagyis olyan létesítményekből áll, amelyek a polgári élet, a civil lakosság kiszolgálása szempontjából nélkülözhetetlenek. Katonai szakértők véleménye szerint -- sikeres nyugati támadás esetén is - Irán képes lesz pusztító erejű ellencsapásra. Ennek pontos mibenlétét azonban nem tudják megmondani, inkább csak feltételezéseiket foglalják össze, amelyek a Hormuzi-szoros lezárásától kezdve az amerikai repülőgép anyahajók ellen robotrepülőgépekkel intézett támadásokon át az ún. "piszkos bombák" felrobbantásáig terjednek.

A nyugati-fogantatású pénzimpérium felfogadott ideológusai segítségével tudatosan kiélezte az iszlám és a kereszténység közti kulturális ellentétet. A két kultúra és világvallás szembenállása a türelmetlenség fokozódásához vezetett. Ezt valójában a jó értelemben vett szekularizmussal lehet meghaladni. A szekularizmus, vagyis az egyház és az állam szétválasztása Európában az 1618-tól 1648-ig folyó harmincéves háborúra vezethető vissza. Ezek voltak az ún. vallásháborúk. A szekularizmus (világivá tétel, vagy elvilágiasodás, a vallástól és az egyháztól való elfordulás) saját nézeteit a tudománnyal kívánta alátámasztani. A felvilágosodásban a hittel és az irracionálizmussal szemben a racionalizmus került előtérbe, a tudomány szerepe megnövekedett és a különböző vitás kérdéseket tudományos adatok és viták alapján kísérelték meg eldönteni.

A pénzimpérium felszámolja az amerikai demokráciát

A tények figyelembevételével elsősorban a múltra vonatkozó kérdéseket lehet eldönteni. A megtapasztalt gyakorlatra, a valóságra vonatkozó ismereteink elkerülhetetlenül a múlt tényeire támaszkodnak. A jövőre vonatkozóan ezek a tények nem adnak biztonságos eligazítást, ezért ha keressük a jelenlegi helyzet meghaladásának a jövőbeni útjait, módjait, akkor a tudományos előrelátáshoz kell folyamodnunk. A tudományos előrelátás azt jelenti, hogy kísérletet teszünk a **lehetőségek**, a **szükségyszerűségek** és a **valószínűségek** felmérésére, kidolgozására. Ezért, amikor a szekularizmus szövetségre lépett a tudománnyal, akkor valójában a múlt tényeivel alátámasztható ismeretekkel lépett szövetségre, nem a jövőre vonatkozó lehetséges tudással.

Ha viszont keressük a jelenlegi globális pénzuralmi rendszernek és a nyugati fogantatású magánbirodalomnak az alternatíváját, akkor a jövőre vonatkozó spekulációkra vagy tudományos módszerekkel kidolgozott hipotézisekre vagyunk utalva. Egy jövőbeni alternatíva tudományos szempontból nézve spekuláció vagy hipotézis. A világot irányító transznacionális pénzimpérium szempontjából kulcsfontosságú, hogy ennek a birodalomnak az izomzatát - fő erejét - képező

Egyesült Államok hogyan változhat, milyen alternatívái vannak. Ezért fel kell mérni az Egyesült Államok alapvető társadalmi-gazdasági felépítéséből adódó lehetőségeket. A gazdaság, a társadalom felépülhet hierarchikusan, azaz szigorúan megszabott alá- és fölérendeltség szerint, de felépülhet poliarchikusan is. A poliarchia sokközpontú társadalmat, többközpontú hatalmat jelent. A **poliarchiához** társadalmi pluralizmusra van szükség, amely korlátozza a hatalom gyakorlót helyzetük kizárólagossá tételében. További lehetőség, amikor nincs szilárd szervezeti rend, azaz anarchia érvényesül. A már említett **Johan Galtung** véleménye szerint Skandináviában és az Európai Unióban mély hagyománya van a **társadalmi igazságosság alapján** működő gazdaságnak és társadalomnak. Ezt a társadalmi berendezkedést az igazságosságot, méltányosságot és jogosságot kifejező **"equity"** angol szó nyomán **"equiarchy"**-nak, vagyis az igazságosság, a méltányosság uralmának nevezi.

Mivel a pénzimpérium, mint globálissá növekedett magánbirodalom az Egyesült Államokat használja birodalmi terjeszkedéséhez, ezért saját sorsára nézve is meghatározó, hogy miként alakulnak az Egyesült Államok vonatkozásában a gazdasági, a katonai, a politikai és a kulturális erőviszonyok. A jelen tényeiből a **tekintélyuralmi hierarchikus rendre** utaló tendenciák olvashatók ki. A pénzuralmi rendnek a tekintélyuralmi, sőt diktatórikus politikai rendszer a megfelelője. A pénzimpérium, birodalmi lényegének megfelelően, óriási erőket centralizál és koordinál nemzetek feletti szinten. A birodalmi függésbe került népek, országok, államok a birodalom terjeszkedésének az ellenhatásaképpen rendszerint összefognak a birodalom fékentartása érdekében. Ma már a globális magánbirodalom kulcsországában, az Egyesült Államokban is egyre többen érzik úgy, hogy a pénzimpérium nélkül az amerikai társadalom jobban boldogulna. Ha kellő számú amerikai ismeri ezt fel, és összefog a pénzimpérium ellenhatásaként világszerte létrejött **globalizmus-ellenes mozgalmakkal**, akkor ez a nemzetek feletti magánbirodalom megrendülhet.

Az emberek túlnyomó többsége számára az Egyesült Államok a jelenleg létező egyetlen szuperhatalom, amely terjeszkedő birodalomként viselkedik. Azok, akik felismerik, hogy az Egyesült Államok is csak része egy még hatalmasabb, nemzetek feletti birodalomnak, a pénzimpériumnak, azok - e birodalom alternatíváját keresve - nem gondolkodhatnak csak az Egyesült Államokban. Nem szorítkozhatnak egyedül az amerikai impérium, a látható egyetlen szuperhatalom elemzésére. A magunk részéről abból indulunk ki, hogy a nemzetek feletti pénzimpériumot nem valamilyen konkrét utódállam vagy ilyen államoknak az együttese fogja felváltani. A pénzimpérium alternatívája egy **másfajta világrendszer** lehet, amelyben nem érvényesül a globális magánpénz-monopólium és a termelői vagyon ebből fakadó centralizációja és koncentrációja. A pénzközpontú globalizmus alternatívája az emberközpontú világrend.

A természetes gazdasági rend

Másképp kifejezve: a pénzuralmi globalizáció alternatívája a termelői vagyon elsőbbségén nyugvó globális rendszer lehet, amelyben felszámolásra kerül a jogi személyiséggel rendelkező korporáció, mint a gazdasági-társadalmi felelőtlenség és önzés intézményesített formája. A természetes gazdasági rendben a tulajdon konkrét személyhez kötődik, és a tulajdon működtetője teljesítménye arányában részesül annak hasznából, s azzal szabadon rendelkezik. Ez nem a szélsőséges egyenlőség, a **"káros egyenlőzsdi"** szocializmusnak nevezett bukott rendszere. De nem azonos a pénzuralmi rend szélsőséges vagyoni megosztottságon alapuló rendszerével, a **"káros egyenlőtlenzsdi"** kapitalizmusnak és demokráciának nevezett - bukásra ítélt - rendszerével sem. A tulajdon a természetes személyhez kötődik és nagysága működtetőjének a teljesítményéhez igazodik. Tehát az **igazságos egyenlőtlenzség** rendje lépne a mai szélsőségesen igazságtalan egyenlőtlenzség rendje helyére. A szocializmusban a hatalmat gyakorló nomenklátúra az állami erőszak eszközeivel vette el az értéket előállítóktól tulajdonukat és munkájuk eredményét. A pártállam irányítói személyes teljesítmény nélkül rendelkeztek a szabadság anyagi feltételeivel. A pénzuralmi kapitalizmusban a monetáris felségjogokat kisajátító pénzvagyonos réteg a pénz magánmonopóliuma, a mesterséges eladásítás és kamatszedés segítségével jut teljesítmény nélkül a

mások munkájával előállított értékekhez. Mindkét rendszerben - az állammonoplista és a pénzmonoplista rendben - az **igazságtalan egyenlőtlenség** érvényesül, mert természetellenesen nem az rendelkezik a munkája eredményével, aki azt a teljesítményével létrehozta. Ezt kell lecserélni az emberi természetnek megfelelő **igazságos egyenlőtlenség** rendszerére, a **természetes gazdasági rendre**, amelyben ember és ember között a teljesítménye alapján van különbség.

A termelés elsőbbségén nyugvó természetes gazdasági rendszerben csökken a pénzrendszer szerepe, és a pénz elsődleges funkciójává ismét a gazdasági folyamatok közvetítése válik. Ebben az új rendszerben intézményesen felszámolják azt a lehetőséget, hogy pénzből - a termelőgazdaság és személyes teljesítmény kihagyásával - lehessen még több pénzt előállítani. A magánpénzrendszer helyébe a **közpénzrendszer** lép, és a kamatmechanizmussal működtetett hitelpénzt felváltja az összes nemzeti valuta felett álló **semleges világpénz**, amely elvezethetne a valóban szabad világkereskedelmi kapcsolatok kiegyenlítéséhez.

A természetes gazdasági rend **Silvio Gesell** német-argentin üzletember és gondolkodó elméletére utal. Amikor 1994-ben először találkoztam Silvio Gesell névvel **Margrit Kennedy** "Geld Ohne Zinsen und Inflation" (Kamat- és inflációmentes pénz) című munkájában, megpróbáltam könyvtárakban felkutatni Gesellnek az életművét. Egyévi erőfeszítembe került, amíg végülis egy észak-német kis kiadótól meg tudtam szerezni legfontosabb munkáit. Gesell életműve elhallgatásra és elfelejtésre ítéltetett. Ugyanakkor az élet mégiscsak kikényszerítette műveinek újragondolását. Gesellt a ma világhatalmat gyakorló pénz- és korporációs oligarchia nemcsak az ellenfelének, de egyik legfőbb ellenségének tekinti, akiről be kell bizonyítani, hogy csak belekontárkodott a gazdaság- és pénzügyelméletbe, és egyike a megvalósíthatatlan utópiákat hirdető amatőr különcöknek. Jobb, ha a feledés homálya borítja.

Silvio Gesellel szemben nem lehet a szokásos kliséket és címkézést alkalmazni, miszerint szélsőséges jobboldali, neonáci és ehhez hasonló, mert Gesell közismerten baloldali beállítódású ember volt, és munkásságának elismeréseként 1919 márciusában meghívták a bajor tanácskormányba pénzügyminiszternek. Aki a pénz- és korporációs oligarchia uralmi rendszerét bírálja, azt rendszerint nácinak, neonácinak, fasisztának minősítik. Gesellel kapcsolatban ezt sem lehetett alkalmazni, mert hiszen 1930-ban már meghalt, és szemben állt a nemzetiszocialistákkal. Maradna még lehetőségként, hogy marxista és kommunista címkével ellátva szorítsák ki a főáramlatú tudományosságból, de ez is nehézségekbe ütközik, mert Silvio Gesell, aki nagyon jól ismerte a marxizmust, annak egyik legmélyrehatóbb bírálója volt. Így nem maradt más, mint hogy nem létező személylé kellett átalakítani, és nevét az összes lexikonból kihagyták, nézeteit az egyetemeken nem tanítják. A müncheni Staatsbibliothek-ban mintegy 70 lexikon átnézése után csak egyben említették meg ennek a nagy és maradandó életművet hátrahagyó tudós üzletembernek a nevét.

Irving Fisher, közgazdász-matematikus, akit **Alois Schumpeter**, volt osztrák pénzügyminiszter és közgazdász, a Harvard Egyetem tanára, Amerika legnagyobb közgazdászának nevezett, ő viszont saját magát "Silvio Gesell, argentin üzletember szerény tanítványának" minősítette. **Gerhard Senft**, bécsi egyetemi tanár, ugyancsak azok közé tartozik, akik felismerték Gesell munkásságának a jelentőségét az emberiség jövője szempontjából. A "Nagy közgazdászok az ókortól napjainkig" című könyvében így ír róla: "John M. Keynes meggyőződéssel vallotta, hogy a világ többet tanul majd tőle, mint Karl Marxtól. Már életrajzából is kitűnik, hogy Silvio Gesell a német-argentin közgazdász és szociálreformátor rendkívüli ember és kísérletező volt". Gesell 1891-ben Buenos Airesben adta ki "A pénzügy reformja, mint a szociális államhoz vezető út" című írását. Ez lett az alapja annak a művének, amely a szociális problémák okait és megoldási lehetőségeit tárgyalja. Gesellt Argentínában szerzett tapasztalatai a marxizmus kritikusává tették. Rámutatott, hogy az emberi munka kizsákmányolását nem a termelőeszközök magántulajdona okozza, hanem a pénzrendszer szerkezetében lévő hibák. A pénzt nemcsak csereeszköznek tekintette, amely a piacot szolgálja, hanem a hatalom eszközének is, amely uralkodik az egész gazdasági és politikai élet

felett.

Gesell a természetes gazdasági rend fogalmát az ember természetes állapotából vezeti le. Ha a pénzt nem valami irracionális, ember feletti hatalomból származtatjuk, amely uralkodik az emberi társadalom felett, akkor az erők szabad játékából és az értelemből a gazdaság és a társadalom harmóniája jön létre. Gesell azonban nyomatékosan hangsúlyozta, hogy egy gazdasági rendszer csak akkor minősíthető természetesnek, ha nincsenek benne kiváltságok, monopóliumok, és nem uralkodik rajta a pénztőke. Ilyen természetes gazdasági rend nem jön létre magától, ezt létre kell hozni. El kell törölni minden előjogot, benne a magánpénz-monopóliumot is, és így kell biztosítani a minden gazdasági szereplőt egyformán megillető esélyegyenlőséget.

Gesellt, mint már utaltunk rá, nem kedveli a pénzimpérium vezető rétege, éppen ezért nem árt rámutatni, hogy Gesell már igen korán elhatárolódott a rasszista és antiszemita ideológiától. Darwinnak a létért folyó küzdelemre alapozott elmélete nagy hatással volt rá, de ennek automatikus átvitelét a társadalomra és a gazdaságra ellenezte, és ezért elhatárolódott a szociáldarwinizmustól. Egy nép közösségi összetartását természetesnek és egészségesnek tartotta, és ezért a mérsékelt nacionalizmust, mint egészséges tulajdonságot, elfogadta, de a túlzott nacionalizmust, a sovinizmust ellenezte. Nem értett egyet Európában a nemzetállamok terjeszkedési politikájával (Németországgal sem), és síkra szállt azért, hogy az európai nagyhatalmak békésen éljenek szomszédaikkal. Úgy gondolta, hogy a nemzetállamok terjeszkedése helyébe az európai államok hatalommentes összefogásának kellene lépnie. A béke feltétele ugyanis az igazságosság érvényesülése mind a pénzügyi-gazdasági, mind a társadalmi-politikai viszonyokban, beleértve a nemzetközi kapcsolatok rendszerét. Tehát először az igazságosságot kell megvalósítani, aztán lehet szó tartós békéről.

Mivel a pénzimpérium jelenlegi viláгурalmára kísérünk meg alternatívát felvázolni, ezért különösen fontos számunkra, hogy Gesell kifejlesztette a kapitalizmus utáni világszintű valutarendszer alapjait. Mielőtt tovább megyünk, megjegyezzük, hogy e sorok írója számára **nincs jó kapitalizmus, van viszont monopólium-mentes jó piacgazdaság. A kapitalizmus ugyanis nem azonos a piacgazdasággal**, még kevésbé a szociális piacgazdasággal. A valódi piacgazdaság természetes személyhez és annak teljesítményéhez kötődő rendszer, amely valamennyi gazdasági szereplő számára biztosítani tudja az egyenlő esélyek szabadságát. A pénzimpérium viláгурalmát az teszi lehetővé, hogy rendelkezik a legfontosabb univerzális monopóliummal, a magánpénzrendszer monopóliumával. Gesell ezt így nem fogalmazta meg, de síkra szállt egy nyílt, mindenféle kapitalista monopóliumtól mentes világpiacért. Szorgalmazta a vámhatárok, a nemzeti kereskedelmi-protekciónizmus és a gyarmati-terjeszkedés megszüntetését is. A második világháború után létrejövő pénzrendszerrel és univerzális hatáskörű szervezeteivel, a Világbankkal és a Nemzetközi Valutaalappal, ellentétben, amelyek a transznacionalista pénzhatalom érdekeit képviselik, Gesell olyan nemzetközi valutaszövetséget akart létrehozni, amely valamennyi nemzeti valuta felett álló, semleges világpénzt hozna forgalomba, és úgy működtetné, hogy az a szabad világkereskedelmi kapcsolatok kiegyenlítéséhez vezessen.

A Svájcban élő **Margrit Kennedy**, aki Németországban született és ott végezte tanulmányait, fontos szerepet játszott abban, hogy sor kerülhetett Silvio Gesell reneszánszára. Ennek nyomán ismét a figyelem középpontjába került az, hogy az értéktöbblet ugyan a termelőszférában keletkezik, de nagyságát és eloszlását a csere körfolyamata határozza meg. Az államszocialista rendszer módszerével történő kisajátítás problémáját a magánpénzrendszerrel történő kisajátítás nem oldja meg. A kapitalizmussal nem azonos piacgazdaságnak a problémáit sem az államszocializmus, sem a pénzuralmi kapitalizmus nem tudta úgy megoldani, hogy azok a társadalmi igazságosságnak (minden egyes ember szükségleteinek, érdekeinek és értékeinek) és az élet fenntartásához szükséges természeti környezet védelmének megfeleljenek. Az igazságtalan egyenlőtlenség rendszereként működő szocializmus és a kapitalizmus nem egymás alternatívái, hanem mindketten az egyenlő esélyek alapján működő piacgazdaság, a személyes teljesítmény-

függő igazságos egyenlőtlenség ellentétei.

A piaczgazdaság mindkét ellentéte - az állammonopolista és a pénzmonopolista gazdasági rendszer - kudarcának számos oka van, de legmélyebb oka a pénzrendszer hibáiban keresendő. Az első ilyen hiba az, hogy a pénzrendszerben működő kamatmechanizmus csak középtávon - hosszútávon pedig sohasem - képes biztosítani a **pénzforgást**. A tartós kamatszedés matematikai-logikai lehetetlenség, ezért csak viszonylag korlátozott ideig képes a pénz körforgását biztosítani.

A kamatmechanizmussal működtetett magánpénzrendszerrel kapcsolatos alapvető félreértés következtében a lakosság többsége még mindig azt hiszi, hogy csak akkor fizetünk kamatot, ha kölcsönt veszünk fel. Ez tévedés, ugyanis minden ár kamatot tartalmaz, amelyet a termelő és a szolgáltató fizet a banknak azért, hogy termelőeszközökhöz jusson. A kamatozó pénzrendszerrel kapcsolatos harmadik tévedésünk, hogy azt hisszük: ennek a kamatnak a megfizetése - történjen az hitelfelvétel után, vagy a termékek és szolgáltatások áraiba elrejtve - jogos szolgáltatás. A kamatnak és a kamatos kamatnak a javak folyamatos és teljes újraelosztásában van szerepe. A pénzáramlás pedig a kispénzüektől a pénzvagyonnal rendelkezők felé tart, s ez a mozgás egyirányú. Ha a magyar társadalmat tíz egyenlő nagyságú csoportra osztanánk, akkor hozzávetőleges számítások szerint 80 %-uk kevesebb kamatot kap, mint amennyi kamatot fizet. 10 %-uknál ez egyensúlyban lenne, a további 10 % pedig igen nagy hasznot húz a rendszerből. Kamatnyeresége tehát csak a lakosság mintegy 10 %-ának van, és ez a nyereség abból származik, amit a nagy többség elveszít a kamatrendszeren. A kamatrendszer tehát újraosztja a megtermelt jövedelmet, és azt folyamatosan átszivattyúzza a munkából élőkől a pénzüket kölcsönadni képes egyénekhez.

A kamatmechanizmussal működtetett pénzrendszerre vonatkozó negyedik tévedésünk az, hogy az infláció kiegészítése végett kell kamatot fizetnünk. Az infláció a hitelpénzrendszer velejárója és kamatra a pénzforgás biztosítása miatt van szükség. A kamat teljesítmény nélküli jövedelmet tesz lehetővé, továbbá erőszakolt, természetellenes növekedésre kényszeríti a gazdaságot, és tovább fokozza a jövedelmek közötti egyenlőtlenséget.

Szakértők kimutatták, hogy a világgazdaság jelenlegi helyzetében a rendelkezésre álló pénzmennyiség 2-3 %-a elég lenne az áruforgalom és a gazdasági folyamatok lebonyolításához. A pénzforgalom 97 %-a spekulációs célú pénzmozgás, az emberiség rendelkezésére álló vagyont nem gyarapítja, egyetlen célja, hogy a pénzből még több pénzt állítsanak elő.

Silvio Gesell mindezt már 80 évvel ezelőtt felismerte és elemezte műveiben. Az általa ajánlott **természetes gazdasági rend**, amely alapjaiban különbözik az eddig ismert állammonopolista és magánmonopolista rendszertől, a közpénzrendszer helyreállítását jelentené. Gesell azt javasolja, hogy kamatszedés helyett vonják társadalmi ellenőrzés alá - a demokratikus állam hatáskörébe - a gazdasági élet közvetítő közegét, a pénzt. A **pénzforgás biztosítása érdekében** pedig ne a kamatmechanizmust használják, hanem szedjenek **pénzhasználati, illetve pénzvisszatartási illetéket**. Ez az illeték nem azoknak kedvezne, akik nagy mennyiségű fölös pénzzel rendelkeznek, hanem a társadalom egészének, az azt demokratikus képviselő államnak, illetve a régióknak, amely ezt a pénzt kibocsátja és használja. A pénz szerepe ezzel eredeti funkciójára, a **közvetítő csereeszköz** szerepére korlátozódna.

Ha több van valakinél, mint amennyire szüksége van, akkor beviszi a bankba, ahol kölcsönként újra forgalombahozzák. A természetes gazdasági rend is ösztönözné a takarékosagra. A látra szóló betéten lévő pénzt ugyanis a bankok ma is készpénzként kezelik, és kezelési díjat számítanak fel. A takarékszámlán lévő pénz után azonban ezt nem teszik. A pénz megtartja értékét, mert kiküszöbölődne az infláció. A jelenlegi kamatmechanizmussal működtetett hitelpénzrendszerben az államadósság folyamatos csökkentése és a munkahelyek megtartása szempontjából nélkülözhetetlen a pénzrendszer által tudatosan előállított és menedzselt infláció. A bank természetesen munkájáért díjat számíthat fel, valamint csekély kockázati prémiumot, amit ma is felszámít minden banki ügylet lebonyolításakor.

A XX. század talán legnagyobb közgazdásza, **John Maynard Keynes**, tisztában volt a jelenlegi kamatmechanizmussal működtetett magánpénzrendszer fogyatékoságaival, és Silvio Gesell alternatív pénzrendszerre vonatkozó elképzeléseivel. 1936-ban mondta azt, hogy "a jövőben többet fogunk tanulni Gesell, mint Marx szellemétől". Ez a jövő most már egészen közel van és ezt a pénzümpérium legfőbb vezetői is tudják. Tisztában vannak vele, hogy bolygónk ökológiai egyensúlya és vele együtt a világgazdasági rendszer egyensúlya is felborult az általuk bevezetett globális magánpénz-monopólium miatt. Ezért már megtették ők is az előkészületeket a jelenlegi uralkodó pénzrendszer lecserélésére, s jelenlegi privilegizált helyzetük átmentésére a globalizmus utáni időkre. A pénzümpérium privatizált magánbirodalom, és ezért nem az emberiség egészének az alapvető érdekeiből, hanem a privilegizált érdekcsoportok partikuláris érdekeiből indul ki.

A pénzümpérium a pénzügyi összeomlás elkerülése végett egyrészt a fegyveres konfliktusokba menekült, másrészt komoly előkészületeket tett egy nemesfémmeel fedezett világpénz létrehozására, mely egyfajta "**global single currency**"-ként működne, és amely pénzrendszernek egyedül ő lehetne az irányítója.

A pénzümpérium globális elitje Silvio Gesell szabad gazdasági modelljét igyekszik örökségnek feltüntetni. Gesell szabad pénzről szóló elképzelései azonban egyre inkább tért hódítanak, főleg az angolszász országokban. A már hivatkozott **Irving Fisher**, aki matematikusból lett közgazdász, többek között **Franklin Delano Roosevelt** elnök számára is készített ajánlásokat a gazdasági világválság nyomán előállott problémák megoldására. A Gesell által ajánlott szabad pénzről - a **forrásbiztosított pénzről** - azt mondta, hogy az a legjobb szabályozója lehetne a pénz forgási-sebességének, amely a jelenlegi kamatmechanizmussal működtetett pénzrendszerben a legzavaróbb tényezője az árszínvonal stabilizálásának. A szabad pénz helyes alkalmazása esetén néhány hét alatt kisegítené Amerikát a válságból.

A még mindig dollár alapon működő világpénzrendszer egyre gyakrabban mutat szélsőséges kilengéseket. A világ első számú tartalékvalutája, a dollár azonban a 100 %-osan magántulajdonban lévő bank (a Federal Reserve System) magánbankjegye. Ez a FED-dollár valójában a pénzümpérium valutája, amit rákényszerített birodalma vezető tartományára, az Egyesült Államokra. A FED-dollár megingása következtében a pénz és a kamat problematikája ismét kiemelt témája lett a politikai és akadémiai vitáknak. Egyre több országban - köztük Magyarországon is - a kamatszolgálat, illetve az országra nehezedő tartozásállomány kiszolgálása profittal, tőkejádékkal és kamattal, túlszárnyalja a szociális kiadásokat. Ma már nemcsak a harmadik világ országait, de a legfejlettebb ipari országokat is fojtogatják az adósságszolgálati terhek. A monetáris konfliktusok alapjaiban érintik a jelenlegi pénzüralmi világrendet és a pénzümpérium stabilitását. Erről a pénzümpériumról kiderült, hogy alapvetően természetellenes és ezért hosszú távon nincs létjogosultsága.

Természetesnek ugyanis csak azt lehet nevezni, ami alkalmazkodik az emberi természethez. Az emberi természetnek pedig az a rend felel meg, amelyben az ember leginkább gyarapodik és ahol minden egyes ember optimális kibontakozása biztosítva van. De mérni is lehet ezt. A mérésre leginkább az alkalmas, ha megnézzük, hogy egy négyzetméterre mennyi energia, humán erőforrás ráfordítására van szükség nagyobb mennyiségű és jobb minőségű termék előállításához. Az a gazdasági és társadalmi rend természetesebb, ahol az ember leginkább gyarapodik. Változatlanul érvényes a "**homo mensura**" elve, vagyis, hogy mindennek az ember a mértéke, így az **emberközpontú gazdaságnak** is ez a legfőbb ismérve. Ennek lényegét úgy is kifejezhetjük, hogy a gazdaság és a gazdasági teljesítmény hozama - a profit, a tőkejövedelem - az emberért van, és nem az ember van a profitért és a kamatért.

A természetes társadalom és gazdaság csak verseny keretében fejlődhet. Csak a verseny teszi lehetővé, hogy a legalkalmasabb, a legjobb teljesítményt nyújtó fejlődjön, és az alkalmatlanabb kiküszöbölődjön. A természeti törvényeknek megfelelő verseny azonban csak az előjogok teljeskörű mellőzésével lehetséges. Az esélyegyenlőséget csak az biztosíthatja, ha minden egyes ember személyi tulajdonságai és teljesítményei határozzák meg a verseny kimenetelét. Így

választódhatnak ki a legjobb tulajdonságok és örökíthetők át a további nemzedékekre.

Ahhoz, hogy az esélyegyenlőség alapján zajljék a verseny, természetesen mind a tényeknek megfelelő igazság, mind a minden egyes ember méltóságát egyformán tiszteletben tartó igazságosság kimondására is szükség van, azaz az őszinteség is alapvető versenytényező. Ez tagadja a mai eltúlzott titkolódzási módszereket, amelyek lehetővé teszik, hogy az őszintétlen csaló ember is sikeres legyen az őszinte, nagyobb teljesítményt nyújtó embertársa rovására. Az ember akkor felel meg saját természetének, ha követheti jogos önértékét, természeti törvényként génjeiben lévő önfenntartási ösztönét. Bebizonyosodott, hogy a mindenkit egyformán megillető esélyegyenlőség körülményei között az ember egyénileg és közösen is optimális teljesítményt nyújt. Ha pedig ez így van, akkor **nem lehet rossz az a fa, amely jó gyümölcsöt terem**. Más szóval olyan társadalmi szabadságra kell törekedni, amely felöleli a gazdasági esélyegyenlőségen alapuló vállalkozói szabadságot.

Gesell természetes gazdasági rendje tehát az ésszerű, és a másik ember önértékével kiegyensúlyozott, igazságos önértékre van felépítve. Az önérték követése nem azonos az önzéssel. Az emberi szükségletek egyszerre testiak és szellemiek. A gazdasági tevékenység a testi szükségleteket elégíti ki. Az emberek is először testi szükségleteiket elégítik ki, és csak utána szellemi igényeiket. Ahhoz, hogy egy ilyen rendszer működhessen és mindenki kellő arányban tudja önértékét képviselni, biztosítani kell, hogy minden egyes ember rendelkezhesse munkája hozadékával. A munka teljesítménye tehát azt illesse, aki ezt a munkát elvégezte. Ha a gazdaságot nem az önértékre építjük fel, ha nem rendelkezhet mindenki szabad döntése alapján a saját munkája eredményével, akkor a természetes gazdasági rend működésképtelen.

Abban a gazdasági rendszerben, amely felválthatná a jelenlegi pénzürelmi rendszert, a gazdasági szereplőknek személyi képességeikre támaszkodva, nyílt terepen kell megvívniuk a versenyt. Ha egyetlen versenyző sem rendelkezik előjogokkal és azonos terepen, azonos feltételekkel minden résztvevő egyenlő módon követheti saját érdekeit, akkor a természetes gazdasági rend sikeres alternatíva lehet. A globalizmus pénzürelmi rendszerét felváltó természetes gazdasági rendszer csak a természetes személyhez kötődő, a teljesítményét tükröző és a többi ember iránti felelősséggel megterhelt magántulajdonon alapulhat. A magántulajdon azonban szabad egyének társulásaként különböző fokozatú közösségi változatokban, szövetkezeti formákban is működhet. A lényeg az, hogy se az állammonopolista hatalom, se a magánmonopolista hatalom ne vehesse el az értékelőállító személytől egyéni szabadságát, függetlenségét, személyes felelősségét és azt, hogy ő rendelkezhesse munkája eredményével, hogy teljesítményének ő maradjon az ura. A teljesítményhez kötött magántulajdon az egyén önrendelkezésének, azaz az egyéni és társadalmi szabadságának az alapja.

Gesell tehát az emberi természettel ellentétesnek ítélte nemcsak a kapitalizmust a maga pénzürelmi és a földjáradékhoz kötődő hibáival, hanem a kommunizmust is természetellenes rendszernek tartotta. Ezt azzal bizonyította, hogy amikor a legfanatikusabb kommunistáknál is előkerült a **bérlőközösségre való áttérés**, akkor azt szinte azonnal és egyöntetűen elutasították. A bérlőközösségnek ez az egyértelmű elutasítása bizonyítja, hogy az emberben nincs benne az a kommunisztikus szellem, amit feltételeztek. **A bérlőközösségben mindenki egyenlő bérlőben részesül, tekintet nélkül a teljesítményére.** A szélsőséges egyenlősdi tehát ellentétes az emberi természettel.

Itt találkozunk azzal a problémával, hogy az egyes emberben egyszerre van meg az igény arra, hogy erős legyen és szabad, és a többi ember fölé tudjon nőni a teljesítményével és ennek megfelelően több vagyoni, és társadalmi elismerésben részesüljön. A szabadságnak ez az érvényesülése az **erőseknek előnyös**. Ugyanígy megvan minden emberben az az igény, hogy **ha a gyengékhez tartozik** (és ilyenek a gyerekek, az öregek, a szegények, a kevésbé iskolázottak, a munkanélküliek, a menekültek), akkor is kielégíthesse a létfenntartásához nélkülözhetetlen alapvető szükségleteit. Ez viszont az egyenlőség iránti alapvető igényt jelenti, amely a szabadságnak az ellentéte. Az emberek tehát egyaránt szeretnék szabadok, és egyenlőek lenni. Ha csak a szabadság érvényesül, akkor a

társadalom egy olyan autóhoz hasonlít, amelyben nincs fékberendezés. Az ilyen autóval nem lehet közlekedni, mert állandó veszélyforrás és így kaotikus viszonyokhoz vezet. Azaz ha nem érvényesül az erők szabadságával szemben a gyengébbek védelmét jelentő egyenlőség, akkor nem érvényesül a társadalmi felelősség és egy működésképtelen, kaotikus gazdaság és társadalom jön létre.

Ha viszont túlfeszítjük az egyenlőség követelményét, és nem érvényesülhet a különböző teljesítményekhez igazodó többlet-vagyoni és nagyobb társadalmi megbecsülés járuléka, akkor egy stagnáló gazdasághoz és társadalomhoz jutunk. Ez ahhoz az autóhoz hasonlít, amelyben csak a fékek működnek és a motor ki van kapcsolva, vagy csak gyengén működik. Az ilyen káros egyenlősdi, amely nem ad teret az egyéni ösztönzésnek, kezdeményezésnek és teljesítménynek, igazságtalan és működésképtelen rendszerhez vezet. Ezt a reálszocializmus évtizedei kellően bizonyították.

Az egyes ember kettős igényéből adódik az, hogy a szabadság és az egyenlőség iránti követelményt egybe kell kapcsolni, amely így komplementer egészet alkot. A két ellentétes követelmény helyett, hogy kölcsönösen kizárná, harmonikusan kiegészíti egymást. E kettős követelménynek a gazdasági és társadalmi rendszerben történő összekapcsolására a szociális piacgazdaság az egyik gyakorlatban is bevált példa. Ezért lehet a szociális piacgazdaságot a keresztény gyökerű, de a reneszánsz, a felvilágosodás, a racionalizmus és individualizmus együttes hatására kialakult európai kultúra társadalmi-gazdasági csúcsteljesítményének tekinteni.

Az individualizmus, a szabadság tehát jó dolog, de az eltúlzott individualizmus, ahol az önérdek követése önzéssé torzulhat, már rossz dolog. Társadalmi méretekben a szabadság rendje szintén jó dolog, de a részérdek korlátozásmentes érvényesülése, az eltúlzott szabadság már rossz dolog, mert káoszhoz vezet. Ugyanezt lehet elmondani az eltúlzott egyenlőség rendszerére, amely szükséges a társadalmi felelősség és szolidaritás érvényesítése érdekében, de káros egyenlősdivé torzulva stagnáláshoz vezet, leállítja a gazdaság és a társadalom természetes növekedését. A közérdek érvényesítése szempontjából nem vagyonszűkösségre, de meghatározott terjedelmű közvagyonra van szükség. Bérközösség helyett pedig teljesítményarányos bérezésre, amely azonban tudomásul veszi az alapvető emberi szükségletek feltétlenül, azaz teljesítményre való tekintet nélküli kielégítését. Ez az alsó szint az egészséges emberi létezéshez szükséges biológiai reprodukció és a versenyképes munkaerő előállításához szükséges társadalmi reprodukció.

Visszatérve Gesellhez, ő elhibázottnak tartotta a kommunizmust, és az ősközösségi társadalom közös gazdálkodására, valamint az őskereszténység korára való hivatkozást, mert egyikben sem árutermelésről és munkamegosztásról volt szó, ahol mérhető az egyes résztvevők teljesítménye közti különbség. Az árutermelésre és a munkamegosztásra való áttéréssel új korszak kezdődött az emberiség történetében. Mérhetővé vált mindenkinek az egyéni teljesítménye és ezért érthető, hogy mindenki maga akart és akar rendelkezni munkája termékével.

Gesell úgy véli, hogy ily módon az egyes emberi közösségeken belül az ügyesebbek, tehetségesebbek, akik a legmagasabb teljesítményt nyújtották, lettek a legtekintélyesebbek és váltak vezetőkké. A vezetők vonzották magukhoz azokat, akiknek a teljesítménye átlagon felüli volt. Így az árutermelés és a munkamegosztás létrehozta a magángazdaságot, amely a felváltotta a kommunisztikus közös gazdálkodást. Gesell szerint nem azért esett szét ez az ősközösségi kommunisztikus rendszer, mert kívülről megtámadták, hanem azért, mert benne kifejlődött a legügyesebbeknek, a legnagyobb teljesítményt nyújtóknak az az erős csoportja, akik számára ez a vagyonszűkösség már nem volt igazságos.

Gesellre erősen hatott a szociáldarwinizmus és ezért az ember önfenntartási ösztönét jelölte meg a magángazdasághoz vezető egyik tényezőként. A közösségi gazdaságban érvényesül a fajfenntartási ösztön, amelyet az önfenntartási ösztön felhígított változatának tekintett. Minél nagyobb a közösség, annál nagyobb a hígítás. Gesell "A természetes gazdasági rend" című munkájában

(Kétezeregy Kiadó, 2004, Budapest, 24. old) idézi **Ch. Secrétant**: "Lényegében az önértéknek kell munkára ösztönöznie. Ezért támogatni kell mindent, ami ennek az ösztönzésnek nagyobb erőt és mozgásszabadságot ad. Mindent, ami ezt az ösztönzést fékezi és gyengíti, károsként kell elítélni. Ebből az alapelvből kell kiindulni, és megingathatatlan következetességgel kell alkalmazni, figyelmen kívül hagyva a rövidlátó emberbaráti felháborodást és az egyházi átkot."

Gesell meg volt róla győződve, hogy minden ember csak jót várhat a természetes gazdasági rendtől. Ez ugyanis meghaladja az államosítással végzett hatósági-állami kizsákmányolás rendjét, de egyidejűleg felszámolja a hitelpénzzel, eladósítással, kamattal, vagyis a pénztőkével végzett kapitalista kizsákmányolást is. Gesell tehát eljut ahhoz a felismeréshez, hogy a természetes gazdasági rendnek (amelynek egyik gyakorlatban életképesnek bizonyult változata a szociális piacgazdaság és a jóléti állam volt, amint már utaltunk rá) egyaránt ellentéte a kommunizmus és a kapitalizmus is. Az első világháború tapasztalatai Gesellt megerősítették ebben a meggyőződésében. Fő művének a negyedik kiadásához újabb előszót írt és ebben hangsúlyozza, hogy a kapitalizmusból is ki kell szállni az emberiségnek, s ezt már a kapitalisták maguk is felismerték. (Ismételten leszögezzük, hogy a kapitalizmus nem azonos a piacgazdasággal, hanem annak az ellentéte. Ezt azért ismétljük ennyit, mert a jelenlegi ultraliberális pénzürelmi rendszerben a pénz- és korporációs oligarchia fizetett ideológusai tudatosan összekeverik a piacgazdaságot egyik ellentétével, a kapitalizmussal.)

A csordaember átalakulása részemberből önálló és teljesértékű emberré, vagyis olyan individuummá, aki a mások által gyakorolt uralom minden formáját elutasítja, a munkamegosztással kezdődött. Ez a civilizációs folyamat már rég befejeződhetett volna, ha azt nem akadályozza meg a **földhasználattal kapcsolatos** problémák és a pénzrendszer, pontosabban a **kamatmechanizmussal működtetett magánpénzrendszer** fogyatékságai. Ezek a fogyatékságok tették lehetővé a kapitalizmus létrejöttét, amely viszont a maga szolgálatába állította az államot. Gesell úgy látta, hogy az államnak az a formája, amely az első világháború után Európában kialakult, felemásságot jelentett az állammonopolista kommunizmus és a szabad gazdaság között. Gesell azt akarta, hogy az emberiség ne csak a kommunizmus zsákutcájától szabaduljon meg, hanem kitörhessen - ahogy ő fogalmazta - a "kapitalizmus szurdokából" is.

A természetes gazdasági rendet Gesell nem tekinti gyökeresen újnak, amit mesterségesen hoznak létre. Mindössze arról van szó, hogy az organikusan kialakult munkamegosztással kezdetét vevő rendszer fejlődésének útjából, ha sikerül eltávolítani a pénzrendszer és az élet alapját képező földre vonatkozó szabályok hibáit és az ebből eredő akadályokat, akkor már lehetségessé válik a természetes gazdasági rendben való élet. Itt tehát nem utópiával, teljesíthetetlen elképzeléssel van dolgunk. Mivel a természetes gazdasági rend megáll a maga lábán, ezért azt a paternalista államot, amely úgy működteti a gazdaságot, hogy egyszerre futballbíró és játékos is, feleslegessé teszi. Nincs szükség hatósági gyámkodásra, hanem a természetes gazdasági rend működéséhez szükséges feltételek megteremtése a fontos. A természetes gazdasági rend tiszteletben tartja a fejlődést biztosító természetes kiválasztódás törvényeit, szabad utat enged a mindig előbbre törekvő ember optimális kibontakozásához, ahhoz, hogy az emberiség mindenki más uralmától megszabadított, csak önmagának felelős emberekből álljon.

A jelenlegi világrendszer megváltoztatása

Ahhoz, hogy a természetes gazdasági és társadalmi rend létrejöhessen, át kell alakítani azt a pénzügyi, gazdasági és nemzetközi politikai rendszert, amely jelenleg a transznacionális pénzümpérium hegemoniája alatt működik, és amelynek a központja ma az Egyesült Államok. Kína átvehetné az Egyesült Államoktól a központ szerepét, de csak akkor, ha ehhez a transznacionális pénzümpérium irányítói hozzájárulnak.

Egy további alternatíva lehet a jelenlegi világrendszer regionalizációja, de ugyancsak a globális pénzümpérium hegemoniája alatt. Jelenleg **négy világrégió** kialakulása figyelhető meg. Az első a

latin-amerikai és karib-tengeri országoknak a csoportja. Itt akár pénzügyi unió is létrejöhet. Amit kilenc ország a 2006 decemberében La Paz-ban megtartott tanácskozásán elfogadott, az egy társadalmiasított szociális gazdaságra vonatzik. A felszabadítási teológia, valamint Kuba szociális igazságot hirdető társadalma párosulva Venezuela olajjövendelmével már olyan tényezőket ötvöz, amelyek minőségi változást eredményezhetnek a világrégió gazdasági és társadalmi életében. Venezuela nemrég kilépett a Világbankból és a Nemzetközi Valutaalapból, miután visszafizette tartozásait. Több más latin-amerikai ország is fontolgatja távozását, de ezt egyelőre addig nem teheti meg, amíg nem rendezi adósságszolgálati terheit. A régió mozgása, az ún. **populista demokrácia** irányába halad, amely szembenáll a szokásos latin-amerikai elitista demokráciával. Ez a populista demokrácia bizonyos rokonságot mutat a Kelet-Európában korábban létezett népi demokratikus rendszerekkel, amelyek ellenezték azt a demokráciát, amely lényegében a nemzetközi pénz- és korporációs demokrácia elitista uralmának a politikai kulisszája.

Egy további régió lehet az iszlám országok világközössége Marokkótól a Fülöp-szigetekig, Nepáltól Sri Lankáig. A harmadik világrégió a kelet-ázsiai térség Japán nélkül, de Indiával és esetleg a Shanghai Cooperation Organisation-nel, az SCO-val együttműködve. Egy negyedik világrégió az az Oroszország, amely még ma is a világ legnagyobb területű országa.

Ha ezek a világrégiók olyan mértékű önállóságra tennének szert, hogy a transznacionalista pénzimpérium már nem lenne képes hegemoniáját fenntartani és legalapvetőbb érdekeit érvényesíteni, akkor a konfliktusok kiéleződésére számíthatunk. Ha a pénzimpérium hatalma hanyatlik, az megnövelheti legfontosabb tagországának, az Egyesült Államoknak az önállósodását és Amerikán belül is a birodalmi struktúrák meggyöngyölnének, miközben a lakosság érdekeit érvényesítő köztársasági tényezők újból átvehetnék a vezetést, mégpedig az amerikai alkotmány eredeti szerepének a visszaállításával.

Jelenleg ez az állampolgároknak elsőbbséget adó amerikai alkotmány csak korlátozottan érvényesül, mivel a főhatalmat kisajátító nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia és birodalmi struktúrái két módon is korlátozzák az Egyesült Államok eredeti alkotmányát. Egyrészt rendelkezéseit ártították oly módon, hogy nemzetközi szerződéseket hoztak létre, amelyek rendelkezései elsőbbséget élveznek a nemzeti törvénynek számító amerikai alkotmánnyal szemben. Másrészt olyan gyakorlatot vezettek be, ahol a három egymást kiegyensúlyozó hatalmi ágból kiemelték az elnököt és a kormányt, és így a végrehajtó hatalmat fölényhez juttatták. Ma már az Egyesült Államok működésében döntő szerephez jutottak az elnöki kormányzást érvényesítő elnöki rendeletek. Ezeknek a túlnyomó többsége felülírja az amerikai alkotmány rendelkezéseit. A regionalizáció tehát lehetővé tenné az Egyesült Államok önmagára találását, és a transznacionális pénzimpérium szorítása alól való kiszabadítását.

Az ENSZ, mint univerzális parlament

A Silvio Gesell által ajánlott természetes gazdasági rend egyik megvalósítási lehetősége lenne az egész nemzetközi rendszer újragondolása és átalakítása. Ez például lehetséges lenne az Egyesült Nemzetek Szervezetének a demokrácia eredeti és etikus normái szerinti átalakításával. Ehhez szükséges lenne a jelenlegi nagyhatalmakat illető privilégiumok megszüntetése. Az ENSZ Biztonsági Tanácsa öt tagjának - az Egyesült Államoknak, Oroszországnak, Angliának, Franciaországnak és Kínának - a vétőjogát meg kellene szüntetni. A Biztonsági Tanács létszámát ki lehetne bővíteni 54 főre, ugyanúgy, ahogy a Gazdasági és Szociális Tanács is 54 tagú, és lehetővé kellene tenni, hogy többségi szavazással a nagyhatalmak döntései megváltoztathatóak legyenek.

Egy valóban demokratikus Egyesült Nemzetek Szervezete hatalmas erőket tudna mozgósítani az emberiség egészének a szükségleteit, érdekeit és értékeit szolgáló változtatások érdekében. Elképzelhető lenne egy olyan ENSZ, amelyben mint **univerzális parlamentben** minden egy milliónyi embernek egy fő képviselője lenne. Ahhoz, hogy önálló világhatalmi tényezőként működhesse egy ilyen világparlament, célszerű lenne esetleg Svájcba áthelyezni a központját. A

ma egyedülként működő igazi szuperhatalom - a pénzimpérium - így kevésbé tudná a megerősített és demokratikussá tett világszervezetet a saját járszalagjára kényszeríteni.

A globalizmussal nem az a baj, hogy világszintű pénzügyi, gazdasági és politikai rendszert alkot, hanem az, hogy **privatizált transznacionalista birodalommá vált. A pénzimpérium új világrendje, nem az emberiség közös érdekei, hanem elsősorban egy szűk érdekcsoport partikuláris érdekei szerint működik.** Mivel a rejtőzködő pénzimpérium valóságos birodalom, ezért nagy valószínűséggel osztozik a világtörténelemben eddig ismert birodalmak sorsában. Ebből a legfontosabb talán az, hogy birodalmak létrejönnek, elérik csúcspontjukat, majd lehanyaglanak és végül felbomlanak, vagyis nem tartanak örökké. A történelem empirikus tapasztalatai, valamint a jövőkutatás - a lehetőségek, szükségszerűségek és valószínűségek elemzése - azt támasztja alá, hogy **a kártékony globalizmust** felválthatja az egész emberiség érdekeit szolgáló **hasznos globalizmus, az emberközpontú világrend,** amely Silvio Gesell természetes gazdasági rendje szerint működne.

Összeesküvések és összeesküvési elméletek

Az "összeesküvési elmélet" elmélete

Legitimnek tekinthető az az összeesküvési elmélet, amely az emberek szükséges és jogos tájékozódási igényét elégíti ki egy olyan korszakban, amikor mindent áthat a túlméretezett közéleti titkolódzás, a közérdekű adatok indokolatlanul hosszú időre és nagy terjedelemben való titkosítása. Az arányos mértékű titkosítás természetes és elfogadható. A méretein túlfeszített viszont a jogállamiságot gyengíti, és a jog uralmát ássa alá, mert elősegíti a közérdeket sértő cselekmények rejtegetését, s akadályozza azok elkövetőinek a törvényes felelősségrevonását. A hatalommal való visszaélésnek ezt a formáját mérsékli igazságkereső embertársainknak az az erősödő törekvése, hogy a hiányzó ismereteket saját erőfeszítéseikkel, kutatómunkájukkal, logikai és más módszerekkel pótolják, s az egyre többször elfogadhatatlan hivatalos álláspontokat megalapozottabb alternatívával, jobban alátámasztott elemzésekkel váltsák fel.

Az "összeesküvési elmélet" elmélete abból a tapasztalatból indul ki, hogy az empirikus tudomány a valóság tényeinek az adekvát megismerésével foglalkozik. Itt mindjárt meg kell különböztetni két kategóriát. Egyrészt a valóságnak azokat a tényeit, amelyben az ember és az emberi társadalom nem szerepel, és azt a valóságot, amelyben az ember és az emberi társadalom meghatározó szerepet játszik. Az első csoportot szokták természettudományoknak nevezni, és itt elvileg lehetséges egyetlen igaz álláspont elérése kellően alátámasztott tényekkel. Azért csak elvileg lehetséges, hogy a valóságról szóló tudomány végülis egyetlen bizonyított, igaz állításhoz eljusson, mert a valóság feltárásához a legkülönbözőbb utakon lehet közelíteni és ezek különböző részizgazságokat eredményeznek, amelyeket csak az adott kutatás érettségének egy bizonyos fokán lehet összerakni és komplex igaz állításhoz eljutni. Ugyanarról a konkrét személyről lehet normál fényképet, röntgenképet, ultrahanggal készített képet készíteni, továbbá megfestheti realista, szürrealista, vagy nonfiguratív festő, és így tovább. Valamennyi kép ugyanarról a személyről ad információt, mindegyik igaz információ lehet, de csak részizgazság. A valóság tudományának a feladata az, hogy ezeket az ismereteket egységes egésszé integrálja. Az empiria tehát a valóság tudománya, de ennek eredményeihez is a plurális kutatási eszközök, módszerek, és szempontok rögzös útjain keresztül lehet eljutni.

Az emberrel kapcsolatos tudományokban és a társadalomtudományokban a tények vonatkozásában is bizonytalanná válik az egyetlen igazság elérésének lehetősége. A tények világához a tudós kutató is a saját helyzete által meghatározott célok, szempontok szerint közelít. A kutatandó tények körét

már eleve érdek által orientáltan választja ki, és a tényeket a saját szükségletei, érdekei és értékei szerint minősíti igaznak vagy hamisnak, hasznosnak vagy károsnak, haladónak vagy haladásellenesnek, demokratikusnak vagy diktatórikusnak, és így tovább.

Az összeesküvés elméletek attól függően, hogy a múlt, a jelenre vagy a jövőre vonatkoznak, elméleti konstrukciókkal kísérlik meg pótolni a hiányzó tényeket, így törekednek jobb, hitelesebb, hihetőbb magyarázatot találni a világ történéseire annál, mint amely a főáramlatú tudományosságból, a hivatalos álláspontokból, vagy a tömegtájékoztatási eszközökből elérhető. Mára maga az összeesküvés elmélet is a tudományos kutatás tárgya lett, és megszületett az "összeesküvés elméletekkel" foglalkozó tudományos elméletre való igény.

A különböző kutatók álláspontja szerint az összeesküvés elmélet lehet tényleges konspirációra vonatkozó, a tényekhez igazodó és az egyéni belemagyarázást mellőző, semleges megközelítés is. Más vonatkozásban az összeesküvés elméletnek minősítés negatív megítélést jelez, és célja azoknak a diszkvalifikálása, hiteltelenné tétele, akik eszközként használják. Tapasztalati tény, hogy egyre többen pozitívan viszonyulnak a különböző összeesküvés elméletekhez, mert úgy érzik, hogy alternatív magyarázataikkal hitelesebb képet adnak a valóságról, mint a hivatalos álláspont.

A korporációs tömegtájékoztatás túlnyomórészt arra használja ezeket az alternatív értelmezéseket, hogy lejárassa hitelüket, valamint azokat a személyeket, akik ezeket a nézeteket képviselik. Az összeesküvés elméletek támogatói azt vetik e kifejezés használóinak a szemére, hogy megengedhetetlen módon, a lejáratusuk végett beszélnek az összeesküvés ténybeli valósága helyett, annak csak képzeletbeli lehetőségéről, mint elméletről, pontosabban képzelgésről. Minden tudomány valamilyen absztrakciós fokon elméleti rendszer is. Az elmélet szóval tehát visszaélnék, amikor értelmét arra korlátozzák, összeesküvések helyett spekulációról, elméleti konstrukciókról és nem valóságos tényekről van szó.

Az elmélet a komplex tudást fejezi ki, a mindennapi gondolkodás töredezettségéhez és felszínességéhez képest. A valóság tudományával, vagyis a tapasztalatokon és bizonyított tényeken alapuló empirikus tudásanyaggal szemben az elmélet a lehetőségek, a valószínűségek és a szükségszerűségek tudománya. Ha tehát összeesküvés elméletről van szó, akkor ott egyrészt a valóság rendszerbe szedett és kritikailag elemzett ismeretanyagáról van szó, amelyet komplexitása miatt, feldolgozásának tudományossága miatt lehet elméletnek nevezni. Másrészt felfoghatjuk az elméletet, mint a lehetőségek, valószínűségek és szükségszerűségek tudományát, ezek rendszerbe foglalt és kritikai végiggondolását. Nem szabad azonban figyelmen kívül hagyni, hogy az összeesküvés elméleteket általában megelőzi a valóság, a gyakorlat tényei, vagyis az összeesküvéseknek nevezhető szervezett és titkos cselekvések.

Az összeesküvés elmélet paranojás képzelgésként, üres spekulációként való értelmezése tette lehetővé, hogy megbélyegzésre, címkézésre használják. Az elmélet szó jelentésével történő visszaélés végül oda vezetett, hogy ma már vannak az összeesküvés elméletekre vonatkozó összeesküvés elméletek is. Az elmélet fogalmának átértelmezése beteges képzelgéssé, valójában az érdemi vita és az objektív érvelés kikerülését szolgálja azoknál, akik fegyverként használják a megbélyegzést. A tények és a valóságos összefüggések feltárása helyett a személyükben támadják meg az alternatív értelmezések képviselőit. Az "összeesküvés elmélete" kifejezés megkönnyíti számukra az ad hominem érvelést, azaz az állítás tartalmának cáfolása helyett az állító személyének a támadását és hiteltelenítését.

Mitől függ az összeesküvés elméletek igazságtartalma?

Nehéz olyan válaszokat találni, amelyek egyformán kielégítik az összeesküvés elméletek támogatóit és ellenzőit. A különböző összeesküvés elméletek jelentősen eltérnek egymástól a hihetőségi fokozatukat tekintve. Vannak gyakorlatban alkalmazott módszerek az igazság-fokozat mérésére, felbecsülésére. Az egyik ilyen az **occam's razor**, ami bevált módszer, és olyan nagy

gondolkodók alkalmazták, mint John Duns Scotus, Aquinói Tamás, de már Arisztotelész is felhasználta. A módszer **William Occam filozófusról** kapta a nevét. A razor (borotva) a levágásra, eltávolításra utaló kifejezés itt azt jelzi, hogy az igazság keresése során a szükségtelen, illetve valószínűtlen feltételeket fokozatosan mellőzzük. Végül marad a legvalószínűbb lehetőség, és azt fogadjuk el igaznak. Ennek a módszernek egyik leggyakoribb változata, hogy ha két egyformán valószínű lehetőség között kell választanunk, akkor az a jobb változat, amelyik egyszerűbb, és a gyakorlatban könnyebben alkalmazható. Az egyszerűség azért értékes szempont, mert könnyebbé és világosabbá teszi a megértést. Amennyiben két elmélet egyformán valószínűnek tűnik, akkor az egyszerűbbet kell előnyben részesíteni a bonyolulttal szemben.

Ha például egy összeesküvési elmélet empirikusan könnyebben alátámasztható, igazolható, akkor előnyben részesítendő azzal szemben, amely lényegesen összetettebb, bonyolultabb és nehezebben áttekinthető. Maga az *occam's razor* nem elmélet, hanem módszer, amely elősegíti az indukciós, a konkrétól az általános felé haladó gondolkodás- és érvelésmód gyakorlati hasznosítását. A versengő összeesküvési elméletek esetén tehát meghatározó jelentősége van annak, hogy milyen módszerrel választom ki a legvalószínűbb lehetőséget. A történelem azt is alátámasztotta, hogy bizonyos idő elteltével mindig felszínre kerülnek szigorúan őrzött titkok, és ha elég kiszivárogtató akad, akkor már abból is összeáll egy kép. A kiszivárogtatásnak sok oka lehet: belső konfliktusok, véletlenek vagy egyszerűen csak az, hogy valaki nem akarja sírba vinni, amit tud, amit cselekedett és halála előtt már vállalja a nyilvánosságra-hozatallal járó kockázatokat. Vannak olyanok is, akik meghasonlanak, és korábbi énjükkel szembeszállva tárják fel az addig rejtett ismereteiket.

Ugyancsak a történelemből tudjuk: több összeesküvési elméletről viszonylag rövid idő alatt kiderült, hogy valóságos történelmi tényekre vonatkoznak, s így elméletből, azaz feltételezésből, tehát olyasmiből, ami nem több mint lehetőség vagy valószínűség, bizonyított ténnyé alakultak át. Ilyen volt például az, amikor Zola, a nagy francia író összeesküvési elméletre hivatkozott Dreyfus kapitánnyal kapcsolatosan, és a feltételezett vádak helyére a bizonyított igazság léphetett. Azok, akik nem vetik el, mint téveszmét az összeesküvési elméleteket, gyakran hivatkoznak rá, hogy sok ilyen összeesküvési elmélet bizonyult a későbbiek folyamán igaznak. Ezért óatosan kell eljárni, amikor azt állítják, hogy összeesküvések nem léteznek, s hogy minden rájuk vonatkozó ismeret - "összeesküvési elmélet" - eleve téves. Álláspontjuk alátámasztására számos igaznak bizonyult összeesküvést sorolnak fel a maffiától kezdve az üzleti világon át a titkosszolgálatok tevékenységéig, továbbá olyan nagy horderejű tervekig, mint amilyen például a Pentagon által elkészített Operation Northwood volt.

Gyakran azzal próbálják hiteltelenné tenni az ún. összeesküvési elméleteket, hogy az idő múlásával kevés a kiszivárogtatók száma, illetve kevesen fűjják meg a vészszípót, azaz figyelmeztetnek egy folyamatban lévő titkos akcióra. Ez azért nem bizonyíték, mert vannak bizonyos kormányzati programok, amelyeket hosszú időn át lehet sikeresen eltitkolni a nyilvánosság elől. Ilyen volt például a brit kormány ULTRA programja. Ezzel el tudták érni, hogy egészen az 1970-es évekig nem lehetett publikálni a második világháborúra vonatkozó megbízható történelmi forrásokat.

Karl Popper és az összeesküvési elmélet

Az osztrák származású, de Londonban oktató **Karl Popper** (1902-1994) a "The Open Society and its Enemies" (A nyílt társadalom és ellenségei) című munkájában, amelyet 1938 és 1943 között írt, az **összeesküvési elmélet** kifejezést használja az olyan ideológiai rendszerek bírálatára, amilyen a kommunizmus, a fasiszmus és a nemzeti szocializmus volt. Popper azzal érvelt, hogy ezek a totális diktatúrák összeesküvési elméletekre épültek. Ezek a képzeletbeli összeesküvések pedig törzsi-, faji- és osztályellentétekre támaszkodnak. Popper nem tagadta a mindennapokban létező összeesküvéseket. Ezt még az ókori Athénban is a szokásos politikai tevékenység részének tekintette.

Marxot és XX. századi totalitárius követőit bírálva Popper hangsúlyozta: "Nem óhajtom azt

sugalmazni, hogy összeesküvésekre sohasem kerül sor. Ellenkezőleg, ezek tipikus társadalmi jelenségek." Azzal próbálta gyengíteni az összeesküvések szerepét a történelemben, hogy nagyon kevés összeesküvés bizonyult végső soron sikeresnek. Poppernek ez az érvelése azonban nem meggyőző, hiszen számos összeesküvés azért lett sikeres, mert a közvélemény, a nyilvánosság nem tudhatott róla. Az összeesküvésnek ugyanis két fő követelménye van: az egyik, hogy meghatározott közös program végrehajtására különböző emberek és szervezetek szövetkezzenek, a másik pedig az, hogy ezt a lehető legnagyobb mértékben titokban tartsák a siker érdekében. Ha nem tartanak titokban, akkor nem lenne összeesküvés, hanem politikai vagy gazdasági tevékenység. Attól lesz a koordinált cselekvés összeesküvés, hogy szigorúan érvényesítik a titoktartást.

Popper alapos bírálat alá vette Marx, Hitler és a többi autoriter ideológus, illetve politikus módszerét. Azt igyekezett bizonyítani, hogy a társadalmi összeesküvés elméletnek e képviselői historicizmusukkal megtévesztették az embereket. Karl Popper e megtévesztő társadalmi összeesküvés elméletek cáfolatára törekedett. Abból indult ki, hogy a tudomány megcáfolható hipotéziseket használ. Metafizikus vagy tudománytalan elméletek azok, amelyek nem teszik lehetővé, hogy bármely részüket vagy egészüket, tudományos érveléssel megcáfolják. Az összeesküvés elméletek bírálói gyakran hivatkoznak arra, hogy ezeknek az elméleteknek az állításait nem lehet (nem lehetséges) megcáfolni, és ezért nem tekinthetők tudományosan megalapozottnak. Ez nagyon nyomós érv, és emiatt valóban több összeesküvés elmélet igazságtartalma egyáltalán nem, vagy csak nagyon nehezen cáfolható, illetve igazolható. Nehéz például bebizonyítani valaminek a létét vagy nem létét, ha nem lehet pontosan megjelölni, hol és mikor létezett, miként épül fel szervezete, hogyan működik, hogyan lehet hozzájutni a rá vonatkozó ismeretekhez. Rendkívül fontos a titkos szervezetek és folyamatok megjelenési formáinak a megjelölése. Ezekben a jól álcázott jelenségekben gyakran tettenérhető a lényeg. Ha nem tudunk kellő számú ilyen jelenséget konkrétan megjelölni, akkor a lényegre vonatkozóan sem tudunk megbízható ismeretekhez jutni. (Itt az a törvényszerűség érvényesül, hogy a jelenség lényegi is, mert a rejtett lényeg így vagy úgy megjelenik benne.)

E sorok írója miközben azt állítja, hogy létezik egy transznacionális és magánirányítás alatt álló világbirodalom - a pénzimpérium -, tudatában van annak, hogy ezt is egyfajta összeesküvés elméletnek lehet minősíteni. Ezért mielőtt erre az eredményre jutott kísérletet tett a rendelkezésére álló összes ismeret és módszer felhasználásával saját elméletének megcáfolására. Miután ezt az elméletét sikertelenül próbálta megcáfolni, illetve minden cáfolat kevésbé bizonyult meggyőzőnek, ezért vállalta ezen elmélet képviselői szerepét. Ugyanakkor továbbra is kutatja mindazon érveket, amelyekkel e privatizált magánbirodalom létezését, mint téveset, meggyőzően el lehetne utasítani.

Mivel az összeesküvés elméletek többsége nem rendelkezik elegendő tudományosan alátámasztható bizonyítékkal, cáfolhatatlan tényekkel, ezért az emberek többsége nem veszi őket komolyan. Ugyanakkor tény az is, hogy egyre többen fordulnak felé, és így válaszolni kell arra a kérdésre: hogy mitől növekszik az igény irántuk? Ma már a tudomány világában is meghonosodott az összeesküvéseknek, és a rájuk vonatkozó elméleteknek, mint társadalmi jelenségeknek, a kutatása. **Frank P. Mintz** szerint "Amerikában és másutt különböző politikai és társadalmi csoportok szükségleteit elégíti ki az összeesküvések feltételezése. Ez megjelöli azokat az eliteket, amelyek felelősek a gazdasági és társadalmi katasztrófákért. Feltételezi, hogy a dolgok jobbra fordulhatnak, ha a társadalmi akarat elmozdítja ezeket a kártékony érdekcsoportokat a hatalmi helyzetükből. Az összeesküvés elméletek, mint olyanok, nem kapcsolódnak egy bizonyos történelmi korszakhoz vagy ideológiához." (Frank P. Mintz: *The Liberty Lobby and the American Right: Race, Conspiracy and Culture*)

Az emberiség történelmében a politikai és gazdasági hatalom gyakorlói gyakran okoztak szenvedéseket és nyomorúságot millióknak. Ezek az elit csoportok részt vettek nagy horderejű összeesküvésekben, miközben ellenfelekkel kapcsolatban a legkülönbözőbb összeesküvés elméleteket terjesztették. Erre talán Hitler és Sztálin a XX. században a legjobb példa, de másokat is

lehetne említeni. Az összeesküvési elméletek - számos esetben - részben vagy egészben igaznak bizonyultak. Ennek ellenére nagyon szkeptikusan kell fogadnunk azt, hogy az egész világtörténelmet összeesküvések sorozataként értelmezzük, s hogy az emberi civilizáció jelen állapotát is egyetlen nagyívű, és globális hatású összeesküvésnek, vagy összeesküvés-sorozatoknak tekintjük, mellőzve más történelemformáló tényezőket.

E sorok írójának (az erre vonatkozó szakirodalom tanulmányozása nyomán) az az álláspontja kristályosodott ki, hogy összeesküvések léteznek, és jelentős hatással vannak a történelem menetére. Nem felel meg a valóságnak az az állítás, hogy csupán marginálisan befolyásolják a történelem menetét, mert a legfontosabb ilyen titkos együttműködés a globális pénz hatalom, és ezen keresztül a termelői vagyoni világszintű centralizációjára vonatkozik, és ennek segítségével pedig a politikai hatalom világszintű megszerzésére. Ez az évszázadokon átívelő stratégia eddig sikeresnek bizonyult.

Igen sok kortársunk nem tud eligazodni a felgyorsult változások közepette, amely sokkhatásként éri őket. Azért fordulnak az összeesküvési elméletek felé, mert számos jelenségre nem találnak kielégítő magyarázatot, illetve az a magyarázat, ami elérhető számukra, az spirituálisan, morálisan, politikailag és tudományosan vagy egyszerűen a józanész követelményei szerint nem kielégítő. Az összeesküvési elméletek gyakran azért vonzóak egyesek számára, mert leegyszerűsített magyarázatot adnak az összetett problémákra és segítségükkel meg lehet kerülni a történelmi és politikai komplexitás fáradtságos tanulmányozását, s a benne való eligazodást.

Szociálpszichológusok egy része úgy véli, hogy a jövővel kapcsolatos aggodalmak jelentős szerepet játszanak az összeesküvési elméletek, és a rájuk vonatkozó ismeretek iránti igény kifejlődésében. Amikor valaki úgy véli, hogy megtalálta az események rejtett értelmét, vagy a hiányzó láncszemet vagy információt, amely megerősíti az ő előzetes elképzelését, "munkahipotézisét", akkor már ösztönösen arra törekszik, hogy minden olyan információt elkerüljön, amely ellentmond előfeltevéseinek. Ekkor áll elő az a jelenség, amit a pszichológusok **kognitív disszonanciának**, a megismerési folyamatban beálló zavarnak neveznek. Itt kényelmetlen belső feszültségről van szó, mert hasonló meggyőző erővel bíró ismeretek feszülnek egymásnak és fejtik ki egyidejűleg hatásukat. Ilyen lelkiállapotban **ambivalensen** viszonyulunk, azaz egyszerre érzünk valaki és valami iránt vonzalmat és taszítást, vagy egyszerre érzünk valamit igaznak és tévesnek. Ha valakinek szilárd előzetes meggyőződése van, és ezt cáfoló ismeretekhez jut, akkor gyakran előáll a kognitív disszonanciának ez a feszült állapota.

A kognitív disszonancia egyik változata az, amit a pszichológusok kognitív elfogultságnak neveznek, és amelyet az induktív következtetés hibájának tartanak. Az előítéletes gondolkodás megnyilvánul már a tények, jelenségek előzetes kiválasztásában, amikor elfogultan szelektálunk. Kritikailag kell gondolkodnunk, amikor eldöntjük, hogy a társadalmi történések különböző magyarázatai közül melyiket fogadjuk el a magunk számára igaznak. Hajlamosak vagyunk az előfeltételezéseinket alátámasztó tények előnybe részesítésére. (Miótan e sorok írója tisztában van ezzel a jelenséggel, folyamatosan tesz erőfeszítéseket saját elfogultságainak a leküzdésére is. Emiatt aztán annyira szkeptikus és óvatos lett, hogy szkepticizmusának szinte már csak az szab határt, hogy a saját szkepticizmusában is kételkedik.)

XXI. század elején különösen elősegítette az összeesküvési elméletek terjedését az, hogy a közvélemény számára rendelkezésre álló információk, bizonyítékok növekvő mértékben nem feleltek meg a gyakorlati észnek, vagy a hivatalosan terjesztett verzióknak. Az összeesküvési elméletek ebben a vonatkozásban a történelem menetének, a politikai folyamatoknak a sötét pontjait próbálták megvilágítani és érthetővé tenni. Az is tapasztalat, hogy ha valaki elfogadja az egyik összeesküvési elméletet, akkor fogékonyabbá válik más összeesküvési elméletek iránt is. Amikor nyitva tartjuk szemünket az alternatív magyarázatok iránt, és tudomást szerzünk arról, hogy bizonyos közéleti személyiségek ilyen vagy olyan titkos társaságoknak a tagjai, s már vannak ismereteink e zárt vagy titkos (féltitkos, álcázott) szervezetek működéséről, akkor szinte keressük a

többi rejtve tartott összefüggést is.

Egyre több emberben tudatosodik, hogy nagy jelentőségű történelmi események mögött rendszerint az okok is nagy jelentőségűek. Az eltúlzott szabályok átcsaphatnak az ellentétükbe, ezért ez a szabály is - túlfeszítve - már hamisnak bizonyulhat. Az egymással versengő értelmezések, magyarázatok, verziók kiválasztásában nagy segítségünkre lehet "a **cui bono**, kinek jó, kinek használ?" Ezt a kérdést úgy is fel szokták tenni, hogy "**cui prodest**, kinek az érdeke, kinek fontos?" Az, hogy egy bizonyos történelmi eseményből vagy politikai döntésből ki húz hasznot, gyakran megvilágítja, hogy kik állhatnak az események és a döntések mögött. Itt is tanácsos azonban maximális önmegettartóztatással és kételkedéssel eljárni. Az egyén társadalomban elfoglalt helyzete és az általa viselt társadalmi szerepek meghatározzák látásmódját, és ezek igen könnyen megtéveszthetők. A hipotézisekkel és spekulációkkal az a probléma, ami az előnyük, hogy könnyen lehet ezt vagy azt feltételezni, a hiányzó információkat feltételezésekkel pótolni, ugyanakkor, ha hibásak, akkor a legjobb szándékkal is igen könnyen vezethetnek téves eredményekhez.

Az összeesküvési elmélethez sorolható értelmezések érzelmileg megnyugtató és kielégítő hatást fejthetnek ki, különösen akkor, ha a felfoghatatlan történéseket érthető összefüggésbe helyezik, és érzelmileg is motiválják. Ez gyakran megnyugtatóan hat, mert az ilyen magyarázat felmenti őket a cselekvés kényszere, és a felelősség viselése alól. Nem ő, hanem a demokrácia hibás működése, a törvények megszegése, az intézmények rossz működése a felelős. Különösen azok a társadalmak és társadalmi csoportok fogékonyak az összeesküvési elméletekre, amelyek meg vannak fosztva a valódi cselekvés lehetőségétől. Egyes kutatók azt is hangsúlyozzák, hogy a társadalom egészére vonatkozó, vagy évszázadokat átívelő összeesküvési elméletek tévedései nem zárják ki, hogy egyes részleteikben helyeseknek bizonyuljanak. Nagyigényű válaszaik megvilágíthatják a társadalom strukturális problémáit, így például a globalizmussal együtt járó pénz- és vagyonkoncentráció, vagy másik oldalon a szegénység világszintű növekedését.

Társadalmi igényt elégített ki a Encyclopedia Britannica 1911-es kiadása, pl. amikor azt írta az újkori antiszemitizmussal, mint erősödő jelenséggel kapcsolatban, hogy "az egy összeesküvési elmélet az európai születésű arisztokrácia önmeghatározásának a szolgálatában. Ennek az arisztokráciának a hatalmi és társadalmi befolyása meggyöngült a burzsoá társadalom létrejöttével."

Nap-nap után tanúi lehetünk, hogy a tömegtájékoztatási intézmények világhálózatának létrejöttével a korporációs médiumok szinte egyhangúvá váltak. Ez lehetővé tette és teszi a folyamatos szelektív tájékoztatást. A közvélemény emiatt fokozatosan elfordult tőle. Ezt a folyamatot felerősítette az internet növekvő szerepe az információk áramlásában. E tényezők együttes hatásaként egyre növekszik azoknak a száma, akik nem bíznak a kormányok, hatóságok hivatalos magyarázataiban. Ennek az egyik példája az, ahogyan az Egyesült Államokban országos mozgalommá nőtt az igazság keresése: mi történt valójában 2001. szeptember 11-én? Országos méretű igazságkeresésnek már előzményei is vannak, hiszen hasonló folyamatra került sor 1941. december 7-vel kapcsolatban is, amikor Franklin Delano Roosevelt elnök és kormányzata nem akadályozta meg a Pearl Harbor elleni japán támadást, holott időben rendelkezett az ehhez szükséges információkkal.

Az összeesküvési elméletek bírálói arra is rámutattak, hogy mögöttük sajátos világnézet, világmagyarázat húzódik meg, amely lehet helyes vagy téves, s amelyek nélkül nem lehet jól megérteni a különböző összeesküvési elméleteket. **Graham Allison**, amerikai politológus "Essence of Decision" című könyvében ezt a háttérben meghúzódó világnézetet **racionalizáló teorémának**, azaz az ésszerűséget alátámasztó sarkigazságnak, elméleti tételnek nevezte. Graham Allison szerint sok összeesküvési elmélet racionális előfeltevéseken nyugszik. Ennek megfelelően az események és a döntések újraértelmezésében az egyes személyek és társadalmi csoportok racionális helyzetfelméréséből és válaszaiból indulnak ki. Allison szerint azonban az egyének és a csoportok nem mindig racionális módon cselekednek. Azok az alternatív verziókat keresők, akik hangsúlyozzák, hogy ők betartják a racionális ismeretszerzés és érvelés szabályait, elsősorban az elérhető adatokra támaszkodnak. Ez azonban gyakran nem elégséges, mert az események

bekövetkeztében egyéb tényezők is szerepet játszanak, mint például a bürokrácia, a félreértések, az egyenlenségek, a hozzá nem értés és ehhez hasonlóak. Allison odáig megy, hogy általánosságban helyteleníti a racionális gondolkodásmódot, mert az szerinte megszegi a cáfolhatóság tudományos törvényét. Ez az, amit **Karl Popper falsibility**-nek nevezett, és amely azt jelenti, hogy a tudomány megcáfolható hipotéziseket használ. Azok az eszmerendszerek, amelyek kizárják a cáfolhatóságot, ideológiák, vallások, és nem tekinthetők tudománynak.

A tömeg tájékoztatási intézmények munkatársai rendszeresen egyéni kommentátorok szemüvegén tálalják a híreket és tájékoztatnak. Az idő szűkösségére és a hírérték hiányára hivatkozva mellőzik az események mélyreható, komplex bemutatását, elemzését. A személyes hang és látásmód a közönség számára könnyebben emészthető, de egyoldalúságával, felszínességével megtévesztő lehet. Ezzel együtt jár az is, hogy bizonyos negatív eseményekért - nem elég körültekintően - egyes konkrét személyekre hárítják a felelősséget. A tömeg tájékoztatásnak valójában szüksége is van ilyen kiválasztott bűnbakokra. A széles közönség ugyanis már nem fogadja el azt, hogy valami csak úgy magától, teljesen véletlenül történik és konkrét okokat, mélyebbre ható háttérmagyarázatokat igényel. Ez a változott igény és közhangulat ugyancsak hozzájárult ahhoz, hogy maga a tömeg tájékoztatás is terjesztője legyen olyan nézeteknek, magyarázatoknak, amelyeket szintén összeesküvés elméleteknek lehet minősíteni.

A titkos hatalomgyakorlás és az összeesküvés elméletek

Az összeesküvés, a titkosság, a konspiráció, mint már utaltunk rá, egyidős a hierarchizált társadalomban élő emberiség történelmével. A jelenlegi pénzüralmi világrend létrejötte előtt már évszázadok óta léteztek azok a jelenségek, amelyek napról-napra újratermelik a titkolózást, a legkülönbözőbb titkokat, és amit velük fedezni kívánnak, a kisebb-nagyobb érdekcsoportok közti együttműködést a tagjaik által egyeztetett célok elérése érdekében, amelyeket, ha rejtve tartanak, összeesküvésnek is lehet nevezni. A történelmet felfoghatjuk sok, kicsi, egymást erősítő és kioltó, összekapcsolódó és szétváló cselekvés - összeesküvés - sorozataként. Az emberiség, tehát már évszázadok óta valamilyen formában résztvevője az ilyen összeesküvő struktúráknak, amelyek a történelem integráns részei. Megvannak ezek az összerendezett magatartások a mindennapi életben is, a munkahelyen, a közigazgatásban, a közéletben, a bűnözésben és a bűnüldözésben.

Ezzel kapcsolatban állapítja meg **Krausz Tamás** az **Eszmélet** című folyóirat 49. számában megjelent **"Az "összeesküvés-elmélet" sztálini iskolája"** c. tanulmányában, hogy

"Az "összeesküvés-elmélet" (jobb idézőjelben használni a kifejezést, hiszen tudományos értelemben általában nincsen szó semmiféle komoly elméletről, hanem pusztán ideológiáról, érdekracionalizálásról) akkor csap át a bizonyíthatatlan és merőben tudománytalan fantáziálásba, obskúrus (gyanús, homályos, zavarosan kusza, kétes hírű, gyanús D. J.) "ideologizálásba", amikor az egymást kioltó és közömbösítő összeesküvéseket - valamely politikai célból - világméretű vagy regionális összeesküvésekké gyúriák, mintha a történelem valamiképpen teleologikus (meghatározott célokat követő D. J.) folyamat volna, melyet az összeesküvések hajtanak előre. Szinte minden társadalmi csoportot jellemez kisebb-nagyobb mértékben az összeesküvés-mentalitás, amely szervesen integrálódott a politikai létezés szférájába. Ez a mentalitás egy társadalmi betegség, a homopolitcus betegsége. A történelmi tapasztalatok alátámasztják Serge Moscovici megfigyelését: Az összeesküvés-elmélet a tömegek mozgósításának eszköze, s ez az elmélet azért is hatékony eszköz, mert maguk az összeesküvések ritkán voltak olyan vehemens és veszélyesek a társadalom többsége számára, mint időnként a felforgatásellenesség. Az összeesküvés elméletek részben éppen erre a felforgatásellenességre is reakció."

Krausz utal a **Lakatos László** által szerkesztett **"Összeesküvés-elméletek"** című kéziratos kötetre, amely tartalmazza **Chip Berlett "Összeesküvéstan"** és **Serge Moscovici "Az idegen kéz"**, valamint Lakatos László **"Miért hisznek az emberek az összeesküvés-elméletekben?"** c. írásait. Krausz Tamás szerint egy valódi összeesküvés elmélet sohasem írható meg egészen, mert nem maradnak fent

egyértelmű dokumentumok, vagyis vannak egyáltalán nem dokumentálható körülmények. Szerinte ez a rejtélyesség az oka az összeesküvés-elméletek népszerűségének. Az elméletek hívei a történelmet olyan mesebeli barlangnak tekintik, amelynek a félhomályában minden titokban történik, és a dolgok kifürkészése is csak rendkívüli nehézségek árán lehetséges. Ezért Krausz szerint az összeesküvés elméletben csak hinni lehet. Amikor feltételezzük, hogy a történelemnek más meghatározó síkjai is vannak, például társadalomtörténet, gazdaságtörténet, ideológiatörténet, stb., akkor az összeesküvés relativizálódik, és világteremtő, világértelmező szerepe megszűnik, és ezzel politikává egyszerűsödik. Elveszíti azt az ideológiai funkciót, amelyet szerzői szántak neki.

A magunk részéről azt kell kiemelnünk, hogy a mai napig nem hozzáférhetőek, például azoknak a szuper-gazdag bankárdinasztiáknak a magánirattárai, amelyek egybetartott törzsvagyona a legújabb kutatási eredmények szerint eléri a 300 trillió dollárt. (1 trillió ezermilliárd). E szuper-gazdag pénzdinasztiák vagyona magántulajdon, amely családi holdingokban és alapítványokban, egyéb alapítványok ezreiben, befektetési és vagyonkezelő alapokban, biztosítóknak, bankoknak, s mintegy 500 multinacionális cégben fekszik. Minthogy ez az óriási vagyon felmérhetetlen hatalmat és befolyást is jelent, ezért e szuper-gazdag pénzdinasztiák magánirattárai jogosan tarthatnának közérdeklődésre számot. Ezek az irattárak azonban - eltekintve néhány bennfentes és megbízható tudóst - nem kutathatóak. Ugyancsak nem lehet hozzáférni a titkosszolgálatok archívumaihoz. Nem elérhetőek a legkülönbözőbb titkos és féltitkos szervezetek, így a szabadkőműves páholyok, a B'nai B'rith és a velük rokon szervezetek dokumentumai. Ugyancsak nem hozzáférhetőek a Bilderberg Csoport, a Trilaterális Bizottság, a New York-ban működő Council on Foreign Relations, CFR (Külvilági Tanács) és a Londonban működő testvérszervezete a Royal Institute of International Affairs, RIIA (Királyi Külügyi Intézet), a Tavistock Institute, és számos közügyekkel foglalkozó magánirányítás alatt álló think-tank (gondolati műhely, kutatóintézet), és a többi hozzájuk sorolható transznacionális szervezet dokumentumai sem.

Már ez a nagyon szűkös felsorolás is jelzi, hogy a világot háttérből befolyásoló és irányító hálózatok maximálisan titkolóznak. Nyilván okuk van rá, vagyis van rejtegetni valójuk. Ezért aki a valóság teljesebb megismerésére törekszik, illetve jogosan kételkedik a vele közölt hivatalos magyarázatokban, rá van utalva arra, hogy hipotézisekkel és más gondolati eszközökkel próbáljon komplexebb és igazabb képet alkotni magának a világ és a történelem valóságáról. Vannak evidens tények, amelyek nem szorulnak bizonyításra. Mihelyt azonban elméleti konstrukciókkal kell kiegészíteni a rendelkezésre álló hiányos tényeket, a kutató már elméletalkotásra kényszerül. Kevesebb ilyen hipotézisre és elméletre lenne szükség, ha a titkolózás és a rejtőzködés nem vált volna globális méretekben is túltengő jelenséggé. Ebből a globális méretűvé növekedésből lehet levezetni azt is, hogy a háttérben működő történelemformáló erők tevékenységét ma már több évszázadra nyúló folyamatokban, és világszinten is érezni lehet. Ezért született meg az igény az évszázadokat átívelő és globális méretekben gondolkodó elméletek iránt.

Ebből a megfontolásból sem lehet **Krausz Tamásnak** azt a nézetét elfogadni, hogy csak a kisebb térbeli és rövidebb időbeli dimenzióban mozgó titkos és meghatározott célra törő együttműködést lehet tudományosan is elfogadott összeesküvésnek tekinteni. (Természetesen más érvek is vannak, ezekről majd később lesz szó). Ha vannak világszintű stratégiát követő szervezett érdekcsoportok, amelyek céljaik hatékonyabb elérése érdekében titokban tartják tevékenységüket, akkor világszintű összeesküvésről is beszélhetünk. Mindössze arra van szükség, hogy ezt kellőképpen fel kell tární és bizonyítékokkal alátámasztani. Mivel ez a feltérítési folyamat rendkívül nehéz, ezért elméleti segédeszközöket - úgymint hipotézisek és elméletek felállítását - is igénybe kell és lehet venni a valóság tényeinek feltérítése és bizonyítása érdekében.

Az összeesküvés elméletek kutatási tárgyai az összeesküvések. Mivel a világ sorsát a háttérből befolyásoló erők sikerességük érdekében észrevétlenek akarnak maradni, ezért kevés olyan tevékenység van, ami nagyobb ellenállást, ellenséges indulatot, gúnyt és becsmérleést vált ki, mint amikor valaki arra vállalkozik, hogy bebizonyítsa: léteznek társadalmi, politikai összeesküvések, és

ezért legitim tudományos tevékenység ezeknek a kutatása. Mivel a háttérben meghúzódó történelemformáló erők és hálózataik hegemoniája kiterjed a tudományos és oktatási intézményekre is, ezért nagyon kevés olyan tudományos intézmény és állásban lévő kutató van, aki nyíltan vállalni meri egy-egy kutatáshoz azt a hipotézist, hogy létezik globális méretű összeesküvés, amely évszázadokon átívelő stratégiát követ.

A szalonképes főáramlatú tudományosság képviselői ösztönösen elutasítják azt a feltételezést, hogy befolyásos emberek csoportjai titokban szövetkeznek, és különböző cselekvési programokat dolgoznak ki, hogy ezeket a közösen elfogadott célok érdekében átültessék a gyakorlatba. Ha felmerül ez a feltételezés, már ösztönösen elutasítják azt, mint koholmányt, mint a beteg képzelet termékét. Az összeesküvés szó már riasztó jelnek számít, s egy főáramlatú és állását féltő kutatóból azonnali elutasítást - védekező-állásba helyezkedést - vált ki. Akit megbélyegeznek azzal, hogy összeesküvés elmélet képviselője, az már tudósként diszkvalifikálta magát. A merev elzárkózást az váltja ki, hogy a többi kutatóban azonnal megkérdőjeleződik a társadalomról és történelemtől elsajátított tudás. Különösen akkor érznek ambivalenciát, amikor szembesülniük kell azzal, hogy a valóság tényei gyakran igazolnak olyan elméleteket, amelyeket korábban paranoiás képzelgésnek elutasítottak. Tény az, hogy számos abszurdnak és alaptalannak minősített konspirációs elméletről később a valóság bizonyította be, hogy nem is voltak olyan alaptalanok. A főáramlatú kutatókban olyan erős az előítélet, hogy ha rábukkannak kutatásaik során az összeesküvések tényeire, azonnal hangoztatni kezdik, hogy ők semmilyen összeesküvés elméletben nem hisznek. Így akarják elejét venni a rájuk zúduló bírálatoknak és leminősítéseknek.

A bevett eljárás, hogy bagatelizálják a feltárt összeesküvés jelentőségét. Ha nem ezt tennék, akkor a felfedezett összeesküvés dokumentumait be kellene építeniük a már megszilárdult politikai és történelmi tudásanyagukba, illetve olyan átértékelésre kényszerítené őket, amely további kutatásokat tenne szükségessé. Ez, pedig azzal a veszéllyel jár, hogy még inkább elmerülnek az egymásra utaló, kapcsolódó összeesküvések feltárásában. Az ilyen tevékenység veszélyeztetheti karrierjüket. Ezért a legtöbb egyetemi és intézeti kutató inkább nem vesz tudomást az összeesküvések tényeiről, hogy elkerülje e sáros területtel járó kockázatokat.

Számos körülmény járult hozzá e helyzet kialakulásához. Az egyik az összeesküvés elmélet meghatározásának a hiánya. Egy megfelelően kimunkált meghatározás elősegíthetné, hogy meg lehessen különböztetni az összeesküvés elméletet a modern társadalom politikai és gazdasági szférájában jelenlévő összeesküvésektől, és az ezekre vonatkozó bizonyítható ismeretektől. Ezek az ismeretek is összeállhatnak a valóság elméletével, az empirikus, és bizonyítható tények komplex rendszerével. Az evidens empirikus tények rendszerbe foglalása is elmélet, és mint ilyen a valóságról alkotott, a köznapi felszínességet meghaladó, tudományos és rendszeres tudás. Ez az összeesküvés elmélet csak azért összeesküvés elmélet, mert tárgya, amit kutat és visszatükröz: az összeesküvés.

Ha nem is volt tiltott, de szalonképtelennek számított tudományos körökben az összeesküvések kutatása. Ha születtek is ilyen témában tudományos munkák, azok elsősorban az összeesküvéseket tagadó nézeteket képviseltek. Elsősorban azok a munkák foglalkoztak az összeesküvésekkel, amelyek témája a hírszerzés és a kémkedés, a titkos műveletek, a politikai korrupció, a felforgató tevékenység és a terrorizmus volt. Az így összegyűjtött ismeretek és elemzések, azonban nem kerültek be az egyetemi tankönyvekbe. Mára nyilvánvalóvá vált, hogy szükséges az összeesküvés jelenségének elméleti, módszertani és empirikus kutatása, mert ennek a mellőzése komoly hibákhoz vezetett a politikai történet kutatásában.

Szükségessé vált a klasszikus összeesküvés elméletek, valamint a lényegesen korlátozottabb hatású **összeesküvés tevékenységek** világos megkülönböztetése. A **klasszikus összeesküvés elméletek** lényeges eleme az, hogy feltételezi egy időben és térben kiterjedt, alattomos, rendkívül hatékony, nemzetközi összeesküvő hálózat létezését, amely a hagyományok lerombolásával új világrendet akar létrehozni. Ma szokás ezt az elképzelést a paranoid lelki állapot fantasztikus termékének

minősíteni. Korábban, azonban a különböző társadalmi rétegekből származó emberek jelentős része ezeket az elméleteket a valóságot helyesen tükröző nézeteknek tekintette. Az a körülmény, hogy sokan elfogadták ezen elméleteket, arra utal, hogy fontos társadalmi és lélektani igényeket elégítettek ki.

Ezek a klasszikus összeesküvés elméletek lehetővé tették, hogy az ok és okozat hatások komplex rendszerét az egyszerűsítések révén könnyebben felfoghatóvá tegyék az emberi élettel kapcsolatos ügyekben. Másrészt megkönnyítették a növekedő társadalmi igazságtalanságok és válságok magyarázatát, végül megszemélyesítették a bajokat okozó tényezőket, ami viszont bátorította ezen elméletek elfogadóit arra, hogy maguk is cselekedjenek. Ha az összeesküvők tudatosan nem kívánt változásokat visznek véghez, akkor hasonló technikákkal közbe kell avatkozni, és meg kell védeni az élet hagyományos értékeit.

A klasszikus összeesküvés elméletek képviselői a gonosz megtestesítőjének tekintik az összeesküvőket. Ezek nem egyszerűen más értékekhez igazodó politikai ellenfelek, hanem embertelen vagy emberfeletti lények, akik saját hatalmi ambícióik szolgálatában készek elpusztítani mindazt, ami a többi ember élete szempontjából értékes. Az összeesküvés elméletek képviselői az összeesküvőket szorosan összetartozó csoportnak tekintik, amelynek a tagjai szinte csalhatatlan biztonsággal törekednek céljaik elérésére. Ezt a csoportot egyetlen központból irányítják, amely egyfajta vezérkarként kidolgozza a terveket, és összehangolja a tevékenységet a legapróbb részletekig. E nagyszabású összeesküvés végrehajtói összetartók és szolidárisak, és ez teszi lehetővé, hogy sikeresen végre tudják hajtani a meglévő intézmények eltávolítását, illetve átalakítását, az ellenállás leküzdését és a hatalom megragadását.

A klasszikus összeesküvés elméletek követői meg vannak győződve arról, hogy ennek az összeesküvés csoportnak a hálózatai mindenütt jelen vannak. Sikerük egyik biztosítéka a szigorú fegyelem és titoktartás. Ennek a nagyszabású összeesküvésnek a résztvevői képesek eltávolítani dinasztiákat, megdönteni birodalmakat, legyőzni nemzeteket, korrumpálni egész társadalmakat, elpusztítva a hagyományos kultúrákat és civilizációkat. Hálózatának tagjai a társadalmi, gazdasági, politikai élet minden részében jelen vannak. Ezért ez az összeesküvő csoport és hálózata képes a történelem menetének a befolyásolására, és annak a saját céljai érdekében történő megváltoztatására. Ennek az összeesküvésnek van metafizikus, misztikus és földöntúli dimenziója is, mert kombinálni képes a démonikus befolyást, a beavatott tudást, és a titkos szervezetek révén érvényesíthető technikákat.

Miért van szükség összeesküvés elméletekre?

Lakatos László, az ELTE szociológiai tanszékének docense szerint az emberekkel egy sor rossz dolog történik, és a hivatalos magyarázatok nem kielégítőek, mert hiányosak vagy ellentmondásosak, ha az összes tényt figyelembe vesszük. A konspirológusok kimutatják a hivatalos magyarázatok hiányosságait, és aztán a kihagyott tények figyelembevételével saját elméletüket kínálják fel. Technikai értelemben az összeesküvés elméletek jobbakként, mint a hivatalos magyarázatok, mert nemcsak arról adnak számot, amiről a hivatalos elméletek, de azt is megmagyarázzák, amit azok nem. A hivatalos elméletek általában nem nevezik meg a felelősöket, azért, mert gyakran személytelen folyamatok okozzák a rossz dolgokat. Lakatos szerint az emberek olyan világban szeretnének élni, amely egyszerű és átlátható, ahol rend és igazság van, és nem történnek rossz dolgok. Ha viszont a felelősöket meg lehet találni, akkor azokat meg lehet büntetni, és ezzel helyreáll a rend és az igazság.

Lakatos utal arra, hogy a személytelen folyamatokat nem lehet megérteni társadalomtudományos műveltség, rendszerezett tudás nélkül. Az összeesküvés elméletek viszont egyszerű, közérthető magyarázatot adnak bizonyos negatív történésekre. Ezek szerint a negatív történések mögött céltudatosan cselekvő konkrét személyek állnak, akik egy közös terv alapján működnek együtt. A krimi irodalomban az igazság kiderítésére felhasználják a motívumot, a képességet és az alkalmat.

Ezzel szemben az összeesküvés elméletekben beérik a motívum felmutatásával, a "Kinek az érdekét szolgálja?" kérdés felvetésével. Ez azonban nem elég a bizonyításhoz.

Lakatos szerint az összeesküvés elméletek **laikus hatalomelméletek**. "Azt a gyanút fogalmazzák meg, hogy a társadalmi életet - rejtetten, titokban - olyan csoportok ellenőrzik és irányítják, akik erre az ellenőrzésre és irányításra semmiféle felhatalmazást nem kaptak, tehát ezt a hatalmat egyszerűen kisajátították, bitorolják. Félelmetes társadalmi hatalom halmozódott fel illetéktelen kezekben ellenőrizetlenül és ellenőrizhetetlenül." (Székely Csaba interjúja Lakatos Lászlóval, 4/1 2006. január 12. A gonosz, aki a szálakat mozgatja)

Lakatos megkülönböztet **liberális szabadságfeltő**, és **konzervatív hagyományfeltő** összeesküvés elméleteket, valamint ezeknek a keverékeit. Az első csoportba azok tartoznak, amelyek azt feltételezik, hogy a választott, vagyis a legitim tisztségviselők visszaélnék a nekik juttatott hatalommal, és titokban lepaktálnak a földön kívüliekkel vagy más hasonló gonoszsgot követnek el az őket hatalomra segítő nép ellen. Olyasmit csinálnak tehát, amire nincs felhatalmazásuk, és ezért az törvénytelen. A konzervatív elméletek csoportjába azok tartoznak, amelyek szerint egy titokban működő csoport különböző legitim és illegitim eszközökkel szerzi meg a társadalmi hatalmat, amely addig hagyományosan (a természet törvényeinél fogva vagy az általános emberi erkölcs feltétlen követelményei szerint) másokat illetett meg. Ezért a hatalom illegitim bitorlóinak tekinthetők, amikor a hagyományos értékeket védelmező intézményeket és csoportokat felszámolva a társadalmat a saját céljaiknak megfelelően alakítják át.

A hibrid keverék-elméletekre az amerikai, ZOG (Zionist Occupation Government) nevű szélsőjobbaldali mozgalom azon állításait hozza fel példaként, amely szerint "az USA kormánya a nemzetközi zsidó összeesküvők kezében van, vagy éppen arra készül, hogy az ő kezükre játssza át Amerikát. Ez persze nyilvánvalóan képtelenség, és a legtöbb összeesküvés elmélet hasonló képtelenségeket állít, de a félelem a képtelenségek mögött nagyon is valóságos, és a folyamatok, amelyek ezt a félelmet táplálják, ugyancsak."

Lakatos már hivatkozott interjújában kitér az összeesküvés elméletekben megjelenő félelmek és folyamatok megvilágítására. A kapitalizmust eredetileg olyan rendszerként képzelték el, amelyben senkinek sincs hatalma mások felett, mivel nem egyes személyek vagy csoportok, hanem személytelen törvények uralkodnak. A személyes függőségviszonyok, amelyek korábban az élet minden területén uralkodtak, a kapitalizmusban eltűnnek, és a társadalmi élet alapvetően uralommentessé válik. A bér munkával fölöslegessé válik a gazdaságon kívüli kényszer, és nincs többé szükség erőszakra az értéktöbblet elvonásához. A piac körül szerveződő társadalom erőszakmentessé és uralommentessé válhat. Senkinek nincs lehetősége arra, hogy az árakat érdekeinek megfelelően diktálja. A konkurencia, pedig megakadályozza a monopolhelyzetek létrejöttét. A hatalomnak csak a természet-rendjének megfelelő piac zavartalan működését kell biztosítania.

A hatalom működését a törvények szabályozzák, és a törvény uralkodik, nem pedig egyes személyek vagy csoportok. A közéleti-parlamenti vita és szavazás is felfogható piaci versenyként. A vélemények piacán a gondolatok állnak versenyben. A személytelen törvények - fejtegeti Lakatos - valójában személytelen mechanizmusok, amelyek automatikusan biztosítják, hogy ne alakulhassanak ki túl nagy egyenlőtlenségek, és senkinek se lehessen hatalma mások felett. Ami hatalom mégis létezik, az nem egyéneké vagy csoportoké, hanem a közösségé, mint közhatalom. Ez, pedig szigorúan ellenőrzött és korlátozott. Az összeesküvés elméletek szerint túl nagy hatalom összpontosul magánkézben, és a közhatalommal is vissza lehet élni. A tőkefelhalmozás nagy szervezeteket hozott létre, és hasonló hatalmi koncentráció következett be a tömegtájékoztatás terén is. Létrejöttek nagy pártok, állami és államok fölötti szervezetek, a gazdaságban, a tömegtájékoztatásban és a politikában a nagy monopóliumok kezébe került az irányítás. Ezek, pedig már képesek a piacok befolyásolására. Óriási hatalom került magánkezekbe, amelyek már manipulálhatják az alulról ellenőrizhetlenné vált rendszereket.

Mindez a bürokrácia növekedésével járt, amely egyrészt a szaktudás uralmát jelenti, (hiszen a tudás hatalom). A szakapparátust nem választják és nem leváltható, és minél szakszerűbb, annál kevésbé közérthető a tevékenysége. Ezen nem segít a nyilvánosság, mert ha szakszerűen tájékoztatnak a médiumok, akkor nem közérthetőek, ha pedig azok akarnak maradni, akkor felületesek lesznek. A nyilvánosság háttérbe szorult, és látszatnyilvánossággá alakult át. Túlteng a titkosítás, és a hatalom egyre kevesebb kézben koncentrálódik, átláthatatlanná és ellenőrizhetetlenné válik. A társadalmat a nyilvánosság teljes vagy részleges kizárásával működő jól szervezett és nagyhatalmú csoportok irányítják, amelyek rutinszerűen használnak konspiratív módszereket, erős külön érdekeik vannak, hatalmukat pedig nem a választópolgároktól nyerték.

Az átlagembernek ezzel kapcsolatos félelmei nem rémlátomások, hanem a nagytőke és a nagypolitika világának valósága. A félelem és az összeesküvésekkel kapcsolatos gyanakvás megalapozott. Lakatos szerint **rendszerkritika helyett** azért lesznek e félelmekből **összeesküvés elméletek**, mert ez utóbbiak is elfogadják azt, hogy a piac és a szabadverseny törvényei érvényesülnek a gazdaságban, a politikában a népképviselői demokrácia, a tömegtájékoztatás pedig objektíven tájékoztat. Vagyis a rendszer jó, csak rossz működtetőit kéne kiiktatni. Az összeesküvés elméletek képviselői nem látják, hogy épp a rendszer személytelen folyamatai hozzák létre a nem választások útján megszerzett hatalmipozíciókat, a monopolhelyzeteket, és a különérdekek uralmát. Fenntartják azt a látszatot, mintha semmi nem változott volna a klasszikus szabadversenyos kapitalizmus létrejötte óta. Valójában minden a visszajára fordult. Ezt érzékelik az összeesküvés elméletek, de mivel nem látják át a rendszer valódi működését, a hirdetett ideológia és a valóság ellentétét, ezért tévesen a "Jó Rendszer - Rossz Összeesküvők" szembeállításában gondolkodnak.

Lakatos László egy másik interjújában, amit Kitzinger Dávidnak "Min dolgozik?" címmel adott (kontextus.hu), kitér arra a kérdésre, hogy mi az, amit összeesküvésnek lehet tekinteni, és mi nem az, s hogy mitől lesz összeesküvés elmélet a magyarázat. Valamennyi összeesküvés elmélet lényegében arra akar válaszolni: "Miért van a rossz világban?" Azért mert ebből a bajból egyesek hasznot húznak, s nekik ez jó. Régen az ördög és a vele cimborálók voltak minden baj okozói, a jelenlegi modern és szekularizált világban, azonban a rossz emberek okozzák a bajokat. Mivel a történelemben rossz dolgok is történnek, és a történelmet emberek csinálják, ezért rossz embereknek is lenniük kell. Ha pedig terveiket meg tudják valósítani, akkor nagy hatalommal kell rendelkezniük, továbbá titokban kell működniük, hogy ne lepleződjenek le. Vagyis létezniük kell titokban működő, nagy hatalommal rendelkező összeesküvő csoportoknak. Az összeesküvés elméleteket Lakatos lokálisra és globálisra, kicsire és nagyra osztja fel, valamint demokratikusra, amelyben az alullevők gyanakodnak felfelé a hatalmat gyakorlókra, és sztálinista-hitlerista tekintélyuralmira, ahol a hatalom gyanakszik lefelé, a népre.

Lakatosnál visszatérő állítás az, hogy **globális összeesküvések nem léteznek**, és az erre vonatkozó elméletek a fantázia termékei. Ezt a tévedését azzal kísérli meg alátámasztani, hogy "a történettudomány nem tud egyetlen világméretű összeesküvésről sem. A globális összeesküvés elméletek olyan titkos csoportokat feltételeznek, amelyek sok nemzedéket átfognak, és ezek akár több évszázadon keresztül is munkálkodnak gonosz céljaik megvalósításán. Például a zsidók vagy a szabadkőművesek, hogy csak két tipikus bevádolt csoportot mondjak. Ha a kicsik közül is sokan megbuknak, lelepleződnek, akkor a nagyok esetében pláne ez kéne, hogy legyen a helyzet. Tehát, ha lennének globális összeesküvés-kísérletek, azokról valószínűleg tudnánk, ha lettek volna ilyenek, mondjuk a múlt században, vagy éppen a században, akkor azokról tudna valamit a történettudomány is. De nem tud."

Carroll Quigley történész bizonyítja az összeesküvést

Carroll Quigley, amerikai történész a washingtoni Georgetown egyetem tanára, a tekintélyes **Current History** szakfolyóirat szerkesztője nemcsak tudós volt, hanem szoros kapcsolatban állott Amerika és a nyugati világ szupergazdag pénzdinasztiáival. Beavatott ismerője volt a globális pénzhatalom struktúrájának. A **"Tragedy and Hope" (Tragédia és remény)** című művében (324.

old) feltárja, hogyan működik a nemzetközi pénzhatalom titkos hálózata, amelynek célja **"..nem kevesebb, mint létrehozni a pénzügyi ellenőrzés olyan magánkézben lévő világrendszerét, amely képes uralni valamennyi ország politikai rendszerét és a világgazdaság egészét. Ezt a rendszert a világ központi bankjai feudális módon kontrollálnák összhangban azokkal a titkos megállapodásokkal, amelyeket a rendszeresen tartott magántalálkozók és konferenciák elfogadnak..."**

Quigley hálózatnak nevezte a pénzhatalmat gyakorló nemzetközi bankárok által működtetett struktúrákat. Ez a hálózat tehát egy szerteágazó rendszer, amelynek a központjában egy kis csoporté a teljes ellenőrzés, néhány vitathatatlan hatalmú vezetővel. A hagymaszerű rendszer külső gyűrűiben találhatók gyakran nem is tudják, hogy milyen hálózatnak az alkotórészei. Többségük nem is sejti, hogy egy világhatalmat gyakorló rendszerben vesz részt. Quigley, aki főáramlatú történészként a Princeton és a Harvard egyetemen is tanított, és kutatásait Franciaország, Olaszország és Anglia állami archívumaiban is folytathatta, abban a különleges bizalomban is részesült, hogy a leggazdagabb bankárdinasztiák családi irattáraiban is kutathatott két éven át az 1960-as évek elején. Ő oktatta történelemre az amerikai főváros Georgetown egyetemén tanuló diplomata jelölteket. Jellemző, hogy egyik tanítványa, William Jefferson Clinton, aki az Egyesült Államok 42. elnöke lett, tudós tanárai közül csak ő róla emlékezett meg kétszer is, hivatalába történő beiktatásakor.

Quigley tagja volt az "American Association for the Advancement of Science" (A Tudomány Fejlesztés Társasága) nevű szervezetnek, az Amerikai Antropológiai Társaságnak, az Amerikai Közgazdasági Társaságnak és több történelmi társulatnak. Előadásokat tartott a fegyveres erők ipari főiskoláján orosz történelemből valamint a tekintélyes Brookings kutatóintézetben Afrikáról. Rendszeresen tartott előadást az Egyesült Államok haditengerészetének fegyverlaboratóriumában, a külügyminisztérium diplomataképző inézetében, a Norfolk-i hadiakadémián Virginiában. 1958-tól az amerikai törvényhozás, a Kongresszus vizsgálóbizottságának a szakértője volt. Ez a bizottság hozta létre az Egyesült Államok világűrkutató hivatalát. Quigley részt vett a Smithsonian Intézet történelmi kutatási programjaiban, elsősorban a Történelmi és Technológiai Múzeumnak a létrehozásában. 1964-ben az amerikai haditengerészet Monterey-ben (Kalifornia) lévő különleges programjában - Project Seabed - is részt vett szakértőként, amely azzal foglalkozott, hogy előrevetítse Amerika jövőbeli fegyverrendszereit.

Quigley tehát nem tekinthető valamiféle paranoid összeesküvési elmélet amatőr hirdetőjének. A zárt irattárak titkos dokumentumait is első kézből ismerő tudós történészként ki kellett mondania, hogy a világ pénzrendszerét irányító beruházó bankárok szűk csoportjának létezik egy messze tekintő világstratégiája, amelynek a célja olyan globális pénzrendszer létrehozása magánirányítás alatt, amely képes uralni valamennyi ország politikai rendszerét és a világgazdaság egészét. A pénzügyi irányításának ez a világrendszere rejtve és feudális módon működik, elsősorban e beruházó bankárok által létrehozott és ellenőrzött központi bankok útján. Mindezt zárt, magánjellegű tanácskozásokon dolgozták ki és szigorúan titkos magán-megállapodásokban rögzítették. E globális pénzrendszer irányítása is titkos módon, a rendszeresen megtartott magántanácskozásokon és konferenciák hozott döntések útján történik. Ma már tudjuk, hogy ilyen tanácskozásokra évente sor kerül a svájci Davosban, a Bilderberg Csoport különböző helyeken megtartott és szigorúan titkos összejövetelein, a Trilaterális Bizottság tanácskozásain, valamint a New York-i Council on Foreign Relations, CFR (Külkapcsolatok Tanácsa) és testvérszervezete, a londoni Royal Institute of International Affairs, RIIA (Királyi Külügyi Intézet) konferenciáin. Még megemlíthetjük a különböző Round Table (Kerek Asztal) tanácskozásokat, amelyeken keresztül a nemzetközi pénzvilág legfelső vezetői irányítják multinacionális világcéghez hasonló pénzbirodalmukat. Az egyik legfontosabb ilyen háttérből irányító fórum napjainkban a "The European Round Table of Industrialists (ERT), amely 45 nagy nemzetközi korporáció vezetőit tömöríti, s amely szervezet ténylegesen az Európai Unió legfőbb informális és magánellenőrzés alatt álló háttér-irányítószerve.

Quigley szerint a pénzügyi ellenőrzés világszintű rendszerének központi intézménye, a svájci Bazelben működő **Bank for International Settlements, BIS** (Nemzetközi Fizetések Bankja) egy magántulajdonban lévő nemzetközi pénzintézet, amely formailag a világ ugyancsak magántulajdonban lévő - vagy a nemzetközi pénzvilág magánellenőrzése alatt álló - központi bankjainak a tulajdonában van.

Amikor a BIS-t a nemzetközi pénzvilág legfelső vezetői 1930-ban létrehozták, akkor a brit központi bank, a Bank of England élén **Montagu Norman**, a New York-i Federal Reserve Bank (amely a Federal Reserve System, a FED, legfontosabb intézménye) élén **Benjamin Strong**, a francia központi bank élén **Charles Rist** és Németország Reichsbank-ja élén pedig **Hjalmar Schacht** állt. Valamennyien a nemzetközi pénzvilágot irányító szupergazdag bankárdinasztiák bizalmi embere volt. Az általuk vezetett központi bankok ellenőrizték saját országuk monetáris rendszerét, pénzkibocsátását és hitelfelvételeit, ők szabályozták a valutaárfolyamokat és a kamatlábakat, s így döntő befolyást gyakoroltak országaik gazdasági tevékenységének egészére. Quigley őszintén megírja, hogy a magánellenőrzés alatt álló központi bankok komoly befolyást gyakoroltak a velük együttműködő politikusokra, akiket aztán busásan megjutalmazott az üzleti világ. A központi bankok hatalma lényegében a pénzkibocsátás és a hitelezés ellenőrzésén nyugodott. Világszinten is kézben tartották a hitelnyújtást, valamint az akkor még a pénz fedezetéül szolgáló aranytartalék szétosztását. Hangsúlyozzuk, hogy a BIS magánintézmény, és a fejlett ipari országok hét fő központi bankjának a tulajdonában volt, és ezeknek az elnökei alkották irányító testületét. Valamennyi központi bank jelentős betéteket tartott a BIS-nél, és rendszeres időközönként úgy számoltak el egymással úgy, hogy nem volt szükség a pénz fedezetéül szolgáló aranykészlet ide-oda szállítására. Mindössze hét nagyhatalmú pénzember döntötte el a világ valamennyi fontosabb pénzügyi kérdését, és az azokkal összefüggő gazdasági és politikai problémákat, beleértve földünk legfőbb térségeinek gazdasági jövőjét is.

A pénzvilág irányítóinak hatalmát Quigley könyvének 325. oldalán **Reginald McKenna**-nak (egykori brit pénzügyminiszternek és a Midland Bank elnökének) a szavaival jellemzi: "Attól tartok, hogy az átlagpolgár nem szívesen hallaná, hogy a bankok képesek a pénz kibocsátására, és bocsátanak is ki pénzt...és azok, akik ellenőrzik valamely ország hitelrendszerét egyben kormányának a politikáját is irányítják, és kezükben tartják az emberiség sorsát."

Amikor Quigley úgy döntött, hogy megírja az 1300 oldalas "Tragédia és Remény"-t, tudta, hogy nyilvánosságra hozza a nagyhatalmú pénzvilág legféltettebb titkait. Minthogy maga is e pénzvilág bizalmi embere, tehát bennfentes ismeretekkel rendelkező beavatott tagja volt, tudta, hogy a pénzhatalom mennyire összetett és mindent felölelő, továbbá azzal is tisztában volt, hogy irányítói célul tűzték ki az ellenőrzés megszerzését a világ pénzrendszere és a világ gazdaság egésze felett. Quigley újból és újból kinyilvánítja, hogy meggyőződéssel támogatja a pénzhatalom hálózatának a céljait. Joggal merül fel a kérdés: akkor miért tartotta szükségesnek ennek a világméretű összeesküvésnek a feltárását, és számos gondosan őrzött titkának a nyilvánosságra hozatalát? Quigley-nek tudnia kellett, hogy leleplezésével a pénzhatalom világstratégiájával szembeni hatékony ellenállásra készíthet milliőkat.

Quigley könyvének a 979-980-ig terjedő oldalain kifejti, hogy a kisemberek számára ma már túl késő megfordítani világfolyamatokat. Arra biztatja az embereket, hogy hagyják fel ezt a reménytelen küzdelmet, hiszen már nyakukon a kötél. Meg van arról győződve, hogy akik ellenállnak csak áldozatok lesznek. Azok viszont, akik hajlandók támogatni a beindított folyamatokat, azok még részesülhetnek a béke és a jólét áldásaiban. Quigley arról akarja meggyőzni az olvasót, hogy bízhat a világfolyamatokat ellenőrző, széleslátókörű pénzemberek jóindulatában, akik a világ jobbítása érdekében irányítják a háttérből az eseményeket. Ők valójában a világ reménységét testesítik meg, aki viszont ellenáll, az a tragédiáját. Ezért is adta könyvének azt a címet, hogy "Tragedy and Hope".

Quigley hangsúlyozza, hogy ismeri ennek a hatalmi hálózatnak tevékenységét, mert 20 éven át

tanulmányozta, és azt is megengedték neki az 1960-as évek elején - miként már utaltunk rá -, hogy két éven át megismerhesse ennek a hálózatnak a titkos dokumentumait, feljegyzéseit. "Nem volt ellenvetésem ezekkel szemben, vagy legalábbis a legtöbb céllal szemben nem, minthogy egész életemben közel álltam hozzájuk, és számos intézményükhöz. Elleneztem a múltban és most is ellenzem néhány elképzelésüket... de legfőbb kifogásom velük szemben az volt, hogy ismeretlenek akartak maradni, én viszont meg vagyok arról győződve, hogy a szerepük a világtörténelemben elég jelentős ahhoz, hogy ez a nyilvánosság számára ismert legyen" (950. old.)

Quigley nemcsak a bennfentesekhez tartozó volt, hanem magát a beavatottak szellemi elitjéhez sorolta. Úgy érezte, hogy a világ globális méretű ellenőrzésére törekvő erők már eléggé erősek ahhoz, hogy a nyilvánosság elé lépjenek, és megmutassák igazi arcukat. Megvetéssel szólt az amerikai középosztály azon tagjairól, akik úgy vélték, hogy továbbra is megtarthatják a kispolgárokra jellemző tulajdonosi jogait és alkotmányos privilégiumaikat, amelyek felett eljárt az idő.

Quigley megvetéssel szólt azokról is, akik a hozzánemértő kommunista összeesküvést tekintették az igazi és professzionális világ-összeesküvés központjának. Úgy vélte, hogy az amerikai antikommunisták tévedtek, mert nem tudták pontosan, hogy kit kell felelőssé tenniük. Quigley elismeri, hogy nem törekszik az elfogulatlan tudományos tárgyilagosságra. Bennfentesként úgy mutatja be a történelmet, ahogyan azt a pénz hatalom láttatni kívánja. Quigley azt is megírja, hogy kész többet is elmondani erről a történelemtől, mint amire a világot a háttérből-irányító barátai készek lenének. E háttérirányítók továbbra is titokban kívánnak maradni, és világalakító tevékenységüket nem akarják a nyilvánosság elé tárni. Quigley viszont úgy gondolta, hogy eljött az idő arra, hogy a nyilvánosság elé tárják, valójában kik, és milyen célok elérése végett befolyásolják a világtörténelem menetét. Quigley tudós alapossággal tárja elénk, hogyan jött létre ez a világszintű összeesküvő-hálózat, minthogy az általa ismertett tényeket más - és megbízhatóan dokumentált - forrásokból is alátámaszthatjuk. A legújabb kori történelmi eseményeket meglehetősen elfogultan vagy gyakran gúnyosan tárgyalja. Előfordul, hogy szándékosan kihagy fontos tényeket, és elhallgat lényeges dokumentumokat.

A "Tragedy and Hope" értéke nem a történelmi események ismertetése és elemzése, hanem annak a bátor, sőt dicsekvő elismerése, hogy **létezik egy viszonylag kis létszámú, de nagy hatalmú érdekcsoport, amelynek sikerült az általa létrehozott és ellenőrzött pénzügyi struktúrák segítségével gyakorlatilag az egész emberiséget az ellenőrzése alá vonnia.** Ahhoz, hogy egy ilyen helyzet létrejöjjön, természetesen nem elég egy kis létszámú csoport, még ha mégoly nagy hatalma van, akkor sem. Szükség van az ún. kisemberek millióinak a közreműködésére, támogatására is. A pénzuralmi hálózatnak a kezében lévő magán-pénzmonopólium segítségével sikerült olyan globális hatalmi struktúrát létrehoznia, amely képes manipulálni, megfélemlíteni és korrumpálni emberek százmillióit.

Kifejti, hogy az elmúlt két évszázadban az emberiség jelentős része fokozatosan kiharcolta a dinasztikus monarchiáktól a politikai szabadságot. Ugyanakkor a legnagyobb és szupergazdag bankár családok Európában és Amerikában megfordították ezt a történelmi trendet. Sikerült olyan új dinasztákat hatalomra segíteniük, amelyek a nemzetközi pénzügyi rendszer segítségével magukhoz tudták ragadni a politikai ellenőrzést. Ezek a szupergazdag bankárdinasztiák rájöttek arra, hogy a kormányoknak rendelkezniük kell olyan pénzforrásokkal, amelyekre szükséghelyzet idején támaszkodhatnak. Arra is rájöttek, hogy ha a bankárok ezeket a pénzeket a saját magánforrásaikból biztosítják a kormányzatoknak, akkor rá tudják szorítani mind a királyokat, mind a demokratikusan választott politikai vezetőket arra, hogy szó szerint engedelmessé legyenek nekik. Bebizonyosodott, hogy pénzkölcsönzéssel, eladásítással hatékonyan lehet ellenőrizni a politikai kinevezéseket, és a politikai kérdések érdekeiknek megfelelő eldöntését.

Quigley kifejti, hogy a beruházó bankárdinasztiák létrehozták a regionális bank-központokat, megszervezték a kereskedelmi-és takarékbankokat, a biztosítótársaságokat, és mindezt nemzetközi

szinten is egységes pénzügyi rendszerré integrálták. Ez a rendszer határozta meg a pénz áramlását, és ennek a segítségével befolyásolták a kormányokat, irányították az ipari és kereskedelmi tevékenységet. A nemzetközi bankárdinasztiák legalább olyan sikeresek voltak, mint a korábbi politikai uralkodóházak.

E dinasztiák közül a legsikeresebb a frankfurti **Meyer Amschel Rothschild** (1743-1812) által alapított nemzetközi bankárdinasztia volt. A dinasztiaalapító öt fia hozta létre a Rothschild bankház bécsi, londoni, nápolyi és párizsi kirendeltségeit frankfurti központtal. Ezek a helyi Rothschild bankházak eredményesen működtek együtt, s más nemzetközi bankárdinasztiák megpróbálták utánózni őket. Közéjük tartoznak az olyan neves bankárcsaládok, mint a Baring, Lazard, Erlanger, Warburg, Schroder, Seligman, the Speyers, Mirabaud, Mallet, Fould.

Itt célszerű megjegyezni, hogy noha a Rothschild-ok és bizonyos más zsidó családok közreműködtek ebben a világtörténelmi vállalkozásban, még sem lehet kizárólag zsidó monopóliumnak tekinteni, mint ahogy egyesek állítják. E sorok írója kezdettől fogva hangsúlyozta, hogy túlságosan leegyszerűsítés "zsidó összeesküvés"-nek minősíteni a pénzimpérium sikeres létrehozását. A legkülönbözőbb nemzetekhez és vallásokhoz tartozó és ateista, vagy gnosztikus meggyőződésű pénzemberek működtek együtt ennek a pénzügyi, gazdasági és politikai hatalmi struktúrájának a létrehozásában. Ezért a globális összeesküvés kutatója nem eshet bele a hitleri doktrína vermébe, amely szerint minden baj gyökere egy világszintű "zsidó összeesküvés". Ugyancsak nem szabad elfogadni a Cion Bölcei...c. pamflet nézeteit, amelyet a nemzetiszocialisták hitelesként táltak a német népnek, holott tudták róla, hogy szerzőségét illetően bizonyíthatóan hamisítvány. E hírhedt dokumentum máig tartó sikerének valójában az az oka, hogy a világtörténelmi folyamatokban megvalósulni látszanak egyes tételei, függetlenül attól, hogy kik e pamflet tényleges szerzői.

Quigley szerint a nemzetközi bankárok több szempontból is különböznek a többi bankártól. **Egyrészt** kozmopoliták és nemzetköziek, **másrészt** közel álltak a kormányokhoz, és kezdettől érdekelték voltak (és a mai napig érdekelték) az államadóságok létrehozásában és kezelésében; **harmadsorban** inkább a kötvények és értékpapírok érdekelték őket, és csak nagyon ritkán a termékek és a fizikai javak; **negyedikként** megemlíthető, hogy fanatikus rajongói voltak a deflációnak; **végül**, pedig csaknem hasonló fanatikussággal őrizték titkaikat, a legszigorúbban rejtve tartva azt, ahogyan pénzügyi eszközökkel befolyásolták (és a mai napig befolyásolják) a politikai életet az egyes országokban és nemzetközi szinten. Ezeket a bankárokat elkezdtek nemzetközi-bankároknak hívni. Angliában **kereskedelmi-bankároknak**, Franciaországban **magánbankároknak**, az Egyesült Államokban, pedig **beruházó-bankároknak** nevezték őket. A különböző országokban változatos bankári és valuta tranzakciókat fejtettek ki, de tevékenységük mindenütt jól megkülönböztethető volt a takarékpénztáraktól és a kereskedelmi bankoktól.

Quigley a következőképpen magyarázza meg, miként sikerült a pénz hatalom központjainak működését titokban tartani. Az egyik jellemzőjük volt, hogy magánjellegű partneri kapcsolatban működtek, és nem alkottak korporációkat. Igen sokáig nem bocsátottak ki részvényeket, vagyoni helyzetükről és üzletvitelükről szóló jelentéseket, és nem is reklámozták magukat. Legtöbb esetben teljes kockázatvállalásban működtek egészen addig, amíg a legújabb örökösödési adók nem kényszerítették őket a családi tulajdonban lévő vagyonok korporációs formába történő átszervezésére az adózás elkerülése céljából. A magánvállalkozásnak ez a fenntartása biztosította számukra, hogy igen nagy befolyással rendelkező személyek névtelenek maradhassanak, és a legnagyobb titokban gyakorolhassák gazdasági-, politikai hatalmukat a nyilvánosság tudta nélkül. Mindennek az eredményeként az átlagemberek nem szerezhettek tudomást ezeknek a családi cégeknek, holdingoknak, alapítványoknak, befektetési alapoknak a gazdagságáról és működési területéről.

Quigley megmagyarázza, hogy a nemzetközi bankároknak távol kellett tartaniuk a kormányokat a pénzrendszerek ellenőrzésétől. A pénzkapitalizmus és a nemzetközi bankárok, akik a

magánpénzrendszert létrehozták, járatosak voltak mind az üzleti életben, mind a kormányzásban. Egyiket sem tudták volna azonban megfelelően irányítani, ha nem tudják elfogadtatni két alapelvüket. Ezek abból indultak ki, hogy a politikusok helyzete gyenge, és túlságosan ki vannak téve a társadalmi nyomásnak, hogy rájuk lehessen bízni a pénzügyi rendszerek ellenőrzését. Ezért szükséges elrejtetni a pénzhatalmat - vagy még inkább megtévesztetni - mind a kormányokat, mind a lakosságot a pénz valódi természetét, valamint a magánpénz-monopóliummal együtt járó befolyást illetően.

Quigley ismerteti, hogyan jöttek létre a bankárdinasztiák a Brit Birodalomban, majd később az Egyesült Államokban. Ez után részletesen tárgyalja, hogy milyen összehangolt és kifejezetten konspiratív módszereket alkalmazva készítették elő a magántulajdonban álló, de államinak álcázott, Federal Reserve Bankok létrehozását. Quigley-nek a megállapításait **Ferdinand Lundberg**, valamint **Gabriel Kolko** is megerősíti a pénzügyi hatalom kialakulásával kapcsolatos munkáikban. Tehát akadnak olyan kiváló történészek, akik tudnak világméretű összeesküvésekről, és ezért a megalapozott elemzésekre törekvő Lakatos Lászlónak csak azt tudjuk ajánlani, hogy tanulmányozza Quigley, Lundberg, Kolko és más történészek munkáit, mielőtt megkockáztatja azt a megállapítást, hogy a "történettudomány nem tud egyetlen világméretű összeesküvésről sem".

Maga Quigley is egy hatalmas méretű **titkos műveletnek** írja le a Federal Reserve létrehozását, és a pénzügyi rendszer magánirányítás alá vételét. Ez összhangban volt azzal a nagyívű stratégiával, amelynek a célja a világ pénzrendszerének magánmonopóliumként való működtetése, és ezen keresztül a gazdaság globális ellenőrzés alá vétele. Quigley kifejti, hogy a nemzetközi bankárok arra kívánták felhasználni Nagy Britannia és az Egyesült Államok pénzügyi hatalmát, hogy a többi nagyobb ország is a központi bankok útján működtesse pénzrendszerét, saját közhatalmat képviselő kormányuk ellenőrzésétől és beavatkozásától mentesen. Ezért hivatkoznak ma is annyit a központi bankok függetlenségére. Ezt a függetlenséget azonban csak egyoldalúan, az adott ország kormányától, közintézményeitől, parlamentjeitől tartják szükségesnek. Azt már nem említik, hogy ugyanakkor nagyon is elvárják, sőt megkövetelik, hogy minden központi bank teljes függőségben legyen a nemzetközi pénzvilág olyan magánirányítás vagy befolyás alatt álló intézményeitől, mint a BIS, a Világbank, a Nemzetközi Valutaalap, az Európai Unió központi bankja, az ECB, valamint az OECD (Organization of Economic Cooperation and Development - Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet). Azaz a központi bankoknak, például a Magyar Nemzeti Banknak, a nemzetközi pénzvilág magán intézményeitől is függetlenül kellene tevékenykedniük, nemcsak saját országuk parlamentjétől és kormányától, amely, például az MNB esetében, a tulajdonosi jogok birtokosa a törvények szerint.

A nemzetközi bankárok azért akarták feltétlenül létrehozni a Federal Reserve System-et, mert tudatában voltak annak, hogy a kormányok eladósítása és hitelezése rendkívül jövedelmező üzlet, de különösen az az Egyesült Államok esetében. Az Egyesült Államok kormánya (a 2007. október 1-i állapot szerint) 8 trillió 980 milliárd dollárral tartozik a magántulajdonban lévő nemzetközi bankoknak. Ennek az eladósodásnak a mértéke a "Tragedy and Hope" megírása idején lényegesen kisebb volt. Quigley hangsúlyozta, hogy a nemzetközi bankárok kezdettől fogva teljes ellenőrzésük alatt tartották a Federal Reserve System-et, amelynek a New York-i regionális bankját kormányzóként az a **Bejamin Strong** irányította, aki a Bank of England elnökének **Montagu Norman**-nek volt a szoros barátja. Az FED első irányító testületét az az **Edward Mandel House** "ezredes" nevezte ki, aki a Rothschild ház megbízásából ténylegesen a háttérhatalom legfőbb rezidens megbízottja volt az Egyesült Államokban, és **Woodrow Wilson** elnököt is gyakorlatilag ellenőrizte. Állandó szobája volt az elnök mellett a Fehér Házban. Jellemző House hatalmára, hogy amikor Párizsban és Versailles-ban folytak az első világháborút követő béketárgyalások, az egyik alkalommal, amikor House éppen George Clemenceau francia miniszterelnökkel, a párizsi békekonferencia elnökével tárgyalt, és Wilson benyitott a szobába, House "ezredes" egyetlen intésével kiküldte a szobából az Egyesült Államok elnökét, aki megszégyenülve szótlanul távozott.

Ferdinand Lundberg írja "America's 60 Families" (Vanguard Press, New York, 1938) című könyvének a 122. oldalán, hogy: "a New York-i Federal Reserve Bank ténylegesen a rendszerhez tartozó 12 regionális bank irányítójává vált, minthogy New York volt az Egyesült Államok pénzpiaca. A többi 11 bank költséges mauzóleum volt, amelyeket a vidék Jackson-i félelmének a csökkentésére, és a helyi büszkeség gyógyírral való kenegetésére hoztak létre. Benjamin Strong-ot a Morgan érdekeltséghez tartozó Bankers Trust Company elnökét szemelték ki a New York-i Reserve Bank kormányzójának. A legmagasabb pénzügyi körök bizalmasaként Strong hosszú éveken át manipulálta egész Amerika pénzügyi rendszerét a vezető New York-i bankok igazgatóinak a kívánsága szerint. Strong bankelnöksége idején a Federal Reserve System szorosan összefonódott a Bank of England-dal és a Bank of France-szal a gyanútlan nemzet háta mögött..."

Benjamin Strong és Montagu Norman határozta el az 1920-as években, hogy rákényszerítik a főbb országokat az aranyalaphoz való visszatérésre. Ennek célja az volt, hogy biztosítsák a központi bankok teljes függetlenségét minden politikai ellenőrzéssel szemben, és a nemzetközi pénzügyi kérdéseket a demokratikus kormányzatok teljes kizárásával oldhassák meg. Nagy a központi bankok elnökeinek a hatalma, de ők inkább csak parancsvégrehajtóknak tekinthetők, a nemzetközi bankárok által kiválasztott szakembereknek. A nemzetközi bankárok emelték ki, és helyezték nagyhatalmú pozícióba őket. Ugyanakkor ezek a nemzetközi-bankárok bármikor el is távolíthatták őket pozícióikból, ha elvesztették bizalmukat. Ezért nem a központi bankok elnökei, kormányzói a valódi hatalom birtokosai, hanem a háttérben maradó beruházó-bankárok. A szupergazdag bankárdinasztiák vagyonával e családok vezető tagjai rendelkeznek. Quigley-t kiegészíthetjük azzal, amire már utaltunk, hogy jelenleg - a legújabb szakértői becslések szerint - ezeknek a szupergazdag dinasztiáknak az egyben tartott törzsvagyona mintegy 300 trillió dollárra tehető. Ez a vagyon holdingokban, családi alapítványokban, befektetési alapokban, biztosítóknak, bankoknak, ingatlanokban és más vagyonkezelő szervezetekben található. Ez a vagyon nincs felosztva az adott dinasztiák tagjai között, hanem egyben-tartott magánvagyon, amely nem öröklődik személyről személyre, és így örökösödési adót se fizetnek érte. Az adott családok belső megállapodásai szerint részesülnek e hatalmas vagyon közös tulajdonosai a vagyon hozamából. Nem tudjuk eléggé ismételni, hogy a vagyon az hatalom is, és ez az óriási és egyben tartott magánvagyon világszinten jelentős befolyást és hatalmat biztosít tulajdonosainak.

Abból indultunk ki, hogy Carroll Quigley a köztisztelőben álló történész indítatva érezte magát arra, hogy tudassa könyvének olvasóival: kik irányítják ténylegesen a világot? Világossá teszi, hogy ezek a titkos irányító-központok csak kivételesen végzik **nyíltan és formálisan** is a tényleges, konkrét irányítást, és csak ritkán hozzák meg maguk az aktuális politikai döntéseket. Mivel pénzügyileg a markukban tartják a világot, ez bámulatos mértékben lehetővé teszi számukra, hogy a legkülönbözőbb országok és nemzetek ügyeit **rejtve** befolyásolják és manipulálják saját céljaik érdekében. Ezért bármi is válik e nagyhatalmú csoport céljává, az meghatározó jelentőséggel bír a világ többi része számára.

Jogosan merül fel, tehát a kérdés: végül is milyen célokat követnek a világot a háttérből irányító nagyhatalmú, pénzügyi érdekcsoportok? Quigley a "Tragedy and Hope"-ban kellően bizonyítja, hogy mekkora hatalommal rendelkeznek ezek a szupergazdag bankárdinasztiák. Az amerikai történész további célja bemutatni, hogy milyen politikai filozófiát vallanak ezek a pénzügyi hatalmasságok. 1300 oldalas könyvének fejezeteiből fokozatosan elének tárulnak a bizonyítékok, amelyek szerint a politikai, pénzügyi és gazdasági hatalom legmagasabb központjaiban arra törekednek, hogy az egész emberiséget egy globális méretű és diktatórikus jellegű társadalomba kényszerítsék bele. A leginkább zavarba ejtő az, hogy olyan diktatórikus rendszer felé terelik az emberiséget, amely elkerülhetetlenül megsemmisíti az emberi jogokért és politikai szabadságjogokért vívott ezeréves küzdelemnek az eredményeit. E pénzügyi hatalom összeszövetkezett az egykor szabad és demokratikus országok politikai vezetőrétegével, valamint szupergazdag pénzügyi és korporációs oligarchiájával azért, hogy elősegítse azon nagyhorderejű változtatások végrehajtását, amelyek valójában megsemmisítik az emberiség ezeréves küzdelmének

ezeket az eredményeit. Az iparilag fejlett és demokratikus államok társadalma a vállalkozási szabadság, a tulajdonhoz való jog és nyílt társadalom révén a haszonélvezője volt annak a rendszernek, ami most veszélybekerült. Ezért nehéz megérteni, hogy e rendszer elsőszámú haszonélvezői, a pénz és korporációs oligarchia tagjai, miért akarják ezt a rendszert lerombolni.

Quigley válasza erre a kérdésre első látásra annyira zavarba-ejtő és megdöbbentő, hogy ösztönösen elutasítjuk. Azt vállalta magára, hogy nyilvánosságra hozza mindazt, amit az olyan bennfentesek, mint ő, már tud. **Eszerint a szupergazdag dinasztiák hierarchiájának döntéshozói elhatározták, hogy átveszik az egész világ irányítását. Ha szükséges, akkor e céljuk elérésére igénybeveszik a rendelkezésükre álló legális eszközöket, de ha szükség van rá, akkor együttműködnek akár a kommunista világrendszerrel is.** Ne feledjük, hogy Quigley könyvét 1965-ben írta, amikor még a szocialista világrendszer megdönthetetlennek látszott. Quigley gyakran vonakodik bevallani tézisének súlyos következményeit. Ezért könyvében ismétlődik, hogy miközben meggyőző érvekkel előtárja nézeteit, egyszer csak iránytváltoztat, és a következményeket már elhallgatja az olvasó elől. Már utaltunk rá, hogy mindenben egyetért a szupergazdag bankárdinasztiákkal, csupán azt ellenzi, hogy **világátalakító stratégiájukat teljesen titokban akarják tartani.**

Lakatos László szerint többek között azért is lehetetlenek a globális összeesküvések, és tévesek szükségszerűen az ilyeneket feltételező elméletek, mert olyan titkos csoportokat feltételeznek, amelyek sok nemzedéket fognak át, és ezek akár több évszázadon keresztül is munkálkodnak céljaik megvalósításán. Ha a kis összeesküvő csoportok közül sokan megbuknak és lelepleződnek, akkor ennek a nagyok esetében még inkább így kellene lennie. Tehát ha lennének globális összeesküvés-kísérletek, azokról valószínűleg tudnánk. Vagyis, ha lettek volna ilyenek a múlt században vagy ebben a században, akkor erről a történelem tudománynak tudnia kellene.

Erre a fejtegetésre, amit csaknem szó szerint idéztünk a már hivatkozott és Lakatos Lászlóval készült interjúból, azért tértünk vissza, hogy a "Tragedy and Hope" című nagyszabású és részletesen ismertett történelmi munka fényében bizonyítsuk Lakatos László e véleményének tarthatatlanságát.

David C. Korten a "Tőkés társaságok világuralma" (When Corporations Rule the World, Kapu, Bp., 1996) című munkájában leírja, hogy a pénzvilágot irányító bankárdinasztiák hogyan alkották meg azt a nagy pénzteremtő gépezetet, amelynek segítségével centralizálni tudták a világ gazdaságot a saját hegemoniájuk alatt. A nemzetközi bankárok elsősorban az értékteremtés nélküli pénzkibocsátás végett hozták létre a közhatalomtól, vagyis az államoktól és kormányoktól független központi bankokat, az állami szuverenitás részét képező monetáris jogok magánellenőrzés alá vétele érdekében. Az értékteremtés nélküli pénzkibocsátás két módszerét alkalmazták. Az egyik az adóság létrehozása, a másik, pedig a vagyontárgyak felértékelése. A pénzvilág legfelső szintű irányítói olyan globális pénzügyi rendszert építettek ki, amely a két módszer bármelyikét alkalmazni tudja az értékteremtéstől elszakadt pénz létrehozására. Ahogy a pénzimpérium terjeszkedett és a globális pénzrendszer bővült, a bankokon kívül sok más intézmény is bekapcsolódott a nagy összegű hitelügyletek lebonyolításába. Valamennyi a magántulajdonban lévő bankrendszerhez hasonlóan járul hozzá a pénzteremtés folyamatához, de gyakran kevésbé szigorú felügyeleti és tartalékképzési előírásokat használ.

A pénzrendszer globalizálását elősegítette, hogy döntéseit egyre inkább bonyolult matematikai képletek segítségével a számítógépek hozzák meg azért, s hogy a pénzt, mint absztrakt jelet szaporítsák. Ily módon a pénzimpérium globális pénzügyi rendszere parazita ragadozóvá vált, amely a termelőgazdaságon élőködik. A nemzetközi bankárok által létrehozott mai pénzrendszer túlnyomórészt a forráskivonó befektetőket jutalmazza, akik nem hoznak létre újabb értékeket, hanem egyszerűen csak kivonják a reálgazdaságból és koncentrálnak az ellenőrzésük alatt. A forráskivonó befektető haszna költséget jelent az értékelőállító termelők, és általában a társadalom egésze számára.

Ma már a világ annak a tanúja, hogy a forráskivonó befektetés elterjedése révén csökken a társadalmi jólét. Ha egy befektetés pusztán pénzt vagy vásárlóerőt hoz létre értékteremtés nélkül, akkor ilyen forráskivonó tevékenységgel állunk szemben. A befektető bankárok és hálózataik semmilyen értéket nem hoznak létre, még akkor sem, ha az össztársadalmi vásárlóerőből nagyobb részt szakítanak ki maguknak.

A **spekuláció** a forráskivonó-befektetés másik formája. Ha a spekuláns nyer, akkor egyszerűen vagyont ragad magához. Ha veszít, akkor, pedig a pénzügyi intézmények kerülhetnek veszélybe. S hogy a gazdaság működéséhez szükséges közvetítő jeleket biztosító pénzügyi rendszer működőképes maradjon, külső társadalmi erőforrás-bevonás válik szükségessé. Mindkét esetben a társadalom, globális méretekben pedig az emberiség a vesztes. A spekulációs tevékenység nem vezet új érték létrehozásához.

Ez még akkor is igaz, ha kivételes esetekben a spekuláns tevékenység növeli a piac likviditását és stabilitását. Az ingatag globális pénzügyi piacokon azonban a spekulatív tőkemozgások jelentik a destabilizáció és a gazdasági összeomlás legfőbb forrását. A spekulánsok azért, hogy hatékonyabbá tegyék a pénzpiacokat, hatalmas ellenszolgáltatást szakítanak ki maguknak profitok, jutalékok, tőkejáradék formájában. A származékos értékpapírok, pedig olyan pénzügyi eszközök, amelyek tovább növelik a kockázatot és a gazdasági torzulásokat.

Ennek a torz rendszernek a világszintű elterjesztésére a pénz és korporációs oligarchia vezérkara átfogó stratégiát dolgozott ki. Ez derül ki az amerikai **John Perkins** "Confessions of an Economic Hitman" (Egy gazdasági bérgyilkos vallomása) című munkájából. Ennek a stratégiának az volt a lényege: rá kell venni az ún. harmadik világ országainak a vezetőit, hogy a pénzvilág felbérelt szakértői által ajánlott nagyszabású fejlesztési programokat fogadják el. Az impozáns, de rendszerint felesleges programokhoz nagy összegű kölcsönöket ajánlottak fel. A tervek jelentős része nemcsak szükségtelen, de gyakran kivitelezhetetlen volt. Mindennek az eredménye az lett, hogy az adott országok egyre jobban eladósodtak, és adósságszolgálati terheiket nem tudták teljesíteni. A nemzetközi pénzvilág frontintézményei és a multinacionális vállalatóriások végül is az országok eladósított kormányaitól a pénzrendszer és a gazdasági élet irányításának az átvételét kérték cserébe. A Perkins-hez hasonló "gazdasági bérgyilkosok" valójában a pénzimpérium transznacionális birodalmának a terjeszkedését hajtották végre.

A pénzimpérium, amelynek ma legfőbb bázisa - izomzata - az Egyesült Államok, a második világháború óta szándékosan manipulálta a fejlődőnek nevezett, lemaradt országok gazdasági és politikai életét. Függőségbe taszításuk egyik leghatásosabb módszerének az eladósítás bizonyult. Az olyan ügynökök, mint amilyen John Perkins is volt, tisztában voltak azzal, hogy az általuk képviselt nemzetközi pénzügyi szervezetek és multinacionális cégek, nem az adott ország lakóinak az életszínvonalát fogják növelni, hanem országuk eladósítását, és olyan adósságszolgálati terhek viselésére kényszerítik majd őket, amelyeket nem tudnak teljesíteni. Jellemző a pénz hatalom könyörtelenségére, hogy ha egy adott ország választott vezetője saját népe érdekeit részesítve előnybe nem kért az ajánlatokból, akkor gyakran került sor "balesetekre", azaz a legkülönbözőbb módon végrehajtott merényletekre.

(Itt csak megjegyezzük, hogy a háttérhatalom hivatalos ideológiája humanista elvekre hivatkozva a halálbüntetés eltörlését szorgalmazza. E háttérhatalom szolgálatában álló titkosszolgálatok, zárt és titkos társaságok, valamint a maffia jellegű szervezett bűnözés azonban rutineszközként használja merényletek és gyilkosságok formájában a halálbüntetés privatizált kiszabását. Vagyis a szervezett magánhatalom igénybe veheti a halálbüntetést ellenfeleivel szemben, a szervezett közhatalom, az állam, pedig nem. Ez valójában a magánhatalomnak, valamint a maffia jellegű szervezeteknek tett egyoldalú szolgálat, mert így tudják megvédeni az utasításukat végrehajtókat a közérdekeket képviselő állam jogszerű büntetésétől. Azaz a látszatra humanus törekvés valójában a halálbüntetés kiszabásának a privatizálását jelenti. Ezt a privilégiumukat azzal a nem bizonyított érveléssel kísérik meg alátámasztani, hogy a halálbüntetés jogszerű kiszabásának nincs visszatartó hatása a

bűnözőkkel szemben. Hangsúlyozzuk, ez az állítás nincs bebizonyítva. E sorok írója a halálbüntetés eltörlése mellett van azzal a kikötéssel, hogy a halálbüntetés eltörlését kezdjék meg a gyilkosok, azaz ne öljék meg többé embertársaikat.)

A pénzoligarchia hatalomátvételének évfordulói: 1889 és 1989

A háttérhatalom nagyszabású akciója volt az a vérengzés-sorozat, amely hosszú előkészítés után **1789**-ben kezdődött, és a francia történelmi osztály fizikai megsemmisítésével járt. E forradalomnak nevezett eseménysorozat legfontosabb következménye azonban az volt, hogy a pénzhatalom szilárdan berendezkedett Franciaországban, és átvette Európa e nagy államának a háttérből való irányítását. Az európai történelemben fordulatot jelentő eseményt százéves évfordulóján, 1889-ben, a háttérhatalom azzal ünnepelte, hogy létrehozta a Szocialista Internacionálét, amely a szociáldemokrata és munkáspártok világszervezete volt. A második internacionálé vezette be május 1-jét a munka ünnepeként. Május 1-jével kapcsolatosan csak annyit jegyzünk meg, hogy a bajor illuminátusok titkos szervezete, amelyet a frankfurti bankárok finanszíroztak, 1776. május 1-jén alakult meg **Adam Weishaupt** vezetésével. A bajor illuminátusok tekinthetők a kommunista világmozgalom első szervezetének. Marx és Engels az illuminátusokhoz tartozó titkos társaságnak, az **Igazak Szövetségének** a tagjaiként kaptak megbízást arra, hogy fogalmazzák meg a kommunista kiáltványt, amely lényegében Adam Weishaupt műveinek a tömörítése, aktualizálása és olvasmányossá tétele.

Barruel, Robison és Walter Scott munkáiból tudjuk, hogy a francia-forradalomban meghatározó szerepe volt az illuminátusok által irányított szabadkőműveseknek. Igen valószínű, hogy **1889**-ben - legalábbis a május 1-jei ünnep bevezetésével - valójában az illuminátusok titkos szervezete előtt tisztelegtek az utódok, akiknek kulcsszerepe volt a **100 évvel** ezelőtti forradalom előkészítésében és végrehajtásában. Minderre azért utaltunk, mert talán nem volt véletlen az se, hogy a háttérhatalom a francia-forradalom **200-dik** évfordulójáról, **1989-ben**, az útjában álló szovjet birodalom felszámolásával kívánt megemlékezni. Nagy évfordulót nagy eseménnyel lehet méltóan megünnepelni. Ha nyomon követjük a **Washington-i konszenzus** néven ismert programot, akkor láthatjuk, hogy a nemzetközi pénzvilág döntéshozói milyen gondosan időzítve készítették elő - elsősorban pénzügyi, gazdasági, és csak másodsorban politikai eszközökkel - a nagy francia-forradalom megünnepelését a korszakváltás végrehajtásával Kelet-Európában.

Ennek a programnak az a lényege, hogy Kelet-Európában és a Szovjetunió utódállamaiban minél gyorsabban végre kell hajtani a teljes liberalizációt, deregularizációt és privatizációt. Ennek nyomán át kell venni ezen országok állami tulajdonban lévő közvagyonának az ellenőrzését, és azt be kell olvasztani a nemzetközi pénzügyi közösség kollektív vagyonába. Ezzel párhuzamosan ezen országok piacait is meg kell szerezni. Ahol lehet a fegyveres erőket is privatizálni kell, felszámolva a kötelező katonai szolgálaton alapuló és közérdeket szolgáló fegyveres erőket, helyükre állítva a szervezet magánhatalom szolgálatában álló őrző-védő privat zsoldosokat.

Magának a Szovjetunióknak a felbomlására ugyan 1991 decemberében került sor, de az ezt végrehajtó titkos hálózatok 1989-re már a helyükön voltak, ahogy azt a háttérhatalom kutatásával foglalkozó számos orosz szerző műveiből tudhatjuk. Célzásunk arra, hogy talán nem teljesen véletlenül lett 1989, vagyis a francia-forradalom 200-dik évfordulója, e világtörténelmi fordulat esztendejévé, egyelőre csak feltételezés, ha nem is teljesen alaptalan. Az idő múlásával további adatok válhatnak ismertté, és akkor ebben a vonatkozásban is eldőlhet, hogy vajon egy sikeresen végrehajtott valóságos összeesküvésről, vagy pedig csak spekulációra támaszkodó újabb összeesküvés elméletről van-e ezúttal is szó?

Kikre összpontosulnak az összeesküvés elméletek?

Daniel Pipes, amerikai kutató "**Az összeesküvés elméletek két hagyománya**" című tanulmányában abból indul ki, hogy ezek az elméletek négy embercsoportra szoktak irányulni: a

zsidókra, akiknek összlétszáma Pipes szerint 15 millió körül van, **a szabadkőművesekre**, akiknek a száma 5 millió, **a britekre** - létszámuk 60 millió és az amerikaiakra, **akiknek** a létszáma 260 millió. (Az Egyesült Államok lakóinak száma 2007-ben mintegy 300 millió.) A felsoroltak a világ népességének mintegy hat százalékát alkotják, a maradék 94 %-ot viszont ritkán tekintik összeesküvőknek. Pipes szerint az okozza e hat százalék kitüntetett szerepét, mert képzelt összefüggéseket feltételeznek, s ezek jellegzetességei adnak magyarázatot arra, miért pont e négy csoport szolgál az összeesküvés-elméletek célpontjául.

Pipes fejtegetéseit azzal kezdi, hogy az antiszemita és a titkos társaságok elleni hagyományok az idők folyamán hajlandóvá és alkalmassá tették e tradíciók hordozóit a másik eszmének az elfogadására. Az eszmék eme kölcsönös elfogadása azonban nem használt sem a zsidóknak, sem az ún. bennfenteseknek. Egyes antiszemiták elutasítják, hogy a titkos társaságok a zsidó konspiráció részei lennének. **Henry Ford** például, aki maga is szabadkőműves volt, sajnálkozott, hogy a szabadkőműveseket és az illuminátusokat kárhóztatják olyasm miatt, amit valójában a zsidóság vezetői gondoltak ki.

A titkos társaságok egyes ellenfelei pedig mellőzik a zsidókat, akiket valójában a potenciális bűnbak-szerepre kiválasztott balekoknak tekintenek, és az antiszemitizmust úgy tekintik, mint ami arra szolgál, hogy elterelje a figyelmet a valódi fenyegetésről. A leninizmus zavarkeltésnek tekintette a zsidók elleni elfogultságot, amit azért tervelték ki, hogy elvonják a tömegek figyelmét a valódi ellenfélről, az osztályellenségről. Az Egyesült Államokban olyan jobboldali politikusok és közéleti emberek, mint **Joseph McCarthy** szenátor és **Robert Welch**, a John Birch Társaság megalapítója, radikális antikommunisták voltak mindenféle antiszemitizmus nélkül. Robert Welch azokat az ügynököket vádolta antiszemitizmussal, akiket ellenfelei a "bennfentesek" vagy "beavatottak" vetettek be a Birch Társasággal szemben. Ennek a jobboldali beállítottságú társaságnak az iratai az antiszemitizmust cselszövésként írják le, amely által a bennfentesek titkos társaságai elterelik önmagukról a gyanút.

Gary Allen a revizionista amerikai történészek egyik legismertebb alakja írja a "Non Dare Call It Conspiracy" (Nem merik összeesküvésnek nevezni) című művének 39. oldalán, hogy "Az antiszemita az összeesküvés kezére játszottak azáltal, hogy a konspiráció egészét zsidó ügyként próbálták feltüntetni. A kanadai **William Guy Carr** is azt írja a "The Red Fog over America" (Vörös köd Amerika felett - Willowdale, 1955) című munkájában, hogy az antiszemitizmus közvetlenül az illuminátusok kezére játszik.

Daniel Pipes ezután a Cion Bölcsseinek Jegyzőkönyve kérdésére tér át és megállapítja, hogy az összeesküvés elméletekkel foglalkozó irodalom egy része igaznak tartja a Jegyzőkönyveket, de azt nem a zsidóknak, hanem az illuminátusoknak tulajdonítja. Az angol **Nesta Webster** történész volt az első, aki hasonlóságokat fedezett fel az illuminátus irodalom és a Jegyzőkönyvek között. "World Revolution: The Plot against Civilization" (A világforradalom: összeesküvés a civilizáció ellen) című alapmunkájában nyolc oldalt szentel a párhuzamoknak. Arra a következtetésre jutott, hogy egyértelmű kapcsolat van a Jegyzőkönyvek, valamint a korábbi titkos társaságok világforradalomért folytatott tevékenysége, továbbá a Jegyzőkönyvek és a bolsevizmus között.

William Guy Carr pedig azt javasolja, hogy a Jegyzőkönyvekben használt "bölcsék" kifejezést ki kell cserélni az "illuminátusok"-ra, azaz minden zsidókra való utalást be kell helyettesíteni az illuminátusokkal, és akkor már a Jegyzőkönyvek hitelesnek tekinthetők. Pipes meglehetősen ritkának tartja azokat az erőfeszítéseket, hogy az egyik összeesküvés hagyományt távol tartsák a másiktól. A Birch Társaság sem tudott ellenállni az antiszemitizmusnak. Az összeesküvés elméletek képviselőit végülis közelítették egymáshoz a párhuzamos történetek, az alaptételek, a kölcsönhatások, a közösen osztott hiedelmek és a gyanúsítottak körének az átfedései.

A párhuzamos történetek a különböző összeesküvés hagyományok hasonló történelmére utalnak. A zsidókkal kapcsolatos gyűlölet egészen 1096-ig visszavezethető. A szabadkőművesek

összeesküvése pedig összekapcsolódik a Templomos Lovagok elleni fellépéssel, **Jacques de Molay** nagymester máglyahalálával. A felvilágosodás korszakában több - a világcivilizáció jövőjét érintő - nagyszabású összeesküvési elmélet született. **Augustin de Barruel** abbé a francia forradalom teljes történetét feldolgozó "Mémoires pour servir a l'histoire du jacobinisme" (Emlékiratok a jakobinizmus történelmének szolgálatában) című ötkötetes munkájában a franciaországi változásokat a titkos társaságokkal, elsősorban a szabadkőműves páholyok tevékenységével hozta összefüggésbe. Pipes szerint a XIX. század modernizációja lendületet adott a zsidógyűlöletnek is. Az 1890-es évekre már a zsidókat hibáztató, továbbá a szabadkőműveseket és a titkos társaságokat felelőssé tevő hagyomány teljes vértetben megjelent, és mindkettő híressé vált könyvekben fejeződött ki. Az egyik a **Cion Bölcséinek Jegyzőkönyvei**, a másik pedig **Lenin 'Tézisek a monopolkapitalizmusról' c.** munkája. Az első világháború és az oroszországi bolsevik hatalomátvétel további lendületet adott az összeesküvési elméleteknek. Hitler és Sztálin a maguk módján a végsőig feszítették a konspiracionista észjárást : az egyik zsidók millióit pusztította el, a másik ugyanezt tette a rendszer ellenségeinek kikiáltott ukránok, kulákok és szabotőrök millióival. A második világháború egyik melléktermékeként a világösszeesküvés közel került a világalomhoz.

A zsidógyűlölet Európában nagyrészt elvesztette talaját 1945 után, amikor pedig a Szovjetunió és birodalma felbomlott, akkor már csak a Közel-Keleten maradt meg. Pipes szerint a két összeesküvési hagyomány alkalmazkodott, de megőrizte alapvető szemléletét. A szükséges változtatásokat persze végrehajtották rajta, hogy fenntartsa vonzerejét. A zsidó-ellenes félelmek kezdetben a zsidó-vallásra irányultak, majd a hangsúly átkerült a zsidó ' fajra ', ezt követően pedig a cionizmusra, illetve a zsidó államra.

A titkos társaságokkal szembeni ellenségeskedés a templomos lovagokkal kezdődött, de róluk áttevődött a szabadkőművesekre, majd pedig az Illuminátusokra. Ez utóbbiakról az angolszász államokat irányító elitekre, Nagy-Britannia vezető rétegére, majd pedig az Egyesült Államokat irányító hatalmi elitre. A kétféle összeesküvési hagyomány nyelvezete, szelleme és tartalma azonban keveset változott. A XVIII. században a vád az volt, hogy baljóslatú titkos társaságok összeesküdtek Franciaország kiéheztetésére, a társadalom legkülönbözőbb részeihez tartozó egyének észlelték a gabonaellátás fennakadását. Visszatérő téma volt az intrikusok felfedezése, akik visszaéltek a hatalommal. Szinte minden történetben szerepelt a kiéheztetés valamilyen változata.

Az Egyesült Államokban először a bajor illuminátusok, később a Wall Street pénzmágnásai, majd pedig a kommunizmus játszotta a mumus szerepét. A velük kapcsolatos nézetekben ott vannak a trójai falovak, a szabadság lerombolásának a stratégiája, illetve azon vezetőknek a listája, akiket az ellenséges erők eszközeinek véltek.

Robert Wistrich írja "Antisemitism: The Longest Hatred" (Antiszemizmus: A legrégebbi gyűlölet - New York, 1991., p.24.) című könyvében, hogy "a kulturális és politikai vízvonalakon keresztül azt találjuk, hogy a történelem, a társadalom és a politika megdöbbentően hasonló összeesküvési teóriái zárt hiedelemrendszerben egyesülve működnek egy olyan üdvöpolitikában, amelynek eszkatológiai sugalmazása mindig a zsidók ellen irányul.

Egy másik szerző, az Angliában élő **Norman Cohn** írja "Warrant for Genocide: The Myth of The Jewish World Conspiracy And The Protocol of The Elders of Zion" (Garancia a népirtásra: a zsidó világ-összeesküvés mítosza és a Cion Bölcséinek jegyzőkönyve - London, 1967, 277.p.) című könyvében, hogy "megint és megint ugyanazt a természetfeletti, világvégi atmoszférát találjuk, a roppant végső csatára való utalásokat, amelyben a démoni seregeket majd megsemmisítik és a világ megszabadul a fojtogató poliptól és egy új korszak születik."

A két hagyomány nem egyszer hatást gyakorolt egymásra. A francia **Augustin de Barruel** volt, aki először alkalmazta a titkos társaságokról szerzett ismereteit a zsidóságra. A legrégebbi és legtekintélyesebb titkos társaságnak számító szabadkőművességnek komoly szerepe volt a korai

antiszemita irodalomban. Lenin pedig számos írásával Hitler számára nyújtott példát. A Cion Bölcsének a jegyzőkönyvei c. pamflet pedig új megvilágításba helyezte a titkos társaságokat. Az összeesküvés elméleteknek e két vonulata tartalmilag megegyezik abban - **s ez második közös vonásuk** -, hogy egyrészt a gyűlölködés, másrészt a logika mellőzése jellemzi őket, valamint az a hajlandóság, hogy baleknak tekintsék az összeesküvőket. Mindkettő azt sugalmazza, hogy ezek az összeesküvők elértek a hatalom átvételének a lehetőségéhez. Az antiszemiták és a szabadkőművesek ellenfelei szerint egy magát álságosan jó-szándékúnak feltüntető csoport valójában a világuralomra törekszik, és e cél érdekében kész rosszindulatú terveket is végrehajtani. A két összeesküvés irányzat meg van róla győződve, hogy megtalálta a világ bajainak az igazi okát. Mindkettő túlbecsüli az összeesküvők hatalmát, mert így felelőssé lehet tenni őket a társadalmi és gazdasági bajokért.

Pipes azzal folytatja fejtegetéseit, hogy a gyűlölet abnormális méreteket ölthet, és elfogadhatatlan gyakorlathoz vezethet. A náci faji törvények például egy-egy személy zsidó származásának a százalékat becsülték fel, és csupán ennek alapján sorolták kategóriába az egyéneket. Mérsékelt gyűlölet érezhető a titkos társaságok tagjai iránt is. A szabadkőműveseket és a beavatott bennfenteseket megtévedt embereknek tekintik, akiket kellő megbánás esetén hajlandók visszafogadni. A gyűlölet azonban betegessé növekedhet, amikor még az utódokat, sőt azok utódait is megbélyegzik, sőt ellenséggként kezelik. Ez volt a sorsa Sztálin és Mao diktatúrájában azoknak, akiket osztályellenségnek minősítettek.

Az összeesküvés elmélet mindkét vonulata kész a logika mellőzésére is, ha érdekei úgy kívánják. Zsidókat például oda helyeznek, ahol nem élnek, vagy szabadkőműveseket és illuminátusokat olyan időszakban történt eseményekért tesznek felelőssé, amikor ezek a társaságok még nem is léteztek. A jakobinusok törvényen kívül helyezték a szabadkőműves-mozgalmat 1792-ben. Ha ez így van, akkor miképpen vihette sikerre egy közös jakobinus-szabadkőműves összeesküvés a francia forradalmat, teszi fel a kérdést Pipes. A bolsevikok is kiátkozták a szabadkőműveseket, és idegen testnek tekintették őket az orosz társadalomban, illetve a Szovjetunió egészében.

Az összeesküvés irányzatok **harmadik közös vonása**, hogy a benne résztvevő tagok többségét mind a két irányzat félrevezetettnek, rászedett baleknak tekinti. Így például a legtöbb úgynevezett kis-zsidó a zsidó "**High Finance**", vagy Hitler kifejezésével a "**Jüdische Hochfinanz**", vagyis a nemzetek felett álló zsidó pénzarisztokrácia áldozata. Ugyanez áll a titkos társaságokra: "A szabadkőművesek túlnyomó többségének a leghalványabb fogalma sincs arról, mit akar a szervezetük valójában" - olvasható a dokumentumaikban. Az illuminátusokkal kapcsolatban pedig az az elfogadott nézet, hogy számos kiváló polgár tévedésben él, mert nem tudja, hogy a sátán céljait szolgálja. Az angolszász országok polgáraitól pedig az a véleményük, hogy a britek és az amerikaiak a szupergazdag pénzügyi érdekcsoportok áldozatai: a jobboldal az új világrend bevezetésével vádolja a pénzoligarchiát, a baloldal pedig a világméretű egyeduralom megszerzésével.

A két összeesküvés hagyomány megegyezik abban is, hogy az összeesküvések irányítói máris fontos hatalmi pozíciókat szereztek meg, és közel állnak a világuralom eléréséhez. Az antiszemiták zsidó sikertörténetnek állítják be a francia és a bolsevik forradalmat, Izrael létrehozását, valamint Amerika és Izrael szövetségének szorosra fűzését. A titkos társaságok ellenségei a francia-forradalomért a szabadkőműveseket és az illuminátusokat teszik felelőssé. Izrael létrehozásáért pedig a szuper-gazdag befektető bankároknak azt a nemzetközi közösséget, amely a legfőbb befolyást gyakorolta Oroszországnak, Nagy-Britannia és Amerika politikájára.

Mindkét összeesküvés vonulat egyezik abban is, hogy ellenfelei nagyon közel állnak egymáshoz. Akik az egyiket kárhoztatják, azok rendszerint a másikat is felelőssé teszik. A szabadkőműveseket és a zsidókat összejátszással vádolják, és azt feltételezik, hogy a világ legbefolyásosabb zsidó pénzemberei az imperialista és a totalitáriánus államokat is ellenőrzik. Legelterjedtebb a szabadkőművesek és a zsidók összejátszásáról szóló nézet. Mindkettő szembefordul az egyházzal és

a világalomra törekszik. Úgy gondolják, hogy mivel a zsidók túl kevesen vannak ahhoz, hogy egyedül maguk uralkodjanak, ezért a szabadkőművesekre támaszkodva több milliós támogatócsoporthoz jutottak és jutnak.

1782 volt az, amikor a zsidókat összekapcsolták a szabadkőművesekkel. Ebben az évben tartották a szabadkőművesek a **Wilhelmsbad-i Kongresszust**. Ezen a találkozón a szabadkőművesek lemondtak arról az igényükről, hogy ők a templomos lovagok utódai. Az illuminátusok központja pedig átkerült Frankfurtba, abba a városba, ahol a Rothschild dinasztia alapítója élt. Ebből következtetnek arra, hogy az illuminátusokat a Rothschild család finanszírozta. A jezsuita **Augustin de Barruel** egyenesen azt állította, hogy a zsidóság hozta létre és szervezte meg a szabadkőművességet. Ez a gondolat általánosan elfogadottá vált az Egyesült Államokban, amelyet közismerten szabadkőművesek hoztak létre. Egyesek úgy tekintettek a szabadkőművességre, amelyet három szóban lehet összefoglalni: judaizmus, pogányság és bálványimádás.

A vádak 1848-tól felerősödtek, amikor az Európán végigsöprő megmozdulásokban a zsidók és a szabadkőművesek vezetőszerpet játszottak. A németországi szabadkőműves páholyok antiszemita beállítódása érzéketlenné tette a német szabadkőművességet ezekre a vádakra. A zsidóságot és a szabadkőművességet felelőssé tevő irodalom elsősorban Franciaországban terjedt el. Francia szerzők számos művet írtak a szabadkőművességről, amelyet a zsidóság világalmai törekvéseit szolgáló összeesküvésnek mutattak be. A zsidó származású **Benjamin Disraeli**, aki 1874-től 1880-ig Nagy-Britannia miniszterelnöke volt, 1862-ben maga is összekapcsolta a zsidóságot és a titkos társaságokat.

Egy francia szerző, **Gougenot De Mousseaux**, 1869-ben a szabadkőművességet, mint a judaizmus arctalan művét, "mesterséges judaizmusként" jellemezte, amelyet azért hoztak létre, hogy a zsidó fajhoz idegeneket, különösen keresztényeket toborozzanak. A szabadkőművesség kereszténystílusú rendfokozatokat és szimbólumokat használ, hogy bolonddá tegye a gyanútlan keresztényeket, és jobban elrejtse valódi szándékait. De Mousseaux szerint a szabadkőműves páholyok a zsinagóga nélkülözhetetlen pótlékai.

Az 1882-ben Drezdában megtartott első nemzetközi antiszemita tanácskozáson E. H. **Chabauty** közreadott egy nyilatkozatot a zsidók szabadkőművességgel kapcsolatos tevékenységéről. Az volt az elfogadott vélemény, hogy az **Alliance Israélite Universelle**, amely zsidó emberbaráti szervezetnek tüntette fel, valójában a szabadkőműveseket irányítja. Egy másik francia, **Edouard Drumont** pedig könyveiben gyakran hivatkozott a zsidó szabadkőművességre. Az egyik francia érsek, **Léon Meruin** pedig kifejtette, hogy a szabadkőművességben minden alapvetően zsidó elejétől a végéig. **Jacob Katz** történész állapította meg, hogy a francia antiszemita szerzők szinte kötelezően egybekapcsolták a zsidókat és a szabadkőműveseket.

A 19. századi Franciaországban tovább élte a zsidó-szabadkőműves együttműködést a Dreyfus ügy. **Nesta Webster**, brit történész, feltételezve, hogy a Cion bölcseinek jegyzőkönyvei hiteles, arra a következtetésre jutott, hogy az a felvilágosult szabadkőművesség tökéletesített programja, amelyet a rend egy zsidó páholya fogalmazott (World revolution 307. old.)

A zsidó-szabadkőműves együttműködés kiemelt fontosságra tett szert Németországban az első világháború után. Több német szerző is úgy látta, hogy Németország nem katonai vereség következtében veszítette el a világháborút, hanem a zsidók, a szabadkőművesek, a szocialisták, a bolsevikok és mások által végrehajtott háttámadás miatt. Ebben az összefüggésben a zsidóság és a szabadkőművesek szövetsége meggyőzőnek bizonyult. Amikor II. Vilmos, német császár lemondott a trónról a **Münchener Beobachter** című lap 1918 november 9-én közölte, hogy "az 1914-es háborút a nemzetközi zsidóság, a nemzetközi szabadkőművesség és a nemzetközi plutokrácia (pénzvagyonos érdekcsoportok, szupergazdag bankárdinasztiák D. J.) kezdeményezte és vitte végig egy meghatározott okból: a német birodalom megsemmisítésének céljából."

Friedrich Wichtl, Freimaurerei - Zionismus - Kommunismus - Spartakizmus - Bolschevismus (Szabadkőművesség - Cionizmus - Spartakizmus - Bolsevizmus) című munkájában (Hamburg 1920) úgy érvelt, hogy a szabadkőművesek s közülük különösképpen a zsidók, idézték elő mind a világháborút, mind pedig az orosz forradalmat. A szerzőségét illetően bizonyítottan hamisítvány "Cion bölcsének a jegyzőkönyvei" pedig már csak a zsidókat vádolta a világtörténelem tragikus eseményeiért és a szabadkőműveseket a zsidók játékszereként tűntette fel. **Erich Ludendorff tábornok**, aki a háború végén a német hadsereg főparancsnoka volt, a szabadkőművességről szóló írásaiban azt állította, hogy azok a nem-zsidók, akik a szabadkőművesekhez csatlakoztak, valójában mesterséges zsidókká lettek, mert mire végigjárták a szabadkőműves rituálékat és fokozatokat, addigra gondolkodásuk és magatartásuk kicserélődött.

A nemzetiszocialisták is azt állították, hogy a szabadkőművességet a zsidóság hozta létre, és ő is használja a saját céljai érdekében. Számos könyv és pamflet mutatott rá, hogy a zsidók és a szabadkőművesek együtt törekedtek a monarchia megbuktatására, s hogy Németországot elárulták a háborúban. A nemzetiszocialisták ezért betiltották a szabadkőműves páholyokat 1935-ben. Jelenleg is széles körben elterjedt az a nézet Európában és Észak-Amerikában, hogy a zsidók és a szabadkőművesek valamiképpen egybekapcsolódnak és kölcsönösen függnek egymástól.

Az összeesküvés elmélet hívei hagyományosan kapcsolatba hozzák a zsidó konspirációt Nagy-Britanniával, s az angol kormánnyal. Úgy gondolják, ezt erősítette meg az **1917-es Balfour nyilatkozat**, amely ígéretet tett zsidó nemzetiségű létrehozásában, Palesztinában. **Oswald Spengler**, német kultúrtörténész, "A Nyugat alkonya" c. világhírű könyv szerzője úgy vélte, hogy a zsidók és az angolok azért fogtak össze, hogy Németországot meggyöngyözték, és ellenőrzésük alatt tarthassák. Számos olyan írás van, amely azt bizonygatja, hogy a britek és a zsidók együttesen készítették elő az első világháborút azért, hogy az útjukban álló dinasztiákat - Hohenzollerneket, Habsburgokat, Romanovokat, és a történelmi vezető rétegeket - eltávolítsák, és országaikat általuk ellenőrzött államokká alakítsák át.

Henry Ford az első világháború előtt már a zsidók fővárosának nevezte Londont. **Göbbels**, nemzetiszocialista propaganda miniszter, pedig a briteket az árjak közötti zsidóknak minősítette. **Heinrich Himmler**, az SS főnöke, pedig egyenesen a zsidó-angol azonosságot hirdette, a briteket a zsidók leszármazottainak tartotta. A Magyarországon is ismert **Lyndon LaRouche** amerikai közéleti személyiség, ma is azt állítja, hogy a britt-zsidó szövetség meghatározó a világ jelenlegi helyzetében.

Az összeesküvés elmélet szerint szoros a kapcsolat a zsidók és Oroszország között is. **II. Miklós cár** 1905-ben azt írta, hogy az oroszországi forradalmárok 90%-a zsidó. A kommunizmust nagyrészt zsidók (vagy volt zsidók) dolgozták ki, és ültették át a gyakorlatba, úgymint Karl Mordeháj Marx, Otto Bauer, Rosa Luxemburg, Kum Béla, Leo Trockij, Pável Axelrod vagy Grigorij Zinovjev és társaik. Ebből azt a következtetést vonták le, hogy különleges viszony van a zsidók és a bolsevikok között. Még az angol, **Winston Churchill** is a Sunday Illustrated Herald 1920 február 8-i számában arról írt, hogy Spartacus-Weishaupt napjaitól Karl Marxon át Trockijig, Kun Bélától Rosa Luxemburgig és Emma Goldmanig a zsidók összeesküdtek a civilizáció megdöntésére, a társadalmi fejlődés feltartóztatására. Az ő mozgalmuk volt a 19. század során valamennyi felforgató tevékenységének a rugója.

Daniel Pipes tanulmánya beteges észjárásnak minősíti a holocaust áldozataival kapcsolatban az összeesküvés elméleteknek azt az állítását, hogy az ellenségek valójában együttműködtek és jó barátok voltak. Több millió zsidó vesztette életét a nemzetiszocialisták üldözése következtében, de ebből nem arra következtetnek, hogy kibékíthetetlen ellentét volt a zsidók és a náci között, hanem arra, hogy cinkosan együttműködtek. Eszerint a cionista mozgalom, midőn erőfeszítéseket tett a zsidók Palesztinába juttatására, valójában a náci Németország érdekében járt el, és zsidó pénzemberek segítették Hitler hatalomra jutását is.

Lenni Brenner a "Zionism in the Age of Dictators" (Cionizmus a diktátorok korában) című munkájában e tézisnek a tudományos bizonyítékait is összegyűjtötte. Brenner, aki ortodox zsidó családban született, társadalomtudósként a marxista irányzathoz csatlakozott. **Jim Allen** színpadi szerző pedig drámát írt e tézisnek a bizonyítására. A szovjet rendszer egyenesen hivatalos ideológiájának részévé tette. A nyugati újnáci mozgalmak még azt is hozzátették, hogy a holocaust során a zsidókat számos esetben cionisták küldték a halálba.

Daniel Pipes előbbieken ismertetett dolgozatában kifejti, hogy az összeesküvés elmélet támogatói - bármennyire is hisznek a különböző erők és a zsidók együttműködésében - az egyensúlyt és a kölcsönös hasznosság elvét, mint naiv elgondolást, elvetik. Valakinek tehát az összeesküvésből hasznot kell húznia. De kinek az érdekeit szolgálja elsősorban az összeesküvés? A zsidók mozgatják a titkos társaságokat, vagy a titkos társaságok használják fel céljaik érdekében a zsidókat? 1880-ban **C. C. De Saint-Andre** (szerzői álnevé: **E. H. Chabauty**) arra a véleményre jutott, hogy a zsidók kezdeményeznek és irányítanak mindent. Ugyancsak ő jutott ennek az ellenkezőjére is, hogy a szabadkőművesség a kezdeményező és irányító, és csak felhasználja a zsidókat céljai érdekében. Végül bevallja, hogy ez egy olyan dilemma, amit nehéz feloldani.

Egy évszázad multával ez a kérdés úgy fogalmazódik meg, hogy az Egyesült Államok és Izrael kapcsolatában melyik fél a meghatározó: Amerikában az AIPAC (American Israel Public Affairs Committee - Amerikai-izraeli Közügyek Bizottsága) diktál a washington-i kormánynak vagy pedig Izraelt a világimperializmus (a nemzetközi pénztőke) Amerika által diktált érdekeinek a kiterjesztésére hozták-e létre a Közel-Keleten? Az egyik álláspont szerint egy terjeszkedő szuperhatalom a saját érdekeit szolgálva kedvez Izraelnek, a másik szerint a cionisták irányítják Amerikát. Pipes szerint az amerikaiak fogékonyabbak az izraeli lobbizás befolyásának az elfogadására, míg a Közel-Keleten élő mohamedánok az imperialista tézisnek adnak több hitelt.

Dean Rusk, aki Kennedy és Johnson elnök kormányában külügyminiszter volt, erről a kérdéstről ezt írta "I saw it" (Láttam) című könyvében. Azt, hogy Izrael nem Amerika csatlósa olyan igazság, amit arabok közül sokan szem elől tévesztenek, de ennek az ellenkezője is igaz: Amerika nem Izrael csatlósa, s ez olyan igazság, amit viszont az amerikaiak tévesztenek szem elől időnként. Pipes ezután azt fejtegeti, hogy a meggyőződéses antiszemita minden titkos társaságot - a szabadkőműveseket, az illuminátusokat, a kommunistákat, a brit és az amerikai kormányokat, de még a jezsuitákat is a zsidók kreatúráiként jellemezik. Azt még hozzá teszi, hogy amíg a zsidók betölthetnek magas pozíciókat titkos társaságokban, addig a titkos társaságok nem-zsidó tagjai természetesen nem vehetnek részt zsidó intézményekben.

Lyndon LaRouche és követői viszont azt hangsúlyozzák, hogy **London** nem csupán a zsidókat ellenőrzi, de mohamedán testvéreiket is. A második világháború után úgy tartják fent a kontrollt a Közel-Keleten, hogy mind a cionista terjeszkedési akciókat, mind pedig az iszlám-arab radikális terjeszkedést szponzorálják. (Erről **Joseph Brewda** ír a The New York Federalist 1995, november 13-i számában a Rabin izraeli miniszterelnök ellen elkövetett merénylet kapcsán.) **Daniel Pipes** ezután megállapítja, hogy áttekintve az összeesküvés elméletek 250 éves történetét, két irányzat bontakozik ki. Ez a két irányzat teljesen különálló módon fejlődött ki, majd fokozatosan keveredett egymással. Az antiszemita és a titkos társaságok elleni félelmek kezdetben különálló jelenségek voltak, de az idők során egyre hasonlóbakká váltak. Az első világháború után a két hagyomány még inkább keveredett, mert a régi részleges magyarázatok többé már nem bizonyultak kielégítőnek. Így az összeesküvés elméletek összeolvadtak, és egyesítették az antiszemitizmus és a titkos társaságok mítoszait. V. György angol királyból és a bolsevik vezér, Leninből egyaránt szabadkőműves és zsidó lett. Hitler pedig hatalomra kerülve elérte, hogy jóformán mindent átértelmezzenek antiszemita észjárás szerint, majd pedig ehhez hozzacsatolta a titkos társaságokra vonatkozó nézeteit is. Sztálin esetében - legalábbis a sorrendet tekintve - ez fordítva történt. A bolsevik vezér végletekig imperialista ellenes volt, de élete vége felé (amint ezt a zsidó orvosok elleni atrocitások igazolják) eljutott odáig, hogy koholt vádakkal koncepciós pereket indított a

zsidók ellen.

Daniel Pipes úgy véli, hogy az antiszemita hagyomány a titkos társaságokkal szemben nagyobb jelentőségre tett szert. A zsidók ugyanis olyan összetartásról és komolyságról tesznek tanúbizonyságot, amit a titkos társaságok, de még a kormányok is nélkülöznek. A zsidók szervezeten lobbiznak, harcosan képviselik érdekeiket, és mindezt a tömegtájékoztatásban is meggyőzően tudják érvényesíteni. Ma az antiszemita összeesküvés elmélet dominál, és a titkos társaságok időnként ki is kerülnek a közvélemény látóköréből.

Daniel Pipes úgy véli, hogy a világ elég jól tudja, miként vélekednek az iszlám népek a zsidókról. Szerintük ők tartják ellenőrzésük alatt Amerika törvényhozását, Hollywoodot, a tudományos intézményeket. Ugyanakkor eltekintenek attól, hogy a tévéevangélisták, mint például **Pat Robertson**, nagy hangsúlyt fektetnek a szabadkőművesekre. Robertson az Új világrend című munkájában, amelyből zsidóellenesség is kiolvasható, komoly félelmeket fogalmazott meg a szabadkőművesekkel és a Council on Foreign Relations, CFR-rel (Külkapcsolatok Tanácsa) kapcsolatban. Az elemzők oly mértékben elhanyagolják a titkos társaságok iránti félelmeket, hogy a régi típusú (zsidókat mellőző) összeesküvés elmélet szinte már ki is halt.

Pipes úgy véli: ezt a torzítást az eredményezte, hogy az összeesküvés elmélet híveinek utalásai csak a zsidókról szólnak. **Dennis King** a Lyndon LaRouche-ról és az új amerikai fasizmusról írott tanulmányában, amely New Yorkban 1989-ben jelent meg, azt írja, hogy amikor LaRouche a **briteket jelöli meg**, mint az összeesküvés irányítóit, kódolt nyelven valójában a zsidókról beszél. **Kenneth S. Stern**, aki az amerikai milicista mozgalomról írt könyvet "A Force upon the Plain: The American Militia Movement and the Politics of Hate" - Erő a síkságon: Az amerikai milícia mozgalom és a gyűlölet politikája - (New York, 1996, 247. old.) azt állítja, hogy a milícia-mozgalom a zsidó összeesküvésben hisz, még akkor is, ha egyesek más néven nevezik azt, és soha sem emlegetik a zsidókat.

Ez a két szerző téved, fejtegeti Pipes, amikor azt hiszi, hogy a mai jobboldalnak szépítgető kifejezések mögé kellene rejtenie zsidógyűlöletét. Volt olyan időszak, amikor szükség volt olyan kifejezések használatára, mint "nemzetközi bankárok", de ma már nem ez a helyzet. **Michael Lind** pedig félreérti Robertson Új világrend című munkáját, amikor azt a zsidókkal szembeni támadásnak minősíti. Téved, amikor a titkos társaságok elleni kijelentésekbe zsidóellenes jelentést magyaráz bele. Elhanyagolja, vagy figyelmen kívül hagyja, hogy Pat Robertson számos zsidókkal rokonszenvező, időnként egyenesen dicsőítő megnyilatkozásokat is tett. Különösen furcsa az, hogy ott is bevonja Robertson szövegébe a zsidókat, ahol említésre sem kerülnek. Robertson azzal védekezett, hogy soha nem állt szándékában kód szavakat használni, és amikor a nemzetközi bankárokról írt, nem zsidókra gondolt.

Robertson könyvében említi a Rothschild dinasztiát, de ez a szuper-gazdag család a titkos társaságok mítoszának szerves része. Ezért Pipes nem talál semmi meglepőt abban, hogy még a titkos társaságokkal foglalkozó zsidó szerzők is rámutatnak a Rothschild-okra, mint összeesküvőkre. **James Perloff**, a The New York Times-ban 1995, március 4-én megjelent írásában megjegyzi, hogy ő maga "részben orosz zsidó származású" de ez nem akadályozza meg abban, hogy a Rothschild családdal kapcsolatosan a szokásos összeesküvés kifejezéseket használja.

Figyelmet érdemel, hogy az antiszemita, valamint a titkos társaságokra vonatkozó hagyományok egybeolvadtak, mert fejlődésük során lényegesen különböztek egymástól. Az antiszemita változat viszonylag kis létszámú és változatlan embercsoportra irányul. A zsidó összeesküvés elmélet hívei összefüggő zsidó világstratégiát helyeznek el a történelemben, amely az ókorban kezdődött. Ezzel szemben a titkos társaságok iránti ellenszenv és félelem a legkülönbözőbb módon jellemezhető csoportok ellen irányul. Ezek lehetnek vallásosak vagy vallásellenesek, például jezsuiták vagy illuminátusok; lehetnek mérsékelték vagy szélsőségesek, például szabadkőművesek vagy jakobinusok; lehetnek kapitalisták vagy szocialisták, például fegyverkereskedők és kommunista

ügynökök; lehetnek nagyhatalmak vagy egyes konkrét személyek, például a Brit Birodalom és kormánya, vagy ördögös boszorkányok; lehetnek gazdagok vagy szegények, mint például a Trilaterális Bizottság megbízottjai vagy szegény emigráns katolikusok; lehetnek műveltek vagy műveletlenek, például filozófusok vagy maffiózók.

A különböző titkos szervezetek és zárt társaságok konspirációs tevékenysége a ma valóságának szerves része, ilyen például a Külföldi Kapcsolatok Tanácsának, a Trilaterális Bizottságnak vagy a Bilderberg Csoportnak a tevékenysége. Más titkos társaságok, pedig már valószínűleg nem léteznek, mint például a Templomos lovagok, vagy pedig a Rózsakeresztesek.

Pipes úgy folytatja, hogy a zsidó közösség tagjainak közös tulajdonságaik vannak, de ezt el lehet mondani az antiszemitákról is. Ezzel szemben azok, akik a titkos társaságoktól félnek, azok rendkívül eltérően látják a világot, hiszen a titkos társaságok is igen különbözőek. Az antiszemiták ezért könnyebben együttműködnek, mint a különböző titkos társaságok ellenfelei. Ez utóbbiak még maguk között sem tudnak megegyezni, és nem tudják eldönteni, hogy milyen kapcsolatban állnak egymással a különböző titkos társaságok, hogy van-e köztük összejátszás vagy csak viszálykodnak. **Nesta Webster**, brit történész, arra a véleményre jutott, hogy a titkos társaságok együttműködnek, és egyetlen csoport határozta meg a történelem irányát az elmúlt évszázad során. Webster szerint az orosz forradalom a francia forradalom egyenes folytatása volt.

A már hivatkozott **Pat Robertson** írja az Új világrend című könyvének 68. oldalán, hogy a "sátáni vérontás, amit az illuminátusok hoztak Franciariországba, az elődje volt a Szovjetunióban bekövetkezett vérfürdőknek és tisztogatásoknak, amelyeket a kommunisták követtek el.". Vannak mások viszont, akik elsősorban a szabadkőművesek szerepét hangsúlyozzák. Szerintük a világháborúk a német, illetve az orosz szabadkőművesek közötti ellentétekre vezethető vissza. Mások viszont úgy értelmezik az újkori történelmet, mint a britek és a szabadkőművesek közötti háborút.

Az antiszemiták a zsidó gondolkodás kidolgozott és koherens ismeretanyagára hivatkoznak, és politikájukat nagyon is komolyan veendő célpontokra irányították. A **titkos társaságok** szerepét hangsúlyozó **konspiracionisták** pedig időnként az okkult összeesküvés mítoszához fordultak. Ez a mítosz mágikus természetű és megengedi, hogy az egyik ősi hagyományt szinte válogatás nélkül tűzzék a másik mellé: legyenek azok egyiptomi, iráni vagy indiai misztériumvallások, vagy a kabala, a Pithagoreus szemlélet, a gnoszticizmus, az asztrológia, az alkímia tanításai, vagy a druidizmushoz (az ókori kelta valláshoz) tartozó mítoszok. Mindezek elmosódó és differenciátlan egésznek alkotnak. Ez az eklektikus keverék aztán vonzerőt gyakorol a misztikusokra, a sarlatánokra és a horror kedvelőkre.

A zsidókról, a titkos társaságokról, valamint az angolszászokról való elmélkedés, és a velük kapcsolatos összeesküvés-elméletek szövése - Daniel Pipes szerint - mindössze az emberiség 6%-át érdekelte. Ebbe a 6%-ba tartoznak a szélsőbal, a szélsőjobb, az univerzalista vallások valamint a nem nyugati világ képviselői. Már utaltunk rá, hogy az összeesküvési hagyomány a legújabb korban 1618-ig, a 30 éves háború kezdetéig, nyúlik vissza. Az 1871-es francia-porosz háborúig terjedő időszakban olyan francia történelmi szereplők, mint Richelieu bíboros, XIV. Lajos, a nap király, I. Napóleon és III. Napóleon újból és újból megkísérelték Franciaország dominanciáját az európai földrészen megvalósítani. Ez a francia törekvés számos háborút eredményezett, mint például az 1702-13-ig tartó spanyol örökösödési háborút, valamint I. Napóleon uralmát 1792-től 1814-ig.

Ezt követően Nagy Britannia kerül előtérbe. A XIX. században két európai hatalom építette ki a maga birodalmát, de az első és a második világháború a meggyengülésükhöz, majd hanyatlásukhoz vezetett. 1945 után mindkettő elvesztette gyarmatait, s hogy katonai helyzetét megerősítse, nukleáris fegyverekkel szerelte fel hadseregét. Mindkettő tagja az ENSZ biztonsági tanácsának. Franciaországnak azonban kisebb szerep jutott az összeesküvés elméletek által meghatározott történelemszemléletben. De John Daniel amerikai szerző a "Scarlet and the Beast" c. (Szkarlet és a

fenevad) háromkötetes művében (JKI Publishing, Tyler, TX USA, 1995) hatalmas tényanyagra támaszkodva az újkori történelem egészét úgy írja meg, mint az angolszász és a francia szabadkőművesség gigászi küzdelmét a világuralomért.

Pipes a németekkel kapcsolatban abból indul ki, hogy Bismarcktól Hitlerig, 1871-től 1945-ig kihívták maguk ellen a világot, s ők voltak azok, akik mindkét világháborút kirobbantották. Mivel Pipes a saját kiindulópontját tartja mérvadónak, ezért méltatlankodik amiatt, hogy alig akadt az összeesküvés elméletnek olyan híve, aki a Németország egyesítését végrehajtó porosz uralkodóház, a Hohenzollern család ambícióit, világuralomra való törekvésként értelmezné. A teuton ellenes összeesküvés elméletek a németeket hol a zsidókkal, hol pedig az angolszász országokkal vélik együttműködni. Az angol, Nesta Webster a német összeesküvést komolynak tekinti, de az ő történelemfelfogásában a németek mindig összejátszanak vagy az egyikkel vagy a másikkal. Webster különbséget tesz a porosz militarizmus, és annak nemzetközi pénzügyei, másrészt a német imperializmus és a zsidó intrika között. Elkülöníti a német ateizmust és a zsidó keresztényellenességet is egymástól.

Oroszország ma is a világ területileg legnagyobb állama. Ez az évszázadokon át tartó terjeszkedés eredménye. Nagy területi kiterjedése tette lehetővé a védekezést először a mongolokkal, majd Napóleonnal és később Hitlerrel szemben. Az összeesküvés elméletek Oroszországot viszonylag megkímélték. Itt csak azt hangsúlyozzuk, hogy az elméletekkel ellentétben az összeesküvések már egyáltalán nem kímélték sem az orosz népet, sem az orosz államot.

A Leninista bolsevizmus és a Hitlerista nemzetiszocializmus a világtörténelemben ismert legnagyobb méretű összeesküvések voltak. Lenin a forradalmat nem szűkítette csak Oroszországra, hanem az egész világra kiterjedő szocialista forradalomban gondolkodott. Számára az, ami 1917-ben történt, nem csupán orosz forradalom volt, hanem világforradalom, amelynek Oroszországból kellett kiindulnia. Lenin mindenek előtt internacionalista és világforradalmár volt, aki kész volt bármely országban forradalmat csinálni, ahol erre alkalom nyílt. Lenin és bolsevikjai csakugyan világméretű összeesküvésben vettek részt. Sztálinnal kisebb módosításokkal ugyanez a helyzet. Ő is egész Európára kiterjedő szovjet szocialista köztársaságról álmodozott. Sztálin utódai is világméreteken gondolkodtak, amikor olyan távoli országok életébe is beleavatkoztak, mint Kuba, Angola vagy Vietnám. Hitler is világuralmi terveket szőtt, és ennek hangot is adott. Amikor hadat üzent az Egyesült Államoknak, akkor arról a történelmi harcról beszélt, amely meghatározza nemcsak Németországot, de egész Európa, sőt egész világ történelmét.

Pipes bírálólág jegyzi meg, hogy az összeesküvés elmélet követői e fejleményeket csak töredékesen veszik figyelembe és írják meg. Amikor globális ügyekről írnak, képletes nyelvet használnak, és homályosan fogalmaznak. A szovjet bolsevizmus és a német nemzeti szocializmus titkos, féltitkos szervezetekkel rendelkezett, és világuralmi terveket hirdetett. De kevesebb figyelmet vívtak ki maguknak, mint Nagy Britannia vagy az Egyesült Államok vagy a nemzetközi zsidóság képzeletbeli birodalma. Különösen a jobboldal állítja be mind a nácizmust, mind a bolsevizmust úgy, hogy annak képviselői vagy a zsidó, vagy pedig a nagytőkés összeesküvők ügynökei voltak. Henry Ford szerint például a proletárdiktatúra valójában a zsidók uralma. A titkos társaságok olyan ellenfelei, mint az amerikai John Birch társaság tagjai, pedig úgy érveltek, hogy a kommunizmus nem Moszkvától Pekingig tart, hanem egy nagyobb konspiráció része, amely New York-tól Londonon át Párizsig vezet.

Pipes egyenesen elképesztőnek tartja, ahogy a német nemzetiszocializmus és a szovjet bolsevizmus képviselői egymást vádolták azzal, hogy a másik háta mögött a zsidók állnak. A nácik zsidó bolsevizmusról beszéltek, és azt állították, hogy Szovjetunió a nemzetközi zsidóság játékszere. A moszkvai vezetés az 1967-es arab-izraeli háború után előállt a zsidó-nácizmus kísértetével, amit a fasizmus legártalmasabb változatának kiáltott ki. Ezek az ellentmondó, de egymást kiegészítő nézetek elősegítették, hogy a kétféle összeesküvés hagyomány eklektikus keveréke létrejöhessen.

A világvallásoknak tekinthető **univerzalista vallásoknak** elméleti megfontolások alapján gyanúsabbaknak kellene lenniük, mint a júdaizmusához tartozó zártkörű társaságoknak. A buddhisták és a hinduk többszáz-milliónyian vannak, és inkább lehetnének összeesküvők, mint a zsidók, akiknek a létszáma csak a töredéke az övéknek. Valójában azonban nem így áll a dolog, mert a világvallások követői - a zsidóktól eltérően - nem álltak bizalmas kapcsolatban az európaiakkal.

Európában a vallásháborúk után csökkent a protestánsok szembenállása a katolicizmussal, noha a katolikus egyháznak többszáz-millió híve van. Kisebb körökben még megmaradt a katolikusellenesség, de nem gyakorol jelentős hatást. Vannak olyan nézetek, amelyek szerint a kommunista kiáltvány, az orosz forradalom, valamint Hitler mögött a jezsuiták állnak. **Alberto Rivera**, aki megtévesztő módon jezsuitának adja ki magát, azt is állítja, hogy a Vatikánban számítógépen ott szerepel minden élő protestáns adata. Az ökumenizmust is úgy jellemzi, mint a protestantizmus elhallgattatásának a módszerét. Rivera munkatársa, **Jack Chick** pedig azt írja (<http://www.conspire.com/conspire/chick.au>), hogy "úgy hiszem Washington konkordátumot fog aláírni Vatikánnal, s ha ezt meg tesszük, akkor el fogunk veszni a csereüzletek és irányelvek között. A katolikusok meg fognak zabálni minket."

Louis Farrakhan színesbőrű protestáns lelkész (a **Nation of Islam** amerikai vallási szervezet vezetője) művei a pápát a világméretű szervezett bűnözés vezetőjeként tüntetik fel. Ezek a nézetek azonban viszonylag ismeretlenek maradtak, és ennyiben súlytalanok is. A protestáns összeesküvéstől való félelmek kisebb súlyúak. A **Jehova tanúi** nevű szekta követőit azonban a zsidó összeesküvés részeseinek tekintik. A katolikus és a protestáns összeesküvés hívei kölcsönösen a másikat hozzák kapcsolatba a zsidókkal. A katolikus **Coughlin atya** Keresztény Front nevű szervezete 1938-ban azt vetette a protestánsok szemére Amerikában, hogy Luther Márton mögött a zsidók álltak. A kanadai **William Guy Carr** egyenesen azt állította "Pawns In The Game" (Gyalogok a sakkjátszmában) című könyvének 20. oldalán, hogy Kálvin János valódi neve Cohen volt, s a genfi reformátor mozgalma a keresztények megosztását célzó zsidó taktika volt. Amikor Franciaországban prédikált, tanait Cauin-nak nevezték, amikor pedig ezek átkerültek Angliába az elnevezésük Calvin-ra változott.

Az Egyesült Államok egyik nőszervezetének "Az Amerikai Forradalom Leányainak" pedig az volt az álláspontja, (ahogyan azt Carlson "Under Cover" című könyvének a 44. oldalán olvashatjuk), hogy "Piusz pápa zsidó. 5 millió dollárt gyűjtöttek Hitler megállítására. Azt hiszed, hogy a pápát a bíborosok testülete választja meg? A pápát a nemzetközi zsidó bankárok helyezték pozíciójába. 15 millió dollár jelzáloggal rendelkeznek a Vatikánban.". Pipes különösnek találja, hogy az összeesküvés elmélet katolikus követői mindezt igaznak fogadták el. A már hivatkozott Coughlin atya szerint az első három pápa zsidó volt, az utóbbi tíz pápa közül pedig három tekinthető zsidó származásúnak.

A mohamedánok pusztán logikai megfontolások alapján esélyesebbek lehetnének az összeesküvők szerepére, mint más közösségek. A keresztény-iszlám ellenségeskedésnek hosszú története van. Mégis a világtörténelmet összeesküvésként felfogó nyugati emberek kevésbé félnek a mohamedán konspirációtól, mint az iszlám szent háborújától vagy a túlnépesedéstől. A **dzsihádot**, vagyis a szent háborút, nem összeesküvésnek, hanem harciasságnak tekintik. **Jim Rogers** a kolumbiai egyetem oktatója a The Washington Times 1995 december 27. számában írja: "a nyugatiak úgy vélik, hogy a történelem csak a hidegháború 50 évéből áll. Érdekes és fontos küzdelem volt ez, de csak mellékes epizód ahhoz az 1300 éves időszakhoz képest, amíg az iszlám és a kereszténység szemben állt egymással."

A világ népességnövekedése olyan tény, amit önmagában nem lehet összeesküvésként értelmezni. A mohamedánok létszáma 1 milliárd 300 millió körül van, s népesedési rátájuk most is magas. Több millióan vándoroltak be nyugat Európába és Észak-Amerikába, és számuk egyre növekszik. Csak kevés európai tekinti ezt súlyának megfelelő problémának. Sok jobboldali csoport azonban a

fehér faj ellenségének tekinti az iszlámot. A mohamedán összeesküvésre vonatkozó elméletek egyre nagyobb vonzerőt gyakorolnak. Az iszlám követőit azonban sem a francia forradalommal, sem az újkori kapitalizmussal nem lehet megvádolni. A mohamedánok tehát legfeljebb a zsidók és a titkos társaságok kiegészítői, nem pedig olyan összeesküvők, akik a helyükbe lépnek.

Pipes ezután kitér az orosz **Vlagyimir Zsirinovszkij** szerepére, aki pártjával, a liberális demokrata párttal egy darabig a figyelem központjába került a mai Oroszországban. A részben zsidó származású Zsirinovszkijnek is megvolt a maga összeesküvés elmélete. Eszerint 1991-ben azért omlott össze a Szovjetunió, mert az amerikaiak fellázították a nem-orosz köztársaságokat. Így egyszerűbb volt megszabadulni a Szovjetuniótól, mint ha az orosz hadsereggel kellett volna háborúzniuk. Zsirinovszkij egy másik összeesküvés-elmélettel is előállt. Eszerint Oroszországot délről éri a fenyegetés, Afganisztánból, amelyik már megtámadta Tadzsikisztánt, és Teheránból, amely összmohamedán együttműködést tervez, mert területeket akar szerezni, továbbá Ankarából, ahol a nagy török állam tervei már régóta készen állnak. Zsirinovszkij szerint a mohamedánok célja Oroszország szétfűzése, és ezért Oroszországnak magának kellene először katonai csapást mérnie rájuk. Zsirinovszkij összeesküvés elmélete nem váltott ki nagy visszhangot az Orosz Föderációban.

Az összeesküvés elméletek viszonylag kevés figyelmet szenteltek Japánnak. Az indiaiak, az afrikaiak, a latin amerikaiak egyáltalán nem kötötték le ezen elméletek művelőinek figyelmét. Ha azonban mégis felmerül világpolitikai tényezőként egy-egy nem nyugati szereplő, akkor az összeesküvés elméletek művelői hamarosan vagy a zsidókkal vagy a titkos társaságokkal hozzák őket kapcsolatba. Egy japán szerző arról értekezett, hogy Tajvan és Dél-Afrika, miként lett összeesküvő, amikor Izrael világuralmi törekvését támogatta pénzzel, fegyverkereskedelemmel és atomtechnikával. Pipes ezért azt tekinti főszabálynak, hogy az emberiségnek az összeesküvés elméletekből kifejejtett 94% is összeesküvőnek minősülhet, ha a maradék 6%-ból valakivel összeakad, különösen akkor, ha az illető zsidó.

A szekularizmus, mint a modernizmus vallása

Végül Pipes arra a kérdésre keresi a választ: miért szorítkozik az összeesküvők köre a zsidókra, Izraelre, a szabadkőművesekre, a britekre és az amerikaiakra? Az amerikai szerző válasza az, hogy talán azért, mert a felsoroltaknak mégiscsak van két közös jellemvonásuk, az egyik **a modernitás**, a másik pedig **az idealizmus**. Figyelemreméltó, hogy nem tesz említést a **szekularizmusról**, amely a pénzközpontú globalizmus szélsőséges relativizmust hirdető ideológiája, s amely a racionalizmusra hivatkozva tagadja az emberiség alapvető és feltétlennek tekinthető közös szükségleteit, érdekeit és értékeit - a tőke pénzben-kamatban-piacban-profitban-versenyben és környezetpusztításban kifejeződő **"racionális"** érdekeivel szemben. A politikai szabadkőművesség által hirdetett és agresszívan terjeszkedő szekularizmus, egyfajta ateista és agnosztikus világvallásként, ma a hagyományos világkultúráknak és nemzeti hagyományoknak, valamint az életet az emberiség legfőbb közös értékének tekintő eszmerendszereknek az ellenfele. Az irracionalizmus ellen szélsőségesen fellépő szekularizmus nemcsak az egyházat és a vallást választja el az államtól, de az abszolút értéknek tekinthető erkölcsi normarendet is elavultnak tekinti, vagyis az erkölcsöt és az államot is szétválasztja. Ezzel maga is irracionálissá vált.

Érdekes megvilágításba helyezi a szekularizmust **David Livingstone** Montrealban élő történész közelmúltban megjelent "The Dying God, The Hidden History of Western Civilization" (A haldokló isten, a nyugati civilizáció titkos története) című munkájában. Livingstone kifejti, hogy a modern szekuláris kultúra valójában egy okkult hagyománynak a terméke, amelyet vissza lehet vezetni egész az ókori Babilóniához, a szabadkőműveseken, a rózsakereszteseken, a templomosokon, Platónon és a kabalistákon keresztül.

(Mielőtt továbbmegyünk, itt szeretnék megjegyzést fűzni **Lakatos Lászlónak** ahhoz az állításához, hogy "Rózsakeresztesek nincsenek". Nos, e sorok írója 1995-ben a Rózsakeresztesek Világszervezete által indított éves tanfolyamot elvégezte Münchenben, mert tudni akarta, hogy

mivel foglalkoznak a Rózsakeresztesek, és miért él tovább Németország modern társadalmában ez a nagyhagyományú, ősi mozgalom. Ezért a Rózsakeresztes hagyományok iránt érdeklődők figyelmébe ajánlom többek között a "Die Literatur der Geistesschule des Goldenen Rozenkreuzes" című kiadványt, amely a máig is élő Rózsakeresztes tanítások feltérképezése. Megjelent 1990-ben, Roze kruis Pers - DRP-Verlag.)

Livingstone szerint a szekularizmus annak a tradíciónak a folytatása, amely Lucifert - a fény istenét tiszteli -, aki az emberiség Isten elleni lázadásának a jelképévé vált. Ez a szekularizmus magát az emberi ész és akaratot avatta istenné, mint ami a jószág és az igazság egyetlen mértéke. Ez az ateista és agnosztikus ideológia az erkölcsösségen és a társadalmi igazságosságon alapuló rend felbomlasztását tekinti szabadságnak. Nem a felemelkedést és az ember potenciális képességeinek, lehetőségeinek a növelését jelenti ez a destruktív szabadság, hanem az emberi energiák tékozló elfecsérlését - a szabadsággal való visszaélés szabadságát. Az okkultizmusban gyökeredző szekularizmus valódi célja előjogok biztosítása az elit számára. A nem hívő Livingstone ezt így fogalmazza meg könyvének 222. oldalán: "A legtöbb vallás alapelve, hogy ugyanazt a magatartást tanúsítsd másokkal szemben, mint amit a magad számára elvársz. E vallásoknak az alaptanítása az igazságosság elve. Ezzel ellentétben az okkultisták hiúságuktól vezérelve olyan privilegizált tudást akarnak, amely hatalmat biztosítva különbözteti meg őket másoktól, s amely csak egy kiválasztott csoportot illet meg."

Livingstone kimutatja, hogy ezt az okkult tanítást tette titokban magáévá az a történelmet a háttérből befolyásoló érdekcsoport, amely bizonyíthatóan az 1649-es angol forradalom, az 1776-os amerikai függetlenségi háború és forradalom, az 1789-es francia forradalom és az 1917-es orosz forradalom mozgató-ereje volt, és amely forradalmak során három ízben - az angol, a francia és az orosz forradalomban - az uralkodót is meggyilkolták.

Lucifer nevéhez méltóan úgy ismert, mint a fény hordozója. Az okkultizmus által inspirált felvilágosodás a vallási babonákkal szemben a tudomány eredményeire hivatkozott, és ezzel vált a modern kultúra meghatározójává. Az angol **Francis Bacon** rózsakeresztes volt. **Diderot, Rousseau, Voltaire** és **Newton** valamennyien szabadkőművesek voltak. Az amerikai függetlenségi nyilatkozat 56 aláírója közül 50 tartozott a szabadkőművesekhez, és ugyanezt lehet elmondani az amerikai elnökök túlnyomó többségéről. Bizonyíthatóan szabadkőműves volt **Sztálin, Roosevelt** és **Churchill** is. Aki tudja, hogy mit jelent a **pentagram** a szabadkőműves kultúrában, az meg tudja állapítani, hogy az Egyesült Államok fővárosát, Washington egy pentagramnak megfelelően építették fel, a pentagram pedig Lucifernek a szimbóluma. Az ész uralmára alapozott tudományos forradalom is okkult, mágikus gyökerekkel rendelkezik, amit láthatunk a természet mesterséges átalakítására tett irracionális kísérleteknél.

A szekularizmus sokkal erőteljesebb és agresszívabb vallás, mint a kereszténység. Az egyház és a vallás következetes szétválasztása az államtól Lucifer okkult hagyományokból ismert stratégiája, amit érthetővé tesz, hogy az ún. modernizmus istene Lucifer. A szabadkőműves szekularizmus célja az olyan valódi vallások, mint például a kereszténység és az iszlám, lerombolása. Szekuláris meggyőződésű emberek is tanúsíthatnak erkölcsös magatartást, ha a lelkiismeretük hangjára hallgatnak, s az embertársaik iránti együttérzést és szolidaritást követik. Erről az önkéntes erkölskövetésről azonban igen könnyű letérni, ha valaki nem hisz abban, hogy az etikus magatartás **az abszolút értékeket hordozó erkölcsi világrend** része. Ha az ész, a racionalitás el van választva az abszolút erkölcs megszemélyesítőjétől, Istentől, akkor bármit igazolni lehet, ami szemben áll többi embertársunk alapvető szükségleteivel, érdekeivel és értékeivel, beleértve a másik ember életének az elpusztítását, és a zsarnoki uralom bevezetését. Az új világrend ideológiáját alkotó agresszív szekularizmus lényegében el akarja téríteni az emberiséget az Istenben megszemélyesített erkölcsi-rend abszolút értékétől. Ezért fontossága miatt itt is leírjuk, hogy a szekularizmus nemcsak az egyházat és a vallást választja el az államtól, hanem az erkölcs feltétlen parancsait is relativizálja, vagyis kiiktatja, mint feltétlen igazodási pontot az államból és a közéletből.

Pipes a továbbiakban kifejti, hogy a **modernitás** a 19. század kezdetén a történelmi újkort jelképezte, és a városban lakó zsidóság ideológiája volt. Egy német katonatiszt által írt 1818-ból származó levél az ipari forradalmat zsidó bajkeverésnek minősítette. A 19. század későbbi évtizedeiben a demokrácia, a szólásszabadság, sajtószabadság, az általános oktatási kötelezettség liberális programjait is Európa júdaizációjaként jellemezték. A pénztőke szerepének növekedését egyértelműen a zsidók nyakába varrták. **Richard Wagner**, német zeneszerző és **Heinrich von Treitschke**, német történész a júdaizmust a modernitással azonosították. Egy protestáns prédikátor **Stoecker Adolf** pedig a zsidókat tartja a változások kezdeményezőinek, és ezért szerinte Németország minden baja tőlük ered.

Wilhem Marr, aki az antiszemitizmus kifejezést elsőként kezdte használni, a következőket írta "Der Sieg des Judentums über das Germanentum - A zsidóság győzelme a némettség felett" című 1879-ben megjelent könyvében: "Nem aratott nagyobb győzelmet a múltban vagy a modern időkben, és nem ért el nagyobb spirituális és kultúrtörténeti sikert senki, mint a legegyszerűbb alkudozó zsidó, aki pántlikát árul a sarkon a taligájáról. Tény, ami tény. A zsidóság ökölcsapás nélkül - noha évszázadokon át üldözték - mára Németország társadalmi-politikai diktátorává lett."

Nagy Britanniában **G. K. Chesterton** író a zsidókat, mint a sajnálatos modernség ügynökeit vonta felelősségre. Az Egyesült Államokban pedig **Ernest Elmhurst** úgy fogalmazott, hogy "a demokrácia zsidó vallású". A népuralom nem egyéb, mint a nemzetközi zsidó bankárok politikai rendszere. Baruch, Brandeis, Wise rabbi, Lehman és Frankfurter, mind zsidók voltak és mindannyian a demokráciáért küzdöttek. Ez elegendő bizonyíték arra, hogy a demokrácia zsidó találmány. (Idézetek **John Roy Carlson** "Under Cover: My Four Years in the Nazi Underworld of America - The Amazing Revelation of How Axis Agents and Our Enemies Within Are Now Plotting to Destroy the United States" - Titkos küldetésben: Négy évem Amerika náci alvilágában - Meglepő leleplezés arról, hogy a tengelyhatalmak ügynökei és belső ellenségeink miként esküdtek össze az Egyesült Államok lerombolására c. munkájából. New York: E. P. Dutton, 1943, 350 old.)

Manapság Izrael kapja azt a vádat, hogy a Közel Kelet egyetlen érett demokráciájaként nem különb annál, mint amit a britek csináltak. E nézetek az anticionizmusnak azokat a változatait erősítik, amelyek szerint a zsidók felelősek az újkor összes balfogásáért. Különös jelenség, hogy létezik zsidók nélküli antiszemitizmus is. A zsidóság hasznos szimbólum, amikor bűnbakot kell találni. Az Egyesült Államokban Idaho és Montana az a két tagállam, ahol a legerősebb a zsidóellenesség, ugyanakkor a legkevesebb zsidó él. Spanyolországban már 400 esztendeje alig él zsidó, ugyanakkor jelentős az antiszemita száma. Japánban pedig a zsidó szó rokonértelművé vált a modernséggel. Ebben a Távol Keleti országban nem élnek zsidók, ugyanakkor ez az ország két ízben is antiszemita kampányba keveredett.

Miként a zsidók, a szabadkőművesek is esélyesek arra, hogy a társadalom legsikeresebb tagjai legyenek. Aki az újkort utálja, azok számára a szabadkőművesek is betölthetik az események mozgatóinak szerepét. Az Egyesült Államokban a szabadkőművesek ellenfelei azt állítják, hogy a szabadkőművesség olyan pénzeket sajátított ki magának, amivel az Egyesült Államokat a felismerhetetlenségig megváltoztatták. **Paul Goodman** "Toward Christian Republic" című könyvében fejtegeti, hogy az amerikai és francia forradalom nyomán a szabadkőműves páholyok és a szabadkőműves rend egésze nagy népszerűséget szerzett mind Európában, mind Észak-Amerikában. Ez a kozmopolita szellemiségű, titkos szervezet számos vonatkozásban a felvilágosodás nézeteit képviselte, és a középosztály valamint a felső középosztály tagjait tömörítette. Könyvének 36. oldalán megállapítja, hogy a szabadkőművesség, mint intézmény a felemelkedő ipari társadalmat szolgálta, és ez gyanússá tette a szabadkőművességet azok körében, akik az új rendszerrel nem voltak megbékélve.

Az Egyesült Királyság, vagyis Nagy Britannia valamint az Egyesült Államok más-más időszakban, de hasonló szerepet töltenek be. A világ legerősebb államaként Nagy Britannia is, majd később az Egyesült Államok is a tőkés gazdaság jelképe lett. Azok, akik a világtörténelemben háttérérők

működését is feltételezik, arra a véleményre jutottak, hogy mind Nagy Britannia, mind az Egyesült Államok a világ egészére nemcsak jótékony, de kártékony, bomlasztó hatást is gyakorolnak. A legfejlettebb ipari országok polgárainak szembe kell nézniük, hogy a világ számos részén nem fogadják el szívesen azt, amit ők modernségnek neveznek. Ehhez e sorok írója azt fűzheti hozzá, hogy a kapitalizmusnak az a változata, amelyet az egyik világbirodalom a 19. században, a másik, pedig a 20 és a 21. században képviselt, nem a termelésnek ad elsőbbséget, hanem a pénzgazdaságnak, vagyis a kapitalizmus pénzuralmát terjeszti, hozzákapcsolva azt a fajta demokráciát, amely ennek politikai keretet nyújt. A pénzuralmi kapitalizmus terjedése nyomán számos országban csődbe jutottak a hagyományos iparágak és szakmák. A hagyományos kultúrák is veszélyeztetve érzik magukat a globalizmus által terjesztett kozmopolita konfekció-kultúra dömpingje, de mindenek előtt az agresszívan terjeszkedő érték-és normatagadó szekularizmus miatt, amely az erkölcsöt is (a világi erkölcsöt is, ha van ilyen) el akarja választani az államtól, minden feltétlen normát eltávolítva a közéletből.

Pipes szerint is a zsidóság, a szabadkőművesek és az angolszász társadalmak mindenki másnál hatékonyabban képviselik pénzkapitalizmust, és annak kulturális kísérőjelenségeit. A világ centrum-országaiból érkező hatásokat érzik veszélyesnek, ezért nem tartják reálisnak és hihetőnek, hogy a mohamedánok, az indiaiak vagy az afrikaiak legyenek az összeesküvők. A zsidóság a világtörténelemben nem fegyveres ereje révén játszott fontos szerepet, hanem vallási hagyományaival, szellemiségével, erkölcsi tanításaival, amelynek révén a júdaizmusból elágazó kereszténység és iszlám a világ népességének a felére kiterjedt. Az összeesküvés-elmélet hívei a júdaizmusnak ezt a hatékonyságát is egyfajta erőfitoktatásnak tekintik.

Minél inkább racionális alapelvek szerint működik egy állam, annál inkább magára vonja az összeesküvés elméletek híveinek a figyelmét. Az Egyesült Államok, továbbá a véres forradalmon keresztül ment Franciaország, vagy a második világháború nyomán létrejött Izrael állama megfelelőbb célpontja az összeesküvés elméleteknek, mint amilyen volt a korábbi Szovjetunió vagy a nemzetiszocialista Németország, illetve napjainkban Pakisztán vagy az iráni Iszlám Köztársaság. Az Egyesült Királyság, vagyis Anglia, nem teljesen illik a racionális eszméken alapuló államok sorába, de Pipes úgy véli, hogy az alkotmányos demokráciáig vezető hosszú fejlődéstörténete e klub tagjává avatja.

A felsorolt államok polgárai nyílt és demokratikus kormányzat alatt élnek, és az amerikaiak kitűnnek sikereikkel, valamint a világot előrevivő ambícióikkal. Sajátos módon épp e jellemvonásaik teszik őket az összeesküvés elméletek művelői szemében ellenségekkel. Amerika a maga példa nélkül álló gazdasági és katonai hatalmával, városi civilizációjával, azt a képzetet kelti, hogy az Egyesült Államok kormánya meghatározó szerepet játszik a világuralom megszerzésére vonatkozó összeesküvésekben. Ahogyan az antiszemitizmus csupán hamis tanúvallomás a zsidók teljesítményeiről, úgy - paradox módon - az amerikaiak elégedettek lehetnek, ha kormányukat és hatalmi elitjüket a világ legveszedelmesebb titkos társaságának kiáltják ki.

Azért ismertettük rövidítve, de mégis részletesen, néhány megjegyzés kíséretében Daniel Pipes "Az összeesküvés elméletek két hagyománya" c. tanulmányát, mert ez jól szemlélteti, hogy a jelenlegi világrendszerben meghatározó szerepet játszó pénz-és korporációsoligarcha vezető ideológusai (akik közé Pipes is tartozik), hogyan vélekednek az összeesküvés elméletekről, és azt milyen érvek alapján utasítják el.

Daniel Pipes nézeteinek bírálata

Pipes nézeteinek elemzése kapcsán megállapíthatjuk, hogy elfogadja az összeesküvések valóságos létezését, de az összeesküvés elméletek **konkrét tárgyainak** a létezését tagadja. Pipes ezen túlmenően az összeesküvés elméleteket **kis körben érvényesülők**re, továbbá az egész világra, a **világtörténelem folyamatára kiterjedő** elméletekre osztja fel. Korlátozott terjedelmű, hatáskörű, időtartalmú összeesküvés elméletek mindig is léteztek, mert ilyen kisebb összeesküvések mindig is

előfordultak, amióta ismerjük az emberiség történelmét. A világfolyamatok egészére vonatkozó, átfogó összeesküvés elméletek az újkor velejárói, és az európai történelem utolsó 250 évében, a felvilágosodás nyomán jöttek létre. Pipes az egyik könyvében (**How the Paranoid Style Flourishes and Where it Comes From** - Miként virágzik a paranoid stílus, és honnan jön, New York 1997, 53. oldal) egész az ókori Perzsia dualista vallásáig, a misztériumokig visszanyúl, mert ezek a misztikus tanok a Római Birodalomban is elterjedtek.

Pipes szerint a modern összeesküvés elméletek részben a keresztes hadjáratokig vezethetők vissza, és az általuk gerjesztett antiszemita félelmekhez kapcsolhatóak. A 11. század végén ekkor kezdtek terjedni a zsidó feketemágiával kapcsolatos mítoszok. E középkori képzelgések szerint a zsidók megmérgezték a kutakat, keresztény csecsemőket gyilkoltak, megszenstelenítették a szent ereklyéket, becsapták a goj (gentile, nem zsidó) kereskedőket, és más módon is összeesküdtek a kereszténység ellen. Később misztikus félelem lengte körül az egyik középkori lovagrendet, amelynek pénzügyekkel foglalkozó szerzetesek is a tagjai voltak, és amelyet **Templomos Lovagrendnek** neveztek. Ennek a lovagrendnek később föld alá kellett vonulnia, és a legnagyobb titokban működni, miután több vezetőjét, valamint a rend nagymestertét **Jacques de Molay** 1307. október 13-án, egy pénteki napon letartóztatták, majd később 1314. március 18-án ki is végezték. (Számos amerikai egyetemen működik a mai napig **Jacques de Molay** nevét viselő diákegyesület, és Clinton, volt amerikai elnök is ennek a Jacques de Molay nevét viselő diákegyesületnek a tiszteletbeli tagja.)

Ebből a két forrásból vezeti le Pipes az összeesküvés elméletek két nagy irányzatát, az antiszemitát, valamint a titkos társaságokat a központba állító elméleteket. Ez a két hagyomány és irányzat a felvilágosodás korára már teljesen kifejlődött, és egymást kiegészítő illetve átfedő elméletekké integrálódtak. Pipes azonban bizonyos megfontolásokat figyelmen kívül hagy, és ezek egyoldalúvá tesz a nézeteit. Kétségtelen, hogy a 11. században nagymértékben növekedett az antiszemitizmus, és hogy ez kapcsolatban állt a keresztes hadjáratokkal. Ugyanakkor az egész nyugati civilizációban korszakos változás történt. A brit történész, **R. I. Moore** írja "The Formation of Persecuting Society: Power and Deviance in Western Europe" - A kivégzés társadalmának kialakulása: Hatalom és deviancia Nyugat-Európában (Oxford, 1987) könyvében, hogy **a kivégzés ebben a korszakban megszokott és tömeges jelenséggé vált.** Nem egyszerűen arról van szó, hogy egyes személyekkel szemben erőszakosan léptek fel, hanem a szándékos és társadalmilag szankcionált erőszakosságot szervezetter irányították, amelyben részt vett a kormányzat, az igazságszolgáltatás és a társadalmi intézményrendszer. Ennek a szervezett erőszaknak a fajlag, vallásilag illetve életmódbeli sajátosságai miatt jól elkülöníthető embercsoportok voltak a célpontjai. Ha egy konkrét személy ilyen csoportnak volt a tagja, akkor az már igazolhatóvá tette a vele szembeni erőszakos fellépést. Nemcsak a zsidók estek ennek áldozatául, de a különböző eretnek mozgalmak tagjai is, azok, akiket boszorkánysággal vádoltak vagy homoszexuálisnak tartottak, illetve a leprások, akik ebben a szörnyű betegségben szenvedtek.

Így például 1321-ben egész Franciaországban bebörtönözték a leprásokat, akiket a pápa is megvádolt. Sokat közülük máglyára küldtek. Az életben maradottaknak elzárt helyeken kellett élniük. Néhányan a kínzások hatására bevallották, hogy összeesküdtek az egészséges keresztények megölésére, legyenek azok nemesek vagy közemberek. Végső céljuk, pedig a hatalom megszerzése az egész világ felett. Később a leprások képzeletbeli összeesküvéséhez hozzásorolták a zsidókat is, akik szövetségesek velük. Egy olyan változat is volt, amely szerint a granadai mohamedán királyság is csatlakozott az összeesküvéshez. Tény az, hogy a francia király 1323-ban száműzte a zsidókat Franciaországból.

1321 elején Franciaország akkori királyának, V. Fülöpnek, Carcassonne konzuljai küldtek egy kérelmet, amelynek a tartalma igen figyelemre méltó. Pipes idézi **Carlton Ginzburg** történészt, aki "How the Paranoid Style Flourishes"...című könyvének 37. oldalán írja: "Meg kell szüntetni a zsidók által gyakorolt hitelmonopóliumot egyszer s mindenkorra, a leprásoktól nyert hatalmas

jövedelmek kezelése érdekében; ezt a célt a legbrutálisabb módon kinyilvánították a királyhoz intézett tiltakozásukban. A Franciaország királyához küldött panaszuk felsorolása mögött világosan érezhető az az agresszív kereskedő osztály, amely kétségbeesve törekszik riválisainak - a zsidóknak - az eltávolítására, mert a versengést már tűrhetetlennek tartja." A konzulok konkrétan azt kérték a királytól, hogy különítse el a leprásokat, és száműzze a zsidókat. Az elkövetkező két évben a király teljesítette kérésüket.

A Szent Bertalan éjszakai vérengzés

Ami 1572. augusztus 23-áról 24-re virradó éjjel Párizsban történt, az jól szemlélteti, hogy miként vált a vérengzés, a pogrom, a gyilkolás a 16. században politikai eszközzé. Ezen az éjszakán a **Guise-ek** vezetésével a katolikus nemesek lemészárolták a gyanútlan protestáns hugenottákat, akik lényegében francia reformátusoknak tekinthetők. 4000 volt a halottak száma Párizsban, és 10 000 Franciaország többi részét is beszámítva. A reformációnak a kálvinista vonulata éreztette hatását Franciaországban, elsősorban annak déli vidékein. A kálvinista hitvallás terjedése feszültséghez vezetett a protestánsok és a katolikusok között, de a központi hatalom féken tartotta a vallási indulatok elszabadulását. 1559-ben azonban váratlanul meghalt II. Henrik uralkodó, akit fiai II. Ferenc illetve IX. Károly gyermekként követett a trónon. A két gyermekkirály felett anyjuk, **Medici Katalin** illetve a katolikus **Francois de Guise** herceg és a protestáns **Gaspard de Coligny** admirális gyakorolt befolyást. A protestánsok által 1560-ban Guise herceg ellen szervezett összeesküvés kudarccal végződött. A hatalomért folyó vetélkedésbe a **Bourbon-Condé herceg** is bekapcsolódott a protestánsok oldalán. A konfliktus 1562-ben fegyveres összecsapásba torkollott, amit a katolikusok nyertek meg. Az 1570-es Saint-Germain-i szerződés után az anyakirályné igyekezett összebékíteni a két pártot, és ezért megszervezte lánya, **Valois Margit** és **Condé herceg** unokaöccsének, a későbbi **IV. Henrik Navarra királya** házasságát. Az esküvőre 1572. augusztus 18-án számos katolikus és protestáns vezető jelenlétében a Párizsi Notre-Dame előtt került sor.

Augusztus 22-én egy Guise táborába tartozó nemes megsebesítette Coligny-t. A felháborodott hugenották igazságtételt követeltek. A király másnapra vizsgálatot rendelt el. Az incidens szálai a király öccséhez, a későbbi III. Henrik Anjou hercegéhez és Medici Katalinhoz vezettek, akik félve a megtorlástól a Tuileriákba menekültek. Itt híveikkel kidolgozták azt a tervet, hogy egyszerre kell elpusztítani a hugenották vezéreit. Este hamis bizonyítékokkal megszerezték a király beleegyezését. Annyira meggyőzték Károlyt, hogy az parancsot adott minden hugenotta elpusztítására. Medici Katalin és kisebbik fia listáján eredetileg csak néhány tucat ember szerepelt. A hugenották vezérei közül egyedül Condé és Bourbon herceg számíthatott kegyelemre, de csak azzal a feltétellel, ha áttérnek a katolikus hitre. Az első áldozat Coligny marsall volt, majd Navarrai Henrik köre következett. A leszámolásra az egyik templom harangja adott jelet, de kissé korán, és így néhány hugenotta el tudott menekülni. A hagyományosan katolikus párizsi lakosság is bekapcsolódott, az eredetileg politikai célú gyilkosságokba, és így az alacsonyabb társadalmi helyzetű hugenottáknak se volt kegyelem. A király másnap békefelhívást adott ki, és augusztus 26-án arról tájékoztatta a parlamentet, hogy egy összeesküvés megelőzése miatt volt szükség a közbelépésre.

A francia protestánsok rendezték soraikat, és kiújultak a vallásháborúk, amelyekbe hamarosan II. Fülöp spanyol király is beavatkozott a katolikusok oldalán. A Valois-ház 1589-ben kihalt, és így a Navarrába hazamenekült, és időközben többször is vallásfelekezetet cserélt, **Bourbon Henrik** örökölhette a francia trónt. Ő adta ki az 1598-as Nantes-i ediktumot, amely megteremtette a békét. Ez a dokumentum kimondja, hogy a katolikus vallás államvallás, és elrendelte a protestánsok által beszüntetett istentiszteletek helyreállítását, valamint az elkobzott egyházi vagyont visszaszolgáltatását. A protestánsok is tarthattak istentiszteleteket, de Párizsban és annak 5 mérföldnyi környékén, azonban nem. A királyi abszolutizmus megszilárdításával a francia protestánsok jogait a király megszüntette. Állampolgári és vallási téren azonban megerősítette. A hugenották jogaik teljességét csak a 18. században, a felvilágosodás és a francia forradalom vívmányaként nyerték el.

Nem minden bírálat összeesküvés-elmélet

A történelmi körülmények tanulmányozása gyengíti Pipes elméletét az irracionális és szinte megmagyarázhatatlan zsidóellenességre vonatkozóan. Pipesnek az a módszere, hogy bármely tényleges hatalomnak a megjelölését és bírálatát nyomban összeesküvés elméletnek minősíti. Így lesz a marxisták és leninisták imperializmusra vonatkozó elméletéből is nemzetközi összeesküvés. Nem azért jár el így, mert ezek az elméletek semmilyen vonatkozásban sem támaszthatók alá empirikusan igazolható tényekkel, hanem azért, mert ezen elméletekből levonható olyan következtetés, hogy a tőkéssek, a pénzhatalom birtokosai irányítják országaik külpolitikáját. Az is empirikusan igazolható, hogy Európában és Ázsiában egyaránt léteztek **geopolitikai** törekvések. Európában például újból és újból erőre kapott az Ázsia irányába való terjeszkedés. Az erre vonatkozó tényállítások nem összeesküvés elméletek.

Pipes, mint láttuk, szenvedélyesen védelmezi az Egyesült Államokat, és nem hajlandó elfogadni azt a feltételezést, hogy az Egyesült Államok államgépezetét a pénzrendszert magánmonopóliumaként működtető transznacionális pénz-és korporációsoligarchia irányíthatja. Azt sérelmezi, hogy egyes kutatók szerint az Egyesült Államok világszintű vezetőszerpe globális méretű hegemoniára emlékeztet. Pipes bele se megy abba, hogy milyen objektív tényezők miatt nem lehet egyedül az Egyesült Államok nyakába varrni a globális hegemoniára való törekvést, és tudomást sem vesz arról, hogy léteznek nemzetek feletti pénzhatalmi struktúrák, amelyek önálló érdekcentrumot és erőközpontot alkotnak, és saját különálló világstratégiával rendelkeznek. Számos tény erősíti meg, hogy ezek a nemzetek feletti hatalmi-struktúrák Amerikát is irányítják, és céljaik elérése végett igénybe veszik gazdasági, pénzügyi és fegyveres erejét.

Pipes hivatkozott könyvében azzal vádolja a globalizmus kritikájáról ismert társadalom tudóst, **Noam Chomsky**-t, hogy ő is összeesküvés elméletet hirdet, amikor az Egyesült Államokat teszi felelőssé a világ szinte összes bajáért, beleértve a környezet-szennyeződést, a militarizmust, az elszegényedést, a lelki-szellemi elidegenedést, és az egyre terjedő kábítószer függőséget. Chomsky szerint az amerikai kormányzat manipulálja a főáramlatú tömegtájékoztatást, eltéríti a dolgozók forradalmi potenciálját, támogatja az egyetemi posztmodernizmust, félrevezeti a be nem avatottakat, és sportot űz abból, hogy elvonja a közvélemény figyelmét a valóban súlyos problémákról.

Aki olvassa Chomsky felelősségteljes írásait, megállapíthatja, hogy Pipes egyoldalúan és elfogultan értelmezi azokat. Chomsky a sporttal kapcsolatban, pl. csak azt hangsúlyozta, hogy az valóban elvonja a figyelmet más fontos témákról, de soha nem tekintette ezt valamiféle kormányzati összeesküvésnek a társadalommal szemben. Chomsky a korporációs tömegtájékoztatással kapcsolatban sem használja az összeesküvés kifejezést, hanem ehelyett egy "láthatatlan kéz"-ről beszél, amely hasonlóan **Adam Smith** "invisible hand"-jéhez informálisan irányítja a tömegtájékoztatási intézményeket. Ez az "**invisible hand**" nem azonos az illuminátusok "**hidden hand**"-jével, azaz a háttérhatalomnak a rejtett hatalomgyakorlásával. Így jut el Pipes ahhoz a szélsőséges állásponthoz, amely már a **legitim összeesküvés elméleteket** is szalonképtelennek és elítélendőnek tekinti.

Daniel Pipes mellőz fontos történelmi tényeket, amikor megállapítja, hogy a felvilágosodás beköszöntével hirtelen megnőtt az összeesküvés elméletek száma, és ezek különleges fontosságra tettek szert a francia-forradalom menetében, valamint az utána bekövetkező társadalmi változásokban. Olyan személyek, mint a francia **Augustin de Barruel** abbé és a skót **John Robison** a szabadkőműves társaságokat tették felelőssé a forradalomért. Barruel és Robison nem jártak el a történész tudósoktól elvárható objektivitással, amikor azt állították, hogy a szabadkőművesek voltak azok, akik ténylegesen összeesküdtek, és a forradalom tervét kigondolták, amelynek keretében rá lehet kényszeríteni a világra az ateizmust és az anarchiát. Pipesnek nyilván tudja, hogy sem Barruel, sem Robison nem tekinthető szaktörténésznek, de ezt a megkülönböztetést nem teszi meg, és ezért az, amit a szabadkőművességgel kapcsolatban állít, rendkívül felületes. Pipes-nak, mint

történésznek, el kellene ismernie azt a ma már nyilvánvaló tény, hogy a szabadkőműves páholyok gyakran csak a forradalmi intézmények fedőszervezetei voltak.

A szabadkőművesség az ismerté vált tények szerint radikálisan egyenlőségpárti volt. A különböző titkos és féltitkos szervezetekben a résztvevők szabadon kapcsolatba léphettek egymással, tekintet nélkül a külső, vagy ahogy a szabadkőművesek nevezik "profán" világban elfoglalt társadalmi rangjukra. A páholyokon belül csökkent a nemzethez, etnikumhoz vagy vallásfelekezethez való tartozás jelentősége. Ugyanakkor a szabadkőműves nagypáholyok és páholyok szigorú hierarchia szerint működnek, és tagjaikat különböző fokozatokba sorolják be. A szabadkőműves tantételek szándékosan misztikusak, titokzatosak, hogy a páholyok tagjaira még nagyobb benyomást tegyenek. E szabadkőműves nézeteket a racionalizmus, az egyházellenesség, a szabad gondolkodás és a klasszikus értelemben vett szabadelvű liberalizmus jellemezte, amely alapvetően különbözött a jelenlegi liberálisnak nevezett, de valójában ultraliberális és neo-konzervatív nézetektől. A demokráciát háborúval terjesztő pénzuralmi globalizmusnak az abszolút értékeket tagadó relativista és agnosztikus szekularizmus az ideológiája, amelyet számos jel szerint azonban elsősorban a szabadkőművesség képvisel. A szabadkőművesség a racionalizmus hirdetésével párhuzamosan kezdettől fogva kultiválta a misztikus kódosítást is, és előszeretettel használta az okkult szimbólumokat, valamint a vallásos jellegű rituálét még azokban a páholyokban is, amelyek elutasították az okkult tanokat és nézeteket. Történelmileg visszatekintve tanúi lehetünk annak, hogy egy olyan időszakban, amikor a feltörekvő burzsoá osztály élesen támadta a feudális hierarchiákat, ő maga a szabadkőművesség beavatott és zárt rendszerében, új hierarchiákat és privilégiumokat vezetett be.

A szabadkőművesség hierarchikus rendszere jelenleg nemcsak a különböző szabadkőműves irányzatokban él tovább, de a profán világ társadalmi szféráiban is meghonosodott. Így például az oktatási rendszerben is különböző fokozatok vannak az alacsonyabbtól a magasabb szintekig, és ez nagyon hasonlít a szabadkőművesség keretében létező formákra. A különböző fokozatok hatalommal és tekintéllyel járnak. Ezért bizonyos fokig kiegészítik azt a státuszbeli hierarchikus rendet, amely a vagyonhoz és a vagyonnal járó elsődleges és meghatározó hatalomhoz igazodik.

Van-e bensőséges kapcsolat a zsidóság és a szabadkőművesség között?

A "The Jewish Tribune of New York" című újság 1927 október 28-i számában olvasható, hogy "Masonry is based on Judaism. Eliminate the teachings of Judaism from the Masonic Ritual and what is left?" (A szabadkőművesség a júdaizmuson alapul. Ha eltávolítjuk a szabadkőműves szertartásból a júdaizmus tanításait, akkor mi marad?) A neves rabbi, **Isaac Wise** nyomatékosan hangsúlyozta: "Freemasonry is a Jewish establishment, whose history, grades, official appointments, passwords, and explanations are Jewish from beginning to end." (A szabadkőművesség zsidó alkotás, amelynek elejétől a végéig zsidó a története, a fokozatai, a hivatalos kinevezései, a titkos jelszavai és magyarázatai.)

A skót rítusú szabadkőművesség szuverén nagymestere **Albert Pike** írja "Morals and Dogma" című klasszikus művében, amely szerint megállapíthatjuk, hogy a zsidó kabala az alapja a szabadkőműves gyakorlatnak és rituálénak, és hogy a kabbalista "Theology of the Sephiroth" található a szabadkőműves tudás gyökerénél. Pike szerint ez a legmagasabb szintű mágia, a "**Sacerdotal art**" (Papi művészet) és a "**Royal art**" (Királyi művészet).

Texe Marrs, amerikai kutató, aki 20 éven át tanulmányozta a szabadkőműves rítusokat, s ezt számos könyvben közre is adta, az interneten olvasható (www.texemarrs.com/042003/control.htm) Exclusive Intelligence Examiner Report c. írásában kifejti, hogy **Albert Pike** (akinek szobra van Washington belvárosában) bizonyítja be a zsidó kabala jelenlétét a szabadkőművességben. Pike írja a már hivatkozott "Morals and Dogma" c. nagyszabású munkájában, hogy "A Sátán igazi neve, a kabbalisták szerint, az, ami Jahvének az ellentéte: a Sátán nem egy fekete isten, hanem az Isten negációja...A Beavatottak számára nem személy, hanem Erő, amely a jó érdekében jött létre, de

amely a gonosz is szolgálhatja. Ő a Szabadság és a Szabad Akarat eszköze." A Szuverén Nagymester Albert Pike azt is őszintén megírja, hogy Lucifer, amely a sátán másik neve, jó angyalnak tekintendő és isteni lényege van, ezért méltó az imádatra. "Ne kételkedj Benne!" parancsolja a Nagymester, hozzátéve: A Szabadkőművesség elrejtíti titkait mindenkitől, kivéve a Beavatottakat és a Bölcsüket, és a megtévesztés érdekében hamis, félrevezető magyarázatokat ad az általa használt szimbólumokról.

Ha alaposabban elmélyedünk a szabadkőművesség hagyományainak a kutatásában, bőségesen találkozunk a varázserővel, a fekete mágiával és a boszorkánysággal. Szembesülhetünk istenüknek, Mammonnak, a legteljesebb imádatával. Azt is láthatjuk, hogy a szabadkőműves páholyok mennyire örülnek, ha soraikba fogadhatják nemcsak a zsidókat, de a nem-zsidókat is, köztük a hitüket elhagyó mohamedánokat, buddhistákat, és más vallások követőit, valamint a vallástalanokat. Mégis a zsidók maradnak az elsők az egyenlők között, állapítja meg Texe Marrs, idézve ismét Pike-ot a *Morals and Dogma* 819. oldaláról: A zsidók "a szabadkőművesség hercegei".

Ezúttal csak **Isaac Wise** rabbit, **Albert Pike** szabadkőműves nagymestert és **Texe Marrs** kutatót idéztük annak alátámasztására, hogy a legilletékesebbek és leghozzáértőbbek szerint is szerves és bensőséges kapcsolat áll fenn a zsidó hagyományok, a zsidó emberek és a szabadkőműves irányzatok és páholyok hagyományai és gyakorlata között. Emiatt nem lehet képzelgésnek minősítve - minden érdemi vizsgálat nélkül - elutasítani az erre vonatkozó állításokat.

A hatalom összeesküvés-elméletei

Az összeesküvések és az összeesküvés elméletek megközelíthetők történelmi alapon, és kulturális antropológiai szempontok szerint is. Az animista tanítások követői számára a természeti erők megszemélyesíthetőek, és akár tudattal rendelkező szellemekként is felfoghatók. Az összeesküvést feltételező társadalomkutatók a társadalomformáló erőket személyesítik meg, és így tulajdonítanak nekik önálló tudatot és akaratot. Ha a társadalomformáló tényezők összeesküvő csoportok formáját öltik, akkor ezek már tudatos erőként, önálló érdekcentrumként és erőközpontként lehetnek a történelmi folyamatok irányítói. Amikor például Noam Chomsky a társadalmi erőkről tesz említést, Daniel Pipes ezt úgy értelmezi, hogy valójában összeesküvő csoportokra utal.

Pipes írásaiban mellőzi a hatalom kérdését. Amikor például a zsidóktól való közkeletű és irracionális félelemre koncentrál, nem foglalkozik azzal, hogy a nagy érdekérvényesítő erővel rendelkező érdekcsoportok ezt a félelmet a saját céljaiknak megfelelően tudják manipulálni. Pipes arról sem tesz említést, hogy a hatalmat gyakorló eliteknek is megvannak a maguk saját összeesküvés elméletei, és az uralkodó érdekcsoportok a társadalmi, politikai és gazdasági élet centrumában hasonlóan paranoidak lehetnek, mint a szélekre szorult marginalizálódott rétegek. Noha bőségesen foglalkozik Hitler és Sztálin paranoiás magatartásával, a hasonló jelenségek mellett észrevétlenül megy el a saját köreiből. Az úgynevezett főáramlatú kutatók se mentesek attól, hogy adott esetben felkaroljanak különböző bűnbak-elméleteket. Valóságos hisztériakeltés folyik az amerikai hegyekben gyakorlatozó milicista összeesküvőkről, vagy arról, hogy terroristák világszintű hálózata immáron nukleáris bombák előállítására és bevetésére készül. A fundamentalista keresztények fanatikus nézeteiben is fellelhetők az összeesküvés elméletek tipikus jellegzetességei.

Jó példa erre, amit az FBI tanúsított néhány évvel ezelőtt a Waco-ban működő **Davidian szektával** kapcsolatosan. Ekkor a tömegtájékoztatók szinte öntötte a szekta szexuális kicsapongásairól, bizarr és kísérteties rituáléiról szóló történeteket, amelyek nagyon hasonlítottak a zsidókról és eretnekekről terjesztett középkori kitalációkhoz. Ezek a középkorban véres pogromokhoz vezettek, de ugyanez a pogrom következett be Waco-nál is.

Dr. Toaff kutatásai ellent mondanak Pipesnak

Pipes az összeesküvés elméletek egyik fő hagyományának tartja a paranoiás és minden alapot nélkülöző zsidógyűlöletet. Az Olaszországból származó **Dr. Ariel Toaff**, aki Róma rabbijának fia, és a Tel-Aviv közelében lévő **Bar-Ilan egyetem tanára**, a középkori zsidóság életének tudós kutatója. Amikor megírta "Szerelem, munka és halál" című három kötetes művét, amelynek "Zsidó élet a középkori Umbriában" az alcíme, rájött arra, hogy Észak-Olaszország askenázi zsidó közösségei az emberáldozat egy különösen elborzasztó változatát gyakorolták. Dr. Toaff felfedezéséről **Israel Shamir** számol be "The Bloody Passovers of dr. Toaff" című írásában, amely elolvasható az Interneten <http://www.israelshamir.net/English/Eng11.htm> címen.

Dr. Toaff - írja Shamir - a megismert dokumentumokból arra a következtetésre jutott, hogy "Varázslóik és beavatottjaik keresztény kisgyermekeket raboltak, keresztre feszítették őket, a vérüket kinyerték, és varázs szertartásaikon azt használták, hogy felkeltsék a bosszú szellemét a gyűlölt gojok ellen."

Dr. Toaff professzor különösen a trent-i Szent Simon esetével foglalkozott. Ezt a két éves gyermeket Trent városából vitte el néhány askenázi zsidó, húsvét előestéjén 1475-ben. A gyermeket szertartásszerűen megölték, és ősi betűszerinti módon ünnepelték húsvétjukat, nem pedig a szokásos és jelképes vér-bor cserével. A gyilkosokat elfogták és a trent-i püspök bűnösnek találta őket. A zsidók tiltakoztak a pápánál, aki Ventimiglia püspökét bízta meg a vizsgálattal. Ő állítólag meg lett vesztegetve, és azt állapította meg, hogy a gyermeket egy akna ölte meg: "Simont a keresztények ölték meg azzal a szándékkal, hogy tönkretegyék a zsidókat.". Írta a háború előtti zsidó enciklopédia. A IV. Sixtus pápa az ügyet alaposan kivizsgáltatta, és hat bíborosból álló bizottságot jelölt ki a tények kiderítésére. Ez a bizottság, amelynek a kor egyik kiváló jogi szakértője volt az elnöke, a gyilkosokat bűnösnek találta. A tárgyalások jegyzőkönyvei túléltek a századokat, és a Vatikánban ma is rendelkezésre állnak.

A tudós Ariel Toaff kutatásai során alaposan tanulmányozta a per iratait. Ekkor megrendítő felfedezésre jutott. A gyilkosok vallomásai olyan dolgokat tartalmaztak, amelyek teljesen ismeretlenek voltak az itáliai egyházi emberek és a rendőrség előtt. A tettesek a kis és zárkózottan élő askenázi közösséghez tartoztak, akiknek az őshonos olasz zsidókétól eltérő szertartásaik voltak. Ezeket a szertartásokat valóságghűen előadták vallomásaikban, noha azok ismeretlenek voltak a vizsgálatot folytatók előtt. "Ezek az erősen keresztényellenes hangvételű héber szertartásszövegek nem lehettek a bírák képzeletének a termékei, akik nem ismerhették ezeket az imákat, amelyek egyáltalán nem tartoztak az olasz szertartásrendhez, hanem az askenázi hagyományhoz" írta Toaff professzor. Mi ezt az idézetet Shamir tanulmányából vettük át, aki így folytatja:

"Egy vallomásnak akkor van igazán értéke, ha a bűnténynek olyan igaz és igazolható részleteit tartalmazza, amelyek ismeretlenek voltak a rendőrség előtt. A bűnügyi nyomozásnak ez az arany szabálya megfigyelhető a trento-i perben." Dr. Toaff, a tudós rabbi, ezzel a felfedezésével a római katolikus egyház illetékeseit is arra szólítja fel, hogy változtassák meg 1965 után hozott döntésüket. Ekkor ugyanis zsidó közösségek kérésére a püspökök úgy rendelkeztek, hogy a trento-i perben az elítéltek vallomása elfogadhatatlan, mert kínvallatás hatása alatt tették. A vádlottak ártatlanok voltak, és a meghalt kisgyermek nem tekinthető szentnek. A gyermekvértanú maradványait elszállították egy titkos helyre, hogy megakadályozzák a zárándoklatok újramezdését.

Toaff professzor a trento-ihoz hasonló más eseteket is felkutatott. Ezeknek is az a lényege, hogy véres áldozatokra került sor, amelyek gyermekek megcsonkításával jártak, vérük kifolytatásával, és kovásztalan kenyérbe történő sütésével. A vér varázserejűnek számított. Heródes úgy akart fiatal maradni, hogy csecsemők vérében fürdött. A középkori alkimisták vérrel akarták az ólmot arannyá változtatni. A mágiával foglalkozó zsidók is használták a vért. A legértékesebb vér egy nem zsidó gyermeké volt, de ennél szokásosabb volt a körülmételésből származó vér. Dr. Toaff könyvének előszavában ezt írja: "A vérük olyan isten oltárát mosta, amelyről azt hitték, hogy irányítani, olykor türelmetlenül noszogatni kell, hogy oltalmazzon és büntessen."

Egy másik izraeli professzor, **Israel Yuval** "Two Nations in thy womb" (Két nemzet a te méhedben) című könyvében megmagyarázza, hogy a zsidó mágusok számára azért voltak szükségesek a véráldozatok, hogy felidézzék Isten haragját a goyim ellen. Toaff meghaladta Yuvalt, amikor kimondta, hogy a zsidók a középkorban rendszeresen használtak vért varázslásra, s hogy elismerte e szertartásokban a keresztényellenes elemet. Israel Shamir írásában megállapítja: "Igen, voltak zsidó varázslók és misztikusok, akik végeztek emberáldozatot. Az áldozatok vérére arra használták, hogy Isten haragját felidézzék nem zsidó felebarátokra."

Az egyháznak és Európa szerte a lakosoknak igazuk volt, amikor megbüntették a bűnösöket azért, amit láttak, de békén hagyták az ártatlanokat. Dr. Toaff Olaszországban megjelent könyve fordulópont lehet a nyugati történelemben, mert a meggyilkolt gyermekek története repedést okoz a zsidó kivételességnek az európai tudatban felépített palotáján. Israel Shamir szerint valószínűleg ez az oka annak, hogy a zsidók egy része keményen támadja Toaff professzort. Egy közismert izraeli történész, egy rabbi, akinek az apja is rabbi volt, könyvet írt 500 évvel ezelőtti eseményekről. A középkorban a vér használata, a szellemidézés, a fekete mágia nem kizárólagos zsidó felségterület volt. Foglalkoztak ezzel nem zsidó varázslók és boszorkányok is.

Az amerikai **Anti-Defamation League, ADL** igazgatója, **Abe Foxman** kijelentette: "Hihetetlen, hogy valaki, még kevésbé hihető, hogy egy izraeli történész, kész hitelt adni az alaptalan vérvádaknak, amelyek a történelem folyamán annyi zsidóellenes támadást, és oly sok szenvedést okoztak." Az ADL szerint Toaff könyve "Minden alapot nélkülöz és mindenütt az antiszemiták kezére játszik." Israel Shamir ezzel kapcsolatban megjegyzi, hogy Foxman nem történész, se nem rabbi, és vallási hiten valamint meggyőződésen alapuló "a priori" (a tényeket megelőző és a tapasztalatot mellőző megállapítás vagy ítélet D. J.) tudása van arról, hogy amit Toaff dokumentumok alapján feltár, az alaptalan. Foxman a Bar-Ilan egyetem sajtóközleményében "Haragját és igen erős nem tetszését fejezi ki Toaff érzéketlensége miatt, hogy a vérvádról szóló könyvét olaszul kiadta, hogy egy olaszországi magánkiadót választott. A könyv provokatív címe, és a tartalmával kapcsolatban a tömegtájékoztatásban megjelent értelmezések a világon mindenütt megsértették a zsidók érzékenységét, és kárt okoztak a zsidó-keresztény kapcsolatok kényes szövetének. A Bar-Ilan egyetem szigorúan elítéli és megtagadja azt, amit láthatóan és a tömegtájékoztatási intézményekben a tartalmára vonatkozó beszámolók szerint Toaff könyve tartalmaz, vagyis mintha bármi alapja is volna a vérvádaknak, amely ártatlan zsidók millióinak halálához vezetett."

Israel Shamir ez után arról ír, hogy Toaff súlyos közösségi nyomás alá került. Lehet, hogy 65 éves korában az utcán találja magát nyugdíj, barátok és tanítványok nélkül, kiátkozva és kiközösítve. Valószínű, hogy halálosan is megfenyegették. A hírnevét tönkre fogják tenni. Toaff a támadások kezdetén megpróbált szembeszállni: "Nem fogok lemondani az igazság és a tudományos szabadság iránti elkötelezettségemről" - írta. A tekintélyes izraeli napilapnak, a Haaretz-nek Toaff professzor megerősítette, hogy kiáll könyve tartalma mellett, mert a zsidók elleni vérvádaknak néhány esetben meg volt a tényszerű alapja. Az ADL nyomására azonban végül is Toaff közzétett egy mentegetőzést, leállította könyvének a terjesztését, és ígéretet tett arra, hogy aláveti magát a cenzúrának. Még azt is megígérte a Bar-Ilan egyetem tanára, hogy könyve eddigi eladásának bevételeit felajánlja az ADL-nek, azaz a Rágalmazás Elleni Ligának. Toaff 21. századi Galileiként ezeket mondta: "sosem fogom megengedni egyetlen zsidógyűlölőnek sem, hogy engem vagy a kutatásaimat eszközként használjon, és újra felsejtsa a gyűlölet lángjait, amely zsidók millióinak halálához vezetett. A legőszintébb megbánásomat fejezem ki azok irányában, akiket sértettek a cikkek, és eltorzított tények, amelyeket nekem és a munkámnak tulajdonítottak."

Israel Shamir a már hivatkozott írásában megállapítja, hogy Ariel Toaff engedni kényszerült a rá gyakorolt nyomásának. Úgy véli, hogy az átlagembernek sejtelve sem lehet róla, hogy az izraeli egyetemi tanárra milyen nagy nyomást gyakorolhatott az ADL. Ariel Toaff - folytatja Shamir - ablakot tárt ki előttünk, amelyen keresztül megismerhetjük a zsidóság körében végbemenő

folyamatokat, hogy megértsük, miként tartják fent, hogyan büntetik a másként gondolkodókat, és hogyan érik el a gondolkodás egyöntetűségét. E tekintetben a zsidóság valóban egyedülálló. Shamir szerint, ha egy keresztény vagy mohamedán tudós feltárna valami elítélendőt az egyháza történetében, valószínűleg nem titkolná, de nem is kényszerítenék az engedelmességre. Akkor sem taszítanák ki, ha a leggonoszabb nézeteket tenné magáévá. Még ha ki is közösítik, a tudós vagy az író, akkor is talál magának elég támogatót, ahogyan erre sor került Voltaire, Tolsztoj, és Salman Rushdie esetében. Sem az egyház, sem az Ummah (a világ valamennyi mohamedán vallású emberének a közössége, iszlám hívők világközössége D:J:) nem követel ilyen vak fegyelmet, és a pápa vagy az imám nem gyakorol olyan hatalmat hitsorosai felett, mint az ADL és annak vezetője. **Shamir** ezután szó szerint ezt írja:

"Abe Foxman-t nem az igazság érdekli, hanem az hajtja, ami (az ő hite szerint) jó a zsidóknak. A tanuk száma, sőt egy zsidó véráldozatának élő TV-közvetítése sem fogja arra rávenni, hogy elfogadja a kellemetlen igazságot: Ő ki fogja találni, hogy miért? Láttuk ezt a qanai bombázás esetében is, amikor izraeli repülők leromboltak egy házat, és megöltek mintegy 50 gyermeket, biztosan többet, mint ahányat az umbriai varázslók. Ezért ne reméljék, hogy Toaff könyve meggyőzi a zsidókat - semmi sem tudja - de ne irigyeljék a zsidó szíveknek ezt az egységét. Ennek az egységnek az a visszaja, hogy egyetlen zsidó sem szabad. A gyermeket a szülei kényszerítik arra, hogy zsidó legyen. Egyetlen életkorban sincs meg a választási szabadsága. A parancsokat kell követnie."

Israel Shamir ez után arról ír, hogy Ariel Toaff sorsa őt **Uriel Acosta**-ra emlékezteti. Acosta Spinoza-nak volt az előfutára, Portugáliában született és Amszterdamban halt meg 1640-ben. Támadta a rabbinista júdaizmust, és ezért kiközösítették. Az Encyklopedia Britanica ezt írja róla: "Érzékeny lélek lévén Acosta nem bírta a kiközösítés elszigeteltségét, és visszakozott. Mikor újból kiközösítették azzal a váddal, hogy lebeszélte keresztényeket a júdaizmusra való áttérésről, több évnyi kiközösítettség után nyilvánosan visszavonta nézeteit. Ez a megaláztatás tönkretette önbecsülését, és agyonlőtte magát."

Azért ismertettük Toaff professzor kutatásait, és Israel Shamir róla írt cikkét, mert ez alátámasztja, hogy az összeesküvési elméleteknek az a vonulata, amelyet Daniel Pipes a zsidókra irányuló összeesküvési hagyománynak nevez, bizonyos ténybeli háttérrel is rendelkezik, és nem mind tekinthető paranoiás összeesküvést gyártók találékony fantáziája termékének.

Alaptalanok-e a brit birodalommal kapcsolatos összeesküvési elméletek?

Ha a brit birodalom alatt azt a világbirodalmat értjük, amely a 19. században virágzott, akkor ez a birodalom már nem létezik. Ha viszont a brit birodalom alatt azt a pénzügyi világbirodalmat értjük, amelynek a legfontosabb irányító-központja a **City of London**, akkor a brit birodalom ma is létezik. A City of London jelenleg a leghatalmasabb bankárdinasztiák három legfontosabb világközpontjának az egyike a New York-i Wall Street és a Washington-i Federal Reserve mellett. Ha a Brit Birodalom mögött a pénzimpérium húzódik meg, akkor kijelenthetjük, hogy az ma is létezik és működik. Olyan fontos intézményeiben, mint a **Chatham House**, amely a nagyhatalmú **Royal Institute for International Affairs**, a **RIIA**, vagyis a Királyi Külügyi Intézet központja, ma is nagy fontosságú döntések születnek az egy központból irányított új világrend megteremtésére és működtetésére vonatkozóan. A világunk fizikailag létező legnagyobb hatalmai az Egyesült Államok, és a NATO által katonailag hozzácsatolt Európai Unió, a még ma is második nukleáris nagyhatalomnak számító Oroszország és a világ legnépesebb, s egyben leggyorsabban növekvő gazdaságával rendelkező Kína. Ezek a kétségtelenül nagy államok és népek sem tudtak eddig ellenállni az informálisan létező pénzimpérium frontintézményei diktátumainak. S ha ez így van Oroszország és Kína vonatkozásában, még inkább igaz ez Indiára vagy Brazíliára, hogy még újabb méretre és lakosságra nagy országokat jelöljünk meg. A pénzimpérium leghatékonyabb globális intézménye jelenleg a Világkereskedelmi Szervezet (World Trade Organization, WTO), amely a nemzetek feletti kvázi világkormányzat akarátát érvényesíti.

Ha tehát a Brit Birodalom alatt nem az **Egyesült Királyságot**, vagyis Angliát, Skóciát, Walest és Észak-Írországot értjük, hanem a **pénz és korporációs oligarchia hegemoniája alatt álló területeket**, intézményeket, transznacionális hatalmi struktúrákat, amelyeknek a nagy London belsejében lévő, és mindössze 2,6 négyzetkilométer (259 hektár) méretű City of London a központja, akkor a Brit Birodalom ma is civilizációnk meghatározó tényezője. A pénz és korporációs oligarchia az igazi hatalom, és a pénzvilágé a döntő szó a magát Windsor dinasztiának nevező királyi család mögött. Ez a pénzoligarchia magát a velencei eredetű oligarchia vérszerinti utódának tekinti, amely 1509-től 1715-ig terjedő időszakban fokozatosan vándorolt be Angliába, és vette át annak pénzügyeit, később egész gazdasági és politikai rendszerének az irányítását. Egy olyan új és erőteljes oligarchia rendszert épített ki brit, holland, svájci hálózattal, amelynek a hagyományai visszanyúlnak olyan ókori birodalmakhoz, mint Babilónia, Róma, Perzsa és Bizánc.

Ezek a pénzoligarchák gyakran úgy nevezik magukat, mint "**Club of the Isles**" (A Szigetek Klubja), amellyel a Szigetek Hercege (Prince of the Isles) utlanak, aki **VII Edward** néven lett a Brit Birodalom uralkodója. VII Edward annak a Viktória királynőnek volt a fia, akinek az uralkodása alatt került sor a Krimi háborúra, a Kína ellen folytatott ún. ópium háborúkra, az Orosz-Japán háborúra és az első világháborúra. Ekkor szilárdult meg a Windsor uralkodóház helyzete, mint amely első az európai monarchiák és a legelőkelőbb arisztokrata családok között. A "Club of Isles" a brit monarchia uralma alatt hatalmas erőforrásokkal rendelkezik Hollandiából, Svájcból, Franciaországból, Németországból és Olaszországból, de ez a zárt előkelő társaság irányítja az angolbarát, dúsgazdag amerikai családokat is.

Ahhoz, hogy megértsük ennek a pénzimpériumként értelmezett Brit Birodalomnak terjedelmét és hatalmát, érdemes röviden visszatekinteni a brit Commonwealth-re. A Chatham House, illetve az RIIA 1995-ben kiadta egyik munkatársának **Katharine West** ausztrál professzornak az "Economic Opportunities for Britain and the Commonwealth" (Nagy Britannia gazdasági lehetőségei és a Nemzetközösség) című vitairatát. Eszerint a Brit Nemzetközösséget alkotó 52 ország képes arra, hogy a világ valamennyi gazdasági tömörülését befolyásolja és irányítsa, kezdve a Group of 77-től (a 77-ek csoportja) a Kőolaj Exportáló Országok Szervezetén, az OPEC-en, egészen az Afrikai Egység Szervezeten, a Dél-Kelet-Ázsiai Nemzetek Társulásán, az ASEAN-on, valamint az Észak-Atlanti Szerződés Szervezetén, a NATO-n át az Észak-Amerikai Szabadkereskedelmi Övezetig, a NAFTA-ig. A Brit Nemzetközösség, amelynek Földünk minden harmadik országa a tagja, az ENSZ közgyűlésének a legnagyobb tömbjét alkotja, amely rendszerint egységesen szavaz.

A City of London továbbra is a nemzetközi pénzügyi hálózatok elsőszámú irányító központja. Itt székelnek azok a világcégek, amelyek a tulajdonosi összefonódások révén egyetlen óriás csoportot alkotnak, és amelyek a világ nyersanyag kitermelése, pénzügyei, a biztosítások, a szállítás és élelmiszertermelés felett rendelkeznek, és amelyek a világpiac meghatározó részét ellenőrzik. A City of London látja el pénzvilág számára a világ termelő iparágai feletti elenőrzést.

A londoni Times nyíltan megírta 1997 augusztusában, hogy a City of London pénzintézetei abban az időben évi 400 milliárd illegális forrásokból származó profitot fektettek be. A **Mont Pelerin Society**, az a radikális szabadpiaci zárt társaság, amelyet **Friedrich von Hayek**, a liberális ideológia egyik kiemelkedő képviselője alapított 1947-ben, (ma II. Erzsébet brit uralkodó férje, Fülöp herceg a patrónusa) vezeti a legpontosabb nyilvántartást a világ fekete gazdaságáról. Ez úgy lehetséges, hogy a **Szigetek Klubja** a Kína ellen indított ópium háborúk óta, és az akkori brit miniszterelnök **Lord Palmerston**, valamint megbízottja **Giuseppe Mazzini** tevékenysége óta, az illegális maffia jellegű gazdasági tevékenység fő hasznélvezője és ellenőrzője. A nemzetközi pénz és korporációs oligarchia fontos részét alkotja a brit pénzügyi elit, amely tevékenyen részt vett annak a drog-rock-szex ellenkultúrának a létrehozásában, amelyet **Aldous Huxley**, a "Brave New World" (Új bátor világ). könyv szerzője úgy jellemezte, hogy nem más, mint "a tudat koncentrációs tábora."

A globális összeesküvés gyakorlata

Megkíséreltük bizonyítani, hogy nemcsak időben és térben kicsinek minősíthető összeesküvések vannak, hanem évszázadokat, nemzedékeket átívelő és a világcivilizáció egészére kiterjedő **nagyszabású összeesküvések** is léteznek. Választ kell azonban arra is adni: miként lehet sikerre vinni egy ilyen világtörténelmi jelentőségű vállalkozást? Ehhez a hatalom befolyásolásának, megszerzésének és alkalmazásának a változatos módszereire és technikáira van szükség. A hatalomgyakorlás legszembetűnőbb módja a fegyveres erőszak igénybe vétele. De akár az államon belüli erőszakra is szó, a hatalom rendőrállami módszerekkel való gyakorlásáról, akár az államok között folyó háborúkról, amikor felfegyverzett hadseregek feszülnek egymásnak, az igazi hatalom azé az érdekcsoporté, amely az államon belül parancsolni tud az erőszakszervezeteknek, és nemzetközi vonatkozásban pedig úgy tudja szembeállítani egymással az államokat, hogy azok háborúkat vívjanak egymással. Nagy hatalom van a hadseregeket irányító parancsnokok kezében, de még nagyobb hatalom azokéban, akik a parancsnokoknak is parancsolnak. A világ szupergazdag bankárdinasztiái, akik létrehozták a valódi világhatalmat, a pénzimpériumot, sok évszázad tapasztalataiból tanultak. A pénzimpérium vezetői nemzedékről nemzedékre olyan személyiségekből állnak, akik általában véve éleseszűek, és sokkal messzebbre látóan gondolkodnak, mint az átlagemberek.

Gyors észjárásuk és lényeglátásuk révén ahhoz is értenek, hogy kiválogassák azokat a tehetségeket, akik érdekeiket jól szolgálhatják. A humanizmusra úgy általában hivatkoznak, de az egész emberiség sorsa kevésbé érdekli őket. A jelenlegi szupergazdag pénzdinasztiák felmenői évszázadok alatt megfigyelhették, hogy az uralkodók, császárok és királyok, elnökök és miniszterelnökök, politikai vezérek így vagy úgy, de konfliktusba kerülnek egymással és ez rendszerint háborúban végződik. Ezek a született pénzemberek azt is hamar felismerték, hogy a háborúk nagy hasznot hozhatnak nemcsak úgy, hogy létre lehet hozni és jó hozamra kikölcsonözni a háborúk folytatásához szükséges pénzügyi eszközöket, de óriási haszonnal jár az is, ha cserébe ezért az államok vezetőitől, kormányaitól különböző előnyöket szereznek maguknak, pl. kereskedelmi privilégiumokat és a gazdasági tevékenységben pedig monopóliumokat. Célra törő gondolkodás módjukat nem gyöngítette valamiféle korlátozott patriotizmus, ilyen-olyan hazaszeretet és ezért semmiféle lelkiismeret-furdalást nem okozott nekik az egymással szemben álló felek finanszírozása, ha az egyébként jól szolgálta pénzügyi érdekeiket.

Ezért a következő gyakorlati iránymutatásokat vonták le a maguk számára. **Előszöris** a háború a végső fegyverező eszköz minden kormányzat számára. Ha egy állam és egy kormány képes elviselni a háborúval járó kihívásokat, akkor fennmarad, ha nem, akkor elpusztul. Háborúban tehát minden egyéb megfontolás alárendelődik a túlélésnek. A törvények betartása is meggyengül, a lakosság jóléte sem a legfontosabb és az állami költségvetés egyensúlya sem számít, mert mindezt megelőzi, hogy az adott ország és kormány győztesen kerüljön ki a háborúból. E pragmatikus pénzemberek **második** következtetése szerint minden eszközzel el kell érni, hogy a háborúba keveredett államok, még a háborút megelőzően, kelően el legyenek adósítva. Minél nagyobb a háborús konfliktus veszélye, minél több veszteséggel jár ténylegesen a háború, annál nagyobb lesz ezeknek az országoknak az eladósodottsága, és természetesen az adósságszolgálati teher, amit a hitelező pénzemberek szűk csoportjának fizetniük kell.

Ahhoz, hogy egy államot fenyegetett helyzetbe lehessen hozni, a háború veszélyének reálisnak kell lennie. Ezért a háborúhoz, illetve a háborús fenyegetettséghez olyan ellenfelekre van szükség, akik tényleges katonai erővel rendelkeznek. Ha ilyen katonailag erős államok léteznek, az jó kiindulópont. Ha léteznek ilyen háborúba bevonható országok, de katonailag nem elég erősek, akkor el kell látni őket a megfelelő hitelekkel és más pénzügyi eszközökkel, hogy fegyveres erőiket kifejleszthessék. Ha viszont nem létezik hiteles katonai ellenfél, akkor ki kell alakítani egy olyan hatalmi-kormányzati rendszert a kiválasztott országban, amely már hajlandó a nagyarányú fegyverkezésre.

E nemzetközi pénzdinasztiák számára a végső akadályt az jelentette, ha egy kormány vagy egy

állam nem volt hajlandó eladósodás útján finanszírozni fegyverkezését. A történelem tanúsága szerint, ha ilyen helyzettel találták szembe magukat, akkor nem sajnálták a pénzt olyan belső politikai ellenzék finanszírozására, amely képes volt rendszerváltást végrehajtani akár forradalommal és lázadással is, és így már olyan csoportok kerültek döntési helyzetbe, akik a nemzetközi bankárok igényeit hajlandók voltak teljesíteni. Ha egy ilyen rendszerváltásnak az volt az ára, hogy merénylettel el kellett távolítani az adott ország állam- vagy kormányfőjét, akkor ezt az eszközt is igénybe vették.

Óriási jelentőségű a **hatalmi egyensúly módszerének** a művészi szintre emelése. Egyetlen egy országnak sem lehetett - a hatalmi egyensúly rendszerének kiépítése során - nagyobb katonai erővel rendelkezni, mint lehetséges ellenfeleinek. Ha ez bekövetkezne, akkor ez békéhez vezethet, a béke pedig csökkenti az eladósodást, az eladósodás pedig redukálja az adósságszolgálat mértékét, azaz csökkenti a nemzetközi bankárok bevételeit. A hatalmi egyensúly létrehozásához természetesen szükségessé válhat a szembenálló felek egyszerre történő finanszírozása. Ha a háborús konfliktusban szereplő egyik fél a nemzetközi bankárok nyílt ellensége, akkor azt hagyni kell elpusztulni. Ha azonban egyik fél sem nyílt ellenfele a nemzetközi pénzügyi közösségnek, akkor a háború során arra kell törekedni, hogy egyik fél se jusson - legalábbis túl hamar - döntő győzelemhez vagy vereséghez. A háborút úgy kell elhúzni, hogy közben mindig a békéről és a biztonságról kell beszélni. A nemzetközi bankárok örök békéje így az erőegyensúly és a háború örök visszatéréseivel, szakadatlan ismétlődésével érhető el.

A pénzimpérium létrejötte

Azok a pénzügyi érdekcsoportok, amelyeket nemzetközi bankároknak, nemzetközi pénzügyi közösségnek, pénz- és korporációs oligarchiának vagy egyszerűen a pénzvilágnak neveznek, már több száz éve ismerik az összefüggéseket a pénzrendszer, a vagyon és a hatalom centralizációja, valamint a világ feletti politikai hatalom megszerzése között. Az első világháború kitöréséig a pénzrendszer csupán alárendelt eszköznek, egyfajta nélkülözhetetlen gazdasági és hatalmi mechanizmusnak tűnt. Ha azonban közelebbről szemügyre vesszük a világháború pénzügyi előkészületeit, akkor kiderül, hogy a hitelezés, eladósítás fontos szerepet játszott a szembenálló háborús táborok létrehozásában a konfliktus menetében és a hitelezés volt az a mozdony, amely húzta a politika szerelvényét. E politikának pedig országokon, majd földrészeken, végül pedig világszinten is a vagyon és a hatalom maximális centralizálása volt a célja egy szűk pénzvagyonos érdekcsoport kezében.

A pénz- és termelői vagyon centralizációja pedig elvezethet ahhoz az egy központból irányított világhoz, amelyet sokan új világrendnek, globális uniónak vagy világkormányának tekintenek. Az első világháborút megelőzően a vagyon és hatalom centralizálását Nagy-Britanniából irányították, de nem maga Anglia volt az a hatalom, amelyik ezt az immáron feltartóztathatatatlannak bizonyult világfolyamatot irányította. Az irányító hatalom Angliában székel, de autonóm önmozgással bíró öntörvényű hatalom volt, a megszerveződött pénzhatalom. Az első világháború végével a pénzhatalom szervezeti súlypontja, izomzata, Londonból átkerült az Egyesült Államokba, közelebbről New York-ba és Washingtonba, de e hatalom szíve, lelke és agya, azaz legfelsőbb döntéshozói, továbbra is a City of Londonban maradtak.

Amikor a pénzimpérium tovább növelte önállóságát, már nem volt szüksége a Brit Birodalom olyanfajta gyámkodására, mint korábban. Sőt, a brit történelmi hagyományok, a politikai kultúra bizonyos fokig még korlátozta is azt a kibontakozó pénzimpériumot, amely egyre nyíltabban törekedett a világuralom megszerzésére. Fő vagyonszerzési és hatalomgyakorlási módszere pedig a világ pénzrendszere feletti irányítás kisajátítása. A Brit Birodalmat is lényegében pénzügyi technikákkal távolította el az útjából ez az emelkedőben lévő új birodalom, amit öntörvényű és önálló hatalmi képződménynek tekintünk, és **pénzimpériumnak** nevezünk. A Brit Birodalom mindkét világháborúból győztesen került ki, de győzelmének az eredményei nem nagyon különböztek attól, mintha Nagy-Britannia mind a két világháborúban súlyos vereséget szenvedett

volna.

A szárnyait bontogató pénzimpérium nem egyik napról a másikra jött létre, hanem hosszú, lappangó folyamat eredményeként. Az Európában ma már letagadhatatlanul létező titkos társaságok, zárt közösségek otthont adtak ennek a birodalmi csírának, de nem ezek hozták létre. A jelenlegi pénzimpérium kezdeti létformái már megnyilvánultak az angol és a francia forradalomban, később az általa kezdeményezett politika-átformáló mozgalmakban, amilyen a marxizmus és fábianizmus, továbbá több társadalmi mozgalom Amerikában. Ez a pénzimpérium állt a hatalom nyílt átvétele mögött Oroszországban, és támogatta a nemzetközi kommunista mozgalmat is azért, hogy végrehajtsa az egy központból irányított világ megteremtésének számára rendkívül fontosnak tartott stratégiáját.

Ma már tudjuk, hogy a világ feletti kontroll megszerzésének végül is egy másik formáját választotta a pénzimpérium, mégpedig a pénz- és termelői vagyon világszintű centralizációjának az útját, amelynek a segítségével létre tudja hozni az egy központból irányított világot. Ebben a világrendben a társadalmi szerkezet kétpólusú. Egyrészt van egy szűk integrált hatalmi elit, amely rendelkezik a pénz- és termelői vagyonnal, másrészt ott van mindenki más, aki függőhelyzetű, bérből és fizetésből élő vagy segélyezett.

Mi az a technika, ahogyan ez a háttérben meghúzódó és immáron egy egész birodalmat irányító szűk érdekcsoport a hatalmat gyakorolja és a világtörténelem menetét a saját céljai elérése felé mozgatja? Itt szerephez jut a XIX. század első felének nagy német gondolkodója, **Friedrich Hegel** és az ő dialektikus módszere, amelyet már Marx is behatóan tanulmányozott és használt. Hegelt ún. **objektív idealista** filozófusnak minősítették a filozófiatörténet marxista művelői. A hegeli filozófiának fontos része a történelem menetét irányító "láthatatlan kéz".

A hegeli dialektikus folyamat mögött az az elgondolás van, hogy a konfliktusok mozgatják a történelmi folyamatokat. Ebből az alapgondolatból viszont az következik, hogy ha valamilyen szervezett erőnek sikerül kontrollálnia a konfliktusokat, akkor befolyásolni tudja előre megtervezett irányba a történelem menetét. Így például, amikor a Trilaterális Bizottság komoly vitákat folytat a **"managed conflict"**-ről (az irányított konfliktusról). Ebben az is benne van, hogy ezzel a módszerrel hosszútávon meg akarja határozni az elérni kívánt célokat, nem pedig csak találmányra manipulálni az egyes társadalmi jelenségeket és folyamatokat.

A dialektikának ez a hármas menete, amely benne van az irányított konfliktus folyamatában, Hegelnél úgy jelent meg, hogy a kiinduló **tézist** a létező erő jelenti, amely ellenhatást, ellenerőt vált ki, ami az **antitézis**. A tézis és az antitézis között lévő konfliktust, ellentmondást, Hegel a **dialektikus triász** harmadik fokozatával, a **szintézissel** oldja fel. Ha erre egy piacgazdasági példát kívánnánk felhozni, akkor hivatkozhatnánk két olyan vállalatra, amelynek ugyanaz a tulajdonosa, csak a vállalati vezetés ezt nem tudja, mert a részvények tulajdoni aránya nem nyilvános. Ha ez a két vállalat egy bizonyos munkafeladat elnyeréséért pályázatot nyújt be, bármelyik vállalat is nyeri meg a versenytárgyalást, a titkos részvénytulajdonos akarata fog érvényesülni.

Ez a demokratikus országok két-párti politikai rendszerében úgy néz ki, hogy az integrált hatalmi elit rendelkezik egy ún. baloldali vagy jobboldali, liberális vagy konzervatív, demokratikus vagy republikánus párttal, azaz egy "A" és egy "B" csapattal. Mindkettőt ugyanaz az integrált hatalmi elit finanszírozza. Bármelyik nyeri meg a választást, az integrált hatalmi elit érdekei érvényesülnek.

Benjamin Disraeli egykori brit miniszterelnök írta "Conningsby" című regényében, amelynek főhősét a Rothschild-ház londoni ágának az egyik tagjáról mintázta, hogy a világot egészen más személyek irányítják, mint ahogy azok képzelik, akik nem látnak a színpalak mögé. **Woodrow Willson** az Egyesült Államok 28. elnöke, pedig ezt mondta: "Az Egyesült Államok kereskedelmének, és az iparának néhány leghatalmasabb képviselője is fél valakitől, retteg valamitől. Tudják, hogy létezik valahol egy hatalom, amely oly szervezett, kifinomult, annyira

mindenütt jelenlévő, összefonódott, összetett és átható, hogy jobban teszik, ha suttogva beszélnek, amikor szidják."

A világot irányító globális hatalmi struktúra **szintézisként** az új világrend megteremtésére törekszik. Irányított konfliktus nélkül ez az új világrend nem jön létre. Rendszertelen, spontán egyéni akciókkal ilyen összetett struktúra nem hozható létre. Ez részletesen kidolgozott, alaposan átgondolt, mesterséges rendszer, amit jól megszervezett, tudatos tevékenységgel lehet csak létrehozni. Ehhez van szükség az irányított konfliktus technikájára. Azt is pontosan időzíteni kell, hogy a szembenálló felek mikor csapjanak össze egy kiélezett konfliktusban. Így például az első világháborút három ízben is el kellett halasztani, amíg a bonyolult folyamatokhoz szükséges szereplők mind az előre meghatározott helyre kerültek, és kellően fel lettek készítve.

A pénz és korporációs oligarchia hatalmi struktúráit titkos és zárt társaságok tagjai irányítják. Az ő hatalomgyakorlásukat is a hegeli dialektika folyamataival lehet leírni. Ezért nem sok értelme van a pénzürelmi rendben jobboldalról vagy baloldaltól beszélni. Annak már lényegesen több értelme van, ha az egyik oldalt **szekulárisnak** a másikat, pedig **vallásosnak** tekintjük. A vallásos oldalon áll szinte kivétel nélkül minden világvallás, amelyik abszolút értékeket és ennek megfelelő normarendszereket képvisel. Szekuláris pedig az, amelyik nem ismer el abszolút értékeket, és feltétlenül érvényes normákat, hanem minden vonatkozásban a relativizmust, a viszonylagosságot részesíti előnyben. A hegeli filozófiában a politikai jobboldal és baloldal közötti konfliktus (tézisként és az antitézisként) a történelmi változások hajtóereje. Ugyanis a tézis és az antitézis közötti összeütközés eredményeként jön létre a szintézis, az új, kíváncsatos történelmi változás.

A jelenlegi világhelyzetet szándékosan hozta létre a háttérből irányító globális hatalmi elit, mégpedig a jobboldal és a baloldal mesterséges szembeállításával és manipulálásával. Ez a nemzetközi pénzügyi közösség érdekeit képviselő integrált hatalmi elit az elmúlt 100 esztendőben mesterien kézbe tartotta mind a jobboldalt, mind a baloldalt, hogy közelebb vigye az emberi civilizációt az általa részletesen kimunkált új világrend elfogadtatása felé. Az évszázadokban gondolkodó és tervező háttérhatalomnak sikerült kialakítania két egymással versengő eszmerendszert, az állammal, a társadalommal és a kultúrával kapcsolatosan. Az angolszász országokban, az Egyesült Államokban és a Brit Nemzetközösségben, továbbá Franciaországban az egyénen és az egyes ember jogain van a hangsúly. Ezzel szemben Németországban Kant-tól kezdve Fichtén és Hegelen át egészen a második világháború végéig az uralkodó szellemi beállítódás, az egyetemes közösségi érdekek, az univerzális testvériség, az individualizmus elutasítása és a klasszikus liberalizmussal szembeni szembenállás volt.

A német idealizmus áthatotta Marx munkáit is a baloldali hegelianusokéval együtt. De a német idealizmus meghatározó befolyást gyakorol Bismarckra és Hitlerre is, valamint azokra, akiket jobboldali hegelianusoknak tartottak. Más szóval Hegelre támaszkodtak mind a legkonzervatívabb, mind pedig a legradikálisabb forradalmi mozgalmak Németországban a XIX. században. Marx és Hitler egyaránt hegeli gyökerekből táplálkozott.

A hegeli rendszer szerint az állam felfogható úgy is, mint az isteni szellem, a világszellem, az abszolút ész történelmi korszakokat átívelő folyamatos objektivációja, amely fokozatosan kibontakozva testet ölt a világtörténelem menetében. Hegel objektivizált tartalomnak tekintette a formát. Államelméletében így válik az állam a benne tartalomként megjelenő, kibontakozó világszellem formájává, vagyis egyfajta láthatóvá, hatásaiban kitapinthatóvá lett Istenséggé. Az egyes embernek, mint állampolgárnak, pedig az a legfőbb kötelessége, hogy ezt a mindenható államot - az abszolút ész megtestesítőjét - feltétlen engedelmisséggel, odaadóan szolgálja. Az egyes ember, mint állampolgár, csak ennek az isteni lényegű államnak a szolgálatában találhatja meg szabadságát.

A hegeli filozófiából szervesen bontakozik ki a történelem dialektikája, vagyis minden történelmi esemény két egymással szembenálló erő konfliktusának az eredménye. A bekövetkező események

nemcsak különböznek az őket létrehozó, és egymással konfliktusba került eseményektől, de azokat meg is haladják, s így azok felett állnak. Minden elképzelést (illetve egy elképzelés végrehajtását) **tézisnek** tekinthetünk, amely létrehozza a maga ellenhatását, ellenpólusát, **az antitézist**. A végső kimenetel lesz a **szintézis**, vagyis a két kiinduló erőnek a konfliktusa, amely a megtartva-meghaladás elve szerint valami új minőség lesz, noha megőriz valamit az előző kettőből.

Marx főművében, a Tőkében, a kapitalizmust használta tézisként, és az őt tagadó kommunizmust pedig antitézisként. A kettő összeapásából egy olyan társadalmi rendszernek kellett volna létrejönnie, amely se nem kapitalista, se nem kommunista, hanem a kettő szintéziseként mindkettőnek a meghaladása, tagadva-megtartása. Az a társadalom, amely se nem kapitalista, se nem kommunista, hanem őket meghaladó szintézis, egyelőre még nem látható.

A hegelianusok számára a háború az egyes országok szervezett konfliktusa. Hegel elgondolása szerint az államok létezésének a világszellemnek - az abszolút észnek - a történelemben való megjelenése az oka. A testet öltött világszellem alkotja valamennyi állam isteni természetű lényegét. Hegel számára az egyes ember önmagában semmi. Nincsenek egyéni emberi jogok, politikai szabadságjogok, és az erkölcsiség valójában az állam vezetőjének a követéséből áll.

A legtöbb nyugati történelemkönyv a háborúkat és a forradalmakat az egymással konfliktusba került erők többé-kevésbé véletlennek tekinthető összeütközéséből vezeti le. A háború valójában egyes emberek konkrét döntéseihez is köthető cselekvés. A nürnbergi perben a háborús bűnöket vizsgáló bírák gondosan mellőzték azokat a tényeket, amelyek bizonyították, hogy nyugati részről egyes óriásvállalatok tulajdonosai és más befolyásos személyek, valamint a bankok milyen jelentős támogatást nyújtottak Hitlernek. Ugyancsak hiányzik ezekből a történelemkönyvekből az is, hogy a bolsevik forradalmárok, majd pedig a Szovjetunió, milyen pénzügyi és gazdasági támogatásban részesültek 1917 előtt és után. A forradalmakról is azt terjesztik, hogy azok spontán törnek ki, és elsősorban a politikailag és gazdaságilag elnyomottak lázadására vezethetők vissza. Nem említik meg, hogy megfelelő finanszírozás nélkül forradalmat sem lehet kirobbantani. A szegények nem tudnak sikeres forradalmat véghezvinni.

Kortársaink többsége még mindig azt hiszi, hogy kommunizmus és a kapitalizmus egymással kibékíthetetlen ellentétben álló rendszerek. Nehéz bizonyítani, hogy a pénzuralmi világrend kétpólusú társadalmának kialakítására törekvő pénzhatalom és hálózatai kezdettől fogva szorosan együttműködtek a marxistákkal, a kommunistákkal, továbbá a nemzetiszocialistákkal, és az ún. kapitalistákkal.

1917 óta a világtörténelem gyakran tükrözte a hegeli dialektika tudatos alkalmazását. Az 1917-es hatalomátvételt elsősorban a Trockij vezetésével New York-ból visszatérő hivatásos forradalmárok hajtották végre Oroszországban. Trockijhoz forradalmár társai főleg New York askenázi zsidók által lakott városrészéből csatlakoztak. A Svájcban Finnországon keresztül Oroszországba segített Lenin és csoportja Trockijhoz, a nemzetközi bankárok bizalmi emberéhez képest, csak alárendelt szerepet játszott. Mind Trockijnak, mind Leninnek az volt a megbízatása, hogy a hatalomátvételt követően olyan kollektivistáknak vezessenek be, amelyet később kommunizmusnak neveztek. (A kommunizmus szó használatára Jacob Schiff New York-i bankár kérte meg őket!)

Az új rendszer lényege, hogy az államhatalmat megragadó szűk érdekcsoport az egész társadalom vagyonát elveszi, és a lakosságot függő helyzetbe taszítja. A hatalom-átvételt, amit forradalomnak neveztek, a nemzetközi pénzügyi körök, és a hálózatukhoz tartozó hivatásos forradalmárok dolgozták ki. Ezeket a forradalmárokat elsősorban a Wall Street bankárai finanszírozták. A bankárdinasztiák által elnöki székbe juttatott Willson a pénzügyi körök kívánságának megfelelően amerikai csapatokat küldött Oroszországba, hogy átvegyék a szibériai vasút ellenőrzését 1918-ban, hogy így akadályozzák meg a gabona és nyersanyag szállítmányok eljuttatását Németországba. Az amerikai csapatok egészen 1920-ig maradtak, amikor már a bolsevikok megszállták a területüket, és át lehetett adni a szovjet kormánynak a szibériai vasút ellenőrzését. Szovjet-

Oroszország első ötéves tervét az amerikai Detroitban működő Albert Kahn cég készítette el, és ezt a nagy iparosítási programot is a Wall Street bankárai finanszírozták.

Bolsevik értelmezésben a pénzkapitalizmus, vagyis a fináncstőke uralma jelentette a tézist, és a marxista forradalom győzelme Oroszországban az antitézist. Ha követjük ezt a hegeli dialektikát, akkor e kettőnek az összecsapásából előálló szintézis nem lehet a kommunizmus. Más szóval, ha a fináncapitalizmus **antitézise** a kommunizmus, akkor nem lehet a fináncapitalizmus és a marxista forradalom **szintézise** is a kommunizmus. Lenin ezt a nehézséget úgy kerülte ki, hogy azt állította: a fináncapitalizmus és a marxista forradalom nyomán előálló szintézis olyan állam lesz, amely fokozatosan elhal, és a társadalom önigazgatása lép a megszűnő állam helyére. Erről a marxista-leninista dogmáról egyértelműen kiderült, hogy pont az ellenkezője az igaz, mivel a kommunista rendszerű államokban az állam elhalás helyett rendkívül megerősödött, s gyakorlatilag mindenhatóvá vált.

Ha viszont a marxizmust tézisként a nemzetiszocializmussal, mint antitézissel szembesítjük, akkor a legvalószínűbb **szintézis** a hegeli dialektika szerint **egy új világrend**. Ebben az új világrendben azok ellenőrzik a hatalmat, akik finanszírozták és irányították a két szembenálló erőnek a konfliktusát. E korszak kutatói közül többen is tényekkel támasztották alá, hogy a történelmi folyamatokat háttérből irányító érdekcsoportok mind a forradalmi marxizmust, mind a nemzetiszocializmust támogatták, és tudatosan készítették elő a kettő összecsapását, megtartva maguknak kellőmértékben a konfliktus ellenőrzését. Így abban a helyzetben voltak, hogy a kettő konfliktusa nyomán előálló szintézisnek, az új világrendnek a természetét nagyrészt ők határozzák meg. A háborúból és a forradalmakból óriási profitokhoz juthattak azok a vállalatbirodalmak, amelyek a pénzuralmi elit tulajdonában és irányítása alatt állnak. A két világháború, a Koreai és Vietnámi háború számos konkrét példát nyújt arra, hogy a legnagyobb amerikai bankok és korporációk mindkét oldallal nagy nyereséget biztosító üzleti kapcsolatban álltak.

Jelenleg már nem létezik világtörténelmi antitézisként a nemzetiszocializmus. A hidegháború is véget ért, és így a szovjet kommunizmus sem fenyeget többé. Többek között így születhetett meg **Francis Fukuyama** "End of History and the Last Man" (A történelem vége és az utolsó ember) című munkája, amely őszinte naivitással úgy vélte, hogy a liberalizmus világszintű győzelmével beteljesült a világtörténelem értelme, azaz véget ért a történelem. Ma már természetesen Fukuyama is másként látja, és ezt újabb könyveiben ki is fejtette. A történelem és az élet természetesen megy tovább, és a világot a háttérből irányító érdekcsoportok új dialektikus folyamatot indítottak be. A második világháború volt annak a történelmi folyamatnak a csúcspontja, amely az 1920-as és az 1930-as években kezdődött. Az összecsapás a "baloldal" és a "jobboldal" között, és az azt nemzetközi szinten képviselő bolsevista Szovjetunió és nemzetiszocialista Németország között, elvezetett a második világháború után létrejött nemzetközi viszonyokhoz. Létrejött az Egyesült Nemzetek Szervezete, beindultak a regionális szervezetek, megszületett a NATO, a Közös Piac, az ENSZ szakosított intézményei, létrejött a Varsói Szerződés, a KGST, Délkelet-Ázsiában a SEATO és a többi hasonló regionális szervezet, amely végül létrehozta az új világrend kialakításához szükséges feltételeket.

A világot a háttérből irányító integrált hatalmi csoportnak szükségszerűen új, egymással szemben álló erőket kellett megszerveznie, hogy a történelmet tovább hajtsa újfajta, számára még kedvezőbb szintézis felé. Érdekes ebből a szempontból az Egyesült Államok egyik 1950-ből származó hivatalos állami dokumentuma (National Security Memorandum No. 68), amely lehetővé tette, hogy nyugati technológia igénybevételével lényegesen erősebb Szovjetuniót hozzanak létre az 1960-as és az 1970-es években a komputerizált, világűri technológia és informatika segítségével. Ezzel párhuzamosan, pedig hangsúlyozták, hogy mennyire nagy szükség van az Egyesült Államok védelmi erőinek fejlesztésére, hogy a veszedelmes szovjet fenyegetést el lehessen hárítani. A propagandában természetesen arról nem volt szó, hogy ezt a szovjet fenyegetést maga a fenyegetett ország segítette elő hatalmas technológiai, gazdasági és pénzügyi támogatásával. A világgazdaságot

a pénzrendszer útján irányító nemzetközi pénzügyi körök természetesen óriási hasznot húztak mind a szovjet, mind az amerikai fegyverkezésből.

Ezt a dialektikus folyamatot a pénzrendszer és az eladásítás, a tudományos és technikai forradalom támogatásával, valamint az információáramlás, a tömegtájékoztatás és a propaganda kézbe tartásával érték el. A pénz és korporációs oligarchia számára legfontosabb hatalmi eszköz a pénzrendszer magánmonopóliumának az intézményesítése, és a nemzetközi szintű eladásítás. Ha kommunista uralom alatt álló országoknak szükségük volt a csúcstechnológia importjára, akkor ehhez vagy meg kellett keresniük a szükséges pénzt, vagy pedig kölcsönöket kellett felvenniük, azaz el kellett adósodniuk. A kölcsönöket azonban vissza kell fizetni. Az adósok - eladósodásuk mértékében - fokozatosan a hitelezők ellenőrzése alá kerülnek.

A tudományos és a technikai forradalom révén egyre nagyobb teljesítményű és hatékonyabb termékek jönnek létre, s ezek importálása is elkerülhetetlen. Ezért a technológiai fölény is a kontrol hatékony eszköze. A világot háttérből irányító erőközpontok a tömegtájékoztatást is sikeresen az ellenőrzésük alá vonták. Ennek eredményeként a propagandaháborút a baloldali (haladó) erők és a jobboldali konzervatív (haladás-ellenes) erők között tovább tudták a propagandaháború keretében folytatni. Az igazi ellentét **egyrészt** a teljesítményen alapuló tulajdoni rendszer, az erre támaszkodó önrendelkezés, egyéni és közösségi szabadságjogok, valamint a jogállamiság, **másrészt** az állammonopolista tulajdoni rendszer, és ehhez kapcsolódóan az egyén jogfosztottsága és a diktatórikus önkényen alapuló államhatalom között húzódik. A Szovjetunió a cenzúrájával keményen képviselte a következetes marxizmust és a szélsőséges "baloldaliságot". A hegeli logikai-menetnek megfelelően az ellenség, az antitézis, a jobboldali "fasiszta" Egyesült Államok volt. A Nyugat egésze valamivel összetettebb képet mutatott, de a propagandának ez volt a fő iránya. Arról kevés szó esett, hogy nyugati országok pénzügyi-rendszerét és gazdasági életét egy pénzügyi érdekcsoport tartja a kezében, amely pénzmonopóliuma segítségével a gazdasági élet egészét és a politikai rendszert is ellenőrzi.

A nyugati országok politikai életében a háttérerők ellenőrzik mind a "baloldali orientációjú", mind a "jobboldali irányultságú" információáramlást. A két erősen ellenőrzött oldal tartja fenn a mesterségesen megosztott társadalom tudati szembenállását. Azokról a publikációkról, amelyek feltárják a jobb- és baloldal konfrontációjának értelmetlenségét, egyik oldal tömegtájékoztatása sem vesz tudomást. A bal- és jobboldal kettősségének fenntartására a demokrácia látszata miatt van szükség, hogy a választók azt higgyék: ők döntenek. Holott bárkit választanak az a főhatalmat gyakorló pénz és korporációs oligarchia elkötelezettje lesz.

1989 és 1991 után a Nyugat mozgásteret megnövekedett a Szovjetunió és birodalma felbomlásával, Oroszország hatalmának meggyengülésével. E nagyobb mozgáslehetőséget biztosító átmeneti időszak Kína elsőrangú gazdasági és katonai világhatalommá való felemelkedésével véget ér. A pénzügyi hatalom hegemoniája alá került Egyesült Államok és Európa, ezzel a nagyobb mozgáslehetőséggel nem megfelelően élt. Sem az Egyesült Államok, sem az Európai Unió nem készült fel a XXI. század nagy kihívására, az Eurázsiai földrész hatalmaival való globális méretű békés versenyre.

A hegeli történelem-értelmezést követve, a nyugati fogantatású pénzimpérium globális terjeszkedése, mint **tézis**, a Sanghaji Együttműködési Szervezet, a SCO (Shanghai Cooperation Organization), mint **antitézis**, megszületését eredményezte. Vajon milyen világtörténelmi szintézis születhet e két globális méretű erőközpont egymásnak feszüléséből? Vajon mit kell tennie a világtörténelmet a háttérből befolyásoló pénz hatalom döntéshozóinak azért, hogy mindkét oldalt továbbra is az ellenőrzésük alatt tarthassák, és irányított konfliktusukból a pénzimpérium kétpólusú társadalmának megfelelő, pénzközpontú új világrend szilárdulhasson meg?

A hegeli triászt másként is alkalmazhatjuk. A jelenlegi pénzuralmi globalizmust, amelyben a pénzgazdaság uralkodik a termelőgazdaság felett, mint **tézist**, szembeállíthatjuk a termelőgazdaság

elsőbbségén nyugvó piacgazdasági rendszerrel, mint **antitézissel**. Kettőjük szintéziseként létrejöhet a globális méretű **szociális piacgazdaság**. Ez az új globalizmus az emberiség alapvető szükségleteit, érdekeit és értékeit tartalmazó erkölcsi normarendszeren, az abszolút és univerzális erkölcsön nyugvó etikus társadalom lesz. A szociális piacgazdaság globalizálása szervesen egybekapcsolja az emberi értékeket és a gazdasági érdekeket. Ez pedig lehetővé teszi a gyengék és hátrányos helyzetűek védelmét felvállaló **protekciónizmus** emberközpontú világrendjének, mint **szintézisnek** a létrejöttét.

Hitler és a nemzetközi háttérhatalom

(Első rész)

Adolf Hitler - Salomon Rothschild unokája?

A hivatalos történetírás gyakran azt a funkciót látja el, hogy a valóságos történelemnek egyes vonatkozásait elrejtse. Amikor az idő múlásával mégis olyan tények válnak ismerté, amelyek ezt a lepelt fellendítik, akkor gyakran szembesülünk azzal, hogy még az ismert történelem bizonyított tényei is más jelentést hordoznak, mint amit korábban tudtunk róluk. Amióta a pénzüralmi rendszer globálisan uralkodóvá vált, egyre többet foglalkoztatja az embereket: kikből áll az az érdekcsoport, amelyik ezt a rendszert működteti? Így kerültek előtérbe a leggazdagabb bankárdinasztiák és az általuk létrehozott titkos vagy féltitkos társaságok, intézmények, szervezetek, hálózatok. Közülük most csak a "Round Table" társaságokra, azok elágazásaira: a Council on Foreign Relations-re, a londoni Royal Institute of International Affairs-re, a 300-ak Tanácsára, a Bilderberg Csoportra, a Trilaterális Bizottságra utalunk, mint a legfontosabbakra.

[A leggazdagabb bankárdinasztiák közül is kiemelkedik a Rothschild Családi Alapítvány együttes vagyona. Ezt a "Family Trust"-ot még a dinasztiaalapító Mayer Amschel Rothschild hozta létre végrendeletével, amely ma is a Rothschild-család legfőbb törvénykönyve. Szakértők **Frederick Morton** adataiból kiindulva 1998-ban 491 409 trillió amerikai dollárra becsülték a Rothschild Family Trust vagyonát. (1 trillió ebben az esetben 1000 milliárdnak felel meg). E sorok írója már több mint két éve számos kísérletet tett arra, hogy ezt az adatot leellenőrizze. Sajnos nem sikerült bejutnia az Angliában működő Rothschild Archívum honlapjára, de ha ez sikerült is volna, akkor is csak 1930-ig juthatott volna adatokhoz. Ezért felkér mindenkit, aki ezt az írást elolvassa és kételkedik a <http://www.mega.nu:8080/ampp/rothschild2.html> Internet címen elérhető adatokban, akkor - tényekre támaszkodva - cáfolja meg ezt. Ezért nemhogy nem fogunk rá haragudni, hanem hálásan megköszönjük a segítségét. Tapasztalatunk az, hogy a Rothschild-család vagyonára vonatkozó és bizonyítottan vehető tények igen nehezen elérhetőek, mert szigorú titkot képeznek.

2004. december 30-án azonban sikerült egy rövid tájékoztatást kapni a londoni Rothschild Archívum munkatársától. Ebben olvasható: "... Egyetértek azzal, hogy az ön által említett Internetes oldalon megjelölt összeg igen nagymértékben valószínűtlen. Nincs erről információ - az Archívum csak történelmi anyagokat tartalmaz - de megnéztem néhány a közelmúltban megjelent publikációt. Az alábbi számok, azt mutatják, hogy milyen nagymértékben tévesek a megjelölt weboldal állításai.

Euro Business, 2002. január 1. számának becslése szerint Báro Benjamin Rothschild vagyona 1 milliárd és 70 millió euró. Benjaminget tekintik a Rothschild család leggazdagabb tagjának.

A "**Mail on Sunday**" 2002. február 24-i száma Sir Evelyn Rothschild vagyonát 500 millió angol fontra becsüli.

Niall Ferguson "The World's Banker: the history of the house of Rothschild" - London: Weidenfeld-Nicolson, 1998 - című könyvében azt állítja, hogy a **Rothschild Continuation Holdings** részvényeinek az összértéke 460 millió brit fontot tesz ki."

(A Rothschild Continuation Holding-ot 1941-ben alapították azért, hogy biztosítsa a Rothschild család bankári tevékenységét. Ez a Holding a nagyszülője valamennyi Rothschild vállalatnak és ez a holding gyakorolja a végső ellenőrzést fellettük, noha valamennyi Rothschild cég többé-kevésbé önállóan tevékenykedik.-DJ)

John Daniel "Scarlet And The Beast" című művének harmadik kötetében, amely az angol szabadságkörülmények, a bankok és az illegális kábítószer-kereskedelem összefüggéseivel foglalkozik, a következőket írja az idézett mű 58. oldalán:

"Az 1900-as évek kezdetéig a Rothschild-ház vagyona olyan mértékben megnövekedett, hogy becslések szerint a Rothschildok ellenőrizték a Föld vagyonának a felét. (John Daniel ezt **William Still** "New World Order: The Ancient Plan of Secret Societies - Lafayette, LA: Huntington House 1990. - című könyvének a 136. oldalán közöltekre hivatkozva írja.) Az I. Világháború alatt a Rothschild család angol ága újabb százmilliárd dollárt keresett azzal, hogy kölcsönt folyósított a háborúban álló országoknak. 1925-re vagyonukat 300 milliárd dollárra becsülték. 1940-re ez a szám 500 milliárd dollárra növekedett, amely akkori helyzet szerint mintegy a kétszerese volt az Amerikai Egyesült Államok egész vagyonának. (Ezt az adatot John Daniel, **George Armstrong**: "The Rothschild Money Trust" 1940. című könyvének a 35. és 36. oldalán található adatokra támaszkodva írja.) Ha évi szerény 5%-os emelkedéssel számolunk 1940-től kezdődően, akkor a Rothschildok mai napig (1995-ig - DJ) felhalmozódott vagyonát 7 trillió (1 trillió = 1000 milliárd) dollárra becsülhetjük, amely csaknem a kétszerese annak az összegnek, amit az Egyesült Államok fennállásának 200 éve alatt adósság formájában felhalmozott. S kinek tartozik Uncle Sam ezzel az adóssággal? A szabadságkörülményes Rothschild háznak és a velük társult központi bankoknak, amelyek finanszírozták a II. Világháború vége óta deficitesebbé válásunkat."

A rendelkezésünkre álló adatok szerint - vagyis ha a fenti levélben és a John Daniel idézett könyvében foglalt adatokból indulunk ki - akkor a világ szupergazdag családjai közül is valószínűleg a leggazdagabb és a legbefolyásosabb a Rothschild-dinasztia. Ez a család korábban más neveken volt ismert, így többek között a **Bauer** nevet is használták. A befolyásos családok leszármazását kutató genealógusok szerint a Bauer vérvonal az egyik legjelentősebbnek számított a középkori Németországban. Ez a leszármazási ág a XVIII. században vette fel a Roth-Schild (Vörös-Címer vagy Vörös-Embléma) nevet, amikor a család jelentősége Európa pénzügyeiben kiemelkedően fontossá vált. Magát a Rothschild házat, mint pénzügyi hatalmat, Mayer Amschel Rothschild alapította meg a hesseni választófejedelemmel, II. Vilmossal évtizedeken keresztül folytatott, és igen nyereségesnek bizonyult pénzügyi együttműködése során. A hesseni uralkodóház régi Illuminátus családnak számított. Az együttműködés a Bauerek, illetve a Rothschildok között először szerény formában, különleges érmék kölcsönös gyűjtésével, cseréjével és adásvételével kezdődött, majd úgy folytatódott, hogy a dinasztia-alapító egyre inkább átvette a hesseni fejedelmi ház üzleti ügyeinek az intézését. A hesseni választófejedelem, II. Vilmos vagyona jelentős részét onnan szerezte, hogy alattvalói közül nagy létszámban adott kölcsönt, például a brit uralkodónak, zsoldosokat. A hesseni katonákért kapott zsoldot a választófejedelem a saját kincstárának a gyarapítására használta.

Visszatérve a Rothschildokra már említettük, hogy a frankfurti Judengasse-n lévő házukra kifüggesztett vörös hexagramról, vagyis hatszögű-csillagról, ami ma Dávid-csillagként is ismert, nevezték el magukat. Egy másik írásunkban, amelynek a címe: "A vörös csillag", már szóltunk részletesen a Dávid-csillag, illetve a Salamon-pecsét történetéről. Most csak annyit említünk meg, hogy ez ősi, ezoterikus jelkép, és csak azután került szoros kapcsolatba a zsidó néppel, miután a Rothschildok ezt elfogadták a maguk számára. Egyes kutatók a leghatározottabban állítják, hogy a jelképnek sem Dáviddal, sem Salamonnal nincs kapcsolata, s ezt elsősorban zsidó történeti források erősítik meg. **David Icke** brit kutató szerint a Rothschildok a legmagasabb rangú illuminátus vérvonalat alkotó családokhoz tartoznak Földünkön.

Guy de Rothschild, a Rothschild ház francia ágának a feje, irányítja a dinasztia egészét. Ugyancsak

David Icke az, aki szerint ő az egyik kimagaslóan fontos képviselője a traumával okozott agykontrollnak, amelyről részletesen írtunk "Tudatmódosítás" című könyvünkben. Mivel Guy de Rothschild hisz a traumával okozott tudatmódosításban, ezért több kutató is ellenszenves emberként mutatja be. Azt állítják róla, hogy valójában életellenes a beállítódása. David Icke például szeméret veti, hogy az általa kontrolláltak milliósok okozott így vagy úgy szenvedést. Azt is megírják róla, hogy sátánista rituálékban vesz részt és ez szorosan kapcsolódik a legelőkelőbb vérvonalhoz tartozó illuminátusok hagyományaihoz.

David Icke, aki ezeket a kemény állításokat teszi a

<http://www.davidicke.com/icke/articles/hitler.html> internetes címen olvasható írásában, szó szerint a következőket írja:

"Ha nem felel meg a tényeknek, amit állítok, akkor kérem Guy de Rothschild, pereljen be és engedje meg, hogy felmutassam bizonyítékaimat. Ön sokszoros milliárdos és befolyásolja a bíróságokat s a tömegtájékoztatást is. Nekem jóformán semmim sincs. Én könnyű ellenfél vagyok. Nos, jöjjön Mr. Rothschild, terjesszük ezeket az állításokat a közvélemény nyilvános ítélőszéke elé és foglaljuk el helyünket mindketten a tanúk padján. Szerezzen egy ünnepnapot nekem."

Volt-e köze a Rothschildoknak Hitlerhez?

Ennek az írásnak a közelebbi témája annak szemügyre vétele: vajon igaz-e, hogy Adolf Hitlernek és a német nemzetiszocialistáknak is volt bizonyos közü a Rothschild-házhoz. Számos kutató állítja, hogy Hitler nem csupán saját magának köszönheti, hogy Németország diktátorává lehetett. A I. Világháború német hadseregének pedáns őrmestere az Illuminátusok Németországban működő titkos társaságai - a "Thule Gesellschaft" és a "Vrill Gesellschaft" - segítségével vált Európa egyik legnagyobb népének a teljhatalmú vezérévé. Ezek a kutatók azt is állítják, hogy a Rothschildok finanszírozták Hitlert a "Bank of England", valamint más brit és amerikai bankok segítségével. Ez utóbbiak közé tartoznak a Rothschildok képviselőiként a Kuhn and Loeb bankház, amely egyébként a bolsevik forradalmat is finanszírozta.

A hitleri hadigépezet egyik motorja az **I.G. Farben** nevű vegyipari világcég volt, amelynek az amerikai elágazását a Rothschildok hű kiszolgálóik, a Warburgokon keresztül irányították. **Paul Warburg** úgy vonult be az amerikai történelembe, mint aki a teljesen magántulajdonban lévő **Federal Reserve System**, a FED legfőbb létrehozója volt. Ez a FED nevű magánpénz-kartell tölti be 1913 óta az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét, Paul Warburg később az amerikai I.G. Farben felügyelő bizottságában is helyet foglalt. Az I.G. Farben, amely többek között fontos szerepet játszott a német kényszermunka-táborok működtetésében, ténylegesen a **Standard Oil** nevű óriásvállalat egyik részlege volt, és hivatalosan a Rockefellererek tulajdonában állott. De emlékeztetnünk kell arra a tényre is, hogy a Rockefeller pénzügyi és korporációs birodalom is a Rothschild háznak köszönhetette létrejöttét és hatalmasra növekedését.

Nem közismert az sem, hogy valójában a Rothschildok tulajdonában álltak mindkét világháború idején a nagy német hírügynökségek, amelyek kellően tudták befolyásolni a Németországba érkező és az onnan távozó információk áramlását. Talán az sem meglepő ezek után, hogy amikor a szövetségesek csapatai a II. Világháború során német területre léptek, valamennyi I.G. Farbenhez tartozó gyárat teljes épségben találtak. Egyetlen egy épületet sem ért, még csak véletlenül sem, bombatalálat. Ugyanilyen csodálatos módon éppen maradtak a Ford üzemek is. **Henry Ford**ról közismert, hogy ahhoz az illuminátus családhoz tartozott, amelyik nyíltan nagy összegekkel támogatta Hitlert.

Ilyen megfontolások vezettek lépésről lépésre ahhoz, hogy egyes kutatók kapcsolatot keressenek a Rothschild ház és Hitler családja között. **Walter Langer**, pszichoanalitikus volt az első, aki azt állította, hogy Hitlert nemcsak támogatták a Rothschildok, de ereiben részben Rothschild vér is csörgedezett. Ez az állítás összhangban van azoknak azoknak a kutatóknak az eredményeivel, akik

szerint a Rothschildok és más illuminátus vérvonalhoz tartozó személyek meghatározó szerepet játszottak Hitler hatalomra juttatásában. Hitlert nemcsak a brit királyi család, vagyis a **Windsor-ház** (korábban a **Szász-Gotha-Coburg-ház**) segítette, de a legelőkelőbb német arisztokrata családok is, akikről aligha feltételezhető, hogy csak úgy felkarolnak egy senkiházi emberkét az utcáról, csupán azért mert nagy hangon tud szónokolni. Feltételezhető: ezek a támogatók nagyon is tudták, hogy ki Adolf Hitler. Ha valaki nincs tisztában azzal, hogy az illuminátusok mennyire megszállottjai a vérségi kapcsolatoknak, akkor nem is képes kellően felmérni ennek az óriási jelentőségét.

Mit kutatott ki Walter Langer?

Walter Langer a következőket írja "The Mind of Hitler" című munkájában:

"Adolf apja **Alois Hitler** Maria Anna Schicklgruber-nek volt a törvénytelen fia. Azt feltételezték, hogy Alois Hitler (Schicklgruber) apja **Johann Georg Hiedler** volt. Sokan vannak olyanok, akik ezt a legkomolyabb formában kétségbe vonták. Egy osztrák dokumentum készült, amely bizonyította, hogy Maria Anna Schicklgruber Bécsben élt, amikor áldott állapotba került. Ebben az időpontban ő Bárány-Rothschild otthonában dolgozott szolgálóként. Amint a család felfedezte, hogy terhes - hazaküldték... ahol is Alois megszületett."

Walter Langer ezt az információját a magas rangú GESTAPO tisztól, **Hansjürgen Köhler**-től szerezte. Köhler "Inside the Gestapo. Hitler's Shadows over the World" (A Gestapo-n belül. Hitler árnyéka a világ fölött. / Pallas Publ. Co., Ltd. London, 1940) című könyvében írja, hogy Hitler családi hátterét igen alaposan **Engelbert Dolfuss** osztrák kancellár nyomoztatta ki. **Köhler** személyesen olvasta el a Dolfuss-dokumentáció egyik kópiáját, amelyet ő **Heydrich**-től kapott, aki ebben az időben a nemzetiszocialista titkosszolgálat felügyelője volt. Az akta természetesen nagy meglepetést és zavart keltett a GESTAPO-n belül. Köhler írja a következőket:

"A kék aktaköteg második csomagja tartalmazta a **Dolfuss** által összegyűjtött dokumentumokat. A kis termetű, de nagy szívű osztrák kancellárnak ismernie kellett ezt a személyes aktát azért, hogy kézben tarthassa Hitlert. Feladata nem volt túlságosan nehéz. Ausztria irányítójaként könnyen hozzáférhetett a személyes adatokhoz, és Adolf Hitler családi dokumentumaihoz, aki Ausztria földjén született. Az eredeti születési anyakönyvi kivonatokon, a rendőrségi bejelentő-lapokon, a jegyzőkönyveken és az ehhez hasonló okmányokon keresztül, valamennyi az eredeti okiratot tartalmazta. Az osztrák kancellárnak sikerült összeraknia a rejtvény szerteágazó darabkáit, és így megalkotnia egy többé-kevésbé logikus képet... Egy kis vidéki szolgáló (Hitler nagyanyja) Bécsbe jön, és házicseléd lesz, aki főleg gazdag családoknál végez munkát. De szerencsétlenül jár. Elcsábítják és terhebe esik. Visszautazik szülőfalujába terhessége idejére.

Hol szolgált a kis cselédleány Bécsben? Ez nem okozott túl nehéz problémát. Bécsben már igen hamar bevezették a kötelező rendőri bejelentkezés rendszerét. Mind a szolgálókat, mind az alkalmazókat igen nagy összegű bírsággal sújtották, ha ennek a bejelentési kötelezettségüknek nem tettek eleget. Dolfuss kancellárnak sikerült felfedeznie a bejelentési lapot. A kis ártatlan cselédleány a Rothschild palotában szolgált és Hitler ismeretlen nagyapja nagy valószínűség szerint nem lehetett más, mint ennek az előkelő háznak a lakója. A Dolfuss akta megállt ennél a kijelentésnél."

Mit keresett Alois, majd Adolf Hitler Bécsben?

Felmerül a kérdés, hogy Ausztria német megszállása, az Anschluss, esetleg kapcsolatban állhatott azzal is, hogy Hitler meg akarta semmisíteni a származására vonatkozó rendőri adatokat. Olvashatóak olyan feljegyzések is, hogy Hitler tudott mindarról, még Dolfuss kancellár akcióját megelőzően, ami az ő családi eredetére vonatkozik. Apjához hasonlóan, aki ugyanazt tette, a Hitlerék Bécsbe mentek, amikor nehezen ment a soruk. Hitler apja: Alois elhagyta faluját egész fiatalon, hogy szerencsét próbáljon Bécsben. Amikor Hitler anyja, **Klara Pölzl** 1907. decemberében meghalt, és Adolf Hitler árva lett, akkor ugyancsak Bécsbe távozott. Ott mintegy 10 hónapra nyoma

veszett. Hogy mi történt ez alatt a tíz hónap alatt Bécsben, még ma sincs teljesen kiderítve. Ezért is reálisan feltételezhető, hogy Hitlernek kapcsolata volt a bécsi Rothschild házzal. Ekkor megismerkedhetett gazdag házból való unokatestvéreivel, és valamiféle ígéretet is kaphatott a jövőbeni támogatásra.

A Rothschild-dinasztia kutatói szerint e család tagjai is - a többi illuminátus családhoz hasonlóan - számos utódot nemzenek házasságon kívül is, titkos programjaik számára. Ezeket a gyermekeket más név alatt nevelik fel, mint tényleges illuminátus nemzőik neve. Erre jelenünkre vonatkozóan több kutató is **Bill Clintont** hozza fel példaként, akiről meglepően egybehangzóan és nagy határozottsággal állítják, hogy a Rockefeller család egyik tagja. (Bill Clinton esetére még részletesen visszatérünk, felsorolva az érveket és ellenérveket ezen állítás mellett, illetve ellene.) Tény viszont, hogy ezek az úgynevezett egyszerű családból származó átlagos gyermekek rendkívüli nevelést kapnak, és igen sikeres karriert futnak be életük során.

A magányos Salomon Rothschild

Térjünk azonban arra vissza, hogy a Rothschild dinasztia melyik tagja lehetett Hitler nagyapja. Hitler apja - **Alois Schicklgruber** - 1837-ben született, amikor **Salomon Mayer Rothschild**, a dinasztia alapító Meyer Amschel Rothschild második fia, egyedül élt a bécsi Rothschild palotában. Még felesége, **Caroline Stern** sem tartózkodott vele. Ennek az volt az oka, hogy házasságuk nem sikerült, és Caroline Stern Frankfurtban élt állandó jelleggel. Gyermeük **Anselm Salomon** pedig Párizs és Frankfurt között ingázva intézte a pénzügyeket, távol Béctől és távol az atyai háztól.

A Rothschild dinasztia alapítójának második fia, Salomon 1800. november 26-án vette feleségül az akkor 18 éves **Caroline Stern**-t, **Jacob Heyum Stern** bor-nagykereskedőnek a leányát. A dinasztia alapítójának szokás szerint döntő szava volt abban, hogy ki lesz a menyje. Salomon Rothschild házassága után csatlakozott a "**L'Aurore**" elnevezésű francia nyelvű szabadkőműves páholyhoz. Ezt követően a hesseni örgróf, aki egyben választófejedelem is volt, Salomon-t és Amsel-t kinevezte fő udvari szállítójának. Ez abban a korban a legmagasabb rangot jelentette az úgynevezett "udvari zsidók" hierarchiájában. A hesseni uralkodó példáját követte a rendkívül előkelőnek számító Thurn und Taxis herceg, aki a Német-Római Birodalom örökös főpostamestere is volt. **Thurn und Taxis** a két Rothschild fiút ugyancsak udvarának a hivatalos képviselőivé nevezte ki. Hamarosan egyéb előkelő címeket is szereztek maguknak. Döntő jelentőségű volt az, amikor az osztrák uralkodó 1817-ben az öt Rothschild fiút, valamint visszamenőleg a dinasztialapító atyjukat is, nemesi rangra emelte és feljogosította őket az előkelő "von" megjelölés használatára. Ezt követő néhány éven belül valamennyi Rothschild fiú megkapta a bárói rangot is. Mind az ötnek megvult a maga által kezelt vagyona és üzleti része. Ennek ellenére az Amschel Mayer Rothschild és fiai **Frankfurt**, a Nathan Mayer Rothschild **London**, a Rothschild Freres **Párizs** és a Salomon Mayer Rothschild **Bécs**, valamint a Calmann Mayer Rothschild **Nápoly** pénzügyi és üzleti vállalkozások szoros kapcsolatban maradtak egymással. Valójában egyetlen céget alkottak. A mérlegüket minden évben egészen készítették el és egy végső számlát alakítottak ki kettős könyveléssel.

A Rothschild testvérek folyékonyan beszéltek németül, angolul, franciául és olaszul - noha erős akcentussal. Amschel, Jacob és Calmann megnemesítette a nevét az előkelőbb hangzó Anselm-ra, James-ra és Karl-ra. Akkor, amikor a nacionalizmus a fő irányvonalat képviselte Európában, ők valóban egy összeurópai kozmopolita-családot alkottak. Az ekkori Európa tekintélyes vezetői - Bismarck, Talleyrand, Metternich és III. Napóleon - gyakran felkeresték palotáikban a Rothschildokat. Asszimilálódtak zsidóknak számítottak, de mindig büszkén vállalták etnikai és vallási identitásukat.

Legfőbb törvény az összetartás

A dinasztia-alapító még halálos ágyán is lelkükre kötötte az összetartást és az együttműködést. Noha gyakran volt köztük kisebb-nagyobb nézeteltérés, a legfőbb üzleti tranzakciókat alapos

megvitatás után, közösen hajtották végre.

A frankfurti ág, azaz Amschel Rothschild gyermektelen maradt. Nathan Londonban hatalmas üzleti sikereket ért el. Őröla most csak annyit jegyzünk meg, hogy **Nicola M. Nicolov** bolgár származású amerikai történész 1990-ben kiadott "The World Conspiracy: what the historians don't tell you" című munkájának 168-187. oldalain megírja, hogy Bonaparte Napóleon francia császár **Hortense de Beauharnais** nevű mostohaleánya - akit Napóleon politikai házasságra kényszerített testvérével Louis Bonapartéval, Hollandia királyával - hosszú időn át Nathan Rothschild adósa és egyben szeretője volt. Hortensia mindig súlyos pénzügyi zavarokkal küzdött, és ezért gyakran kényszerült arra, hogy Nathan Rothschild-tól kölcsönöket vegyen fel, akinek végül már igen nagy összegekkel tartozott. Ilyen mértékű kölcsönök felvételére valójában csak azért volt lehetősége, mert Nathan Rothschildnak tetszett a csinos Hortensia és hosszú időn át hevesen udvarolt neki.

Hortensia harmadik fia, aki 1808-ban született és Charles-Louis-Napoleon névre lett keresztelve, később III. Napóleon néven Franciaország császára lett 1852-től 1871-ig. Charles-Louis-Napoleon Bonaparte egyáltalán nem hasonlított a Bonaparte család egyik tagjára sem, beleértve név szerinti apját Louis Bonapartét is. Ezzel szemben szinte a megszólalásig hasonlított mind természetére, mind fiziognómiájára, valamint természetére nézve Nathan Rothschild-ra. Nathan volt a legaktívabb és a legsikeresebb valamennyi testvér között. Salomon Rothschild, aki most a leginkább érdekli minket, azt írta testvéréről, hogy "te vagy a tábornok és mi vagyunk a te hadnagyaid."

A bécsi Rothschild

Salomon Rothschild Bécsben telepedett le és a kor furcsaságai közé tartozik, hogy noha osztrák báró volt, zsidó volta miatt nem lehetett saját tulajdonú háza Bécsben. Ezért éveken át egy előkelő szállodában lakott, amely a császári palota közelében volt. **Karl**, aki korábban Calmann volt, Nápolyban telepedett le és az ottani Bourbon uralkodó udvari bankára lett. **James** is kiválóan prosperált és gyorsan gazdagodott Párizsban. 1820-ban feleségül vette Betty-t, a bécsi Salomon Rothschild leányát. Ez volt az első, közeli Rothschild rokonok között létrejött házasság. A dinasztia alapító Mayer Amschel unokáinak közel 2/3-a egymás között házasodott. Ennek a családon belüli házasságnak legfőbb oka az volt, hogy betartsák a dinasztia alapító végrendeletét. Mayer Amschel azt akarta, hogy egyrészt a család vagyona együtt maradjon; másrészt dinasztikus elképzelései is voltak és így kívánta erősíteni a Rothschild család önállóságát és hatalmát.

Alois Shicklgruber, a későbbi **Alois Hiedler**, illetve **Hitler**, akiről még bővebben lesz szó, 1837-ben született, abban az időszakban, amikor az egyedüli Rothschild, aki Bécsben élt, Salomon Mayer volt. Mint már utaltunk rá, még felesége, **Caroline Stern** sem élt vele, mert házasságuk nem volt sikeres és ezért a Caroline visszatért Frankfurtba. Gyermeük, Anselm Salomon pedig Párizs és Frankfurt között utazgatva intézte üzleti ügyeit és így ő is távol tartózkodott Bécsben élő apjától. Ezek a körülmények valószínűsíthetik azt, hogy Salomon Mayer Rothschildtól eshetett teherbe a nála alkalmazásban lévő Maria Anna Shicklgruber.

Hermann von Goldschmidt, aki Salomon Mayer fiának volt a vezető munkatársa, 1917-ben megjelent könyvében a következőket írja Salomon-ról:

"Az 1840-es évekre gátlástalan lelkesedést tanúsított a fiatal nők iránt és szenvedélyesen vonzódott az igen fiatal lányokhoz. Számos kalandját a rendőrségnek kellett eltussolnia." Logikus a következtetés, hogy Hitler nagyanyja - egy fiatal leány, aki egy fedél alatt élt Salomonnal - szintén célpontja lehetett az egyedül élő férfi közeledésének. Az is nagyon életszerűnek tűnik, hogy ugyanezen leány, miközben ebben a házban dolgozik, teherbe esik a ház urától. Mindez tehát életszerű, de nem cáfolhatatlan kemény bizonyíték. Csak körülményi - közvetett - bizonyíték, ami mindössze valószínűsít. Kemény bizonyíték egy DNS-összehasonlító vizsgálat lenne. Ehhez talán elegendőek lennének az önmagát elégettető Hitler maradványai, de ez sem biztos. Sokkal fontosabb kérdés, hogy kinek fűződne érdeke egy ilyen vizsgálathoz? Kinek lenne hasznos, ha

bebizonyosodna ez a rokoni kapcsolat? Láthattuk, hogy még nagy költőnk, Petőfi Sándor esetében sem lehetett elvégezni egy ilyen objektív, természettudományos eszközökkel végzett DNS összehasonlítást, mert ez sértette egyesek érdekeit.

Tehát továbbra is nyitott kérdés, hogy miután ez a szolgálóleány terhesen távozott a bécsi Rothschild-házból, a nagyanja lehetett-e annak a személynek, aki aztán Németország kancellárja lett. A körülményi vizsgálódás, amely nem bizonyít, csak valószínűsít, még sem felesleges. Tények támasztják alá, hogy a nemzetközi bankárok nagy összegekkel, továbbá gazdaságilag és politikailag is támogatták Hitler gyors felemelkedését. Hitler egész politikája pedig döntően járult hozzá a II. Világháború a kitöréséhez, amely viszont jelentős mértékben segítette elő a nemzetközi pénzügyi közösség és az azt irányító felső illuminátus vezetők világstratégiai céljainak a megvalósulását. Az Illuminátusok történetét tanulmányozó szerzők szerint ennek a zárt körnek a tagjai nagyon is hangsúlyozzák a vérségi kapcsolatok fontosságát. Minthogy a Rothschildok vezető szerepet játszanak mind a nemzetközi pénzügyi közösség, mind az illuminátusok körében, ezért feltételezhető róluk, hogy ők is nagy súlyt helyeznek a vérségi kapcsolatokra.

Miként szolgálta Hitler az illuminátusokat?

Az illuminátusok világstratégiája szempontjából a II. Világháború azért volt igen eredményes, mert jelentősen felgyorsította az egy központból irányított világrendszer létrehozását. 1945 után valósággal gomba módra nőttek ki a világméretben központosított intézmények. Köztük is kiemelkedő fontosságú az Egyesült Nemzetek Szervezetének és szakosított szervezeteinek, valamint az olyan regionális integrációknak a létrejötte, mint például az Európai Gazdasági Közösség (amely mára már Európai Unióvá alakult át). Mindehhez hozzásorolhatjuk a globális pénzügyi, üzleti és katonai intézményeket. Pontosan az valósult meg a II. Világháború nyomán, amelyet a globális elit világstratégiája tartalmaz. Ennek a hatalomnak az alapját a magán-pénzmonopólium, valamint az államok és az egyének eladósítása alkotja. Az eladósítás teszi lehetővé a termelői vagyon világszintű centralizációját egy szűk érdekcsoport tulajdonaként. Ebben az érdekcsoportban pedig az illuminátus Rothschildoknak meghatározó szerepük van.

Ami magukat a Rothschildokat illeti, régóta foglalkoztatta őket az a terv is, hogy egy külön államot hozzanak létre - illuminátus hegemonia alatt - Palesztinában. Ez magában foglalta azt is, hogy megfelelően befolyásolják a zsidó származású embereket, hogy minél nagyobb létszámban telepedjenek le ebben a tervbe vett hazában. **Charles Taze Russell**, aki a illuminátus Russel vérvonalhoz tartozik, volt az úgynevezett **Watchtower Society** megalapítója. Ez a társaság "**Jehova tanúi**" néven vált ismertté. David Icke azt állítja, hogy a Charles Taze Russell által kezdeményezett agykontroll kultuszt a Rothschildok finanszírozták és Russell szoros baráti kapcsolatot tartott fenn velük. C.T. Russell volt az, aki 1880-ban megjövendölte, hogy a zsidók vissza fognak térni ősi hazájukba. Ez a jövendölése volt az egyetlen, amely teljesült is. De ennek is valószínűleg az volt az oka, hogy ismerte az erre vonatkozó illuminátus elképzeléseket.

A Balfour Nyilatkozat

1917-ben a brit külügyminiszter, **Lord Balfour**, kormánya nevében megígérte, hogy támogatni fogja egy zsidó nemzeti otthon létesítését Palesztinában. Az úgynevezett Balfour Nyilatkozat azonban nem valamiféle formális kormánydokumentum volt, hanem egy levél, amelyet Lord Balfour küldött **Lord Lyonell Walter Rothschildnak**. Egyes kutatók azt állítják, hogy a levél tervezetét valójában maga Lord Rothschild és alkalmazottai fogalmazták. Konkrétan **Alfred Milner**, aki a Rothschild ház megbízásából a XX. század egyik legfontosabb titkos társaságának, a londoni **Round Table Society**-nek (Kerekasztal Társaságnak) volt a vezetője. Ez a társaság ma is működik, és világszerte rendelkezik kirendeltségekkel. A Round Table-ből ágaztak el az olyan tekintélyes szervezetek, mint a New York-i Council on Foreign Relations (Külkapcsolatok Tanácsa - CFR) és londoni testvérszervezete, a Royal Institute of International Affairs (Királyi Külügyi Intézet - RIIA) - később a Trilaterális Bizottság (TR) és a Bilderberg Csoport. Lord Balfour maga is

a Round Table Társaság belső köréhez tartozott. Alfred Milner **Cecile Rhodes** halála után lett a Round Table Society hivatalos vezetője. Mindehhez azt is tekintetbe kell vennünk, hogy a Round Table Society-t **Lord Lyonell Walter Rothschild** finanszírozta.

1919-ben, két évvel később, került sor a versailles-i béketárgyalásokra. A résztvevők között vezető szerepet játszottak a Round Table Society brit és amerikai képviselői - köztük Alfred Milner, Edward Mandel House és Bernard Baruch. A megnevezetteknek döntő szerepük volt abban, hogy Versailles-ben teljesíthetetlen jóvátételi kötelezettségeket róttak ki Németországra. Ezzel biztosították a háború utáni Weimari Köztársaság megbénulását majd gazdasági összeomlását. Így tették lehetővé, hogy egy Adolf Hitler típusú személyiség vezető szerephez jusson Németország politikai életében.

A Kerekasztal Társaság és Versailles

A béketárgyalások idején, Párizsban, az illuminátusok - mindenek előtt a **Kerekasztal Titkos Társaság** tagjai - a Hotel Majestic-ban elkezdték a CFR, a RIIA, a TR és a Bilderberg hálózat létrehozását. Ekkor véglegesítették azt a döntést is, hogy létrehozzák a zsidó államot Palesztinában. Mindazok, akik a döntéseket hozták vagy a Rothschild vérvonalhoz tartoztak, vagy általuk ellenőrzött személyek voltak. **Woodrow Wilson** amerikai elnököt Versailles-ben is a pénz hatalom által melléje rendelt ellenőre, **Edward Mandell House** ezredes látta el tanácsokkal, valamint **Bernard Baruch**. Mindketten közvetlen Rothschild megbízottak és összekötők voltak. A brit miniszterelnököt, **Lloyd George**-ot, **Alfred Milner** Rothschild alkalmazottja látta el tanácsokkal. Valamint **Sir Phillip Sassoon**, aki maga is a dinasztia-alapító Mayer Amschel Rothschild-nak volt a közvetlen leszármazottja. **Georges Clemenceau**-t, Franciaország miniszterelnökét mindig elkísérte belügyminisztere, **Georges Mandel**, akinek a valódi neve azonban **Jeroboam Rothschild** volt.

Az amerikai küldöttségben helyet foglaltak a Dulles testvérek. Egyikükből John Foster Dulles-ből az Egyesült Államok külügyminisztere lett később. Allen Dulles pedig a CIA első igazgatója volt a II. Világháború után. Az ugyancsak illuminátus vérvonalhoz tartozó Dulles testvérek a Versailles-t követő időkben Hitler támogatói voltak. Mindkettőjüket a Rothschildok alkalmazták az ugyancsak a pénzügyi birodalmukhoz tartozó Kuhn, Loeb and Co.-nál. Számos ismerté vált tény szerint a Dulles fivérek érintettek voltak a John F. Kennedy elleni merényletben, Allen Dulles pedig, a Warren-bizottság tagjaként, a gyilkosság hivatalos kivizsgálásában és eltussolásában is részt vett.

A legyőzött Németországot **Max Warburg**, a németországi Warburg-ház elsőszámú embere és fő tulajdonosa képviselte, aki a császári Németországban nemcsak vezető bankár volt, de a német titkosszolgálatot is ő irányította. Max Warburg később Hitler egyik legfontosabb bankárja és pénzügyi támogatója lett. Ezért érdekes az, hogy a Versailles-ben tárgyaló amerikai küldöttségben részt vett Max Warburg testvére, **Paul Warburg** is, aki - mint már említettük - a londoni Rothschild ház megbízásából az amerikai Federal Reserve System létrehozásában játszott meghatározó szerepet, és aki maga is a Kuhn, Loeb and Co. alkalmazásában állott. A felsorolt notabilitások házigazdája Franciaországban a békekonferencia ideje alatt nem volt más, mint **Báró Edmond de Rothschild**, a Rothschild-ház francia ágának vezetője. Ő is kulcsszerepet játszott a zsidó nemzeti otthon megteremtésében Palesztinában.

Több szerző is állítja, hogy a cionista mozgalom mögött álló valódi erő kezdettől a Rothschild-ház volt. A cionizmus kifejezést **David Icke** "Was Hitler a Rothschild?" című tanulmányának a 8. oldalán (<http://www.davidicke.com/icke/articles/hitler.html>) így magyarázza meg: "Cionizmus = Sionizmus, Sion = a Nap, következésképp a név mögött a merovingiai vérvonalhoz tartozó titkos társaság húzódik meg, amelynek a neve: **The Priory of Sion**". Az emberek többsége úgy gondolja, hogy a cionizmus a zsidó néppel függ össze. Tény, hogy igen sok zsidó ember nem cionista, ugyanakkor igen sok nem zsidó származású embertársunk pedig cionista. A cionizmus politikai mozgalom, és nem etnikumhoz kötődik. David Icke ezt úgy szemlélteti, hogy ha azt állítjuk, hogy a cionizmus egyenlő a zsidó néppel, ez olyasmi mintha az Egyesült Államokban azt mondanák

egyese, hogy a Demokrata Párt egyenlő az amerikai néppel.

Palesztinában - ugyancsak Rothschild finanszírozással - hamarosan megkezdődtek a nagyarányú földvásárlások, és egymás után létesültek a zsidó telepek. **Edmond de Rothschild**, akit Izrael "atyjának" is neveznek (1934-ben halt meg), valójában már az 1880-as években megkezdte a zsidók letelepítését Palesztinában. Ő volt az, aki finanszírozta az oroszországi zsidók áttelepítését is. Kezdeményezésére jöttek létre a kibucok és más közösségi munkahelyek. A zsidó farmereknek megmondták, hogy mit termeljenek, és amikor ez ellen panaszt emeltek, **Báró Edmond Rothschild** csak annyit válaszolt: "Én hoztam létre a "Yishuv"-ot. Én egyedül. Éppen ezért senkinek, sem a telepeseknek, sem a szervezőknek nincs joga ahhoz, hogy terveimbe beavatkozzanak..."

(A **Yishuv** héberül telepest, telepet, letelepítést jelent. Izrael Állam létrejöttét megelőzően így hívták a cionista mozgalomban a palesztinai zsidó telepeseket. Amikor valamennyi telepesre hivatkoztak, akkor az összes telepes együtt jelentette a Yishuv-ot. Régi Yishuvnak nevezték azokat a zsidókat, akik már a török Ottomán-uralom alatt is Palesztinában éltek. Új Yishuvnak nevezték azokat a zsidó telepeket, amelyek a brit mandátum ideje alatt jöttek létre Palesztinában 1922 után. - DJ)

Edmund de Rothschild szorosan együttműködött **Theodor Herzl**-el, akit hivatalosan a cionizmus megalapítójának tekintenek, és akinek a nevéhez fűződik a zsidó állam létrehozásának a terve. Ő mögötte is azonban Edmond de Rothschild állt, ahogyan **Chaim Weizmann** mögött is, aki a cionizmus másik fontos vezetőjének tekinthető. Rothschild ezt mondta Weizmann-nak: "A cionizmus nélkül nem lehetett volna sikeres, de cionizmus nélkül az én munkám is halálra lett volna ítélve."

A Rothschild-ok fokozatosan növelték a palesztinai zsidó telepeknek nyújtott pénzügyi támogatásukat. Érdekeltek voltak abban, hogy minél erősebbek legyenek a palesztinai zsidó közösségek, és ezért elő kívánták segíteni az oda történő bevándorlást. Ez törekvésük sikeréhez hozzájárult az üldözés és fokozott jogfosztás, amelyben az ugyancsak Rothschild érdekeltségű bankok által finanszírozott nemzetiszocialisták részesítették a németországi zsidó lakosságot. David Icke és mások, így többek között **Jim Marrs**, felvetik, hogy a Rothschild pénzügyi érdekeltségek miatt támogatták nagy összegekkel a közismerten antiszemita Adolf Hitler.

Mit mond Jim Marrs Hitler származásáról?

Jim Marrs is azt a választ adja, hogy Hitler a Rothschildok vérrokona lehetett. "Titkos uralom" (**Rule By Secrecy**) című munkájának 192. oldalán, (amely 2003-ban magyarul is megjelent Budapesten Brády Zoltán gondozásában) ez olvasható:

"Doktor **Walter C. Langer** pszichológus - aki az Amerikai Stratégiai Szolgálatok Hivatala (**OSS**) számára pszichoanalízist készített Hitlerről a háború alatt, közzétett egy titkos, a háború előtt született osztrák rendőri jelentést, amelyből kiderül: Hitler apja egy Maria Anna Schicklgruber nevű, paraszti származású szakácsnő törvénytelen gyermeke volt, aki a gyermek fogantatásakor Bécsben, 'Báró Rothschild házában volt alkalmazva szolgálóként.' 1837-ben, amikor terhessége kiderült, elhagyta Bécsset és megszülte Hitler apját, Aloist. Öt évvel később állítólag férjhez ment egy **Johann Georg Hiedler** nevű vándormolnárhoz. Alois mégis közel 40 éves koráig viselte az anyja nevét, amikor Hiedler fivére **Johann Nepomuk Hiedler** felajánlotta neki, hogy törvényesen örökbe fogadja. A plébános olvashatatlan anyakönyvi bejegyzése miatt a Hiedler-ből Hitler lett, ami vagy véletlen volt vagy a hatóságok megtévesztését szolgálta. Alois Hitler, kormányhivatalnokként szomorú és sivár életet élt. 1885-ben egy különleges püspöki engedély kieszközölése után elvette másod-unokatestvérét, **Clara Pölzl**-t. Adolf az ausztriai **Braunau-ban** született 1889-ben, amikor Alois 52 éves volt. Persze lehet azt mondani, hogy ez a hihetetlen történet csak kitaláción alapuló háborús propaganda volt - ám az OSS soha nem hozta nyilvánosságra, ami valószínűleg azt jelenti, hogy túl kényesnek találták."

"A téma az 1930-as évek végén merült fel újra, amikor **William Patrick Hitler**, Adolf angol unokaöccse (Adolf féltestvérének - ifjabb Alois Hitlernek - a gyermekéről van szó, akinek Franziska Matzelsberger volt az édesanyja - DJ) említést tett néhány riporternek a Führer zsidó származásáról. Hitler személyes ügyvédje, **Hans Frank**, igazolta a botrányos információt, ám a Rothschild nevet **Frankenbergerre** cserélte. Amikor Bécsben semmiféle Frankenbergerre vonatkozóan nem találtak feljegyzést, Hitlert kivéve mindenki csendben elfeledkezett a dologról. A történészek régóta felismerték, hogy zsidó származásának lehetősége Hitlert egész életében kísértette.

Ha valaki kételkedne benne, hogy egy Rothschild vajon flörtölne-e egy szolgálóval, annak tanulságos lehet a Rothschild életrajzíró: **Fergusson** állítása, miszerint Salomon Rothschild egyik magas beosztású hivatalnokának a fia úgy emlékezett vissza, hogy 'az 1840-es évekre (a bécsi Rothschild) immár fékezhetetlenül rajongott a fiatal lányokért."

Ugyancsak **Jim Marrs** idéz egy másik személyt a **Ralph Epperson**-t, aki szerint "lehetséges, hogy Hitler rájött zsidó származására és a Rothschildokkal való rokonságára, és ismervén a család óriási szerepét az európai kormányok felállításában és megbuktatásában, felvette velük a kapcsolatot. Ez részben megmagyarázná azt a roppant mértékű támogatást, amelyet a Rothschild családdal szorosan összefonódott nemzetközi bankártestvériségtől kapott hatalmának kiteljesítése során."

Az bizonyított tény, hogy Hitler hatalomra jutása jelentős mértékben a fontosabb német bankok - így a kölni Schröder bankház, a Deutsche Bank, a Deutsche Kredit Gesellschaft, valamint az Allianz Biztosítótársaság nagyvonalú pénzügyi támogatásának volt köszönhető.

A náci koncentrációs táborok szörnyűségei felgyorsították a zsidó állam létrehozásával kapcsolatos tervek végrehajtását. A Rothschild-ház ekkor is fontos szerepet játszott, mert támogatta azokat a zsidó csoportokat (az Irgun és a Stern szervezetet), amelyek fegyveresen harcoltak a független Izrael Állam létrejöttéért. Ezeknek a fegyveres csoportoknak több vezetője is, így Menachem **Begin**, David **Ben-Gurion**, Yitzhak **Rabin** és Yitzhak **Samir** Izrael Állam vezetői lettek. De ők voltak azok is, akik 1948. szeptember 17-én megölték **Bernadotte** grófot, aki a palesztinai konfliktus megoldásán fáradozott nemzetközi közvetítőként. Halálát megelőzően új felosztási tervet kívánt előterjeszteni az Egyesült Nemzetek szervezete számára.

A Rothschild-ház bírálói felelőssé teszik a Rothschildokat azokért a szenvedésekért is, amelyeket a zsidó nép tagjainak a náci uralom alatt kellett elszenvedniük. Azt is állítják, hogy részt vettek a zsidó vagyonok összegyűjtésében és eltulajdonításában. Ugyanezt szemükre vetik az 1917-es bolsevik hatalomátvétellel kapcsolatosan is, amelyet finanszíroztak, de cserében - többek között - megszerezték a cári Oroszország aranytartalékát.

Találkozás Capetown-ban

Dél-Afrika egykori elnöke, **Pieter Willem Botha**, aki az 1980-as években állt országa élén, 1998-ban mondotta a következőket David Icke-nak, amikor az előadókörúton volt Dél-Afrikában:

"Volt néhány furcsa ügyletem az angol Rothschildokkal **Capetownban**, amikor elnök voltam." - mondotta Botha David Icke-nak és elmesélt egy történetet, amely állítólag jellemző a Rothschildokra. Kérték, hogy találkozhassanak vele és külügyminiszterével, az illuminátusokhoz tartozó **Pick Botha**-val. (Pick Botha csak névrokona volt Pieter Willem Botha-nak.) A találkozón a Rothschildok elmondották, hogy hatalmas pénzvagyon fekszik svájci bankszámlákon, amelyek valamikor német zsidókhoz tartoztak, és ezek az összegek rendelkezésre állnak dél-afrikai beruházások számára, ha meg tudnának állapodni a kamatláb mértékében. Ez pontosan az a vagyon, amit a náci uralom alatt üldözött német zsidóktól elraboltak, és amelyre a közelmúlt években fény derült nagy botrányok közepette. A Rothschildok ebből a pénzből egész vagyont szereztek maguknak a háború óta.

Botha elmondta David Icke-nak, hogy elutasította a pénzre vonatkozó ajánlatot, de névrokona - Pick Botha - a Rothschildokkal együtt távozott a megbeszélésről, s ezért azt már nem tudja, hogy vajon sikerült-e valamilyen megegyezésre jutniuk.

Hitler felemelkedésének titka

Bőséges irodalma van e kérdésnek. A kutatók arra keresik a választ, hogyan volt lehetséges, hogy Európa egyik legnagyobb és legkultúraltabb népének nemcsak a politikai vezetője, de abszolút hatalommal rendelkező vezére is váljék belőle. Azok a kutatók, akik mellőzik Hitler és a Rothschild család esetleges vérségi kapcsolatát, Hitler felemelkedését a hatalom csúcsára másképp magyarázzák meg. Abból indulnak ki, hogy történelmileg egyedülálló helyzet alakult ki Németországban, amely lehetővé tette, hogy egy ilyen külön életmódot folytató ismeretlen személy kilépjen az ön maga által választott magányából és bekapcsolódjon a közéletbe. Az I. Világháború kitörése szinte lelkesedést váltott ki Hitlerből. A Habsburg Birodalom sok nemzetet egyesítő olvasztótégelyét megvetette, de a fajilag tiszta Bismarck, Wagner és Vilmos császár Németországba már lelkesedést váltott ki belőle. Bátor katonának bizonyult, aki életét is kockára tette.

Katonatársai azonban nem szerették, mert kiállhatatlannak tartották a természetét. 1918. októberében Hitler egy gáztámadás során több napra elveszítette a látását, s ekkor egy Berlin közelében lévő kórházba került. Amikor 1918. novemberében életbe lépett a fegyverszünet, csak az vigasztalta, hogy részt vehetett a nagy háborúnak mind az első, mind az utolsó nagy offenzívájában. Kemény kirohanásokat intézett az árulók - a bolsevikok és a zsidók - ellen, akik a hátba szúrták a győzedelmes német hadsereget. A "hátról jövő támadást" a pszichonatalikus elemzők olyan paranoid téveszmének tekintik, amely aztán vezető témává válik Hitler további életében.

Hitler és a nemzetközi háttérhatalom

(Második rész)

A háttérhatalom már az I. Világháborút is gondosan megtervezte. Egyrészt gondoskodott a két szemben álló tábor kialakításáról, másrészt az eladásításáról. Célja akkor is a világ vagyonának a centralizációja és az ehhez szükséges politikai hegemonia biztosítása volt. Amikor a szemben álló felek készen álltak, mindössze ürügyre volt szükség a kívánt eredmény bekövetkeztéhez. A nemzetközi helyzet úgy volt kondicionálva, hogy a gondosan kialakított tényezőknek szinte automatikusan háborús konfliktushoz kellett vezetniük. Ürügyül az Osztrák-Magyar Monarchia trónörökösének a meggyilkolása szolgált. A merénylet helyileg is kezelhető esemény lett volna, de a háttérhatalom legfőbb irányítói nagyméretű és hosszú háborúban voltak érdekelték. Ezért utasították szerbiai ügynökeiket, hogy ne teljesítsék a Monarchia követeléseit. A mozgósítást Szerbia kezdte meg már 1914. július 25-én. A császári Németország - az Osztrák-Magyar Monarchia szövetségese - valójában el akarta kerülni a háborút. II. Vilmos német császár csak Theobald Bethmann-Hollweg kancellár nyomására járult hozzá a mozgósításhoz.

Theobald Bethmann-Hollweg azonban a pénzoligarchia rejtett hálózatának a németországi fő képviselője volt. A császári Németország kancellárja első unokatestvére volt a londoni Rothschild-ház akkori irányítóinak. Édesanyja ugyanis a londoni Rothschildokhoz tartozott. Bethmann-Hollweg egyidejűleg a németországi szabadkőművesek legfőbb irányítójának a szerepét is betöltötte. Azért, hogy Németország egész biztosan hadat üzenjen, rávette II. Vilmost, hogy a háború kitörését megelőző napokban Norvégiába utazzon, ahol a londoni Rothschild ház tagjaival találkozott. Az igazi cél az volt, hogy az államfő távollétében Bethmann-Hollweg kancellár szabad kezet kapjon a hadüzenetek idő előtti elküldéséhez. Az első lövéseket 1914. július 27-én a szerb csapatok adták le. Két napra rá az orosz cár is mozgósítást rendelt el annak ellenére, hogy a német császár táviratban próbálta lebeszélni a háborúról.

Ekkor a háttérhatalom egyik berlini ügynöke, **von Kupfer** a "Berliner Lokalanzeiger" (Berlini Helyi Tudósító) című lap főszerkesztője, külön számot adott ki azzal a megtévesztő hírrel, hogy II. Vilmos elrendelte a német hadsereg és hadiflotta mozgósítását.

Ugyancsak a háttérben meghúzódó nemzetközi főhatalomhoz tartozó **Sassanov** orosz külügyminiszter - noha tudta, hogy a Berliner Lokalanzeiger híre hamis - arra használta ezt a hazugságot, hogy lebeszélje az orosz uralkodót a II. Vilmosmal való egyezkedésről. Ez sikerült neki, és a cár elrendelte az orosz hadsereg mozgósítását július 31-én. Franciaország is védelmi készültséget rendelt el július 30-án, majd pedig augusztus 1-én, hajnali négy órakor már mozgósították az egész francia hadsereget.

A német mozgósítására azonban csak délután 5 órakor adta ki a parancsot II. Vilmos. A háttérhatalom első számú németországi megbízottja, a birodalmi kancellár azonban mindenáron biztosítani kívánta Németország részvételét a háborúban. Ezért teljesen feleslegesen már augusztus 1-én délután 6 órakor hadat üzent Oroszországnak. Franciaországnak pedig két nap múlva, augusztus 3-án délután 6 órakor küldte el a hadüzenetet. Ezek a Rothschild-házhoz tartozó Bethmann-Hollweg által indokolatlanul elküldött hadüzenetek képezték az alapját később annak a vádnak, hogy egyedül Németország felelős a háború kirobbantásáért. A mozgósításokra és a hadüzenetekre csak azért utaltunk, hogy jelezzük: itt is milyen fontos szerepet játszott a háttérhatalom és annak egyik legfontosabb irányítója, a Rothschild-ház.

Erik von Ludendorff tábornok, aki 1916. óta meghatározó szerepet játszott a német hadsereg és a német politika irányításában, tartott a nyugati front összeomlásától. Ezért 1918. szeptember 29-én lépéseket tett olyan parlamenti rendszer létrehozására, amelyet a császár is jóváhagyott. Ezekkel készítettek elő az antanthoz intézett tűzszüneti kérelmet. A német hadsereg létszáma a nyugati fronton két és fél millió főt tett ki. A német erővel szemben álló amerikai csapatok létszáma ennek a fele volt. Az antant erői lehengerlő fölényben voltak a páncélosok és a hadianyag terén. A német csapatokat a megszakítás nélküli harcok legyengítették, és a hadvezetés megértette: elkerülhetetlen a vereség. Mindez napról napra növelte a katonaszökevények számát és egyre többen hagyták el egységeiket és tértek haza lakóhelyükre.

Ernest Rappaport "Anti-Judaism: A Psychohistory" című munkájának 10. fejezetében azt állítja, hogy Ludendorff döntését valójában nem a német forradalomtól való félelem befolyásolta. Ezt az is alátámasztja, hogy ilyen forradalomra soha nem került sor. Rappaport szerint azért döntött a fegyverszünet mellett Ludendorff, hogy megelőzze vele Németország szövetségesek általi megszállását, amely lehetetlenné tette volna a vereség letagadását, valamint a német hadsereg tábornokai tekintélyének és hatalmának a megőrzését. Egészen addig, amíg a hadsereg nem német területen volt, fenn lehetett tartani a legyőzhetetlenség látszatát. 1918. november 4-én a britek áttörték a német védelmi vonalat és a német hadsereg nem volt képes többé a hatékony védekezésre. Nem maradt vesztegetni való idő a fegyverszünet létrehozásáig. 1918. november 9-én Hindenburg azt a tanácsot adta a császárnak, hogy mondjon le és meneküljön Hollandiába. Ezt tüntették fel a szövetségeseknek úgy, hogy a német forradalom tárgyalanná tette a Berlinbe való bevonulásukat. December 11-én a forradalmi kormány szocialista vezetője fogalmazta meg azt a legendát, amely később elősegítette Hitler hatalomra kerülését. A katonákat köszöntő beszédében **Friedrich Ebert** ezt mondta a brandenburgi kapunál:

"Köszöntelek benneteket, akik nem legyőzve tértetek vissza a csatamezőről. Az ellenség nem lett úrrá rajtatok. Csak akkor adtatok fel a küzdelmet, amikor az ellenfél emberben és hadianyagban megnyilvánuló fölénye túlságosan nagy lett. Feltartott fejjel térhettetek haza. Korábban senki nem hajtott végre nagyobb hőstettet. A német nép nevében mélységes köszönet mindeztért. És még egyszer: Isten hozott benneteket! Rajtatok nyugszik a német szabadság reménye. Ti vagytok a német jövő legerősebb letéteményesei."

A német tábornokok számára fontos volt a hadsereg tekintélyének a megőrzése, hiszen egy intakt

hadsereg jelentette az egyik hatékony eszközt a külső ellenséggel szemben, és a belső "status quo" biztosításához. A tábornokok ebben a történelmi helyzetben azonban meglehetősen népszerűtlenek voltak, mert a háborútól kimerült lakosság békére vágyott. Ezért titkos szervezetek alakultak a hadsereg szolgálatában. Ilyenek voltak az úgynevezett önkéntes vagy szabad csapatok. Ezeknek a tagjai a hadseregnek elkötelezett személyekből álltak, s Hitler is közéjük tartozott.

1918. november 7-én a kommunista irányvonalat követő zsidó származású **Kurt Eisner** egyetlen sikeres tüntetés segítségével el tudta mozdítani a bajor kormányt. Miniszterelnökké kinevezve önmagát szocialista köztársasággá kiáltotta ki Bajorországot. November 8-a volt az a nap, amikor végül is II. Vilmos lemondott és Max von Baden kancellár átadta a hatalmat Friedrich Ebertnek, a Német Szociáldemokrata Párt vezetőjének. Eisner szavakban elhatárolta magát az oroszországi bolsevikoktól és ezzel el tudta érni, hogy a nálánál sokkal mérsékeltebb Német Szociáldemokrata Párt támogassa őt. 1919. február 21-én azonban **gróf Anton Arco**, aki maga is részben zsidó származású volt, megölte. A Bajor Tanácsköztársaság idején Hitlert, mint "agent-provocateur"-t, letartóztatták. 1919. május 3-án az Ebert-kormányzatot megmentő szociáldemokrata **Gustav Noske** csapatai leverték a Bajor Tanácsköztársaságot, ugyanolyan kemény módszerekkel, ahogyan az oroszországi bolsevikok is elbántak szociáldemokrata ellenfeikkel.

Gustav Noske-ről csak annyit, hogy meggyőződéses, szilárd jellemű szociáldemokrata volt. Hajógyári munkásból lett szociáldemokrata újságíró. A Karl Liebknecht és Rosa Luxemburg által irányított és az oroszországi bolsevikok által finanszírozott hatalomátvételt sikeresen megakadályozta, mint a Friedrich Ebert kormány hadsereg nélküli hadügyminisztere. A hatalomátvitelre felkészült több százezer spartakista szeme láttára kis létszámú, de bátor csapatával elfoglalta az irányítóközpontot és megakadályozta a bolsevikok hatalomra kerülését Berlinben. Ezt követően a többi bolsevik irányítás alá került német városban is helyreállította a törvényes rendet.

Noske tehát azt a hivatalt vállalta el, amely abban az időben a legkevésbé volt vonzó. 1918. december 29-én a neki felajánlott lehető legkényelmetlenebb miniszteri szék birtokosaként **Noske** nem tétozgatott gyáván. Tudta, hogy a puccsra készülő 200 000 fegyverrel szemben, akiket Lenin szovjet-orosz ügynökei és Karl Liebknecht vezetett, csak úgy tud ellenállni, ha gyorsan egyetértésre jut a még meglévő néhány német katonai egységgel. Mivel utcai küzdelemre kellett felkészülnie, nemcsak katonákat kellett találnia, hanem teljesen új harcmodort is. Kiel-ben egyszer már sikeresen úrrá lett - 1918. novemberében - egy bolsevikok által szított lázadáson. Noske közvetlenül tárgyalt a tábornoki karral és Berlintől nyugatra lévő kis településen, egy leánykollégiumban szervezte a törvényes kormány védelmét. Úgy döntött, hogy visszaállítja az önkéntes csapatokat és nyolc kislétszámú egységet hozott létre.

A spartakistáknak sokezer fős egységeik voltak és 2000 gépfegyverrel is rendelkeztek. Noske kislétszámú csapatainak az ereje abban állott, hogy tagjai jól ki voltak képezve, tapasztalt tisztek álltak az élükön és vasfegyelem uralkodott soraikban. Noske tudta, hogy a bolsevikok oroszországi hatalomátvétele nyomán az első tizenöt hónapban nyolcmillió orosz vesztette életét erőszak, gyilkosság vagy éhség következtében. Azaz több orosz halt meg, mint az I. Világháború teljes ideje alatt. Lenin Berlint ugyanúgy uralma alá akarta vonni, mint Petrográdot, ezért Noske - szociáldemokrata munkás létére - bolsevik módra akart a bolsevikokkal szembeszállni. 1919. január 10-én kis létszámú csapata tagjainak parancsot adott, hogy foglalják el a spartakisták főhadiszállását. Az akció sikerült és Berlin nyugati része Noske ellenőrzése alá került. A néhány ezernyi győző rendezett csoportban Berlin belvárosába vonult. A berliniek mintha rémálomból ébredtek volna, megkönnyebbülten lélegeztek fel. Berlin kommunista fellegvárában pánik tört ki, s a spartakisták fejvesztve menekültek. A két spartakista vezért, akik nyolc nappal korábban hatalmukba kerítették Berlint, 1919. január 15-én felkutatták és megölték.

Amikor Noske az ellenőrzése alá vonta a fővárost, a német szociáldemokraták azt hitték, hogy vége a bolsevik-veszélynek. A harcot azonban hamarosan újra kellett kezdeni először Berlinben, majd Németország más városaiban is. A legyőzött Németország fővárosa két államcsínyt is átélt 1918.

karácsonya és 1919. január 15-e között. Egy harmadikra pedig két hónap múlva került sor. Alig ért véget Noske akciója Berlinben, amikor Brémában és Bajorországban már vörös diktatúra volt. Felkelésre került sor a Ruhr-vidéken és Szászországban is.

A győztes antant elégtétellel szemlélte, ahogyan a bolsevikok aláássák Németország erejét; a Münchenben hatalmat gyakorló Eisnerrel a legszívélyesebb kapcsolatot építették ki, és ugyanezt tették leninista követőivel is, azt követően, hogy meggyilkolták a bajor puccsista diktátort. Németország megsemmisítése mindennél fontosabb cél volt számukra. Ehhez képest minden más mellékesnek számított. 1919. januárjában Németországban általános választás volt, amelyből a Polgári Német Demokratapárt, a Keresztény Centrum és a Német Nemzeti Néppárt került ki győztesen. Több szavazatot kaptak, mint Friedrich Ebert és Philipp Scheidemann pártja. Ez világosan mutatta, hogy a német nép nem kért a bolsevik rendszerből. A választás igazi győztese azonban az egykori favágó, majd hajógyári munkás, Gustav Noske volt, aki valójában megmentette Németországot a bolsevizmustól.

Hol volt Hitler a háború után?

Arra keresve a választ, hogy mit csinált Hitler közvetlenül a háború után, megállapíthatjuk: ekkor még nem lehetett tudni, hogy milyen politikai ambíciói vannak. Visszatért csapatának a szálláshelyére Münchenbe, s arra törekedett, hogy ne bocsássák el a hadsereg kötelékéből. Többször is megválasztották katonatársai bizalmijuknak, és mint ilyen, összekötő szerepet töltött be a szocialista bajor kormány elnöke, Kurt Eisner és a katonák között. Hitler ekkoriban nagyon ügyelt arra, hogy óvatosan, a háttérben húzza meg magát. Van olyan fénykép is ebből az időből, amely Hitlert a meggyilkolt Kurt Eisner temetési menetében ábrázolja. Már utaltunk rá, hogy Eisner zsidó származású volt és ez egyes történészeket arra a megállapításra készítetett, hogy Hitler politikai nézetei ekkor még nem lehettek olyan radikálisak és kiforrottak, ahogyan azok hat évvel később a **Mein Kampf**-ban megfogalmazódtak.

Hitler ebben az időben a német hadsereg, a **Reichswehr**, nevelési instruktora - feladata jelentések készítése volt és már ekkor kitűnt zsidó-ellenes kirohanásaival. Hitler életében másodszor fordul elő, hogy fő tevékenysége beszédek tartásából állt. Ez úttal azonban már sokkal nagyobb hallgatóság előtt beszélt, mint amikor Bécsben munkásszállásokon húzta meg magát. A II. Gyalogos Ezrednél volt elszállásolva és fix fizetése is volt. Ekkor figyelt fel rá a történész, **Karl Alexander von Müller**. **Karl Mayr** tábornok Müller ajánlására nevezte ki Hitlert a birodalmi hadsereg felvilágosító kommandójának a tagjává.

1919-ben Hitler parancsot kapott, hogy vegye közelebből szemügyre az egyik Münchenben tevékenykedő kisebb politikai csoportot, amely Német Munkáspártnak nevezte magát. Hitler csak vendégként volt jelen találkozóiokon. 1919. szeptember 12-én kereste fel először a Német Munkáspárt (DAP) egyik gyűlését. Hitler itt olyan kérdésekről hallott, amelyek megvitatásában ő is szívesen részt vett. A foglalkozására nézve lakatos **Anton Drexler**, a párt alapítója, egy brosúrát adott neki, amelyben sok olyan elképzelést olvashatott, amelyet ő is a sajátjának vallott. Kapott egy felkérő levelet is, hogy csatlakozzon a párthoz. A kis pártocskában két olyan személy is volt, akik kulcsszerepet játszottak Hitler további karrierjében. Az egyik **Ernst Röhm**, a másik **Dietrich Eckart**. Röhm hivatásos katona volt, a hadsereg müncheni területi parancsnokságán, Eckart pedig egy alkoholista és morfinista költő, aki már megjárta az ideggyógyintézetet is. Eckart az egyik schwabingi vendéglőben szónokolt az árja felsőbbbségről és felszólította híveit a zsidók eltávolítására, valamint a berlini hatalom megbuktatására.

A nőtlen Hitler csatlakozott a Német Munkáspárthoz és Eckart odaadó tanítványa lett. Azonnal hozzáfogott nagyobb rendezvények szervezéséhez, s így sikerült neki 100 fölötti hallgatóságot is összehoznia. 1920. február 24-én a nevezetes Hofbräuhaus-ban került sor gyűlésre, ahol kétezer személy számára van ülőhely. Amikor Hitler beszédére került sor, hangos üvöltése megtette a maga hatását. Ekkor javasolta azt is, hogy szervezzék meg az SA-t (Sturmabteilung) Röhm kapitány

parancsnoksága alatt. 1920. április 1-én Hitler távozott a hadseregből - legalábbis hivatalosan - és ettől kezdve teljes idejét az NSDAP-nak, (a Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei-nak, Német Nemzetiszocialista Munkáspártnak) szentelte. Hitler tehát főfoglalkozású propagandistává vált és ekkor kezdeményezte, hogy a párt szimbóluma a svasztika, vagyis a horogkereszt legyen. *(A svasztika a szanszkrit "szvaszti" - szerencse, áldás szóból kapta a nevét. A horogkeresztnek négy egyenlő hosszú szára derékszögben elhajlik. Mint a nap jelképét, az őskorban Indiában, Kínában, Japánban használták kultikus díszítőelemként. Később feltűnt az ókori görögöknél, majd Szicíliában, majd pedig a keresztény kultusz tárgyain. 1919-től 1945-ig a Német Nemzetiszocialista Párt jelvénye. 1935-től 1945-ig pedig a III. Birodalom felségjelének az egyik elemét alkotta.)*

1921. nyarán Hitler átvette a párt irányítását, de ellenállásba is ütközött. **Drexler** pamfletben leplezte le hatalmi mániáját. Hitler pert indított emiatt ellene. A párt azonban, tartva attól, hogy a per miatt elmaradnak Hitler pénzügyi támogatói, leállította azt. Ez lehetővé tette Hitler számára, hogy diktálja a saját feltételeit és bevezesse az NSDAP-ban a Führerprinzipet, azaz a tekintélyuralmi vezér-elvet. Ezt a korlátlan autokrata hatalomgyakorlást később egész Németországra kiterjesztette. Ebben az időben szerezte meg magának a **Völkische Beobachter** című lapot, amely 1923. elejétől napilappá vált. A legvalószínűbb, hogy ehhez a pénzt a hadsereg titkos alapjaiból kapta. Egy másik pénzforrást pedig a nők jelentettek, akikre a keresztesháborút hirdető fanatikus agglegény mély benyomást tett. Az egyik ilyen hölgy egy gazdag zongoragyárosnak a felesége, **Helene Bechstein** adott szállást Hitlernek, amikor a német fővárosban tartózkodott.

Ilyenkor fogadásokat adott, amelyekre meghívta a számításbaba jöhető támogatókat. Ebben az időben **Truman Smith** volt a berlini amerikai nagykövetség helyettes katonai attaséja, aki naplót is vezetett. Smith-et főnökei elküldték Münchenbe, hogy ismerkedjen meg közelebbről Hitlerrel. Az amerikai diplomata nemcsak részt vett egy náci gyűlésen, amelyen Hitler beszélt, de lakásában is felkereste. Naplójában feljegyezte, hogy ritkán hallott ilyen logikus és fanatikus embert. Mielőtt Smith visszatért Berlinbe, találkozott **Ernst Hanfstaengl**-l, aki a Harvard Egyetemen tanult és Münchenben élt. Smith elmondotta neki, hogy Hitler mély benyomást tett rá és átadta neki meghívóját egy újabb nagygyűlésre. Így kezdődött Hitler és Hanfstaengl barátsága.

A **Putzi** néven becézett **Hanfstaengl** nagy múltú dúsgazdag család leszármazottjaként ezer dollár kölcsönt szerzett Hitlernek, amely ebben az időben mesésen nagy összegnek számított. Lévény anyai ágról félig amerikai, ő volt, aki a kapcsolatot tartotta Hitler és Henry Ford között. Hitler hálája jeleként Hanfstaengl-t kinevezte az NSDAP sajtóosztálya főnökének. Hanfstaengl képzett zongorista volt, de nemcsak művészetével hatott Hitlerre, hanem Rappaport szerint kapcsolatuknak homoszexuális vonásai is voltak.

Az 1920-ban Németországra kényszerített Versailles-i diktátum előírta, hogy a német hadsereget 100 000 főre kell csökkenteni. Ezt a hadsereg úgy értelmezte, hogy az a 100 000 fő lényegében professzionális katona, aki tiszti szintű felkészültséggel rendelkezik. Von Seeckt, a német vezérkar főnöke, folyamatosan emelte az engedélyezett százezer fő kiképzési színvonalát. Ez tette lehetővé, hogy Hitler könnyedén ki tudott állítani 1935-ben 35 hadosztályt besorozott katonákból.

Hátbatámadták-e belülről a harcoló Németországot?

Mielőtt folytatjuk Hitler hatalomra kerülésének az ismertetését, tekintsük át azt, hogy valójában mi okozta Németország I. világháborús vereségét, és igaz-e az, amit többek között Ernst Rappaport is állít, hogy az úgynevezett hátulról való törzsűrés (**Dolchstoß**) csak legendának tekinthető és nem hatott ki döntően az I. világháború kimenetelére. A mai napig a német történelemkönyvekben azt az álláspontot olvashatjuk: legenda az, hogy a német hadsereg vereségét hátulról ért alattomos tördőfés okozta. A **Dolchstoß-elmélet** követői szerint a háborús kudarcért a háterszág és az 1918. novemberében kitört forradalom a felelős. Ezzel az állítással szemben áll azoknak a történelemértelmezése, akik szerint a háború már elveszett katonailag, mielőtt még kitört a forradalom.

A Német Birodalom utolsó kancellárja, **Max von Baden** herceg, mondotta 1918. november 2-án **Nevens**-nek, a holland "**Nieuws Bureaus**" képviselőjének: "Amit Önök ma Németországban - mind a Birodalomban, mind a tartományi államokban - tapasztalnak, évek óta tartó, csöndes, föld alatti mozgalomnak az eredménye." (**Deutsche Zeitung**, 1919. október 19.)

A szociáldemokrata "**Vorwärts**"-ben a főszerkesztő 1915. február 23-án ezt írta: "Nyíltan elismerem, hogy a szociáldemokrácia érdekeinek nem felelne meg a birodalom teljes győzelme."

1916. május 1-én, Berlinben a Postdamer Platz-on nagy forradalmi megmozdulásra került sor, a későbbi Spartacus Szövetség vezetőinek az irányításával. Ezt követően Karl Liebknecht-et két és félévi fogságra ítélték. 1916. májusában tehát egész Németországra vonatkozóan tömegakciók kezdődtek a háború ellen.

A **Deutsche Wochen-Zeitung** 1968. november 8.-i számában idéz egy független szociáldemokratát, aki az USPD (Unabhängige Sozialdemokratische Partei Deutschlands - Németország Független Szociáldemokrata Pártja) végrehajtó bizottságának a tagja volt: "Számunkra nem volt meglepetés a forradalom. 1918. január 25-e óta szisztematikusan előkészítettük a bukást... A pártnak be kellett látnia, hogy a nagy sztrájkok nem vezetnek a forradalomhoz, ezért más utat kell választani. Ez a fáradtsága kifizetődött. Ráveltük azokat az embereinket, akik a frontra mentek, hogy dezertáljanak. A katonaszökevényeket megszerveztük, ellátuk őket hamis papírokkal és pénzzel, valamint aláírás nélküli röplapokkal. Ezeket az embereinket minden égtáj felé elküldtük, legfőképpen vissza a frontra azért, hogy megoldozzák a frontharcosokat és így morzsolják fel a harcvonalat. Ők vették rá a katonákat az átállásra, s így a szétesés fokozatosan, de biztosan bekövetkezett."

Az idézett lap ugyanezen számában olvasható a Tengerészség elnökének, a szociáldemokrata **Haase**-nak a nyilatkozata, aki 1919. augusztus 30-án a következőket jelentette ki: "Már a háború kezdetétől, 1915. elejétől szisztematikusan készítettük elő a flottának a forradalmát. Napi zsoldunkból minden alkalommal összegyűjtöttünk 50 pfenninget azért, hogy a birodalmi képviselőkkel kapcsolatba lépjünk, lázító röplapokat fogalmazzunk és terjesszünk, azért, hogy a novemberi eseményeket beindíthassuk..."

Ebben a cikkben olvasható **Csicserin szovjet-orosz külügyminiszter** nyilatkozata is, amelyet a **Freiheit** című lapnak adott 1918. november 15-én. Eszerint Csicserin 1918. november 12-én tudomására hozta az antant hatalmak katonáinak a szovjet kormány álláspontját:

"A porosz militarizmus szét lett zúzva, de nem a szövetséges imperialisták ágyúival és tankjaival, hanem a német munkások és katonák felkelésével."

Georg Ledebour szociáldemokrata képviselő, aki később Kurt Eisner pártjának, az USPD-nek (Unabhängige Sozialdemokratische Partei Deutschland - Németország Független Szociáldemokrata Pártja) lett a képviselője, ezeket mondta 1918 decemberében, Berlinben, a Munkás-és Katonatanácsok Birodalmi Konferenciáján:

"Mindannyian, mindenki a maga helyén, megtettünk mindent a forradalom előrevitele érdekében. Az 1918 januári sztrájkot követően a mozgalom minden résztvevője arra a meggyőződésre jutott: ha ismét kiéleződik a helyzet, akkor nem szorítkozzunk a sztrájkra, hanem áttérünk a fegyveres harcra. Ettől kezdve minden előkészületet megtettünk ennek érdekében" (Idézet a Deutsche National-Zeitung 1968 november 8.-i számából)

Ugyanitt olvasható **D. Von Kuhl** tábornok véleménye, amelyet a háború után, mint bírósági szakértő fogalmazott meg egy eljárásában:

"Ellenállási képességünk utolsó maradékat bénította meg a forradalom, és teljesen védtelenül kiszolgáltatott az ellenségnek olyan időpontban, amikor mindent arra összpontosítottunk, hogy a

beinduló fegyverszüneti tárgyalásokon szilárd álláspontot foglalhassunk el. A sorsunk forgott akkor kockán, és ebben a pillanatban a saját kezünkkel törtük össze a kardot, amit a német hadsereg négy és fél éven át oly bátran forgatott. Most mutatkozott meg mindaz, amit a hosszú felforgatótevékenység előkészített...Olyan helyzetben voltunk, hogy képesek lettünk volna tovább küzdeni, ha a forradalom nem húzta volna át számításainkat...1918 novemberének első napjaiban az volt a szándékunk, hogy visszavonulunk az Antwerpen-Maas vonalra. Tudtuk, hogy milyen helyzetben van az ellenség, éppen akkor értesültünk, hogy a szövetségesek teljesítőképességük határához érkeztek. Nem kétséges, hogy lélegzetvételhez juthattunk volna. Erre azonban nem kerülhetett sor, mert a forradalom az utolsó pillanatban a hátunkba szúrta a tört."

Ezt a véleményt erősítik meg a **brit hírszerzők** is. Egyikük ezt írta:

"Egy ország sem olyan nagyvonalú hálájának gyakorlati kifejezésében, mint Anglia. Méltatlan a brit néphez, ha megfélemledik arról, hogy milyen odaadással dolgoztak értünk a németországi szociáldemokrata pártok a háború alatt. Szolgálatukat akkor természetesen megfizettük, de ez nem elegendő. Javasolom, hogy a birodalmi főváros egy megfelelő, központi fekvésű terén állítsunk egy emlékművet a következő felirattal:

◆Ezt az emlékművet a brit nép állította a Német Birodalom köztársasági pártjai iránti örök hálája jeléül, amelyek a nagy háború idején oly odaadóan szolgálták a szövetségesek ügyét." (Olvasható a **Deutsche Zukunft** 1927 június 5.-i, 11. számának a 89. oldalán.)"

A szociáldemokrata "**Vorwärts**" c. Lap írta 1918. október 20.-i számában:

"Szilárd akaratum, hogy Németország örökre félretegye harcolobogóját, anélkül hogy utoljára még egyszer hazahozná győzedelmesen."

Hogy a **Lenin** bolsevikjait is hatalomra segítő nemzetközi pénzügyi közösség számára milyen fontos volt a forradalom kioltása és Németország bolsevizálása, azt maga Lenin fejezte ki a legtömörebben: "Ha a német forradalom győzelméért fel kellene áldozni életünket, akkor ezt kötelességünk lenne megtenni. A német forradalom felmérhetetlenül fontosabb, mint a miénk. Hogy mikor kerül rá sor? Még nem tudjuk. Pillanatnyilag tehát nincs fontosabb a világon, mint a mi forradalmunk. Ezt kell biztosítani minden áron." Lenin ezen kijelentését **Trockij** idézi "Életem" c. könyvében.

Világforradalommal a világállamért

A forradalmi kommunizmus és a forradalmi pénzuralom ikertestvérek. Következményük - a kommunista diktatúra és a pénzuralmi diktatúra - ugyanazt a célt szolgálja: az egy központból irányított világállam létrehozását, amelyben a nemzetközi pénzügyi közösség uralkodik az arctalan pénzviszonyok mögé rejtőzve. A magánhatalommá szerveződött nemzetközi pénzügyi közösség már a XVIII. században szövetségre lépett a különböző szabadkőműves irányzatokkal a világköztársaság létrehozása végett.

Dr. Paul Köther magasrangú német szabadkőműves írja **Freymann** álnév alatt 1919 március 2.-n a Mecklenburgisches Logenblattban, egy tekintélyes szabadkőműves lapban:

"A nemzetközi szabadkőműves kongresszuson, amelyre 1889. július 16.-n és 17.-n került sor, elérendő célként nyíltan a világköztársaság létrehozását jelölték meg. A szabadkőművesek feladata, hogy a szuverén népakarat hívatott tolmácsaiként az országok és az egész emberiség sorsát meghatározzák. Ezen a kongresszuson fogalmazódott meg az a remény, hogy eljön az a nap, amikor megdőlnék az európai monarchiák. ◆Erre a napra várunk, és ez a nap már nincs messze."

Giuseppe Mazzini, az olasz carbonarik vezetője is a világbéke elengedhetetlen feltételének tartotta az európai köztársaság megteremtését: "A világbéke előfeltétele Európa térképének átrajzolása. A

hódítás jogán és az uralkodó házak önkényén alapuló mesterséges szerződéseket félre kell lökni, az új rendet maguk a népek hozzák létre." (Mazzini, opere XIII. 181. old.)

A **Luxemburghban**, 1912 májusában megtartott pacifista tanácskozáson a francia szabadkőműves vezető **Guillot** így fogalmazta meg a szabadkőművesség törekvéseit:

"A szabadkőművesség céljai - az egyes emberek autonómiája, az emberi közösség demokratizálása, a népek önrendelkezése a nemzeti elv alapján, a világgöztársaság és világbéke megteremtése a monarchiák felszámolásával - tervezett megvalósításuk során a legnagyobb akadályokba ütköznek az európai központi hatalmaknál. Emiatt a páholy már évtizedek óta hirdeti a küzdelmet ellenük. Németország ellen azért folyik a szabadkőművesség harca, mert állami-monarchikus berendezkedése a fő akadálya a nemzetközi szabadkőművesség világdemokráciát és világgöztársaságot kívánó eszméi érvényesülésének; militarizmusával, valamint Elzász-Lotaringia birtoklásával fenyegeti a világbékét. Ausztriát meg kell semmisíteni, mert ez a pápaság támasza, és állami berendezkedése pedig a legteljesebb tagadása a nemzetközi szabadkőművesség nemzetre vonatkozó elveinek..."

A nemzetközi szabadkőművesség ellenséges beállítódása, éles szembenállása a központi hatalmakkal tehát nemcsak összeegyeztethető az antant államokban működő szabadkőműves páholyok céljaival, hanem politikai és polgári eszméik megvalósítása ezt az ellenséges magatartást meg is követeli. A Párizsban 1917. január 14-16-ig tartott nemzetközi szabadkőműves konferencia a semleges államokban működő szabadkőműves szervezetekhez intézett "**Felhívásában**" ezt így fogalmazta meg:

"A háború győzedelmes végigvitele az egyetlen eszköz a szabadkőművesség eszméinek a diadalrajuttatásához, a szabadkőművesség elveire épülő társadalmi rend létrehozásához, azaz Franciaország és Olaszország Nagyoriense világgöztársaság létrehozását célzó stratégiájának a megvalósításához."

Így folytatódik a felhívás:

"A szabadkőművesség létrejövetele óta kitűnt a despotizmus ellen folytatott szakadatlan hősi küzdelmével. Hagyományait és alapelveit szegné meg, ha ebben a világháborúban nem teljesítené az emberiség iránt kötelezettségét. Ebben a pillanatban nemcsak a szabadság, de az emberiség és a civilizáció van veszélyben. A szabadkőművesség nem hallgathat a megbecstelenítő barbárság láttán. Ez gyávaság és bűncselekmény lenne.

A szabadkőművesség elvileg küzd minden háború ellen. A jelenlegi háború azonban a békéért és a kis nemzetek biztonságaért folyik, ez a militarizmus elleni háború. Minél pacifistábbak vagyunk, annál inkább kell arra törekednünk, hogy ezt a háborút a győzedelmes befejezésig végigharcoljuk. Felszabadítási háborúról van szó. Ez az egyetlen eszköz eszméink győzelmének a biztosításához." (Germania 18. Aug 17)

VII. Edward brit uralkodó, valamint a nemzetközi szabadkőművesség olyan francia vezetői, mint Poincaré, Delcassé és Millerand, továbbá a hasonlóan gondolkodó angol, francia és orosz politikusok és újságírók serényen szőtték a hálót a központi hatalmak bekerítésére és a világháború kirobbantására. Ezzel egyidejűleg a nemzetközi szabadkőművesség irányítása alatt álló pacifisták a fenyegetett világbéke érdekében egy szabadkőműves világbéke-liga felállításán fáradoztak. A nemzetközi pénzügyi közösség, amely a háttérből a szabadkőművességet is irányította, már 1912-ben döntést hozott a világháború beindításáról. A megtevesztést szolgáló békeretorika jegyében a háborúra készülődést kiegészítették a francia és a német szabadkőműves páholyok közti baráti találkozókkal. Mindez jól mutatja a nemzetközi szabadkőművesség akkori magatartásának kétszínűségét, kettős morálját.

Friedrich Hasselbacher a következőképpen számol be 1933-ban a "**Verrat**" (árulás, hazaárulás)

c. írásában a világháborúval és a világforradalommal kapcsolatos szabadkőműves célok megvalósításáról:

"1910 augusztus végén került sor a szocialisták nyolcadik nemzetközi kongresszusára **Koppenhágában**. Az 1910-s esztendő e napjaiban valamennyi párt sajtója írt erről az eseményről. Arról azonban nem számoltak be, hogy a kongresszussal egyidőben az **Old-Fellow-rendnek** a koppenhágai Bredgatén lévő páholypalotájában a kiválasztott beavatottak titkos tanácskozásokat tartottak. A résztvevők között volt többek között a belga szabadkőműves **Emil Vandervelde** a brüsszeli 'Les amis philanthropes' páholy tagja; **Philipp Scheidemann**; **Friedrich Ebert**; Dr. David; **Karl Kautsky**; Dr. Frank; Stadthagen; **Rosa Luxemburg**; **Klara Zetkin**; **Karl Liebknecht**; de Südekum Németországból és Adolf Hofmann sem hiányzott; az egykori methodista prédikátor **Ramsay Macdonald**, akkor hivatalban lévő brit miniszterelnök, a skóciai Forres páholy tagja; **Benito Mussolini**, a milánói "Jézus" páholy tagja; Dániából a szocialista Stauning és Bang; valamint olyan orosz szocialisták, mint **Lenin-Uljanov**, **Leo Trockij-Bronstein**, és így tovább.

A titkos tanácskozásokon a világforadalmat és annak céljait vitatták meg. Ennek keretében megbeszélték a nemzetközi pénzügyi közösséghez tartozó fináncmágnások útjában álló német, orosz és osztrák monarchia megsemmisítését.

A "**Tägliche Rundschau**" 1910. szeptember 1.-i száma közölte **Aristide Briand** francia miniszterelnök, vezető szabadkőműves és szocialista politikus levelét, amelyet a koppenhágai titkos tanácskozás résztvevőire intézett, s amelyben egyetértését fejezi a meghozott döntésekkel.

A kívülálló azonban csak a történelmi tényekből, az 1914-ben elkezdődött világháború eseményeiből tudhatta meg, hogy valójában miről is határoztak a koppenhágai titkos tanácskozáson. Hasselbacher említett tanulmányának a 19.-k oldalán többek között ezt írja a háttérhatalom, és a fronszervezetként használt szabadkőművesség világstratégiájáról:

"Vegyük most közelebbről szemügyre a világösszeesküvést. Minden államban propagálták a forradalmat, amely éppen azt a célt követte, amelyet - mint már az előzőekben bizonyítottuk - a szabadkőműves **Francolin** 1889-ben megfogalmazott: minden népnek, mely még nem élhette át a francia forradalomhoz hasonló erőszakos hatalomátvételt, a monarchia ilyen megbuktatását kellene elérnie a szuverén nemzetállam megteremtésével. Francolin a szabadkőművesség feladatának nevezte ezt az összeesküvési tevékenységet. Tanúi vagyunk, hogy tényleg az 1789-es francia forradalom példáját követve döntötte meg az évek során a monarchiát a szabadkőműves **Alfonso da Costa** és **Magalhaes de Lima** Porugáliában, a szabadkőműves ifjútörök mozgalom és **Kemál pasa** Törökországban, a szabadkőműves **Szun Jat-szen** Kínában, a szabadkőműves **Venizelosz** Görögországban, olyan szabadkőművesek, mint **Maura** és **del Rio** Spanyolországban. Más országokban, pl. Olaszországban, **Mussolini** szabadkőműves-testvér segítségével báburalkodót ültettek a trónra, s így ragadták meg az államhatalmat."

Hasselbacher még megjegyzi, hogy az olvasó így értheti meg, milyen - részleteiben is előre kidolgozott - koordinált világforradalmi-stratégia keretében került sor az uralkodó dinasztiák és történelmi osztályok eltávolítására Németországban, az Osztrák-Magyar Monarchiában és Oroszországban.

Hitler és nemzetközi háttérhatalom

(Harmadik rész)

A háborúban álló Németországban azonban nemcsak a szociáldemokraták és a kommunisták jelentették ki, hogy 1918. őszén ők robbantották ki a forradalmat, de az úgynevezett politikai középhez tartozó centrupolitikusok is dicsekedtek ezzel. Ennek a politikai képződménynek az egyik vezetője, **Nacken**, így fejezte ki magát: "Mi centrumosok csináltuk a forradalmat."

Kijelentését **Ludendorff** tábornok idézi "Kriegshetze und Völkermorden" (Háborús uszítás és népirtás) című könyvének 152. oldalán, amely 1931-ben jelent meg.

Ezek a megnyilatkozások jellemzőek az akkori német közélet politikusokra, akik a római-katolikus egyházzal együtt szemben álltak a porosz irányítás alatt álló német császársággal. A katolikus egyház kezdettől fogva konfliktusban volt a protestáns német császársággal, amelyet csak egy nagy háborúval és a nyomában járó forradalommal lehetett megdönteni.

1874. január 18-án, tehát jóval az első világháborút megelőzően, IX. Pius pápa Versailles-ban egy nemzetközi zárandok-összejövetelen a következőket mondta a poroszok által egyesített Németországról és kancellárjáról:

"Bismarck az emberiség paradicsomában a kígyó. Ez a kígyó csábította el a német népet, mert több akar lenni, mint Isten maga. Ezt az öndicsőítést bukás követi, és nagy árat kell fizetnie a német népnek. Mi nem, csak az örökkévaló tudja, hogy elmozdult e már az örök bosszú hegyén az a homokszem, amely lefelé haladva lavinává növekszik és néhány éven belül összezúzza ennek a birodalomnak az agyaglábait, és romokká változtatja az egészet. Ez a birodalom Bábel-tornyához hasonlóan Isten akarata ellenére létesült és Isten dicsőségére pusztulnia kell." (*Armin Roth: Rom wie es ist - nicht wie es scheint; Róma valójában - nem úgy, ahogy látszik; 1934, 39. oldal*)

Ernest Renan, a neves francia történész, aki nem volt a jezsuiták barátja, francia hazafiként ezt mondotta egy katolikus politikusnak 1872-ben:

"Abba kell hagynunk a harcot a jezsuiták ellen egyházi téren, mert ők lesznek a szövetségeseink, amikor eljön a leszámolás napja Németországgal."

A római francia kollégium rektora **P. Le Floch** írta a "Civiltà cattolica" 1919. április 5-i számában a világháborúban résztvevő hatalmakkal kapcsolatos pápai álláspontról:

"A történelem fejleményei és tanulságai, a katolicizmus természetes vonzódásai és reális érdekei lehetetlenné tették a pápa számára, hogy a központi hatalmak oldalára álljon. Nem kívánhatta a központi hatalmak győzelmét, amikor ezernyi oka volt arra, hogy féljen olyan katolikus nemzetek megsemmisítésétől és megcsonkításától, mint Belgium és Franciaország. Nem tudott rettegés nélkül számot vetni Németország végérvényes győzelmével, amely a lutheránizmus és a racionalizmus győzelmét jelentette volna."

XV. Benedek pápa, aki 1914. szeptember 3-tól 1922. január 22-ig állt a katolikus egyház élén, az I. Világháború befejeződésekor kijelentette: "Luther az, aki a háborút elveszítette." (idézi Emil Ludwig a Weltbühne című német hetilap 1922. február 22-i számában)

Georg von Hertling gróf, aki 1917. novemberétől 1918. októberéig volt Németország kancellárja, maga is kijelentette, hogy az **ultramontanizmus**, vagyis a pápapártiság, minden vonatkozásban győzelmet aratott. Az ultramontanizmus, mint politikai irányzat kezdettől támogatta a pápaság világi hatalmát, és azon volt, hogy a Vatikán az adott ország katolikus egyházának az ügyeibe beleszólhasson. Az ultramontan szó egyébként arra utal, hogy az Alpokon túli Itáliáról és Rómáról van szó.

Ludendorff tábornok szemrehányást tesz **Eugenio Pacelli** nunciusnak is, aki később **XII. Pius** néven lett pápa, amiért egy olyan béke létrehozásán fáradozott, amely a német nép ellen irányult. 1917. áprilisában átmeneti időre német főlény alakult ki a nyugati fronton. A Vatikánból és a nunciustól érkező, és a berlini német kormány számára címzett pacifista követelések objektíve azt a célt szolgálták, hogy Németországot feltétel nélkül alá vessék azoknak a nemzetközi háttérerőknek, amelyek kezdettől fogva döntő szerepet játszottak az I. Világháború előkészítésében, kirombolásában és levezénylésében. Pacelli nuncius Párizs és London címére is küldhetett volna békeüzeneteket. Ludendorff már idézett könyvében így ír erről:

"Róma képviselői a francia front mögött történekekről is tájékozódtak és neki (Pacellinek) tudnia kellett, hogy ott egész hadosztályok lázongtak. Miközben a szabadkőművesek és jezsuiták forradalmasították a német népet, és aláásták Németországban az államhatalmat, addig Franciaországban a kormányban helyet foglaló és a hadseregben is tevékenykedő jezsuiták és szabadkőművesek levertek a lázadásokat. Miközben a fronton sikeres Németországban a jezsuiták és a szabadkőművesek annexió és hadisarc nélküli, kiengesztelődésen és megbékélésen alapuló békét szorgalmaztak..., nemzetközi szabadkőműves összejövetelre került sor a Francia Nemzeti Nagypáholy és a Nagyoriens (Grand Orient) elnöksége alatt, amely határozatokat hozott a szabadkőműves-jezsuita világstratégia keretében egy világköztársaság létrehozására..." *(idézett mű: 140. oldal)*

Talán ennyi is elég annak az alátámasztására, hogy a háttérhatalom gondosan megtervezte akkori legfőbb ellenfelének, az Európában geopolitikailag központi helyet elfoglaló német államnak a legyőzését. Nagy-Britannia féltette birodalmát és világhatalmi vezető szerepét. A háttérhatalom legfőbb vezérkara - a London belvárosában önálló közigazgatási egységként, egy kvázi államként, működő **City of London** - azonban saját önálló világstratégiáját követte. Franciaországot sikerült mozgósítani a szabadkőműves világstratégia mentén, és fontos nemzeti cél volt a francia revansisták számára annak az Elzász-Lotharingiának a visszaszerzése is, amelyben még ma is németek, vagy elfranciásított németek alkotják a lakosság túlnyomó többségét. A cári kormányzatban működő szabadkőművesek a pánszlávizmus ideológiájával rá tudták venni Oroszországot arra, hogy saját érdekei ellen fellépve kapcsolódjon be a világháborúba. Németországban pedig a kormányban, a titkosszolgálatnál, a hadiiparban, de a hadseregben is ott voltak a legmagasabb döntési fórumokon a háttérhatalom kipróbált emberei. Itt csak **Theobald von Bethmann-Hollweg** kancellárt, **Max Warburg** bankárt, a titkosszolgálat főnökét, **Albert Ballin** nagyiparost és **Walter Rathenau**, a hadiipar teljhatalmú irányítóját említem meg. Az előzőekben azt próbáltuk bemutatni, hogy a háttérhatalomnak még a katolikus egyházat is sikerült a saját céljai szolgálatába állítani azzal az ígérettel, hogy a protestáns Németország legyőzése a katolicizmus megerősödését hozza majd magával. Az Osztrák-Magyar Monarchia és a Habsburg-dinasztia a katolikus egyház és a pápai hatalom egyik legfőbb támasza volt. Németország vereségével az Osztrák-Magyar Monarchia is felbomlásra lett ítélve és a Vatikán ezzel valójában az egyik legfontosabb támaszát veszítette el.

A Párizs melletti Versailles-ban létrehozott békediktátumok olyan helyzetet teremtettek Németországban, amelyek igazi célja a kommunista forradalom kiirtása volt, s nyomában egész Németország bolsevizálása. Az előzőekben már láthattuk, hogy ezt a stratégiát majdnem sikerült végrehajtani. Tény, hogy Bajorországban és Szászországban, valamint a Monarchiából kiváló Magyarországon bolsevik vezetés alatt álló kormányok kerültek egy rövid időre hatalomra. A versailles-i békediktátum valódi célját jól mutatja az, hogy a mesterségesen blokádnak alá vett, legyőzött Németországot nemcsak kiéheztették, de olyan háborús jóvátétel fizetésére is kötelezték, amely szerint annyit kellett volna fizetnie, mintha a háború során Franciaország a Szaharával vált volna egyenlővé, vagyis Franciaország teljes iparának és infrastruktúrájának az értékét akarták Németországtól behajtani.

Hitler tehát alappal hivatkozhatott arra, hogy a szociáldemokraták és a kommunisták, de még a középutas polgári erők is, mind hátba szúrták azt a német államot, amelynek hadserege a legnehezebb időkben is helytállt, hiszen a háború még a fegyverszünetet megelőző napokban sem német területen folyt.

Hitler felemelkedése, ahogy kritikusai látták

Már tárgyaltuk, hogy az I. Világháborút követően Németországban nagyrészt a győztes hatalmak, valamint a bolsevikok által kívülről irányított politikai káosz uralkodott. Ez alól Bajorország és fővárosa München sem volt kivétel. A különböző pártok egymás ellen is kemény küzdelmet folytattak. A Német Szociáldemokraták Pártja, az SPD; a Bajor Néppárt, a BVP és a Kommunista

Párt, a KPD alkották a vezető pártokat. De már működött a **Nemzetiszocialista Német Munkáspárt, az NSDAP** is, amelynek hamarosan Hitler került az élére. Valamennyi párt különböző, de sok vonatkozásban egymást átfedő jövőképet tárt a polgárok elé. Ekkoriban még a propaganda fő eszköze a sajtó volt. Az NSDAP újságjának, a Völkischer Beobachter-nek, Hitler nemcsak a fő cikkírója, de a tulajdonosa is volt. A bajor középosztály baloldali körei a szociáldemokratákat támogatták, és marxistának vallották magukat. Igaz, a marxista jellegű változásokat békés módszerekkel kívánták elérni, nem úgy, mint a bolsevikok és a kommunisták. Ezeknek a középbal rétegeknek volt a szócsöve a Német Szociáldemokrata Párt, az SPD müncheni újságja, a **"Die Münchener Post"**. Hasonló politikai irányvonalat követett a **Bayerisches Vochenblatt**, amely szintén az SPD-hez tartozott. Mi ezúttal a Münchener Post - a továbbiakban **Post** - írásaira támaszkodva mutatjuk be, hogy milyen politikai bírálat érte már kezdetől fogva Hitlert és mozgalmát. Ha ezekre annak idején több figyelmet fordítottak volna nemcsak a német közvélemény irányítói, de a világ mértékadó körei is, akkor esetleg másként alakulhattak volna Németországban az események az 1930-as években.

A müncheni szociáldemokrata lap 12 éven át éles és a lényegét megragadó cikkekben nemcsak bírálta, de keményen támadta is Hitlert, a náci vezér gondolkodásmódját és módszereit. **Ron Rosenbaum** 1998-ban New York-ban megjelent könyvében (Explaining Hitler - The Search For The Origins of His Evil - Hitler értelmezése - ördögi mivolta eredetének kutatása) megállapítja, hogy a Post munkatársai voltak azok, akik először behatóan elemezték a náci vezért és nevetségessé is tették. Ők voltak, akik felderítették életét, magatartását és elsőként leplezték le pártjának a sötét oldalát: a párttagok gyilkosságok elkövetésétől sem mentes bűnözői magatartását. A Post riasztotta elsőként a világot, hogy egy vadállatias politikai képződmény megindult Berlin felé, hogy megszerezze magának a hatalmat.

A Post gyakran és részletesen számolt be Hitlerről, az NSDAP-t pedig Hitler pártjaként jelölte meg, emlékeztetve olvasóit arra, hogy Hitler személyesen felelős mindazért, amit a párt emberei tesznek. A Post olvasói azonban elsősorban szociáldemokraták voltak, ezért nem tettek kellő hatást a szélesebb közvéleményre.

Ezekben az időkben Hitler egyre ismertebbé vált, mint szónok és az NSDAP felemelkedése is nagyrészt annak köszönhető, hogy a pártgyűléseken Hitler szónoklatai miatt egyre többen jelentek meg. Az első politikai nagygyűlésre 1920. február 4-én került sor. Ezt követően az NSDAP hamarosan a legagresszívabb, leggyűlölködőbb és legerőszakosabb politikai szervezetté vált Németországban. Nyíltan hirdették a nyers erőszak kultuszát és már 1920. szeptemberében fizikai kényszerrel távolították el ellenfeleiket a sörccsarnokokban tartott gyűléseikről. 1920 és 1921-ben Hitler fő törekvése még az volt, hogy megerősítse az NSDAP-t és benne vitathatatlaná tegye vezető szerepét. A Post Hitlert a német fasiszták vezetőjének nevezte. Hitler és pártja viszont a Post-ot méregkeverők gyülekezetének titulálta.

Itt figyelemmel kell lenni arra, hogy Hitler számára a méreg szó különös jelentéssel bírt és szinte minden alkalommal komolyan használta. Ezzel a szóval fejezte ki mélységes gyűlöletét. Így például a "világ örökös méregkeverőinek" minősítette a zsidókat. Hitler valódi politikai szándékai Németország jövőjét illetően már az 1920-as évek elején kitapinthatóak voltak. Az antiszemitizmus ebben az időben népszerű volt és az NSDAP egyértelműen a zsidók ellenségének vallotta magát. 1923. március 16-án a náci párt határozatban sürgette, hogy Németországban internálják a zsidó származású polgárokat, és aki erre önként nem hajlandó, azt lőjék agyon. Ugyanezen a gyűlésen még egy másik határozatot is elfogadtak, amely szerint, ha a szövetségesek nem vonulnak ki a Rajna-vidékről, amelyet a versailles-i diktátum óta megszállva tartottak, akkor valamennyi német zsidót túszként kell kezelni, és agyon kell löni. A bajor főváros legtöbb lakója számára azonban Hitler nem volt különösebben ismert, úgy tekintettek rá, mint egy provinciális forrófejű uszítóra.

A Post kritikus riportjai nyomán Hitler többször is kirohanást intézett a szociáldemokrata müncheni lap ellen. Hitler zajos ricsajt csapott akkor is, amikor megpróbálták meggyilkolni a Post egyik

munkatársát, Erhard Auer-t. Hatalmas tömegverekedés tört ki, s a hallgatóságban helyet foglaló szocialisták rátámadtak a jelen lévő SA-rohamosztagosaira az asztalok alá elrejtett sörös kancsókkal. Hitler a Mein Kampf-ban később úgy emlékezett meg erről az esetről, hogy ekkor estek át a tűzkeresztségen az SA legények, akik ugyan kisebbségben voltak, de mégis győztek.

A Post 1921. végén már beható vizsgálat alá vette Hitler pénzügyeit is, amelyre a náci vezér nagyon érzékeny volt. Hitler elutasította, hogy formálisan is az NSDAP elnöke legyen, mivel nem akarta lekötni magát a fáradtságos szervezési és ügyintézési teendőkkal. Ehelyett ő a nácipárt agitációs tevékenységét irányította: szónoklatokat tartott és propaganda iratokat készített. 1921. első felében Hitler 39 cikket írt a Völkischer Beobachter-be. Idejét azzal töltötte, hogy felkereste a kávéházakat és ott megbeszéléseket folytatott politikai személyiségekkel, elsősorban pártjának támogatóival. 1921. augusztusában a Post megszerezte Hitler beszédének a szövegét, amelyet egy belső náci csoporthoz intézett. A szöveget megjelentette "**Adolf Hitler, az áruló**" címmel. Ez a pamflet kísérletet tett Hitler titkos pénzügyi forrásainak a feltárására és megpróbálta kideríteni, hogy miből él. Hivatalosan Hitler azt állította, hogy a náci mozgalmat önzetlenül támogatja, és nem kap pénzt a párttól. Kizárólag a beszédeiért fogad el tiszteletdíjat. A Post viszont feltett néhány kényes kérdést: honnan van Hitlernek pénze arra, hogy luxusautókban fuvaroztassa magát fiatal nőkkel, és miből jut neki drága cigarettákra? A náci vezér rágalmozási pert indított a lap ellen. De ekkor azt is kénytelen volt elismerni, hogy időnként kap szerény összegű pénzadományokat az NSDAP támogatóitól. Ennek ellenére a bíróság a Postot marasztalta el és 600 márka bírság megfizetésére kötelezte.

Hitlernek egyébként az volt a módszere, hogy ha valami nem tetszett neki, akkor újból és újból rágalmozásért és csalásért pert indított. Kihasználta azt, hogy a bajor bírósági karban sok volt a jobboldali nacionalista. Egy másik hasonló perben Hitlernek megítéltek 6 000 000 márkát, amikor a berlini szociáldemokrata lap, a **Vorwärts**, azt vetette Hitler szemére, hogy amerikai szemita és bolsevista alapokból finanszírozzák. Hitler a nyilvánosság előtt bírósági perrel válaszolt, de rejtve hívei fenyegető telefonhívásokkal bombázták a kellemetlen cikkek íróit. Ez különösen a Post munkatársaira vonatkozik, ami jelzi, hogy Hitler fenyegetésnek érezte önmagára és politikai befolyására a lap cikkeit.

A Post által kiadott "Adolf Hitler, az áruló" című pamfletben, már felmerül egy másik kényes téma is. Ez azt feszegeti, hogy vajon Hitler nem zsidó származású-e maga is, és milyen rejtett kapcsolata van a zsidókkal. A pamflet szerint Hitler nemcsak diktátori hatalmat gyakorol az NSDAP felett, amellyel zsidó érdekeket szolgál, de ténylegesen ő maga is zsidó.

Bajorországot **Bismarck** kényszerítette arra, hogy csatlakozzon a porosz vezetés alatt létrehozott német egységhez. A bajorokban mindig is élt a vágy az önálló államiság iránt. 1923. márciusában több monarchistát azzal állítottak bíróság elé, hogy meg akarták dönteni a bajor kormányt és független bajor királyságot akartak létrehozni. Hitler nem vádolták meg, de nyilvánvalóan részt vett ebben az akcióban.

A **New York Times** tudósított arról, hogy 1923. márciusában a Lipcsében működő és Németország egészére hatáskörrel bíró **Közigazgatási Bíróság** ugyan elismerte az NSDAP-t, mint a koalíció részét, ugyanakkor az NSDAP szervezeteit az államra veszélyesnek minősítette és elrendelte a feloszlátásukat Poroszországban, Badenben, Thüringiában, Hamburgban és Szászországban. A New York-i lap ebben a cikkében azt is megírja, hogy a Legfelsőbb Közigazgatási Bíróságnak ez a döntése hatástalannak bizonyult ahhoz a befolyáshoz képest, amelyet Hitler gyakorolt Münchenben. A nemzetiszocialista mozgalom vezetése és tömegbázisa Bajorországban volt és ezért a Legfelsőbb Közigazgatási Bíróságnak a délnémet részlege nem óhajtott konfliktusba kerülni Hitler felfegyverzett követőivel. A lipcsei példát ezért nem követte.

A Münchener Post munkáját megnehezítette, hogy a bajor kormány képviselői szimpatizáltak Hitlerrel és az NSDAP-vel. Amikor **Gessler német hadügyminiszter** állandó jelleggel

felfüggesztette Hitler újságjának a terjesztését egész Németországra vonatkozóan, a bajor katonai diktátor, **Dr. von Kuhr**, továbbra is megengedte a publikálását. Végül is 1923. október 6-án katonai erőszak alkalmazásával felfüggesztették a Völkischer Beobachter kiadását és terjesztését. Ugyanez a Dr. von Kuhr, aki nem engedelmeskedett Berlin utasításának, végleges jelleggel betiltotta a Münchener Post-ot 1923. októberében minden indoklás nélkül. Dr. von Kuhrt egyébként az úgynevezett "**sörpuccs**" után a náci párt magához tartozónak ismerte el. A nácik azt vetették a Post szemére, hogy felfújott olyan ügyeket, amelyek az NSDAP-val voltak kapcsolatosak. Így például megírták, hogy az NSDAP életveszélyesen megfenyegette **Erhard Auer-t** egy nagygyűlésen, miközben a rendőri nyomozás csak annyit állapított meg, hogy egy tudósítót ismeretlen személy megfenyegetett. Jellemző egy másik eset is, amikor a Post megírta, hogy a náci **Lichtenfels** megfélemlített egy zsidó kereskedőt. Később a kereskedőt ítélték el azért, hogy összeesküdött az NSDAP ellen.

A szembenállás a Post és Hitler között azért is éleződött, mert a nácik már készültek a novemberi sörpuccsra. A hatalom megragadásának részét képezte a Münchener Post szerkesztőségének a szétrombolása is. Erre első ízben 1923. november 8-án került sor. Az SA-nak az úgynevezett rohamosztagai puskatussal szétverték az ablakokat, s mindenkit agyba-főbe vertek, akivel csak találkoztak. A szerkesztőségi szobák és a többi helyiség berendezéseit válogatás nélkül összetörték. Megjelent a könyvégetés is, ami később rutinszerűvé vált a náciknál. A rohamosztagosok utcai máglyákat raktak újságokból, irattartókból és szociáldemokrata brosrúrákból. A vandál pusztítást csak akkor hagyták abba a rohamosztagosok, amikor megjelent a rendőrség és azt javasolta nekik, hogy azok még hasznosak lehetnek egy új politikai rezsim számára, tehát nem érdemes mindent szétrombolni és elégetni.

A történelemből tudjuk, hogy a **sörpuccs** kudarcba fulladt. A New York Times is úgy tudósított az eseményről, hogy a müncheniek alig éreztek valamit a történetből és Bajorország többi része sem reagált rá különösebben. Berlinben keltett ugyan némi érdeklődést, de komolyabb ijedelmet nem. A megélhetési gondokkal küszködő lakosság nagy része nem nagyon érdeklődött iránta, mert el volt foglalva a növekvő élelmiszerárakkal. A későbbiekben az is kiderült, hogy ha a puccs sikeres lett volna, akkor Dr. von Kuhr-t birodalmi protektorrá (Reichsverwehrré) léptették volna elő, aki közvetlenül együttműködött volna az NSDAP-val.

A sörpuccsot követő bírósági tárgyalás **1924. február 26-tól** április 1-ig tartott. Hitlert és a többi puccsista vezetőt öt évig tartó szabadságvesztés büntetésre ítélték, amit az előzetes letartóztatásban töltött hat hónappal csökkentettek. Összesen négy bírósági tárgyalás volt. Azok, akik a Münchener Post irodáit vandál módon feldúlták felfüggesztett szabadságbüntetést kaptak. A Post kártérítésért is perelte a rohamosztagosokat. A pert azonban az NSDAP-nak sikerült hosszú ideig halasztgatnia és végül is egy számára előnyös kompromisszumos megállapodást ért el. Hitler csak az első bírósági eljárásban szerepelt, noha nyilvánvaló volt, hogy a többi elkövetett bűncselekményért is felelősség terhelte.

A náci vezért **Landsbergben** börtönözték be, és a közszereplésektől is eltiltották. 1927. januárjában azonban két évvel a büntetésének a letöltését megelőzően a közszereplésre vonatkozó tilalmat megszüntették Németország legnagyobb tartományában, Szászországban. 1927. márciusában pedig a bajor hatóságok is engedélyezték, hogy Hitler ismét szónokolhasson. Az egyetlen feltétel az volt, hogy először ne Münchenben mondjon beszédet. Ahogy Hitler visszatért a politikai életbe, az NSDAP ismét a teljes ellenőrzése alá került. 1930-ban a náci párt kampányt indított a mezőgazdasági dolgozók megnyerésére. E célból agrárprogramot hirdetett meg, amely R. Walther Dare könyvére támaszkodott, amely 1928-ban a parasztságot az északi nordikus faj életforrásának nevezte. Dare szerint Németországban a parasztság az erkölcs és a hagyomány őrzője. Noha a szakértők a nácik mezőgazdasági programját teljesíthetetlennek minősítették, mégis sikerült a paraszti tömegek támogatását megszerezni hozzá. A náci propaganda hatását az NSDAP teljes mértékben felismerte és kihasználta. A Münchener Post szociáldemokratáit csalódással töltötte el,

hogy a parasztság csatlakozott a nemzetiszocialistákhoz. A Post ebben nem nyugodott bele és felerősítette az NSDAP bírálatát és keményen támadta Hitlert és a náci pártot. A parasztság átpártolásából azonban a Post és a mögötte álló szociáldemokraták megértették, hogy hosszú és kemény küzdelem áll előttük.

A müncheni lap 1930. márciusában ismét arról tudósított, hogy a nácik az elkövetkező hetekben egy újabb puccsot terveznek. Ezzel a tervezett puccsal azonban nem kerültek elő a bizonyítékok és a Post meg is írta, hogy ezeket a híreszteléseket maguk a nácik terjeszthették. Így akarták felmérni, hogy vajon a lakosság hogyan fogadná azt, ha sor kerülne egy nemzetiszocialista hatalomátvételre. Ugyancsak a Post volt az, amelyik megszégyenítette azt, ami 1930. májusában a regensburgi katedrálisban történt. A nácik a horogkeresztes párt lobogók alatt vonultak be a templomba. Állítólag ehhez előzőleg megszerezték az illetékes püspök engedélyét. A Münchener Post azonban megírta, hogy a horogkereszt a nap imádásának az ősi, pogány szimbóluma, és ha valóban volt egy ilyen megállapodás, akkor ezt a püspök jóváhagyta. Az egyházi vezetők nehéz helyzetben voltak és nyíltan nem ítélték el az SA-t, de tiltakoztak amiatt, hogy az NSDAP elsőbbséget ad a faji összetartozásnak a vallással szemben.

Néhány hónappal később **1930. októberében** került sor **Heinrich Brüning** kancellár, valamint **Treviranus** birodalmi miniszter, továbbá **Wilhelm Frick**, **Gregor Strasser** és **Hitler** találkozására. Ebben az időszakban az NSDAP a nagyarányú pénzügyi támogatás nyomán gyorsan növekedett. **Brüning** kancellár azt szeretne elérni, hogy Hitler és nemzetiszocialistái vállalják fel a lojális ellenzék szerepét arra az időszakra, amikor a berlini kormány a győztes antant államokkal újratárgyalja a jóvátételi fizetések kérdését és megpróbál kölcsönökhöz jutni. El akarta kerülni, hogy a nagy hatalmúvá vált Hitler személyesen is ellenezze ezeket a tárgyalásokat, megnehezítve ezzel Németország helyzetét. Hitler azonban minderre nem volt kapható. Megismételte, hogy meg akarja semmisíteni az SPD-t és a politikai ellenzék többi részét is. Brüning a tanácskozás után kijelentette, hogy Hitler azt az alapelvet követi, hogy első a hatalom, aztán jön a politika. Azaz először meg akarja szerezni a feltétlen politikai hatalmat, és csak azután kíván konkrét döntéseket hozni a politikát, a gazdaságot, valamint a pénzügyeket illetően.

Visszatérve a Münchener Post-hoz igaznak bizonyult figyelemfelkeltő tudósításaira a közvélemény csaknem közömbösen válaszolt. A szociáldemokrata párt 1931-es évi gyűlésén teljes figyelmét a nemzetiszocialista előretörésnek szentelte. Az volt a vélemény, hogy el kell kerülni a fasiszták részvételét a kormányzásban, mert az több szempontból is veszélyes. Ennek ellenére Hitler befolyása Bajorországban egyre növekedett. A Post változatlanul nagy figyelmet szentelt Hitlernek és náci pártjának. A müncheni újság fennállásának utolsó két évében, 1931-től 1933-ig szinte minden számában kemény támadást intézett Hitler és pártja ellen. Ezek a cikkek beszámoltak a nácik által elkövetett politikai gyilkosságokról, továbbá azokról a bírói ítéletekről, amelyek vagy felmentették a gyilkosokat, vagy csak egészen enyhe büntetésekkel sújtották őket.

1931. júniusában a Post a náci párt belső erkölcsi viszonyainak a leleplezését vállalta: "**Meleg testvériség a barna házban: szexuális élet a Harmadik Birodalomban**" címmel jelentette meg egyik számát. A weimari köztársaság alkotmányának a 175. cikkelye büntetni rendelte a homoszexualitást. A Post azt állította, hogy Hitler pártjában széles körű ennek a rendelkezésnek a megszegése. A Münchener Post hangsúlyozta, hogy nem a homoszexualitást ítéli el, hanem sokkal inkább azt a mélyen kiábrándító képmutatást, amit a náci párt kifelé mutat, és befelé gyakorol. A lap közölt egy **Ernst Röhm**-hez intézett zsaroló levelet a levél szerzője cserébe Röhm illegális homoszexuális tevékenységének az elhallgatásáért előléptetést kért magának. Azután, hogy a levél megjelent a Postban, Hitler és a náci párt nyilatkozatot tett közzé, és ebben közölték, hogy ezt a Meyer főparancsnoknak tulajdonított levelet valójában hamisították és nem eredeti. Egy későbbi nyomozás kiderítette, hogy valóban nem Meyer írta ezt a levelet. Azt feltételezték, hogy Meyer zsarolhatott ezzel a levéllel, azt állítva, hogy ha amit kér nem teljesül, akkor nyilvánosságra hozza a Münchener Postban. Miután követeléseit valóban nem teljesítették, ezért így is tett. Ezt követően

Ernst Röhm visszavonta a Post elleni vádját és hozzájárult az eljárási költségek kifizetéséhez a lap és annak szerkesztője **Martin Gruber** számára.

A Post magára vállalta az NSDAP-n belül működő "Titkos Halálbrigád", a Cell G tevékenységének a leleplezését is. A Halálbrigád tagjai elsősorban azok ellen a náci párttagok ellen léptek fel, akiket felelőssé tettek a belső, különösen a szexuális kicsapongásokra vonatkozó információk kiszivároztatásáért. A Münchener Post ezzel kapcsolatban idézte Hitlert: "Semmi sem történik a mozgalomban a tudomásom és a jóváhagyásom nélkül... Sőt mitöbb semmi sem történik a kívánságom ellenére." Ez az idézet Hitlert közvetlenül felelőssé tette az elkövetett gyilkosságokért és az NSDAP egyéb titkos erőszakosságaiért. Ezek után érthető, hogy a Münchener Post-nak ezt a Hitler-idézetét az akkori világsajtó széles körben közzétette.

A Hitler hatalomra kerülését megelőző évben a Münchener Post tájékoztatott Hitlernek egy titkos tervéről, amelyet azért nem lehetett nyilvánosan megvitatni, mert súlyos külpolitikai következményekkel járhatott volna. A már idézett **Ron Rosenbaum**, a Münchener Post archív anyagaiban felfedezett számos olyan cikket, amely az NSDAP zsidóellenes beállítódására vonatkozott. Ezekben igen pontosan le voltak írva azok az egymást követő lépések, amelyeket a náci párt 1933 és 1939 között ténylegesen megtett a zsidók ellen. Így tartalmazták, hogy a zsidókat el kell távolítani a bíróságokról, az államigazgatásból, a szabadfoglalkozású értelmiségi területről, a rendőrség felügyeletéről és a zsidó tulajdont is korlátozni kell. Le van írva ezekben a cikkekben, hogy a nácik internálni és elűzni akarják a nem kívánatos zsidókat. Ugyancsak olvasni lehet e cikkekben a nürnbergi törvényekben foglalt korlátozásokat, amelyek a zsidók és az árják közti házasságra, a szexuális és a társadalmi kapcsolatokra vonatkoznak. A Münchener Post írt az úgynevezett "végső megoldásról". Eszerint a nácik azt javasolták a zsidó-kérdés megoldására, hogy használják kényszermunkára a zsidókat Németországban vagy pedig a mocsaras vidékeknek a művelhetővé tételére speciális SS-hadosztályok irányítása alatt. Hitler továbbá javasolta még, hogy az NSDAP jelvénye a **horogkereszt legyen**, s a hitleri vezetésnek, valamint az antiszemitizmusnak ez a szimbóluma kerüljön a hivatalos állami zászló helyére.

Az 1931. decemberében nyilvánosságra került zsidóellenes tervekről a New York Times is beszámolt. A lap azt írta, hogy Hitler kijelentette: *"Minden zsidó disznó, németellenes és hazafiatlan áruló."* A New York-i lap még azt is megemlíti hasonlóan a Münchener Post-hoz, hogy Hitler kemény diszkriminációt is meghirdetett: *"Az irodalom és a művészet, és minden általános művelődési területen el kell utasítani vagy minimalizálni kell azokat a teljesítményeket, amelyeknek a szerzője vagy alkotója feltehetően zsidó vagy zsidó származású."* A New York Times érdekes módon mindehhez azt a jóslatot fűzte, hogy mihelyt a nemzetiszocialistákat tápláló talaj kimerül, a náci kísértet el fog tűni. Ami megmarad az egy kicsi és elégedetlen burzsuá párt lesz. A New York Times-nak ez a jóslata egybecsengett több hasonló újságéval, amely szerint Hitler hamarosan nyom nélkül el fog tűnni a világpolitika színpadáról. A Münchener Post azonban tudta, hogy ez nem így van s bátor munkatársai az utolsó pillanatig figyelmeztették erre nemcsak a bajorokat és a németeket, de a világ népeit is.

1932-ben Hitler népszerűsége megrendült és egész Bajorországban érezni lehet, hogy ingadoznak korábbi szilárd támogatói. Azért, hogy megerősítse a kibontakozó Hitler-ellenes érzelmeket, a Post közreadott egy **Ernst Röhm**-tól származó 1932. január 15-ére keltezett terhelő tartalmú rendelkezést. Ez utasításokat ír elő az SA csapatok számára, hogy akcióikhoz milyen útvonalakat vegyenek igénybe. A Post címfelirata így hangzott: "Készek a polgárháborúra - a nácik felvonulási terve". A kormányzat nyomban válaszolt erre a leleplezésre és átmenetileg betiltották Bajorországban az SA és az SS tevékenységét. Ez a tény önmagában mutatja, hogy a Münchener Post bizonyos kivételes helyzetekben igenis képes volt nemcsak a közvéleményt, de a kormányzat döntéseit is befolyásolni, és hacsak rövid időre, de képes volt korlátozni Hitler és Hívei tevékenységét.

A legérzékenyebb ponton érintették a náci vezért a Post-nak azok az 1932-ben megjelent cikkei,

amelyek **Geli Raubal** halálára vonatkoztak. A Post azt próbálta kideríteni, hogy Hitlert milyen kapcsolat fűzte rendkívül csinos unokahúgához, aki az ő müncheni lakásában élt, és milyen köze volt tragikus halálához. Ma már ismert tény, hogy Hitler rokonságon túlmenő, mélyebb emóciókat ápolott unokahúgával szemben, de az nincs bizonyítva, hogy szexuális kapcsolat is lett volna közöttük. Minden esetre széles körben terjedtek az ezzel kapcsolatos spekulációk. A Post megírta, hogy halálát megelőzően éles vita volt Hitler és unokahúga között, mert Geli Raubal vissza akart térni Bécsbe. A Post szerint a fiatal nő arccsontja eltörött vagy a kirobbant veszekedés, vagy pedig esetleg egy másik konfliktus alkalmával. Több forrás is arra utal, hogy ebben az időszakban Hitler közel járt ahhoz, hogy végezzen magával. Ezt erősítik meg azok is, akik ebben az időben a közeli munkatársai voltak. Hitler ügyvédje, Hans Frank, aki perrel fenyegette meg a Post-ot a **Geli Raubal**-ról írott cikkek miatt, beszámolt arról, hogy Hitler panaszkodott: "nem képes ránézni egy újságra sem és a szörnyű rágalom-hadjárat megöli őt."

Hitler 1933. január 30-án Németország kancellárja lett és ez megpecsételte a Münchener Post sorsát. A nácivezér felemelkedése még Ludendorff tábornokot is megdöbbentette. Így figyelmeztette a német államelnököt, Hindenburgot: "Ünnepélyesen megjósolom, hogy ez az átkozott ember szakadékba taszítja országunkat, és elképzelhetetlen nyomorúságot hoz nemzetünkre. A jövő nemzedékei még a sírjában isátkozni fogják azért, amit tett." A Post természetesen egyetértett Ludendorff-val és folytatta tovább küzdelmét Hitler ellen. Még 1933. januárjában folytatta azt a sorozatát, amelyben **Herbert Hentsch** meggyilkolása kapcsán a lap összefoglalta a Hitler-parancsnokság alatt működő **halálbrigádok** tevékenységét.

A fiatal Hentsch-et a náciik beszervezték, de az SA suhancok megölték, mert állítólag megszegte a pártfegyelmet. A Post beszámolója szerint kivégzői "Heil Hitler!" felkiáltással agyonverték. Még februárban is folytatta a Post a náci párt kilengéseiről szóló beszámolóit. 1933. március 9-én azonban a nemzetiszocialisták betiltották az utolsó ellenzéki lapot is. A Münchener Post és valamennyi szocialista újság épületeit, szerkesztőségeit lerohanták. A Post irodáit is egy SA rohamosztag dúlta fel és az újság példányait ismét az utcán égették. A rendőrség jelen volt, de nem avatkozott közbe. A lap munkatársait, szerkesztőit koncentrációs táborokba hurcolták. A müncheni lap ellenállását azért is érdemes tovább kutatni, mert megvilágítja, hogy Hitler leküzdhető ellenfél lehetett volna, ha a vele szemben álló erők is megkapják ugyanazt a pénzügyi, gazdasági és politikai támogatást, mint amit Hitler és mozgalma kapott. Minthogy a történelmet nem lehet megváltoztatni, továbbra is nyitva marad a kérdés meg lehetett-e volna állítani Hitlert és elejét lehetett-e volna venni mindannak a tragédiának, amivel hatalomra kerülése járt az emberiség számára.

A háttérerők hatalomra segítik Hitlert

Hitler számára az utat a versailles-i békediktátum minden józan megfontolást félretevő feltételei készítették elő. A szorongatott német társadalom így ki lett szolgáltatva vagy egy bolsevik típusú, vagy pedig egy nemzetiszocialista típusú diktatúrának. Ennek ellenére Hitler nem került volna hatalomra, ha a nemzetközi bankárok hatalmas összegekkel nem támogatják.

A hivatalos történetírás eredményeként az ment át a köztudatba, hogy **Fritz Thyssen** német iparmágnás és üzlettársai finanszírozták Hitlert és pártját a hatalom átvétele érdekében Németországban. Fritz Thyssen könyvet is írt azzal a címmel, hogy: "I paid Hitler" - "Én finanszíroztam Hitlert", amelyben részletesen beszámol arról, hogy 1923. októbere óta miként támogatta nagy összegekkel Hitlert. Ezt a tényt egyébként amerikai diplomata már nemcsak észlelte, de hivatalosan jelezte is 1932-ben Berlinből. **Averell Harriman**, aki 1924-et megelőzően Európában tartózkodott, megállapodott Thyssen-nel, hogy létrehoznak egy bankot New York-ban. Harriman és társai lennének ennek a pénzintézetnek az igazgatói. Thyssen elküldte bizalmi emberét H. J. **Kouwenhoven**-t az Egyesült Államokba, hogy állapodjon meg e tervnek a részleteiről. Harriman 1922-ben azért utazott Berlinbe, hogy felállítsa ott a W.A. Harriman and Co. német kirendeltségét George Walker elnökségével.

A Union Banking Corporation-t formálisan 1924-ben hozták létre, mégpedig a W.A.Harriman and Co. manhattani központja részeként. Ez a cég össze volt fonódva a Thyssen tulajdonában lévő **Bank voor Handel en Scheepvaart** (BHS) pénzügyi intézménnyel Hollandiában. Megállapítható, hogy a UBC kezdettől fogva olyan pénzekkel gazdálkodott, amelyeket nagyrészt a Thyssen érdekeltségi körébe tartozó holland banktól kapott. A Harriman által irányított pénzügyi és gazdasági hálózat irányította a németországi Thyssen Bank külföldi vállalkozásait.

A Thyssen-féle náci vállalkozás New York-i részlegének az idősebb George Bush apja volt az elnöke. 1942-ben az amerikai kormány jelentése megállapította, hogy a Bush által irányított bank szorosan összefonódott a **Vereinigte Stahlwerke**-vel, azaz az Egyesült Acélművekkel, amelyet maga Fritz Thyssen és két testvére irányított. A II. Világháború után az amerikai törvényhozás, a Kongresszus munkatársai felkutatták a Thyssen-érdekeltségeket, így a **Union Banking Corporation**-t és a vele kapcsolatban álló német vállalkozásokat. A tanulmány kimutatta, hogy a Thyssen tulajdonában lévő Egyesült Acélművek állította elő a hitleri Németország öntöttvas termelésének több mint az 50%-át, hengerelt vas- és acélárújának több mint 40%-át, horganyozott lemezeinek 39%-át, a csövek és vezetékek 45%-át, a drótok 22%-át és a robbanóanyagok 35%-át.

Prescott Bush 1926-ban lett a W.A. Harriman and Co. nevű cég alelnöke. Ugyanebben az évben Harriman és Bush közeli barátja létrehozott egy új óriásszervezetet Fritz Thyssen számára, aki viszont Adolf Hitler legfőbb pénzügyi támogatója volt. Az új Német Acélművek Németország legnagyobb ipari korporációja volt és **Clarence Dillon** Wall Street-i bankár szervezte meg. Dillon-t régi barátság fűzte Prescott Bush apjához. Viszonzásul Thyssen lehetővé tette, hogy a **Dillon Read Company** több megbízottja is a Német Acélművek igazgatóságában foglaljon helyet.

A munkamegosztás úgy alakult, hogy Thyssen-nek bizalmas számlái voltak politikai és más célokra a **Walker-Bush** irányította bankoknál és cégeknél. A Német Acélművek a Dillon Read cégen keresztül intézte pénzügyeit. Nem egyszerűen politikailag semleges tevékenységről volt szó, hanem kifejezetten olyanról, amely elősegítette Hitler és pártja tevékenységét.

Averell Harriman kapcsolatban állt Olaszország fasiszta diktátorával, **Benito Mussolinivel** is. Az 1929-ben elkezdődött Nagy gazdasági és pénzügyi válság nemcsak Amerikát rázta meg, de megbénította Németországot és Nagy-Britanniát is. A válság arra szorította Prescott Bush-t, hogy még odaadóbban szolgálja megbízottait és válságos helyzetben is megszilárdítsa pozícióját. **Ez volt az az időszak, amikor a háttérhatalom angol és amerikai hálózatának a vezérkara úgy döntött, hogy Hitlert és pártját hatalomra segíti Németországban.** A Harriman-féle cég, amely ekkor már szilárdan megvetette lábát Németországban, de a Szovjetunióban is, fuzionált a brit-amerikai beruházó céggel a Brown Brothers-zel, 1931. januárjában. Az új **Brown Brothers-Harriman** cég irányítását a Harriman testvérek mellett Prescott Bush és Thatcher M. Brown látta el. Csatlakozott később hozzájuk **Robert A. Lovett**, aki hamarosan a **Union Pacific Railroad**-nak, az Egyesült Államok legnagyobb vasúttársaságának az élére került.

Érdemes utalni rá, hogy a Brown Testvérek olyan hagyománnyal rendelkeztek, amely jó összeegyeztethető volt a Hitler hatalomra segítését célzó tervvel. A Brown Testvéreknek kirendeltségeik voltak az Egyesült Államokban, valamint Angliában és az ő cégüknek a hajói szállították a déli államokban rabszolgamunkával előállított gyapot 75%-át a nagy-britanniai feldolgozóüzemekbe. 1931-ben a világ pénzügyeit ténylegesen a Bank of England kormányzója, **Montagu Collet Norman** irányította, aki korábban a Brown Brothers cég partnere volt. Nagyapja a Brown Brothers cég főnöke volt az amerikai polgárháború idején. **Montagu Norman-ról viszont közismert, hogy Hitler legodaadóbb támogatója volt a brit uralkodó körökben.** Norman-nek ez a szoros kapcsolata a Brown Brothers céggel igen lényeges volt abból a szempontból, hogy a háttérhatalom "Hitler-tervének" a kivitelezését ez a cég irányítsa.

1931-ben Prescott Bush volt a Brown Brothers Harriman cég New York-i központjának az első embere. Prescott partnere pedig Montagu Norman szoros barátja Thatcher Brown volt. Montagu

Norman mindig nála szállt meg, amikor New York-ba utazott. Prescott Bush elsősorban a cég németországi tevékenységét irányította. Thatcher Brown pedig a cég angliai tevékenységét ellenőrizte.

Hitler Németország kancellárja

Adolf Hitler **1933. január 30-án** lett Németország kancellárja és **március 23-án** pedig teljhatalmú diktátora. Az úgynevezett Reichstag-pert követően Hitler azt követelte a német törvényhozás két házától, a Reichstag-tól és a Reichsrat-tól, hogy hatalmazza fel négy évig tartó időtartamra olyan törvények kibocsátására is, amelyek akár az alkotmánnyal is ellenkeznek. Ehhez az alkotmányt is módosító döntéshez szükséges volt, hogy a képviselőház (Reichstag) tagjainak a kétharmada jelen legyen és a jelenlévőknek a kétharmada már meghozhatta a kívánt alkotmánymódosítást. Ily módon Hitlernek sikerült a polgári pártok, köztük a centrum pártok hozzájárulásával megszereznie ezt a kétharmados többséget. A jelen lévő **538** képviselőből **444** mondott igent. A **94** szociáldemokrata képviselő viszont elutasította Hitler kezdeményezését. A **81** kommunista képviselő nem volt jelen, mert vagy letartóztatták őket a Reichstag gyűjtogatással kapcsolatban, vagy pedig illegalitásba vonultak. **26** szociáldemokrata képviselő is távol maradt.

Ezt a négy évre tervezett diktatori teljhatalmat a későbbiekben többször is meghosszabbították. A **felhatalmazási törvénnyel** együtt járó kivételes állapot ténylegesen 1945. májusáig érvényben volt, vagyis a hitleri Harmadik Birodalom összeomlásáig. 1933-ban Hitler mindvégig maga mögött tudhatta a **Wall Street és a City of London** támogatását. A Bush-Harriman szervezet fontos szerepet játszott ebben a támogatásban. A Thyssen tulajdonában Német Egyesült Acélművek valamint a Hamburg-Amerika Line nevű szállítmányozási cég tulajdonosai és irányítói ugyancsak fontos szerepet játszottak a nemzetiszocialista kormányzat támogatásában.

Fritz Thyssen a II. Világháború után **Nürnberg**-ben elmondta a győztes szövetséges hatalmak öt kihallgató képviselőinek a nemzetiszocialista pártnak nyújtott pénzügyi támogatás részleteit:

"1930-ban vagy 31-ben közöltem Hitler helyettesével, **Rudolf Hess**-szel, hogy elintézek számára egy hitelt egy rotterdami holland banknál (Bank voor Handel en Scheepvaart - BHS), amely Harriman Bush érdekeltségébe tartozott. Az ügyet elrendeztem, mégpedig úgy, hogy ő (Hess) visszafizeti három éven belül. Azért választottam a holland bankot, mert nem akartam kapcsolatba lépni német bankokkal az én helyzetemben. Úgy gondoltam, hogy helyesebb holland bankkal lebonyolítani a tranzakciót és feltételeztem ezek után kissé jobban a kezemben tudom tartani a nácikat."

...

"A hitel 250-300 ezer aranymárka összeget tett ki, vagyis nagysága megegyezett azzal, amit már korábban is adtam. Ezt a kölcsönt visszafizették részben a holland banknak, de úgy vélem, hogy bizonyos része még mindig esedékes..."

Thyssen politikai célzatú pénzadományainak a teljes összege jóval meghaladja az egymillió dollárt, amely mai értéken átszámolva megközelíti a **80 millió dollárt**. Ez hatalmas összeg volt abban az időszakban, amikor a nemzetközi pénzügyi embargó következtében nagy pénzhiány volt Németországban.

Friedrich Flick volt a Német Egyesült Acélművek társtulajdonosa, aki Fritz Thyssen-nek nemcsak szoros üzlettársa volt, de időnként még versenyeztek is egymással. A nürnbergi per előkészületei során az amerikai kormány illetékesei megállapították, hogy Flick egyike volt azon vezető pénzügyi és ipari vezetőknek, akik **1932-től** jelentős összegekkel támogatták a náci pártot, elsősorban a **Himmler** irányítása alatt álló **"Circle of Friends"** (Baráti kör) tagjaként nyújtottak nagy összegű támogatásokat az **SS-nek (Die Schutzstaffel - Véderő)**. Flick-ék Thyssen-hez hasonlóan elsősorban azért pénzelték a nemzetiszocialistákat, hogy fenntarthassák az egyenruhájukról

feketeingeseknek nevezett **SS-t**, valamint az ugyancsak egyenruhájukról barnaingeseknek nevezett **SA-t (Sturmabteilung - Rohamosztig)**.

A **Flick-Harriman** üzleti vállalkozást közvetlenül **Prescott Bush**, idősebb George Bush apja ellenőrizte, valamint nagyapja **George Walker**. A Harriman-Walker Union Banking Korporáció lehetővé tette, hogy ellássák a Német Egyesült Acélművek számára a bankári teendőket és így Friedrich Flick bankárai lehettek. Flick révén viszont közvetlenül részt vehettek 1926 óta az egész Németországra kiterjedő szerteágazó üzleti vállalkozásokban.

A **Harriman Fifteen Corporaion** nevű cég, (amelynek elnöke George Walker volt, és két igazgatója pedig **Prescott Bush** és **Averell Harriman**) meghatározó tulajdoni hányaddal rendelkezett a **Silesian Holding Co.**, a Sziléziai Holding Korporációban, amikor az 1931. januárjában egybeolvadt a Brown Brothers nemzetközi céggel. Ez szoros kapcsolatban állt az Averell Harrimann elnök által irányított **Consolidated Silesian Steel Corporation**-nel. Ez az amerikai tulajdonosi csoport rendelkezett az acélgyártás, a szén és cinkbányászat egyharmadával Németországban és Lengyelországban. **Friedrich Flick** pedig a másik kétharmad tulajdonosa volt.

A nürnbergi per ügyészei megállapították, hogy Friedrich Flick hatalmas szén- és acél, valamint termelőüzemek tulajdonosaként és irányítójaként 1938-ban elnyerte a **Wehrwirtschaftsführer** (hadiipari-vezér) kitüntető címet, amelyet a Harmadik Birodalomnak csak azok a nagyiparosai kaptak meg, akik kiemelkedő érdemeket szereztek a fegyverkezésben. A hitleri hadigépezet felépítésében kulcsszerepe volt az acéliparnak és a szénbányászatnak, valamint a hadiipari termelésnek, amely nagyarányban alkalmazta a kényszer-jellegű munkavégzést. Friedrich Flick-et a nürnbergi per során hétévi szabadságvesztésre ítélték, amelyből három évet le is töltött. New York-i és londoni kapcsolatai révén Flick az 1970-es évekig vezető szerepet játszott a német gazdaságban és milliárdosként távozott az élők sorából.

1934. márciusában a Német Acélművek Egyesült Bankkorporációja elnökeként **Prescott Bush** riasztotta a távol lévő Averall Harriman-t, mert problémák merültek föl a Friedrich Flick kapcsolatrendszerben. Bush a New York Times aznapi számából kivágott cikket küldött Harriman-nak, amelyben arról tudósítottak, hogy a lengyel kormány szankciókkal él azokkal az amerikai és német részvénytulajdonosokkal szemben, akik az ellenőrzésük alatt tartották Lengyelország legnagyobb ipari komplexumát, a Felső-Sziléziai Szén- és Acélműveket. A New York Times szerint a hibás vezetés miatt a vállalatóriás hatalmas kölcsönöket vett fel, számviteli csalásokat alkalmaz és szerencsejátékot folytat az értékpapírokkal. A vállalatbirodalom több igazgatója ellen is eljárást indítottak adócsalás miatt. Mivel német állampolgárok voltak, elmenekültek. Helyükre lengyeleket állítottak be. **Friedrich Flick** attól tartott, hogy az irányító-testület egészét lengyelekre cserélik ki, ezért úgy válaszolt a hatóságoknak, hogy megvonta a hiteleket és emiatt a lengyel igazgatók nem tudtak hiteleket fizetni. A New York Times arról is beszámolt, hogy a 25 000 főt foglalkoztató cég állította elő Lengyelország egész acéltermelésének a 45%-kát, széntermelésének pedig a 12%-kát. A részvények 2/3-ának Friedrich Flick volt a tulajdonosa, 1/3-dát pedig amerikai üzletemberek birtokolták.

Mint hogy a lengyel ipari termelés nagy részét a hitleri Németországba exportálták, a lengyel kormány úgy gondolta, hogy Prescott Bush-nak, Harriman-nak és német náci partnereiknek legalább az adókat ki kellene fizetniük Lengyelországban. Az amerikai és a náci tulajdonosok elbocsátásokkal válaszoltak. 1935-ben Harriman és George Walker bejelentette, hogy megállapodtak Berlinnel miszerint eladják a lengyel cégben lévő részvénytulajdonukat. Mindez azonban nem akadályozta azt, hogy a Bush család továbbra is szoros partneri kapcsolatban álljon a náciakat finanszírozó Friedrich Flick-kel. Valószínűleg kevesen tudták, hogy amikor 1939. szeptemberében megindult a német invázió Lengyelország ellen, a német hadsereg felszerelése olyan alapanyagokból készültek, amelyeket Flick, Harriman, Walker és Bush lényegében Lengyelországtól lopott el. Ezt kiegészíthetjük azzal, hogy amikor a német támadás után két héttel a Vörös Hadsereg is rátámadt Lengyelországra keletről, akkor a szovjet katonai járművek olyan

benzint használtak, amely a Harriman, Walker, Bush cég által működőképessé tett bakui kőolajmezőkről származott.

Három évvel később már a **Pearl Harbor** elleni japán támadás után a washingtoni kormány elrendelte a Silesian-American Corporation nemzetiszocialista német tulajdonban álló részvényeinek az elkobzását a "Kereskedés az ellenséggel" (Trading With The Enemy Act) törvény alapján. Így elkobzás alá került a részvények 49%-ka.

Hogyan ellenőrizte a Wall Street a náci kereskedelmet?

Bert Walker, aki a Silesian-American Corporation-nek az első számú igazgatója volt, megszerezte a szükséges hiteleket Harriman számára, hogy 1920-ban ismét ő irányíthassa a Hamburg-Amerika Line-t, Walker pedig megszervezte az American Ship and Commerce Corporation-t, amely a W.A. Harriman cég részeként jogosultságot nyert a Hamburg-Amerika ügyeinek az irányítására. Amikor a **Hitler-project** jelentősen felgyorsult, akkor azt a céget, amely a Harriman-Bush részesedést képviselte az American Ship and Commerce Corporation-ben, közvetlenül Prescott Bush és Bert Walker irányította. Ez a céget hívták Harriman Fifteen Corporation-nek. Prescott Bush-nak csak át kellett sétálni New York-ban a Brown Brothers Harriman cég Wall Street-i felhőkarcolójából a One Wall Street-en lévő Harriman Fifteen Corporation-be, amelyet egyébként G.H. Walker Corporation-nek is hívtak, s amely cég leányvállalatának pedig a **Broadway 39** szám alatt voltak az irodái. Ez volt az otthona korábban a régi W.A. Harriman cégnek, valamint itt voltak az irodái az American Ship and Commerce Corporation-nek és a Union Banking Corporation-nek is.

Az olvasót zavarhatja e sok vállalati név és a köztük lévő kapcsolat, de csak így lehet bemutatni, hogy Bush-éknak a Hamburg-Amerika Line nevű cége valójában a tengelyét alkotta annak a nagyszabású gazdasági programnak, amelynek a célja Hitler pénzügyi-gazdasági támogatása volt. Averall Harriman és Bert Walker 1920-ban vette át a nagy német szállítmányozási világcég irányítását, amely az I. Világháború alatt és előtt a Max Warburg által irányított bankkonzorcium érdekeltségi körébe tartozott. A cég ügyvezető igazgatója, Wilhelm Cuno későbbiekben az Angol-Német Baráti Társaság tagja lett. 1930-32-ben **Wilhelm Cuno igen jelentős összegekkel támogatta a náci pártot, amikor kampányt folytatott Hitler hatalomra juttatása érdekében.**

Albert Vögler, a Thyssen Flick Német Acéltröszt ügyvezetőjeként, amely cégnek a Bush családhoz tartozó Union Banking volt a New York-i képviselete, és aki a Harriman Bush Hamburg-Amerika Line-nál is igazgató volt, 1930 és 1933 között nagy összegekkel csatlakozott Thyssenhez és Flickhez. Vögler oroszlánrészt vállalt magára a náci párt hatalomra segítésében.

A Schröder bankár család is kulcsszerepet játszott Harriman és Prescott Bush náci támogató tevékenységében. Elsősorban a Harriman-hez és a Bush-hoz tartozó két jogással tartották a kapcsolatot - név szerint Allen Dulles-szal és John Foster Dulles-szal. Ők nem akármik voltak, hiszen az egyikük a CIA igazgatója lett, a másik Dulles fivér pedig Eisenhower elnök külügyminisztere.

Kurt von Schröder báró, aki a hatalmas **Thyssen Öntőműveknek** volt az egyik társigazgatója **Johann Gröningerrel együtt**, aki viszont Prescott Bush New York-i bankjának volt az egyik partnere. **Kurt von Schröder báró volt annak a szervezettnek a pénztárosa, amelynek a feladata volt a náci párt két magánhadseregének a finanszírozása.** Ez volt az SS és az SA. A pénz Friedrich Flick-en, Kurt von Schröder-en át jutott az Angol Bank elnöke - **Montagu Normann** - által protezsált **Hjalmar Schacht**-hoz, aki viszont a végső elrendezést végezte Hitler és kormánya számára. Csak emlékeztetjük az olvasót, hogy Hjalmar Schacht a Reichsbank, a Német Központi Bank elnöke volt és éveken át a gazdasági csúcsminiszter Hitler kormányában.

Még mindig a Schröder családnál maradva, **Rudolf von Schröder** báró, alelnöke és igazgatója volt a Hamburg-Amerika Line-nak és szoros barátja **Averell Harriman**-nek. Rudolf Schröder unokáját,

Johann Rudolf-ot 1932-ben New York-ba küldte Prescott Bush Brown Brothers Harriman cégének az irodáiba Hitler választási győzelmének az estélyén. Érdemes kitérni a Harriman Bush szállítmányozási cég 1932-es tevékenységére, mert megvilágítják annak a háttérhatalomnak a tevékenységét, amelynek mint láttuk nem kis köze volt ahhoz, hogy Hitler és rendszere hatalomra kerülhetett.

Az amerikai követség Berlinből jelentette Washington-ba, hogy a választási kampány igen sok pénzbe került, mert rendkívül drága a mintegy 400 ezer fős magánhadseregnek a fenntartása. E magánhadsereg finanszírozása a figyelem középpontjába állította a náci pártot és a Hitler magánhadseregét finanszírozó bankárokat. Németország alkotmányos kormányszata a nemzeti önrendelkezés védelmében lépéseket tett a náci párt magánhadseregeinek, az SS-nek és az SA-nak a felosztatására. Az Egyesült Államok berni követsége azt jelentette, hogy a Hamburg-Amerika Line vásárolt és szétszított olyan propaganda anyagokat, amelyek támadták a törvényes német kormányt, amely az utolsó pillanatban kísérletet tett, hogy megrendszabályozza a hitlerista fegyvereseket.

A hitlerizmus német ellenzői közül több ezret agyonlőttek vagy megfélemlítettek a náci barnaingesek. **Samuel Pryor**, akit "a halál kufaraként" emlegettek, a Union Banking Corporation-nek, valamint az American Ship and Commerce Corporation-nek volt az alapító igazgatója. Pryor ezen kívül a Remington Arms nevű hadivállalat irányítótestületének az elnöke is volt. Pryor kulcsszerepet játszott a **Hitler Project**-ben és ezt a szerepét jelentősen erősítette az, hogy a Bush család partnereként intenzíven részt vehetett a náci párt pénzügyi és kereskedelmi kapcsolataiban. Az Egyesült Államok Szenátusának az illetékes bizottsága a **Remington** céget alaposan ellenőrizte, miután az kartell-megállapodást kötött robbanóanyagok gyártásáról az **IG Farben** nagy német vállalattal, amely egyben amerikai vállalat is volt. A vizsgálódó szenátorok megállapították, hogy a **németországi privát fegyveres csoportok csaknem teljesen amerikai fegyverekkel voltak ellátva**. Mindenféle lőfegyver érkezett az Egyesült Államokból Antwerpen érintésével. Hollandiából aztán hatósági vizsgálat és beavatkozás nélkül jutottak a fegyverek és lőszer a Németországba. Bizonyítottnak vehető, hogy mind a hitleristák, mind a kommunisták ily módon jutottak fegyverhez. Ebben az időben a Thomson géppisztolyok és revolverek voltak a legnépszerűbbek.

Hitler hatalomra kerülése figyelemre méltó változásokat eredményezett a Hamburg-Amerika Line szállítmányozási és hajózási óriáscégnél. Prescott Bush American Ship and Commerce nevű cége értesítette **Max Warburgot**, (a Warburg Bankház akkori irányítóját, egyben **Hjalmar Schact** birodalmi bankelnök főtanácsadóját, aki az I. Világháború idején a német titkosszolgálat irányítója volt, és testvére annak a **Paul Warburnak**, akinek a Rothschild-ház megbízásából kulcsszerepe volt a Federal Reserve System létrehozásában az Egyesült Államokban) hogy **1933. március 7-től ő az amerikai cég hivatalos képviselője a Hamburg-Amerika igazgatótanácsában. Max Warburg már március 27-én azt válaszolta, hogy nem kell aggódniuk, mert Hitler kormányszata jó Németország számára:**

"Az elmúlt néhány évben az üzleti tevékenység lényegesen jobb volt, mint amire számítottunk, de ennek hatása csak néhány hónap múlva válik érezhetővé. Ténylegesen szenvedőalanyai vagyunk annak az aktív németellenes propagandának, amely számos kellemetlen következménnyel járt. Ezek a túlfűtött választási kampány természetes következményeinek a megnyilvánulásai, amelyeket azonban túlságosan felnagyítottak a külföldi sajtóban. A (Hitler-) kormány szilárdan elkötelezte magát a társadalmi béke és a közrend fenntartásában és szilárd meggyőződése, hogy ebben a vonatkozásban nincs ok semmiféle riadalomra."

Hitler hatalomra kerülésének ez a fajta jóváhagyása az igen nagy tekintéllyel rendelkező zsidó pénzember részéről, pontosan az volt, amire Harriman-nek és Bush-nak szüksége volt, minthogy ők az Egyesült Államokban komoly aggodalomra számítottak, amely akadályozhatta volna az ő

nácikkal folytatott üzleti kapcsolataikat.

1933. március 29-én, tehát mindössze két nappal rá, hogy Max Warburg elküldte az idézett levelet, a levélíró fia, **Erich Warburg**, táviratozott unokatestvérének **Frederick M. Warburg**-nak, aki a Harriman vasúthálózat igazgatója volt. Ebben Erich arra kérte unokatestvérét, hogy minden befolyását vesse latba a náciellenes tevékenység leállítására Amerikában, beleértve a különböző atrocitásoknak a tömegtájékoztatói eszközökben való terjesztését és a barátságtalan propaganda leállítását a sajtóban és a nagygyűléseken. Frederick válaszában közölte, hogy egyetlen felelősségteljes csoport sem sürgeti a bojkottot a német árukkal szemben, kivéve néhány túlzottan aggódalmaskodó egyént. 1933. március 31-én az **American Jewish Committee** (az Amerikai Zsidó Bizottság), amely a Warburg család befolyása alatt álló társadalmi szervezet volt, valamint a **B'nai B'rith** közzétett egy közös nyilatkozatot arról, hogy nem támogatja Németország elleni amerikai bojkott meghirdetését. A közlemény azt javasolta, hogy ne kerüljön sor további tömeggyűlésekre és hasonló propaganda módszerek és eszközök felhasználására.

(A B'nai B'rith 1843-ban, New York-ban alapított "Szövetség fiai" jelentésű szervezet, amely a világ legnagyobb taglétszámú zsidó közössége. A nevében szereplő "szövetség" szó Istennek a zsidósággal kötött szövetségére utal. A szervezet máig változatlan alapelve a zsidóság egységének megteremtése az évezredek összetartozás és sorsközösség alapján. Céljaihoz kapcsolódik a fellépés a rasszizmus és különösen az antiszemitizmus ellen.)

Az Amerikai Zsidó Bizottság és a B'nai B'rith, ez utóbbi egyébként az Anti-Defamation League (ADL - Rágalmazás-elleni Liga) létrehozója is, ezt követően szigorúan tartotta magát ahhoz az irányvonalhoz, hogy **nem támadják Hitlert**. Az 1930-as években, miközben más zsidó szervezetek és antifasiszta mozgalmak felleptek a hitleri rendszer túlkapásai ellen, az említett szervezetek ettől tartózkodtak. Itt érzékelhetjük, hogy a Harriman-Bush pénzügyi és üzleti kapcsolatok összefonódtak bizonyos zsidó és cionista vezető körökével. Ezért azt is feltételezhetjük, hogy talán ez lehetett az egyik oka annak, hogy a hivatásos nácivadászok eddig még nem fedezték fel, milyen üzletekből is származott például a Bush-család hatalmas jövedelme a két világháború között.

A **Hamburg-Amerika Line (a HAPAG)** náci felügyelet alatt egyesült az észak-német LLOYD vállalattal, majd pedig fuzionáltak Prescott Bush American Ship and Commerce nevű cégével. Így jött létre a ma is létező **Hapag-Lloyd**. A cégnek a New York-i irodájába zavartalanul áramlottak a náci propaganda-anyagok és ez a szállítmányozási és hajózási cég támogatta a nácibarát amerikai újságokat.

1933. májusában - néhány hónapra Hitler hatalomra kerülését követően - Berlinben megállapodást kötöttek az Egyesült Államokkal. A Harriman International Co., amelyet Averell Harriman unokatestvére irányított, egy olyan 150 vállalatot tömörítő szindikátus főnöke lett, amely a hitleri Németországból az Egyesült Államokba irányuló valamennyi exportot ellenőrizte. A szerződést személy szerint **John Foster Dulles**, **Max Warburg** és **Kurt von Schröder** kötötte meg. John Foster Dulles-nak abban is kiemelkedő szerepe volt, hogy a Hitler által kiadott utasításoknak megfelelően átütemezték a német vállalatoknak az adósságát. Ennek az adósság-átütemezésnek az egyik következménye az volt, hogy az így felszabaduló összegeket a náci állam gyorsított fegyverkezésére lehetett fordítani. Talán már ennyi adat felsorolása is elegendő annak a bizonyításához, hogy a hitleri rendszer hatalomra kerülése jövedelmező üzletnek bizonyult Prescott Bush számára és jelentősen hozzájárult a Bush vagyon növekedéséhez.

Webster G. Tarpley és **Anton Chaitkin** az idősebb George Bush-ról írt könyvük (George Bush: The Unauthorized Biography - Nem engedélyezett életrajz, 1992. Washington) 11. oldalán megírják, hogy Harriman-ék miként bérelték fel Hitlert. Nem volt tehát elkerülhetetlen, hogy milliókat mészároljanak le származásuk miatt a fasizmus és a II. Világháború idején. Egyes bankárok és üzletemberek a válság egy kritikus pillanatában az eseményeket meghatározó nácibarát döntéseket hoztak Németország határain túl. Ezek a náci akciókra vonatkozó döntések sokkal

keményebbek voltak, mint azok, amelyeket a történészek az "appeasement", azaz a megalkuvás politikájaként tárgyalnak. **Fontossága miatt megismételjük: a háttérhatalom rejtett döntési központjaiban határoztak arról, hogy a nácikat hatalomra segítő mintegy négyszázezer fős magánhadsereget - ma terroristáknak is nevezhetnénk őket - felfegyverzik és finanszírozzák. A Harriman családhoz tartozó Hamburg-Amerika Line 1932-ben megakadályozta, hogy ezeket a pártmilíciákat a törvényes német kormány feloszlassa.**

Az 1929-től 1931-ig tartó nagy gazdasági összeomlás csődbe kergette a Wall Street által támogatott Német Acéltrösztöt is. Amikor a berlini kormány átvette a trösztnek a részvényeit, azok az érdekcsoportok próbálták megszerezni őket, amelyekhez Konrad Adenauer és a náci-ellenes Katolikus Centrumpárt is tartozott. Az angol-amerikai Montagu Normann és a Harriman-Bush Bank közbelépett és elintézte, hogy a nácibarát Fritz Thyssen-hez kerüljön a részvények többsége. Ily módon Thyssen folytatni tudta Hitler és mozgalma, valamint magánfegyveresei finanszírozását.

Az 1920-as években a versailles-i békediktátum következtében Németországot valósággal kirabolták a londoni és New York-i székhelyű bankár-érdekszövetséghez tartozó pénzemberek. Ez a pénzügyi eszközökkel történő fosztogatás készítette elő a német társadalmat arra, hogy fogékony legyen Hitler uszító propagandájára. Mihelyt megszilárdult Hitler személyes diktatúrája, az angol-amerikai pénzemberek megtalálták az adósság-szolgálati terhek csökkentésének a módját, és így lehetővé tették, hogy a felszabaduló összegeket a nemzetiszocialista diktatúra Németország felfegyverzésére fordítsa. Az észak-német Llyod hajózási vállalat, amely fuzionált a Hamburg-Amerika Line-nal, egyike volt azoknak a német vállalatoknak, amelyek később megtagadták adósságszolgálati terheik fizetését Hitler rendelete alapján. Ezt a rendeletet viszont John Foster Dulles és Hjalmar Schacht dolgozta ki.

Max Warburg harmadik testvére, Felix Warburg, aki Jacob Schiff lányát vette feleségül és a Kuhn and Loeb nevű cég irányítója volt, egyben gondoskodott arról is, hogy New York-ban végrehajtsák a Hitler finanszírozásával kapcsolatos tervet. A Kuhn and Loeb pénzintézet arra kérte az észak-német Lloyd részvénytulajdonosait, hogy fogadják el a lényegesen alacsonyabb hozamot biztosító részvényeket, amelyeket a Kuhn and Loeb bankház bocsátott ki a sokkal értékesebb Hitler-előtti kötvények helyett.

Az Amerikai Zsidó Kongresszus, egy másik zsidó szervezet, felbérelte Jacob Chaitkin New York-i ügyvédet, hogy legyen a náci Németország elleni bojkott jogi vezetője. Az Amerikai Munkaszövetség együttműködött a zsidó szervezetekkel és más csoportokkal egy import-ellenes bojkott megvalósításában. Ugyanakkor az Egyesült Államokkal folytatott náci kereskedelem a Harriman érdekcsoport ellenőrzése alatt állott.

A Warburgok azt követelték az Amerikában élő zsidó közösségtől, hogy ne agitáljanak a hitleri-rendszer ellen, és ellenezték azt is, hogy csatlakozzanak a bojkotthoz. A Warburgok döntését az Amerikai Zsidó Bizottság és a B'nai B'rith pedig keresztülvitte. Minderről részletesen ír **John L. Spivak**, a **Wall Street Fascist's Conspiracy** (A Wall Street fasiszta összeesküvése) című tanulmányában, amely **1934. január 29-én és február 5-én** jelent meg a **New Masses** - Új tömegek című New York-i folyóiratban. **Spivak** a Warburgokat a Morgan Bank szövetségeseinek nevezte, de nem tett említést **Averell Harriman**-ról, akiről már akkor is ismert volt, hogy meghitt kapcsolatokat ápol a sztálinista Szovjetunió vezetőivel.

Hitler és a nemzetközi háttérhatalom

(4. rész)

A Kristályéjszaka tragédiájának háttere

Kristályéjszaka nevet kapta az a szörnyűség, ami 1938. november 9-éről 10-ére virradóra a hitleri

Harmadik Birodalomban történt. Németország városaiban, kicsikben és nagyokban egyaránt, ezen az éjszakán rátámadtak a zsidó származású német polgárok házaira, üzleteire, bevették a kirakatokat, betörték a lakásaikba és felgyújtották a zsinagógákat. Sok zsidó származású személyt letartóztattak, megvertek, sőt megöltek. A nemzetiszocialista Németország történetében ez volt az egyik legszégyenletesebb esemény.

Még olyan fanatikus náci is - mint például **Julius Streicher** - fel voltak háborodva, amikor november 10.-én reggel eljutottak hozzájuk az éjszaka történetek hírei. Nyomban felmerült a kérdés, hogy ki vagy kik felelősek a történetekért? A főáramlatú történészek hivatalos álláspontja szerint feldühödött náci bandák szervezték meg és hajtották végre a pogromot. A fő uszító pedig Dr. Joseph Göbbels propaganda-miniszter volt. Még ezek a főáramlatú történészek is elfogadják, hogy maga Hitler elképedve fogadta a hozzá befutó jelentéseket, és megtiltotta, hogy jelenlétében bárki is beszéljen azokról. Göbbels arról panaszkodott, hogy neki kell megmagyaráznia a német népnek és a világnak ezeket a szörnyűségeket, és fogalma sincs arról, hogy milyen hihető magyarázatot adjon rájuk. Ha valóban Göbbels lett volna a tragédia kiagyalója, akkor valószínűleg már rendelkezett volna jól átgondolt magyarázattal. Amivel végül is a közvélemény elé állt november 10.-én reggel, nem volt egyáltalán meggyőző, és a német lakosság többsége egyáltalán nem hitt neki. Több kutató is - köztük Ingrid Weckert - olyan tényeket is feltárt, amelyek ellentmondanak a hivatalosan elfogadott álláspontnak.

Ismerkedjünk meg a hivatalos verzióval

1938. október elején a lengyel kormány bejelentette, hogy valamennyi lengyel útlevelet elveszti érvényességét a hónap végéig, hacsak felülbélyegzéssel nem hosszabbítják meg érvényességüket. Ilyen felülbélyegzéshez azonban csak Lengyelországban lehetett hozzájutni. Az intézkedés valódi célja az volt, hogy véglegesen megszabaduljanak azoktól a lengyel zsidóktól, akik külföldön éltek, nagyrészt Németországban. A mintegy 70 000 lengyel származású zsidó az I. világháború után érkezett Németországba. A berlini kormány attól tartott, hogy a 70 000 lengyel zsidó így végleg Németországban marad, s hogy ezt megelőzze, tárgyalásokat kezdeményezett Varsóval.

1938. október 28-án, vagyis két nappal a határidő előtt, a német rendőrség összegyűjtött mintegy 17 000 lengyel zsidót, nagyrészt asszonyokat és gyermekeket, s a német-lengyel határra szállította őket. A deportáltak német személyvonatokon utaztak, de embertelenül össze voltak zsúfolva. Élelemmel és egészségügyi segítséggel azonban el voltak látva. A Vöröskereszt orvosai is jelen voltak ezeken a vonatokon. A lengyel határőrök meglepődtek ugyan, de megengedték, hogy a deportáltak belépjenek Lengyelországba. A varsói kormány is hasonló eljáráshoz folyamodott, mert Németországba toloncolta ki a Lengyelországban élő német zsidókat. Október 29-én a lengyel és a német kormány közös megegyezéssel leállította a zsidók kényszer-átszállítását egymás országaiba.

A kitoloncolt lengyel zsidók között volt az ekkor Párizsban élő 17 éves Herschel Feibel Grünspan családja is. November 7-én Grünspan elment a párizsi német nagykövetségre és lelőtte Ernst vom Rath követségi tanácsost. Erre az a hivatalos magyarázat, hogy Grünspan fel volt háborodva családjának a kitoloncolása miatt. Ingrid Weckert német történész, aki átvizsgálta az ügygel kapcsolatosan rendelkezésre álló dokumentumokat, azt állítja, hogy más motívumok vezették a 17 éves Grünspan-t. Közkeletű nézet szerint a német lakosság, amely felháborodott vom Rath meggyilkolása miatt, zsidó-ellenes tüntetéseket rendezett Németország szerte, lerombolta a zsidó üzleteket és felgyújtotta a zsinagógákat. Weckert elismeri, hogy az atrocitásokra sor került, de azokat szerinte nem a német lakosság szervezte. A hivatalos történetírás ezt a pogromot egyben a zsidók fizikai megsemmisítését célzó holokauszt nyitányának is tekinti. Ingrid Weckert a felkutatott tények és bizonyítékok alapján ezt a magyarázatot is tévesnek találta.

Nézzük meg közelebbről, hogy miként alakult a német és a zsidó lakosság kapcsolata a Kristályéjszakát megelőzően. Aki kutatóként ismeri a nemzetiszocialista uralom alá került Németország mindennapjainak a tényeit, az tudja, hogy ami 1938. november 9-én történt, az

teljesen eltér a megszokott normáktól. Ezek az atrocitások ugyanis nem illettek bele a náci hivatalos zsidópolitikájába, de ellenkeztek a közvélemény általános beállítódásával is. Az átlag német nem volt antiszemita, mint más országok átlagemberei, mint pl. az átlaglengyelek. A Németországban élő zsidó közösség azért nem távozott ebből az országból, mert az összes nehézség és hátrányos megkülönböztetés ellenére is elfogadhatónak ítélte életkörülményeit.

Magában a Nemzetiszocialista Pártban két különböző antiszemita frakció is létezett. Az egyik frakció tájékozottabb, műveltebb személyekből állt, míg a másik viszonylag primitív és műveletlen párttagokból. Az iskolázottabbak az "Institut zur Erforschung der Judenfrage", a Zsidókérdés Kutatóintézete körül tömörültek. Ez az Intézet számos publikációt jelentetett meg és munkatársai széleskörben előadásokat tartottak. Tevékenységük összhangban volt azzal a hivatalos náci politikával, hogy a zsidókat békésen és fokozatosan kell eltávolítani Németországból, biztosítva más országban való letelepedésüket. Az SS (Schutzstaffel - Véderő), Hitler egykori párthadseregének egyik része, teljes mértékben elkötelezte magát ennek a politikának, és elutasította a primitív és durva antiszemizmust. A vulgáris antiszemiták ezzel szemben megpróbálták felkorbácsolni a néptömegekben a zsidóellenes hangulatot. Fő szószólójuk a már hivatkozott Julius Streicher volt, a Der Stürmer (A rohamra indulók) című havilap kiadója. Durva karikatúráival igyekezett ellenszenvet felkelteni a zsidó lakossággal szemben és uszító jelmondata így hangzott: "A zsidók a mi sorscsapásunk."

A náci nem tekintették igazi németeknek zsidó polgártársaikat, mert szerintük a származásilag zsidónak minősülő destruktív szerepet játszanak minden olyan nép körében, amely megengedi nekik, hogy uralkodó szerephez jussanak. A németek és a zsidók szétválasztásával akarták megoldani ezt a problémát, vagyis arra törekedtek, hogy vándoroljanak ki Németországból. A nemzetiszocialisták ezen a ponton teljes egyetértésben voltak a zsidóság egy részét képviselő cionista mozgalommal, amely szintén arra ösztönözte a diaszpórában élő zsidó közösségeket, hogy tagjai közül minél többen vándoroljanak ki Palesztinába, és ezzel növeljék az ott igen nehéz körülmények között élő, ugyancsak szorongatott zsidó közösség létszámát.

A németországi zsidó közösség létszáma 1933-ban még a teljes lakosság egy százalékát sem tette ki. Ugyanakkor igen nagy befolyással rendelkeztek a pénzügyi-üzleti életben, valamint az ipar és a kereskedelem irányításában. Erős volt a befolyásuk a sajtóban, a kulturális és tudományos életben is. A nemzetiszocialisták ezt az érezhetően erős zsidó jelenlétet károsnak tekintették Németország számára, amely igen nehéz körülmények között próbált regenerálódni az első világháború nyomán elszenvedett hatalmas veszteségeiből. Jogi eszközöket nem alkalmaztak a németországi zsidó közösséggel szemben egészen addig, amíg nem került sor az úgynevezett zsidó hadüzenet meghirdetésére Németország ellen.

Ez az úgynevezett hadüzenet a Londonban megjelenő Daily Express hasábjain látott napvilágot 1933. március 24-én. A "hadüzenet" világszintű bojkottot hirdetett meg a német árukkal szemben. Válaszként - egy hétre rá - Németországban jóváhagyták a zsidó üzletek bojkottálását, de ez a bojkott csak egy napig volt érvényben. Hitler és Göbbels belátta, hogy egy ellenbojkott csak az új kormányzat ellen fordítaná a lakosságot. Mivel az egyetlen napig tartó bojkott szombatra esett, ténylegesen csak azokat a zsidó üzleteket érintette, amelyek nem vallásos zsidók tulajdonában voltak. A nemzetiszocialista rendszer ezt követően jogi eszközökkel próbálta meg korlátozni a zsidóság pénzügyi, gazdasági és kulturális befolyását. Az első zsidóellenes törvényt 1933. április 7-én adták ki. Ez korlátozta a zsidó származású polgároknak a jogait, de megvolt az az előnye, hogy így tudni lehetett: mégis mi az, amihez ezt követően is joguk van. A történészeknek nincs tudomásuk titkos vagy jogon kívüli egyéb eszközök igénybevételeiről a zsidó lakossággal szemben.

A hivatalos hátrányos megkülönböztetés politikája bizonyos fokig még gyöngítette is az antiszemita propaganda hatékonyságát. Amikor az átlagnémetek látták, hogy zsidó származású szomszédaikkal igazságtalanul bánnak, gyakran úgy tekintették, hogy ez sokkal nagyobb vétség és sokkal rosszabb, mint az az állítólagos veszély, amit a zsidók jelentenek a németek számára. A "Der Stürmer" által

terjesztett és felnagyított zsidó bűnözést nem tekintették a mindennapi valóság normális részének, hanem propaganda célból felfújtt kivételeknek.

Németország hivatalos politikája az volt, hogy bátorítsa a zsidók kivándorlását. A meghirdetett zsidó bojkottot követően a Palesztinában élő zsidó közösség vezetői felvették a kapcsolatot a berlini kormánnyal és felajánlották a német áruk elleni bojkott beszüntetését, legalábbis Palesztinát illetően, ha cserébe szervezeten megindulhat a német zsidók áttelepülése Palesztinába. Ennek nyomán jött létre az úgynevezett "Haavara" megállapodás 1933. májusában. Ennek az áttelepítési megállapodásnak az eredményeként megerősödhetett a palesztinai zsidó közösség. Edwin Black 1984-ben megjelentetett "The Transfer Agreement" (Az áttelepítési megállapodás) című könyvében megállapítja, hogy a folyamatos gazdasági kapcsolat a palesztinai zsidó közösség és a nemzetiszocialista Németország között "Izrael állam létrejöttében nélkülözhetetlen szerepet játszott."

A "Haavara" megállapodás lehetővé tette, hogy a zsidók kivándoroljanak Németországból és vagyonukat is magukkal vihessék. A megállapodás értelmében pénzé tett vagyonukat elhelyezhették Németországban működő, zsidó tulajdonban álló bankoknál, amelyeknek viszont kirendeltségei voltak Tel-Aviv-ban és Jeruzsálemben. Palesztinába érve hozzáférhettek vagyonukhoz. Ennek a két zsidó pénzintézetnek a vagyonát a német kormány is garantálta. Még a világháborút követően is azok rendelkezésére állt ez a vagyon, akik 1945 után vándoroltak ki Palesztinába.

A szegényebb zsidók részére a "Haavara" biztosította a minimum ezer angol fontot, ha nem rendelkeztek különleges szakértelmet igazoló bizonyítvánnyal. A Haavara megállapodás 1941. végéig - az Egyesült Államok háborúba történő belépéséig - volt hivatalosan érvényben.

Mi történt 1938. november 9-e éjszakáján?

1938-ban mintegy 1400 zsinagóga volt Németországban és ezek közül 180-at leromboltak, felgyújtottak, illetve megrongáltak. A zsidó tulajdonban lévő üzletek és áruházak száma meghaladta a százezret. Ezek közül 7500-nak betörték a kirakatait. A kár igen nagynak mondható, de kisebb annál, mint amit az 1945 után megjelent publikációk tartalmaztak. Történészek arról számolnak be, hogy a megrémült zsidó lakosság békésen tűrte a történeteket és nem tanúsított ellenállást. A már említett Ingrid Weckert számos dokumentumot nézett át és úgy találta, hogy több helyen is eredményesen léptek fel zsidók és német szomszédaik a támadókkal szemben: az utcai csöcseléket megverték és elzavarták. Egyes zsidó vezetők a rendőrség segítségét kérték, és általában kaptak is ilyen segítséget. Az erről szóló rendőri jelentések ma is a kutatók rendelkezésére állnak.

Herschel Feibel Grünspan azzal robbantotta ki az atrocitásokat - mint már utaltunk rá -, hogy meggyilkolta a diplomata, Ernst vom Rath-ot, aki egyébként nem volt a hitleri rendszer lelkes támogatója. A hivatalos történetírás szerint a 17 éves fiú kétségbeesésében cselekedett, és a családját ért sérelem miatti depressziós állapotában lőtte le áldozatát.

Grünspan azonban korábban nem sok érdeklődést mutatott családtagjainak a sorsa iránt, ezért ott is hagyta őket, mert egyedül akart élni a francia fővárosban. Amikor a francia rendőrség a kihallgatásakor tudakolta: miért lőtte le vom Rath-ot, számos egymásnak ellentmondó magyarázatot adott. Az egyik szerint nem akarta megölni. Valójában a nagykövetet akarta lelőni, de mivel nem ismerte személyesen, így hát tévedésből Rath-ot lőtte le. Egy másik verzió szerint magát akarta megölni, de ezt Hitler fényképe alatt akarta megtenni. Úgy gondolta, hogy így szimbólummá válhat saját népe számára, akiket naponta gyilkoltak Németországban. A harmadik változat szerint ő nem akart senkit megölni, noha volt nála egy pisztoly, valójában fogalma sem volt arról, hogyan kel azt megfelelően használni, az egyszerűen magától elsült a kezében. A negyedik válasz szerint nem emlékszik arra, hogy mi történt, amíg vom Rath szobájában állt. Csak azt tudja emlékezetébe idézni, hogy ott volt, de fogalma sincs, hogy miért. Az ötödik változat szerint maga sem érti az

egészet. Teljes emlékezet-kiesés történhetett nála, mert képtelen bármire is visszaemlékezni. Végül volt még egy hatodik válasza is a francia nyomozótisztek számára, amit aztán évekkel később a német hatóságok számára is megismételt. E szerint bármit is tartalmaznak indítékairól a francia rendőrség kihallgatási jegyzőkönyvei, az mind értelmetlenség. Az igazság az, hogy ő szállította a fiatal fiúkat a német diplomata számára, mert vom Rath homoszexuális volt. Azért lőtte le, mert a diplomata nem fizette ki a neki járó pénzt. Magyarázatai közül később csak ezt az egyet vonta vissza.

A ténylegesen történtek ennél sokkal egyszerűbbek. Grünspan 1936-ban, miután befejezte az alapfokú iskoláit, Hannoverbe utazott. Apja, aki szabó volt, az I. világháború után költözött át Lengyelországból Németországba. Az ifjabb Grünspan nem kedvelte a munkát és gyakran időzött Brüsszelben és Párizsban a rokonainál. 1938. februárjában lejárt lengyel útlevele, és a francia hatóságok nem hosszabbították meg tartózkodási engedélyét. Párizsban élő nagybátyja ragaszkodott hozzá, hogy Herschel távozzon az otthonából, mert nem akart összeütközésbe kerülni a hatóságokkal.

Noha Grünspan-nek nem volt sem állása sem pénze, mégis be tudott költözni egy szállodába. Ez a szálloda történetesen a befolyásos zsidó szervezet, az International League Against Anti-semitism, LICA (az Antiszemitizmus Elleni Nemzetközi Liga) hivatali helyiségeinek a közelében volt. Felmerül a kérdés, ki tartotta el a fiatalembert 1938 februárjától, és ki fizette a szállodai szoba bérét? Mint már említettük, teljesen pénztelen volt és még érvényes személy-azonossági papírokkal sem rendelkezett 1938. februárja és novembere között. Mégis nemcsak megélt, de még arra is volt pénze, hogy vásároljon 250 frankért 1938. november 7-én egy kézfegyvert, s egy órával később a német nagykövetségre menjen és ott lelője vom Rath-ot.

Grünspan-t a helyszínen letartóztatták, és a rendőrségre vitték. Noha teljesen ismeretlen lengyel zsidó volt, pénz nélkül, támogatók nélkül, mégis Franciaország egyik leghíresebb jogásza, Moro Giafferi vállalta el a rendőrségen a védelmét, mindössze néhány órával a merénylet után. Giafferi közölte a rendőrséggel, hogy ő Grünspan ügyvédje. A híres ügyvéd megérkezését megelőzően semmilyen hír nem látott napvilágot vom Rath meggyilkolásáról. Felmerül a kérdés, honnan szerzett tudomást Giafferi a halálos lövésről? Lehet, hogy előzetes tájékoztatást kapott? Elképzelhető, hogy ez megfelel a bevett gyakorlatnak, mégis felmerül a kérdés, hogy miért volt Giafferi minden habozás nélkül kész a teljesen ismeretlen külföldi ügyét felvállalni? Hiszen egy ilyen híres ügyvédnek tetemes összegeket is kell fizetni költségek és tiszteletdíj címén.

A történelemből tudjuk, hogy Giafferi a következő évek során lelkiismeretesen gondját viselte Grünspan-nek. Mielőtt azonban ezt az ügyet letárgyalták volna a francia bíróságok, kitört a második világháború. Később a Wehrmacht megszállta Franciaországot és a francia hatóságok átadták Grünspan-t a németeknek. Németországban többször is kihallgatták, de bírósági eljárást nem folytattak le ellene. Giafferi közben Svájcba költözött és onnan viselte gondját Grünspan-nak.

Németországban több hivatalos személy is bíróság elé akarta állítani és ki is tűzték a bírósági tárgyalás időpontját, de újból és újból elhalasztották. Amikor a szóbanforgó hivatalos személyek tudakolták, hogy miért nem állították bíróság elé, mindig valamilyen - a korábbtól eltérő választ - kaptak ez irányú kérdéseikre. Az ügyet beborító misztikus homály csak a háború után kezdett oszladozni, amikor egy feljegyzésre bukkantak a Grünspan akta sokszáz oldalnyi iratcsomójában. A feljegyzés szerint nem hivatalos okból mellőzik a Grünspan elleni bírósági eljárást.

A hivatalos történetírás sem tudja megmagyarázni, hogy a jogtalanságok és bűnök sorozatát elkövető nemzetiszocialista rendszert miként élhette túl a vom Rath-ot meggyilkoló Grünspan, és térhetett vissza sértetlenül Párizsba a világháborút követően. Az is kérdés, hogy miért pont a francia fővárosba, ahol újból letartóztathatták volna? De nem ez történt, hanem új nevet vett fel, és új személyazonosságához megkapta a szükséges papírokat. Kérdés, hogy kitől? Ki segített neki Párizsban?

Nemcsak Herschel, de a Grünspan család egésze túlélte a háborút. Herschel apját, anyját, bátyját és nővérét Lengyelországba deportálták, de onnan végül is ki tudtak vándorolni Palesztinába. Minderre abban az időben került sor, amikor a Palesztinába történő kivándorlás olyan személyekre volt korlátozva, akik legalább ezer angol font készpénzzel rendelkeztek. Grünspan apja, egy szegény szabó, bizonyára nem rendelkezett a négy személyhez szükséges négyezer angol font készpénzzel.

Lehet, hogy mindezekre a kérdésekre Moro Giafferi a válasz. A híres ügyvéd nem volt jótékonyssággal foglalkozó dúsgazdag személyiség, de ő volt a LICA jogi képviselője. A LICA-t 1933-ban Párizsban Bernard Lecache alapította és feladata az antiszemitizmus elleni harc volt. Ingrid Weckert szerint az 1980-as években még ugyanazon a címen működött, mint 1938-ban - neve azonban LICRA-ra változott.

Moro Giafferi neve akkor vált ismertté, amikor 1933. februárjában a berlini Reichstag épületében végrehajtott gyújtogatást követően náci-ellenes tömegtüntetést tartottak Párizsban. Ezen a tüntetésen mondott beszédében Hermann Göringet vádolta a gyújtogatással. Giafferi 1936 februárjában a svájci Davosba utazott, amikor David Frankfurter meggyilkolta a német nemzetiszocialisták svájci vezetőjét, Wilhelm Gustloff-ot. A büntetőeljárás során David Frankfurter-ről egyértelműen kiderült, hogy - egy közelebbről meg nem jelölt befolyásos szervezet - bérelte fel a gyilkosság végrehajtására.

Kik követhették el a november 9-i atrocitásokat?

A "Kristályéjszakát" követő napon igen sokan tették fel ezt a kérdést. Göbbels-nek munkaköri kötelessége volt, hogy hivatalos részről megadja a választ. Eszerint a német lakosság egy részét annyira felháborította Ernst vom Rath meggyilkolása, hogy meg akarták büntetni miatta a zsidókat. Göbbels azonban maga sem hitt ebben a magyarázatban és több személynek is elmondotta, miszerint egy titkos szervezetre gyanakodik. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy a népharag spontán kitörése ilyen jól megszervezett cselekménysorozatban nyilvánulhatott meg.

Ebben az időben a nemzetiszocialista rendszer széles körű népszerűségnek örvendett, és nehéz volt feltételezni egy olyan titkos és jól megszervezett ellenzéki mozgalom létezését, amely a pogrom mögött állhatott. Léteztek már kisebb ellenállási szerveződések, de ebben az időben még nem juthattak jelentőséghez, olyan nagy volt a nemzetiszocialista kormányzat népszerűsége és Hitler magabiztossága.

Mivel nem tudták elképzelni, hogy más szervezett erő is felléphet, így a náci vezetők önmaguk között keresték a lehetséges bujtogatót. A pártvezetők egymásra mutogattak. Hitler például azt gondolta, hogy Göbbels lehet az egyik ilyen számba jöhető bujtogató. Tény, hogy csak egyes SA emberek megbüntetésére került sor, akik közvetlenül részt vettek a pogromban, és akiket gyilkosságért, támadásért, rablásért fosztogatásért és más büntetendő cselekményekért - zsidó és német tanúk vallomásai alapján - felelősségre vontak.

Hitler minden esetre elrendelte a történetek kivizsgálását, de a bírósági eljárásokat felfüggesztette egészen addig, amíg az elkövető SA-tagokat a náci párt legfelsőbb pártbírósága felelősségre nem vonta. Ez a pártbíróság azonban csak a pártból való kizárásról dönthetett. **Walter Buch, aki** ennek a legfelsőbb pártbíróságnak az elnöke volt, jelentést készített Göringnek. Weckert áttanulmányozta ezt a jelentést, továbbá számos olyan dokumentumot, amelyek a II. világháború utáni náci bűnözők elleni perekről készültek. Ezekben megtalálhatóak több ezer felelősségre vont személynek a gyakran teljesen egybehangzó tanúvallomásai, amelyekből a német történész a következőket állapította meg:

Már 1938. november 8-án, vagyis egy nappal a pogrom előtt, ismeretlen személyek tűntek fel Hessen tartománynak a francia-német határhoz közel fekvő több kisvárosában. Ezek az

ismeretlenek felkeresték a polgármestereket és a náci párt helyi vezetőit, valamint más hivatalos személyeket, és azt tudakolták: milyen akciók készülnek a zsidók ellen vom Rath meggyilkolását követően? A megkérdezettek meglepődve válaszolták, hogy nem tudnak ilyen akciók előkészületeiről. Az említett személyek úgy tettek, mintha ezen fel lennének háborodva. Követelték, hogy tegyenek valamit a zsidók ellen, majd hirtelen távoztak. A felkeresett helyi vezetők többsége jelentette ezeket az incidenseket a rendőrségnek, illetve megvitatta a barátaival. Úgy gondolták, hogy ezek a fura alakok szélsőséges antiszemiták, és ezzel lezártak tekintették az ügyet.

Az egyik ilyen kisvárosban két SS-egyenruhába öltözött személy az SA helyi vezetőjéhez ment, aki ezredesi rangot viselt és azt parancsolta neki, hogy romboltassa le a közeli zsinagógát. Ezt mai szemmel akár természetesnek is fogadhatjuk, de aki ismeri, hogy milyen viszonyban állt egymással az SS és az SA, az tudja, hogy a két szervezet teljesen önálló volt, és az SS nem parancsolhatott az SA-nak. Az SS valódi tagjai soha nem próbálták meg, hogy parancsokat osztogassanak SA egységeknek. Mindez arra utal, hogy ezek az idegenek egyben külföldiek is lehettek, akik nem voltak teljesen tisztában azzal, hogy miként oszlanak meg a hatáskörök a nemzetiszocialista Németországban. Az SA ezredese elutasította ezeknek az "SS-eknek" a kívánságát és azonnal jelentette a történeteket feletteseinek.

Amikor ezek a provokátoroknak nevezhető személyek felismerték, hogy eredeti elképzelésük nem valósítható meg a helyi vezetőkön keresztül, akkor taktikát változtattak és közvetlenül a járőkelőket kezdték uszítani az utcákon. Egy másik hesseni kisvárosban két férfi tűnt fel a piactéren és beszédet mondott, a zsidók ellen uszítva a jelenlévőket. A hallgatóság közül egyesek valóban rárontottak a zsinagógára, de a két uszítónak nyoma veszett. Hasonló esetek fordultak elő más helységeken is. Ismeretlen személyek tűntek fel, uszító beszédet mondtak, elkezdtek kövekkel betörni az ablakokat és kirakatokat, megrohamozták a zsidó épületeket, iskolákat, kórházakat és zsinagógákat, majd pedig nyomtalanul eltűntek. Ezek a különös események már november 8-án elkezdődtek, vagyis mielőtt még Ernst vom Rath meghalt volna. Halálát csak késő este jelentették. Az a tény, hogy e különleges incidensek egy nappal hamarabb kezdődtek, mint ahogy vom Rath meghalt, azt bizonyítja, hogy a "Kristályéjszaka" valódi oka nem a német diplomata halála feletti felháborodás volt.

Az igazán jól megszervezett és széles körű akciókra november 9-én, az esti órákban került sor. Fiatal suhancok ötös-hatos csoportokban rudakkal és gumibotokkal felfegyverkezve randalíroztak az utcákon, beverve a kirakatokat. Nem zsidógyűlölő SA-legények voltak, akiket felháborított a német diplomata halála. Túlságosan módszeresen és átgondoltan cselekedtek, és ezért magatartásukat nem lehet egyszerűen spontán dühkitöréssel megmagyarázni. Kétségtelen, hogy hidegvérrel végrehajtott erőszakosságaik felbátorítottak egyeseket a bekapcsolódásra és a rombolás folytatására.

Számos kerületi és helyi pártvezetőt az éjszaka közepén ismeretlen telefonálók riasztották fel álmukból. Egyesek közülük azt állították, hogy a helyi pártközpontból vagy a helyi pártpropaganda hivatalból telefonálnak, és az érdekelte őket, hogy mi történik a városban. Ha az álmából felriasztott azt válaszolta, semmi nem történik - minden nyugodt, akkor a telefonhívó gyakran német szlenget használva közölte vele, parancsot kapott a zsidókra vonatkozóan, amit a helyi pártvezetőknek végre kell hajtaniuk. A felhívottak közül sokan nem értették miről van szó, mások pedig az egészet tréfának tekintették. Volt, aki felettesét kereste, és ha megtalálta, közölte vele, hogy nem tudnak ilyen parancsról. Ha azonban csak valamilyen alacsonyabb beosztású személyt értek el a magasabb helyeken, akkor előfordult, hogy azt válaszolták "nos, ha ilyen parancs érkezett, akkor jobban tenné, ha végrehajtaná". Ezek a telefonhívások széles körű zavarodottságot okoztak. Minderre úgy derült fény, hogy a már említett legfelsőbb pártbíróság lefojtatta az eljárásokat. **Walter Buch**, a pártbíróság vezetője jelentésében megállapította, hogy félreértésekre került sor a parancsnoki láncolatban. De amikor a felhívottak közül egyesek az alá- és fölérendeltségnek megfelelően kaptak parancsokat, hogy szervezzenek tüntetéseket a zsidók ellen ezen az éjszakán, a legtöbb pártvezető

nem tudta, hogy mit tegyen.

A kezdetben csak kisebb helyeken előforduló kilengéseket atrocitások egész sorozata követte Németország számos nagy városában. Az atrocitásokra való felszólítás és a végrehajtás módja hasonló és átgondolt volt. Mindez kiképzett és központilag irányított ügynökök tevékenységére utalt. **Hermann Graml**, az NSZK egyik történésze, aki szintén foglalkozott a "Kristályéjszaka" tényeinek a feltárásával, különbséget tett provokátorok, valamint olyan résztvevők között, akik dühüket ösztönösen kiélve spontán vettek részt a rombolásban. Graml azonban - anélkül, hogy ezt bizonyítékokkal alátámasztaná - arra a következtetésre jut, hogy a tudatosan cselekvő provokátorokat Göbbels irányította a háttérből.

Emlékünnepség Münchenben

Münchenben 1923. november 9-én - vagyis pont 15 évvel a "Kristályéjszakát" megelőzően - tett kísérletet Hitler, Erich von Ludendorff és a bajor kormány két tagja a hatalom átvételére Bajorországban. Ez a "sörpuccsnak" is nevezett hatalomátvételi kísérlet azonban nem járt sikerrel és másnap már leverték. Ennek során 16 személy az életét vesztette. 1933-at követően november 9-ét minden évben megünnepelték. A náci párt legfőbb vezetői, valamint a tartományi pártvezetők (Gauleiterek) minden évben találkoztak Münchenben ebből az alkalomból. Hitler beszédeket tartott a Bürgerbräukeller sörözőben, rendszerint november 8-án. November 9-én a Führer és veteránjai újrajátszották azt, ami 1923-ban történt. November 9-e estjén pedig a Altes-Rathaus-ban, a Marienplatz-on adott vacsorát a Führer a náci párt legfőbb vezetőinek. Éjfélkor került sor a Feldherrnhalle-nál az SS és az SA új tagjainak az ünnepélyes felavatására. A ceremónia után a náci párt vezetői visszatértek székhelyeikre Németország-szerte.

Nyilvánvaló, hogy nem véletlenül 1938. november 8-át választották az erőszakosságok elkezdésére. Ez az évente ismétlődő nagyszabású pártünnepség biztosította, hogy valamennyi fontos helyi vezető távol legyen, amikor elkezdődnek a zsidó ellenes tüntetések. Mivel a náci rendszerben a tényleges helyi hatalom a Gauleiterek kezében volt, így távollétükben szükségszerűen a kevésbé tájékozott, alacsonyabb beosztású vezetők maradtak a helyszínen. A döntési jogköröknek az átkerülése ezekben a kritikus időpontokban tapasztalatlanabb személyek kezébe, nagymértékben hozzájárult az általános zavarodottsághoz. Ez kezére játszott az akció tényleges irányítóinak. Ebben az időben viszonylagos nyugalom volt Németország-szerte és senki nem számított nagyobb rendzavarásra. Már folyt a vacsora a marienplatz-i Rathaus-ban, amikor megérkeztek Münchenbe az első jelentések a Gauleiterek hivatalaiból a kilengésekről. Egyidejűleg jött az a hír is, hogy Ernst vom Rath belehalt sebeibe Párizsban.

Amikor Hitler visszatért szálláshelyére, Göbbels tájékoztatta a vacsora résztvevőit az említett hírekről. Elmondotta a jelenlévőknek, hogy vom Rath meghalt, s emiatt spontán módon zsidóellenes tüntetésekre került sor két-három helyen. Göbbels azt is megemlítette, hogy elmúlt már az az idő, amikor a zsidók büntetlenül megölhetnek németeket. Mindazonáltal vom Rath halála nem lehet mentség önkényes egyéni akciókra zsidók ellen. Törvényesen kell eljárni. Ajánlotta, hogy a Gauleiterek és az SA vezetője, **Viktor Lutze**, vegye fel a kapcsolatot a hivatalával és intézkedjen a rend helyreállítása érdekében. Göbbels-nek nem volt joga más jelenlévőknek is parancsot adnia. A Gauleiterek egyenlő rangot viselő kollégák voltak. Mindazonáltal ésszerűnek találták, amit Göbbels mondott, és azt tették, amit ajánlott nekik.

Az a főáramlatú történészek által elfogadott verzió, hogy Göbbels uszító beszéde nyomán kezdődtek el az atrocitások, nem tűnnek meggyőzőnek. Göbbels Berlin Gauleitere volt, és nem rendelkezett semmilyen hatáskörrel a fővároson kívül. Noha ő volt a propaganda-miniszter, ez nem tette lehetővé, hogy parancsokat adjon más pártvezetőknek. Az SA és az SS felett pedig semmilyen rendelkezési joga nem volt.

A propaganda szakértőjeként Göbbels a többi náci vezetőnél világosabban láthatta, hogy milyen

károkat okozhat egy zsidó-ellenes pogrom Németországnak. November 10-én reggel szerzett tudomást az erőszakosságok méreteiről és fel volt háborodva azoknak a korlátozottságán, akik ezekben részt vettek. Minderre a kutató történészek ma is találhatnak kellő számú meggyőző bizonyítékot.

Érdemes arra is emlékeztetni, hogy a november 9-én 21 óra után elmondott beszéd nem indíthatott el olyan atrocitás-sorozatot, amely már az előző napon elkezdődött. Tény az is, hogy nem áll rendelkezésre pontosan, hogy mit mondott Göbbels, de azt már lehet tudni, hogy a Gauleiterok és az SA parancsnokok miként jártak el. Telefonjaikhoz siettek, felhívták hivatalaikat, és parancsot adtak alárendeltjeiknek a közrend helyreállítására. Azt is hangsúlyozták, hogy senkinek sem szabad részt vennie ezeken a tüntetéseken. A telefonon elhangzott parancsokat a helyi pártközpontokban leírták, bárki is volt szolgálatban. A Gauleiter parancsait aztán telex útján továbbították a Gau, azaz az adott terület, illetve körzet többi alárendelt vezetőjének. Ezeket a telex-üzeneteket ma is tanulmányozni lehet a megfelelő irattárakban.

Viktor Lutze, az SA főnöke, megparancsolta közvetlen alárendeltjeinek, vagyis az SA csoportvezetőinek, akik egyébként mind Münchenben voltak, hogy ők ugyanezt tegyék a saját hivatalaikkal. Lutze is megparancsolta, hogy SA-tagok semmilyen körülmények között sem vehetnek részt a zsidók elleni megmozdulásokban. Ellenkezőleg: az SA-nak közbe kell lépnie az ilyen tüntetések leállítására, ha már folyamatban vannak. E parancsok nyomán az SA tagjai elkezdtek védelmezni a zsidó üzleteket még november 9-e éjszakáján, ahol korábban már betörték a kirakatokat. Hogy Lutze kiadta ezt a parancsot, azt számos tanúvallomás megerősítette a II. világháborút követő bírósági eljárások során. Az SS és a rendőrség is hasonló parancsokat kapott a közrend helyreállítására. Himmler utasította Reinhard Heydrich-et, hogy akadályozza meg a zsidó tulajdonok rombolását, és védelmezze a zsidókat a tüntetőkkel szemben. Az a telexüzenet, amely Himmlernek ezt a parancsát tartalmazza, szintén megtalálható a Nürnbergi Nemzetközi Katonai Törvényszék aktáiban.

Hitler csatlakozott a Feldherrnhalle-nál tartott éjféli ünnepséghez. Ezt követően tért vissza, éjjel egy óra körül lakosztályába, és ekkor tájékoztatták arról, ami magában Münchenben történt. A bajor fővárosban is felgyújtottak egy zsinagógát. Fel volt háborodva és magához rendelte München rendőrfőnökét. Megparancsolta: oltsák el a tüzet és gondoskodjanak arról, hogy semmiféle további kilengésre ne kerüljön sor. Hitler ezután felhívta Németország különböző rendőri-és pártvezetőit. Ekkor szembesült az atrocitások méreteivel. Ezután telexüzenetet küldött a birodalom összes Gauleiterének a hivatalába:

"A legfelsőbb hatóság kifejezett parancsára zsidó üzletek és más ingatlanok elleni gyújtogatásra semmilyen esetben, semmilyen körülmények között nem kerülhet sor."

Mint látjuk nincsenek megemlítve a zsinagógák, feltehetően azért, mert Hitler ekkor még nem tudta, hogy másutt is felgyújtottak zsinagógákat, nemcsak a bajor fővárosban.

Miért nem teljesítette az SA a szigorú parancsokat?

A rendelkezésre álló dokumentumok szerint a 28 SA-csoport közül legalább három nem hajtotta végre **Viktor Lutze** parancsait. Ezek a csoportok kiküldték embereiket a zsidó épületek, üzletek és zsinagógák lerombolására. Pontosán az ellenkezőjét tették, mint amit Lutze megparancsolt. Az, hogy ténylegesen mi történt, ezt is a második világháború utáni perekben előkerült bizonyítékokból és elhangzott tanúvallomásokból lehet rekonstruálni. Azok a tárgyalások, amelyeket 1946 és 1952 között tartottak a Németország nyugati megszállás alatti területein, a későbbi Nyugat-Németországban, nagyrészt azon a jelentésen alapultak, amelyeket az "SA Brigade 50" főnöke, **Karl Lucke** készített. Ez a jelentés így kezdődik:

"1938. november 10-én, hajnali három órakor, a következő parancsot kaptam: 'A Gruppenführer

(csoportvezető) elrendelte: valamennyi zsidó zsinagógát a Brigade illetékességi területén azonnal fel kell gyújtani vagy robbantani'."

Karl Lucke jelentéséhez mellékelte egy listát, amelyben felsorolta, hogy az "SA Brigade 50" illetékességi területén az SA-tagjai mely zsinagógákat rombolták le. Ezt a jelentést a Nürnbergi Nemzetközi Bíróság vádképviselője is idézte. A főáramlatú történészek ma is egybehangzóan ezzel bizonyítják, hogy az SA-tagok parancsot kaptak a zsidó üzletek és zsinagógák lerombolására. Nyilvánvaló az ellentmondás a ténylegesen kiadott parancsok, és a Karl Lucke jelentésben foglalt megállapítások között. Éppen ezért elkerülhetetlen a tények közelebbi vizsgálata és behatóbb elemzése.

Herbert Fust, az SA mannheimi csoportjának a vezetője, november 9-én együtt volt Münchenben a többi SA-csoportvezetővel, valamint az SA-parancsnokával, Viktor Lutze-val. Amikor Lutze elrendelte az SA-Gruppenführereknek, hogy vegyék fel a kapcsolatot hivatalaikkal és állítsák le a zsidó-ellenes tüntetéseket, **Fust** - többi kollégájához hasonlóan - ugyanezt az utasítást adta. Az a személy, aki ezen az éjszakán Mannheim-ban a telefonügyeletes volt az SA ottani központjában, vette a parancsot és szóban vissza is igazolta, hogy értettem, majd letette a kagylót. A kapott parancsot azonban sem akkor, sem később nem továbbította **Karl Lucke**-nak. Ehelyett pontosan az ellenkező tartalmú utasítást adta tovább. Az előírt eljárás szerint az ügyeletes személynek azonnal fel kellett volna hívnia a helyettes Gruppenführer-t, aki a közeli Darmstadtban tartózkodott. Ehelyett azonban ő az SA- Oberführer-nek, Fritsch-nek telefonált, és felkérte, hogy jöjjön be az SA helyi központjába. **Fritsch** nem "kiemelkedő" intelligenciájáról volt ismert, vagyis nehézfelfogásúnak tartották. Amikor megérkezett, akkor az ügyeletes, aki a müncheni parancsot vette, egy kis papírdarabot nyújtott át neki, amelyen pár sorral az volt feljegyezve, hogy a mannheimi SA Grupp illetékességi területén az összes zsinagógát le kell rombolni. A cédulát átadó személy azt is közölte Fritsch-csel, hogy ez a parancs éppen most érkezett telefon útján Münchenből. A lassú észjárású Fritsch tanácstalan volt, és ezért felhívta a **Kreisleiter**-t, a Nemzeti Szocialista Párt helyi körzeti vezetőjét, valamint a helyettesét. A két pártvezető az SA hivatalában megvitatta a helyzetet, miközben a telefonkezelő személy a többi SA vezetőt is felhívta, kivéve az SA csoport helyettes főnökét, Karl Lucke-t.

Időközben a Fritsch-nek átnyújtott kis sajtópapír eltűnt, és az SA helyi központjába érkező SA-tagok csak a Kreisleiterrel találkoztak. Ő tájékoztatta őket a parancsról, amelyről úgy tudta, hogy Münchenből érkezett. Senki nem kérte a kapott parancs megerősítését. Az SA emberek azonnal megkezdték a szóban kiadott rendelkezés értelmében a rombolást. Órákkal később, amikor már befejezéséhez közeledett az akció, a telefonügyeletes végül az SA csoport helyi vezetőjének a helyettesét, **Karl Lucke**-t is felhívta, és neki is továbbította a hamis parancsot. Tájékoztatta arról is, hogy az akció már elkezdődött néhány órával korábban. Lucke látván, hogy most már minden folyamatban van, maga sem kért további megerősítést a kapott parancsot illetően. Lucke ezután, tehát hajnali három órakor, riasztotta Brigádjának a Standardtenführer-ét (ezredesét), aki aztán végrehajtotta a rombolást Darmstadt egész körzetében.

Másnap reggel nyolc órakor írta meg **Karl Lucke** azt a jelentést, amelyet aztán sokszor idéztek a Nürnbergi Katonai Törvényszéken, valamint az azt követő bírósági eljárásokban is. Ténylegesen nem létezett parancs a gyújtogatások és a rombolások végrehajtására, pontosabban nem érkezett ilyen utasítás Münchenből, az illetékes SA Gruppenführertől. Ezt egyedül a telefonügyeletet tartó személy adta ki. Azt nem sikerült kideríteni, hogy valójában ki is volt ez a titokzatos telefonügyeletes. A második világháborút követő perekben az eljáró bírók egyike sem kérdezte a felelősségre vont mannheimi SA-tagoktól, hogy nevezzék meg ezt a telefonügyeletet. Azt feltételezhetjük, hogy ez a homályban maradt személy erre a feladatra felkészített ügynök volt, aki valójában azoknak engedelmesskedett, akik a "Kristályéjszakát" ténylegesen előkészíthették.

1938. november 10-én reggel, Göbbels személyesen jelentette be a rádióban, hogy szigorúan tilos minden erőszakos cselekmény a zsidókkal szemben. Közölte: szigorú büntetéseket szabnak ki

azokra, akik megszegik ezt a rendeletet. Hozzáfűzte, hogy a zsidókérdést törvényes eszközökkel kívánják megoldani. A német kormány és a nemzetiszocialista párt felső vezetésének a tagjai fel voltak háborodva a történetek miatt. Göring, aki a német gazdaságért volt felelős, még arról is panaszkodott, hogy mennyire nehéz a különleges üvegből készült ablakokat és kirakatokat pótolni, mivel ilyeneket nem gyártanak Németországban. Ezeket Belgiumból kell behozni, és rengeteg keményvalutát kell érte fizetni.

Ekkor már folyamatban volt a nemzetközi zsidó civil szervezetek által meghirdetett bojkott a német áruk ellen, és a Harmadik Birodalom nem rendelkezett kellő mennyiségű külföldi devizával. Göring, úgy vélte: a devizahiányt a nemzetközi zsidó civil szervezetek bojkottja okozza, ezért nekik kell kifizetniük a törött ablak-és kirakatüvegek pótlását. Brutális náci módra egy milliárd birodalmi márka bírságot szabott ki a Németországban élő zsidókra. Felháborító igazságtalanságnak tekinthető, hogy ilyen bírsággal sújtották a zsidókat, olyan károk bekövetkeztéért, amit nem ők okoztak, hanem a szenvedő alanyai voltak. Göring ezt tudta és magánbeszélgetéseken azzal igazolta, hogy idézte azt az 1933-ban közzétett úgynevezett zsidó hadüzenetet, amely a világ zsidó közösségei nevében szent háborút indított a Németországban hatalomra került nemzetiszocialista kormányzat ellen. Göring azt akarta, hogy a németországi zsidók viseljék ennek a következményeit. Még azt is elrendelték, hogy azok a Németországi zsidók, akik több mint ötezer birodalmi márka készpénzzel rendelkeztek, azoknak hozzá kellett járulniuk a bírság kifizetéséhez. 1938-ban, amikor még árstabilitás volt és alacsonyak voltak az árak, ötezer birodalmi márka készpénz szinte egy egész kis vagyonnak számított. Abból indultak ki, hogy akinek ennyi készpénze van, az más vagyonnal is rendelkezik - tehát fizetőképes.

Deborah Lipstadt: "Denying the Holocaust - A holokausztagadása" című könyvében (Penguin Books, New York, 1994., 71. oldal) vitába száll David Leslie Hoogannal, aki azt állította a Harvard Egyetemen készített disszertációjában, hogy igazságos volt a Kristallnacht után a német zsidókra kivetett bírság, mert megakadályozta, hogy a zsidók hatalmas összegeket zsebeljenek be a német biztosítóktól. Lipstadt rámutat, hogy Hoogan elfelejti megemlíteni: a biztosítók azért fizettek, mert így kárpótolták a zsidókat a pogrom során elpusztított, tönkretett vagyontárgyaikért.

A "Kristályéjszaka" következményei

Abban csaknem teljes az egyetértés a főáramlatú és a revizionista történészek között, hogy ezzel megkezdődött Németországban a "zsidó kérdés végső megoldása". Amiben nincs egyetértés az az, hogy mit kell "végső megoldás" alatt érteni. Nemcsak a revizionista történészek, de még több főáramlatú történész is úgy gondolja, hogy a "végső megoldás" valójában a zsidók Németországból történő kivándorlását, illetve kényszerű eltávolítását jelentette. A "Kristályéjszakát" követően Hitler elrendelte olyan központi ügynökségnek a felállítását, amely gyorsan megszervezi a zsidó lakosság tömeges emigrálását.

Göring létrehozta a "Reichszentrale für die jüdische Auswanderung"-ot (Zsidó Kivándorlás Birodalmi Központját), amelynek az igazgatója **Reinhard Heydrich** lett. Ez a Központ egyesítette azokat a német kormányzati szerveket, amelyek így vagy úgy, de illetékesek voltak a zsidó kivándorlás megszervezésében és lebonyolításában. A központ működése lehetővé tette a kivándorlási eljárás leegyszerűsítését. A hivatal tevékenységét azonban rendkívül megnehezítette, hogy azok az országok, ahová szívesen távoztak volna a németországi zsidó közösség tagjai, nem voltak hajlandóak befogadni őket. Az egyetlen ország, ahova mégis kivándorolhattak, Palesztina volt, de ide is csak azok emigrálhattak, akik személyenként rendelkeztek legalább ezer angol font készpénzzel. A palesztinai brit hatóságok ehhez a feltételhez kötötték a letelepedés engedélyezését Palesztinában.

Már említettük, hogy a "Haavara" vagy "Átszállítási egyezmény" kedvező feltételei dacára is csak kevés német zsidó volt hajlandó Palesztinába kivándorolni. Ez a brit mandátumterület, amely korábban a Török Birodalom része volt, igen elmaradott területnek számított. Ebben a csekély

iparral rendelkező mezőgazdasági országban csak az után gyorsult fel az ipar és a kereskedelem fejlődése, amikor nagy számban telepedtek le a készpénzzel és szaktudással rendelkező zsidó bevándorlók. A németországi zsidók főleg a kereskedelemi és az ipari szektorban dolgoztak, vagy önálló értelmiségi foglalkozásokat űztek. Az elmaradott Palesztinában alig volt megfelelő munkalehetőség a számukra. Így például az 1930-as években pénzügyi struktúra és működő bankrendszer nem létezett ezen a vidéken. Nem volt pénzpiac, tőzsde, beruházási lehetőség. Hivatásos üzletember nem tud tevékenykedni ilyen körülmények között.

Érthető tehát, hogy kevés német zsidó akart Palesztinába kivándorolni. Ahhoz viszont különleges erőfeszítésekre volt szükség, hogy más országok befogadják őket. A fejlett országok nem akartak zsidó bevándorlókat, a szegény államok pedig a munkalehetőség hiánya miatt nem voltak vonzóak a munkát kereső zsidó lakosság számára. 1938 nyarán az amerikai jogász, **George Rublee**, kormányközi menekültbizottságot hozott létre. 1939 januárjában, vagyis a tragikus "Kristályéjszakát" követően Rublee és a német kormány aláírta azt a megállapodást, amely szerint a németországi zsidók bárhova kivándorolhatnak, ha találnak befogadó országot. Szomorú tény, hogy John F. Kennedy, későbbi amerikai elnök apja, Joseph Kennedy, aki ekkor az Egyesült Államok londoni nagykövete volt, torpedózta meg ezt a megállapodást Ernst von Weizsäckerrel, az NSZK későbbi államelnökének az apjával együtt, aki abban az időben a nemzetiszocialista Németország külügyi államtitkára volt. Hitler személyesen lépett közbe, hogy folytatódjék a tárgyalás, és ennek érdekében Hjalmar Schachtot, a Birodalmi Központi Bank, a Reichsbank, elnökét küldte Londonba, azzal az utasítással, hogy állapodjon meg Rublee-val.

Maga Rublee ezt a megállapodást szenzációnak nevezte. Valóban annak tekinthető, mert egy kormányközi bizottságnak, valamint egyes országok kormányainak sikerült olyan megállapodást kötniük, amely szavatolta a kivándorlásra kényszerült zsidók pénzügyi biztonságát. A megállapodás részét képezte átképző táboroknak a létesítése, amelyek felkészítik a zsidókat választott, új hazájukban a munkavállalásra. A megállapodás szerint azok a Németországban élő zsidó származású személyek, akik már elmúltak 45 évesek eldönthették, hogy kivándorolnak vagy Németországban maradnak. Ha ezt az utóbbit választották, akkor mentesülnek a hátrányos megkülönböztető intézkedések és korlátozások hatálya alól. Élhetnek és dolgozhatnak az általuk kiválasztott helyen és szakmában. Szociális biztonságukat ugyanúgy szavatolja számukra is a kormányzat, mint a többi német polgár számára. Rublee később megállapította, hogy gyakorlatilag egészen a második világháború kitöréséig - 1939. szeptemberéig - nem került sor zsidók elleni erőszakosságokra Németországban.

A "Reichszentrale für die jüdische Auswanderung" (Zsidó Kivándorlás Birodalmi Központja), amelyet - mint már utaltunk rá - röviddel a "Kristályéjszaka" pogromja után hoztak létre, ténylegesen a Rublee által kidolgozott terv feltételei szerint működött. Létesült egy párhuzamos zsidó szervezet is, a "Reichsvereinigung der Juden in Deutschland" (a Németországi Zsidók Birodalmi Egyesülete). Ez utóbbinak az volt a feladata, hogy tanácsot és segítséget adjon minden kivándorlással kapcsolatban felmerült kérdésre és képviselje a zsidókat a Zsidó Kivándorlás Birodalmi Központjánál. A két szervezet szorosan együttműködött és hatékonyan segítette a zsidók szervezett kivándorlását. Az említett szervezeteken felül az SS és más nemzetiszocialista szervezetek is támogatták a cionista szervezeteket a zsidó emigráció megkönnyítése érdekében. Vannak adatok rá, hogy egyes zsidó szervezetek különösen az SS ezirányú együttműködését értékelték. Így például az SS létesítette azokat a kiképző központokat, ahol a kivándorolni szándékozó zsidóknak olyan szakmákat tanítottak, amely megkönnyítette számukra a munkavállalást a nekik új otthont nyújtó országokban.

Az átszállítási megállapodás és a Rublee által kidolgozott terv nyomán több százezer zsidó vándorolt ki Európából Palesztinába. 1940. szeptemberében jelentette a palesztinai zsidó hírügynökség - a Palcor -, hogy eddig az időpontig 500 000 zsidó emigráns érkezett Németországból - beleértve Ausztriát, a Szudéta-vidéket, a Cseh-Morva Protektorátust és

Lengyelország németek által megszállt részét is.

Az Eviani Konferencia

Franklin Delano Roosevel, az Egyesült Államok elnöke és több más ország vezetői tisztában voltak a németországi belső helyzettel. Ezért 1938. júliusában 32 ország képviselőinek a részvételével nemzetközi konferenciát hívtak össze a svájci Evianba. A tanácskozás célja az volt, hogy segítséget nyújtson a kivándorláshoz a hátrányos megkülönböztetést szenvedett németországi zsidó közösség számára. A konferencia csekély eredményt hozott, mivel a nagyobb államok nem akarták befogadni a zsidókat, és abban reménykedtek, hogy majd a kisebb államok ezt megteszik helyettük. Amikor a kisebb országok ezt felismerték, akkor úgy döntöttek, hogy a nagyhatalmakat utánozzák. Természetesen ez alól is volt kivétel, így például egyes skandináv államok és a Dominikai Köztársaság.

A Völkischer Beobachter című náci lap kárörvendően írta, hogy "senki sem akarja befogadni őket". Hitler pedig kijelentette: "Szégyenletes látványt nyújt, ahogyan az egész demokratikus világ csöpög a szegény, meggyötört zsidók iránt szimpátiától, de kérlelhetetlen és kemény szívű marad, amikor segíteni kellene rajtuk..."

Ausztria megszállását és az Eviani Konferenciát követően Hitler egyre gátlástalanabbá vált, és a világ gyakorlatilag hagyta, hogy azt tegyen, amit akar. Németországban folytatódott az erőszakosságok, a kényszermunka-táborok megteltek foglyokkal. 1938. októberében Hitler bevonult Csehszlovákiába és Evian után négy hónapra sor került a Kristallnacht-ra. A demokratikus világ országai azonban elsőbbséget adtak a Hitlerrel való egyezkedésnek a zsidók tényleges megsegítése helyett. Számos konfliktus osztotta meg a zsidó közösséget is. A zsidók nem voltak képesek megvédeni magukat, miután egyes vezetőik vonakodtak attól, hogy határozottan kiálljanak értük - tartva az antiszemita hangulat felerősödésétől. A kormányok attól tartottak, hogy zsidó menekültek tömeges érkezése egy olyan időszakban, amikor nagy a munkanélküliség, ugyancsak erősítené a zsidó-ellenes közhangulatot. Jellemző a hivatalos politika óvatosságára, hogy például az eviani értekezleten egyetlen egyszer sem ejtették ki a zsidó vagy a Németország szavakat.

Deborah Lipstadt a már idézett könyvében (108-109. oldal) rámutat, hogy még a zsidó kivándorlást szorgalmazó náci politikának is voltak cinikus vonatkozásai. A német külügyminisztérium 1939. január 25-i memoranduma szerint: "Minél szegényebb és következképp terhesebb egy bevándorló zsidó a befogadó országba, annál erősebben fog reagálni és annál kedvezőbb lesz a hatás a német propaganda-érdekek számára." A kisemmizett, vagyontalan és kétségbeesett zsidókkal az antiszemitizmust is exportálni óhajtották. Ez volt az egyik oka annak, hogy a kivándorolni szándékozókát megfosztották minden vagyonuktól - az egyre nagyobb összegű emigrációs adó kivetésével. Egyik alkalommal még azt is megtették, hogy zsidók csoportjait átették erőszakkal a német határon, s arra kényszerítették szomszédjaikat, hogy befogadják ezeket a földönfutóvá tett nincstelen embereket.

1938-ban az Eviani Konferencián még nem lehetett előre látni, hogy az események elvezethetnek több millió ártatlan zsidó megöléséhez. Ha meg lett volna rá a politikai akarat, akkor már az Eviani Konferencia idején is lehetett volna olyan intézkedéseket hozni, amellyel a közvéleményt át lehetett volna hangolni és a menedéket keresők oldalára állítani. Kétségtelen, hogy a világgazdasági válságot követően nagy volt a munkanélküliség, de az Eviani Konferencia idején már Amerikában, Angliában és Ausztráliában is beindult a fellendülés és egyre több lett az új munkahely.

Az Anschluss-t követően várható volt, hogy más országokból - így Lengyelországból és Romániából is - is megindul a tömeges menekülés. Egyes nyugati politikusok bírálták a menekültekkel szemben hozott korlátozó intézkedéseket. De átütő eredményt nem tudtak elérni. A zsidó közösségek egyes vezetőinek tehetetlenül kellett szemlélniük, hogy segítségre szoruló sorstársaiknak a civil zsidó szervezetek nem képesek megfelelő anyagi és politikai támogatást

nyújtani. Az Eviani Konferencia tehát nem oldotta meg feladatát, és ellentmondó üzenetével a Kristallnacht pogromjának egyik előkészítőjévé vált.

Válaszra váró kérdések

A Kristályéjszakán történtek körül még mindig sok a nyitott kérdés, és a bizonyításra szoruló válasz. Az eddig megismert tényekből arra lehet következtetni, hogy valójában sem a német kormánynak, sem a náci pártnak nem állt érdekében a pogrom. Ezért arra kell választ kapnunk, hogy a Kristályéjszakán történt erőszakosságokból ki húzott hasznot? Kinek az érdekeit szolgálta? Azt kell feltételeznünk, hogy a pogromot - legalábbis a háttérben - olyan erőknek kellett előkészíteniük és kirobbantaniuk, akik ténylegesen hasznot húztak belőle. De kik lehettek ezek a háttérerők, és milyen hasznot húzhattak a tragikus eseményből?

Elképzelhető, hogy köze volt a zsidóknak és németeknek egyaránt súlyos károkat okozó Kristályéjszakához annak a LICA nevű szervezetnek, amely mellett lakott Grünspan Párizsban, és amelynek az ügyvédje nyomban a védelmére kelt vom Rath meggyilkolása után. Lehettek-e olyan szervezetek, amelyeknek érdekükben állt így ösztönözni a német zsidók kivándorlását, s így biztosítani számukra a világ közvéleményének a jóindulatát? Jó szándékú emberek csak együtt érezhetnek azokkal, akiknek minden ok nélkül lerombolják otthonait, tönkreteszik üzleteit és felgyújtják templomait, s akikből ezeket internálnak kényszermunka-táborokba, illetve akiket még meg is ölnek.

A Kristályéjszakát követően a világsajtó csaknem egybehangzóan fejezte ki részvétét az üldözött német zsidók iránt. Voltak olyan cionista szervezetek is, amelyek ekkor már kemény küzdelmet folytattak a Palesztinában főhatalmat gyakorló Angliával szemben. A mandátumterületen való letelepedést a brit kormány erőteljesen korlátozta a növekvő arab ellenállás hatására. Így állt elő az a helyzet, hogy pontosan 1938. volt az az esztendő, amikor a legkisebb volt a Palesztinába bevándorolt zsidók száma, attól az időponttól kezdve, hogy konkrét formát öltött a zsidó nemzeti otthon megteremtésére vonatkozó terv.

Az arabok egyre keményebb ellenállásának az eredményeként a brit kormány felosztási tervet készített, amely szerint a palesztinai brit mandátumterületet arab és zsidó részre osztották volna. Komoly fenntartásokkal ugyan, de a zsidó közösség tagjai hozzájárultak ehhez a tervhez, az arabok azonban hallani sem akartak róla. Válaszuk véres felkelés volt. Ezt követően - 1938. márciusában - a londoni kormány Harold MacMichaelst nevezte ki főmegbízottnak Palesztinába. MacMichaelst sikerült levernie az arabok lázadását, de cserébe megígérte nekik: elintézi, hogy kormánya elutasítsa a felosztási tervet, és leállítsa a további zsidó bevándorlást.

MacMichael 1938. októberében tért vissza Londonba, hogy megvitassa javaslatait a brit parlamentben. Ez a parlamenti vita, amelyen meg kellett volna hozni a végső döntést a felosztási tervről - pontosan 1938. november 8-ára volt kitűzve. A történelemből tudjuk, hogy a kristályéjszakai erőszakosságok ténylegesen november 8-án kezdődtek. Ernst vom Rath német diplomatát, a párizsi német nagykövetségen egy nappal korábban, november 7-én lőtte le Grünspan. Ha a mozaikokat összerakjuk, és abból indulunk ki, hogy összefüggés állhat fenn a londoni Parlamentben, a párizsi német nagykövetségen és a Hessen-tartomány városaiban történtek között, akkor arra következtethetünk, hogy a szálakat mozgató háttérerők tervei szerint vom Rath-nak azonnal meg kellett volna halnia. Ha ez bekövetkezik, akkor a zsidó-ellenes erőszakosságokra valószínűleg már november 7-én sor került volna. Mint tudjuk a német diplomata azonban november 9-én halt meg, és halálhíre csak e nap késő esti óráiban érkezett meg Németországba. Ha azonban már november 7-én meghal, akkor a Németországban beindult pogrom megtette volna a kellő hatást a brit Parlament képviselőire, s arra készítette volna őket, hogy a zsidó közösség számára kedvező álláspontot foglaljanak el Palesztina felosztása kérdésében. Az is lehet, hogy csak azt óhajtották elérni, hogy a londoni kormány enyhítsen a bevándorlási korlátokon, és látva milyen szörnyű módon bánnak Németországban a zsidókkal, ismét engedélyezze tömeges kivándorlásukat

Palesztinába.

Az is tény, hogy a tervezők tisztában voltak azzal a fülledt zsidóellenes légkörrel, amelyet a nemzetiszocialista kormányzatnak sikerült létrehoznia Németországban. Ez a morbid és dekadens atmoszféra tette lehetővé a bujtogatók számára, hogy könnyűszerrel rávegyék az elvakult és korlátozott SA-legényeket az atrocitások elkövetésére. Ezért a náciknak, a nemzetiszocialista rendszer irányítóinak a felelőssége akkor is fennáll, ha ez úttal talán nem ők kezdeményeztek, és nem ők mozgatták a szálakat a háttérből, hanem rászédett balekként lettek bűnelkövetők és bűnsegédek.

Az kellően bizonyított tény, hogy a nemzetközi bankárok segítették hatalomra Hitlert, és finanszírozták éveken át az SS-ből és az SA-ból álló párhadseregét. Úgy gondoljuk, hogy nemcsak a veszett ebekkel szemben kell résen lenni, de azokkal szemben is, akik ezeket rászabadítják az emberiségre.

E sorok írója csak kérdéseket tesz fel, és kétségeit fogalmazza meg. Nem tud határozott választ adni rájuk. Azt a szándékát erősíti meg, hogy minden irányba nyitottan, a tények iránti elkötelezett tisztelettel kell keresnie továbbra is a megfelelő válaszokat.

Mennyire bűnös nép a német?

A Szabad Európa Rádió munkatársaként csaknem két évtizeden át éltem Münchenben. Az egyik legtekintélyesebb főiskola, ahová gyakran hetente többször is elmentem, a **Geschwister Scholl Politisches Institut** volt, amely különösen magasszínvonalú és gazdag könyvtárával vonzott. (Ez a főiskola jelenleg a SZER Englischer Garten-ben lévő volt épületegyüttesében működő egyik intézmény). Természetesen érdekelt, hogy kik a névadói ennek a főiskolának és így hamarosan megismerkedtem **Hans és Sophie Scholl** tragikus és hősiessé életétörténetével. Mindig is kényes kérdésnek számított, hogy egy olyan magaskultúrájú nép, mint a német, vajon miért támogatta Hitlert és a nemzetiszocialista rendszert? Magyarországon úgy nőttek föl, hogy a náci vezér és rendszere a barbarizmus, a gonosz megtestesítője volt. Hogyan lehetséges, hogy tisztességes, jószándékú németek - Bach és Beethoven, Göthe és Schiller, Kant és Hegel népének fiai és lányai -, akár időlegesen is, de támogathattak egy ilyen politikust és egy ilyen politikai mozgalmat?

Nem szabad azonban arról megfeledkeznünk, hogy igen sok német egyáltalán nem támogatta Hitlert és a nemzetiszocialistákat az 1930-as évek kezdetekor. Az 1932-es általános választásokon Hitler és a nácik a szavazatok mindössze 30,1 %-át tudták megszerezni. A következő választáson pedig Hitlernek még mindig csak a szavazatok 36,8 %-át sikerült megkapnia. Csak az után tudta a náci vezér megszilárdítani a hatalmát, hogy **Hindenburg** köztársasági elnök kinevezte Hitlert kancellárrá. E mögött a felszíni politikai mozgások mögött óriási méretű gazdasági és pénzügyi válság húzódott meg. A nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia által kirobbantott nagy gazdasági világválság Németországot a többi országnál is súlyosabban érintette a pénzügyi embargó miatt, aminek a következtében valósággal megbénult a német gazdaság, és a munkanélküliek száma elérte a nyolc milliót. Ebben a válságos helyzetben nem tettek mást a németek, mint amit az amerikaiak is tettek: kerestek egy olyan erőskezü politikai vezetőt, aki rendet teremt a káoszban, kivezeti az országot a gazdasági válságból és kenyeret ad nyolc millió munkanélkülinek.

Ha összehasonlítjuk **Franklin Delano Roosevel**t (FDR) elnök New Deal politikáját a nemzetiszocialisták németországi politikájával, akkor nagyon sok hasonlóságot találunk Roosevel elnök és Hitler kancellár intézkedései között. Vegyük például az FDR kezdeményezésére az Egyesült Államokban bevezetett társadalombiztosítási rendszert, a Social Security-t. A német nemzetiszocialisták is a társadalombiztosítás hívei voltak. Ugyancsak támogatták az erős állami iskolarendszert és egészségügyi rendszert. Sok amerikai nem tudja, hogy a Social Security (általános államilag garantált társadalombiztosítás), az állami közoktatás, az általános egészségügyi biztosítás (a Medicare, és Medicaid) az Egyesült Államokban, valójában olyan intézmények,

amelyeknek a gyökere Németországban van, közelebbről a német szocialista törekvésekben.

Roosevelt és Hitler egyaránt elősegítette az olyan gazdasági programokat, amelyekben az állam és a kormányzat együttműködött az üzleti világgal, a magántőkével. Itt a társadalmi szintű Public-Private-Partnership (PPP) rendszerrel találkozunk, amelynek egy degenerált változata az, ami ma Magyarországon is elterjedt. (Itt tehát csak hasonló elnevezésről van szó, ugyanis a magyar PPP rendszer nemcsak többszörösen megdrágította a létesítmények elkészítését, de annak összes pénzügyi felelősségét az állam útján az adófizető polgárookra hárította át.)

Roosevelt elnök iparélénkítési törvénye, a **National Industrial Recovery Act (NIRA)** lényegében kartellekbe tömörítette az amerikai vállalatokat. A "**Kék Sas**" szimbolizálta az amerikai vállalatok számára azt, hogy együttműködnek Roosevelt NIRA törvényével. A "Kék Sas"-t azok a vállalatok használhatták vállalati logóként, amelyek elfogadták FDR újraalkalmazási és a tisztességes versenyre vonatkozó jogszabályait. Amikor a fair versenyre vonatkozó kódexet 1935 szeptemberében hatályon kívül helyezték, akkor a **Blue Eagle** embléma használatát is betiltották. Ez érthető is, mert a Blue Eagle propaganda egyfajta fasiszta típusú gazdaságot hirdetett meg, olyat, amelyet Hitler maga is támogatott Németországban. Olaszországban pedig Mussolini volt ennek a gazdaságpolitikának a kezdeményezője.

John Willard Toland amerikai történész és közíró, aki Adolf Hitlerrel terjedelmes életrajzot írt, állapítja meg, hogy: "Hitler el volt ragadtatva attól a határozottságtól, ahogyan az Elnök kézbe vette a kormányzás gyeplőjét. 'Rokonszenvet érzek Roosevelt úr iránt,' - mondta két hónappal később a New York Times tudósítójának' mert ő egyenesen szembeszáll céljai érdekében a Kongresszussal, a lobbikkal és a bürokráciával.' Hitler úgy folytatta, hogy ő 'az egyedüli politikai vezető Európában, aki megértést tanúsít Roosevelt elnök módszerei és motívumai iránt'. Mind Rooseveltet, mind Hitler hitt abban, hogy a nagyarányú kormányzati kiadások, olcsó közhitelek, amelyekkel az infrastruktúrát és a szociális jóléti szektort finanszírozzák a termelőágazatok - elsősorban a hadiipar - fejlesztésével egyidejűleg, elősegítik a gazdasági növekedést és növelik az adott ország az életszínvonalát.

A neves amerikai közgazdász, **John Kenneth Galbraith**, is megállapította, hogy Hitler modern gazdaságpolitikát képzelt el. Abból indult ki, hogy gyors lépéseket tesz a foglalkoztatás növelése irányában, amely csak akkor lehetséges, ha ezeket kombinálja a bérek és az árak ellenőrzésével. Egy gazdasági értelemben megfélemlített nép hasonlóan válaszol ilyen elképzelésekre, ahogyan azt az amerikaiak is tették, mert túlnyomó többségük lelkesen támogatta Franklin Delano Rooseveltet "new deal" programját.

Hitler egyik maradandónak bizonyult teljesítménye az infrastruktúra fejlesztés terén az Autobahn-rendszer a kiépítése volt. Rooseveltet számára ez a nagyarányú közmunka-program szolgált mintául, amikor megszervezte az Egyesült Államok tagállamait összekötő útrendszernek, az interstate highway system-nak a felépítését. Az 1930-as évek második felében sok németnek hasonló véleménye volt Hitlerrel, mint, amilyen véleménye volt az amerikaiak többségének Rooseveltről. A németek őszintén meg voltak győződve, hogy Hitler kivezeti Németországot a gazdasági depresszióból, és munkához juttatja a mintegy nyolcmillió munkanélküli többségét. A Versailles-i szerződés megalázó és szinte értelmetlenül szigorú feltételekkel sújtotta Németországot. A németek Hitler hatalomra kerülése után érezhették először az első világháború után, hogy ismét bízhatnak magukban, hogy visszanyerhetik nemzeti önbecsülésüket. A kedvező változásokat elsősorban Hitler határozott és keménykezü kormányzásának tulajdonították, mert viszonylag gyorsan kivezette Németországot a pénzügyi embargó és a gazdasági világválság által okozott súlyos gazdasági helyzetből.

Toland az általa írt Hitler életrajzban utal rá, hogy nemcsak a németeknek volt jó véleménye Hitlerrel az 1930-as években, hanem több tekintélyes nyugati politikusnak is. **Churchill** egyszer kelletlenül és húzódozva, de elismerte Hitlerrel az egyik levelében, hogy "mindig mondtam, hogyha

Nagy-Britannia vereséget szenvedne egy háborúban, bárcsak találnánk egy Hitlert, aki visszavezetne minket a népek közösségében jogosan megillető helyünkre".

Hitler szilárdan hitt a nemzetben, a nemzetállamban. A német nép felemelkedésében különösen a német fiatalokra számított, ezért hozta létre a Hitler Jugend-et a német ifjúság szervezeteként. Célja az volt, hogy elültesse bennük a népük iránti szeretetet, a hazájuk iránti kötelességtudatot és rávegye őket arra, hogy életük legalább egy részét a társadalomnak és a nemzetnek szenteljék. Ez is egy olyan eszme volt, amely a maga közösségi légkörével befolyást gyakorolt az Egyesült Államok társadalmára is az 1930-as években.

Hitler a Gonosz Megtestesítője

Ma az Európai Unióban, de az Egyesült Államokban is gyakran olvashatjuk és hallhatjuk, hogy Hitler - különösen antiszemitizmusa, rasszizmusa miatt - a gonosz megtestesítője volt. A kérdés csupán az, hogy Hitlernek ezt a valóban ellenszenves, sőt visszataszító tulajdonságát az átlagnémetek vagy a világ többi részén élő átlagemberek, kellő módon felismerhették-e? Különösen azok számára volt ez nehéz, akik a nagy gazdasági világválság nyomán erős politikai vezetőt akartak, olyan valakit, aki átsegíti őket a gazdasági, társadalmi, politikai nehézségeken. Az 1930-as évek előrehaladtával Hitler és a nemzetiszocialista kormányzat folyamatosan zaklatta és gyötörte a Németországban élő zsidókat. Közülük sokat le is tartóztattak. Ez a zaklatás az 1938. november 9-től 10-re virradó éjszaka érte el csúcspontját. Ezen az úgynevezett Kristály-éjszakán (Kristallnacht) több ezer zsidót bántalmaztak, többet meg is öltek, egyeseket letartóztattak és koncentrációs táborokba vittek.

A kilengések tényei minden vitán felül állnak. Kétségtelen, hogy a náci párt több helyi vezetője, továbbá barnainges rohamosztagok részt vettek ebben a megfélemlítési akcióban. Ugyanakkor az is tény - ahogy azt **Ingrid Weckert** német történész bebizonyítja kellően dokumentált munkájában (Flashpoint: Kristallnacht 1938, Instigators, Victims and Beneficiaries 1991 Costa Mesa, California, Tübingen Germany) -, hogy amikor Hitler és közvetlen munkatársai, akik éppen Münchenben ünnepeltek, tudomást szereztek az erőszakosság kitöréséről, Hitler azonnal parancsot adott a kilengések leállítására és a törvényes rend helyreállítására. Weckert a történész alaposságával gyűjtögette össze a dokumentumokat és bebizonyítja, hogy nem Joseph Göbbels adott utasítást a kilengésekre Hitler jóváhagyásával. Ezt nem tehette, mert nem volt joga ilyen akció titkos elrendelésére. Amikor Göbbels tudomást szerzett az elkövetett törvénytisétekről és erőszakosságokról, őszintén fel volt háborodva, és erőteljes hangú hivatalos közleményben szólította fel a lakosságot: tartózkodjon minden további akciótól és bármiféle zsidó ellenes megnyilvánulástól.

Felmerül a kérdés, hogyha sem Hitler, sem Göbbels nem rendelte el az erőszakosságokat, akkor kik szervezték meg azt és milyen motívumokból? Weckert az általa összegyűjtött tények és bizonyítékok alapján azt kísérli meg bizonyítani, hogy a Kristallnacht azoknak volt az érdeke, akik le akarták jártni az egyre nagyobb tekintélyre szert tett Németországot és annak nemzetiszocialista vezetőit. Nem kell történésznek lenni, hogy belássuk: sem Németországnak, sem Hitler nemzetiszocialista rendszerének nem tett jó szolgálatot a Kristallnacht. Németország hatalmas presztízsveszteséget szenvedett. Beindult a németellenes propaganda, és fokozódott az ellenséges beállítottság Németországgal szemben a tragikus események kapcsán. Különösen ártott ez az éjszaka Németország és az Egyesült Államok kapcsolatának. Ez abban is megnyilvánult, hogy Rooseveltnél azonnal visszahívta Berlinből az amerikai nagykövetet.

Hitler bizalmas körben keserűen jegyezte meg: "Szörnyű, mindent leromboltak, mint az elefánt a porcelánboltban, de az ügy még ennél is rosszabb. Azt reméltem, hogy megértésre jutok Franciaországgal, és most itt van ez az egész". Weckert feltárja a németek és a cionisták szoros együttműködését a **Ha'avara megállapodás** keretében, amely a cionista Zsidó Ügynökség és a Harmadik Birodalom között jött létre, hogy elősegítsék a német zsidók kivándorlását Palesztinába.

A cionista és a német nemzetiszocialista vezetők számos fontos vonatkozásban hasonló nézeteket vallottak a zsidó kérdés megoldásáról, és ennek megfelelően együtt működtek 1933. és 1939. között a német zsidók Palesztinába történő emigrálásának a megszervezésében. Hitler és kormánya egyetértett a cionista vezetők álláspontjával, hogy a különböző országokban élő zsidók egy népet alkotnak, függetlenül attól hol laknak és milyen államnak a polgárai.

Amikor Hitler engedélyezte a német zsidók számára, hogy elhagyják Németországot, az Egyesült Államok kormánya a bevándorlásra vonatkozó jogszabályokat arra használta, hogy megakadályozza az Amerikába történő kivándorlásokat. **Arthur D. Morse** a "Why Six Million Died: Chronicle of American Apathy-Mért halt meg hatmillió: az Amerikai közöny krónikája c. könyv szerzője állapítja meg, hogy Kristallnacht után öt napra a Fehér Ház sajtóértekezletet tartott. Az egyik tudósító megkérdezte Rooseveltttől, hajlandó-e enyhíteni a bevándorlási korlátozásokon azért, hogy a zsidó menekültek menedékjogot kaphassanak. Roosevelt erre azt válaszolta, hogy nem foglalkoznak ezzel a kérdéssel, mert kvóta rendszer van érvényben. Nem szabad arról sem megfeledkeznünk, ami 1939-ben történt. Az amerikai Bevándorlási Hivatal nem engedélyezte, hogy a SS St. Louis nevű német hajóról a zsidó menekültek kiszállhassanak a floridai Miami kikötőjében. A zsidó utasoknak vissza kellett térniük a hitlerista Németországba.

Az hogy a közvélemény-formálók közül is sokan jó véleménnyel voltak a náci vezérről és nem tekintették a gonosz megtestesítőjének, azt az is bizonyítja, hogy a tekintélyes angol képeslap a **Home and Gardens** 1938. novemberében részletes és sok fényképpel ellátott tudósításban számolt be Hitler bajorországi nyári otthonáról. Ez is arra utal, hogy az 1930-as években másként élt Hitler és a hitlerizmus a német és a nemzetközi közvéleményben, mint a második világháború után. A viszonylag jó véleményhez hozzájárult az 1936-os olimpia is, amelynek Németország volt a házigazdája. Ha már ekkor nyilvánvaló lett volna, hogy Hitler a gonosz megtestesítője, akkor arra kellene választ keresni: miért vett részt ezen az olimpiai játékokon Amerika, Nagy-Britannia és a többi nyugati ország?

A német nép azonban nemcsak a súlyos gazdasági válságból való mihamarabbi kikerülése miatt támogatta Hitlert. A németek jelentős része tartott a kommunizmustól, különösen a bolsevikok által gyakorolt kíméletlen diktatúrától. Németország egyfajta hidegháborút folytatott a bolsevik rendszerrel, amely bizonyos fókig hasonlított ahhoz a szembenálláshoz, amilyent az Egyesült Államok tanúsított 1945-től 1989-ig a Szovjetunió irányában. Németországban reális veszély volt a bolsevik rendszer uralomra kerülése. Hitler az 1945 utáni amerikai elnökökhöz hasonlóan a fegyverkezésre fordított hatalmas összegeket azzal igazolta a lakosság előtt, hogy csak így lehet eredményesen védekezni az agresszív bolsevik terjeszkedéssel szemben. Tehát a kommunizmus nagyon is jelenlévő nyomása is arra készítette a németeket, hogy támogassák saját kormányukat. Ez pedig hasonló ahhoz, ahogyan az amerikaiak szinte zokszó nélkül támogatják jelenleg kormányuk költségeit (az Egyesült Államok annyit költ fegyverkezésre egyedül, mint a világ összes többi országa együttesen), amely jelentős terhet jelent az amerikai adófizető polgárok számára.

Terror elleni háború Amerikában és Németországban

A **War on Terror** kapcsán az amerikaiak többsége a legtermészetesebbnek tartja, hogy hazafias kötelessége Bush elnök és kormánya intézkedéseit támogatni a terrorista fenyegetés elhárítása érdekében. 1933. február 27-én, röviddel azután, hogy Hitler Németország kancellárja lett, terrorista támadás érte a Német Parlament épületét. Hitler ezt a terrorista támadást arra használta fel, hogy háborút üzenjen a terrorizmusnak, és arra kérte a német parlament képviselőit, hogy átmeneti időre rendkívüli hatalommal ruházzák fel, azért, hogy így keményebben és eredményesen léphessen fel a terroristákkal szemben. Arra hivatkozott, hogy ilyen diktatori hatalomra van szüksége a német nép szabadságának és jólétének megvédése érdekében. A náci párt vezetőjének, a hivatalban lévő kancellárnak sikerült meggyőznie a német törvényhozókat arról, hogy rendkívüli hatalmat adjanak a kezébe, amelyet válságos helyzetben felhasználhat. Hitler erre a felhatalmazási törvényre (Ermächtigungsgesetz) hivatkozva felfüggesztette a politikai szabadságjogok gyakorlását "átmeneti

időre". Eredetileg addig szólt a felhatalmazása, amíg a válságos helyzet megszűnik. A terrorista fenyegetés azonban soha nem szűnt meg, és Hitler átmeneti diktátori hatalmát újból és újból meghosszabbították. Az átlagnémet tehát jóhiszeműen hajlandó volt elfogadni politikai jogainak felfüggesztését cserébe azért, hogy a kormány és az ország vezetője, a Führer, megvédje őt a terrorista fenyegetéstől.

Az Egyesült Államok a Nagy Gazdasági Világválság utáni időkben ugyancsak hajlandó volt arra, hogy Rooseveltnél sok vonatkozásban rendkívüli hatalommal ruházza fel. Ebbe beletartozott a gazdaság ellenőrzése, de még az is, hogy elkobozták, és köztulajdonba vették az amerikaiak személyi tulajdonában lévő aranyat. A hidegháború idején a kommunizmustól való félelem arra készítette az amerikaiakat, hogy elfogadják nagyarányú adók kivetését, hogy jövedelmi adóikból finanszírozhassák a katonai-ipari-komplexum működését, a nagyméretű fegyverkezést. Azt is ellenállás nélkül fogadták el, hogy több mint százezer amerikai haljon meg olyan hadüzenet nélküli háborúban, mint amilyen a koreai és a vietnámi háború volt.

2001. szeptember 11. óta az amerikaiak ugyancsak hajlandók elfogadni emberi jogaik és politikai szabadságjogaik nagyarányú korlátozását, olyan alapvető jogok megnyirbálását, amelyek az Amerikai Alkotmányban vannak rögzítve. Az amerikai társadalom elfogadta, hogy a kormányzat hadüzenet nélküli háborút indítson Afganisztán és Irak ellen, amelyet ez a két ország valójában nem provokált ki. Elfogadta azt is, hogy ebben a háborúban amerikai katonák ezrei haljanak meg és a kormány eddig már, mintegy ötszázmilliárd dollárt költsön ezekre a háborúkra az általuk fizetett adókból.

A válságok sokkolják a lakosságot

Az amerikai társadalomnak viszonylag hosszú időszak állt a rendelkezésére, hogy szembe nézzen a nagy gazdasági világválsággal, a kommunista fenyegetéssel és a terrorizmus elleni háborúval. A német népnek Hitler uralma idején viszont csak rövid ideje volt, hogy hasonló válságokkal megküzdjön. A németek többsége emiatt is vállalta a kormány feltétlen támogatását. Háborús fenyegetettség vagy válságok idején az amerikaiak is fokozottan támogatják az elnököt és kormányzatát.

Rátérve a Scholl család sorsára, Sophie Scholl - és testvére Hans is - készségesen csatlakozott a **Hitler Jugendhez**, amikor még középiskolások voltak. Az 1930-as évek válságokkal terhes légkörében sokmillió német döntött úgy, hogy kormánya mögé áll és lelkesen támogatta annak vezetőit és politikai céljait. A hazafias beállítódás általános jelenség volt. A szülők elküldték gyermekeiket a katonai szolgálatra és a közösségi feladatok vállalására. Amikor azonban a helyzet válságosra fordult, és a kormányzat is elnyomóbbá vált, egyre többen döntöttek úgy, hogy megvonják a támogatásukat a kormánytól, és sokan kezdtek passzív ellenállást tanúsítani. A szülők, Robert és Magdaléna Scholl, azok közé tartoztak, akik kritikusan viseltettek a nemzetiszocialista rendszerrel szemben, és fokozatosan felnyitották gyermekeik, Hans és Sophie, szemét is.

A fentebb már említett válság, a gazdasági visszaesés, a kommunista és a terrorista veszély, viszonylag enyhének nevezhető ahhoz az élet-halál küzdelemhez képest, amellyel az 1940-es években Németországnak szembe kellett néznie. Hitler és a többi náci vezető számára a második világháború elvesztése Németország létének a megszűnésével volt egyenlő. Számukra a küzdelem élet-halál harc volt, amikor Hans és Sophie Scholl és a többi német egyetemi hallgató röplapokon kezdte felszólítani diáktársait, s a németeket, hogy a háború kellős közepén szálljanak szembe kormányukkal. Olyan válságos időszakban, amikor német katonák milliói véreztek a kétfrontos küzdelemben, akkor a **Fehér Rózsa csoport** ellenállása különleges értelmet nyer.

E sorok írója a Geschwister Scholl Politikai Főiskolán tanulmányozhatta a Scholl testvérek által írott röplapok tartalmát, valamint a csoport elleni büntetőeljárás részleteit. Az amerikaiak 2007-ben ismerkednek ezzel annak a filmnek kapcsán, amelynek a címe **Sophie Scholl: The Final Days**.

Ennek a filmnek az egyik legmeggrázóbb része a bírósági tárgyalásról szóló jelenet, amelyeket a német archívumokban a közelmúltban felfedezett dokumentumok alapján készítettek. A két Scholl testvér, valamint barátjuk **Christoph Probst** szembesül a hírhedt náci bíróval, **Roland Freislerrel**, akit Hitler személyesen küldött Münchenbe, hogy elnököljön az ügyet tárgyaló népbíróságon.

A népbíróságot Hitler hozta létre a kormányzat terrorizmus elleni háborúja eszközeként. A Reichstag-felgyújtása után. Hitler nem volt elégedett a független bíróság előtt folyó eljárással, ahol a gyanúsított gyújtogató terroristákat felelősségre vonták. Ezért a Führer létrehozta a népbíróságot, hogy azok erélyesebben lépjenek fel a terroristákkal és hazaárulókkal szemben, és kellően súlyos ítéleteket hozzanak. A népbírósági tárgyalásokat nemzetbiztonsági okokból titokban folytatták le. Ezért tiltotta ki Münchenben is Freisler bíró a Scholl testvérek szüleit a tárgyalóteremből, amikor azok megpróbálták bemenni.

A náci bíró azzal vádolta a három fiatal diákot, hogy hálátlan hazaárulók, mert akkor szállnak szembe kormányukkal, amikor Németország élet-halál harcot folytat. Freisler szóáradata feltárja, hogy miért támogatta a második világháború alatt annyi német Hitlert.

Az elemi iskola első osztályától kezdve bele plántálták a német gyermekekbe, hogy háború idején minden német legfontosabb kötelessége: hazája feltétlen támogatása. Ez a Harmadik Birodalom köztisztviselői számára a haza egyértelműen a német kormánnyal volt azonos. Amikor kitör a háború és vészhelyzet áll elő, akkor többé nem lehet vitatkozni. Legalábbis addig nem, amíg nincs vége a háborúnak. Minden ellenzéki bírálata demoralizálná a fronton harcolókat, és ezért gyengítené a háborús erőfeszítéseket. Emiatt háború idején a kormányzat és a hadsereg bírálata hazaárulásnak számít.

Amikor a Scholl testvéreket 1943-ban letartóztatta a Gestapó, mert háború és kormányellenes röplapokat osztogattak, Németország két fronton is élet-halál küzdelmet folytatott: keleten a Szovjetunió ellen, nyugaton, pedig Anglia és az Egyesült Államok ellen harcolt. Német katonák ezrei haltak meg a csatamezőkön különösen a Szovjetunióban. Nem számított, hogy vajon ők egyetértettek-e a háborúval vagy sem. Német polgárként, a német haza és nép fiaiként, azt várta el az államvezetés és a társadalom tőlük, hogy teljesítsék kötelezettségüket. A hátszágban élő németeknek pedig támogatni kellett a fronton küzdő csapatokat. Ez megfellebbezhetetlen követelmény volt.

Szembeszállhatott-e a kormányával a német nép?

Az egyik gyakran elhangzó ellenvetés, hogy Németország volt a támadó fél, s ezért a német embereknek el kellett volna utasítaniuk a háborút. Ez az első hallásra meggyőzőnek tűnő érvelés figyelmen kívül hagyja, hogy a német lakosság többségének a fejében a második világháború idején nem a német nép volt a támadó, hanem azok az államok, amelyek bele kényszerítették a háborúba. A németek többsége meg volt arról győződve, hogy Németországnak vermet ástak, belemanőverezték a háborúba, és amikor németként harcol, akkor hazája fennmaradását védelmezi. Aki tanulmányozza a német tömegtájékoztatás működését, meggyőződhet arról, hogy ez az, amit nap-nap után a németek agyába sulykoltak.

Még abban az esetben is, ha 2007-ben kritika nélkül elfogadjuk, hogy Németország volt az egyedüli agresszor (számos tény utal arra, hogy ez nem így volt), nem lehetett elvárni ezt a véleményt a teljesen egyoldalúan tájékoztatott németektől az 1940-es évek elején. A nemzeti szocialista propagandagépezet mindent elkövetett azért, hogy Németország tűnjön úgy fel, mint aki az áldozat, a megtámadott fél, vagyis az a nemzet, amelyik önvédelmet folytat az agresszióval szemben. A göbbelsi propaganda gépezet azt sulykolta a németek agyába, hogy Németország ártatlan és igazságtalanul intézkedett ellene támadást. Ilyen tudatbefolyásolás közepette a lakosság természetesen elhiszi, hogy hazája mindent megtett a háború megelőzése érdekében, és ezért segítenie kell a támadók legyőzésében.

Jó példa erre az, ami a lengyel határon történt. Hetekig tartó határvillongások után lengyel csapatok a lengyel német határon rátámadtak a német katonákra. A lengyel német feszültség kialakításában számos nemzetközi tényező is közrehatott, de ez a "lengyel" támadás közönséges csalás volt. Hitler öltöztetett börtönből kiengedett német rabokat lengyel egyenruhába, hogy hajtsanak végre támadást a németek ellen. A német raboknak azt ígérték, hogy ily módon szabadságot nyerhetnek. Ezzel a megrendezett "lengyel" támadással természetesen megtevesztették a németeket.

Ezt ma már tudjuk. De vajon egy átlag-német, aki csak a hivatalos tömegtájékoztatási eszközökből tájékozódhatott, tudhatta-e ezt? Természetesen a németek is kételkedhettek Hitlerben, mivel a történelem során a hatalomgyakorlók rendszeresen félre szokták vezetni alattvalóikat a háborúval kapcsolatosan. A németek többsége azonban úgy gondolta, hogy nekik joguk van megbízni kormányuk vezetőiben, végül is ők számos olyan információval rendelkeznek, amelyhez az átlagember nem fér hozzá. Sok német arról is meg volt győződve, hogy kormányuk olyan fontos kérdésben, mint a háború, nem vezeti félre a lakosságot.

A nemzetiszocialista rendszerben a Fűhrer, vagyis Hitler volt jogosult arra, hogy döntsön a háborúról. Természetesen konzultálhatott kormányának tagjaival, vagy kikérhette más pártvezetők és tábornokok tanácsait, de egyedül ő volt az, aki a döntést meghozta. Hitlernek nem kellett hadüzenetet küldenie és így arra se volt lehetőség, hogy valamilyen vizsgálat nyomán a német társadalom megtudhassa: valódi lengyel támadás történt-e vagy egy megrendezett áltámadás? Amikor a Lengyelország elleni háborúra sor került, Anglia és Franciaország a Varsónak tett ígéretük alapján valóban hadat üzent Németországnak. Itt is nagyon különleges dolog történt, hiszen mindössze kétheti különbséggel a Sztálinista Szovjetunió is rátámadt Lengyelországra és elfoglalta annak 52 %-át. A Lengyelország segítségére siető nyugati hatalmak azonban ennek a keletről érkező agresszornak nem üzentek hadat. Ma már ismerjük mindennek a hátterét, a dokumentumok előkerültek. A német emberek azonban akkor erről semmit sem tudhattak, s így joggal gondolhatták, hogy önvédelmi háborút folytatnak azokkal az országokkal szemben, amelyek hazájukra rátámadtak.

Megtagadhatták-e az engedelmességet a katonák?

A német katonáktól is, mint ahogy más nemzet katonáitól is, elvárják, hogy teljesítsék hazafias kötelességeiket és engedelmeskedjenek a hadsereg főparancsnokának. A német hadseregben az egyes katonáknak nem volt lehetőségük önálló ítéletalkotásra abban a kérdésben, hogy ki az agresszor, ki kit támadott meg, s hogy a legfőbb vezető Hitler vajon hazudott-e vagy igazat mondott-e a háború okait illetően? Ily módon a német katona jó lelkiismerettel ölhetett a lengyel katonát, hiszen ő csak hazafias kötelezettségét teljesítette. Ha politikai vezetőinek és katonai feletteseinek engedelmeskedett, joggal hihette, hogy amit tesz az erkölcsileg és jogilag is igazolható. Amikor a háború kitört, többé nem volt helye a vitának. A háború okairól, hogy azt el lehetett volna-e kerülni vagy sem, nem folytatható vita egészen a háború végéig. Amíg tart a háború csak egy számít: el kell érni a győzelmet. Naiv az az érvelés, hogy a németeknek más nemzetek fiaihoz-lányaihoz hasonlóan azért nem kellett volna támogatniuk saját államvezetésüket, mert Hitler és társai a gonosz megtestesítői, és ezért Hitlerrel szemben más magatartás volt a helyénvaló. Ez a sommás ítélet nem állja meg a helyét.

Az 1930-as években sok német és külföldi nem tartotta a gonosz egyértelmű megtestesítőjének Hitlert. Még Roosevelt elnök is elismerően szólt arról az erőskezű és hozzáértő vezetésről, amit a nemzetiszocialista német kancellár felmutatott. A német zsidók zaklatása az 1930-as években már csak azért sem keltett nagy nemzetközi felzúdulást, mivel az antiszemitizmus nem korlátozódott Németországra, hanem a világ más részén is észlelhető volt. Ismét utalunk Roosevelt elnökre, aki a bevándorlási törvény korlátozását használta fel arra, hogy megakadályozza a német zsidók tömeges befogadását az Egyesült Államokba.

Gyakran hangzik el az a bírálat, hogy a németeknek legalább a holokauszt idején meg kellett volna

tagadniuk az engedelmisséget a kormányuknak. Ezzel az érveléssel is vannak problémák. Az egyik az, hogy a német lakosságnak a túlnyomó többsége nem tudott semmit arról, hogy a különböző munkatáborokon belül mi történik. De a német civilek nem is akarták ezt a háború idején megtudni. Az, hogy a munkatáborok egy része haláltábor is volt, továbbá, hogy tömegesen gyilkolták le a táborok lakóit (elsősorban a zsidókat), vagyis hogy egyáltalán volt holokauszt, erről nemcsak a németek, de a nagyvilág is csak a háború után szerzett tudomást.

Gondoljuk csak végig, hogyan tudhatta volna meg egy átlagnémet, hogy mi is történik a koncentrációs táborokon belül? Polgári személyeket nem engedtek be ezekbe a táborokba. Még ha valamilyen úton-módon el is jutott volna az atrocitásokról szóló hír az emberekhez, háború idején egyetlen német se vállalhatta, hogy bemegy a munkatáborokba, és utána néz a tényeknek. Háború idején az is természetes, hogy a kormányok és a hadvezetés a siker érdekében mindent igyekeznek titokban és hatékonyan végrehajtani.

Azok a nyugati jogvédők, akik ma például tudni szeretnék: mi történik a Kubai Guantánamóban lévő amerikai támaszpont börtöneiben, egész biztos nem nyernének oda bebocsátást, csak azért, hogy a tényeket pártatlanul kivizsgálják. Nyilvánvaló, hogy a CIA semmilyen jogvédőt nem engedne be egyetlen általa felügyelt szuper titkos létesítményébe se. A németek többsége a második világháború során nem volt abban a helyzetben, hogy megtudja: mi történik a koncentrációs táborokon belül. Ha esetleg mégis megtudhatták volna, ez csak tovább nehezítette volna sorsukat, mert olyan lépésre kényszerítette volna őket, amely nagyon is veszélyes lehetett. Könnyebb és biztonságosabb volt megbízni vezetőikben, és inkább elfogadni azt, amit a hatóságok állítottak, mint az esetleges titokban terjengő információknak adni igazat. Ez a félelem - párosulva az egyéb háborús követelményekkel - megkönnyítette a németek számára, hogy konformista, sőt opportunista módon igazodjanak a hivatalos állásponthoz.

Arról is van tudomásunk (pl. a német irodalom közvetítésével), hogy amikor már folyt a második világháború, sok németben felmerült: nem kellett volna-e mégis csak tiltakozni a nemzetiszocialisták hatalomrajutása ellen még az 1930-as évek közepén, amikor szalonképesse tette őket az erős vezető iránti vágy, aki a gazdasági depresszió és munkanélküliség által sújtott társadalmat majd kivezeti a válságból. Az 1930-as években még kevésbé veszélyes és kockázatos lett volna szembeszállni a nemzetiszocialista alternatívával. A **Weisse Rose** (Fehér Rózsa) ellenállási mozgalomban keresztény német diákok tömörültek, akik elítélték a Harmadik Birodalom elnyomó rendszerét, és a baloldali érzelmű emberekkel, elsősorban a zsidókkal tanúsított brutális magatartást. Ezt a csoportot egy **Falk Harnaek** nevű ellenálló kezdeményezésére alapították a Scholl testvérek. Őt müncheni diák tartozott a csoporthoz, valamennyien a müncheni egyetem hallgatói voltak. A Scholl testvéreken kívül tag volt még **Christopf Probst**, **Alexander Schmorell** és **Willi Graf**. Később egy professzor, **Kurt Huber**, is csatlakozott hozzájuk.

A Fehér Rózsa tagjai 1942. júliusa és 1943. februárja között hat náci ellenes röplapot készítettek, és azt a német egyetemeken terjesztették. A hetedik röplap már nem került terjesztésre, mert a Fehér Rózsa tagjait 1943. február 18-án a Gestapo letartóztatta. Az utolsó röplap terjesztésekor Sophie Scholl nem járt el elég körültekintően, és az egyetem folyósóján szórta szét a röpcédulákat. Ezt az egyetem gondnoka, aki meggyőződéses náci volt, észrevette, és azonnal jelentette a Gestapónak.

A Fehér Rózsa tagjait sem a fogság, sem a kínzások nem törték meg. A Scholl testvérpárt a már említett Népbíróság (Volksgericht) lefejezés általi halálra ítélte. Kivégzése előtt Hans Scholl ezt írta a cellája falára: "Dacolva a túlerővel". Hansot és Sophiet 1943. február 22-én fejezték le. Mielőtt lecsapott a hóhér bárdja, Hans Scholl ezt kiáltotta: "Éljen a szabadság". Azért részleteztük ezt, mert ha ezzel szembesül, pl. ma. egy amerikai fiatal, akkor kényelmetlenül kezdi érezni magát. Sokkal egyszerűbb ugyanis megvetéssel tekinteni a németekre, és csak annyit tudni Németországról, hogy ott a náci diktatúra idején számos brutalitást követtek el, amelyből még külön kiemelkednek a holokauszt szörnyűségei.

Felmerül a kérdés, hogy a ma élő és németeket lekezelő, sőt becsmérő amerikaiak és nemcsak amerikaiak, vajon mit tettek volna német állampolgárként a II. világháború alatt? Szembeszálltak volna-e kormányukkal, ahogyan azt a Fehér Rózsa tagjai tették, vagy pedig támogatták volna kormányzatukat egy olyan időpontban, amikor német katonák ezrei haltak meg nap-nap után a csatamezőkön. Egyik röplapukban a Fehér Rózsa tagjai ezt írják, hogy "Mi vagyunk a ti rossz lelkiismeretetek", arra kéri honfitársaikat, hogy emelkedjenek felül a régi és az eredeti értelméből kiforgatott hazafiúi kötelezettség jelszaván, amely azt várja el tőlük, hogy vakon, gondolkodás nélkül támogassanak egy kormányt a háború idején. A német katonákat arra kéri, hogy vessék el a parancsoknak való vak engedelmességet, mert e degenerálódott eszme felett is eljárt az idő. Kérték német honfitársaikat, hogy vegyék komolyan a zsidókkal szemben tanúsított kegyetlen bánásmódról szóló híreket, amelyek mégis csak kiszivárogtak a koncentrációs táborokból. Kérték a német polgárokat, civileket és katonákat egyaránt, hogy alkossanak önálló ítéletet a hitlerista rendszerről és a háborúról. Ha a kormányt és a háborút erkölcstelennek és törvénytelennek ítélik, akkor tegyék meg a szükséges intézkedéseket, mind a náci rendszer megdöntésére, mind a háború megszüntetésére.

A Fehér Rózsa tagjai arra buzdították a németeket, hogy a hazafiasság egy másfajta értelmezéséből induljanak ki, olyanból, amely tartalmazza az erkölcsi alapelveket és értékeket, nem pedig vak engedelmességből áll csupán egy háborút viselő kormánnyal szemben. Ez a patriotizmus tartalmazta a szembeszegülést a saját kormányzattal még háború idején is, ha ez a kormány megszegi az alapvető erkölcsi normákat és értékeket. A Fehér Rózsa igaz története a legnemesebb értelemben vett emberi bátorságnak állít maradandó emléket. A bírósági tárgyaláson Christoph Probst arra kérte Freislert, a Népbíróság elnökét, hogy ne végeztesse ki, mert felesége a napokban szülte meg harmadik gyermeküket. Sophie Scholl szemébe vágta Freisler bírónak, hogy a háború elveszett és teljesen értelmetlenül áldozzák fel a német katonákat. Ez a kijelentés mélyen érintette a tárgyaláson jelenlévő katonatiszteket. Sophie Scholl keményen folytatta: Egy napon maga Freisler és a hozzá hasonlóak kerülnek a vádlottak padjára, és el fogják őket ítélni bűneikért. Nyers hangon közölte az elnöklő bíróval: "Végül is valakinek el kell kezdeni, sokan valják azt, amit mi írtunk és mondtunk, csak ők nem merték ezt úgy kinyilvánítani, ahogy mi megtettük". Koncepciók peréről lévén szó, Freisler nyomban kihirdette a már előre eldöntött ítéletet.

Freisler arra hivatkozott, hogy Hans és Sophie Scholl, valamint barátjuk, Christoph Probst szembeszálltak kormányukkal a háború idején. A Népbíróság elnöke számára egy háborúban álló kormány elleni fellépés egyértelműen hazaárulást jelent. Ez a mindennapos propaganda-agymosásnak kitett németek többsége számára is súlyos érv volt. De vajon azok az amerikaiak és nemcsak amerikaiak, akiknek ma állást kell foglalniuk kormányuk háborúival kapcsolatban, mikor tesznek az erkölcsi normákat is felölelő patriotizmusnak eleget? Akkor, ha támogatják kormányuk háborúit, vagy akkor, ha szembeszállnak vele? Az erkölcsi kérdések itt is felmerülnek. Ma már teljesen bizonyított tény, hogy az iraki kormánynak nem volt szerepe 2001. szeptember 11-e tragédiájában. Az is bebizonyosodott, hogy a háború nem az Irakban található tömegpusztító fegyverek eltávolítása céljából indult. Irak nem fenyegette sem Amerikát, sem az amerikaiakat. A háborúban viszont már több mint egymillió iraki vesztette életét. Ha lenne az Egyesült Államokban 2007-ben egy Fehér Rózsa csoport, vajon milyen álláspontra helyezkednének a tagjai?

Kapitalizmus és pártidiktatúra Kínában

Kína évről évre bámulatba ejti a világot. Immáron több évtizede tart 10 % körüli gazdasági növekedése. Az államhatalmat továbbra is a kommunista párt tartja szilárdan kézben, miközben a gazdasági életben már a piaci erők dominálnak. A kommunista párt diktatúrájának azonban egyre nagyobb kihívásokkal kell szembenéznie. A KKP világossá tette, hogy nem hajlandó lelépni önként a történelem színpadáról, és átadni a hatalmat demokratikusan megválasztott kormánynak. A KKP reformpolitikája és nyitása a piacgazdaság irányában a hatalmi érdekcsoport totális uralmát

kívánja továbbra is fenntartani. A diktatórikus államhatalom korlátozásai ellenére a kínai nép gazdasági teljesítményei példa nélkül állnak, és évről évre meglepetést okoznak a gazdasági megfigyelőknek.

A tartósan magas kínai gazdasági növekedés a világgazdaság történetében példátlan. Voltak olyan országok, amelyek évtizedeken át gyors gazdasági növekedési ütemet produkáltak, de olyan ország, amelyben több mint harminc éven át 10 % körüli vagy 10 % feletti legyen a növekedés eddig még nem fordult elő a világgazdaság történetében. Ezzel összefüggésben jegyezte meg Bogár László, hogy Kína gazdasági teljesítménye az egész társadalom- és gazdaságtudományt megváltoztathatja, és más megvilágításba helyezheti a globalizációt. A gyors gazdasági növekedésnek természetesen árnyoldalai is vannak, amely ökológiai katasztrófához és szociális leépüléshez vezethet, ugyanis sem a természeti környezet, sem a társadalmi rendszer nem tud szervesen alkalmazkodni az ilyen gyors ütemű gazdasági fejlődéshez. Az emberiségnek nem fenntartható növekedésre, hanem fenntartható erőforrásokra, mint az emberi élet elengedhetetlen feltételére, van szüksége.

A sikerek árnyoldalaként mintegy százmillió kínai van úton az országban munkahelyet keresve. A hatalmas környezetszennyezés nyomán hiánycikké vált az ivóvíz és a tiszta levegő, megsokszorozódott az üzemi balesetek száma, különösen a bányászatban. Óriási változások történtek a lakosság erkölcsi beállítódásában is. A KKP továbbra is igényt tart a kínaiak lojalitására, de a hatalmat nem óhajtja kiengedni a kezéből.

A KKP egész történelme során, amikor válsággal kellett szembenéznie, mindig megtalálta a módját, hogy felmutassa a társadalmi és gazdasági fejlődés jeleit. Újból és újból sikerült azt az illúziót keltenie, hogy ő az, aki Kína felemelkedését végre tudja hajtani. A ma tapasztalható látványos gazdasági sikerek ismét illúziókat keltenek a KKP-vel kapcsolatosan. Ezek az illúziók azonban csak átmenetileg képesek elrejteni azt az alapvető konfliktust, amely a KKP uralkodó csoportjának érdekei és az 1300 milliós kínai nép érdekei között vannak. A reform szó Kínában is nagyon divatos. A KKP ezt a szót arra használja, hogy megingott legitimitását alátámassza vele. Szinte mindent meg lehet reformálni, ha az nem gyöngíti az uralkodó csoport hatalmi monopóliumát.

A KKP új vezetői már nem vettek részt a forradalomban és a polgárháborúban, ezért kisebb a presztízszük és hiányzik a legendás küzdelmek résztvevőit körülvevő tekintély. A KKP-nak - mint a hatalmas országot irányító érdekcsoportnak - az az érdeke, hogy egyes tagjai is megtalálják számításukat. A KKP politikájának központjában tehát az államhatalom mindenáron történő megtartása került. Ezt fejezi ki az a formula, hogy azoknak a dolgoknak, amelyeknek meg kell változniuk, azok változzanak meg, de amelyeknek nem kell megváltozniuk, és ehhez tartozik természetesen a kommunista párt hatalmi monopóliuma, az maradjon változatlan. A jelszó kínai megfogalmazásban úgy szól, hogy a párt alapvető vonalának "az egy központnak és két alapvető pontnak" szilárdan folytatódnia kell minden kitérő nélkül a következő száz évben.

Kínában sokan nem értik, hogy mi a "központ" és a "két alapvető pont", azt azonban mindenki tudja, hogy az uralkodó csoport kollektív érdekeit és diktatórikus uralmát nem akarja feladni. A kommunizmus, mint globális célokat követő uralmi rendszer vereséget szenvedett és ma a kimúlás szakaszában van. Ez azonban nem jelenti azt, hogy egy haldokló rendszer ne okozhatna nagy károkat miközben távozni kényszerül.

Válaszolni kell arra a kérdésre, hogy mi történik Kínával, ha távozik a kommunista vezető csoport az ország éléről. Amikor **Mao Ce-tung** meghalt, sok kínai tette fel a kérdést, hogy mi lesz Kínával a nagy kormányos távozásával. Húsz évvel később, amikor a kommunista párt elvesztette legitimitását az ország irányítására, Mao utódai ismét bedobták a köztudatba, vajon mi történne Kínával a kommunista párt nélkül? A kommunista párt mindent felölölő politikai ellenőrzése mélyen áthatja a jelenlegi kínai kultúrát és gondolkodásmódot. Még azok a szempontok is, amelyek alapján a kínaiak többsége megítéli a KKP tevékenységét, a KKP-től származnak. Mao Ce-tung és Teng Hsziao-ping utódai sikeresen átformálták a kínaiak tudatát és a lakosság jelentős része a KKP

szempontjai szerint tart valamit helyesnek vagy rossznak. Nem kevés kínai mondta a diáktüntetés 1989 június 4-i véres elfojtása után, hogy ha ő lenne Teng Hsizao-ping, ő is úgy tett volna. Ma nem kevesen mondják, hogy ha ők lennének **Csiang Cö-min**, akkor hozzá hasonlóan járnának el a Falun Gonggal. A KKP gondolkodásmódja tehát beépülve a lakosság gondolkodásába objektív tényezővé vált.

Arra a kérdésre, hogy mi lenne Kínával a kommunista párt nélkül, a történelem adja meg a választ. A kínai civilizáció 5000 éves történelmében, a XX. századot kivéve, nem volt szerepe a KKP-nak. Egy hatalmas ország történelme nem áll le csupán azért, mert egy bizonyos politikai rendszer távozásra kényszerül. Sok ma élő kínai azonban a születésétől kezdve beléplántált propaganda hatására úgy érzi, hogy a KKP az ő valóságos szülője. Ezért tudják nehezen elképzelni a közéletet a KKP nélkül. Pedig Kína túlélte a nagy kormányos távozását és minden bizonnyal túlélné, ha a KKP távozna az ország éléről.

A kínai társadalomban egyre többen vannak azonban olyanok is, akik bírálják a KKP machiavellista hatalomgyakorlását, és pragmatizmusnak nevezett politikai manővereit. Miközben ezt a magatartást ellenszenvesnek találják, mégis elfogadják, mert félnek attól, hogy ha a KKP távozna, meggyöngyülne az államhatalom, ismét polgárháborús állapotok jönnének létre. Amikor tehát a KKP vezetői a káosszal fenyegetőznek, akkor igen sok kínai inkább jelenlegi urainak despotikus hatalmát választja.

Valójában azonban maga a KKP a zűrzavar és a káosz okozója a rendelkezésre álló sokmilliós katonasággal és rendőrséggel. Egyszerű emberek nem képesek országos felfordulást létrehozni. A hatalmukhoz görcsösen ragaszkodók hangsúlyozzák "a stabilitás minden másnál fontosabb" és hogy "csírájában kell elfojtani minden felforgatást".

A KKP vezető garnitúrája kiválóan ért ahhoz, hogy önmaga uralmát legitimizálja Kína impozáns gazdasági fejlődésével. A valóságban ez siker annak tudható be, hogy óriási alkotóerők szabadultak fel ebben az országban, miután a KKP arra kényszerült, hogy enyhítse a gazdasági élet felett gyakorolt keménykezű uralmát. A KKP azonban ezeket a gazdasági sikereket saját magának tulajdonítja, és azt kéri a kínaiaktól, hogy ezekért legyenek hálásak neki. Propagandistái azt sugalmazzák, hogy a kommunista párt uralma nélkül ezeket a gazdasági eredményeket nem sikerült volna elérni.

A KKP apologétáinak ezt az érvelését úgy tűnik, alátámasztja az a tény, hogy az erős központi államhatalommal párosult gazdasági rendszerváltás Kína számára fejenként 20 000 dollár hasznot hozott. Tekintettel arra, hogy Kínának 1300 millió lakosa van, ez óriási összeget tesz ki. Összehasonlításképpen az egykori Szovjetunió utódállamaiban lezajlott gazdasági rendszerváltás több helyen, így például Oroszországban, párosult az államhatalom teljes megbénításával, és nemcsak a közvagyon, de az állami funkciókat is szinte széthordták, "privatizálták". Ezért Oroszországban óriási veszteséget okozott a rendszerváltás. A magyar adatokat Lóránt Károly számította ki, aki szerint a magyarországi rendszerváltás fejenként 26 000 dollár veszteséget okozott a magyar társadalomnak.

Az a tény, hogy 2008-ban Pekingben kerül sor az olimpiai játékok megrendezésére, a nyugati országok elismerését fejezi ki Kína teljesítményei iránt. A KKP azonban ezzel is a saját uralmát kívánja legitimálni és a kínai gazdaság eredményeit a saját sikerének tünteti fel. Kína természetesen rendkívül fontos ipari potenciálja és piaci kapacitása miatt a külföldi beruházók számára. Ez a vonzerő abból származik, hogy Kínában 1300 millió fogyasztó él. De ezt a vonzerőt is a saját sikerének tünteti fel a KKP, és azt követeli a nyugattól, hogy ha igényt tart a kínai piacra, akkor működjön együtt a kommunista párt uralmával.

Ebből a logikából következik, hogy mindaz, ami rossz a gazdasági és a társadalmi életben, az az önző egyének alacsonyrendű motívumaiból származik. Mindaz, ami jó, az viszont a társadalmi

igazságot érvényesítő KKP-nak tudható be. Amikor kiéleződött a KKP legitimációs válsága, akkor ezen a reformok politikájával kívánt úrrá lenni. Kidolgozták a "későn érkezők" koncepcióját, amely azokra az országokra utal, akik megkésve indultak el a modernizáció útján. Több vonatkozásban is elkezdtek utánozni a fejlett országokat. Az egyik utánzási forma a társadalmi rendszer imitálása, a másik a technológiai és ipari modell átvétele. A társadalmi rendszer átvétele természetesen nem jöhetett számításba, mert ez veszélyeztette volna a hatalmat gyakorlók privilégiumait, kiváltságos helyzetét. A felzárkózni óhajtó harmadik világbeli országok ezért inkább a technológiai modernizációban utánozták a fejlett ipari országokat. A technológiai modernizáció gyakran komoly gazdasági növekedést eredményez, ugyanakkor, ha elmarad a társadalmi modernizáció, az hosszú távon komoly kockázatokkal járhat. Ezért a kínai kommunista párt egyértelműen a technológiai, technikai modernizáció útját választotta. A fejlett ipari országok technológiai utánzása olyan gazdasági sikerekhez vezetett, amelyeket a KKP kisajátított magának azért, hogy vele uralmát legitimálja, és ellen tudjon állni a társadalmi modernizációt eredményező politikai reformoknak. Ez utóbbiak már sértették a KKP hatalmi monopóliumát, ezért a KKP politikai monopóliumának fenntartása érdekében lényegében lemondtak a kínai társadalom egészének az érdekében álló társadalmi modernizációról.

Az a gazdasági reform, amit a KKP a saját érdekei védelmében indított azért nem tekinthető egyértelműen sikeresnek, mert túlzott mértékben és pazarló módon használta fel az ország erőforrásait. A példa nélkül álló környezeti rombolás a kínai társadalom jövő nemzedékeinek az életét kockáztatja. Kína 2003-ban például a világtermelés kevesebb, mint 4 %-át állította elő, ugyanakkor acélból, cementből és más anyagokból az egész világtermelés 1/3-át ő használta fel. 1980-tól kezdve a 90-es évek végéig 1000-ról 2460 négyzetkilométerre növekedett az elsivatagosodás. Az egy főre eső művelhető terület 2 mu-ról 1,43 mu-ra csökkent 2004-ig. (15 kínai mu = 1 hektár) Az elmúlt néhány esztendőben több mint 100 millió mu termőföldet vontak ki a forgalomból beépítés céljára. A hét legnagyobb folyam és mellékfolyói vizének több mint a 40 %-a már alkalmatlan emberi fogyasztásra, illetve az állatok itatására. A tavak 75 %-a olyannyira szennyezett, hogy nem alkalmas tápanyag-termelésre. Ember és természet konfliktusa szélsőségesen kiéleződött. Azok a kínaiak, akiket megtevesztenek az égbe nyúló felhőkarcolók, nem is sejtik, hogy milyen ökológiai összeomlás fenyegeti őket.

A környezeti szempontokat még Oroszországban is jobban figyelembe veszik, mint Kínában. Amikor Putyin elnök hatalomra kerülésével megindult Oroszország regenerálódása, nemcsak a nemzeti össztermék gyors növekedése indult be, de az orosz lakosság életszínvonala is lényegesen javult. Mindennek eredményeként ma Oroszország már vonzó a külföldi befektetők számára. Egy másik kontinensnyi ország, India is évi 7-8 %-os ütemben növekszik 1991 óta. Indiának viszonylag fejlett jogrendszere van, amely kiszolgálja a piacgazdaság igényeit, és pénzügyi rendszere is szervesen illeszkedik a világ pénzrendszerébe. Politikai rendszere pedig alapvetően demokratikus elvek szerint épül fel.

Kína ezzel szemben kizárólag csak gazdasági reformokról akar hallani a politikai reformok mellőzésével. A gazdaság látványos sikerei rövidtávon akadályozták a társadalmi modernizáció természetes kibontakozását. A gazdasági és társadalmi modernizáció közti kiegyensúlyozatlanság valójában tovább éllezte a kínai társadalmat megosztó konfliktusokat. Az emberek gazdasági erőfeszítései útján elért pénzügyi és vagyoni gyarapodását nem védi szilárd jogrendszer és egy jogállamban működő társadalom. Kínában is van privatizáció, de az egykori állami tulajdon jelentős része a KKP irányítóhoz, illetve a holdudvarukhoz tartozó érdekcsoportokhoz került.

A kínai kommunisták mindig különös figyelmet szenteltek a lakosság túlnyomó többségét alkotó földművelő lakosság megnyerésére. A KKP kezdetben mindent megígért a kínai parasztoknak, mikor azután megszilárdult a KKP hatalma, meglehetősen igazságtalan rendszert vezettek be: a lakóhely szerinti besorolás rendszerét. Ez a kínai lakosságot **vidékire** és **nem vidékire** osztja fel ésszerűtlenül szétválasztva a társadalmat. A parasztoknak nem jár orvosi ellátás, munkanélküli

segély, nyugdíj és nem vehetnek fel kölcsönt a bankoktól. Ezért a parasztok alkotják Kína legszegényebb társadalmi osztályát. Mégis ők viselik a legsúlyosabb adóterheket. Kötelező előgondossági alapba, jóléti alapba, közigazgatási alapba kell befizetéseket teljesíteniük. Ezen túlmenően oktatási díjat, születési szabályozási díjat fizetnek, de hozzá kell járulniuk a katonaság szervezeteinek a fenntartásához, a katonák kiképzéséhez, az utak építéséhez, ha pedig ők maguk nem katonák, akkor a katonai szolgálat megváltásáért is fizetniük kell. Ami pedig a munkájukat illeti, az általuk termelt gabonának egy részét központilag előírt átalányáron kötelesek eladni az államnak. De még ez sem minden, fizetni kell még mezőgazdasági adót, földadót, helyi iparüzési adót, állatvágási adót és más helyileg kivetett díjakat. A nem vidéki lakosságnak mindezeket az adókat, díjakat és közterheket nem kell fizetniük.

Ven Csia-pao miniszterelnök 2004-ben kiadott 1. számú dokumentumában megállapította, hogy a vidéki Kína az 1978-as gazdasági reform időszaka óta most kényszerül a legnagyobb nehézségekkel szembenézni. A mezőgazdaságban dolgozók egyre szegényebbekké váltak, s a városi és vidéki lakosok jövedelme közti szakadék tovább mélyült.

Nyugati vezető körök is úgy gondolták, hogy a Kínával fenntartott kereskedelmi kapcsolatok elősegítik az emberi jogok, a politikai szabadságjogok és a demokratikus reformok helyzetét Ázsiának ebben a hatalmas országában. Mindez azonban vágyakban való gondolkodásnak bizonyult. A fair üzleti kapcsolatok és a nyugaton ismert viszonylagos átláthatóság helyett Kínában az uralkodó gyakorlat a nepotizmus, a protekciózás, a megvesztegetés és sikkasztás. A nyugati multinacionális korporációk bűnrészesek abban, hogy elősegítették Kínában a korrupciót. Egyesek még abban is segítenek a KKP-nak, hogy takargassák az emberi jogok semmibevételét, és a lakosság sérelmére végrehajtott cselekményeket.

Több kutató is arra a következtetésre jutott, hogy a KKP a maffiához hasonlóan játssza ki a gazdasági kártyát. Peking attól függően ad egy jövedelmező szerződést Franciaországnak vagy az Egyesült Államoknak, hogy az adott ország kormánya mennyire huny szemet az emberi jogi sértéseket illetően. Sok nyugati üzletember és politikus függ attól a hatalmas profittól, ami a Kínával való üzleti kapcsolatokból származik. Közismert, hogy több nagy amerikai vállalat szállította azt a technológiát a pekingi kormányszatnak, amely lehetővé tette a KKP számára nem tetsző információk áramlásának akadályozását az Interneten. A KKP természetesen kihasználja propagandájában a külföldi beruházók és nyugati kormányok készséges együttműködését. A KKP számos vezetője elsajátította annak az összejátszásnak a technikáját, amely simává teszi az állami vagyon szétosztását és az alapvető politikai reformok megakadályozását.

A hatalomgyakorlók, amikor lelepleződtek, elismerték, hogy követtek el hibákat, és ilyenkor elhitették, hogy ezek megisméltására nem kerül sor. A kínaiak is már szkeptikusan fogadják a KKP különböző nagyzó, dicsekvő megnyilatkozásait. Ennek a kételkedésnek a semlegesítésére a KKP propagandája is árnyaltabbá és szakszerűbbé vált. A nyugati technológiával bevezetett információáramlást gátló falak megkönnyítik a pekingi vezetés számára, hogy részben igaz tényekkel megtévessze a közvéleményt. Ez néha még veszélyesebb is, mint a nyilvánvaló hazugság.

Amikor az atípusos tüdőgyulladás-járvány (SARS, Severe Acute Respiratory Syndrome) kitört a szárazföldi Kínában 2003-ban, akkor Peking sokáig titkolta a járvány méreteit. A kormányzat félretájékoztatása veszélyeztette azoknak a Kínába látogatóknak az egészségét, akik tömegesen készültek az ebben az időben megrendezésre kerülő nagy ipari vásárra. Amikor aztán a járvány kitört, a kormányzat végülis kénytelen volt elismerni, hogy elhallgatta az igazságot.

Jellemző az is, ahogy a KKP propagandája a Tajvanon megtartott általános választásokra reagált. A propaganda szerint az ottani elnökválasztás az öngyilkosságok számának növekedéséhez, a tőzsde összeomlásához, különleges betegségek nagyarányú növekedéséhez, a szigetlakók kivándorlásához, a családi viszályok növekedéséhez, gazdasági visszaeséshez, a közbiztonság megromlásához, tüntetésekhez, az elnöki épület ostromához, általános társadalmi nyugtalansághoz fog vezetni. Az

átlag kínai nap mint nap ezt hallotta és természetesen nem tudja kivonni magát a hatása alól, mert Kínában is érvényes az, hogy "azé az emberi agy, aki megműveli".

A demokrácia színlelése a diktatúra fenntartása érdekében

A KKP, amikor megragadta a hatalmat, általános választásokat hirdetett, követelve, hogy a néphez tartozó jogokat a nép gyakorolhassa. A propaganda arról szólt, hogy a nép legyen a tulajdonosa és az irányítója az államnak, ugyanakkor nyilvánvaló, hogy a lakosság túlnyomó többségének nincs lehetősége, hogy részt vegyen a döntéshozatalban. A KKP szócsöve, a Pekingi Néplap 2004. november 23-án ezt írta: "az ideológia szilárd ellenőrzése a párturalom megszilárdításának eszmei és politikai alapja". A KKP jelenlegi irányvonala a "három nem alapelvét" követi. Ebből az első az, hogy fejlődni kell viták nélkül. A viták tiltása azt hangsúlyozza, hogy a KKP igazi célja "az egy hang egy terem" megvalósítása. Amikor **Csiang Cö-min** korábbi államelnököt 2000-ben megkérdezte a CBS tudósítója, hogy Kínában miért nem tartanak általános választásokat, Csiang azt válaszolta, hogy a kínai lakosság műveltségi szintje túl alacsony.

Az 1989-es Tien'Anmen téri események válaszút elé állították Kínát. Egyrészt javíthatta volna az emberjogi helyzetet, vagy pedig folytathatta az elnyomást olyan módszerekkel, amelyek azt a látszatot kelthetik, hogy a korábbinál jobban tiszteletben tartja az egyéni emberi jogokat és a politikai szabadságjogokat. Az eltelt évek azt bizonyítják, hogy a KKP ezt a második utat választotta. A tudomány és a vallás területén tevékenykedő tehetséges szakértőket összegyűjtötték és rávették őket, hogy olyan könyveket, tanulmányokat írjanak, és propagandamunkát végezzenek, amely azt sugallja, hogy jelentős haladás történt Kínában az emberi jogok terén. A propaganda központjába "a túléléshez való jog" vagy a lakáshoz és az élelmiszerhez való jog került. Azzal érveltek, hogy ezek a jogok erősebbek, mint a szólás- és sajtószabadsághoz való jog. A nyugati közvéleménnyel azt akarták elhitetni, hogy emberi jogok szempontjából Kína jelenlegi helyzete a legjobb a világban.

A kínai alkotmány tartalmazza azt a rendelkezést, hogy a kínaiaknak joguk van a szólás-, a sajtó-, a gyülekezési és egyesülési szabadsághoz, valamint a tüntetésekhez és a tiltakozáshoz. A KKP uralma alatt viszont milliókat fosztottak meg a vallás-, a szólás-, a sajtó és a gyülekezési szabadságtól, valamint a jogi védelemtől. Még azt is elrendelték, hogy bizonyos jogok gyakorlásának az igénylése illegális. Amikor Hong-Kong a pekingi kormányzat szuverenitása alá került, meghirdetésre került az **egy ország két rendszer**. Ennek dacára a KKP már többször is kísérletet tett olyan jogszabályok bevezetésére, amelyek változtatnának Hong-Kong státuszán.

A legújabb propagandafofás az, hogy reklámozzák Kína-szerte a szólásszabadság bővülését, miközben egyre erőteljesebbé válik az információ cseréjének az ellenőrzése. Látszatra a kínaiak már könnyebben fejezhetik ki véleményüket, hiszen az Internet lehetővé teszi az információ gyorsabb áramlását. Ezzel indokolni a szólásszabadság meglétét természetesen hamis látszatkeltés. Itt nem arról van szó, hogy a KKP hirtelen megenyhült, hanem arról, hogy nem képes megakadályozni a technológiai modernizációt. Ami az Internetet illeti, a KKP megszűri az információkat, figyelemmel kíséri a "csevegő honlapokat", ellenőrzi az e-maileket, különböző címen megvádolja az Internet használóit. A felsoroltak egyikét sem lehet haladónak nevezni. Kétségtelen, hogy nagy nyugati vállalatok adták a KKP kezébe azokat a csúcstechnológiájú eszközöket, amelyekkel ezeket a nagyon is visszahúzó, sőt reakciónak nevezhető cenzúrázást végre tudja hajtani. Nyilvánvaló, hogy egy olyan hatalmi csoport, amely így viszonyul a demokratikus szabadságjogokhoz az az egyéni szabadság körét sem óhajtja bővíteni. A KKP káderei ezt maguknak így fogalmazzák meg: "lazítás kifelé, megszorítás befelé".

Az ENSZ Emberi Jogi Bizottsága megtévesztésére a KKP 2004-ben egy alkalommal megbüntette azokat, akik megsértették az emberi jogokat. Mindez a külföldiek számára készült porhintés volt. Amikor a korábbi főtitkár, Csiang Cö-min követeli az emberi jogok betartását, az olyan, mint amikor a tolvaj kiáltja, hogy fogják meg. Mindez annak ellenére igaz, hogy Csiang Cö-min, aki a

Tienanmen téri vérengzés idején Shanghai párvezetője volt, békés módszerekkel tudta leszerelni a demokráciáért tüntetőket Kínának a legnagyobb városában.

A KKP jelenlegi vezető garnitúrája, hogy megvédelmezze a hatalmon lévő érdekcsoportok privilégiumait, félretette a korábbi látszatkelteket, és már nem állítja, hogy ő a munkások és a parasztok érdekeinek az egyedüli védelmezője. Rátértek olyan szólások használatára, mint a jog uralma, a piac, az egész nép érdekei, reformintézkedések és ehhez hasonlóak. Aki azonban eme álcázás mögé néz, az a nyugati stílusú öltözet alatt is megtalálhatja a KKP valódi lényegét. George Orwell: Állatok farmja című könyvében olvashatjuk, hogy a disznók megtanultak két lábon járni, és ez az elsajátított képességük új megjelenést biztosított számukra. Az új és tekintélyes külső mögött azonban megmaradt a disznó természetük.

A KKP pragmatizmusának lényeges eleme, hogy rendszeresen bocsátanak ki olyan jogszabályokat, amelyek ellenkeznek az alkotmánnyal és ez valójában az a szabályanyag, amihez a rendfenntartó közegek igazodnak, és amelyek lehetővé teszik, minden ellenállás letörését. Így ma sem lehetséges az üldözés leállítása és az emberi jogok betartásának az érvényesítése.

Általános gyakorlat az is, hogy a nem politikai természetű problémákat politikai módszerekkel intézik el. Közellátási és közbiztonsági problémákat átminősítenek olyan fontos kérdéssé, amelyben a párt küzd a tömegekért, vagy a párt küzd az ország fennmaradásáért, a káosz megelőzéséért, a felforgató elemek megfékezéséért. Az ilyen átminősítések lehetővé teszik, hogy a lakosságot propagandával átítatva a KKP céljai érdekében mozgósítsák.

A KKP egyik újabb módszere a demokráciáért küzdő polgárok és a függetlenül gondolkodó értelmiségiek elleni harcban az, hogy csapdákat állítanak nekik, majd pedig bebörtönzik őket. Ilyen csapda például az, hogy a kényelmetlenné vált nőket azzal vádolják, hogy prostituáltak, a férfiakat meg azzal, hogy kibújnak az adózás alól. Szinte bárkire rá lehet ilyesmit bizonyítani, ha azt a hatóságok akarják.

A KKP gyakran nevetséges logikával védelmezi politikai irányvonalát. Az 1989. június 4-i Tienanmen téri vérengzést azzal indokolják meg, hogy a diáktüntetések elfojtásával megelőzték egy országos káosz eluralkodását Kínában. Egy ilyen társadalmi felfordulásnak a megelőzése pedig igazolja a diákok ellen hozott véres intézkedéseket. Azt a kérdést teszik fel, mi volt a kisebbik rossz, a diáktüntetések véres elfojtása, vagy egy olyan országos felfordulás, amely polgárháborúhoz vezethet.

A KKP teljes ellenőrzése alatt tartja az állami intézményeket, a közigazgatást, az állam egész gépezetét, beleértve a tömegpropaganda eszközeit is. Az 1300 millió kínai ilyen értelemben a KKP túsának tekinthető. Ezt a helyzetet azzal indokolják, hogy ha az ország irányítói nem nyomnának el bizonyos csoportokat, az egész nemzet lenne a felfordulás állapotában, és ez mérhetetlen károkat okozna. Ezzel az érveléssel persze bármely egyént vagy csoportot tetszés szerint el lehet nyomni, és erre mindig lehet igazolást találni.

Hogyan kell több szabadsággal növelni az elnyomást?

A mézesmadzag és a furkósbot politikáját a KKP művészetté fejlesztette. Sok kínai ma szabadabbnak érzi magát, mint korábban és ezért reményeket fűz a KKP további "megjavulásához". A népnek adományozott szabadság mindig attól függ, hogy a KKP hatalomgyakorlói milyen biztonságban érzik magukat. A hivatalban lévő vezetőségnek tartja a párt kollektív érdekeinek a védelmét, s ebbe ma már az is beletartozik, hogy a társadalom számára mennyi úgynevezett demokráciát, emberi jogot és politikai szabadságjogot engedélyeznek.

Kínában nem létezik egy olyan állam felett álló, nagybetűvel írandó JOG, amely nem az állam akaratát közvetíti az állampolgárok felé, hanem amely magára az államra ír elő kötelező magatartási szabályokat. Ilyen állam feletti jog, amit ez európai nyelvek világosan megkülönböztetnek a többi

jogszabálytól, Kínában nem létezik. Az angol Rights, a német Rechts, az olasz Diritto, a francia Droits élesen elválnak a law-tól, a gesetz-től, legale-től, lois-tól. Amit mi magyarok alapjognak nevezünk azt nem az állam adományozza az állampolgároknak, hanem az állam felett álló és állam által meg nem változtatható természeti törvényekből (aki vallásos: Isten akaratából) eredezteti. Ebből következik, hogy nem azért vannak emberi jogaink és politikai szabadságjogaink, mert az állam kegyeskedik nekünk ilyet adni, hanem ez megillet minden embert azért, mert embernek született. Az államra ebből csak annyi tartozik, hogy gondoskodjon olyan feltételekről, hogy ezek a jogok mindig érvényesíthetőek legyenek. Minden egyéb jogszabály viszont már az állam akaratát fejezi ki, legyen az törvény, vagy különböző szintű rendelet. Ezeket a törvényeket és jogszabályokat természetesen az állam illetékes törvényhozói és jogszabályalkotói demokratikus eljárások keretében megváltoztathatják.

Más a helyzet, amikor egy rendszer nem ismer el maga felett álló jogforrást, úgy mint a természeti törvényeket, illetve Isten akaratát. Ilyen a kommunista rendszer általában és természetesen ilyen a Kínai Kommunista Párt által irányított politikai rendszer Kínában is. A kínaiak tehát csak annyi emberi joggal és politikai szabadságjoggal rendelkeznek, amennyit jónak talál nekik ajándékozni a hatalmat gyakorló érdekcsoport, de számolni kell azzal, hogy ha a KKP érdekei úgy kívánják, akkor ezeket a jogokat tetszés szerint vissza is vehetik.

Kínában tehát az emberi jogokra és a politikai szabadságjogokra való hivatkozás a lakosság manipulálásának az eszköze. Azt a látszatot kívánja kelteni, hogy a kínai társadalom is a nemzetközi trendnek megfelelően a demokrácia felé fejlődik. Az ateista kínai vezetés nem ismer el maga felett álló természetjogot, így az emberi jogok és alapvető szabadságok kibékíthetetlen ellentétben állnak a Kommunista Párt diktatúrájával. A Kínai Kommunista Párt uralomgyakorlásának a történetében számos olyan időszak volt, amikor nagyobb volt a szólásszabadság és az emberek viszonylag szabadabban élhettek. Minden ilyen időszakot azonban szigorodás követett, gyakran véres megtorlásokkal.

A Mao Ce-tung korszakban is meghirdették, hogy "virágozzék száz virág", azaz mindenki elmondhassa, amit gondol és szabadon bontakozhasson ki a kínaiak alkotó képessége. A száz virág azonban nem sokáig virágozhatott, mert hamarosan megjelentek az intézkedések, hogy "a bűdöset azért ki kell tépni". És ki is tépték, mert megjelent a kulturális forradalom, amely sok millió áldozatot követelt.

Ma az Internet korszakában bárki rákattinthat az Új Kína hírügynökség honlapjára vagy a Pekingben megjelenő Néplap online cikkeire. Aki ezt megteszi, megállapíthatja, hogy negatív tartalmú információ szinte nem is olvasható benne Kínáról. Ennek több oka is lehet. Az egyik, hogy ellensúlyozzák a manapság Kína-szerte gyorsan áramló rossz híreket. Másrészt taktikai okokból jól szolgálja a KKP érdekeit, ha kisebb bírálatok is olvashatóak. A rossz híreknek természetesen egyes konkrét személyek az okozói és magának a pártnak, különösen annak vezetőinek, természetesen ezekhez semmi közük sincs. A KKP művészetté fejlesztette annak az ügyes ellenőrzését, hogy mit szabad és mit nem szabad megírni. Azt is kiválóan megoldják, hogyan kell úgy átalakítani a rossz híreket, hogy az valami kíváncsú hatást váltson ki a lakosság körében. Ezért van az, hogy a szárazföldi Kína sok fiatalja érzi úgy: ma már olyan mértékű a szólásszabadság, hogy bízhatnak a Kommunista Pártban. Ők valójában a nagyon is kifinomult módszerekkel működő tömegtájékoztató áldozatai. Néha szándékosan hoznak létre kaotikus helyzetet Kínában, amiről úgy tudósít a tömegtájékoztató, hogy meggyőzi a nézőket és a hallgatókat: a KKP ura a helyzetnek és vezetésével úrrá lehet lenni a zűrzavaros helyzetben.

Mi rejtőzik a nemzeti egység jelszava mögött

Tajvan felszabadítása és egyesítése a szárazföldi Kínával a KKP propagandájának az egyik legtöbbet hangoztatott jelszava. Propaganda szempontból a KKP nacionalistának és patriotának tűnik. Azt jelentené ez, hogy valóban fontos Kína egysége a pekingi vezetés számára? Ha

mélyebben elemezzük a helyzetet, akkor azt a választ adhatjuk, hogy nem. Tajvan helyzete Kína legújabb kori történelmének az egyik maradványa. Ennyi maradt abból a polgárháborúból, amit a Kínai Kommunista Párt vívott a Kuomintanggal.

Amikor uralmának kezdetén a KKP létrehozta a "kínai szovjetet", még a Kuomintang rendszer uralma alatt, az akkori alkotmány 14. cikkelye úgy szólt, hogy Kína bármelyik etnikai csoportja vagy tartománya igényt tarthat a függetlenségre. A kínai-japán háború idején a KKP legfontosabb célja az volt, hogy saját uralmát rákényszerítse az országra és csak másodlagos volt a japán betolakodók elleni küzdelem. 1945-ben Sztálin parancsára a Szovjetunió Vörös Hadserege megszállta Észak-Kelet Kínát, ahol a szovjet katonák fosztogattak, gyilkoltak és erőszakot követtek el. Vagyis megszállóként viselkedtek. A Kínai Kommunista Párt azonban hallgatott és nem merte ezt elítélni. Amikor a Szovjetunió támogatta, hogy Külső-Mongólia elszakadjon Kínától, és független állam legyen, a KKP akkor sem tiltakozott.

1999 végén írták alá a kínai-orosz határ felülvizsgálatáról szóló megállapodást. A KKP ebben minden egyenlőtlen megállapodást elfogadott, amelyre a **Quing dinasztia** és az orosz cárok között került sor több mint száz évvel ezelőtt. Ily módon a pekingi kommunista vezetés több mint két és fél millió négyzetkilométeres területet átengedett Oroszországnak, amely több tucat Tajvan területének felel meg. 2004-ben írták alá a Kína és Oroszország keleti határáról szóló kiegészítő megállapodást. Ennek következtében az Usszuri folyó szigeteinek a fele Hejlungcsiang tartományban orosz fennhatóság alá került. Több más határon fekvő sziget is van, amelyekkel kapcsolatban a KKP szemet hunyt. Azért nem érdekli azoknak a Kínához csatolása, mert nincs jelentősége a Kínai Kommunista Párt hatalmi monopóliumának a fenntartása szempontjából. A Tajvan egyesítésére vonatkozó jelszó alkalmas az elvakult nacionalizmus felkeltésére és el lehet vele terelni a belső konfliktusokról a Kínai lakosság figyelmét.

Úgy gondoljuk, az egyetlen a valódi demokráciát, ha a társadalom egésze közvetlen ellenőrzése alatt tudná tartani saját létfeltételeit. Ha egyéni és közösségi élete fölött rendőrruralmi eszközökkel állammonopolista hatalom uralkodik, vagy gazdasági pénzügyi eszközökkel fosszák meg attól, hogy rendelkezessen saját munkájának az eredményével, és ténylegesen kézben tarthassa a sorsát, akkor a demokrácia sem tekinthető valódi népuralomnak. Más szóval az állammonopolista vagy a pénzmonopolista rendszer, még ha bizonyos demokratikus formákat és technikákat igénybe is vesz, lényegét tekintve diktatúra. Ennyiben még a Nyugati létező demokráciái is a diktatúra ilyen vagy olyan változatának tekinthetők. Kínában olyan állami diktatúrával kombinált kapitalizmus van, amelyben nem érvényesül a kormányzat ellenőrzése.

Még azokban a demokráciákban is, amelyek csak formálisan minősíthetők népuralmi rendszernek, Montesquieu óta elfogadott alapelv az államhatalmi ágak szétválasztása és a szólás-, sajtó- valamint gyülekezési és egyesülési szabadság elismerése. Különösen a szólás és a sajtószabadság, azaz a tömegtájékoztatás szerepe rendkívül fontos a hatalom gyakorlás ellenőrzése szempontjából. A demokratikus formákat és folyamatokat jól kiegészítik a vallásos életformával együtt járó erkölcsi normák, amelyek a jogon túlmenő szigorú mércét tudnak önkéntesen érvényesíteni.

Ebből a szempontból van különleges jelentősége annak, hogy a Kínai Kommunista Párt hivatalosan az ateizmus híve és az ateizmust az állami ideológia rangjára emelte. A hivatalos Kína számára nem létezik a világ felett álló isteni hatalom, amely erkölcsi törvényeivel meghatározott korlátokat szabna az emberi magatartás számára. A KKP totális diktatúrát gyakorol és monopol-hatalmát a jog nem korlátozza. Ebből következik az is, hogy jogi és erkölcsi szempontból a KKP ellenőrzi önmagát. Ő az, aki a felelősségre vonást is érvényesítheti önmagával szemben. Itt szembe találjuk magunkat a mástól jövő kritika és az önmagunk felett gyakorolt önkritika hatalmas minőségi különbségével. Az önkritika szükségszerűen felemás és inkább a probléma eltakarását, semmint feltárását és megszüntetését jelenti. Ugyanez a helyzet a mások feletti uralommal és a magunk felett gyakorolt önuralommal. A Kommunista Párt minden országban hirdette az önbírálat, az önmegtartoztatás és az öntökéletesedés szükségességét. A KKP struktúrájában léteznek központi

fegyelmező bizottságok és különböző ellenőrzési szintek, de a Kínai Kommunista Párt, mint egyedüli hatalmat gyakorló tényező lényegében érinthetetlen.

A KKP természetesen rákényszerül, hogy kultuszt űzzön az öntökéletesedésből, mert valamilyen módon igazolnia kell, hogy miért nem engedélyezi a társadalom részéről történő ellenőrzést önmaga felett. Léteznek jogszabályok, de ezeket a KKP írja. Létezik jogalkalmazás, de a KKP jogszabályait a KKP alkalmazza. Csak megfelelő propaganda kérdése, hogy elhitessék a lakossággal, hogy mindez a kínai milliók érdekében történik. Így jön létre a nép demokratikus diktatúrája, a fából vaskarikának tekinthető "demokratikus centralizmus", a politikai párbeszéd és konzultáció, valamint az egypárti uralommal járó összes szólam és formula.

A KKP által hirdetett történelmi mítoszok

A kommunista vezetés magát tekinti a japán betolakodók elleni küzdelem vezetőjének. Ugyanakkor a történelmi dokumentumok egész sora bizonyítja, hogy a KKP tudatosan kerülte a valódi ellenállást a kínai-japán háborúban. A KKP azért akadályozta a háttérből a japán elleni erőfeszítéseket, mert ez alkalmat nyújtott neki arra, hogy a harc valódi terhét vállaló Kuomintang meggyöngyüljön és így a Kuomintang rovására tudja növelni hatalmát. A KKP valójában csak két nagyobb csatában vett részt, az egyik volt az úgynevezett 'Pingxing hágói csata', a másik a 'Száz sereg (ezred) csatája'.

A **Pingxing hágói** csatában nem a KKP játszotta a döntőszerepet. A Pingxing (vagy Pinxingguan) hágó egy magas hegyoldalak között vezető keskeny út. Az átvonuló japán sereg, amely már korábban több győzelmet is aratott, magabiztosan haladt benne és parancsnokai nem gondoskodtak arról, hogy a jobbról és balról is magasodó hegyoldalt megfelelően ellenőrizték és biztosítsák. A kommunista haderő egyik hadosztálya, amelyet Lin Biao vezetett, megtámadta a vonuló japán katonai oszlopokat. A csata lényegében abból állt, hogy a kínai csapatok lötték, és gránátokkal megdobálták a felszereléssel és katonákkal megrakott japán járműveket. A keskeny és mélyen fekvő út nem tette lehetővé a japán tankok bevetését végig a kanyon jellegű sziklavölgyben. A csata végén mintegy 1000 japán feküdt holtan, a kínaiak vesztesége ennek a fele volt. Ebben a csatában mintegy száz teherautót, katonai felszerelést és lőszert sikerült zsákmányolni. A japán ötödik hadosztály pedig egy időre harcképtelenné vált.

A kommunista értelmezésű történelem szerint ez nagy győzelem volt, ahol a Mao Ce Tung által kidolgozott népi háború gerilla taktikája fényes sikert aratott. Más történészek viszont a japánok elbizakodottságának a rovására írják a történeteket. Miután már számos győzelem volt mögöttük, elmulasztották az elemi elővigyázatossági intézkedéseket is. Mindazonáltal ez a csata nagy erkölcsi támogatást nyújtott a kommunista haderőnek.

Az Észak-Kínában harcoló japán haderő mintegy 109 kisebb katonai támadást hajtott végre. A japánok a velük szemben álló kommunista reguláris erőket 1939 decemberében 88 000-re becsülték 140 000 helyett. A csata előestéjén a kommunista csapatok létszáma mintegy 400 000 főre növekedett és 115 ezredből állt. A kommunista irányítás alatt álló "Nyolcadik út hadsereg", amely ezt a nevet a hivatalos kínai hadseregben elfoglalt kijelölése alapján viselte, **Zsu De tábornok** vezetése alatt állott. Mao Ce Tung ekkor már a partizán háborúnak adott elsőbbséget a kommunista stratégiában. Ennek ellenére ez a hadsereg annyira megerősödött, hogy Zsu De egyesíteni tudott az irányítása alatt a különböző hadosztályokból 115 ezredet. 1940. augusztus végén és szeptember elején a kommunista erők megtámadták azt a vasútvonalat, amely szétválasztotta a kommunista ellenőrzés alatt álló területeket. Kína északi tartományjaiban felrobbantották a hidakat, alagutakat és a síneket és ezt követően frontális támadást indítottak a japán támaszpontok ellen. A japánok mintegy 4000 katonájával szemben a kínaiak több, mint 22 000 katonát veszítettek. Ez volt a Kínai Kommunista Párt legnagyobb ütközete, amelyet a háború során vívott, és amelyben győzött. 1940 októberében és decemberében a japánok újra ellenőrzésük alá vették a vasútvonalat és környékét.

Ezután a két nagy csata után a Mao Ce-tung által vezetett kommunista haderő már nem vett többé részt komolyabb ütközetekben. Viszonylag kis létszámú katonai parancsnok halt meg a kommunisták részéről a japán elleni háborúban. Ebben az időben a KKP létrehozta több észak-keleti tartományban az általa kormányzott határvidéket. Mai szóhasználatával kifejezve "egy ország két rendszert" vezetett be, vagy másképpen szólva két különböző Kínát Kínán belül. A kínai kommunista haderő parancsnokai szívesen harcoltak volna a japánok ellen, de a KKP legfelső vezetése nem volt őszintén elkötelezve ebben a háborúban. Fő törekvésük az volt, hogy a háborút saját hatalmi bázisuk kiépítésére használják fel. Amikor Kína és Japán újra felvette a diplomáciai kapcsolatot 1972-ben, Mao száján kicsúszott az igazság, amikor Tanaka japán miniszterelnöknek azt mondta, hogy a KKP köszönettel tartozik Japánnak, minthogy a kínai-japán háború nélkül a Kommunista Pártnak nem sikerült volna kiterjesztenie a hatalmát egész Kínára. Mao szavai jól megvilágítják, hogy a KKP valójában megtéveszti a kínai népet, hogy ő vezette győzelemre az országot a japán elleni 8 évig tartó háborúban.

A 2001. szeptember 11-i tragikus eseményeket követően, amelyekre az Egyesült Államokban került sor, a KKP ismét megtévesztő stratégiához nyúlt. Felkapva a terrorizmus elleni háború jelszavát, terrorizmus elleni küzdelemmé nyilvánította azt az elnyomó harcot, amit a KKP a különböző vallási csoportok, másként gondolkodók és etnikai vagy területi autonómiát követelő csoportok ellen folytat. A terrorizmus elleni harc Kínában a kommunista diktatúra módszereinek a fokozott alkalmazását jelenti.

2004. szeptemberében jelentette az Új Kína hírügynökség, hogy Peking létrehozta az első terrorista ellenes hivatalt, amelynek kirendeltségei működnek valamennyi tartományban és Kína összes városában. Ez a "610 Hivatal" elnevezést viselő szervezet a terrorizmus elleni erőfeszítéseket koordinálja. Ez a hivatal volt az, amelyik fellépett a Falun Gong mozgalom résztvevőivel szemben azzal az ürüggyel, hogy a Falun Gong is terrorista szervezet. A KKP-nek nem okoz problémát, hogy terroristának minősítse azokat, akiknek egyáltalán nincs fegyverük, akik nem okoznak erőszakot, nem ütnek vissza. Egyszerűen békés eszközökkel harcolnak a vallásszabadság gyakorlásának a jogáért. A kínai vezetés azonban felismerte, hogy a terrorizmus elleni harc divatos jelszó és erre hivatkozva könnyebb elfogadtatni speciális terrorizmus ellenes erők bevetését. Ezek álig fel vannak fegyverkezve, kemény elnyomó eszközöket használnak a gyakran a teljesen védtelen békés lakossággal szemben. A terrorizmus elleni harc divatos légköre azt is elősegítette, hogy kibújjon a KKP a nemzetközi közvélemény nyomása alól a Falun Gong és a hozzá hasonló csoportok elnyomása miatt.

Miközben a KKP vezetése egyáltalán nem hisz a saját doktrínáiban, másokat arra kényszerít, hogy vegyék komolyan azokat, és engedelmesskedjenek nekik. A KKP machiavellista vezetése tisztában van azzal, hogy az eddig megvalósult szocializmusok mind elhibázott rendszereknek bizonyultak, és a kínai szocializmus általuk hirdetett eszménye sem igaz. Cinikus magatartásnak minősíthető, hogy amiben én magam sem hiszek, azt másoknak olyan kötelező hittételként írom elő, amit ha nem fogad el, akkor súlyos büntetésben részesítem. Ezt a megtévesztő ideológiát tartalmazza a kapitalizmus és a kommunista diktatúra kombinációjából összeálló kínai alkotmány.

A gyakorlatban láthatjuk, hogy sok magas rangú kínai tisztségviselő elveszíti pozícióját, miután alulmaradt a hatalmi küzdelemben. Ekkor az egyik legkézenfekvőbb ürügy az elmozdítására a korrupció. De a korrupcióért leváltott vezetők pontosan azok, akik a nyilvánosság felé a tisztességet, az önzetlenséget hirdették - miközben a színpad mögött a megvesztegetés, a zsarolás és a korrupció legváltózatossabb módszereit gyakorolták. Mindez dekadens közállapotokhoz vezetett. A jelenlegi Kína helyzetét kutató társadalomtudósok oldalakon tudják sorolni azokat az eseteket, megnevezni azokat a közéleti személyiségeket, akik miközben a megvesztegethetetlenség bajnokainak mutatták magukat, maguk is korruptak voltak. Ahogy Nyugaton a korporációs tömegtájékoztatás alkalmatlan a hatalom átvilágítására és a nyilvánosság nyomása alá való helyezésre, ugyanúgy az állami irányítású tömegtájékoztatás alkalmatlan a hatalomgyakorlás

átláthatóvá tételére. Így vált általános gyakorlattá jelenleg Kínában, hogy a korrupcióellenes kampányokat jelenleg a legkorruptabb vezetők irányítják.

A kommunista erkölcs magasabb rendűsége természetesen ma is egyik vezető témája a KKP által irányított tömegtájékoztatásnak. Az átlag kínai ellenszenvvel viseltetik az üres közhelyektől hemzsegő politikai gyűlések, szemináriumok iránt. Olyan kötelező játéknak tekintik ezeket, ahol az elhangzottakat nem kell komolyan venni, mert senkitől sem várják el, hogy őszintén megmondja az igazat. A társadalom dekadenciájához tartozik, hogy részt vesznek ebben az őszintétlen színjátékban. Az "őszinte színlelés" egyik tipikus megnyilvánulása volt a "három képviselő elv" meghirdetése. Eszerint a Kínai Kommunista Párt képviseli Kína modern termelő erőinek a továbbfejlesztését, a kínai magaskultúra tökéletesítését és a kínai nép túlnyomó többsége alapvető jogainak a képviseletét.

Ennek a szépen hangzó elméletnek a funkciója kettős. Egyrészt törvényesíti a kapitalista és magánvállalkozók felvételét a Kommunista Pártba, másrészt Csiang Cö-mint, Mao Ce-tung és Teng Hsziao-ping mellé emeli, mint a kínai szocializmus kiemelkedő teoretikusát. A "három képviselő"-elmélet egyik lehetséges magyarázata az, hogy amikor a fejlett szocialista termelőerőkről beszélnek, akkor valójában Kína beilleszkedését értik a globális kapitalizmus rendszerébe az üzletemberré átalakult egykori kommunista vezetők irányítása alatt. Kína fejlett kultúrájának a haladó folytatása pedig a nemzeti hagyományok, és törekvések érvényesítését jelenti. A többség alapvető érdekei jelenthetnék a demokráciát, ha nem betűdemokráciáról, azaz a demokrácia csupán formális jegyeiről lenne szó. Sok kínai nem érti a "három képviselő"-elméletet, és közöttük vezető párttagok is vannak. Nyíltan persze ezt az elméletet nem lehet bírálni. A legkényelmetlenebb ebből az elméletből az, hogy a szocializmus produktív erői alatt lényegében az üzletemberek és vállalkozók tevékenységét értik. Ez viszont tovább mélyíti a szakadékot a gazdag kapitalisták és a rendkívül alacsony bérért és szociális juttatásokért dolgozó kínai milliók között. Ennek az elméletnek az elfogadását a személyi kultusz egyfajta modern változatának tekintik.

A Nyugat a XIX. században brutális erőszakkal nyitotta ki a kapitalizmus számára az addig zárt Kínát. Ez évszázados válságba döntötte az országot, amely viszont most példa nélkül álló módon már 30 éve évi 10%-os ütemben növeli gazdaságát. Erre nincs példa a világtörténelemben, mert másutt is voltak kétszámú jegyekkel kifejezhető növekedési szakaszok - a XIX. század első felében Anglia, a második felében az Egyesült Államok; Japán a II. Világháború után, Dél-Korea az 1960-as években - de ezek 15 évnél tovább nem tartottak. Úgy gondoljuk, hogy ez a harminc éves robbanásszerű növekedés, amelynek egyelőre nem lehet látni a végét, annak tulajdonítható, hogy a pénzvilág a kínai gazdasági életet nem tudta úgy az ellenőrzése alá vonni, ahogyan azt a többi országban megtette.

Kína természetesen beilleszkedett a globális kapitalizmus rendszerébe, sőt annak sikeres üzemeltetését több vonatkozásban is elősegítette. Egyrészt megszilárdította az Egyesült Államok gazdasági helyzetét, másrészt mintegy 100 millió Kína határain kívül élő kínai segítségével olyan kereskedelmi és ipari hálózatot épített ki szinte minden földrészen, ahol a legalacsonyabb jövedelmű lakosságot rendkívül olcsó iparcikkkel látja el.

A robbanásszerű növekedés azonban valóságos önkifosztási folyamat, mert mérhetetlenül pusztítja a környezetet, és a társadalmi feszültségeket is katasztrofálisan kiélezte. A globális kapitalizmus számára természetesen valóságos kapitalista paradicsom Kína, mert nagyon alacsonyak a munkavédelmi kiadások, igen kevés adót kell fizetni (vagy egyáltalán nincs adózás), a munkabérek pedig világszinten is a legalacsonyabbak közé tartoznak. A globális kapitalizmus sikeres működéséhez a feltételeket a kommunista diktatúra állama teremtette meg. A főáramlatú korporációs tömegtájékoztatás azt sulykolja a világ közvéleményének, hogy a kapitalizmus és a demokrácia szinonim fogalmak, a valóságban a kapitalizmus is a diktatúra egyik változata, mert a betű-demokrácia csak álcázott jogállam. Ami az érdemi demokrácia gazdasági megfelelője, a személyhez és teljesítményhez kötött, vállalkozói szabadsággal működtetett piacgazdaság lenne.

Csak egy ilyen gazdasági rendszer teszi lehetővé, hogy a társadalom közvetlenül ellenőrizhesse saját létfeltételeit. A diktatúra kapitalizmusnak nevezett változata ezt megakadályozza a teljesítménytől elszakított tulajdonviszonyok és a hitelpénz-monopólium, valamint a szűk profitérdeknek alávetett korlátolt felelősségű korporációk és részvénytársaságok segítségével.

Manapság a **"három képviselő"** jelszava mellé csatlakozott a **"három szív"** irányvonala, amely "a melegséget, a stabilizálást és az emberek szívének a megnyerését" jelenti. Feltehetjük a kérdést, hogy melyik hatalomra került politikai erő nem hirdetné azt magáról, hogy ő a nép hasznát akarja, s az ő érdekeit képviseli. Melyik hirdeti azt, hogy ő egyáltalán nem igyekszik megszerezni a nép támogatását. Bármelyik politikai erő, amelyik ilyet hirdetne magáról, hamarosan távozni kényszerülne a politika színpadáról. A KKP, hogy igazolja hatalmon maradását, szinte minden felszínes és közhelyszerű jelszót felvállal és ezeket a színlelést és alakoskodást célzó elméleteket nemcsak meghirdeti, de elvárja a lakosságtól, hogy tanulmányozza őket és higgyen bennük.

Tény, hogy ez a társadalmi szintű színlelés végül is az állandó propaganda-nyomás hatására beépül az emberek tudatába és akaratlanul az egész társadalom is alakoskodóvá válik. Ha arra keressük a választ, hogy a KKP miért hozott létre ilyen feltételeket, akkor úgy találjuk, hogy korábban a kommunista ideológia miatt, most pedig a hatalmon maradás érdekében. A KKP tagjai tisztában vannak vele, hogy színlelnek, de ezt ma már természetesnek tartják, szinte kötelező normának. Ha nem hirdetnék ezeket az álszent elveket, akkor nem tudnák állandó nyomás alatt tartani a többi embert. Az uralomhoz félelmet kell kelteni, és ki kell jelölni a követendő irányt.

Mindezzel nem azt akarjuk mondani, hogy a Kommunista Párt tagjai között ne lennének jó szándékú és becsületes kínaiak, akik valóban a szívükön viselik hazájuk sorsát, s akik ne szeretnék, ha a társadalmi igazságosság érvényesülne. Az ilyen gondolkodású párttagok azonban rendszerint nem érvényesülnek, s a párton belüli harcokban a vesztesek oldalán kötnek ki. Így a párttagok többsége aláveti magát a kemény törvényszerűségnek, hogy a pártérdek megelőzi az emberiességi követelményeket. Akinek ez sem elég, az megtapasztalhatja a KKP jelenleg is érvényesülő elnyomó rendszerének a brutalitását. Ezért van az, hogy a kínaiak többsége már nem hisz az igazságszolgáltatásban és még kevésbé a társadalom és állam felett álló mennyei törvényekben. Pragmatikusan azt választják, hogy nem törődnek azokkal a közügyekkel, amelyek közvetlenül nem érintik őket.

A Kínai Kommunista Párt egyik legsikeresebben alkalmazott módszere a nemzeti érdekekre és a hazafiságra való hivatkozás. Amikor a KKP olyan fontos kérdéssel kerül szembe, amely megköveteli a lakosság engedelmisségét, akkor rendszerint a hazafiasságra hivatkozással mozgósítja őket. Ilyen volt a Tajvannal, a Hongkonggal, a Falun Gonggal kapcsolatos kampány. Ilyen célra használták ki az amerikai kémrepülőgép esetét is. Amikor kollektív agymosással valóságos harci állapotot idéznek elő, ez megkönnyíti a tömegek manipulálását.

A KKP propaganda-fogásaihoz tartozik, hogy állandóan a párt és az ország megsemmisítéséről beszél, mindig elsőbbséget adva a pártnak Kínával szemben. A formula lényege az, hogy nem lenne Kína Kommunista Párt nélkül. A kínaiakat kisgyermek koruktól kezdve arra nevelik, hogy a pártra hallgassanak, és bízzanak benne, mint a szüleikben. Olyan dalokat énekeltetnek velük, hogy az én édesanyám a Párt és a Párt oltalmazó kegyelme mélyebb, mint az óceán. Az apám és anyám iránti szeretem nem lehet nagyobb, mint amit a Párt iránt érzek. Amikor valamilyen katasztrófa sújt egyes vidékeket és megérkezik a normálisnak tekinthető segítség, akkor a pártnak kell ezért is hálásnak lenni. Először mindig a párt jön és csak azután a kormány. A katonáknak azt verik a fejébe, hogy a párt parancsol a fegyvereknek. Még a kínai bírák számára készített talárra is négy aranygombot tettek, abból az első a pártot, a második a népet, a harmadik a törvényt és a negyedik az országot szimbolizálja. Ez figyelmezteti a bírákat arra, hogy a párt a jog felett áll.

Ebből a felfogásból következik, hogy ha a párt mindenkinek felett áll, akkor mindenki más a párt alárendeltje. Az ország is a párt érdekében létezik és a párt a lakosság és az ország megtestesítője.

A párt, a pártvezetők és a haza szeretete fúzióult. Ezért a kommunista Kínában a kommunista vezetők iránti feltétlen odaadás jelenti a hazaszeretetet.

Miként lesz mindenből nagy teljesítmény?

Talán nem szorul különösebb bizonyításra, hogy a KKP is rengeteg hibát követett el történelme során. Az viszont már figyelemre méltó, hogy ezért sohasem ő volt a felelős, hanem csak bizonyos eltévelyedett egyének vagy csoportok, akiket azonban a Párt kényszerített hibáik kijavítására. A jóvátételi eljárásban az áldozatoknak a legmélyebb hálát kell érezni a KKP iránt. A hibás döntések tényleges hozói viszont mindig ki tudják vonni magukat a felelősség alól. A KKP persze hirdeti, hogy nemcsak kész hibáinak a beismerésére, de mindent elkövet azok kijavítására is. A KKP varázsszere pontosan ez, hogy csodálatos képessége van a felelősségre vonás elkerülésére. Ily módon örökké nagy, dicsőséges és helyes marad. Az is elképzelhető, hogy egy napon, ha majd ezt tartják a KKP vezetői érdeküknek, akkor majd önkritikát gyakorolnak a Tienanmenn téren elkövetett vérontás miatt is. Mindez azonban a KKP machiavellista taktikájának a része, amely egyre inkább jellemzi hatalomgyakorlási módszereit.

A KKP megvetendő és durva módszereket használt a Falun Gong megsemmisítése érdekében. Felhasználta a gyors gazdasági fejlődés eredményeként előálló pénzügyi erőforrásokat. Ezek segítségével mozgósította a párttagokat, a kormányzati és államigazgatási szerveket, a hadsereget, a rendőrséget, a besúgókat, a külföldi diplomátákat és egy sor civil szervezetet. Sikeresen manipulálta a globális tömegtájékoztatást is, azzal, hogy szigorú ellenőrzés alá vonta az információ áramlását és csúcstechnológiával ellenőrizte még az Internetes hírtovábbítást is. Mindezt azért tette, hogy egy olyan békés csoportot terrorizáljon és felszámoljon, amely valójában az erkölcsi normák helyreállítását és az igazságosságot, a részvét és a türelem elveit szorgalmazta.

A KKP letartóztatta a Falun Gong számos követőjét és zárt intézetekben agymosásnak vetette őket alá. Régi kommunista módszerek bevetésével nyomást gyakoroltak rájuk a rokonaikon, a munkahelyükön és az iskolájukon keresztül. A megváltoztatott tudatú Falun Gong követőket - most már a párt szolgálatában -bevetették a mozgalom többi tagja ellen.

Szocializmus kínai módra

Szocializmus kínai sajátosságokkal lényegében annak a szépítő kifejezése, hogy a KKP megszegte a szocializmus elméletben igazságos és vonzó tételeit. A KKP ma is hirdeti, hogy a kínai forradalom azért győzedelmeskedhetett, mert Mao Ce-tung-nak és harcostársainak sikerült a marxizmus-leninizmust a kínai valóságra alkalmazniuk. Ha közelebbről szemügyre vesszük, hogy mit is jelent a szocializmus építése kínai sajátosságokkal, akkor elsőként a termelési eszközök köztulajdonba vételével találkozunk. Ez olyannyira hatott sok fiatal kínaira, hogy közülük még azok is csatlakoztak a KKP-hez, akik vagyonos családokból származtak. Nyolc évtized múltán azonban ismét visszatért a kapitalizmus és ennek most az a KKP az egyik legfőbb működtetője és haszonélvezője, aki Kínában magasra emelte a társadalmi egyenlőség és igazságosság zászlaját.

A KKP mai felső- és középszintű vezetői, gyermekeik és rokonaik, szinte kivétel nélkül az új kapitalista osztályhoz tartoznak és az úrgazdagok elkülönült rétegévé integrálódtak. Szüleik és nagyszüleik felszámolták a korábbi kínai földbirtokos és tőkés osztályt a forradalom nevében, és birtokaikat, vagyonaikat kisajátították. A KKP felső vezetése és holdudvara ma már még gazdagabb tőkésekből áll, mint az az osztály, amit felszámoltak. Az úrgazdagok vagyona mögött pedig nem teljesítmény áll, hanem megvesztegetés és korrupció. Sok öreg-kommunista mondta már lemondással és nosztalgiával, hogy ha sejtette volna milyen helyzet lesz, soha nem csatlakozott volna a KKP-hoz.

A marxizmus közhelyei közé tartozik, hogy a társadalom gazdasági alapja határozza meg a politikai és a kulturális felépítményt. Minthogy a gazdaság kulcspozíciói most a KKP és holdudvara

ellenőrzése alatt állnak, ennek tagjai határozzák meg a társadalmi felépítményt. Ez pedig magas nyomás alatt tartja a társadalmat. A jelenlegi Kínában a társadalom nyomás alatt tartása a KKP politikájának meghatározó része.

A Kommunista Párt által gyakorlott kontrollhoz tartozik, hogy tagjai ellenőrzését életük minden vonatkozására kiterjeszti. Ha egy kínai csatlakozik a KKP-hoz, akkor a párt veszi át az ellenőrzést élete valamennyi vonatkozása felett, beleértve gondolkodásmódját és magánéletét. Társadalmi vonatkozásban a párt pedig magának igényli az egész társadalom feletti ellenőrzést, a kormányzati hatalom és az államapparátus irányításának monopóliumát. A párt dönti el, hogy ki töltheti be a felelős kormányzati és államigazgatási tisztségeket, ki lehet az állam elnöke, ki lehet miniszter, de még azt is a párt dönti el, hogy egy-egy vezető beosztású tagja kivel házasodhat, és hány gyereke lehet.

Átvesszi a tagjai gondolkodása feletti uralmat is. Ezzel lerombolja önálló gondolkodási képességeiket és egyfajta uniformizált gondolkodást kényszerít rájuk. Még ma is hirdeti a KKP, hogy érvényesíteni kell a teljesítmény szerinti elosztás elvét, mégis a gyakorlatban a hatalom nagysága szerinti elosztás elve érvényesül. Ilyen légkörben a párttagokból engedelmes emberautomaták lesznek, akik a nép odaadó szolgálata helyett feltétel nélkül, teljes odaadással szolgálják a pártot.

A szocializmus kínai sajátosságokkal valójában egy új machiavellista hatalmi képződményt, a pártot jelenti kínai sajátosságokkal. Ennek a pártnak a legfőbb irányelve, hogy nincs olyan alapelve, amelyhez kötelezően tartaná magát. Másként megfogalmazva a legfőbb alapelv, hogy nincs kötelező alapelv. A kínai sajátosságokra való hivatkozás azonban megkönnyítette, hogy a Kínába bevezetett elfajzott kapitalizmust szocializmusnak nevezhessék, a munkanélküliséget a munkába lépésre való felkészülésnek, az elbocsátást átmeneti távollétnek. Így válhatott százmilliók nyomorúsága a szocializmus bevezető szakaszává. Mindez tipikus orwelli 'newspeaks', 'sült-jég', ahol a háború békét, és a béke háborút jelent..

Azok a kínai társadalomtudósok, akik nyugati országokból figyelik, mi történik egykori hazájukban, úgy látják, hogy Kína eltorzult gazdasági felemelkedése a társadalom morális állapotának a vészes hanyatlásával párosult. Ezzel a KKP vezetése is tisztában van, ezért például az egyetemekre felvételiző diákokkal dolgozatot íratnak a becsületről, a tisztességről és a bizalomról. Az általános erkölcsi hanyatlásnak azonban strukturális okai vannak. A gazdasági túlerőre szert tett csoportok a korrupció, a megvesztegetés, a csalás legváltozatosabb formáival érvényesítik befolyásukat.

A KKP azért, hogy ideológiai egyeduralmát fenntartsa, szinte valamennyi tradicionális vallásra lecsapott, és az általuk képviselt hagyományos értékrendszert felbomlasztotta. A KKP saját machiavellista pragmatizmusa ma már annyira áthatja az egész társadalmat, hogy az mélyen korábbi nemzeti hagyományai szintje alá süllyedt. Ahhoz hogy a machiavellista KKP uralmon maradhasson az ő értékrendszerét követő korrupt társadalomra van szüksége.

A kínai kapitalizmus árnyoldalai

Kína jelenlegi vezetői az elmúlt 15 évben számos olyan előzetes reformot vezettek be, amely többek között átalakította a több száz millió kínai munkavállaló helyzetét. Az 1990-ben elfogadott új munkajogi szabályok ténylegesen eltörölték a munkavállalók érdekeit védelmező korábbi szabályokat. Az új kínai munka törvénykönyv 73. cikkelye kimondja, hogy a munkavállalóknak joguk van a társadalmi juttatásokhoz. Ezek közé tartozik az ingyenes és minőségi orvosi ellátás, a munkanélküli segély, a táppénz és az állam által szavatolt nyugdíj. Az említett törvény további rendelkezései szerint mindehhez biztosítási rendszer keretében juthatnak a dolgozók. Ezeknek a havi befizetési díjait a munkáltatók fizetik, amelyet levonnak minden egyes dolgozó béréből. A munkáltatók azonban a legkülönbözőbb ürügyekkel nem fizetik ezeket a szociális biztonságot szavatoló hozzájárulásokat. Emiatt különösen a magánmunkáltatók esetében már nagyon komoly

megmozdulásokra került sor. Az állami szektor is egyre felelőtlenebbül jár el, és nem tesz eleget a jogszabályokban előírt követelményeknek.

Ma már gyors ütemben alakul át az állami szektor kapitalista magántulajdonná. Nemcsak a veszteséges vállalatokat, közüzemeket magánosítják, de a nyereségeseket is. A köztulajdon így magánellenőrzés alatt álló részvénytulajdonná alakul át gyorsított ütemben. A részvénytulajdon döntő része pedig az egykori igazgatók és a mostani új kapitalisták tulajdonába kerül.

A munkások helyzete Kínában azokhoz az európai munkásokhoz hasonlítható, akik a XIX. században lezajló ipari forradalom idején voltak munkavállalók. A KKP irányítása alatt álló központi és helyi hatóságok szemet hunynak a magánszektor tulajdonosainak az önkényeskedése felett. A párt irányítása alatt álló szakszervezetek nem teljesítik feladataikat. Így például papíron nyolc óra a napi munkaidő, de a módosított munka törvénykönyv lehetővé teszi, hogy további havi harminchat óra munkára kötelezzék a dolgozókat. Általános gyakorlat a magánszektorban az, hogy nem fizetik ki a törvényben előírt túlóra és túlmunka árát és a tényleges napi munkaidő pedig 12 óra, minden további fizetés nélkül. Kimondhatjuk, hogy Kínában felszámolták a napi 8 órás munkaidőt.

A minimum munkabér 35 amerikai cent / óra. Névlegesen ez a minimum, de valójában ez a maximum, mert a dolgozók túlnyomó többsége ezt a munkabért kapja. A vidékről érkező dolgozóknak még rosszabb a helyzete, mert ebből az alacsony bérből még levonják az egyharmadát a munkásszállás díjaként. Ezt a viszonylag magas összeget olyan munkásszállásokért kell fizetni, ahol 10-15 ember alszik egy szobában.

Amerikában és Európában egy jó minőségű sportcipő ötvenről száz dollárig adható el. Ebből a kínai dolgozó munkabérére egy dollár esik. A hatalmas profiton megosztóznak a kínai és a nyugati tőkések. A kínai úrgazdagok számára tehát a legfőbb vagyont a rendkívül olcsó élő munkaerő jelenti. A kínai gazdaságnak ez a legfőbb vonzereje és többek között ezért költözött át az Egyesült Államokból a Nike, az Adidas és a többi márkás árut előállító cég.

Ez az egyenlőtlen együttműködés állami szinten is folyik. A kínai kommunisták a globális nemzetközi tőke partnerei, de ők ugyanúgy csak a saját profitjukra vannak tekintettel, mint a világ többi tőkése. Amikor üzletelnek, nem sok gondot fordítanak a számukra munkát végző kínaiak szükségleteire és érdekeire. A textiliparban főleg női munkaerőt használnak. A kínai nők lényegesen kevesebbet keresnek, mint a férfiak - noha az érvényes munkajog ezt tiltja. A nők helyzetét tovább nehezíti, hogy ha teherbe esnek, minden további kompenzáció nélkül elbocsátják őket. Ennek következtében a 25 évnél idősebb kínai nők nem tudnak férjhez menni. A szélsőséges munkateher eredményeként idő előtt öregednek. Életük kilátástalansága miatt igen sokan lesznek öngyilkosok. A 25 év feletti asszonyokat igen gyakran fiatalabbakkal cserélik le. Belőlük folyamatos az utánpótlás, mert a kifosztott falvakban semmilyen munkát nem tudnak találni.

Az érvényes jogszabályok elismerik a kínai dolgozók jogát az évi fizetett szabadsághoz, de arról már nem rendelkeznek, hogy hogyan kell ezt végrehajtani. A gyakorlatban ez úgy oldódott meg, hogy fizetett szabadság a dolgozók túlnyomó többsége számára nem létezik. Emiatt a városokban dolgozó vidéki kínaiak gyakran még öt évente sem tudják meglátogatni családjukat. Ha bármely okból elhagyják munkahelyüket, azonnal elbocsátják őket minden végkielégítés nélkül.

Az ipari munkások halálozási aránya világszinten kiemelkedően magas az elemi munkavédelmi előírások hiánya miatt. Különösen nagy a balesetek száma a bányászatban. Jellemző, hogy 2004 és 2005-ben hatezer bányát kellett a hatóságoknak bezárni a biztonságtechnikai előírások megszegése miatt. A jogszabály nem szól arról, hogy halálos üzemi baleset esetén milyen összegű baleseti járadékot kell fizetni, illetve súlyos baleset esetén mekkora összegű rokkantsági nyugdíjat. Az általános gyakorlat, hogy egy halálos üzemi baleset esetén a család néhány száz dollár egyösszegű segélyben részesül. Eme igazságtalan helyzet ellenére a vidéki fiatalok milliói vállalják a munkát,

mivel szülőföldjükön nem találhatnak megélhetést.

Kommunisták és a szakszervezetek

Kínában törvény szabályozza a szakszervezetek tevékenységét. A különböző szakszervezetek tagjai az Össz kínai Szakszervezeti Szövetségnek, az ÖSZSZ-nek. Független szakszervezetek nem működhetnek. Nyugati mérce szerint az ÖSZSZ nem tekinthető valódi szakszervezetnek, mert benne helyet foglalnak a munkáltatók és a munkavállalók is. A szakszervezet elnökét nem választják, hanem az illetékes pártbizottság nevezi ki. Az ÖSZSZ egyértelműen a munkáltatók érdekeit képviseli, ellenez minden sztrájkot, és maximálisan támogatja a magánszektor. Elősegíti az állami vállalatok magánosítását és a munkafegyelem maximalizálása érdekében részt vesz a szakszervezeti aktivisták felderítésében, elkülönítésében és felelősségre vonásában. A kínai szakszervezetek lényegében közömbösek a munkavállalók sorsát illetően, és ha összeütközésbe kerülnek a tőkések önkényeskedésével, akkor általában a munkáltatók érdekeit védik. Ennek ellenére a KKP hivatalosan azt hirdeti önmagáról, hogy ő a dolgozók oldalán áll és valójában nincs kibékíthetetlen ellentét a különböző társadalmi osztályok között. Éppen ezért a marxizmus által hirdetett osztályharcra sincs szükség. A szocializmus építése kínai jellegzetességekkel az osztályharc kiküszöbölését is jelenti.

A KKP lecsap az ellenállókra

1994 óta több mint húszezer kínait ítélték halálra. Többségük ipari munkás. Nem olyan politikai ellenállókról van szó, akik a nyugati demokrácia híveként harcolnak a rendszer ellen. Velük szemben is fellép az államhatalom, de nem olyan keményen, mint a munkásellenállókkal szemben. A nyugati multinacionális cégek valójában rokonszenveznek ezekkel az intézkedésekkel, mert ez biztosítja a Világkereskedelmi Szervezet által előírt feltételek kialakítását és fenntartását Kínában is. Ezek közé tartozik a társadalmi stabilitás, lehetőleg minden hatékony munkás-ellenállás megnehezítésével vagy kizárásával. A nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia így tud hozzájutni nagyon olcsó és engedelmes munkaerőhöz Kínában. Egyidejűleg tanúi lehetünk annak, hogy Kína-szerte egyre több spontán tiltakozásra kerül sor a rendkívül nehéz munkaviszonyok miatt. A tiltakozások fő okai a törvénytelen elbocsátások, a ki nem fizetett munkabérek, az alkalmazás önkényessége, az érvényes munkajogi szabályok semmibevétele. A munkavállalók azonban meglehetősen szervezetlenek és így ellenállásuk nem eléggé hatékony.

Cáfolhatatlan tényekkel támasztható alá, hogy "a szocializmus építése kínai sajátosságokkal" ugyanolyan megtévesztés, ahogyan más országokban is szocializmusnak nevezték azt a diktatórikus állammonopolista rendszert, amelynek keretében egy felelősségre nem vonható uralkodó csoport rendőrállami módszerekkel rendelkezett az adott ország vagyonával és az emberek sorsával, életével. Kína is kapitalista diktatúra, amelyet kemény rendőri módszerekkel irányítanak. A hatalom itt is egy szűk uralkodó csoport kezében van, aki marxista szövegekkel álcázza diktatórikus hatalmát.

A pusztító környezet-szennyeződés

A bámulatos ipari növekedés Kínában példa nélkül álló környezet-szennyeződéssel párosul. A kémiai oxigén igény (chemical oxygen demand - COD) mérőszámai rendkívüli mértékben megemelkedtek, és ugyanezt lehet elmondani a kén-dioxid szennyeződés növekedéséről. Erről tanúskodnak azok az adatok, amelyeket a pekingi Állami Környezetvédelmi Hivatal és az Országos Statisztikai Hivatal, valamint az Állami Fejlesztési és Reform Bizottság tett közzé Pekingben. 2005-ben a COD szennyeződés 6,9 millió tonna volt és 2006 első felében ez 3,7%-kal növekedett. A kén-dioxid szennyeződés, amely 2005-ben csaknem 13 millió tonna volt, még nagyobb arányban, több mint 4%-kal növekedett.

Az Új Kína hírügynökség jelentése szerint a környezetszennyező anyagok mennyiségének

növekedése Kína fokozott energiafogyasztására vezethető vissza. Az iparosodással együtt járó városiasodás következtében rendkívül gyorsan növekszik a városi szennyvíz mennyisége is, amely gyorsított mértékben rontja az ivóvíz minőségét. A környezetvédelmi problémákat súlyosbítja a szennyezést mérő létesítmények hiánya. Ilyen berendezéseket még a különböző hőerőműveknél és az új ipari üzemeknél sem szereltek fel. Hiányzanak a megfelelő kapacitású szennyvíztisztító létesítmények is. A jelentés szerint az utóbbi időben épült hőerőműveknek mindössze a fele van kénmentesítő berendezésekkel ellátva. A legtöbb kémiai oxigén szennyeződést a papír-, a vegyi-, és a textilipar tevékenysége okozza. A pekingi vezetés már elfogadott egy olyan programot, amely előírja, hogy 2010-ig a COD, valamint a kémiai dioxid szennyeződést 10%-kal csökkenteni kell.

A legfejlettebb országokban már szigorú szabályok írják elő, hogy a szennyvizet a meghatározott COD szabványok szerint kell megtisztítani, mielőtt azokat visszaengedik a természetes vizekbe. Az egyik legszigorúbb ország ebből a szempontból Svájc, ahol maximális mértékben meg kell tisztítani minden szennyvizet és iparilag felhasznált vizet, mielőtt az a természetes vizekbe ereszhető.

A gyors növekedéssel járó pénzügyi gondok

Kína legnagyobb kereskedelmi partnere már több évtizede az Egyesült Államok. Eddig csak Washington aggódott amiatt, hogy az egyre növekvő eladósodása Kína irányában fenyegetést jelent Amerika irányító szerepére a világ pénzügyi rendszerében. 2006-ban azonban már Kína is egyre nagyobb aggodalommal tekint feltartóztathatatlanul növekvő amerikai exportjára. Növekvő dollármilliárdjai tükrözik, hogy milyen nagy a kereslet nyugaton a kínai áruk után, de nagy a kereslet a kínai népi-pénz, kínaiul a **renminbi**, vagy más néven **jüan** iránt is. Hosszú évekig a 8,28 jüan/dollár árfolyam volt érvényben. 2006 július vége óta egy dollárt 7,97 jüanon jegyeznek Sanghajban, Kína pénzügyi központjában. Peking egyelőre ellenállt annak a nyomásnak, hogy felértékelje a jüant a dollárhoz viszonyítva. Mindössze ahhoz járultak hozzá, hogy a renminbi értéke 2 százalékkal növekedjék. Attól tartanak, hogy a nagyobb arányú felértékelés aláásná exportjuk versenyképességét és számos kínai vállalatot csődbe kergetne.

A pénzvilág előrejelzéssel foglalkozó elemzői azonban úgy látják, hogy Kínának nincs más lehetősége, minthogy felértékelje nemzeti valutáját. A meghatározó pénzügyi véleményformálók álláspontja szerint ma ez a kínai gazdaság legfontosabb problémája. Ezt egyes elemzők úgy fogalmazzák meg, hogy Kína valójában kemény küzdelmet folytat a globális spekulatív tőkével. Ha ebben a házárdjátékban nem lép időben és megfelelően, akkor súlyos károk érhetik, és jelentősen sérülhetnek nemzeti érdekei.

A nehézséget az okozza, hogy egy fejlődőben lévő gazdaságnak rendkívül nehéz gazdaságilag hatékonyan befogadnia havi 17 milliárd dollárt. A kínai gazdaságba beáramló óriási készpénz mennyiség az egyik oka a 2006-os év második negyedévében megtapasztalt 11,3%-os növekedésnek. Kína már a gyakorlatban kipróbálta a kötelező tervszámok alapján működtetett parancsgazdálkodást. Ezt a módszert most is igénybe vették. A kormányzat egyszerűen megparancsolta a bankoknak, hogy kevesebb kölcsönt nyújtsanak, illetve felelősségre vont olyan tartományi vezetőket, akik túl sokat költöttek beruházásokra. Ha ezt a módszert folytatja a kormányzat, akkor viszont ő maga ássa alá a pénzügyi szektor, ezen belül a bankok önállósítását és a piacgazdaság követelményeihez való alkalmazkodásukat.

A központi kormányzat azzal is megpróbálkozott, hogy felemelte a kamatlábakat. Ezzel elérte a gazdaság növekedésének bizonyos mérséklését, de ugyanakkor hatalmas mennyiségű dollárt vonzott Kínába. Ez a pénz a pénzügyi befektetőktől származik, akik nem termékeket óhajtanak vásárolni, hanem a pénzből kívánnak még több pénzt csinálni. E tényezők arra utalnak, hogy a kínai vezetés bizonyos tekintetben csapdába került és nincs könnyű kiút a robbanásszerűen növekedő export és az alulértékelt nemzeti valuta által létrehozott nehéz helyzetből.

Kína irányítói tanulmányozzák a fejlett nyugati országok pénzügyi-rendszerét, és ezért

megpróbálják sterilizációs műveletekkel enyhíteni a kínai gazdaságra ráömlő dollárfolyam hatását. A kínai központi bank, a **People's Bank of China** felvásárolja a dollárt a kereskedelmi bankoktól renminbibe denominált államkötvényekbe, ezután pedig korlátozza a bank által nyújtható hitelek nagyságát. Az úgynevezett fix vagyontárgyakba, mint amilyenek az ingatlanok, utak, óriási mértékben megnövekedett az elmúlt 6 évben a külföldi befektetések mértéke. 2000 óta ez már a hatodik esztendő, amikor a beruházás volumene gyorsabban növekszik, mint maga a gazdaság. Ez nem fenntartható folyamat.

A Kínába özönlő dollármilliárdok kezdik aláásni azokat a pénzügyi reformokat, amelyek 1995 után elkezdődtek. Azért, hogy a bankok hatékonyabban szolgálják ki a piacgazdaságot, Peking csökkentette a politikai okokból nyújtott kölcsönöket az eladósodott állami vállalatoknak és megkönnyítette külföldiek bekapcsolódását kisebbségi résztulajdonnal a különböző vállalkozásokba. A pekingi vezetés még azt is bevezette, hogy rendszeresen számon kérte a bankok vezetőit, mind az elért nyereségek, mind a veszteségek miatt. Amikor a központi bank sterilizálja a dollárt, úgy, hogy felvásárolja őket alacsony kamatozású renminbibe denominált kötvényekbe, csökkenti a pénzzel elérhető profitot.

(A bankári tevékenységben sterilizáció a központi banknak az az eljárása, amikor elszigeteli magát a nemzetközi pénzpiacokon érvényes átváltási arányoktól annak érdekében, hogy csökkentse vagy növelje a forgalomban lévő pénz mennyiségét. Az adott ország központi bankja kötvényeket bocsát ki olyan kamatfelárral, amely előnyössé teszi a pénzügyi befektetők és a bankok számára, ha pénzüket ily módon hasznosítják.)

A kínai pénzrendszer irányítói szándékosan alacsony szinten tartják a reálkamatokat. 2006 szeptemberében például ez az arány 3% alatt volt, mert így akarták távol tartani a spekulációs forró pénzeket attól, hogy a jüan felértékelésére spekuláljanak. Az ily módon rendelkezésre álló viszonylag olcsó pénz utat talál az új ipari üzemek építéséhez és ingatlan-fejlesztésekhez. Továbbra is az állami tulajdonban lévő üzemek kapják a legtöbb pénzügyi támogatást. Mivel a magánszektor így nehezebben jut hitelhez, ezért ez a pénzügyi politika is hozzájárul ahhoz, hogy egyre növekszik a kínai bankrendszerben a nem termelő tőke aránya. Ez természetesen mérsékli az egész gazdaság termelékenységét is. A pekingi kormányzat pénzügyi illetékesei attól tartanak, hogy ha felértékelődik a jüan, akkor az beindít egy feltartóztatathatatlant folyamatot, ami a kínai valuta további értéknövekedését váltja ki. Nyugati pénzügyi szakértők viszont úgy látják, hogy minél tovább tartja mesterségesen alacsony árfolyamon a jüant Peking, annál több tőke megy veszendőbe azáltal, hogy nem kellő hatékonysággal fektetik be. Ez lelassítja a bankrendszer reformját, és a nem termelő pénztőke ára egyre költségesebb lesz.

Nyugati pénzügyi szakértők szerint a renminbi jelenleg 15%-kal van alulértékelve. Felmerül a kérdés, hogy miért nem költik a kínaiak a dollárfeleslegüket tartalékolásra. Japánban például az 1980-as és az 1990-es években, amikor hatalmas export többletre tettek szert, akkor a vezető nagyvállalataik és leggazdagabb üzletembereik szinte mindent felvásároltak, ami kapható volt a világpiacon, hollywoodi stúdióktól az impresszionista festők remekműveiig. Kínai szakértők mérlegelik egy nagy kapacitású, stratégiai kőolaj-tartalék raktározását 30 milliárd dollár értékben. Gondolkodnak kínai békehadtest létrehozásán is, amely ezer és ezer alkalmazottal működne. Pénzügyi szakértők szerint azonban egyik sem elég nagy ahhoz, hogy lekösse Kína hatalmas külföldi pénztartalékait.

Kína kísérletet tett arra is, hogy Szingapúrt utánozza, amely hatalmas kereskedelmi többletét telefonrendszerek és kikötők építésére fordította. Szingapúr felvásárolta részben a Microsoft-nak a részvényeit és nagy összegű beruházásokat eszközölt indonéz bankokba. Peking arra ösztönzi a kínai biztosító vállalatokat és nyugdíj-alapokat, hogy több mint 8 milliárd dollárt fektessenek be külföldi kötvényekbe és értékpapírokba. Másokat pedig arra próbál rávenni, hogy vásárolják fel a stratégiai nyersanyagokat, különösen a kőolaj-tartalékokat, ahol lehet, elsősorban Afrikában.

Egy olyan méretű ország, mint Kína, mindezt csak a világközvélemény és a globális gazdaság aggodalommal figyelő szemei előtt tudja megtenni. Ezért amikor Kína meg akarta vásárolni 2005-ben az UNOCAL-t, az Egyesült Államok Kongresszusa lépett közbe, hogy megakadályozza. Ha Kína továbbra is akadályozva lesz abban, hogy multinacionális cégeket vásárolhasson, akkor nem fogja tudni megfelelően befektetni óriási exportjövételét. Kényszerűségeiből amerikai államkötvényeket vásárol. Azaz az Egyesült Államok kormányzata egyre inkább Kína adósává válik. Washington máris 33 milliárddal adósa Pekingnek, ennél többel csak Tokiónak tartozik, mert Japán 640 milliárd dollár értékben vásárolt amerikai államkötvényeket. Így az a furcsa helyzet állott elő, hogy Kína segíti elő az amerikaiak fogyasztását, és nem Kínában hoz létre egy olyan fogyasztói piacot, amely hosszú távon biztosítaná a keresletet a kínai gazdaság termékei iránt. Egy ilyen belső piac létrehozása megoldaná a kínai gazdaság dilemmáját, de ehhez át kellene alakítani az egész rendszert. Az éhbérért dolgoztatott kínai milliőknak igazságosabb béreket kellene fizetni és életszínvonalukat jelentősen növelni kellene. Az így felemelkedő százmilliók azonban már nem tarthatók úgy kordában, ahogyan azt a politikai hatalom monopóliumával rendelkező KKP gyakorolja. S mivel a KKP-nak saját hatalma fontosabb, mint a kínai milliók felemelkedése, ezért egyelőre nem találják ebből a gazdasági dilemmából a kivezető utat.

A lakosság anyagi felemelkedése változtat a hatalmi viszonyokon is, mert a vagyon egyben kibővíti az önrendelkezést, a kibővült önrendelkezés pedig azt jelenti, hogy a tömegek számára lehetővé válna saját szükségleteik és érdekeik érvényesítése a politikai viszonyokban is. Ez viszont a hatalmat ma saját monopóliumaként gyakorló kommunista vezető csoportnak nem érdeke.

Nyugati gazdasági megfigyelők úgy vélik, hogy a jelenlegi ellentmondás gyökerei a Kínában az 1980-as években végrehajtott reformhoz nyúlnak vissza. Ekkor volt az, hogy Teng Hsziao-ping megnyitotta a termelő szektort a vállalkozások számára és lehetővé tette külföldi beruházók részvételét is. Ugyanezt nem tette lehetővé a pénzintézetek és a bankok számára. Az, hogy csak az értékelőállító termelő gazdaság vált nyitottá, de a pénzből még több pénzt előállító pénzgazdaság zárva maradt, lehetővé tette Kína számára, hogy elkerülje azokat a gazdasági nehézségeket, amelyeket a bankok csődjei idéztek elő 1997-ben és 98-ban egy sor ázsiai országban.

A kínai bankok ezt a pénzügyi válságot megúszták. Ez azzal a hátránnyal járt számukra, hogy a kínai pénzügyek irányítói még mindig nem tanulták meg, hogy miként kell versenyhelyzetben ésszerű kockázatokat vállalva menedzselni a pénzügyeket. A kínai pénzgazdaság tehát válaszütt előtt áll, és Peking fél attól, hogy a kínai pénzügyi szektort teljesen megnyissa a szabad verseny számára. A túl gyors növekedéssel járó pénzügyi nehézségek azonban leküzdhetőek lennének, ha Kína jelenlegi uralkodó körei vállalni mernék olyan gazdasági és társadalmi viszonyok kialakulását az országban, ahol a kínai százmilliók ténylegesen rendelkeznek azzal a lehetőséggel, hogy közvetlenül ellenőrizzék saját gazdasági és politikai létfeltételeiket.

Kína katonai felemelkedése

Az Egyesült Államok katonai szakértői úgy látják, hogy Kína óriási gazdasági potenciálját valójában hadseregének az erősítésére és katonai hatalmának a növelése érdekében fejlesztette ki. Az elmúlt négy évben a washingtoni Kongresszus, az Egyesült Államok törvényhozása évről évre jelentést kért a Pentagontól, az amerikai nemzetvédelmi minisztériumtól Kína katonai hatalmának a növekedéséről. A legutóbbi ilyen jelentést 2006 májusában hozták nyilvánosságra a következő címmel: "FY04 REPORT TO CONGRESS ON PRC MILITARY POWER (Pursuant to the FY2000 National Defense Authorization Act) - Annual Report On The Military Power Of The People's Republic Of China (<http://www.defenselink.mil/pubs/d20040528PRC.pdf>).

. A mintegy ötven oldalas jelentés azonban arról győzi meg az olvasóját, hogy eltúlozzák a kínai katonai fenyegetés mértékét és azt, hogy Kína máris olyan katonai szuperhatalom, amely fenyegetheti az Egyesült Államokat.

A Pentagon jelentése megállapítja, hogy Kína minden évben két számjeggyel leírható százalékkal növeli katonai kiadásait. Gyorsított ütemben növekszik a rakéták, a harci gépek, a légvédelmi eszközök, a felszíni hajók és tengeralattjárók száma. Különösen a tajvani szorosban fokozódott a katonai jelenlét. Ez ma már olyan mértéket ért el, hogy az erőviszonyok a szárazföldi Kína számára előnyösebbek. A kínai katonai vezetés szoros figyelemmel követi az Irakban és az Afganisztánban folyó háborút, és katonai doktrínájukat a közösen végrehajtott hadműveletekre összpontosítják, amit hálózatközpontú hadviselésnek neveznek, és amelyet a támadó akciók jellemeznek.

Kína hivatalosan 35 milliárd dollárt költ fegyverkezésre, ami 15%-os növekedés 2005-höz képest, de amely így is csak a nemzeti össztermék 1,5%-át teszi ki. Összehasonlításképpen az amerikai katonai költségvetés tizenötször nagyobb ennél, és a nemzeti össztermék 4%-ára rúg. Japán és Dél-Korea védelmi kiadásai is aránylagosan nagyobbak, mint Kínáé. Kína továbbra is a gazdaság növekedésénél nagyobb ütemben fejleszti haderejét, ugyanakkor Kína többi szektorához képest valamivel kisebb a növekedése. Ez arra utal, hogy mégse a fegyverkezés a legfontosabb állami feladat.

A jelentés azt állítja, hogy Kína katonai hatalmát ki akarja terjeszteni Ázsia jelentős térségeinek az ellenőrzésére. De ezirányú konkrétumokat nem tud felsorolni. Arra is kitér, hogy a kínai katonai teoretikusok behatóan vizsgálják az információs technológia alkalmazási lehetőségeit, mégpedig azért, hogy a Kínai Néphadsereg Kínától távol is képes legyen nagy pontossággal katonai akciókat végrehajtani. Ezeket az felvetéseket a gyakorlatban még nem próbálták ki, tehát csak elméleti elgondolásként léteznek. A jelentés készítői szerint a kínai katonai vezetőket meglepte az iraki és az afganisztáni háború, mert ott a modern katonai hadviselés gyors változásának lehettek a tanúi. Ez arra utal, hogy a kínai tábornokok elavultnak tartják azokat a módszereket, amelyeket a kínai hadsereg eddig alkalmazott. Kína egyelőre nem tett a gyakorlatban erőfeszítéseket arra, hogy kiterjessze katonai ellenőrzését a tengereken is, távol Kínától. Egy ilyen stratégiához repülőgép-anyahajókra, mélytengeri tengeralattjárókra lenne szükség. Ahhoz, hogy Kína megjelenjen haderejével a távolabbi vizeken, többek között tengeralattjáró elhárító hadviseléshez szükséges fegyverrendszerrel is rendelkeznie kellene.

A jelentés leginkább figyelemre méltóbb része azonban a negyvenedik oldalon olvasható: "Kína nem rendelkezik katonai képességgel ahhoz, hogy megbízhatóan végrehajtsa politikai célkitűzéseit Tajvan szigetén, különösen ha szembesülnie kell külső beavatkozással." Pekinget féken tartja az a várható politikai és gazdasági megtorlás, amelyet vele szemben alkalmaznának, ha megtámadná Tajvant. Kína vezetői azt is felismerték, hogy egy háború súlyosan visszavetné a gazdasági fejlődést. Tajvan Kína egyedüli legnagyobb közvetlen külföldi befektetője. Egy nagy méretű katonai kampány szétrombolná Tajvan gazdasági infrastruktúráját."

Ebből az derül ki, hogy Kínának egyelőre nincs meg a képessége arra, hogy totális inváziót hajtson végre Tajvan ellen, akkor is, ha ezt akarná. Kína nehezen tudná fenntartani életbevágóan fontos tengeri útvonalait, miközben állandó blokád alatt kellene tartania Tajvant.

Korábban a katonai-ipari komplexum a Szovjetuniót használta mumusként. A szovjet fenyegetésre való hivatkozással csikarta ki a washingtoni törvényhozástól az egyre nagyobb katonai kiadásokat. Amikor Johnson elnök 1967-ben arra utasította védelmi miniszterét, Robert McNamara-t, hogy fejlessze ki a rakétaelhárító rendszert, az angol nevről ABM-nek (Anti-ballistic Missile) nevezett rendszert, McNamara ellenezte ezt az elképzelést, mert a szakértők bebizonyították neki, hogy nem nyújt kellő védelmet a szovjet rakétákkal szemben. Ahhoz, hogy leküzdjék elég, ha megemelik a támadó rakéták számát. McNamara tartott munkatársainak egy beszédet, amelyben kifejtette, hogy miért nincs értelme egy ilyen rendszert megépíteni. Következtetése azonban az volt, hogy mégse árt megépíteni egyet, mert legalább megvéd a kommunista Kína jövőben várható támadásával szemben. Ezt követően Paul Warnke, aki ekkor McNamara egyik helyettese volt, felkereste szobájában és rákérdezett, hogy "Kínai bombákra gondoltál, Bob?" McNamara lehajtott fejjel csak ennyit válaszolt: "Ki mást tehetnék felelőssé?"

Tehát már 1967-ben számításba vették Kínát, mint ügyeletes mumust, abból a célból, hogy igazolni lehessen az óriási katonai kiadásokat, melyek működésben tartják azt a katonai-ipari komplexumot, amely még a második világháborút követően létrejött, de leszerelésére és békés célra történő átállítására nem került sor. Ahhoz, hogy folyamatosan állíthassa elő a drága fegyvereket és hadi anyagot folyamatosan "jó kis háborúkra" van szükség, amelyek a raktáron lévő készleteket elfogyasztják és az ellenértékből meg a busás profitból újabb fegyvereket lehet gyártani újabb "jó kis háborúk" számára. Ha nem lenne a kínai mumus, akkor ki kellene találni.

Máig tartó küzdelem az önálló magyar pénzrendszerért

(I. rész)

Kezdjük néhány idézettel:

"...Azon nézetben vagyok, hogy - amíg befolyásom lesz Magyarország ügyeibe - a banknak (értsd: a közérdek érvényesítés és a népszuverenitás ellenőrzése alól kivont független, esetleg magántulajdonban is lévő központi banknak D. J.) nem akarom azon hatalmat adni kezébe, hogy ő szabályozza Magyarország pénzügyeit. Őt csak eszközül, s mintegy tisztviselőül akarom használni, bizonyos határok között. Ez okból nem ő bocsátja ki a pénzt, hanem csak kezeli bizonyos jutalomért..." **Kossuth Lajos** 1848

"Újkori történelmünk legnagyobb beavatkozására készül a reformkormány, mert a '**meghatározó befektetők**' ezt elvárják." **Veres János** pénzügyminiszter 2006 májusában, egy szakmai fórumon

"Eddig a befektetők óriási pénzt csináltak itt (mármint az 1989 utáni Magyarországon D. J.), és **nekünk meg kell csinálni, hogy ők továbbra is sok pénzt csinálhassanak.**" **Vértés András**, a Gazdaságkutató Intézet vezérigazgatója, ugyanazon a szakmai fórumon

"Ebben az időszakban (1989 után D. J.) döntően az információval való rendelkezés tett üzletképessé embereket. A gazdagodás kulcsa a privatizáció volt, vagyis az, hogy **az állam átengedte a vagyonát**. Azért mondom, hogy **átengedte, nem eladta, mert a magyar gyakorlatban sokkal jelentősebb volt az átengedő elem. Ezt a vállalati kört játékpénzért privatizálták....**Azok lettek a nyertesek, akik ezen a piacon tájékozódni tudtak. Kik tudtak tájékozódni? Az előző elit tagjai, akik kapcsolatokkal rendelkeztek....Nem volt más választásom, mint az 1980-as évek államigazgatási, gazdasági elitjéhez kapcsolatot keresni." Gyurcsány Ferenc, az MSZP-SZDSZ koalíció miniszterelnöke

2006 júniusában már kénytelen az MSZP-SZDSZ koalíció szint vallani, és elmondani, hogy pont az ellenkezőjét kívánja megvalósítani, mint amit a választások előtt - választói félrevezetésével - ígért. Elsősorban azért kell szigorú megszorításokat rákényszerítenie a társadalomra, mert pénzügyi és gazdasági hibák egész sorozatát követte el 2002 óta. A Medgyessy-kormány hivatalba lépésekor Magyarország a kelet-közép-európai térség élenjáró állama volt, ma pedig, a második Gyurcsány-kormány regnálása kezdetén, az utolsóhelyen áll. Ezt az Európai Unió szakértői állapították meg Brüsszelben.

A magyar társadalom azért szegény, mert a közvagyon - azaz az állampolgárok munkája eredményeként létrejött, és őket illető köztulajdont - az államot kézbentartó pártállami technokrata réteg és hivatali utódaik, Gyurcsány Ferenc szavait használva, átengedték játékpénzért külföldieknek (és hazai kiszolgálóiknak), így beolvasztva a magyar nemzet vagyonát a nemzetközi pénzkartell globális részvényvagyonába. Ma már sem az államnak nincs vagyona és tőke jövedelme, sem a magyar polgárok túlnyomó többségének. A közvagyon elajándékozásával örökre odaveszett a vagyon hozadéka - tőkejövedelme is. E jövedelem híján az állam nem képes teljesíteni közfeladatait. Most készül az oktatás, az egészségügy és a társadalombiztosítás költségeit - paci áron - átterhelni a vagyonuktól megfosztott emberekre, akiknek csak munkabérijövedelmük van,

ha van munkájuk. Egyébként segélyből tengődnek Ezt a közteherviselés-átcsoportosítást nevezik reformnak.

A nemzetközi pénzkartell közvetlen irányítása alatt álló MNB, a ténylegesen magánosított magyar központi bank, 2006. márciusi adatai azt mutatják, hogy a nemzetközi pénzkartell és a tulajdonában lévő multinacionális cégek 1995 és 2005 között, egyetlen évtized alatt, nettó 36 milliárd 825 millió euró haszonra tettek szert, amelynek a többségét - nyereség és kamat formájában - ki is vitték az országból.

A magyar társadalom azon tagjai, akik dolgozhatnak, többé nem a maguk és az ország szükségleteire termelnek. Ez lehetetlenné teszi a magyar nép gyarapodását. A nemzetközi pénzügyi közösség cégei nemcsak ingyen használják a közkölségből létrehozott infrastruktúrát, de még az arányos közteherviselés alól is kivonják magukat, mert a kis-és közepes vállalatokhoz képest minimális adót fizetnek.

Világszinten felgyorsult a pénzpiaci vagyon koncentrációja és centralizációja. 2006-ban a nemzetközi pénzkartell hét legnagyobb bankja rendelkezik a pénzpiaci eszközök 83,54 %-val. A következő 420 bankra csak a pénzeszközök 5,33 % -a jut. A maradék a fennmaradó hat milliárd emberé. A magyar lakosság ennek a pénzkartellnek dolgozik. Ez a pénzkartell pénzügyi technikákkal vette át az uralmat. (Itt ismét emlékeztetek arra, hogy az MNB adatai szerint 1973 és 1989 között kapott összesen egy milliárd dollár forrásbevonásért ugyanezen idő alatt 11 milliárd dollár kamatot fizettünk, és a kifizetetlen kamatokból mégis felgyülemlett 1989 nyaráig 20,5 milliárd dollár adósság.) Először mesterségesen eladósította az országot, majd adósságszolgálat címén kisajátította magának a magyar közvagyon.

A nemzetközi pénzkartell, vagyis **Veres János** szavaival 'a meghatározó befektetők', az általuk fizetett szakértők útján ma is diktálják feltételeiket, és a szolgálatukban álló MSZP-SZDSZ kormányzat szolgálataiként engedelmeskedik. A magyar nép pedig tovább robotol arctalan pénzviszonyokba elrejtőzött új urainak. Ezek az arcnélküli urak eddig is óriási pénzt csináltak, és az MSZP-SZDSZ kormányzat feladata gondoskodni arról, hogy 'továbbra is nagy pénzt csináljanak', ahogyan azt **Vértes András** tömören megfogalmazta. Az államreform azt jelenti, hogy elválasztják a nemzetet az államtól, és az államhatalmat elsősorban a nemzetközi pénzkartell igényeinek a kielégítésére, 'szolgáltatások teljesítésére' használják, azaz a magyar nemzet államát szolgáltató állammá alakítják át. A szolgáltató állam legfőbb szolgáltatása nem más, mint a kialakult igazságtalan vagyoni viszonyok fenntartása, bebetonozása, és a rendszerváltás veszteségeinek a fékentartása.

A nemzetközi pénz-és korporációs oligarchiát kiszolgáló MSZP-SZDSZ kormányzat 1995-ben és 1996-ban már végrehajtott egy nagyarányú "költségvetési--reformot", amikor a központi erőforrásokat a munkától a tőke felé csoportosította át a Bokros Lajosról - az akkori pénzügyminiszterről - elnevezett megszorító intézkedésekkel. Bokros először ugyan azzal vezette félre a magyarokat, hogy "nem lesz bank-és adóskonszolidáció, az állam pénzét nem hagyja elherdálni, amíg ő a pénzügyminiszter." Hamarosan azonban sor került a bankkonszolidációra, amelynek a keretében - több menetben - összesen 630 milliárd forint közpénzt juttattak a költségvetésből kamatozó állami adósslevelek formájában a bankoknak. Ez az ajándékozás is jelentősen hozzájárult az országot ma szorongató hatalmas adósság felhalmozódásához.

A bokros-csomag ezt a hatalmas pénzösszeget a nominális bérnövekedés és a reálbérek jelentős csökkentésével a lakosság munkajövedelméből vette el és ajándékozta oda a ma már 86 %-ban külföldi tulajdonban lévő bankoknak. A lakosság kellő tájékoztatás és megfelelő szervezettség hiányában nem tudott ellenállni és nem volt képes megvédeni érdekeit a jól szervezett pénzoligarchiával és hazai kiszolgálóival szemben.

A rendszerváltás utáni első MSZP-SZDSZ kormány idejére esik a nemzeti vagyon tömeges

elkótyavetyélése, vagy ahogy Gyurcsány fogalmazott: 'a játékpénzért való átengedése'. De nem a magyar állampolgároknak engedték át elsősorban, hanem a külföldieknek, vagyis a nemzetközi pénz-és korporációs oligarchiának és magyarországi strohmanjaiknak, akik jelentős számban az egykori állampárti nomenklátúra soraiból kerültek ki. Az Antall és Boros kormány alatti privatizációs bevétel az ötszörösére növekedett a Horn-kormány idején. Ezt az összeget azonban nem a magyar lakosság szükségleteire fordították, nem építettek belőle utakat, gátakat, belvízelvezetőket, városi csatornákat, iskolákat, kórházakat vagy lakásokat, hanem teljes mértékben az előre hozott adósságtörlesztésre használták fel. Az államháztartásra nehezedő adósságteher ma mégis meghaladja a 14 ezer milliárd forintot, és a nemzetgazdaság egészére - a termelőgazdaságra, az államháztartásra és a magánháztartásokra nehezedő adósságteher 2006-ban meghaladja a százmillió dollárt. Ezért minden magyarországi lakosra, beleértve a csecsemőket is, legalább 1,1 millió forint adósság esik, és ennek kell fizetni az adósságszolgálati terheit.

Magyarország irányító rétege valójában pénzügyi trükkkel - a megnövelt kamatok, és a forint csúszó-leértékelése útján - mesterségesen előidézett inflációval átengedte érték-előállításra alkalmas reálvagyonát, piacát és az érte kapott pénzt a nemzetközi pénzkartellnek, anélkül, hogy bármilyen ellenértéket kapott volna érte cserébe.

A hazánkat pénzügyi eszközökkel gyarmatosító nemzetközi pénzkartell a világ vezető pénzdinasztiái által létrehozott, több évszázados múlttal rendelkező hálózat, amely a háttérből irányítja az időközben világméretűvé növekedett pénz hatalom formális és rejtett, informális intézményrendszerét. A nemzetközi pénzkartell - a világ hét legnagyobb bankja - hálózata útján ma már uralja a fejlett ipari országok pénzügyi és gazdasági rendszerét, és megszerezte a politika egésze feletti hegemoniát is. A pénzkartell felső és ismeretlenségbe burkolózó vezetői a népszuverenitás ellenőrzése alól kivont központi bankok segítségével, feudális módon kontrollálják az egyes államok pénzügyi, gazdasági és politikai rendszerét. Ezt összehangoltan teszik, azoknak a titkos megállapodásoknak megfelelően, amelyeket a rendszeresen tartott nemzetközi magántalálkozókon és konferenciákon egyeztetnek és fogadnak el.

Elmondható, hogy mindenütt, ahol ez a pénzuralmi rendszer berendezkedett, már működik a látható kormányzat mögött egy láthatatlan kormány is, amely nem tartozik hűséggel az adott ország népének, és amely nem ismeri a nemzet iránti felelősséget. A pénzvagyonos érdekcsoport ma már magántulajdonaként rendelkezik a tömegtájékoztatás intézményeivel és ezért a lakosság nincs tájékoztatva a láthatatlan kormányról, a korrupt üzlet és a korrupt politika közti kapcsolatról.

A demokrácia kiüresedett és puha formái ma már jól megférnek a kemény pénzdiktatúrával. A pénz-és korporációs oligarchia szervezett magánhatalma elgyöngítette és a maga szolgálatába állította a közhatalmat. A négyévenként megtartott választások csak igazolásul szolgálnak az alibi demokrácia számára. Ezek a választások azért tekinthetők kivétel nélkül választási csalásnak, mivel a választási ígérek betartása nem kötelező, és a választások alkalmával a legfontosabb kérdések nem is képezik közéleti vita tárgyát. A közélet demokratikus kulisszái mögött zavartalanul folyik a pénzoligarchia szociális igazságot nem ismerő, mértéktelen gazdagodása. A magyar választópolgárokat még egyszer sem kérdezték meg, hogy akarják-e az ország eladását, akarnak-e egy milliárd dollár hitelért tizenegy milliárd dollár kamatot fizetni, akarják-e a közvagyon játékpénzért való átengedését, vagy akarják-e a közvagyonnal történő elszámolást és az országot kiárusítók felelősségre-vonását? Nem tudakolták meg tőlük, hogy készek-e odaajándékozni külföldi és belföldi milliárdosoknak a tőkejövendelmüket, s hogy helyeslik-e, ha munkájuk teljes eredményét a külföldi pénzvagyonosok és hazai kiszolgálóik teszik zsebre a XXI-ik században? De az sem volt választási téma, hogy helyeslik-e az Európai Unió árainak átvételét az uniós bérek és nyugdíjak egyidejű átvétele nélkül?

1526 - a mohácsi csatavesztés - óta rendezetlenek Magyarország pénzügyei. Emiatt a magyar nemzet nem képes felzárkózni Európa szerencsésebb nemzeteihez. A feudális robotolás helyére a XX. század végén a pénzuralmi, mondhatni posztmodern robotolás lépett. Most nem földesuraiknak

robotolnak a magyar milliók, hanem arctalan pénzviszonyokba elrejtőzött ismeretlen uraiknak, akik eladósítással tartják őket szolgai függőségben. A robotot pedig kamat és adósságszolgálat formájában kell teljesíteni.

A reformkor nagy magyarjai - gróf Széchenyi István, a legnagyobb magyar, és a hazát mindenk fölé helyező Kossuth Lajos - világosan látták, hogy a magyar felemelkedés kulcsa a független magyar pénzrendszer létrehozása, és az önálló magyar pénz megteremtése. Nem számoltak azzal, hogy már hosszabb ideje működik az a nemzetközi pénzkartell (a nemzetközi pénzügyi közösség elődje), amely több százéves stratégiájának megfelelően már azon tevékenykedett, hogy létrehozza az ellenőrzése alatt álló központi bankok hálózatát, ezzel megteremtse a kezében lévő magán-pénzmonopólium szervezett hatalmát, amelynek a segítségével centralizálhatja a világ vagyonát, és megszerezheti a világ feletti politikai hegemoniát is.

Ennek a pénzkartellnek már működött Ausztria fővárosában a kirendeltsége, a de facto magántulajdonban lévő Osztrák Nemzeti Bank, az ONB, amely hallani sem akart az önálló magyar pénzről. Kossuth azonban zseniálisan ráértett a pénzkibocsátásban, a hitelezésben, a kamat- és árfolyamszabályozásban rejlő lehetőségekre. Ezeket a felismeréseit a magyar nemzet felemelkedése érdekében következetesen és sikeresen a gyakorlatba is átültette. 1848 és 1849 pénzügyi forradalom és pénzügyi függetlenségi háború is volt. Olyan sikeres gazdasági háború, amelyet az értékálló magyar valuta - a Kossuth-bankó - segítségével Magyarország nyert meg. Hogy még se arathatta le ennek a pénzügyi győzelmének a tartós gyümölcsseit, azt a fegyveres szabadságharc leverése okozta. Az orosz cár azonban nem ingyen - csupán az ifjú osztrák császártól, Ferenc Józseftől kapott kézcsók hatására - vállalta a magyarok leverését. A nemzetközi pénzkartell, közelebbről annak bécsi kirendeltsége, az ONB, amely a Rothschild ház de facto magánbankja volt, jelentős összeget ajánlott fel a cárnak fegyveres, mondhatni zsoldosi szolgálataiért. A pénzkartellnek le kellett számolnia a független magyar pénzrendszerrel és az önálló, magyar kibocsátású pénzzel.

A továbbiakban azt vesszük közelebbről szemügyre, hogy miként alakult az önálló magyar pénzrendszer megteremtéséért folytatott küzdelem? Hogyan nyerte meg ezt a harcot a nemzetközi pénzkartell hosszú távú stratégiájának a sikeres magyarországi alkalmazásával?

Ma ismét ezé a pénzkartellé a pénzügyi és gazdasági főhatalom hazánkban.

Harc az önálló magyar pénzért a reformkorban

A XVIII. század elején Magyarország fejlődését leginkább a magyar pénzügy rendezetlensége akadályozta. Magyarországnak a mohácsi vész óta nem volt saját pénzrendszere. 1807-ben törvény útján hivatalosan is eltörölték az önálló magyar pénzrendszert, és az úgynevezett konvenciók német forintot, a rénsi forintot tették meg hivatalos pénzzé. Miután ilyen konvenciók német forintból nem volt elég forgalomban, ezért Mária Terézia engedélyezte a bankócédulák, azaz a papírpénz kibocsátását. Ezeknek a fedezete az volt, hogy Magyarország és az osztrák örökös tartományok adóhatóságai, kamarai és bankpénztárai ezt készpénz gyanánt elfogadták. Magyar kereskedők azonban közvetlenül nem juthattak ilyen pénzhez, hanem csak megbízottak és osztrák kereskedők útján. Ezért a szolgáltatásukért pedig kamatot kellett fizetni, illetve váltót kellett adniuk. Magyarországnak azonban ekkor még nem volt váltójoga és így az itt élő kereskedő vagy gazdálkodó nem kapott váltóhitelt.

Mária Terézia 1772-ben rendelte el hitelpénztár felállítását Magyarországon. Ennek az is a feladatai közé tartozott, hogy az államkincstár hitelgényein túlmenően segítse a magánszemélyek kölcsönszükségletének a kielégítését. De ebből a hitelpénztárból is csak kereskedő vagy olyan valaki kaphatott hitelt, akiért a kereskedő jótállt. Ezt pedig meg kellett fizetni. A magyar ipar- és kereskedelem csak a kiváltságos osztrák kereskedők útján juthatott tehát pénzhez. Akadályozta a fejlődést az is, hogy Ausztria kormányai visszaéltek a papírpénzbe vetett bizalommal. A napóleoni háborúk idején annyi papírpénzt nyomtattak, hogy kétszer is le kellett értékelni őket.

Magyarországnak ebbe semmi beleszólása nem volt, ugyanakkor neki kellett viselnie az elértéktelenedés következményeit, mivel mezőgazdasági terményeiért csak ezt a gyors ütemben elértéktelenedő papírpénzt kaphatta ellenértékként.

Az a nemzetközi pénzkartell, amely 1773-ban Frankfurtban nagyszabású tervet dolgozott ki arra, hogy az államtól független központi bankok létrehozásával ellenőrzése alá vonja a nemzetközi pénzügyek irányítását, 1816-ban elérte, hogy bécsi ügynöke - aki nem volt más mint az 1807-ben kancellári székbe segített Metternich - átadja neki az osztrák pénzügyek irányítását. Ezt az a Rothschild bank irányította, amely - noha teljes mértékben magánbank volt - felvette az Osztrák Nemzeti Bank (ONB) elnevezést. Metternich természetesen engedélyezte, hogy ez a magántulajdonú központi bank, az ONB, felszívja az alaptőkéjébe az elértéktelenedett papírpénzt, de csak azoktól, akik megfelelő mennyiségű valóságos készpénzt is befizettek. Az ONB (amely a Rothschild-dinasztia megalapítója egyik fiának, Salomon Rothschildnak az irányítása alatt állt) ez után bankjegyeket bocsátott ki azzal az ígérettel, hogy azok beválthatóak valóságos pénzre. Az ONB alapszabályában szerepelt az a kikötés, hogy csak gondosan kiválasztott és megbízható kereskedők kaphatnak pénzt. A magyar gazdálkodók tehát ezután sem juthattak pénzhez.

Az 1825. évi reformországgyűlésen a képviselők szóvá tették, hogy amíg ők adókról, meg vámokról vitatkoznak, addig a bécsi kormány engedélyével egy magánbank hatalmas mennyiségű pénzjegyet hoz forgalomba. A vita oda vezetett, hogy az Osztrák Nemzeti Bank alapítását elrendelő császári pátenst a pozsonyi országgyűlés nem hagyta jóvá. A magyar pénzügyeket ugyanis ez a bécsi magánbank intézte, miközben a pénzveréshez szükséges nemesfém nagy része Magyarországról került Bécsbe. A honatyák azt is kifogásolták, hogy Magyarországon nincs bankhitel, csak a birodalom nyugati részén. A pénz emiatt áramlott ki az országból, elsősorban a nemesfém, a magyar ércbányákból, de kiáramlott a pénz, adók, regálék, kölcsönök kamatai, vámok, kincstári jegyek és a katonaság elszállási költségei formájában is.

Gróf Széchenyi István ezen akart változtatni, amikor síkra szállt a közteherviselés mellett és erkölcstelennek tartotta a nemesség adómentességét. Széchenyi a Monarchia nyugati és keleti felének a gazdasági és pénzügyi egyenjogúsítását akarta. Magyarország gazdasági fejlődését nem a kivitelről, hanem a belföldi fogyasztás növekedésétől, az általános nemzeti jólét emelésétől várta. A bécsi pénzügyi körök éppen ezt tartották veszélyesnek. Széchenyi István körül egész pénzügyi titkos szervezet működött, hogy a maga számára aknázza ki tevékenységének gazdasági eredményeit.

Még kisebb vállalkozásaiban is ott találjuk a Rothschildokat vagy megbízottaikat - mind például a Lánchíd felépítésénél. Széchenyinek nem sikerült önálló hitelszervezetet létrehoznia, mert a hitelrendszer is Rothschild-kézbe került. Kiderült, hogy a felvilágosult magyar arisztokrata tervei kivihetetlenek, mert egy rejtélyes akadály gátolja tervei megvalósításában. Ezt az akadályt a kor másik nagy személyisége, Kossuth Lajos találja meg. Ő azt szorgalmazza, hogy először Magyarország közjogi helyzetét rendezzék, vagyis Magyarországnak teljesen el kell szakadnia Ausztriától és csak a király személye maradhat közös. Amikor a bécsi udvar elutasította, például, a védővámrendszerre vonatkozó javaslatát, Országos Védegyletet alapított az osztrák termékek bojkottálására. Kossuth ekkor még azt hitte, hogy a magyar érdekek fő ellenfele a bécsi udvar, vagyis az osztrák császár, aki egyben magyar király is. A dunai birodalom politikai színpadán azonban már ekkor is azok hozták pénzügyekben az érdemi döntéseket, akik az ONB tulajdonosaiként kisajátították a maguk számára Ausztria monetáris szuverenitását.

Az egész Európán végigsöprő forradalmi megmozdulások hatására a király 1848. április 11-én szentesítette azokat a törvényeket, amelyek lerakták a kapitalista modernizáció alapjait Magyarországon. Az 1848-as törvények megszüntették az úrbírságot, a papi tizedet, az ősiséget és megteremtették a szabad ingatlanforgalmat, valamint a közteherviselést. A gazdasági és pénzügyi függetlenségről azonban nem rendelkeztek az áprilisi törvények. Az első felelős magyar kormány új független pénz és bankrendszer megteremtését kívánta. A pesti kereskedők testületileg kérték a

Kormányt a pénzjegyválság megoldására, mert az ONB azonnal lejárttá tette a hiteleket és nem volt hajlandó leszámítolni a váltókat. Ugyanígy jártak el az osztrák gyárok és kereskedőházak is.

A felelős magyar kormány, amelyben Kossuth Lajos lett a pénzügyminiszter, üres államkasszát és megbénított üzleti életet vett át. Kossuth azonnal hozzáfogott a bankjegynyomda felállításához és a gazdasági élet működését biztosító fedezettel bíró magyar pénz megteremtéséhez. Az ONB azonban nem volt hajlandó valódi pénzre beváltani az általa kibocsátott bankjegyeket, egyidejűleg felgyorsította a nemesfém pénz és az ércpénz külföldre menekítését. Kossuth ezért már április 19-én rendeletileg tiltotta meg az arany és az ezüst külföldre vitelét. Kossuth terve az volt, hogy 4-5 millió (nemesfém-ből készült) pengőpénz alapján 10-12,5 millió forintnyi pénztári jegyet (papírpénzt) bocsát ki. Az első magyar felelős kormány a pénz fedezete céljából elrendelte a nemesfémek begyűjtését. A terv az volt, hogy az így rendelkezésre álló nemesfémekért a kormány kamatozó kincstári utalványokat ad, az aranyat és ezüstöt pedig a már működő kereskedelmi banknál helyezi el a kibocsátandó bankjegyek fedezeteként.

A bécsi udvart, de még inkább a Rothschild érdekeltségű ONB-t, aggasztotta a magyar pénzügyi függetlenedés gyors üteme. Attól is tartottak, hogy a magyar bank nemesfém fedezete az osztrák bankjegyek átváltásából eredő ezüst lesz, ezért minden eszközzel akadályozták az osztrák bankjegyek ezüstre történő átváltását.

A bécsi Rothschild ház hajlandó lett volna hitelezni a magyar kormánynak 12 millió forintot, de cserébe azt követelte, hogy az ismerje el az ONB bankjegykibocsátó-monopóliumát Magyarország területén és fizessen kamatot a Rothschild-féle pénz után. Kossuth ezt elutasította és az önálló magyar pénzrendszer mellett döntött. 1848. június 17-én megállapodást kötött a Pesti Kereskedelmi Bankkal, hogy ötmillió forintnyi valószínű arany és ezüst ellenében a bank kibocsáthat 12,5 millió forintnyi bankjegyet. Ha kevesebb a nemesfém fedezet, akkor arányosan kevesebb papírbankjegy kerülhet forgalomba. Ezeket a bankjegyeket azonban az állam bocsátja ki, ő ellenőrzi és védi a hamisítás ellen. A bankhoz visszaérkező bankjegy újra nem forgalmazható, azt meg kell semmisíteni. A nemesfém-alap csak bankjegy beváltására használható. A kibocsátandó pénzből ötmilliót az állam használ fel, négy milliót utal át a lakosság számára a közpénztárakon keresztül, és két és félmillió összegben kamatozó hitelt nyújt az ipar és a kereskedelem számára. Egymilliót kamatmentes kölcsönként a bank használhat fel költségei fejében. A részvénytársaságként működő kereskedelmi bank élére az állam nevezi ki az igazgatókat, a bank kormányzója pedig csak pénzügyminiszteri jóváhagyással töltheti be tisztségét. Kossuthnak ez a döntése azért nem lepte meg a bécsi udvart és az ONB-t, mert **Havas Józseffel**, a Kereskedelmi Bank igazgatósági elnökével, tárgyalta meg a bankjegy-kibocsátást. Havas pedig a bécsi körök bizalmi embere volt. Kossuth pénzügyi tanácsadója, aki miniszteri-bankári kinevezést is kapott, az a **Wodiáner Sámuel** lett, aki a bécsi Rothschildok megbízottja volt. Kossuth azonban erről nem tudott.

Mihelyt létrehozta Kossuth az egyelőre még magántulajdonban álló magyar jegybankot és forgalomba került az önálló magyar pénz, azonnal megkezdődött a politikai nyomás és a katonai ellenakció. A király emlékiratot intézett a magyar kormányhoz, amelyben vitatta Magyarország jogát a pénzügyi önállósághoz, és egyben pénz és bankügyi intézkedéseit aggasztónak minősítette a Monarchia számára. A pénzügyi törvények királyi jóváhagyása elmaradt. Az a küldöttség pedig, amelyet Deák Ferencsel az élén a magyar kormány a bécsi udvarhoz küldött, eredménytelenül tért vissza. Emiatt **Batthyány Lajos miniszterelnök** benyújtotta a kormány lemondását. Ezt a király helyettesének számító **nádor** elfogadta, és az új kinevezésekig magához vonta a kormányhatalmat. Ezt a lépést a magyar országgyűlés alkotmányellenesnek tekintette és bizottmányt rendelt a nádor mellé az új felelős kormány kinevezéséig. **Kossuth** erőfeszítései arra irányultak, hogy jogszerű megoldást találjon a magyar államjegyek kibocsátására. Felszólította az Országgyűlést, hogy a gazdasági élet és az ország védelme érdekében nyújtson hitelt a pénzügyminiszternek papírpénz kibocsátása céljából, és hogy ez a pénz készpénz gyanánt lehessen forgalomban. A képviselők egyetértettek ezzel a kéréssel, és már 1848. szeptember 12-én engedélyezték ötforintos pénzjegyek

kibocsátását. A pénzkartell ösztönzésére a király elítélte ezt a lépést arra hivatkozva, hogy azok nem felelnek meg a magyar-osztrák törvényes kapcsolatoknak.

Ekkor már megszületett a döntés arra is, hogy ha a pénzügyekben nem enged a magyar kormány, akkor katonai eszközökkel bírják jobb belátásra. **Jellasics horvát bán** segítségével kívántak szembeszállni az önállósodó magyarokkal - elsősorban a magyar hiteltörvények miatt. Az uralkodó "Magyarországi népeimhez" címet viselő manifesztumában (1848. szeptember 28-án) tiltakozik a magyar kormány intézkedései miatt, és megtagadja a magyar pénzügyi törvények jóváhagyását. Arra hivatkozik, hogy alattvalóit félti az országot elöntő fedezetlen papírpénztől. Jellasics másnap Pákozdnál vereséget szenved, ez pedig megszilárdította a magyar pénzt.

Az osztrák fővárosban is nyomasztó volt a pénzhiány és ezért a bécsi polgárság ismét szembefordult az önkényuralommal. Az **Olmützbe** menekülő császár **Windischgrätz**-et nevezte ki főparancsnokká. A herceg leverte a bécsi lázadást, majd pedig a király parancsára Magyarország ellen indult. A magyar haderő felszerelése érdekében - az Országgyűlés felhatalmazásával - Kossuth 100 és 1000 forintos bankjegyeket bocsátott ki. A bécsi udvar válaszként plakátokkal árasztotta el az országot, amelyen az állt, hogy a magyar kormány értéktelen papírpénzzel akarja polgárait tönkretenni. A magyar harcéri sikerek hatására azonban a Kossuth-bankók, ahogyan az új pénzt nevezték, megerősödtek, decemberre azonban ismét eltűntek a forgalomból a fémpénzermék, mert sokan eldugták vagy külföldre juttatták. A váltópénz eltűnésével fizetési nehézségek jelentkeztek a pénzforgalomban.

Amikor a kormánynak Debrecenbe kellett költöznie, Kossuth utasítást adott a pénzjegynyomda szétszerelésére. Kossuth rendelkezést adott ki a nemesfém-fedezet elszállítására is, de ezt a kereskedelmi banknál igazgatói funkciót betöltő Rothschild-megbízottak - elsősorban Wodianer Sámuel - megakadályozták. Wodianer, mint már utaltunk rá, egyszerre volt Kossuth és az ellenérdekű császári kormánybiztos bizalmasa. Pest megszállása idején a bécsi udvar kormánybiztosa Wodianer-t a Kereskedelmi Bank alelnökévé nevezte ki. Kossuth nem tudhatta, de a XIX. század további évtizedeinek az adataiból - elsősorban a pénzügyi nyilvántartásokból, a compassokból - megállapítható, hogy Wodianer a későbbiekben az összes Rothschild-érdekeltségű magyarországi banknál vagy cégnél vezető beosztást töltött be. Havas és Wodianer biztosították azt, hogy a Pestről menekülő Windischgrätz magával vihesse a magyar nemzet nehezen összegyűjtött nemesfém-fedezetét. A Rothschild tulajdonban lévő ONB azt remélte, hogy a fedezet elkobzásával a Kossuth-bankók értéküket veszítik. A magyar pénz azonban továbbra is jól működött. A honvédsereg minden szükségeset megkapott rekvirálások nélkül. A tavaszi munkákat elvégezték, a hadiüzemek és a gazdaság teljes kapacitással üzemeltek. 1849. áprilisára már mind az osztrák, mind a magyar hadsereg, valamint mindkét kormány hivatali és belföldi szállítói Magyarországon Kossuth-bankókat használnak. Annak ellenére ez a helyzet, hogy a császári hatalom az általa megszállt területeken mindent elkövetett a magyar pénz ellen.

Az önálló magyar pénz idején sem infláció, sem devalváció nem volt. Kossuth bebizonyította, hogy ha egy nemzet a saját kezébe veszi a pénzhez kapcsolódó felségjogokat, akkor ércfedezet nélkül, magas kamatozású hitelek nélkül is beindulhat a gazdasági virágzás. Elegendő fedezet a jól működő gazdaság és az állampolgárok bizalma. Az 1848 és 1849 évi forradalom pénzügyi függetlenségi háború is volt. Az önálló magyar pénz sikeres volt és a szabadságharc bukását nem pénzügyi okok, hanem a katonai túlerő okozta. Az önálló pénzrendszerért folyó küzdelem eredményeit a gyarmatosító hatalom katonai, rendőri és adminisztratív eszközökkel semmisítette meg. A bécsi udvar lépéseit a háttérből az érdekeit védő nemzetközi pénzkartell irányította. A nemzetközi pénzkartell számára veszélyes volt a magyar példa, mert azt bizonyította, hogy ha egy nemzet képes a saját kezébe venni és a társadalom egésze szolgálatába állítani a monetáris eszközöket, akkor annak nem pénzügyi összeomlás, hanem gazdasági erősödés az eredménye.

A magyar pénzrendszer 1849 után

1867 után a bankjegy-kibocsátás joga a Szabadalmazott Osztrák Nemzeti Bankot illette meg. Az ONB Pesten fiókot tartott. A másik nagybank, a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank, igazgatóságának a tagjai egyetlen személy kivételével megegyeztek az Osztrák Nemzeti Bank igazgatóságának a tagjaival. Ez az egyetlen személy - **Strobenz Alajos** - tehát nem volt igazgatósági tag a Kereskedelmi Banknál, de ő volt a cenzor, vagyis az a személy, aki elbírálta a pénzügyi bankok bankszerűségét. Strobenz ezen kívül igazgatósági tagja volt a Rothschild érdekeltségbe tartozó Budai Takarékpénztárnak is. Egy másik magyarországi pénzintézet: a Magyar Általános Hitelbank igazgatóságában együtt található Rothschild Anselm valamint Ullmann Károly, a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank elnöke, valamint az a Wodianer Sámuel, aki bárói rangra emelkedve néhány év múlva Tisza Kálmánnal együtt alkotja a Magyar Földhitel Intézet igazgatótanácsát.

Wodianer Sámuel az 1863-ig fennállott '**Wodianer és fia**' bankházcég főnöke, mint már utaltunk rá, tevékenyen részt vett a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank alapításában és működésében. 1833-ban választottbizottsági tagként 50 részvényt jegyzett, tehát ugyanannyit, mint Rothschild, de ő csak 30 részvényt fizetett be. Az első igazgatóságba is megválasztották, erről azonban 1843-ban lemondott. Ekkor kezd foglalkozni a Budai Takarékpénztár alapításának tervével, amelyhez megnyeri **Rósa Lajost**. 1848. június 29-én azonban ismét beválasztották a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank igazgatóságába. Erre azon a közgyűlésen került sor, amelyen a Kossuth-tal történt bankjegy-kibocsátási egyezség alapján megváltoztatta az alapszabályokat.

Már utaltunk Wodianer kettős szerepére, itt csak annyit teszünk még hozzá, hogy Windischgrätz csapatainak Budára történt bevonulása után a Kereskedelmi Bank alelnöke lesz, noha fő tevékenysége ekkor már a Budai Takarékpénztárban folyt. Adódik a kérdés: mitől volt Wodianer ilyen fontos pénzügyi személyiség? Erre van egy romantikus és egy száraz, pragmatikus magyarázat. A romantikus úgy hangzik, hogy Széchenyi István Naplóiban szó van arról, hogy 1838-as nagy pesti és budai árvíz segélyakciójában Wodianer Sámuel megelőzte Széchenyit és 400 000 forint kölcsönt szerzett az árvízkárosultaknak évi 4% kamatra, méghozzá a bécsi Rothschild háztól.

Versenytársa volt Széchenyinek Wodianer Sámuel a Lánchídnál is. A Lánchíd felépítésére vonatkozó törvényt Széchenyi harcolta ki. A pénzügyi feltételeket Széchenyi István Sina György báróval akarta lebonyolítani. Ekkor azonban ismét megjelent Wodianer Sámuel és egy másik pénzcsoporthoz tartozó részére igyekezett a Lánchíd építésére létrehozott vállalatot megszerezni. Széchenyi jónak látta, hogy Wodianert vonják be a vállalatba, aki aztán egyhatod rész tőkével be is kapcsolódott. A **Buda-Pesti Lánchíd Társaság** igazgatósági tagjai Károlyi György gróf, Rósa Lajos, Rothschild Selig-Mayer báró, Wodianer Sámuel fia Albert, Lónyay Menyhért, valamint Harkányi Frigyes volt.

Tényként állapíthatjuk meg, hogy Wodianer Sámuel a Rothschild ház frontembere volt, aki a Pesti Magyar Kereskedelmi Banknál a bécsi Rothschildoknak 50 további részvényt jegyzett. A Rothschild háztól szerzett 400 000 forintos kölcsönt az árvízkárosultaknak, és a Rothschild ház érdekében igyekezett bejutni a Lánchíd építésére alakult cégbe. Wodianer Sámuel alapította a Budai Takarékpénztárt is.

Hasonló személyi összefüggéseket tapasztalunk a kiegyezés után a bányáknál és az iparvállalatoknál is. Valamennyinek a vezetésében ott ülnek a nagy bankok igazgatósági tagjai. Mindig ugyanaz a 25-30 név bukkan fel a legkülönbözőbb vállalatoknál. Ezek a személyek töltik be a kapcsolat szerepét az irányító pénzügyi intézmények felé is. De ugyanezek a személyek irányítják a Pesti Lloyd Társulatot, a Tőzsdét és a Pesti Kereskedelmi és Ipari Kamarát is.

A Pesti Magyar Kereskedelmi Bank Igazgatósági tagjai, a Rothschild ház de facto magántulajdonában lévő Osztrák Nemzeti Bank budapesti fiókjának igazgatóiként döntöttek arról, hogy ki milyen mértékben részesülhet a magyar főváros részére juttatott mintegy 34 millió forint kölcsönből. De ugyanezek az igazgatósági tagok bent ültek minden nagyobb ipari és kereskedelmi

vállalatban, valamint a bankokban és ellenőrizték saját döntéseik végrehajtását. Szorosan kötődtek Ausztria hasonló intézményeihez is. Élvezték Nathan Rothschild és Anselm Rothschild közvetlen támogatását is.

Aki átnézi e korszak pénzügyi dokumentumait, megállapíthatja, hogy a hivatkozott személyek igen gyakran utazgattak Bécsbe, tanácskoztak a Rothschildokkal, valamint a Monarchia egészét irányító miniszterekkel. Ilyenkor váratlanul meghiúsultak egyes tervek, újabbak viszont elindulhattak a megvalósulás útján. Elhallgatott és sehol sem bolygatott személyi összefüggésekre derül fény, amelyek mind azt tanúsítják, hogy a felszín alatt titokzatos és informális döntések születtek, amelyekről a nyilvánosság nem tudhatott és nem is tudott. Ezeknek felderítése máig sem történt meg. Ez a feladat a jövő pénzügyi és gazdasági történészeire vár.

Akkoriban kevesen tudták, hogy a Kereskedelmi Bank alapításában Széchényi István csak 10 részvény jegyzésével vett részt, míg Selig Mayer Rothschild 50 részvényt jegyzett, amit készpénzben nyomban ki is fizetett. További 130 részvényről lehet kimutatni, hogy Rothschild érdekeltséghez tartozott. Meg lehet állapítani, hogy a magyar és az osztrák gazdasági életben megszerveződött és hatékonyan működött egy - jogi formát nem öltő - informális kartell, anélkül, hogy arról a nyilvánosság tudomást szerezhetett volna róla.

1850-ben felszólította az osztrák Nemzeti Bank a Pesti Kereskedelmi Bankot, szüntesse be működését, mert hogy az ONB fiókot akar nyitni a magyar fővárosban. A Kereskedelmi Bank ezt a kérést megtagadta, arra hivatkozva, hogy a magyar kereskedelemnek szüksége van a működésére. A kereskedők és a kereskedő cégek nemegyszer szembesültek azzal a ténnyel, hogy az ONB cserbenhagyja őket az osztrák bankárok kedvéért. Az ONB részéről azt válaszolták, hogy ezt a központi bankot nem lehet a többi osztrák bankárral összetéveszteni. A Pesti Kereskedelmi Bank igazgatósága úgy találta, hogy ez csak szigorúan jogi értelemben véve igaz. Ténylegesen más a helyzet. Az ONB döntést hozó szerve az igazgatóság, többségében olyan személyekből áll, akik azokat a bankárokat képviselik, akiknek nem áll érdekében a pesti piac kielégítő mennyiségű pénzzel való ellátása.

A Pesti Magyar Kereskedelmi Banknak ez a véleménye a konkrét személyek fontosságáról helyes és megalapozott volt. A gyakorlatban minden írásban foglalt szerződésnél többet jelentett az egymást ismerő személyek kölcsönös bizalmon alapuló együttműködése, ha ehhez kellő pénzügyi hatalom is társult. Magyarországon 1873-ban 482 pénzintézet, 160 különféle biztosító intézet, de csak 164 nagyobb iparvállalat működött. Ezek szoros személyi kapcsolódása a pénzügyi hálózathoz ténynek tekinthető. Az informális kartell működését az irányítást végző bankárhatalom a személyi kapcsolatokon - a gondosan kiépített összefonódásokon - keresztül biztosította.

Az eddigiekből már láthattuk hogy az Osztrák Nemzeti Bank és a mögötte álló nemzetközi pénzkartell erőteljes nyomást gyakorolt az uralkodóházra és a kormányzatra, hogy az keményen lépjen fel az önálló magyar pénzt követelő független magyar kormánnyal szemben. A háború a pénzügyi függetlenség megakadályozásáért is folyt. Talán az se véletlen, hogy az osztrák hadsereg főparancsnoka a magyar szabadságharc leverésének utolsó szakaszában az a Haynau tábornok volt, aki maga is szorosan kapcsolódott a pénzkartell irányító dinasztijához, a frankfurti Rothschildokhoz. Haynau anyja annak a Mayer Anselm Rothschildnak volt az egyik leánya, aki megalapította a világtörténelem kétségtelenül legnagyobb hatású pénzdinasztiáját.

Még be sem fejeződött Haynau, a bresciai hiéna, világosi fegyverletételt követő bosszúhadjárata, amikor máris feltűntek a pénzhatalom jelenlétéről tanúskodó kartellszerű jelenségek. A pénzkartell kibontakozásához azonban teljesen fel kellett számolni a korábbi rendi társadalmat Magyarországon. A rendi társadalom nem ismerte a mai értelemben vett tulajdonjogot. A magyar jogrend eltért a nyugati országok tulajdonjogi rendszerétől, amely a római jog alapján a magántulajdont tette a jogrend alapintézményéé. Az ősi magyar jog csak egyetlen tulajdonost ismert: a királyt, illetve a király felett is álló jogi személyt, a Szent Koronát. Ez a jogi személy

nagyon fontos közjogi jogosítványokkal rendelkezett, amelyek évszázados közjogi küzdelmekben kristályosodtak ki. Egyedül a Szent Korona volt tulajdonos, mindenki más Magyarországon csak birtokos lehetett, de nem tulajdonos, azaz csak a tulajdonjog egyes részjogosítványával rendelkezett. Ez az ősi magyar jogrendszer közjogilag szabályozta a tulajdonlást és a birtoklást, és ily módon a gazdasági tevékenységet, a termelést is meghatározta.

A földesurat illette meg a termelés irányítása, és neki kellett viselnie az azzal járó terheket is. Ha a földesúr lelkiismeretes volt és megvolt a kellő szakértelme is, akkor megfelelően tudta irányítani uradalmát, és gondoskodni tudott a rábízott lakosságról. Ennek lehettünk tanúi a Csák dinasztia, a Hunyadiak vagy a Rákócziak esetében. Ha a földesúr nem volt lelkiismeretes és kellően képzett, akkor csak élősködött a neki alárendelt lakosságon és születési előjogainak a haszonélvezője volt. A jobbágytelekkel azonban a földesúr nem rendelkezhetett, az minden körülmények között a jobbágyot illette.

A birtokos család a földek, a házak és a személyek felett úgynevezett földesúri jogot gyakorolt. Ez azt jelentette, hogy egy nagyobb uradalmat a földesúr maga műveltetett meg, de túlnyomóan a jobbágyok ingyen munkájával. A föld többi részét a földműves lakosság művelte, de munkában és termékekben lerovandó úrbér fejében. Az úrbéresek vagy jobbágyok tehát részben magán, részben pedig közös birtokként használták ezeket a földeket. Vagyis az úrbéresek az általuk használt terület fölött csaknem minden tulajdonnal járó jogot élveztek. Ezeket a földeket át is ruházhatták természetesen az úrbéri kötelezettségekkel terhelten. Jelzáloggal azonban ezeket a telkeket nem lehetett megterhelni.

1850-ben 11 millió 300 ezren éltek Magyarországon. 5 százaléuk, 600 ezer fő tartozott a nemességhez. Közülük a fele élt úgy, mint a módos parasztok, vagy egy kicsit jobban. Ebből a környezetből nehezen fejlődhetett ki a kapitalizmus. A jogi akadályokat 1848 és 1849 eseményei eltávolították. A nagy gazdasági és birtokjogi átalakulás készületlenül érte a nemességet, illetve a földbirtokosokat. Az ingyenes jobbágymunka és az úrbéri szolgáltatások elvesztése, továbbá a szabadságharc leveréséből és a Kossuth bankjegyek megsemmisítéséből eredő károk, valamint az általános közteherviselés, azaz az adózás terhei egyszerre szakadtak e réteg nyakába.

Kárpótlási és megváltási összegeknek kellett volna átsegíteni őket e kezdeti nehézségeken, de ezeket csak évek múlva folyósították. A késedelem idején kamatot sem élveztek a járandóságaik után. A teljes tönkremeneteltől az mentette meg e társadalmi réteg tagjait, hogy a gabona árak emelkedtek. Ez Nyugat Európa és Ausztria iparosodásának, lakossága növekedésének, majd pedig a krími háború kitörésének volt betudható. De közrejátszott az Osztrák Nemzeti Bank papírpénzének az árfolyamcsökkenése is a magasabb gabonaárak kialakulásában.

A nemesség iskolázottabb részének kellett megtalálnia azt a módot, hogy fokozatosan áttérjen a pénzgazdálkodásra és az árutermelésre, amelyhez viszont elengedetlenül szükség volt a kereskedelmi forgalomra és a közlekedési infrastruktúra kiépítésére.

(Vége az első résznek. A második rész a pénzkartellnek Magyarország vasúthálózata kiépítésében játszott szerepét ismerteti.)

Máig tartó küzdelem az önálló magyar pénzrendszerért

II. rész

1850-ben még óriási vívmánynak számított minden kilométer új vasút. 1867-ben nyolc vasútvállalat működött. Számuk hamarosan húszra emelkedett, több mint 70 vasúti vonallal. A vasútépítés eredetileg magánvállalkozásban folyt, csak 1877 után kezdődött el az államosítása. A Magyar Állami Vasutak, azaz MÁV 1868-ban jött létre és első elnöke Fest Imre volt. Működött Magyarországon ebben az időben a teljesen Osztrák Államvasút Társaság is. Azért érdemes szót

ejteni róla, mert ez a társaság volt a tulajdonosa a Resicai Vasműveknek és a körülötte lévő szénbányáknak. Működött már ebben az időben a Déli Vaspálya-Társaság, amelynek fő részvényesei a Rothschildok, továbbá főrendi arisztokraták voltak. Osztrák igazgatósági tagjai sorában ült Rothschild Anselm báró. Francia igazgatósági tagjai közt Rothschild Alfons báró, valamint Rothschild James báró és Rothschild Lionel báró.

Miért volt jó üzlet a vasútépítés?

A magyar állam óriási áldozatokat vállalt a magyar vasúthálózat kiépülése érdekében. Így például kamatbiztosítást nyújtott a finanszírozáshoz. Ennek megfelelően, ha a már működő vasút nem hozott annyi hasznot a befektetett tőkék után, hogy az elérje a legkisebb kamathozam mértékét, akkor a magyar állam a legkisebb kamathozam szintjéig kiegészítette az osztalékot. Tehát nemcsak azért volt jó üzlet a vasútépítés, mert komoly profitot hozott, hanem azért is, mert gyakorlatilag nem járt kockázattal. Az állam biztosította előre a hasznot a kamatok legkisebb százalékának a mértékéig.

Ebből a kamatbiztosításnak nevezett rendszerből később óriási zavarok és kellemetlenségek származtak, amelyek hozzájárultak a magyar államháztartás megingásához. Végül csak úgy lehetett elhárítani ezeket a pénzügyi zavarokat, hogy az államnak meg kellett vásárolnia a vasutakat. Ezeket a nehézségeket azonban ekkor még nem sokan látták. Külföldön is állami kamatbiztosítással finanszírozott magánvasutak épültek. Ami Magyarországot illeti, az akkori magyar kormányok a kamatbiztosítási rendszert az 1867-es kiegyezést megelőző abszolutista kormányoktól kapták örökségbe. A magyar Országgyűlés tehát kamatbiztosítással finanszírozta a vasútépítéseket. Így épültek meg az Alföld-Fiumei, a Magyar-Keleti, a Magyar-Északkeleti, az Eperjes-Tarnovi, és a Duna-Drávai Vasutak.

A magyar állam kész volt áldozatokat hozni a vasútrendszer gyors kiépítése érdekében. A garantált kamatok viszont az úgynevezett engedélyesek vitték el. A vasútépítési engedélyt általában a megfelelő összeköttetésekkel rendelkezők tudták megszerezni. A protekciózás következtében a vasutak engedélyezését és építését a rendszertelenség, valamint a tervszerűtlenség jellemezte. A kapkodás azzal a következménnyel járt, hogy olyan vidékeken is épültek vasutak, amelyek forgalmi és gazdasági igényei nem biztosítottak kellő igénybevételt. A drágán épült vasutak gyakran a beruházási költségeket sem fedezték. A vasútépítési-engedélyezésnél a legfőbb szempont azonban az államilag szavatolt búsás jövedelem volt.

Mindezt a viszonylag kockázatmentes vagyonszerzési lehetőség motiválta. Amikor a kamatbiztosítási rendszert a költségvetés hiányai miatt az állam 1870-es évek második felében megszüntette, a vasútépítések költsége kilométerenként 100 000 aranyforintról hirtelen 17 000 aranyforintra csökkent. (Csak tájékoztatásul közöljük, hogy Magyarországon 1892-ig aranyforint, 1892-től 1900-ig egyrészt aranyforint, másrészt az Osztrák-Magyar Monarchia egészében érvényes korona együttesen volt forgalomban, majd pedig 1900-tól csak a korona, mint a Monarchia közös valutája). Az árkülönbözetből nyilvánvaló, hogy 83 000 aranyforintot a Magyar Államkincstár terhére kézen közön eltüntettek. A biztosított kamatok a magyar költségvetés e jogtalan különbség után is fizette.

A vasútépítést jelentősen drágította, hogy magas volt az ára a vasnak, a finanszírozáshoz szükséges tőkének, valamint a munkaerőnek. A legfontosabb drágítási tényezőnek azonban a mértéktelen nyereségvágy bizonyult. Az egyébként tekintélyesnek mondható magyar vasúthálózat azért nem szolgáltella kellően a magyar gazdaság érdekeit, mert még az abszolutizmus korszakából fennmaradt vasúttársaságok is, úgy mint az Osztrák Államvasút és a Déli Vasút, egymással ellentétes forgalmi politikát folytatott. Az említett és a nagy pénzintézetek által támogatott vállalatok államot képeztek az államban. Ez különösen a nagy pénzügyi válság után vált nyilvánvalóvá, amikor a hitelező bankárok szinte kedvükre-kényükre packázhattak a meggyengült, és pénzügyi válságba sodródott magyar állammal. Pénzügyi önkényüket csak az államosítással sikerült megtróni.

A Habsburg- és a Rothschild-dinasztia dualizmusa

Az 1860-as évek végén és az 1870-es évek elején még nem volt államosítás. A tőke valósággal előzönlötte a vasútépítéseket. A vasutak igazgatóságában és engedélyesei sorában a már hivatkozott Rothschildokon kívül ott találjuk Magyarország akkori gazdasági és politikai vezetőit: Gróf Forgách Antaltól Falk Miksaig, aki a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara ipari szakosztálya vezetőségének volt a tagja. Bárhol is nézzük meg az igazgatóságokra vonatkozó dokumentumokat, a Rothschildok sehonnan sem hiányoznak. Ugyanez mondható el a szénbányákról és a vasipari üzemekről. A nevek ugyan különbözőek így olvashatjuk Wodianer Sámuel, Trefort Ágoston, Csengery Antal vagy Tisza Kálmán neveit. De ha e nevek mögé nézünk, kiderül, hogy strómanokkal állunk szemben és minden név mögött az igazi tulajdonos: egy Rothschild.

A Rothschildoknak a Habsburg uralkodó házhoz, és az Osztrák-Magyar Monarchia két kormányzatához való viszonya ma is csak hiányosan és meglehetősen homályosan van felderítve. Mi is csak arra szorítkozunk, hogy leszögezzük, az uralkodóház és Rothschild dinasztia kölcsönösen támogatta egymást. A Rothschildok biztosították a pénzügyi támogatást, az uralkodóház pedig katonai és közjogi hatalmával támogatta a Rothschild ház pénzügyi hegemoniáját.

1848 és 1849 után nem **Alexander von Bach, Schwarzenberg herceg** vagy **Bruck báró** pénzügyminiszter volt az abszolutizmus igazi támasza, hanem **Rothschild-ház**, amely még az árvíz-kölcsönben és a Lánchíd-társaságban is részt vett. Megállapíthatjuk, hogy a Rothschild ház pénze irányította ebben az időben a magyar gazdaságot. Nem egy konkrét személyről van itt szó, hanem a Rothschild névvel fémjelzett pénzügyi érdekcsoportról, azaz egy informálisan működő pénzkartellről, amely az egész magyar pénzügyi és gazdasági életet behálózta. Ez az informális pénzkartell irányította a Pesti Magyar Kereskedelmi Bankot a kritikus időkben. Ez a Rothschild ház által dominált pénzkartell megszerezte az ország szenét, vasát, vasútjait, a pénzügyi rendszer egészét, és ezzel a hatalmas befolyásával akadályozta a magyar ipar kifejlődését. Elérte, hogy ne jöhessen létre egy erős és egységes magyar nemzeti állam.

Tény, hogy a magyar kapitalizmusnak ez a korszaka bizonyos értelemben fellendülésnek számít a XVIII. században és a XIX. század első felében tapasztalható lassú fejlődéshez, szinte stagnáláshoz képest. Ha viszont azt is figyelembe vesszük, hogy ebben az időszakban nemcsak Magyarország, hanem 1850-től kezdve csaknem minden európai nép részt vett az általános gazdasági haladásban, akkor Magyarország teljesítménye már nem számottevő. Angliának és Magyarországnak ebben az időben 10-10 millió lakosa volt. Egy évszázad alatt Anglia lakossága megnégyszereződött, Magyarországé pedig csak a duplája lett. A népesség rohamos növekedése szoros összefüggésben állt az ipari és a mezőgazdasági termeléssel. A mezőgazdaságban mutatkozó felesleges munkaerő az iparban helyezkedett el Angliában. Magyarországon ez nem volt lehetséges. A mezőgazdasági technika nem igényelt több munkaerőt, ezért a feleslegessé vált munkaerő vagy elpusztult (a magyar halálozási arányszám már ekkor is az egyik legmagasabb volt a világon), vagy kivándorolt. Tény, hogy Magyarország élen járt a kivándorlók száma vonatkozásában. Külön törvényt hoztak a kivándorlás szabályozására. Évente 200 000 családfő hagyta el a XIX. és a XX. század fordulóján Magyarországot. Több mint két millió a nyilvántartott kivándoroltak száma, de a tényleges szám a statisztikai adatok pontatlansága miatt jóval nagyobb. Sok a kiszököttek száma, akik útlevél nélkül távoztak, vagy ha útlevéllel is, de kivándorlási szándékuk bejelentése nélkül.

A Magyarországról kivándorlók két legfontosabb célországa az Egyesült Államok és Kanada volt, ahol megtalálták azt a megélhetési lehetőséget, amelyet Magyarország - elsősorban a pénzkartell működése miatt - nem volt képes nyújtani nekik. Az 1930-as években készült felmérések szerint 4-5 millió magyar élt ebben az időben szétszórva a nagyvilágban. Ők - ha Magyarországon maradhattak volna - akkor a Kárpát-medencében élő magyarok létszáma 8-10 millióval több lehetett volna már ebben az időben is.

Magyar nemzet alatt ma egynyelvű, egykultúrájú népet értünk. Abban a korszakban - tehát a XIX. század végén és a XX. század elején - a történelmi Magyarország lakosai azonban többnyelvűek voltak. A gazdasági fejlődés is hozzájárult ahhoz, hogy Magyarország városai elmagyarosodtak és a nemzetiségi nyelveket beszélők elsősorban a kevésbé fejlett vidékeken éltek. A magyar ipar fejletlensége tehát nemcsak a kivándorlást mozgította elő, de sok embert arra kényszerített, hogy elmaradott vidékeken éljen, rossz anyagi körülmények között. Sok ilyen nyomorban élő látta, hogy a magyarok lakta városokban jobb az élet, míg ő talán nem-magyar anyanyelve, nemzetisége miatt, rosszabb körülmények között kénytelen élni.

Az, amit a nyíltan magyarellenes szabadkőműves, **Scotus Viator**, megbízói utasításait teljesítve, hamisan nemzetiségi sérelemnek tüntetett fel a történelmi Magyarországon, az valójában nem volt más, mint a kellő mértékű iparosodás hiánya. Emiatt nem jutott mindenkinek elegendő kenyér. Nem a magyarok elnyomása volt a nemzetiségi nyomorúság elsődleges oka, hanem az, hogy megszűnt a Kárpát-medencében annak a lehetősége, hogy mindenki egyformán kielégítő megélhetéshez juthasson. Az életlehetőség beszűkülésének legfőbb akadálya azonban a láthatatlan, de nagyon is létező pénzkartellnek a működése volt.

A Monarchia részeként működő történelmi Magyarország így maradt le a fejlődésben nemcsak Anglia, de a többi nyugat-európai ország mögött is. A nem magyar ajkú lakosság részben a tudatlanság, részben a megtévesztő propaganda hatására azt hitte, hogy nyomorát a magyarok kizsákmányolása okozza. Valójában a magyar ajkú lakosság is áldozat volt, annak a pénzkartellnek az áldozata, amely őt magánjogi technikákkal, az arctalan pénzviszonyokba elrejtőzve - szinte észrevétlenül - kötötte gúzsba.

1848 és 1849 eseményei a magyar fejlődést gátló feudális korlátokat széttörték. Helyükbe azonban a modern kapitalizmus alig érzékelhető, megfoghatatlan, láthatatlan láncai kerültek. A Rothschild-ház által irányított pénzrendszer és pénzkartell új és veszélyes kötelékekkel bénította meg a feudális kötöttségektől megszabadított lakosságot. Mi volt az oka annak, hogy a Rothschild érdekeltség, valamint az általa működtetett kisebb érdekcsoportok ilyen fontos szerephez juthattak?

A teljesítménytől elszakított tulajdon

Ennek többek között jogi magyarázata is van. A történelmi magyar tulajdonjognak római jogi - tehát kapitalista - tulajdonná történő átalakulásával a pénzintézetek és a nyíltan vagy csak rejtetten működő pénzügyi kapcsolatok átfogó kartellé tudtak szerveződni. Ez a kartell pedig teljes mértékben irányította a történelmi Magyarország szén- és vasiparát, közlekedését, vagyis a kapitalista ipari fejlődés három legfontosabb tényezőjét. Ez a Rothschild ház által megszervezett és irányított pénzkartell az osztrák ipar előnyére irányította Magyarország gazdasági életét. Ez a magyarázata többek között a szén, mint elsőrendű energiahordozó árában észlelt rendellenességeknek.

Az a magyarok számára gyarmati jellegűnek mondható iparpolitika, amely Mária Terézia és fia, II. József alatt a magyarok hátrányára érvényesült, végül is egy még hátrányosabb, a Rothschild érdekeltségek által irányított iparpolitikába torkollott. Ezen megállapításunk alátámasztására nem elég a pénzkartellben tényekkel kimutatható személyi összefonódásokra hivatkozni. Ki kell térni az ekkor már működő tőzsde szerepére is. Ha közelebbről szemügyre vesszük a tőzsde árfolyamainak alakulását, akkor a széntermelésnél, a vasgyártásnál és a vasútépítésnél tapasztalható jelenségekre bukkanunk.

Összefüggés van a történelmi események, valamint a széntermelés, a vasútépítés és a tőzsdei árfolyamok között. Ezek az összefüggések azonban rejtettek és általában nincsenek a közvetlen belpolitikai, parlamenti vagy választási eseményekkel kapcsolatban. A Monarchia idején Magyarország politikai rendszerének központjában az Országgyűlés tevékenysége és a közjogi viták állottak. A Parlamentben gyakran viharos jelenetek zajlottak, miközben a tőzsde nyugodt

maradt. Előfordult, hogy harminc éves kormányzás után megbukott a liberális párt. A tőzsde mégis alig reagált. Ezért aztán elgondolkodhatunk azon: mi okozta azt, hogy a tőzsdén majdnem szabályos időközönként - 1856-ban, 1863-ban, 1869-ban, 1873-ban és így tovább - jelentkeztek a válságok. Ezek nyomán kiéleződtek a közéleti és parlamenti viták is. Az Országgyűlés igyekezett orvosolni a bajokat, de tevékenysége nem volt hatékony, mert valójában soha nem ismerte az igazi okokat, vagy a döntéshozók nem akartak azokról tudni.

Az úgynevezett gazdasági válságok rendszerint váratlanul törtek Magyarországra, és nem voltak helyi jellegűek. A legtöbb ilyen úgynevezett válság nemzetközi jellegű volt és több európai államon végigsöpört, esetleg egész Európa többi országát és más földrészeket is érintett. Felmerül a kérdés, miként kapcsolódott a Monarchia részét képező történelmi Magyarország ezekhez a nemzetközi válságokhoz? A fejletlen magyar ipar nem volt számottevő nemzetközi viszonylatban, de még a hazai szükségletek kielégítésére sem volt alkalmas. A történelmi Magyarország elsősorban mezőgazdasági ország volt. Válság esetén azonban a magyar mezőgazdaság nem tudta terményeit értékesíteni. A válságok következtében ugyanis csökkent a fogyasztás azokban az országokban, ahová a magyar mezőgazdasági termékeket exportálták, vagy iparukhoz magyar mezőgazdasági nyersanyagot, például gyapjút használtak. Éppen ezért elsősorban a magyar mezőgazdaságot sújtották a nemzetközi válságok.

A mezőgazdasági árukat a kereskedelem közvetítette, ezért a válságot a kereskedelem is megérezte. Amikor ezek a válságok végigsöpörtek az országon, egymás után mentek csődbe a magyar vállalatok. Sok úgynevezett spekuláns is tönkrement. Hogy közülük mennyi volt a valódi spekuláns és mennyi az álspekuláns, aki csak annyiban számított e csoporthoz tartozónak, hogy nem tartozott a Rothschild érdekeltséghez - ezt eddig még nem nagyon tárták fel a kutatók.

Aki azonban ma közelebről szemügyre veszi a történeteket, kénytelen megállapítani, hogy egyetlen Rothschild érdekeltségű vállalat sem akadt a spekuláns, megbukott vállalatok között. Ezeket a cégeket valahogy nem érintette a válság. Mérlegeik rendben voltak, folyamatosan megfelelő nyereséggel dolgoztak és fejlődtek. Úgy látszik, mintha a válság egyenesen a Rothschild érdekeltség javára és kedvéért tört volna ki, hogy letarolja a függetlenül fejlődésnek indult vállalatokat. Ezért önként adódik a kérdés, hogy a válságok felidézésében vajon nem lehetett-e része a Rothschild érdekeltségeknek és a rejtetten működő pénzkartell stratégiájának is?

Berendezkedik a bankhatalom

Az 1867-es Kiegyezés a pénz és bankügy terén, nem hozott gyökeres megoldást. Az 1867. évi XVI törvény az Ausztriában alkalmazott osztrák pénzürtéket Magyarországon is érvényesnek fogadta el. Kimondotta, hogy ennek a pénzürtéknek a megváltoztatása csak közös szabályozással és megegyezéssel lehetséges. Az osztrák-magyar pénzürendszer közössége tehát biztosítva volt. Az osztrák pénzürték már korábban, 1858-ban életbe lépett és az ezüstműből készült valután nyugodott. Súlyegysége a pénzverdei font volt, amelyből 45 ezüstforintot, később pedig 90 aranyértékű koronát vertek. Magyarország tehát ezt az osztrák pénzürtéket törvényesítette. Magyarország az Osztrák Nemzeti Bank (amely a Rothschild ház hegemoniája alatt működött) bankjegy-kibocsátási monopóliumát nem ismerte el. A tényleges állapot az volt, hogy az Osztrák Nemzeti Bank által kibocsátott bankjegyek forgalomban voltak, ugyanúgy, mint bármely más állam pénzjegyei.

Magyarországnak jogilag módja volt tehát külön központi bank, magyar jegybank felállítására. A magyar kormány mégis a Kiegyezés lázában - máig is homályos okokból - elmulasztotta külön jegybank felállítását. **Lónyay Menyhért** magyar és báró **Franz Becke** osztrák pénzügyminiszterek 1867. szeptember 12-én megállapodást kötöttek Vöslau-ban. Ennek 10. pontja szerint, amíg a Monarchia két része nem köt újabb megállapodást az osztrák birodalom pénzügyeiben, és nem hoz új törvényes határozatot a bankjegyekről, a magyar királyi minisztérium kötelezi magát, hogy Magyarországon külön jegybankot nem állítanak fel, és az Osztrák Nemzeti Bank által kibocsátott bankjegyek lesznek forgalomban - hivatalos állami pénzként. Ezeket a bankjegyeket minden

közpénztárnál el kell fogadni, úgy mint eddig. Kikötötték azt is, hogy az Osztrák Nemzeti Bank köteles Magyarországon annyi fiókbankot felállítani, amennyit a magyar minisztérium szükségesnek tart. Megállapodtak abban is, hogy az Osztrák Nemzeti Bank jogosítva lesz a birodalom mindkét felében értékpapírokra, valamint a tőzsdén jegyzett részvényekre és kötvényekre is kölcsönt adni.

Aki tisztában van a pénzszuverenitás, a monetáris felségjogok jelentőségével, az világosan láthatja ebből, hogy a magyar függetlenség és ezen belül a monetáris önállóság ezzel a megállapodással komoly veszélybe kerül. A Kiegyezés értelmében a bankjegy- és jegybankügy nem tartozott az úgynevezett közös ügyek közé, hanem az kizárólagosan magyar belügy volt. A kizárólagosan magyar belügynek számító bankjegy- és jegybankügy nemzetközi kérdésnek volt tekintendő, még magyar-osztrák vonatkozásban is. Ezért nem lehetett volna egyszerű miniszterközi jegyzőkönyvvel rendezni. Legalább két egybehangzó törvény meghozatalára lett volna szükség, méghozzá szabályos nemzetközi szerződés megkötésével. Ez a jegyzőkönyv, amely a jövőt illetően oly sorsdöntőnek bizonyult, csak a kereskedelmi forgalom hiteligényeinek a biztosításáról kívánt gondoskodni. Annak megállapítását, hogy mely értékpapírokra lehet kölcsönt adni, azt a tőzsdére bízta.

A meglepő az, hogy az Osztrák Nemzeti Bank megtagadta ennek a megállapodásnak a végrehajtását. Képviselői arra hivatkoztak, hogy nem volt tudomásuk hivatalosan az egyezményről és ezért azt nem tekintik magukra kötelezőnek. Következésképpen nem hajlandóak Magyarországon sem fiókokat állítani, sem azokat megfelelő ellátmánnyal ellátni. Követelték az Osztrák Nemzeti Bank pénzkibocsátási-monopóliumának a Magyarországra történő feltétel nélküli elismerését, valamint azt is, hogy a magyar állam vállalja magára 80 millió forint állami adósság adósságszolgálati terheit. Ez a 80 millió aranyforint adósság még az abszolutizmus korában keletkezett, amikor az összbirodalmi kormányok több száz millió aranyforint kölcsönt vettek fel az Osztrák Nemzeti Banktól. Egyik kikötésük az volt, hogy ebből a kölcsönből 80 millió aranyforintot az Osztrák Nemzeti Bank pénzkibocsátási szabadalmáig nem tartoznak visszafizetni.

A 80 millió aranyforintot meghaladó összeget később visszafizették az összbirodalmi kormányok mintegy 30 millió aranyforint kivételével. Az Osztrák Nemzeti Bank a 80 millió aranyforint megfizetésére azonban 1876-ig várakozni kényszerült. Ebben az időpontban is csak a bécsi kormánytól követelhetette a visszafizetést. A Rothschild ház irányítása alatt álló bécsi Központi Bank tehát azt követelte, hogy a magyar kormány is vállalja ennek a 80 millió aranyforintnak a megfizetését. Azzal fenyegetőzött, hogy ha ezt nem teszi, akkor teljesen megvonja a hitelt Magyarországtól, továbbá nem nyit új fiókokat és nem is ad nagyobb összegű ellátmányt.

A magyar pénzügyminiszter nem ijedt meg, hanem önálló magyar jegybank felállítását helyezte kilátásba. Ezt a magyar közvélemény is követelte. Nem maradt el a bécsi jegybank válasza. 1869-ben hirtelen és váratlanul tőzsdei válság tört ki. Ez a válság Bécsből érkezett és jórészt megmaradt a pesti tőzsde keretei között. A pesti tőzsdén jegyzett hazai részvények ára mintegy 30 millió aranyforinttal csökkent. Vagyis sok vagyon semmisült meg, holott a gazdaság normálisan működött. Ezzel a tőzsde jelezte, mi a kapcsolat a tőzsdei spekuláció és a nemzeti vagyon között. Ennek lényege, hogy nem minden vagyon és érték, ami a tőzsdén annak látszik.

A Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara világosan kimutatta, hogy kereskedelmi válság nem volt, csak tőzsdei válság. Ez némileg érintette az ipart is, amennyiben az iparvállalatok nagyobb mértékű hitelre voltak utalva. 1869-ben gyöngye volt a termés és a terménykereskedésben érdekeltek a tőzsdén kerestek mozgástért parlagon heverő tőkéik számára. A pénzintézetek, amelyekhez az 1867-ben megindult pénzbőség miatt ömlött a pénz, az elhelyezést kereső összegeket befogadták ugyan, de gondot okozott nekik a pénz kihelyezése. Ezek a pénzek is részt vettek a tőzsdei spekulációkban. A bécsi tőzsdei krach után azonban a pesti tőzsde is kártyavárként omlott össze.

A Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara, továbbá a magyar Pénzügyminisztérium vezetői emlékiratukban a tőzsdei válság fő okának azt tartották, hogy a Monarchiának csak egy jegybankja

van, amely nincs tekintettel Magyarország gazdasági érdekeire.

A magyar pénzügyminiszter 1873-ban törvényjavaslatot terjesztett elő, amelyben egy nagyobb méretű, a kereskedelem és az ipar céljait szolgáló pénzügyi intézet létrehozását sürgeti. Arra hivatkozik, hogy a magyar vállalatok többsége nem rendelkezik kellő mennyiségben a tevékenységéhez szükséges üzleti tőkével. A beindult vállalkozásokhoz szükséges forgótőke hiányzik, beszerzése csak hitel igénybevételével lehetséges. Ilyen hitelhez azonban nem lehetett hozzájutni, vagy pedig ha hozzájuk is jutottak, akkor önkényesen bármikor visszavonható volt. Így történt az, hogy 1869-ben számos jól működő vállalat a forgótőke hiányában vagy annak váratlan visszavonása következtében tönkrement.

Mindebből látszik, hogy a magyar pénzügyi és gazdasági élet irányítói az Osztrák Nemzeti Bank tudatos pénzügyi manipulációjának tulajdonították az 1869. évi válságot. Annyit értek e válság megtervezői, hogy elhalasztódott az önálló magyar jegybank létrehozása. A magyar kormányt gondolkodóba ejtette a megrendült gazdaság helyzet és gazdasági harc helyett előtérbe került a békés kibontakozás lehetőségeinek a keresése. Az önálló magyar központi bank létrehozása függőben maradt. A pénzügyminiszter kezdeményezésére létrejött egy országgyűlési bizottság, amelynek javaslatokat kellett kidolgoznia a magyar jegybank felállításáról. Az országos bizottság számos elképzelést dolgozott ki. Végül is a pénzügyminiszter azt a javaslatot terjesztette elő az Országgyűlésnek, amely szerint nem létesül önálló magyar jegybank. Felhatalmazta a kormányt, hogy 25 millió osztrák értékű forint befizetésével és 50 millió aranyforintra felemelhető alaptőkével létesüljön egy **Magyar Leszámítoló és Kereskedelmi Bank** 50 évre szóló működési engedéllyel. A törvény felhatalmazta ezt a pénzügyi intézetet, hogy váltóleszámítolást, lombard-üzletet, árukra vonatkozó kölcsönök kibocsátását, folyószámla-vezetést, arany és ezüstpénzek és más nemesfémek forgalmazását, külföldi és értékpapírok adásvételét végezhesse.

Ez a Magyar Leszámítoló és Kereskedelmi Bank tehát az állam bankára gyanánt is szerepelt volna, amennyiben üzletköréhez tartozott volna az alapszabályokban foglaltak értelmében a magyar állam javára szóló pénzügyi letelepítések lebonyolítása is. Az államkincstár kezeléséből származó feleslegeket ennél az intézetnél kellett volna kamatozásra elhelyezni. Joga lett volna az intézetnek kamatozó pénztári jegyeket kibocsátani. A bankjegy és a pénztári jegy között az a fő különbség, hogy a pénztári jegy kamatozik, a bankjegy pedig nem. Egyébként pedig mindkettő forgalomképes. Ez a bank tehát nem kapott volna bankjegy-kibocsátási jogot. Ezzel a törvény kikerülte azt a gyakorlati nehézséget, amely az Osztrák Nemzeti Bankkal való konfliktus fő oka volt.

Azt viszont kimondta a törvény, hogy az állampénztárak ezeket a pénztári jegyeket a bemutató kívánságára kötelesek készpénzre beváltani. Az intézet pénztári jegye tehát jobb lett volna a bankjegynél, mert kamatozott is. Az intézetnek így valójában mégis jegybank-jellege lett volna és alkalmassá vált volna arra, hogy az Osztrák Nemzeti Bank monopolhelyzetét megtörje.

A bankhatalom megtervezett válságokkal kormányoz

Ezt a törvényt a király 1873. június 27-én szentesítette. Hamarosan jött az Osztrák Nemzeti Bank és a mögötte álló Rothschild ház válasza is. Másfél hónap múlva kitört az 1873. évi pusztító válság, amely hatását majd egy évtizeden át éreztette. A válság minden rendelkezésre álló pénzügyi erőt lekötött. A magyar államnak nem volt elegendő gazdasági és pénzügyi ereje ahhoz, hogy a király által jóváhagyott törvényt saját felségterületén érvényesítse.

Az 1873. évi válság tehát olyan időben tört ki, amikor éppen nagy erőfeszítések folytak a nemzetet fojtogató pénzügyi kötelek megszüntetésére. Ezeket az erőfeszítéseket akadályozta meg a tervszerűen kirobbantott válság. Ez a törvény végül is nem ment át a gyakorlatba. Érdemes azt is megemlíteni, hogy a válság nem terjedt ki Franciaországra, Olaszországra, Angliára, csak Európának azokon a részein pusztított, amelyek Ausztriával kapcsolatban állottak, tehát kimondottan helyi jellegű volt. Franciaország azért maradt ki ebből a gazdasági viharzásból, mert

Poroszországtól elszenvedett veresége miatt nem vett részt a nagyarányú tőzsdézésben. Ha azonban feltesszük azt a kérdést: kinek használt a válság, amelynek nyomán bankok és pénzüzetek, valamint iparvállalatok sora omlott össze, továbbá ha azt is figyelembe vesszük, hogy ezek közül egyetlen egy sem volt, amely Rothschild érdekeltségekhez tartozott volna, akkor már más választ is adhatunk.

A Rothschild érdekeltségű vállalkozások nemcsak, hogy nem érezték meg a válságot, hanem kiemelkedő eredménnyel zárták üzleti évüket. Néhány bank és iparvállalat osztaléka 10%-ra csökkent, de a többség 30 és 50% körüli osztalékot fizetett. A Rothschild ház, továbbá Ausztria és az Osztrák Nemzeti Bank története még sok földelésre váró tény tartalmaz. De az eddig ismert tények is alátámasztják azt a föltevést, hogy az idézte elő a válságot, akinek az egyértelműen az érdekében állott. Kemény tények támasztják alá, hogy a Rothschild érdekeltségek kivétel nélkül hasznot húztak a válságból, tehát alappal feltételezhető, hogy a Rothschild-ház részt vett a válság előidőzésében.

Egyrészt a Franciaország által a németeknek fizetett 5 milliárd aranyfrankos hadisarcot - jóvátételt - akarták felszívni és visszajuttatni a francia Rothschild csoporthoz. Ezért nem volt válság Franciaországban. Másrészt Magyarország gazdasági birtokbavételét akarták megszilárdítani, hiszen ez az ország óriási művelhető területeivel, még ki nem aknázott gazdasági lehetőségeivel komoly jövedelemforrást jelentett számukra. A kockázat nem volt túlságosan nagy. A válságban esetleg néhány versenytárs is elpusztul. A gazdasági háború befejeztével Magyarország biztos zsákmány marad, és érett gyümölcsként hullik az ölükbe.

A kutató nyomon követheti a válság teljes kialakulását, az úgynevezett szédelgő alapításoktól egészen a válság kitöréséig. Ez azt támasztja alá, hogy a Rothschildok közreműködése nem egyszerű feltételezés, hanem kemény tényekkel alátámasztható valóság. Az 1873. évi XXVI. törvény elvonta volna Magyarország kizsákmányolásának a lehetőségét. A törvény elfogadását nem lehetett megakadályozni. Az uralkodó I. Ferenc József nem akarta Magyarországot meggátolni gazdasági függetlenségének kiépítésében az osztrák pénzhatalmasságok kedvéért. Ezért a pénzkartellnek csak az a lehetősége maradt gazdasági egyeduralmának a fenntartása érdekében, hogy válságot robbantson ki. Mint látjuk a pénzkartellt irányító Rothschild ház, és az érdekszövetségbe tartozó pénzemberek, ettől sem riadtak vissza.

Egyes közgazdasági szakírók a gazdasági válságokat a kapitalista termelés anarchiájából vezetik le. Nézeteik szerint a válságok azért jönnek létre, mert a termelés megfelelő koordinálása hiányában túltermelés áll be. A fölhalmozott áruk eladhatatlanná válnak, és ez zavarokat okoz mind a kereskedelemben, mind a fogyasztásban. Egy bizonyos mértéken felül pedig beáll az a jelenség, amit gazdasági válságnak lehet nevezni.

Az a válság azonban, ami Magyarországon előállott, nem termelési anarchia következménye volt. Magyarországon a rejtőzködő superkartell, vagyis a pénzügyeket a háttérből irányító érdekcsoport, idézte elő a válságot, mégpedig úgy, hogy Magyarország egészét az ellenőrzése alá vonta, és átvette a többi al-kartellnek nevezhető kisebb kartellnek irányítását is. Ez a superkartell, amely a Rothschild érdekeltség irányítása alatt állott, egy központból szervezett és ellenőrzött termelési viszonyokat hozott létre. Az egy központból történő irányítás pedig kizárja az anarchiát, még inkább a túltermelést. Magyarország az élelmiszeripar és a faipar bizonyos ágazatai kivételével valójában állandó behozatalra szorult az iparcikkek vonatkozásában. Versenyről nem volt szó, és a válság sem származhatott termelési anarchiából.

Állításunk alátámasztására vegyük közelebből szemügyre a dunai hajózást. 1871-ben a budapesti hajózási vállalatokból 8 millió aranyforint alaptőkével megalakult az Egyesült Magyar Gőzhajózási Társaság. Amíg kisebb hajózási vállalatok versenyeztek a nagy Dunagőzhajózási Társasággal, ez nem sokat törődött velük. Amint azonban ezek a kisebb vállalatok egyesültek, megindult a harc. Az **1874. évi Compass**, vagyis az a vállalati évkönyv, amely az adott cégre vonatkozó és iránymutató

adatokat tartalmazta, már nem tud az Egyesült Magyar Gőzhajózásról egyebet mondani, minthogy beolvadt a Császári és Királyi Első Osztrák Duna-gőzhajózási Társaságba. Ahogyan a dunai hajózásban történt, hasonló volt a helyzet más területeken is. Az a vállalat, amely nem tartozott a pénzkartell érdekkörébe, az kénytelen volt csődbe menni és beszüntetni működését. A mindent behálózó pénzkartell különféle technikákkal teremtette meg az érdekkörébe tartozó vállalatok között az összhangot. Ebből számunkra most az a fontos, hogy Magyarországon nem volt termelési anarchia.

A **Pesti Hazai Első Takarékpénztár** a rendelkezésre álló Compassok szerint egyértelműen Rothschild érdekeltség volt. A személyi összefüggések kimutathatók a közölt személyi adatokból. Az egyik vezérigazgató **Hajós József**, több Rothschild érdekeltségű vállalatban is vezető tisztségeket töltött be. A Pesti Magyar Kereskedelmi Bank esete más. Ez a pénzügyintézet adta az Osztrák Nemzeti Bank magyarországi, illetve budapesti fiókjának az igazgatóságát.

A pénzhatalom ügynökei

A **Kereskedelmi Bank** történetében azonban igen figyelemre méltó eseményekkel találkozunk. 1848-ban Kossuth Lajos a magyar bankjegyek kibocsátásnak ügyét a Kereskedelmi Bank alelnökével, **Havas Józseffel** tárgyalta meg. Havas József e tárgyalásairól jelentést tett az igazgatóságnak, amely azt jóváhagyta, majd elrendelte a közgyűlés összehívását az alapszabályok módosítására. E célra létrehoztak egy bizottságot, amelybe bevásztatták Havas Józsefet is, aki tevékenyen közreműködött a bankjegy-kibocsátásban. Mihelyt azonban a magyar kormány menekülni kényszerült 1848. december 31-én az Országgyűléssel és az Országos Honvédelmi Bizottmánnyal együtt Debrecenbe, mert Windischgrätz herceg bevonult Pestre és Budára, a herceg első feladata az volt, hogy császári biztossá nevezze ki ugyanazt a Havas Józsefet, aki a Kossuth bankok kibocsátásában semmivel sem viselt kisebb felelősséget, mint bármely más igazgatótársa a Pesti Magyar Kereskedelmi Banknál.

Windischgrätz megbízta Havas Józsefet még az Országos Magyar Gazdasági Egyesület és a Budai Takarékpénztár felügyeletével is, továbbá az ő hatáskörébe utalta a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank ellenőrzését. Havas József átvette ennek az intézménynek a kulcsait, majd visszaadta azokat az igazgatóságnak, amelyben ő továbbra is rendes tagként működött. Kétségtelen, hogy Havas József, az osztrák hadsereg, valamint a bécsi pénzügyi és gazdasági körök bizalmi embere volt. Kossuth Lajos ezzel szemben azt hitte, hogy Havas József nem a bécsi, hanem a magyar kereskedelmi, ipari és pénzügyi képviselője és neki, Kossuth Lajosnak a megbízható munkatársa. Csak a későbbi események győzhették meg arról, hogy Havas valójában osztrák érdekeket képviselt. Az sem áll távol a valóságtól, ha azt állítjuk, hogy a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank egész igazgatósága osztrák érdekeket képviselt.

Utalunk arra a körülményre, hogy a magyar kormány 2 082 000 pengőforint értékű nemesérc alapot bocsátott a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank rendelkezésére a kibocsátandó Kossuth bankjegyek, vagyis Kossuth bankok fedezetéül. Amikor a Kossuth vezette kormány Pestről Debrecenbe menekült, elrendelte, hogy a nemesfém alapot is szállítsák utána Debrecenbe. Erre az elszállításra a bank igazgatóságánál észlelhető huzavona miatt nem került sor. Amikor azonban Windischgrätz csapatait a magyar honvédség bekerítette és lóhalálában menekülni kényszerült, neki mégis sikerült magával vinnie a nemesfém készletet Bécsbe. A bank ezt nem akadályozta meg. Abban is közreműködött, hogy az elvitt nemesfémfedezet alapján kibocsátott bankjegyeket Windischgrätz érvénytelenekké nyilvánítsa. A világsi fegyverletétel után a bécsi birodalmi kormány több millió forintba kötetlen követelést nyújtott be a banknak a Kossuth-bankó kibocsátása által okozott állítólagos károkért. A bank igazgatósága azonban olyan előterjesztéssel élt, amely arról tanúskodott, mintha mindig is Bécshez tartozott volna. I. Ferenc József pedig, aki ekkor még csak osztrák császár volt, törölte a Bank ellen támasztott követelést.

Ami Havas Józsefet illeti 1849 szeptemberében ő lett Bank igazgatóságának ideiglenes elnöke,

majd 1850-ben véglegesen elnökké választották. Elnökként Havas sűrűn utazgatott Pest és Bécs között. Az Osztrák Nemzeti Bank elhatározta, hogy a Monarchia minden fontosabb kereskedelmi központjában, tehát Pesten is, fiókokat hoz létre a jogosult hiteligénye kielégítésére. A Pesti Kereskedelmi Bank igazgatósága úgy érezte, hogy ez veszélyezteti az ő helyzetét. Havas József nemcsak a pénzügyminiszterekkel tárgyalt Bécsben, de sűrűn megfordult az Osztrák Nemzeti Banknál is és a Rothschild ház tagjaival is részletesen megbeszélte a bank ügyeit. E tárgyalások részletei ma sem ismeretek, csak az eredményekből következtethetünk vissza azok tartalmára.

Havas kieszközölte a Pesti Kereskedelmi Bank számára a Monarchia pénzügyminiszterétől 500 000 aranyforint kölcsönt. Ezt követően követelte, hogy az Osztrák Nemzeti Bank ne állítson föl fiókot Pesten, hanem inkább nyújtson kétmillió forintnyi hitelt a Kereskedelmi Banknak. Az Osztrák Nemzeti Bank ezt elutasította azzal az indokolással, hogy alapszabálya ezt nem teszi lehetővé. Havas József ekkor arra hivatkozott, hogy korábban ígéretet kapott az alapszabály módosítására. Mindez 1850 júniusában történt. Minden jel arra vall, hogy az alapszabály módosítására történt ígéretet Havas még a szabadságharc kitörése előtt, a Kossuth bankók kibocsátásával kapcsolatos tárgyalások folyamán, tehát 1848 május elején kaphatta.

Tény az, hogy az Osztrák Nemzeti Bank Havas hivatkozása nyomán elismerte, hogy tett ilyen ígéretet. Arra hivatkozva, hogy az alapszabályok módosítása hosszadalmas, gyors megoldást kerestek. Az egyik elgondolás szerint az Osztrák Nemzeti Bank és a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank egyesült volna. Végül abban állapodtak meg, hogy a Kereskedelmi Bank feloszlik és az Osztrák Nemzeti Bank 1850. november 1-ével megnyitja fiókját, átveszi a Pesti Kereskedelmi Bank infrastruktúráját alkalmazottaival együtt. Ehhez az is tartozott, hogy a Pesti Kereskedelmi Bank igazgatósága átveszi az Osztrák Nemzeti Bank pesti fiókjának a vezetését. Ezzel, a Kossuth által a magyar önálló pénzügyrendszer központjának szánt Pesti Magyar Kereskedelmi Bank, egyszerűen átalakult volna a Rothschild irányítás alatt álló Osztrák Nemzeti Bank magyarországi fiókjává. A Pesti Kereskedelmi Bank igazgatósága 1850 augusztusában és szeptemberében kétszer is tárgyalt a megállapodásról. Havas Józsefnek köszönetet mondott fáradozásaiért, ugyanakkor a megállapodást elvetette és a bank további működését hagyta jóvá.

A döntés indokolása azoknak az érdekeire hivatkozik, akik hazafiságból támogatták ennek a pénzintézetnek a megalapítását. Úgy vélték, hogy a magyar ipar és kereskedelem hitelekkel való ellátását csak ez a pénzintézet szavatolhatja. Arra is hivatkoztak, hogy az Osztrák Nemzeti Banknak nincs is joga Pesten fiókot nyitni, mert a Pesti Kereskedelmi Bank működési engedélye 1841-ből származik, míg az Osztrák Nemzeti Banké 1816-ból.

Ez a döntés meglepte bécsi hivatalos köröket. A bank magatartásából azonban az is kiolvasható, hogy nem volt oka attól tartani, hogy bátor nyilatkozata esetleg súlyos következményekkel jár. Az egész döntés csak azzal a következménnyel járt, hogy az Osztrák Nemzeti Bank a Pesti Kereskedelmi Banktól függetlenül nyitotta meg a magyar fővárosban fiókját két millió forint ellátmánnyal. Az ONB részéről bizalmasan a Pesti Kereskedelmi Bank tudomására hozták, hogy a fiókéntézmény nem fog versenyezni vele, sőt arra számítanak, hogy a Kereskedelmi Bank támogatni fogja az Osztrák Nemzeti Bank pesti fiókját. A későbbiekben láthattuk, hogy a támogatás a gyakorlatban azt jelentette, hogy a pesti fiókot kizárólag a Kereskedelmi Bank igazgatósága irányította.

Amikor 1855-ben megindult a Rothschild alapítású Osztrák Hitelintézet, akkor az szoros kapcsolatba lépett a Pesti Kereskedelmi Bankkal. Ez szinte magától értetődő, mert a Rothschild ház alapításától kezdve részt vett a Pesti Kereskedelmi Bank tevékenységében, részben személyesen, részben olyan képviselői útján, mint **Wodianer Sámuel**, akit Kossuth Lajos miniszteri bankárnak is kinevezett. Wodianer Kossuth személyes képviselője a Kereskedelmi Bank igazgatóságában, de semmi következménnyel nem járt, hogy a forradalmi kormány szolgálatában is állott.

A Rothschild-ház és a Pesti Kereskedelmi Bank igen jól együttműködött, és Bruck báró

pénzügyminiszter közben jöttével tárgyalások kezdődtek, hogy az Osztrák Hitelintézet Pesten fiókot állítson, és annak irányítását a Kereskedelmi Bank végezze. Az erre vonatkozó megállapodás aláírására csak azért nem került sor, mert egy időközben megjelent tanulmány révén megváltozott a hivatalos álláspont.

Gróf Dessewffy Emil "Függő osztrák pénzügyi kérdések" című dolgozatában kifejtette, hogy 14 bankjegy-kibocsátó országos bankot célszerű felállítani Ausztria fontosabb központjaiban, így az akkor még Ausztriához tartozott Velencében, Milánóban és többek között Pesten is. A pesti bank 25 millió forint bankjegy kibocsátására kapott volna jogot. Bruck pénzügyminiszter azt akarta, hogy egy bankfiók helyett az Osztrák Hitelintézet és a Kereskedelmi Bank közösen alapítsa meg ezt a Pesti Magyar Bankjegy-kibocsátó Országos Bankot. Az erre vonatkozó tervezetek elkészültek de az uralkodó nem hagyta azokat jóvá. Az idő múlt, közben pedig kitört az olasz háború. Bruck báró öngyilkos lett és a Dessewffy-féle tervezet elveszítette aktualitását. Az Osztrák Hitelintézet és a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank tehát nem alapította meg együttesen az országos jegybankot, azonban továbbra is teljes egyetértésben tevékenykedett.

Jó üzlet a mesterségesen előidézett válság

Ha áttekintjük az első világháború végéig az Osztrák Hitelintézet és a Kereskedelmi Bank kapcsolatait, akkor a tények kényszerítő hatására meg kell állapítanunk, hogy a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank keletkezésétől fogva Rothschild érdekeltségi körbe tartozott. Az Osztrák Hitelintézet és a Magyar Általános Hitelbank kétségtelenül a Rothschild pénzügyi birodalom része volt. A mesterségesen előidézett válságok jelentősen növelték a Kereskedelmi Bank nyereségeit. Amikor a gondosan előkészített válságok tervszerűen lebonyolódtak, a nyereség ismét visszaesett a normálisnak mondható szintre, a rendes keretek közé. Ez alól az 1882-es év kivétel. Ez azonban annak a következménye volt, hogy a bank alaptőkéje 1881-ben az addigi 2 500 000 aranyforintról 5 000 000 aranyforintra emelkedett.

Az 1873-i évi válságot még csak 1 575 000 aranyforint alaptőkével bonyolította a bank. Az általános csőd és nyomorúság esztendeiben 17 % osztalékot fizetett részvényei után. Tetemes összegre rúgott fel nem osztott nyeresége is. Minderre azt az ellenvetést tehetjük, hogy lehet egy vállalatot Rothschildok-tól függetlenül is jól vezetni, és válságos időszakot más vállalatok is átvészelhetnek szerencsésen. Ha azonban azzal kell szembesülnünk, hogy kizárólag a Rothschild-érdekeltségűek nem érezték meg a válság hatásait, sőt óriási profitokat kerestek rajta, továbbá ha egy sor közvetlen és közvetett bizonyíték támasztja alá a Kereskedelmi Bank kapcsolatait a Rothschild-érdekeltséggel, akkor már megalapozottnak tekinthető az a megállapítás, hogy az ugyancsak nagy hasznot elkönyvelő Kereskedelmi Bank is azért keresett jól a válságokon, amelyeket a Rothschild-érdekeltség rendezett, mert maga is oda tartozott.

A Monarchia részét képező Magyar Királyságban nem volt a Rothschild-érdekeltségtől független jelentős vállalat. Magyarország gazdasága a Rothschild-érdekeltség hegemoniája alatt működött. Ezt az intézményesült szervezetrendszer helyes kartellnek nevezni vagy trösztnek, illetve konszernnek tekinteni. Egyfajta korporációs uralomról beszélhetünk. Egész Magyarország ipari és kereskedelmi élete egyetlen pénzügyi-szervezet láthatatlan, kellően álcázott, de erősen irányított akaratának volt alárendelve. Ezt a jól megszervezett pénzügyi és korporációs hatalmat nevezzük Rothschild-érdekeltségnek. De hogyan nevezték mások? Sehogy nem nevezték, mert nem ismerték, s így nevet sem adtak neki.

A mai napig nem dolgozták fel gazdaságtörténetészeink a Rothschild-érdekeltség által megszervezett szuperkartell tevékenységét a XIX. század második felében. Igaz, hogy a vállalati Compass-okon kívül kevés a hozzáférhető és megbízható adat. Az ország lakossága érezte a gazdasági nehézségeket, de valódi okát nem tudta megállapítani. A felszabadított jobbágyok tanultabb rétege is elsősorban a megélhetésre összpontosította erőfeszítéseit. A városi polgárság a gazdasági nehézségeket az elnyomatásnak tulajdonította. A nemesség pedig már csak névleg volt az, ami 1848

előtt, mivel anyagi helyzete erősen megrendült, sőt tragikusan leromlott. Az európai műveltségű emberek, mint amilyen például Eötvös József báró volt, elsősorban teoretikusnak tekinthetők.

A szabadsággal való visszaélés szabadsága

A szabadkőműves, liberális Eötvös báró olyan ideológiai kérdéseket vizsgál, például "A XIX. század uralkodó eszméi" című munkájában, mint a szocializmus és a kommunizmus. Amikor a tulajdon kérdéséhez kerül, akkor egy-egy frázissal kitér a megfelelő válasz elől. A magyar nyomorúság oka pedig a tulajdon kérdésében rejlett akkor is, mint ahogy ma is, 2006-ban, a Gyurcsány-csomag megszorításai idején. A bajok gyökere, hogy az ország a túlprivatizálással ki lett árúsítva a nemzetközi pénztőkének, és az kénye-kedve szerint adósíthatja el az országot. Minden pénzügyi eszköz a kezében van, és azt szemérmetlenül használja a magyar lakosság folyamatos sarcolására. Visszatérve a kiegyezés utáni időszakra, 1848-1849 után teljesen újszerű tulajdon lépett ismeretlen hatásokkal a Magyarországon addig ismert birtokviszonyok helyébe. Báró Eötvös József, amikor elvontan elmélkedett a "szabadság, egyenlőség, testvériség" magasztos eszméjéről, nem jutott el odáig, hogy feltegye a kérdést Rothschild-érdekcsoport által megszervezett pénzkartell magánhatalmának a 'testvériségéről', az egyenlő esélyeket kizáró hatásáról, a kartell által favorizált tulajdoni viszonyok romboló következményeiről.

Ma már tudjuk, hogy a "szabadság, egyenlőség, testvériség" csak egyidejűleg és együttesen alkalmazva fogadható el. A szabadság - egyenlőség nélkül - fékberendezés nélküli autó, az egyenlőség önmagában viszont motor nélküli autó. Azt, hogy a motor és a fékberendezés között milyen kölcsönös viszony legyen, a testvériség szabályozza. Ha nem érvényesül az egyenlőség, a hátrányos helyzetűek, a gyengék (képzetlenek, gyerekek, öregek, betegek, nyugdíjasok, munkanélküliek) védelme, akkor a szabadság eltorzul. Lehetővé teszi, hogy a pénzvagyonnal rendelkezők korlátlanul visszaéljenek gazdasági fölényükkel a gyengék sérelmére. Így az erősek szabadsága a mások szabadságával való korlátlan visszaélés szabadságává torzul.

Mai korunkban is csak a szabadsággal való visszaélés szabadsága globalizálódott. A globálissá növekedett magán-pénzhatalom tulajdonosai hallani sem akarnak az egyenlőség globalizálásáról, pedig a szabadság és egyenlőség együttes globalizálása hozhat létre az emberiség számára elfogadható, igazságos viszonyokat, teremtheti meg az oly sokat emlegetett egyensúlyt. A testvériség követelménye, pedig, azt fejezi ki, hogy az embernek önmagán felülemelkedve meg kell találnia a helyes arányokat az erősek szabadsága, önzése, és a gyengék egyenlősége, azaz a másik emberért való önzetlen felelősségvállalás között. Olyan viszonyokat kellene kialakítani, hogy egyenlő erejű önzések feszüljenek egymásnak, mert csak így jön létre két önzés vektorális összetevődésből a másik érdekeit is szemmel tartó önzetlen magatartás. Ha azonban az egyik ember önzése mögött milliárdok állnak, a másik meg teljesen vagyontalan, akkor nem lehet kérdés, hogy kinek az önzése fog érvényesülni, és hogy az egymásnak feszülő két önzésből soha nem lesz igazságos és emberséges magatartás.

Báró Eötvös tehát nem vette észre, hogy nemcsak feudális privilégiumok vannak, amelyek ellen küzdeni kell, hiszen eljárt felettük az idő, hanem a szabadságnak más, talán még a réginél is keményebb ellenségei jöttek létre. A kor legkiválóbb elméi sem vizsgálták azt, hogy a pénzrendszerben és a gazdasági életben kialakuló viszonyok mást is eredményezhetnek, mint a vállalkozói szabadságon alapuló esélyegyenlőséget és igazságos szabadversenyt. Ilyen szellemi légkörben jól el tudott rejtőzködni az arctalan gazdasági és pénzügyi viszonyokba ez az informális pénzkartell. Minél inkább felismerhetetlen volt, annál hatékonyabban tudta Magyarországot polipkarjaival gúzsba kötni. Ez a pénzkartell volt az 1848 utáni Magyarország, egyébként nagy sikereket is felmutató történetének a legfontosabb szereplője. Ez a pénzkartell a maga személyi kapcsolatrendszerével, összefonódásaival gyakorlatilag felszámolta a szabad versenyt. Így érte el, hogy körülötte forgott szinte minden esemény.

Utólag már látjuk, hogy ez a pénzkartell húzódott meg az olyan társadalmi küzdelmekben, mint a

munkásmozgalom, a választójogi harcok, a birtokpolitikai küzdelmek, az iparfejlesztés, a gazdasági tervek sikertelensége és végül a tragikus végkifejlet, **a trianoni országvesztés**. A felsorolt jelenségek mind-mind új értelmet nyernek, ha feltárjuk ennek a rejtőzködő pénzkartellnek az állandó jelenlétét. Időnként akadtak olyan államférfiak, akik észre vettek egy-egy alkalmat, amikor szembe lehetett szállni ezzel a láthatatlan ellenséggel. **Baross Gábor és Tisza Kálmán** már azt is tudta, hogy ezt a rejtőzködő kolosszust csak álcázva lehet megközelíteni.

A kutató számára ennek a pénzkartellnek a létezése teszi érthetővé azt a jelenséget is, hogy a Függetlenségi és a 48-as Pártnak a hívei leginkább az alföldi parasztságból kerültek ki. A közös vámterületet akaró Szabadelvű Párt támogatói pedig az iparosok, a bankok valamint a kereskedők voltak, noha a mezőgazdasági gazdálkodó érdeke volt a közös vámterület és a nem mezőgazdasággal foglalkozóké az önálló vámterület. Ritkán akadt olyan politikus az ipari és kereskedelmi szektor köréből, aki az önálló vámterületet vagy legalább a közvetlen támogatással fejlesztendő iparosítás mellett nyíltan fellépett volna. A Rothschild-dinasztia bécsi ága által irányított pénzkartell ugyanis arra kényszerítette az érdekkörébe tartozókat, hogy a közös vámterületet intézményesítsék, és azt támogassák.

Mindezt nem lehet Kossuth hatásával megmagyarázni. Az Országos Magyar Gazdasági Egyesület tisztában volt, hogy a közös vámterület előnyös a magyar mezőgazdaságnak. A magyar és nem magyar földművelők gyakran saját érdekük megtagadásával a 48-as Függetlenségi Párt mellé álltak, noha ez a párt az önálló vámterületet sürgette. Kossuth 1848 előtt is a magyar ipar fejlesztéséért szállt síkra, és mindvégig kiemelten fontos feladatnak tartotta az ipari felemelkedést. A magyar gazdák a Függetlenségi Párt önálló vámterületet követelő programjában felismerték az iparfejlesztés jelentőségét. Ha nincs magyar ipar, az az ő családjának a megélhetését veszélyezteti. Ipar nélkül az ő keresőképesse vált fiának kellett kivándorolnia, mert Magyarországon nem talált megélhetést magának. Ha marad a mezőgazdaságban, akkor a földet sok részre tagolva már nem lehet úgy művelni, hogy az egy egész családnak megélhetést nyújtson. Így jön létre az ország több területén a pusztító egykézésre való áttérés.

Kossuth tudta, de a magyar földműves lakosság is érezte, hogy a magyar ipar kifejlesztésére van szükség. Amit nem tudtak az az volt, hogy ki akadályozza ennek az iparnak a kibontakozását, ki az, aki az egész folyamatot a vasmarkában tartja. Azt hitték, a Bécsben székelő Habsburg uralkodó hibáztatható. A király azonban nem állta útját a közgazdasági törekvéseknek. Ezt bizonyítja az is, hogy a nagy 1873-as válság idején jóváhagyta azt a törvényt, amely szentesítette az ipartámogató törvényeket. Még azt a törvényt is, amit Kossuth Ferenc dolgozott ki, és amely valóban alkalmas lehetett volna komoly iparfejlesztésre. De nemcsak a király, hanem kormányzata, a kamarilla sem akadályozta a magyar iparfejlesztést.

A siker titka a rejtőzködés

A magyarok sajnos nem tudták, hogy kivel állnak szemben, mert az sokszorosan álcázva elrejtőzött az arctalan pénzügyi és gazdasági viszonyokban. Még Tisza Kálmán sem tudta, hogy hol van az igazi akadály. A magyar társadalom a királlyal fordult szembe, a kiegyezés ellen küzdött, de az ellenség valójában egy rejtőzködő pénzcsoporthoz tartozott. Ezen a szuperkartellen belül szerveződött meg sok kisebb kartell, amely mind a szuperkartellre támaszkodott és szolgált.

Ez a Magyarországot gúzsba kötő szuper pénzkartell a már létrejött és gyors fejlődésnek indult transznacionális pénzoligarchia részét képezte. Otthon volt Franciaországban, Nagy-Britanniában, de a balkáni országokban is. A gyorsan növekedő nemzetközi pénzhatalom, valamint több irányban is kifejlesztett hálózata, teljesen háttérbe szorította azt a korábban fontos elvet - amit egyébként a Biblia mindkét része, az Ószövetség és az Újszövetség is számos helyen kimond -, vagyis hogy **'pecunia pecuniam ne pareat'**, azaz **'a pénz ne szüljön pénzt'**, vagyis a pénzkölcsön után nem szabad kamatot szedni, mert az ellenkezik a közjával. **Silvio Gesell** nyomán ma már tudjuk, hogy az igazságos és természetes gazdasági rend jól működtethető kamatmentes pénzrendszerrel. Gesell

nézeteit több ízben kipróbálták a gyakorlatban és mindenütt a legteljesebb sikerrel. Ennek az írásnak nem a Gesell-i természetes gazdasági rend ismertetése a célja, ezért mindössze annyit állapítunk meg, hogy az egyébként baloldalinak számító német származású argentin üzletember mintegy tíz kötetet kitevő életművét eddig senki nem cáfolta meg. Sőt **Irving Fisher** a nagy amerikai matematikus és közgazdász sajátmagát Silvio Gesell szerény tanítványának nevezte. Keynes a XX. század óriási hatású brit közgazdásza pedig kijelentette, hogy a XXI. Század Silvio Gesell-é. Mindebből számunkra csak annyi fontos, hogy nem badarság a kamatmentes pénzrendszer bevezetése.

A kereszténység, elsősorban a katolikus egyház, sokáig kitartott a kamatmentes pénz használata mellett. A nemzetközi pénzüligarchia létrejöttével a kamatozó hitelpénz egyre inkább elterjedt. Az egyház a kamattilalomra vonatkozó elvi álláspontjának a fenntartásával fokozatosan hozzájárult, hogy kivételes esetekben mégiscsak lehessen kamatot szedni. Így a Rothschild-dinasztia irányítása alatt álló nemzetközi pénzügyi hálózat ebben a vonatkozásban sem ütközött leküzdhetetlen ellenállásba. Jelzi a változást az is, hogy Magyarországon egy később magas papi méltóságra emelkedett író, **Várady Árpád** a Bölcséleti Folyóirat 1888 és 1889 évi számaiban tanulmányt tett közzé "A kamatszedés etikai jogosultsága" címmel. Ebben Várady azt igyekszik kimutatni, hogy a Biblia és az egyház kamattilalma dacára is megengedett a kamatszedés, és a kamat nem elítélendő. A pénzügyi szuperkartellnek tehát az egyház sem állt ellent. Nem vetették alá komoly vizsgálódásnak, hogy az egydimenziós pénzügyi szempontokkal szemben az emberek sajátos szükségleteinek, értékeinek és érdekeinek van elsőbbsége. Azt sem vették számításba, hogy nemcsak kamatszedés formájában lehet fosztogatni, hanem az értékteremtő munka eredményét más módon is el lehet venni. Például úgy, hogy létrejön egy titkos kartell, ami adott esetben egy egész országot gazdasági függőségbe taszíthat.

A Rothschild-dinasztia által irányított láthatatlan pénzkartell természetesen nem közölte senkivel az elgondolásait és létezését is minden erejével titkolta, ebben volt a fő ereje. Így történhetett meg, hogy a Monarchián belül egész Magyarország zárt vadaskerthez vált hasonlóvá, bekerítve egyetlen pénzcsoport pénzhatalmának a nem látható, de annál inkább érezhető acélsodrony hálójával. Ebben a körülkerített vadaskertben - a kamatgyarmattá átalakított történelmi Magyarországon - a vad nem volt más, mint a magyar nép, amely szabadon futhatott a kerítésig, de azon már nem törhetett át.

Máig tartó küzdelem az önálló magyar pénzrendszerért

III. rész

Kossuth Lajos, aki jogi végzettsége ellenére kiválóan kiismerte magát a pénzügyi kérdésekben 1849-ben elhagyta Magyarországot több hívével együtt és Törökországba menekült. Kossuth, aki mindennek előtt magyar hazafi volt, mindent elkövetett, hogy mozgósítsa a nemzetközi közvéleményt a magyar ügy érdekében. Angliában megrázó szónoklataival hozzájárult az osztrák-párti kormány bukásához. Amerikában szinte diadalkörűnek számított körutazása, ahol angol nyelven mondotta el nagyhatású beszédeit. Diplomáciai küldetést teljesített III. Napóleon francia császárnál is. Kossuth tehát minden követ megmozgatott, de gyakorlati eredményt keveset tudott elérni.

Magyarországon a fiatal uralkodó I. Ferenc József császár Julius Haynau tábornagynak szabad kezét adott. Ő az, aki 1849. október 6-án kivégeztette a magyar honvédség 13 tábornokát és az első független kormány miniszterelnökét, gróf Batthyány Lajost csak azért nem végezték ki, mert a börtönben öngyilkos lett. Pénzügyileg az Osztrák Nemzeti Bank által irányított pénzügyi kartellnek kiszolgáltató király gazdaságilag azokra a kiváltságos kereskedőkre kívánt támaszkodni, akik a pénzkartell érdekkörébe tartoztak. Ezekkel a vállalkozókkal, üzletemberekkel közjogi és igazgatási nehézségek nem voltak, ugyanakkor a rendelkezésükre álló pénzvagyonnal finanszírozták a pénzügyi nehézségekkel küzdő uralkodóházat. A pénzkartell érdekkörébe tartozók arra is

alkalmasok voltak, hogy anyagi előnyöket nyújtva népszerűsítsék az abszolutista uralom kapitalista rendszerét.

Magyarországon ezek a kiváltságos kereskedők megalakították 1852-ben a Pesti Lloyd Társaságot. Amikor I. Ferenc József Magyarországra látogatott ez a társaság rendezte meg a fogadásokat számára. 1867-ben, amikor magyar királlyá koronázták az uralkodót, felesége Erzsébet királyné például a Pesti Lloyd Társaság helyiségeiből nézte végig a koronázási szertartás egyik jelenetét. A passzív ellenállást folytató jogfosztott nemességgel az uralkodó egészen megkoronázásáig nem törődött.

A nemesség helyzetét alapvetően átalakították 1848 földbirtok-politikai törvényei. A termőföld a szabad forgalom tárgyává vált. Ez alól a hitbizományok és az úgynevezett holtkézi, valamint az állami és a községi ingatlanok kivételt képeztek. Ezek forgalma továbbra is kötött maradt. A pénzkartell érdekkörébe tartozó kiváltságos kereskedők biztonságosan köthettek hitelügyleteket, mert ha az adós nem tudott fizetni, akkor minden további nélkül elárverezhették ingatlanait.

Az Osztrák Nemzeti Bank azonban azokat a váltókat, amelyek három aláírója között magyarországi kereskedő is szerepelt, nem volt hajlandó elfogadni. Tehát a kiváltságos kereskedőknek is érdekükben állott, hogy ezek a hátrányos megkülönböztetések megszűnjenek. A magyar törekvéseket Béccsel szemben a többi nemzetiség is támogatta. Amikor Ausztria háborúba keveredett 1859-ben az olaszokkal és a franciákkal, 1866-ban pedig a poroszokkal és az olaszokkal, a király hajlandó volt elismerni Magyarország teljes függetlenségét azzal a feltétellel, hogy a hadügyek és a külügyek továbbra is az ő felségjogait képezik. Ebben a felsorolásban az a legfontosabb témánk szempontjából, ami kimaradt belőle - vagyis a pénzügyek nem tartoztak közös birodalmi hatáskörbe.

Az immáron magyar királlyá is lett osztrák császár ezt az egyezséget pontosan megtartotta. Magyar kívánságra hozzájárult a zsidók egyenjogúsításához éppúgy, mint az egyházpolitikai törvényekhez. Teljesítette a gazdasági kívánságokat is, az ipar támogatásától a pénzügyek intézésén keresztül a vasútfejlesztésig. Csak a Kiegyezés alapelvei, a hadügy és a külügy közös intézése ellen intézett támadásokat utasította vissza következetesen. I. Ferenc Józsefről tehát elmondható, hogy alkotmányos uralkodó volt. Csak 1905-ben mutatott hajlandóságot az Alkotmány félre tételére, amikor a függetlenségi pártnak és a vele szövetségben lévő ellenzéki pártoknak kedvezett. Ezt is azért tette, mert saját katonai felségjogait látta veszélyeztetve.

A Kiegyezés után létrejött magyar kormány élére Gróf Andrássy Gyula került. 1875-től pedig 15 éven át Tisza Kálmán állt a magyar kormány élén. A magyar gazdasági felemelkedést tehát nem az uralkodó, hanem egy láthatatlan másik erőközpont akadályozta. A pénzkartell állt szemben a nemzeti törekvésekkel, amely a teljesen forgalomképesé tette magántulajdon és az általa kézben tartott hitelrendszer segítségével sikeresen kerítette hatalmába Magyarország egész gazdaságát. Sikerének egyik legfőbb biztosítéka az volt, hogy informálisan működött és láthatatlan, de létező kapcsolati hálóját gondosan el tudta rejteni. A titkolódzásnak és a rejtőzködésnek ez a megszerveződött rendszere kedvezett a korrupciónak. A pénzkartell ugyanis csak az ő érdekkörében tartozóknak nyújtott üzleti és elhelyezkedési lehetőséget. Azok, akik e körön kívül maradtak, arra kényszerültek, hogy más úton érvényesítsék érdekeiket. Megpróbáltak vasúti engedélyeket és más hasonló jogokat szerezni, amelyeket azután a pénzkartell rendszerint átvett értékesítésre.

Már említettük, hogy a vasútépítkezéseknél kilométerenként több mint 80 000 aranyforint indokolatlan többletkiadás jelentkezett. Emiatt egy-egy ilyen vasútépítési engedély óriási extraprofitot hozott.

A pénzkartellel szembeni védekezéshez tartozott a szövetkezeti mozgalom. Létrejöttek fogyasztási, termelési, raktározási és hitelszövetkezetek. Ez utóbbiak első formája az úgynevezett népbank volt. A termeléssel foglalkozó szövetkezetek kevés kivétellel nem tudtak boldogulni. A fogyasztási

szövetkezetek közül - jóval később ugyan - a "Hangya" emelkedett ki. Ez szövetkezetek tömörülése volt. Magyarország számos helyiségében jött létre Hangya fogyasztási szövetkezet, amely kezdetben független a központtól, de később csatlakozik hozzá tagként. Ezek a helyi fogyasztási szövetkezetek tehát nem a központ fiókjai, hanem egyenjogú tagjai. Céljuk nemcsak az áruuzsora letörése volt, hanem a lakosság képzése és a kereskedelmi ismeretek és jártasságok elterjesztése.

Termeléssel az úgynevezett szövetkezeti részvénytársaságok foglalkoztak. Fontosabb szerep jutott a hitelszövetkezeteknek, amelyek az 1898-ban létrejött Országos Központi Hitelszövetkezet tagjaiként működtek. Ez a szervezeti forma lehetővé tette, hogy Magyarország legtávolabbi részében is lehetővé váljék a tőke összegyűjtése és a kisebb hiteligények kielégítése az így összegyűjtött alapokból. Hasznos szerepet töltött be az 1884-ben alakult Posta Takarékpénztár is. Különösen a mozgósítható tőkék összegyűjtésében játszott fontos szerepet.

A különböző magyar kormányok komoly erőfeszítést tettek az ipar közvetlen támogatására is. Baross Gábor, aki közlekedési- és hírközlési miniszter, valamint később kereskedelmi miniszter is volt, megépítette a Vaskaput, felvirágoztatja az államvasutakat és megrendszabályozza a magánvasutakat. 1895-ben létrejön a Magyar Királyi Folyam- és Tengerhajózási Részvénytársaság. E támogatások ellenére a magyar gazdaság nem tud kibontakozni. Ebben megakadályozza az a láthatatlan pénzkartell, amely az első számú energiahordozónak számító szén, valamint a fuvarozás közben tartásával Ausztria javára tevékenykedik. A nyersanyagokat és félkész termékeket kiviszik Ausztriába, onnan pedig feldolgozva drágán hozzák vissza. Ha Magyarországon késztermékké lehetett volna őket feldolgozni, akkor természetesen sokkal kisebb mértékben kellett volna igénybe venni a fuvarozást és a szállítmányozást. A magyarországi árukat tehát kétszer is terhelte a szállítási költség. Továbbá Ausztriában maradt a munkabér is. A drágaságnak és a nagyfokú munkanélküliségnek ez is az egyik oka volt. A magyar társadalom azonban nem ezekben a körülményekben, hanem a közjogi visszasságokban kereste a bajok okát.

A közélet szereplői elsősorban a politikai harcok irányítói úgy gondolták, hogy Magyarország Ausztriával létrehozott államközössége a fő ok. Ezért a teljes függetlenségre és a külön hadügyi szervezet létrehozására törekedtek. A politikusok egy része - így Verhovay Gyula és Istóczy Győző - a zsidó származású lakosság térnyerésében vélték felfedezni a bajok okait. A zsidó származású lakosok bevándorlása eltekintve a középkor folyamán a magyarságba korán beolvadt zsidókat, három irányból történt. Nyugatról, a cseh-morva területekről érkezettek a történelmi Magyarország észak-nyugati városaiba telepedtek le. A török hódoltság idején délről vándoroltak be balkáni-, spanyol-mór, vagyis szefárd eredetű zsidók - de többségük a törökkel együtt távozott a történelmi Magyarország területéről. A Kárpátokon túli Galícia ebben az időben Ausztriához tartozott. Ebből keleti osztrák tartományból 1840 után ugrásszerűen növekedett a bevándorlás. 1840-ben 240 000, 1870-ben 550 000 és 1890-ben pedig már 707 000 a történelmi Magyarországon élő zsidó közösség lélekszáma.

A lélekszám növekedése még önmagában nem ok a politikai antiszemitizmusra. A magyar közélet szereplői közül azonban úgy látták - és ezt kifogásolták -, hogy az iparban, a kereskedelemben és a pénzügyi szektorban az ő kezükbe került az irányítás. A rejtetten, de hatékonyan működő pénzkartell szívesen választotta ki alkalmazottait a zsidóság köréből. Verhovay és Istóczy azt állította, hogy nem zsidó származásúakat csak akkor alkalmazott a pénzkartell, ha társadalmi helyzetük, fényesen csengő nevük, vagy szakértelmük előnyt jelentett a számára. A politikai antiszemitizmusnak ez a megjelenése nem eresztett gyökeret, mert a magyar társadalom legjobbjai szembeszálltak vele. 1895-ben törvény mondta ki, hogy a zsidó felekezet is bevett történelmi egyházakhoz tartozik, és a zsidó vallás követői is teljesen egyenjogú magyar állampolgárok.

Szükséges néhány mondat erejéig kitérni a Magyarországon már hosszú ideje jelen lévő szabadkőművesség szerepére. A több ezer éves gyökerekkel rendelkező szabadkőművesség újkori változata Angliából indult hódító útjára a XVIII. század elején. Magyarországon is gyökereket eresztett, ahová különböző csatornákon keresztül érkezett. Biztosan tudjuk, hogy amerikai körútja

során Kossuth is szabadkőműves lett. A magyar szabadkőművesség irányításában fontos szerepet játszottak a párizsi nagypáholyok. A Kiegyezés előkészítésében és Deák Ferenc álláspontjának az érvényesítésében, pl. szerepe volt Mózes Montefiore-nek, a párizsi szabadkőműves nagypáholy küldöttének. A magyarországi szabadkőművesség befolyása 1895 után nőtt meg ugrásszerűen. Az I. Világháború után nyilvánosságra került szabadkőműves dokumentumok szerint igen sok páholy tag zsidó-származású volt. Hamarosan létrejött a szabadkőműves páholyok nyilvánosság számára is rendelkezésre álló szervezete, a Társadalomtudományi Társaság. Megkezdte működését a radikális fiatalokat mozgósító Galilei Kör.

A szabadkőművesség és szervezetei sikraszálltak az általános és titkos választójog mellett, amelyet a szerveződő munkásság is, elsősorban a Magyarországi Szociáldemokrata Párt felvett programjába. A szabadkőművesség azonban elsősorban a nagybirtok-rendszert és különösen az egyházi birtokokat támadta. A láthatatlan pénzkartellnek érdekében állt, hogy a társadalom azt higgye, hogy minden baj legfőbb oka a nagybirtokok és az egyházi birtokok létezése. Ez a rendszer természetesen változtatásra szorult, de már akkor sem volt igaz az, hogy az általános nyomorúságot egyedül a nagybirtok létezése okozza. A magyar gazdasági életet elsősorban a pénzkartell hálójába kötötte a gazdaság. A nagybirtokrendszer próbált ez ellen a háló ellen védekezni. Ehhez olyan eszközök álltak rendelkezésre, mint a közbiztonsági rendszer, elsősorban a főrendi ház. A háttér erőinek ezekről a védekezési eszközökről kellett megfosztani az egykori történelmi uralkodó-osztályt az általános és titkos választójog előtérbe állításával.

A magyar nagybirtokrendszer ekkor már idejétmúlt volt és eljárt felette az idő. Nem volt alkalmas a közérdek hatékony szolgálatára és a nemzet felemelésére. De mégsem a nagybirtokrendszer volt a magyar gazdasági lemaradás legfontosabb oka. Az elmaradottság viszonylagos volt és nem jelentette azt, hogy bizonyos helyi iparágak ne fejlődtek volna. Különösen az úgynevezett szolgáltató szektor növekedett, a különböző szakmákat űző kisiparosok, szabók, borbélyok, lakatosok, kőművesek, építési-anyag előállítók, a fényüzési termékeket és szolgáltatásokat előállító iparosok, mert ezek kifejlődését a pénzkartell nem tudta megakadályozni. Ugyancsak nem állt módjában megakadályozni a városi közüzemek létrejöttét. Közvilágításra, városi vízművekre, közlekedési vállalatokra szükség volt.

Aki tanulmányozza a szabadkőművesség történetét, e változatos sokarcú és sokféle stratégiát és taktikát követő mozgalom szerepét, amely csaknem teljesen leképezte a nem-szabadkőműves, profán világ bonyolultságát, az tudja, hogy kezdettől fogva egyik legfőbb történelmi célkitűzése az egyház szerepének a korlátozása és megtörése volt. Különösen a katolikus egyház és a Vatikán gyöngítése volt fontos számára. A Vatikán egyik legfőbb támasza viszont a katolikus Habsburg dinasztia volt. Ezért, amikor a nemzetközi szabadkőművesség elérkezettnek látta az időt, akkor hozzájárult az útjában álló uralkodó dinasztiák és történelmi uralkodó-osztályok eltávolításához.

A történelmi Magyarországnak és népeinek, köztük az akkor már legnagyobb lélekszámú magyar nemzetnek a nemzetközi háttérhatalom által megtervezett és kirobbantott világháború nem állt az érdekében. Az ország miniszterelnöke Tisza István kezdetben ellene is állt a háború kirobbantásának. A világeseményeket a háttérből mozgó erők azonban érvényesíteni tudták akarataikat. Ennek az írásnak nem a történelem ismertetése a célja, hanem a küzdelem az önálló magyar pénzügyi rendszerért. Ezért a részletek mellőzésével csak arra utalunk: a háború végén is a harc nem a központi hatalmak államainak a területén folyt. 1916-ban meghalt Ferenc József, utóda IV. Károly néven lett magyar király. Osztrák császárrá már nem koronázták meg. A Monarchia összeomlása nyomán elmenekült az országból.

A nemzetközi háttérhatalom elsősorban a jól megszervezett szabadkőműves hálóján keresztül befolyásolta a magyarországi eseményeket. Így került kulcspozícióba az a Károlyi Mihály, aki szintén magas rangú szabadkőműves volt. Szabadkőműves irányítás alatt állt a szociáldemokrata mozgalom is. Időközben a Lenin által Magyarországra visszaküldött Kun Béla is egyre fontosabb szerephez jutott. Csak utalásképpen említjük, hogy 1919. március 19-én Vix francia ezredes olyan

tartalmú jegyzéket adott át a szabadkőműves Károlyi Mihálynak, hogy az végül is önként átadta a hatalmat a szociáldemokratáknak, illetve a kommunista Kun Bélának. A magyar Tanácsköztársaságot a kisantant a nagyantant asszisztálásával leverte. A sikeres felvidéki hadjárat után meginduló román offenzíva hatására az ország összeomlott, Kun Béla és társai elmenekültek, a kormányzást pedig rövid időre a szakszervezeti tanács vette kézbe. Peidl Gyulától a kormányzást 1919. augusztus 6-án Friedrich István vette át. Közben a román hadsereg megszállta Budapestet is és lényegében kirabolta az országot.

Csak utalunk rá, hogy az 1920. I. törvénnyel vissza lett állítva a történelmi alkotmány hatálya, de a királyi hatalom gyakorlását kormányzóként Horthy Miklósról bízta az Országgyűlés.

Magyarországnak tudomásul kellett vennie a trianoni békediktátumot, amelyet az 1921. évi XXXIII. törvénnyel iktatott be a Corpus Iuris-ba. Az ország fizikai feldarabolása után nehezen indult meg a gazdasági élet. Miután a történelmi Magyarország 2/3-a a szomszédos új államokhoz lett csatolva, újjá kellett szervezni a közigazgatást és az államéletet szűkebb keretek között. Az utódállamok tudatában voltak, hogy minden nemzetközi jogi elv felrúgásával jutottak a trianoni zsákmányhoz, ezért mindent elkövettek a törvénytelenül megszerzett hódításaik védelmére. A trianoni döntést hozók nem vették figyelembe a történelmi elvet, az etnikai elvet és az általuk meghirdetett önrendelkezési elvet sem. Ezért bármilyen nemzetközi jogi szempontból is vizsgáljuk ezt a békediktátumot, azt a nemzetközi joggal ellentétesnek minősíthetjük.

Visszatérve szorosabb témánkhoz: a magyar gazdaság kérdéseire és az önálló magyar pénzügyrendszer megteremtéséhez, az egyharmadára csökkentett ország vállalkozói, vállalatok, gazdasági szereplői rendkívül nehéz helyzetbe kerültek. Újra kellett felépíteniük mindazt, amit a világháború, a bolsevista proletárdiktatúra és a román hadsereg fosztogatása okozott. A magyar pénz oly méretekben elértéktelenedett, amelyre korábban nem volt példa Magyarország történetében. Ez rettenetes csapást mért a gazdasági életre. Először a középosztály ereje tört meg, mert nemcsak ő viselte a háború legfőbb terheit, de az infláció következtében vagyonát és pénzét is elvesztette. A zuhanó magyar valuta gátlástalan spekulációra vezetett. Ezért a konszolidációra törekvő magyar kormánynak mindenek előtt a pénz állandó értékének a biztosítására kellett törekednie.

1923-ban Magyarországot felvették az I. Világháború után létrejött Nemzetek Szövetségébe (League of Nations). A konszolidáció végül a gróf Bethlen István által vezetett kormánynak sikerült. A Bethlen-kormánynak ugyanis már nyújtottak külföldi kölcsönt, de ennek számos feltétele volt. 1924-ben létrejött Magyar Nemzeti Bank névvel Magyarország központi bankja. 1925-ben pedig pengő néven új magyar pénz került forgalomba. Szűkös keretek között, de megindulhatott az ország szanálása, gazdasági-pénzügyi egyensúlyának a megteremtése.

Pénzuralom a trianoni kamatgyarmaton

A szuper pénzkartell irányítását a megszerveződő pénzüligarchia által feltalált és elterjesztett központi bankok végzik. A központi bankok létrehozása nélkülözhetetlen a pénzügyrendszer magánellenőrzés alá vételéhez. Történelmileg az államok, illetve az államhatalmat megtestesítő uralkodók, királyok, fejedelmek bocsátották ki a gazdasági élet közvetítő közegét, a pénznek nevezett jelrendszert. Ahhoz, hogy ez az állami szuverenitás fontos részét képező felségjog magánellenőrzés alá kerülhessen, először létre kell hozni azt az intézményt, melyhez e jogot telepítik. Ez a szervezet pedig a központi bank. Előzőekben már láttuk, hogy a Rothschild-ház ausztriai ága által ellenőrzött Osztrák Nemzeti Bank milyen keményen ellenállt annak, hogy egy önálló magyar pénzügyrendszer jöhessen létre a magyar fővárosban működő központi bank irányításával. Amikor akaratukat pénzügyi módszerekkel nem tudták elérni, akkor annak fegyveres úton szereztek érvényt, ennek lett következménye az, amit úgy ismerünk, hogy az 1848/49-es szabadságharc. Láttuk, hogy egészen az első világháború végéig hogyan sikerült Magyarországnak pénzügyi és gazdasági életét a megszerveződött pénzkartellnek a kénye-kedvére irányítani.

Amikor a világtörténelem meghatározó tényezőjévé nőtte ki magát a nemzetközi pénz- és

korporációs oligarchia, akkor már ahhoz is ereje volt, hogy a történelemben addig nem ismert méretű háborúk előkészítésével és kioltásával átültesse évszázados stratégiáját a gyakorlatba. Ennek részét képezte többek között a hagyományos dinasztiák és történelmi uralkodó osztályok eltávolítása, és helyükbe ún. demokratikus rendszerek kialakítása. Az állandóan átalakított demokráciák valójában a pénz- és korporációs hatalom kulisszáinak bizonyultak. A kamaturalom a feldarabolt történelmi Magyarországon a korábbi módszereknek megfelelően rendezkedett be. A nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia kívánságára létrejött az 1924. évi 5. törvénycikkkel a Magyar Nemzeti Bank, amely kezdettől fogva a nemzetközi pénzoligarchia irányítása alatt állt.

A Magyar Nemzeti Bank olyan működési szabályzattal rendelkezett, amely a Magyar Államot és a közületeket mintegy 50 %-ig kizárta hitelműveletei köréből. Ezzel az 50%-os korlátozással lehetetlenné tette, hogy a kapitalista gazdaságban munkaalkalmat nem találó tömegeket nagy méretű hasznot hajtó közmunkákkal - aranyfedezet és pénzelértéktelenedés nélkül - munkához és keresethez lehessen juttatni. Dr. Wilhelm Lautenbach elgondolásai megvalósításával Hjalmar Schacht megoldotta azt a feladatot, hogy olyan olcsó közhitelekkel finanszírozzanak nagy méretű infrastruktúrafejlesztő- és termelő gazdasági programokat, amelyek két éven belül a 8 millió német munkanélküliből 6 és fél milliót munkához segítettek.

A Bethlen-kormányt elsősorban az elviselhetetlen mértéket öltő infláció kényszerítette a Nemzeti Bank létrehozására. A papírkorona még az I. Világháború végén is 44 svájci centimes-t ért. Ez az érték négy év alatt közel a húszezredére csökkent. Az 1920-as évek Magyarországon ezt csak tudatos manipuláció okozhatta, az ismert pénzügyi és gazdasági nehézségek ellenére. A maradék Magyarországnak is tekintélyes mezőgazdasági exportja volt és ipartelepeit a háború nem tette tönkre, mert az I. Világháborúban a bombázások csak kevés szerepet játszottak. A pénzügyi helyzet alakulásában meghatározó szerepe volt annak, amit a Népszövetség tanúsított a Bethlen-kormányzattal. Arra kényszerítette ezt a kormányt, hogy nevetségesen csekély összegű 250 millió aranypengőnyi (mintegy ötvenmillió dollárba rugó) stabilizációs kölcsönt vegyen fel. A Nemzeti Bank szabadalmát tartalmazó 1924. évi V. törvénycikket is a népszövetségi főmegbízott kívánsága alapján fogalmazták meg.

A Népszövetség a francia Grand Orient szabadkőművesség kezdeményezésére jött létre. Létrehozásáról az 1917. június 28-a és 30-a közötti nagy nemzetközi szabadkőműves találkozón döntöttek. Ekkor született meg az a döntés is, hogy az I. Világháborút ideológiai háborúvá alakítják át és a központi hatalmak feltétel nélküli megadásig folytatják. A Népszövetség kezdettől fogva támogatta a magyarországi pénzvagyonos réteget, amelynek így az érdekei szembekerültek a magyar nemzeti érdekekkel, amelyek a trianoni békediktátum érvénytelenítését legfőbb nemzeti célként jelölték ki. A Párizs-környéki és mértéktartó szaktudósok szerint is irracionális feltételeket tartalmazó békeszerződések Magyarországot Németországgal együtt a legyőzöttekhez sorolták.

A háttérhatalom olyan első-rendű pénzügyi központjai, mint a City of London és a New York-i Wall Street természetesen nem támogathatták Magyarország trianoni revízióra törekvő nemzeti politikáját. A magyar pénzügyi vezető réteg 1917 óta saját érdekeit követte, amelyek szemben álltak a magyar nemzet törekvéseivel. A győztes antant hatalmak az I. Világháború után csaknem az egész európai pénzpiacot a Népszövetség ellenőrzése alá helyzeték. A trianoni békediktátum értelmében a magyar államra kivetett háborús jóvátétel megfizetéséig minden magyar állami bevételt zálogjog terhelt. Ennek következtében a magyar állam a nemzetközi pénzpiacon csakis a békeszerződések ellenőrző testületének, a Népszövetség Főtanácsának egyhangú hozzájárulásával kaphatott kölcsönt. Ebben a Főtanácsban meghatározó szerepe volt a Magyarországot és a magyarokat bitorló rossz lelkiismeretével gyűlölő Dr. Eduard Benes-nek.

A Népszövetség szoros kapcsolata a pénzvilággal megnyilvánult akkor, amikor a Bethlen-kormány úgynevezett stabilizáló kölcsönért folyamodott ehhez a nemzetközi szervezethez. Amikor az Országgyűlés megszavazta a felhatalmazást stabilizáló kölcsön felvételére a magyar kormány számára a Népszövetség ellenvetéseket tett. A Népszövetség Főtanácsa ekkor napirendre tűzte

"numerus clausus" (zárt szám) kérdését. Eszerint nem elfogadható a zsidó származású magyarok továbbtanulása azon a címen, hogy az értelmiségi pályákat mintegy ötven százalékban zsidó származású értelmiségiek foglalják el. A "numerus clausus" néven ismertté vált jogszabály azt írta elő, hogy az egyetemek és főiskolák hallgatói csupán az országos számaránynak megfelelően lehetnek zsidó származásúak.

A Népszövetség döntéséről beszámoló tömegtájékoztató azt hozta a magyar közvélemény tudomására, hogy a gazdasági válságból nincs kiút, mert a külföldi tőke elveszítette bizalmát Magyarország iránt. Ebben a helyzetben diszkréten jelzések érkeztek nemzetközi civil szervezetektől a kompromisszumot kereső magyar miniszterelnökhöz, hogy ha kormánya lakatot tesz az "Ébredő Magyarok" és az ezzel a mozgalommal rokonszenvezők számára, akkor számíthat a nemzetközi tőke bizalmára. Klebersberg Kunó gróf közoktatás-ügyi miniszter ezután Genfbe utazott, hogy ígéretet tegyen a "numerus clausus" enyhítésére. Ez volt az első feltétel, amelyet Magyarországnak a kilátásba helyezett 250 millió aranypengő kölcsönért teljesítenie kellett.

A népszövetségi főmegbízott azonban további feltételeket is támasztott. Eszerint a magyar államnak kincstári jövedékének és vámbevételének - a kölcsön többszöröséig történő - zárolásán kívül, jóvá kellett hagyni a Nemzeti Bank létesítéséről szóló törvényt, az általuk megszabott feltételekkel. A központi jegybank szerepét ellátó Nemzeti Bank a diktált feltételeknek megfelelően a magyar állam olyan monetáris felségjogait, mint a pénzkibocsátás, az igazi döntéshozókat meg nem nevező, azokat szigorúan titokban tartó, a részvénytársaság jogi formájában működő Nemzeti Bankra ruházta át. Az anonimitás jelző azért illik az ilyen típusú részvénytársaságra, mert a Nemzeti Bank részvényeseit még állampolgárságuk igazolására sem kötelezte a törvény a Közgyűlésen való szavazáskor. Ily módon a nemzetközi beruházó bankárok korlátlan befolyást gyakorolhattak a gazdasági életünk eme fontos pénzügyi szabályozó intézményére.

A Nemzeti Bank működésére vonatkozó és külföldiek által megfogalmazott szabadalom lehetővé tette, hogy a pengő értékálló deviza legyen. Magyarország az ezt követő öt éven át gazdasági fellendülésen megy keresztül. Ez nem annak az ötvenmillió dolláros stabilizáló kölcsön hatásának köszönhető, amihez a Bethlen-kormány hozzájutott, hanem annak, hogy a külföldi tőke, amely a nemzeti bank-i törvény révén korlátlan ellenőrző hatalomhoz jutott, szinte elárasztotta Magyarországot kölcsöneivel. A magyar társadalomnak és gazdaságnak azonban az 1929-es gazdasági válság idején nagy árat kellett fizetnie ezekért a gyakran könnyelműen és feleslegesen felvett kölcsönökért.

A pénzkibocsátás felségjogával felruházott Nemzeti Bank a pénzügyi rendszer szívének tekinthető. A pénz, mint a termelő gazdasági folyamatok közvetítő közege ugyanazt a funkciót tölti be a gazdasági életben, mint a vérkeringés az emberi szervezetben. Miután a pénz csak akkor értékálló, ha ugyanazon pénzért ugyanazt az árumennyiséget vásárolhatjuk, nyilvánvalóan nem bocsáthat ki a jegybank korlátlan mennyiségben bankjegyeket. Ma már tudjuk, hogy a kibocsátandó pénz fedezetéül maga a termelő gazdaság is szolgálhat. Ezt a közelmúltban leginkább az egykori Nyugat-Németország évtizedeken át szilárdnak bizonyuló pénze: a Deutsche Mark bizonyította.

A pengő korszak idején is egy száz pengős magyar bankjegy nem azért ért száz aranypengőt, mert megvolt neki a vele arányos aranyfedezete a Magyar Nemzeti Bank trezorjaiban, hanem azért, mert a százpengős bankjegy ellenében a piacon száz pengő értékű áru volt jelen és az állam megakadályozta ennek a közvetítő közegnek (bankjegynek) a hamisítását. A pénz értékét tehát az adott ország értékelőállító termelése és az állam védelme biztosítja. Mindkét tevékenység a lakosság egészét szolgáló közfeladat. Éppen ezért a pénzteremtés, pénzkibocsátás felségjoga is köztulajdont képez és a közösség politikai felelősséggel tartozó demokratikus intézményeinek a felügyelete alatt kell, hogy álljon. Az a nemzeti banki szabadalom, amelyet a Népszövetség Magyarország kormányától kikényszerített, valójában a nemzetközi pénzügyi közösség magánellenőrzése alá helyezte az egyik legfontosabb közügyet.

Nemzeti Bank tulajdonosai nevüket elrejtve gyakorolhatták szavazati jogukat a Közgyűlésen. Így választották meg a Nemzeti Bank 12 tagú Főtanácsát, amely az Alapszabály 24. bekezdése szerint szabad megítélés alapján állapítja meg a mindenkori kölcsönüzletekre érvényes leszámítoló kamatlábat és ugyancsak szabad megítélés szerint dönt arról, hogy kit részesít a jegyintézet váltóhitelben. Azaz a Nemzeti Bankból beszerezhető legolcsóbb pénz kedvezményében. Ez a 12 megválasztott főtanácsos tag döntött arról, hogy ki hogyan vállalkozhat a magyar gazdaságban. Az MNB főtanácsa a leszámítoló kamatlábat olyan magasra szabta meg, hogy annak eredményeként a központi bank mérlegében évi 80 millió pengő nyereség jött létre. Miután ténylegesen magánellenőrzés alá került ez a fontos közintézmény, így ennek a hatalmas nyereségnek a felhasználása, nem a közérdeket, hanem a névtelenség mögé elrejtőzött tulajdonosok magánérdekeit szolgálta.

A bankra vonatkozó szabályok a magyar lakosság jelentős részét képező mezőgazdasági gazdálkodókat kizárta a Nemzeti Bank üzletköréből. A Nemzeti Bank váltóhitelét közvetlenül csak a nemzetközi beruházó bankárok tulajdonában álló magyarországi kereskedelmi bankokon keresztül vehették igénybe a kereskedelmi és ipari vállalatok. Így a lényegében magánérdekeket szolgáló bankrendszeren keresztül a nemzetközi pénzügyi oligarchia és magyarországi tagjai egyenértékű ellenszolgáltatás nélkül tudták megadóztatni a magyar gazdaság szereplőit. A Nemzeti Bank szabadalma birtokában a kis létszámú pénzvagyonos érdekcsoport igen rövid idő alatt foglalja el a magyar gazdasági élet kulcspozícióit. A magyar pénzügyi önállóság érdekében oly sokat tett Széchenyi Istvánok, Kossuth Lajosok, Vásárhelyi Istvánok eltűnnek. Nyomukban csökken a szerepe az olyan gyáralapítóknak, mint Ganz, Mechwart, Láng, Röck, Kandó, Törley és mások. Helyükre a pénzvagyonos érdekcsoport tagjai lépnek.

A nemzetközi pénzügyi közösség kívánságai szerint létrehozott Magyar Nemzeti Bank néhány évig teljesen kielégítette a nemzetközi pénztőke igényeit. Ennek tudható be az a bőséges hitelkínálat, amelynek során gondosan kiválogatták a fedezettel rendelkező potenciális adósokat. Jött a Speyer-kölcsön, a gyufa-kölcsön, és a nagy bankok megbízottai szinte vadásztak a hitelképes gazdákra. Nekik a telekkönyvi érték 25%-áig terjedően kölcsönöket ajánlottak fel anélkül, hogy bárki is érdeklődött volna a kölcsön felhasználásának módja iránt. Ha ezeket a kölcsönöket a kölcsönadó kívánságára is produktív termelői programokra és munkaalkalmakat teremtő beruházásokra, például a mezőgazdaság gépesítésére fordítják, akkor ez a hitelezési dömping még előnyös is lehetett volna. De a nyújtott hitelek termelői gazdaságot növelő és munkaalkalmakat teremtő felhasználásával a hitelezők nem törődtek.

Fellner Frigyes adatai szerint az 1920-as évek végén évi 200 millió aranypengő értékű devizát kellett felvásárolnunk, elsősorban a külföldi adósságszolgálat teljesítésére. Ebben az időben a két nagy észak-amerikai állam: az Egyesült Államok és Kanada, valamint a Szovjetunió gyorsított ütemben gépesítették mezőgazdaságaikat. Magyarországon ezzel szemben abban nyilvánult meg a szegényekkel való szolidaritás, hogy betiltották a kéveköti-aratógépeket azért, hogy a marokverők el ne veszítsék keresetüket.

A magyaránnyú külföldi gépesítés nyomán a búza ára rövid idő alatt jelentősen csökkent. Ennek következtében a piaci ár lényegesen alatta maradt a termelési önköltségnek. Hasonló módon esett a bor, valamint a többi mezőgazdasági termék és az állattenyésztésből származó termékek ára. Ily módon mezőgazdaság exportból már nem lehetett kitermelni azt az évi 200 millió aranypengőt, ami a felvett kölcsönök adósságszolgálatához szükséges volt. A nemzetközi pénzügyi közösség tulajdonában lévő és ellenőrzése alatt álló bankrendszer - a saját érdekében - az ország hitelképességének a megmentését nevezte meg a legfontosabb kormányzati feladatnak. Kikényszerítették, hogy az állam vállalja magára az eladósodott gazdasági szereplők adósságszolgálati terheinek a viselését. A Nemzeti Bank a magyar állam pénzügyi tartalékaiból törlesztett. Ennek következtében a köztulajdont képező aranykészlet, amely a pengő fedezetéül szolgált, 265 millióról 98 millióra csökkent. Aki tanulmányozza az úgynevezett nemesfémfedezettel működő

pénzrendszereket, az tudja, hogy ha csökken egy forgalomban lévő papírpénz arany vagy ezüsfedezete, akkor megfelelő arányban csökkenteni kell annak a papírpénznek a mennyiségét is, amelynek a fedezetére ez a nemesfémalap szolgál.

Ha nem csökken a mennyiség, akkor az aranyfedezet csökkenésének arányában csökken a pénz vásárlóereje. Magyarország esetében azonban ennek pont a fordítottja történt. Az árak estek és a pengő erősödött. A magyar pénzrendszer irányítói mechanikusan végrehajtották továbbra is a Nemzeti Bank alapszabályának azt a rendelkezését, amely szerint a központi bank által kibocsátott bankjegyforgalom nem haladhatja túl az aranyfedezet háromszorosát. Ennek következtében - az aranyfedezet zsugorodásának arányában - csökkenteni kellett a forgalomban lévő papírbankjegyek mennyiségét is. Ezt technikailag úgy oldották meg, hogy a Nemzeti Bank Főtanácsának 12 tagja olyan magasra emelte a leszámítolási kamatlábat, amely már nem teszi lehetővé, hogy a gazdasági élet átlagos szereplője váltóhitelt vehessen igénybe. A Nemzeti Bank által kibocsátott pénz kamatának növekedése arányában emelkedett a nagybankok közvetítésével a lakossághoz juttatott pénz kamata is. A tizenkét tagú Főtanács 11%-ra emelte a diszkont kamatlábat olyan időszakban, amikor az amerikai Federal Reserve által kibocsátott hitelek kamata 1% volt, a Bank of England, Nagy-Britannia központi bankja pedig 2%-os alapkamatlábbal nyújtott kölcsönöket. A nemzetközi pénzligarchia azt csinált pénzügyileg Magyarországon, amit csak akart. A magyar kormány nem avatkozott be a 15%-ot is meghaladó kamatok mérséklése érdekében. Arra hivatkozott, hogy az általános pénzhiány miatt a jegybank szerepét ellátó MNB is felemelte a kamatlábat.

A kamatlábnak ez a nagyarányú megemelése antiszociális és a gazdaságot romboló intézkedés volt. A kamat ugyanis a leghatékonyabb drágító tényező. A kamat ugyanis többszörösen megjelenik az áruk és szolgáltatások áraiban. Minden alkalommal növelik a késztermék árát, amikor a termelési folyamat és a forgalmazás során szerephez jut a hitel, a tőke igénybevétele. A kamat az értékelőállító termelő tevékenységből folyamatosan vonja ki a gazdasági folyamatok zavartalan lefolyásához szükséges közvetítő közeget, a pénzt. A hasznot meghaladó kamat lehetetlenné teszi a termelést. A nemzetközi pénzligarchia és az irányítása alatt álló magyar bankrendszer a tervszerűen létrehozott pénzszűkítéssel valósággal megbénította a magyar gazdaság működését.

Ennek egyik tragikus következménye lett az óriási méretű munkanélküliség. Egy ország reprodukciója szempontjából a legfontosabb, hogy lakói fizikailag és értékelőállító-képesség szempontjából is reprodukálódjanak. Ezt ma úgy mondják, hogy hatékony humán-erőforrásként erősítsék azt a nemzetet, amelyhez tartoznak. 1936. végéig évi 2 milliárd munkaóra veszett el a munkanélküliség következtében. Ebben az időben Németország, Olaszország és a Szovjetunió a rendelkezésükre álló munkaerő totális mozgósításával gyors ütemben fejlődtek.

A magyar gazdálkodók a mélyen nyomott árak miatt nem voltak képesek kamat és adóterheiket kifizetni. Így a mezőgazdaságban felgyorsult a termőföld eladása. A túlzott földkínálat nyomán azonban a föld ára az eredetinek az egynegyedére csökkent. Az eladósítás éveiben, amikor a bankok oly könnyű szerrel adtak az adott ingatlan értéke 25%-áig hiteleket ezen ingatlanok eladásából éppen csak annyira futotta, hogy ki lehetett fizetni a bankoknak a tartozásokat. A pénzügyi hadviselés következtében több mint százezer gazda jutott csődbe. Magyarország úgy nézett ki, mint egy nagy méretű árverési csarnok. E gazdaságot és társadalmat egyaránt pusztító folyamat megállítása érdekében szükségessé vált a mezőgazdaság védelméről szóló törvény elfogadása. Ez valójában csak moratóriumot, azaz halasztást nyújtott az eladósodott és elárverezés előtt álló gazdaságoknak. A pénzligarchia pénzintézetei a további hitelek megvonásával ütöttek vissza.

A kivezető utat a kormányzat nem a már ismertetett aranyfedezetes dogma felfüggesztésével kereste, amellyel el lehetett volna érni a kamatok csökkentését és a hitelhez jutás megkönnyítését. A kormányzat ehelyett a bankok befagyasztott követeléseinek az adófizető polgárookra történő áthárításával akart a kényszerhelyzetből kikerülni. Miközben az árak és a bérek a mélybe zuhantak, Magyarországon öngyilkossági hullám söpört végig. A tragikus társadalmi és gazdasági folyamatok mélyén a kamatozó magánpénz-monopólium rendszere állott, mint végső ok. Ehhez az eladósítással

és kamatozó hitelpénzzel működtetett monopóliumhoz azonban a kormányzat nem nyúlhatott. Az MNB már hivatkozott Alapszabályának 175.§ szerint ugyanis "a kamatláb mérséklését célzó, sem az eddig fennálló, se a jövőben hozandó törvényes intézkedések a Nemzeti Bankra nem nyerne alkalmazást!"

A két világháború között valóban létezett egy korlátozott parlamentarizmus, de ez a privilegizált pénzvagyonos kisebbségnek juttatott rendkívüli előnyöket. Már az nehezen érthető, hogy a népszuverenitás nevében miért hoz egy parlament arról törvényt, hogy a továbbiakban az oly fontos közügyet jelentő kérdésekben, mint a monetáris szabályozás többé nem hozhat törvényt és a pénzügyi szuverenitását átengedi egy a saját magánérdekei szerint működő érdekcsoportnak. A magyar társadalom művelt rétegei is érthetetlen naivitással viszonyultak ehhez a helyzethez. Egyesek úgy képzeltek, hogy a gazdasági válság valamiféle vis maior, nagyobb erőhatalom által előidézett és el nem hárítható természeti csapás, amely elől nem lehet kitérni. Azaz a kamatozó hitelpénzrendszer is olyasmi, mint a gravitáció, amely a természet törvényeihez igazodik, és amelyen még hozzáértő emberi beavatkozással sem lehet változtatni. Mivel egy átlagos magyar értelmiségi nem értette a pénzrendszer működését, a levegőből előállított hitelpénz szerepét, a kamatok szabályozásával és beszedésével folyó gazdaságirányítást és jövedelem-átcsoportosítást, így a problémát elintézték azzal, hogy a gazdaság számára nincs pénz, nincs külföldi hitel, Magyarország pedig tökeszegény ország és ezért a hosszú lejáratú nagy beruházások finanszírozására nincs pénzügyi fedezete.

A weimari Németország pénzügyminisztériumának kiváló szakértője, Dr. Wilhelm Lautenbach bebizonyította, hogy a termelő programokra kibocsátott közpénz nem okoz inflációt, mert a program végén előálló kapacitásnövekedés, objektumok, többlettermékek és szolgáltatások értéke fedezi a finanszírozásokhoz szükséges pénz értékét. A multiplikátor hatás révén pedig jelentős többlet jövedelemhez juttatja azáltal az államháztartást, hogy segélyezettek százezreiből - millióiból - lesznek értékteremtő munkát végző adófizető polgárok. Az 1920-as és 30-as években magyar mérnökök "Országrendezés" címmel 500 olyan közmunkatervet dolgoztak ki a munkanélküliség csökkentésére, amelyeket egyetlen fillér külföldi deviza nélkül végre lehetett volna hajtani, mert rendelkezésre álltak az ehhez szükséges nyersanyagok, valamint a dolgozni képes, de kényszerűségből munkanélküli tömegek. Rendelkezett Magyarország ezen éhező munkanélküliek táplálásához szükséges és belső kereslet hiányában eladhatatlan terményfeleslegekkel is. Ehelyett mint tudjuk az éhezők számára életmentő gabonát inkább eozinált állapotban az állatokkal etették meg azért, hogy a pénzarisztokrácia által bevezetett kamatozó hitelpénz-rendszer zavartalanul működhessen. (Az eozináció egyike azon módszereknek, melyekkel a túltermelés az árcsökkenés ellen védekeztek. Eozináció alatt azt az eljárást értjük, mikor a búzát eozinnal megfestik, hogy emberi táplálékra alkalmatlanná váljon. Az eozinált búzát takarmánycélokra olcsón árusították.)

A magyar mérnöktársadalom eme nagyon is reális terveit az illetékes kormánytényezők elutasították. A pénzüligarchia tulajdonában lévő kereskedelmi bankok vezetői kijelentették, hogy Magyarország tökeszegény, nincs pénze és nem közpénzből finanszírozott termelői programok beindítására van szükség, hanem általános takarékoskodásra. A kényszertakarékosság (megszorító intézkedések) érdekében csökkentették az állami és községi alkalmazottak fizetését, beszüntették a közmunkákat. A nép szédelgő butítására a fényűző gróf Bethlen Istvánt a miniszterelnöki székben felváltó Károlyi Gyula gróf látványosan még a gépkocsiját is leállította, hogy tüntessen a lakosság előtt takarékoságával.

Mi lett eme szellemi csonkolással is felérő takarékoság következménye. A leszállított fizetési alkalmazottak, a foglalkozás nélküli vállalatok, az elbocsátott munkások még szorosabbra húzták össze a nadrágszíjukat, még jobban csökkentették fogyasztásukat, még kevesebbet ettek és így a mezőgazdaság eladhatatlan feleslege még nagyobb halmokban gyűlt össze. Az eladhatatlan termékek árai még tovább estek és így még több gazda ment tönkre. Ha egy magyar kormánytag vagy a magyar nemzet iránt tényleges elkötelezettséget érző közéleti szereplő mégis csak akart

valamit tenni a nemzetet pusztító munkanélküliség ellen, akkor nem tehetett mást, minthogy felkeresse Kornfeld Móriczot vagy Weiss Fülöpöt, a Nemzeti Bank váltóhitelét élvező nagy kereskedelmi bankok elnökeit, hogy a magyar állam nevében kölcsönkérje tőlük ugyanazt a pénzt, amelyet ugyanezen magyar állam a saját monetáris felségjogainak a részükre történő átengedésével - kisajátításával bocsátanak ki. Ehhez a pénzhez természetesen olyan kamat és törlesztési feltételekkel lehetett hozzájutni, amelyeket a pénzoligarchia döntéshozói szabtak meg.

Kossuth Lajos pontosan az ilyen helyzetek kialakulását akarta megakadályozni akkor, amikor azt mondta 1848. augusztus végén Irinyi Jánosnak adott válaszában, hogy: "Azon nézetben vagyok, hogy ameddig befolyásom lesz Magyarország ügyeibe, a Banknak nem akarom azon hatalmat adni a kezébe, hogy ő szabályozza Magyarország pénzügyeit. Őt csak eszközül és mintegy tisztviselőül akarom használni bizonyos határok között. Ez okból nem ő bocsátja ki a pénzt, hanem csak kezeli bizonyos jutalomért."

A XIX. század második felében a Magyarország pénzügyi és gazdasági irányítását átvevő pénzkartell tehát tovább működött a két világháború között is. A magyar gazdasági élet főhatalmát magánmonopóliumként kézbe vevő szűk csoport és a velük társult kormánytényezők jövátételten hibákat, sőt bűnöket követtek el Magyarország, a magyar állam és a benne élő magyar nép ellen.

Mi is a baj? S mi rá a helyes gyógymód?

El van-e adósodva Magyarország, vagy ez is csak egy pénzügyi trükk?

Ha rosszak a ráaggatott számok, kik állították ezeket elő, és miért?

Miért lett a kormány a magyar társadalom érdekeinek védelmezője helyett a nemzetközi pénztőke adószedője?

"Azok a kevesek, akik megértik a rendszert (azaz miként lehet a levegőből előállított kamatozó banki hitelpénzt normál pénzként használni a forgalomban D. J.) vagy annyira érdekeltek lesznek maguk is annak a hasznában, vagy annyira függenek majd e rendszer kegyeitől, hogy ettől a társadalmi csoporttól nem kell ellenkezésre számítani. Közben a lakosság túlnyomó többsége, amely szellemileg képtelen e pénzrendszer működését felfogni, zokszó nélkül fogja elviselni a terheit."

Az idézet részlet volt abból az 1863. június 20-án keltezett bizalmas közlésből, amelyet a londoni **Rothschild beruházó-bankház** küldött egyik társult bankjának New York-ba. 1863 februárjában fogadták el az Egyesült Államok Nemzeti Banki Törvényét (National Bank Act), amelyet Lincoln kényszerűségből nem vétózott meg. Lincoln ellenezte ezt a törvényt, de szükség volt pártjának, a Köztársasági Pártnak a támogatására a törvényhozás és az elnöki hatalom egységének a fenntartására a polgárháború idején. Így mellőzte az elnöki vétót. Lincoln személyes véleményét abban a levélben fejtette ki, amelyet **William Elkinshez** írt 1864-ben:

"A pénzhatalom békeidőben élőködik a nemzeten és összeesküszik ellene az ellenségeskedések idején. Despotikusabb, mint a monarchia; arcátlanabb, mint az autokrácia; önzőbb, mint a bürokrácia. Olyan, válság közeledtét látom a közel jövőben, amely megbénít, és arra kényszerít, hogy remegjek hazám biztonságáért. A korporációk kerülnek uralomra és a korrupció korszaka köszönt ránk. Az országunkra telepedett pénzhatalom mindent elkövet, hogy meghosszabbítsa uralmát, felhasználva a lakosság tájékozatlanságát, egészen addig, amíg a vagyon néhány kézben halmozódik fel, és a köztársaság összeomlik."

Mielőtt rátérünk szorosabban vett tárgyunkra, álljon itt még egy idézet, amely a pénzuralmi

világrend létrehozásának a stratégiájáról szól:

"Az Új Világrendre vonatkozó terv és a globális ellenőrzés új szakaszhoz érkezett az úgynevezett 'funny money' (furcsa pénz) létrejöttével. Ez az a folyamat, amelynek segítségével a bankok kölcsön tudnak adni olyan pénzt, amely nem létezik (hitel), és kamatot tudnak érte szedni. Ha valaki kölcsönad valamit, ami nem is létezik, és azt várja el, hogy a kölcsönbe vevő fizessen is érte, akkor még az is eszünkbe juthat, hogy a rendőrséghez forduljunk. Ha kölcsönadok valamit, ami nem létezik, és azt mondom, hogy neked azért fizetni kell, mert másképp bíróság elé megyek és elveszem a tulajdonodat, akkor már kijelenthetjük, hogy egy fasiszta államban élünk. Pedig, amiről eddig szó volt, az nem más, mint a világ jelenlegi bankrendszere és az az eszköz, amellyel, mind a népeket, mind a kormányokat el lehet adósítani." (David Icke: *The Truth Shall Set You Free*, Chapter 3)

Milyen egyensúlyról van szó a Gyurcsány-csomagban?

Kornai János, a Népszabadság 2006. július 28-29-i számaiban "Egyensúly, növekedés és reform" címmel az egyensúlyi pályáról való letérés bemutatását két összefüggés ismertetésével kíséri meg. Az első összefüggés szerint az összes megtermelt új érték egyenlő a fogyasztás és a beruházás összegével, ha levonjuk belőle a külföldről érkező nettó erőforrásokat, vagy ha hozzáadjuk a külföldre kiszállított nettó erőforrást.

A másik egyensúlyi összefüggés arról szól, hogy az adott év beruházása egyenlő ugyanazon év belföldi megtakarításával (+/-) a külföldi eredetű finanszírozással. A hazai megtakarításokat - Kornai szerint - három nagy jövedelem-tulajdonos hozza létre: a háztartások, a vállalatok összessége, valamint az államháztartás. Mindegyik jövedelem-tulajdonos érhet el megtakarítást, ha a jövedelmet nem költi el teljesen; vagy lehet deficites, ha többet költ, mint amennyi a jövedelme. Kornai azt tekinti egyensúlyi növekedésnek, ha a fenti összefüggések az alábbiak szerint valósulnak meg:

Az **első**, ha a termelés egészséges ütemben nő. A **második**, ha a kereslet több év átlagát figyelembe véve, nem nő gyorsabban, mint a termelés. Ez azt is magában foglalja, hogy ha van is külföldi erőforrás-bevonás, az nem nő gyorsabban, mint a termelés. **Harmadikként** az jön számításba, hogy a keresleten belül a fogyasztás több év átlagát számítva nem nő gyorsabban, mint a beruházás. **Negyedik egyensúlyi összefüggésként** megemlíti, hogy a hazai megtakarítás növekedése nem marad el a beruházások növekedésétől. Vagyis ha nem nő a külső finanszírozás részaránya, s így az ország nem kerül a gyorsuló eladósodottság állapotába.

Kornai azt állítja, hogy Magyarországon gyorsabban nőtt az úgynevezett **aggregált kereslet**, mint a termelés. (Az aggregált kereslet a fogyasztás és a beruházás összegét jelenti). Ennek megfelelően gyorsabban nőtt az egy főre jutó fogyasztás, mint az egy főre jutó termékek és szolgáltatások mennyisége. Lényegesen gyorsabban nőttek a reálbérek is, mint a termelékenység. A Gyurcsány-csomagnak nevezett 2006. évi költségvetési kiigazítás alapvető célja tehát visszatéríteni a magyar gazdaságot az egyensúlyi pályára. Ezért kell a gazdaságpolitikának megváltoztatnia a helytelen irányba mutató trendeket.

Kornai szerint a meghirdetett program a következő változtatásokat akarja megvalósítani. 1. Az államháztartási deficit növekedésének leállítását, s olyan tendencia beindítását, amely elvezet a költségvetési deficit csökkenéséhez. 2. Másodszor: le akarja fékezni a háztartások fogyasztásának az aránytalanul gyors bővülését. Az átlagos reálbér hat éve tartó - a gazdaság teljesítményénél gyorsabb - növekedését fájdalmas reálbér-csökkenéssel felváltani. Így majd megtorpannak a reálkeresetek is. 3. Az említett két változtatás hatására harmadik hatásként - a termelés százalékában kifejezve - csökken a külső finanszírozási igény. Kornai hangsúlyozza, hogy a kiigazítások irányát kulcskérdésnek tekinti.

Varga István diagnózisa

Varga István, a Magyar Adófizetők Országos Szövetségének (MAOSZ) alelnöke szerint viszont a nemzetgazdaság eltorzult szerkezetét kell megváltoztatni a költségvetés egyensúlyának a helyreállításához. Varga István diagnózisa szerint Magyarországgal az a probléma, hogy más országokhoz képest egyrészt túlprivatizált, másrészt vagyonát és piacát, valamint a magyar emberek munkaerejét a rendszerváltást levezénylő integrált hatalmi elit túlzottan nagy arányban engedte át a külföldi tőkének - Gyurcsány szavaival élve - gyakran csak játékpénzért. Ehhez járul, hogy az országot irányító pénzügyi és politikai vezetőcsoport a magyar államnak a - nemzetgazdaság működését meghatározó - monetáris intézményeit egyedülállóan nagymértékben bízta határontúli érdekeket képviselő nemzetközi szervezetekre. Ezzel lemondott a saját gazdasági és pénzügyi érdekeinek a képviselőjéhez szükséges erő- és önállóság birtoklásáról.

Az ország új tulajdonosai, a többi rendszerváltó országhoz viszonyítva túlzottan nagymértékben használják ki a magyar kormány engedékenységet és a lakosság tájékozatlanságból és félrevezetésből is fakadó birkatürelmét. A Magyarországra betelepült nemzetközi tőke, és az általuk kooptált hazai komprádor pénzvagyonos réteg, megengedheti magának, hogy egyre kevesebbet vállaljon a magyar közterhekből, és gyakorlatilag költségmentesen használhassa a magyar infrastruktúrát és természeti környezetet. Az 1989 utáni magyar kormányok ezt az önző magatartást szervilis engedékenységgel türik.

A magyar **egyensúlytalanság** egyik oka tehát az, hogy az ország pénzügyi szektorát és termelői szektorát domináló külföldi tőke nem hajlandó részt venni az arányos közteher-viselésben. Profitmaximáló törekvései érdekében erősen leszorítva tartja a béreket, a kormány pedig ezt elfogadja. Ennek következtében a magyar munkavállalók túlnyomó többsége aránytalanul alacsony bérből él. Statisztikai adatok szerint a foglalkozások döntő részében a magyar teljesítmény nem rosszabb, mint az uniós átlag. Az alacsony munkabérek korlátozzák a fogyasztást, s ez tovább csökkenti a munkahelyek számát. A multiplikátor hatás révén a foglalkozások kiesése kisebb adó és járulékbevételt eredményez, és így a közfeladatokért felelős államnak nincs elegendő bevétele. **A közsféra rendszeresen nem kapja meg az ország fejlettségi szintjének megfelelő hozzájárulást - sem a tőkétől, sem a munkavállalóktól.**

A képződő hiány fokozódó adósság-szolgálati terhekhez és a nemzetközi pénzgazdaság szereplőinek a nagyobb befolyásához vezetett. Ezt a hiányt az 1990-es években átmenetileg ellensúlyozta a vagyoneladás. A 2000-es években már csak új hitelfelvétellel lehetett a hiányt pótolni.

Magyarországot a nemzetközi pénzpiac kormányozza

A Magyarország pénz- és hitelrendszerét az irányítása alatt tartó nemzetközi pénzpiacnak a jelenlegi helyzet kedvező, mert tetszése szerint növelheti a kamatlábat, az államkötvények (állami adóslevelek) iránti keresletet, és így évről évre hatalmas profitot tud biztosítani magának. A túlprivatizált és külföldi ellenőrzés alá került pénzügyi és termelői szektor lehetővé teszi, hogy a pénzvilág minden évben **5 és 6 milliárd euró** közötti jövedelmet vonjon ki Magyarországról. Az ismert tényezők együttes hatására az ország eladósodása felgyorsult. **Egyre több hitelt kell felvenni azért, hogy a korábbi hitelek kamatait fizetni lehessen. Az ország adósság-növekedésének több mint a 80%-a a korábban felvett hitelek kamattörlesztéseire fordítódik.**

2006-ban érkezett el Magyarország ahhoz a ponthoz, amikor az eladósodás elérte a nemzetközi pénzvilág tapasztalatai alapján kialakult felső határt. A pénzpiacok irányítói tisztában vannak azzal, hogy az adósságszolgálat ilyen mértéke már veszélyezteti az ő eddig élvezett profitjuk és kamatjövedelmük fenntarthatóságát. Számukra az egyensúlyt ugyanis az jelenti, hogy a hazánkból történő **jövedelem-kivonás mértéke** az 1990-es években kialakult szinten maradjon.

A pénzpiac véleményformálói azt is tudják, hogy a bérek, és a költségvetési kiadások leszorítása az alaphelyzet konfliktusát nem oldja meg. Ugyanakkor a pénzvagyonos réteg olyan intézményei, mint

a nagy befektető-alapok és a kereskedelmi bankok, abban érdekeltek, hogy ameddig csak lehet, **befektetéseik hozama és annak növekedési üteme, ne változzon**. Amíg vannak eszközeik érdekeik érvényesítésére, addig élnek is azokkal. Ezért 2006 közepén egyelőre csak a budapesti tőzsdéről történt nagyobb tőkekivonás, de az úgynevezett portfólió tőke (vagyis a nem működő, spekuláns tőke) még nem vonult ki Magyarországról.

Az a tény, hogy az állam játékpénzért engedte át a közvagyonot a magántulajdonosoknak, (vagyis pazarló privatizációs gyakorlatot folytatott), továbbá az a körülmény, hogy az MNB-t ellenőrzése alatt tartó Nemzetközi Valutaalap folyamatosan Magyarországra tudta kényszeríteni monetáris megszorításait, megfosztotta a magyarokat saját működőtőkéjüktől, és attól, hogy a termelőgazdaságban elért eredményeikkel nyereséghez és a tőkeképzési lehetőségéhez juthassanak.

A nemzetközi pénzvillág teljesen szabad mozgástérhez jutott. Ennek következményeként a nemzeti jövedelem jelentős része külföldre áramlik, miközben a bennszülött magyarok - a rezidensek - folyamatosan elszegényednek. A magyar kis és közepes vállalatok hitelek hiányában, tőkeszegénységtől szorongatva a túlélésükért küzdenek. Ugyanakkor ők tartják el adóikkal az államot és a lakosságnak azt a részét, amely teljesen vagyontalanná vált, s így csak a munkaerejét tudja eladni - ha van rá vevő. A nemzetközi cégek saját hitelezési háttérrel, bő és olcsó forrásokkal rendelkeznek, s ezért Magyarországon viszonylag kis alkalmazotti létszámmal működnek. Ezek a nemzetközi cégek a legkülönbözőbb technikákkal vonják ki magukat az egyenlő, illetve arányos közteherviselés alól. **Ezen a helyzeten a kis- és közepes vállalatok, valamint a magyar munkavállalók adóterheinek a fokozásával és reálbér-csökkentéssel nem lehet változtatni, legfeljebb késleltetni lehet ennek a rendszernek az összeomlását.**

A **Gyurcsány-csomagot** az 1990-es évek közepén megelőzte a **Bokros-csomag**, és 1950-53-ban a **Rákosi-csomag**. A Bokros Lajos akkori pénzügyminiszterről elnevezett és kemény megszorító intézkedéseket tartalmazó csomag a Nemzetközi Valutaalap igényeit teljesítette a pártállami vezető rétegre jellemző szervilizmussal. A nemzetközi pénzvillág olyan fontos intézménye, mint az **OECD** (Organization of Economic Cooperation and Development - Gazdasági Együttműködés és Fejlesztés Szervezete) már figyelmeztette Magyarországot: nem szolgálja érdekeit, ha a nemzeti jövedelmet túlzottan a tőkének engedi át és elveszi a munkától.

Varga István már hivatkozott cikkében, amely a Magyar Nemzet 2006. június 17-i számában jelent meg, utal a Magyar Nemzeti Banknak arra az adatára, amely szerint 1995-től kezdődően 11 év alatt **17,7** milliárd euró beáramlásból **54,6** milliárd euró tőkejövedelem képződött. Ebből csak **13,6** milliárd maradt Magyarországon. A Gyurcsány-csomagban foglalt restriktív intézkedések helyett tehát olyan változtatásokra lenne szükség, amelyekben Magyarország valóban követi az **Európai Unió** szabályait, azaz párosítja a tisztességes gazdasági versenyt és a társadalmi szolidaritást a gazdasági hatékonysággal, az igazságos elosztással. A külföldi tőkét rá kell szorítani a magyar társadalom iránti nagyobb felelősségvállalásra, hogy nemcsak jogai, de kötelességei is vannak.

Varga István javaslatai a valódi egyensúly megteremtésére

A **MAOSZ** alelnöke elsőként azt ajánlja, hogy **a pénzügyi befektetés jövedelme után mindenki adózzon, ne csak a magánszemélyek, hanem a pénzügyi vállalatok, és intézmények** is. Tehát a kamat, az árfolyam-nyereség, a hozam és az osztalék egyetemesen 20%-kal adózzon, függetlenül attól, hogy a tulajdonos természetes vagy jogi személy, belföldi vagy külföldi illetőségű, egyénileg vagy pedig befektetési alapon keresztül szerzi a jövedelmét. Nem nagyon ismeri a magyar lakosság azt, hogy a Gyurcsány-csomag a kamatadót és a tőzsdei árfolyam-nyereségadót csak a magánszemélyekre, továbbá a rövidtávú megtakarításokra terhelné. A nagy volumenű állampapírok, a jogi személyek, a pénzügyi társaságok, a befektetési alapok továbbra is adómentesek maradnának. Ez az adóintézkedés így csak látszólagos a bevétel szempontjából. Valójában a nemzetközi pénzoligarchiának kedvez, mert arra szorítja a magánszemélyeket, hogy a befektetési alapokba vigyék megtakarításaikat. A Gyurcsány-csomag tehát a **pénzügyi közvetítőket** részesíti előnyben.

Varga István nyomatékosan hangsúlyozza, hogy meg kell szüntetni a nagy társaságok adómentességét. Ha ez megtörténne, az elkerülhetővé tenné a munkajövedelem és a fogyasztás adójának az emelését.

Varga második javaslata szerint meg kell tiltani a költségvetési hiányt meghaladó kötvénykibocsátást. Ezt az Állami Számvevőszék már évek óta szorgalmazza. A pénzügyminiszternek csak arra van felhatalmazása, hogy a költségvetés szükségleteihez képest vegyen fel hitelt kötvénykibocsátással. A gyakorlat viszont az, hogy a nemzetközi pénzpiac szereplőinek igényei szerint adósítja el az országot, mert a magyar államkötvényekre, azok nagy hozamai miatt, mindig nagy a kereslet. Folyamatosan 400-600 milliárd forint áll feleslegesen a költségvetési számlán, amelynek a kamatterheit a költségvetés viseli. A kereskedelmi bankrendszer irányító, de a magyar állam tulajdonát képező Magyar Nemzeti Bank is fizet kamatot a nála lévő államkötvényekért, de ez a jegybank vesztesége. Az MNB törvény szerint viszont az állam köteles megtéríteni az MNB veszteségét. Varga javaslata tehát az, hogy törvénnyel kellene megtiltani az állam indokolatlan eladósítását, és nyilvánosságra kellene rendszeresen hozni a költségvetés mindenkor egyenlegét. Ezzel az egy intézkedéssel évente mintegy 30 milliárd forintot lehetne megtakarítani.

Varga István harmadik javaslata szerint meg kell szüntetni a magánnyugdíj-pénztárak állami támogatását, és felül kell vizsgálni a működésüket. Ma már törvény kötelezi a munkavállalókat a befizetésre és az állam garanciát ad a megtakarításokra, ugyanakkor a több millió befizető reálértékben veszteséget könyvelhet el. De nem úgy a nyugdíj-alapok, amelyek kezelői kiugró költséggel dolgoznak. Ma a magyar munkajövedelmek jelentős része - ezermilliárd forintos nagyságrendben - a nemzetközi és hazai pénzpiacra áramlik. Ez nemcsak a költségvetés egyensúlyát veszélyezteti, de a jövőbeni nyugdíjasok nyugdíját is.

Varga István negyedik javaslata szerint nagymértékű spekulációt eredményezhet az eltitkolt jövedelmek bírságmentes, ötévi részletben fizetett adóval történő legalizálása, valamint a **külföldről visszahozott vagyon 10%-os** adója. Reális a veszély, hogy ily módon a korrupciós ügyekből és más bűncselekményből származó vagyon is kifehéreíthető. Az előretekinthetően bevallható vagyon pedig részletekben adózva elősegítené a pénzmosást. Ezzel a módszerrel a más országban kivetett 30-40%-os adó is megkerülhetővé válhat, ha az itteni leányvállalat úgymond hazahozza és csak 10%-kal adózik.

Magyarországon **768 olyan off-shore,** (mai elnevezésükön **"különleges célú vállalat"**) működik, amelyek csak formálisan léteznek, s csak könyvelési műveleteket folytatnak, amelyek átlagosan csak 3%-os nyereségadót fizetnek. Ezek a különleges célú vállalatok ma már az EU által elrendelt hivatalos országstatisztika részét képezik, és szerepelnek Magyarország külkereskedelmi mérlegében. E különleges célú vállalatok is hozzájárulnak ahhoz, hogy a **származékos pénzügyi termékek piacán naponta ezermilliárd nagyságrendű** tételek mozognak ki-be az országból. Ezek a pénzmozgások azok, amelyek valójában elrontották Magyarország külkereskedelmi mérlegét, nem pedig az, amit Kornai János állít, hogy túl magasak a bérek és a megnőtt kereslethez igazodó fogyasztás.

Varga István ötödik javaslata nagyon egyszerű és logikus. A Magyar Államkincstár jelenleg csak számfejtí az önkormányzati, az állami tisztviselői, és intézményi járandóságokat, valamint a beruházásokat és az európai uniós pénzlehívásokat. Ha **nemcsak számfejtené** a nála vezetett ügyfélszámlákat, hanem ezeken a számlákon **kezelné** is a költségvetési pénzeket, vagyis ő eszközölné a különböző átutalásokat, kifizetéseket, akkor ezzel több tízmilliárd forint **pénzforgalmi költség** maradna meg köztulajdonban. Ha az államkincstár maga végezné a pénzkezelést és pénzáttutalást, ez lerövidítené a pénz útját és idejét, a számlaegyenlegeken lévő pénzüsszegek növelnék a költségvetés likviditását és csökkentenék a hiteligényét. A számlákon lévő megtakarítások pedig - alszámlákon lekötve - automatikusan finanszíroznák az államháztartást. Fejlett nyugati országokban ez a gyakorlat. Ha a kormány nem hajlandó egy ilyen egyszerű

intézkedéssel több tízmilliárd forint megtakarítására, akkor nincs erkölcsi alapja arra, hogy a lakosságot újabb adókkal és megszorításokkal sarcolja.

Varga István **hatodik** javaslata abból indul ki, hogy a pénztelenség nem természeti csapás és az állami intézmények, valamint az önkormányzatok rossz anyagi helyzete helytelen emberi döntések következménye. Az Európai Unió, valamint a magyar Országgyűlés megteremtette a jogszabályi hátterét annak, hogy **a fojtogató pénzhiányt elektronikus pénzzel (e-pénzzel) enyhíteni lehessen**. A jogszabályok kötelezővé teszik, hogy az e-pénz kibocsátása likvid pénzzel fedezve legyen. Az Európai Unió irányelvei azonban belföldi és regionális használat esetén felmentést adnak ez alól. A magyar kormány - a jelenlegi is - ha akarná, e-pénzt hozhatna forgalomba. Ezt a pénzt elektronikus hordozókon: kártya, mobiltelefon lehetne rögzíteni és ennek a pénznek a használata olcsóbbá, és gyorsabbá tenné a közigazgatás, valamint az önkormányzatok működését.

A MAOSZ alelnökének hetedik ajánlása kitér arra, hogy az **e-pénz regionális fizetőeszközként is használható**. Elterjedése megváltoztatná a magyar gazdaságot, mert ott is biztosítaná a kellő mennyiségű pénzt, ahol nem remélhető a nemzetközi tőke munkahelyteremtése. A Magyar Fejlesztési Bank fedezet mellett e-pénzt, és hozzá tartozó elektronikus elszámolást vezethetne be. Ezt az elszámoló eszközt az önkormányzatok egy adott kistérségen belül használhatnák a helyi termelés, fogyasztás és szolgáltatás összekapcsolására. Szervezeti keretként szolgálhat természetes és jogi személyek társulása, például egy kistérségi szövetkezet. A magyar kormány a korszerű digitális elszámolás ösztönzésével segíthetné a fejlődést ott, ahol azt a magántőke valamilyen okból elhanyagolja. A magyar lakosság nincs arról tájékoztatva, hogy az elmúlt évet, tehát 2005-öt, az ENSZ a mikrofinanszírozás évének nyilvánította. Ekkor zárt le egy tízéves fejlesztést, amely a globális tőke mellett, a komplementer fizetőeszközök bevezetését szorgalmazta a lokális jellegű gazdasági tevékenység számára.

Varga István nyolcadikként kitér az **energia-áremelésekre és a bányajáradékok** kérdésére. Abból indul ki, hogy a gáz világpiaci árára hivatkozva alaptalan az áremelés. Számításai szerint a Gyurcsány-kormány "Új Egyensúly" programjában közölt támogatási adatok eltűntek. A 2006. évi költségvetésben 50 milliárd forint az előírt támogatás. Magyarország évente mintegy egymillió tonna kőolajat és 3 milliárd köbméter földgázt termel, mai áron számítva 234 milliárd forint értékben. Az államhoz befolyó bányajáradék azonban csak 12%. Ez semmivel sem indokolható extraprofithoz juttatja a kitermelőt. A hivatkozott cég múlt évi nyeresége több mint 300 milliárd forint, amely 2006. első negyedében már 155 milliárd forintra nőtt. Varga István szerint a magyar kormány nem terhelheti meg a lakosságot a világpiaci árra hivatkozva, míg a nemzet tulajdonát illető bányakincseket semmivel sem indokolható töredékáron értékesíti.

Az se érthető, hogy az orosz eredetű földgáz miért nyugat-európai cégeken keresztül érkezik, méghozzá 45-56%-kal magasabb áron. Emiatt Magyarországon tíz milliárdokkal többet kell fizetni, mint ahogyan az indokolt lenne. Megemlíti még Varga, hogy igen nagy az árkülönbözet a "párna gáz" ára és értéke között. Számításai szerint 170 milliárd forint értékű gázért csak 63 milliárd forintot kapott az állam. De más bányajáradékoknál is olyan alacsony a mérték, hogy az állam mintegy 60 milliárd forintról mond le indokolatlanul.

Varga István kilencedikként a **villamos-energia áremelés** helyett ajánl jobb megoldást. A villamosenergia-termelő szektor eladásakor az állam 8%-os eszközarányos nyereséget garantált a társaságoknak. Ezt időközben 10%-ra emelték. Az eltelt 14 év alatt a garantált nyereségből már megtérült a teljes befektetés, mégis tovább folyik a lakosság sarcolása. A garantált profiton felül törvény kötelezi a fogyasztót nagy összegű hálózatfejlesztési hozzájárulás fizetésére. Ez nyilvánosan a magántársaságok tőkéjét gyarapítja.

A Paksi Atomerőművel kapcsolatban Varga elfogadhatatlannak tartja, hogy ennek áramát az állam olcsón eladja, majd pedig drágán visszavásárolja kevert árformában. Ezzel a magyar állam valójában a külföldi tulajdonú erőműveket és területi szolgáltatókat támogatja. A lakosság sajnos

nincs tisztában azzal, hogy Paks egyedül elláthatná az államot és a lakossági fogyasztást a jelenlegi áramdíj-szint egyharmadán. A közügyek felelős intézőinek a felelőssége a lakosság hiteles tájékoztatása és a tényleges versenyhelyzet visszaállítása. Ha működne valódi árampiac, akkor a közhatalom, mint a köztulajdon kezelője, árelőnyét a lakosság és az önkormányzatok javára érvényesítené. A villanyáram árának emelése semmi egyéb, mint az, hogy az a kormány, amelynek a közérdeket kellene szolgálnia, az energiaszektor magántulajdonosainak ad elsőbbséget és őket támogatja. A hazai gazdasági érdekek helyreállításához nem lenne másra szükség, minthogy egyszer a vagyontalan lakosság oldalára állva nemet mondjon a kormány az energiaszektor új tulajdonosai önző követeléseinek.

Mit mond Kornai az energia áráról?

Az energiaár-problémát a következőképpen ismerteti **Kornai János** már hivatkozott írásában, amely 2006. június 28-i Népszabadságban jelent meg: "Az energiaárak emelkedésének mesterséges visszafogása nemcsak közgazdaságilag volt kártékony, de nem is volt igazságos. Az a jómódú háztartás, amelyben nagy lakást fűtenek, sok szobában ég a villany, sokféle villamos-készülék szolgálja a kényelmet és szórakozást, sokkal nagyobb összegű támogatást kap, mint a szűk lakásban élő, kevés villamoskészüléket működtető, szegény család. Az államháztartás csatornáinak közvetítésével az a szegény, aki kevés energiát használ, sok ezer adóforinttal támogatja a gazdagot. A programnak minden olyan rendszabálya, amely valamely termék vagy szolgáltatás pénzügyi támogatását csökkenti, igazságosabbá teszi a terhek elosztását. Lehetőleg minden költséget az fizessen, aki a szóban forgó terméket vagy szolgáltatást fogyasztja. A rászorultakat nem árak mesterséges csökkentésével kell segíteni, hanem célzott támogatásokkal. Ennek legjobb eszköze a pénzjuttatás, mert az tiszteletben tartja fogyasztói szuverenitásunkat, legfeljebb kisegítő eszközként lenne szabad igénybe venni a célzott árkompenzáció eszközeit.

Kornai János tehát teljesen mellőzi a probléma lényegét, és valami másról kezd beszélni. Az a magyar átlagfogyasztó, akinek 2006. augusztus 1-től 14,5%-al megemelték a villamosenergia nettó árát és azok az ipari fogyasztók, akiknek 12,6%-kal kell többet fizetniük a villamos energiáért, arra a kérdésükre nem kapnak választ, hogy miért kell a lényeges olcsóbb magyar áramot olyan felárral megterhelve továbbadni, ami kizárólag az energiaszolgáltatók tulajdonosait juttatja meg nem érdemelt extraprofitához? Erre a kérdésre miért nem válaszol Kornai János? Az áremelkedések kiterjednek a távhőre is, amely 18%-al fog többre kerülni és a földgázra is, amelynek az ára átlagosan 27%-al emelkedik.

Mándoki Andor energetikai szakértő megállapította, hogy a rendszerváltás előtt a Magyar Villamos Művek Tröszt, amely az ország egyik legnagyobb vállalata volt és 42 000 embernek adott munkát, akkori áron számítva 1,21 fillérért szolgáltatott egy kilowatt áramot. Ezzel azt bizonyította, hogy ha hozzáértéssel és jól vezetik, akkor köztulajdonban lévő vállalat is lehet eredményes. 1992-től már új szervezeti formában: Magyar Villamos Művek Rt.-ként működött a villanyipar. Vagyona 564 milliárd forint, ami akkori dollárértéken számolva 6,71 milliárd dollárnak felelt meg. A liberálisok kezdettől fogva magánkézbe akarták adni. Végül is 1995-ben és 1996-ban eladták a Villamos Művek vagyonának 68%-át kitevő hét erőmű és hat áramszolgáltató vagyonrész alig több mint felét, vagyis az egész Villamos Művek vagyona **35%-át 1,5 milliárd dollárért**, vagyis a tényleges értékének mindössze **22%-át** képviselő vételárért. A Magyar Villamos Művek Rt. földterületekkel megnövelt értéke azonban 10 milliárd dollár. Ha tehát a földterület értékét is figyelembe vesszük, akkor az eladott **35%-ért** kapott másfél milliárd dollár csak **15%-os** árbevételt eredményezett. Ha pedig azt is számításba vesszük, hogy ezzel az MVM Rt. vagyonának 68%-a felett a külföldiek többségi tulajdont szereztek, akkor a bevételi eredmény még kevesebbnek tekinthető. Ekkora játékpénzért engedték át a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia szolgálatába szegődött egykori pártállami technokraták villanyiparunk kétharmadát külföldieknek.

Mivel itt a magyar társadalom közös tulajdonáról volt szó, ezért ez a pénzoligarchiával üzletelő komprádor érdekcsoport a felelős azért, hogy most állandóan emelkednek a

villanyáram költségei. De mivel Magyarországon nem ismeretes a felelősségrevonás, hiszen ez egy "következmények nélküli ország", tehát itt se számíthatunk a közérdek sérelmének orvoslására. Amikor Magyar Villamosművek Tröszt még köztulajdonú vállalként működött, a villanyár mindvégig alacsony volt. Most viszont nemcsak lényegesen drágább a villany ára, hanem folyamatosan az infláció mértéke felett emelkedik. Az MVM-ből kiszakított és magánosított cégek pedig aránytalanul nagy nyereséget húznak évről évre: tőkearányos eredményük 16 és 29% között, adózott eredményük pedig 4,5 és 16 milliárd forint között mozog. A legalacsonyabb önköltséggel dolgozó Paksi Atomerőmű Rt. 2003 és 2004 év vonatkozásában 6,6 és 4,6 milliárdos veszteséggel zárt. **1986-ban** a lakosság, mint már írtuk 1 forint 21 fillért fizetett 1 kilowatt óra áramért, 2005-re már ez 28 forintra növekedett. Ez huszonháromszoros növekedés, miközben a hivatalos árindex csak **tizenötszörösre** növekedett.

A magyarok **37%-al** többet fizetnek a villanyáramért, mint a csehek, és **29%-al** többet, mint a lengyelek. A **fogyasztói** villamosenergia ára lényegesen nagyobb mértékben növekszik, mint a **termelői** ár (az erőművek és MVM közötti ár), illetőleg a **nagykereskedelmi** ár (az MVM és az áramszolgáltatók közötti ár) lényegesen nagyobb, mint az **ipari**. 1986-hoz viszonyítva most 55%-kal kerül többre a villanyáram, ami évente mintegy 110 milliárd forintot tesz ki. A háztartásoknak ez a többletkiadása azonban új tulajdonosokat gazdagítja. Ehhez az állam még 25%-os forgalmi adót számol, ami 27,5 milliárd forintnak felel meg. Ebből az indokolatlan profitból lehetne mit engedni. A közérdeket súlyosan sértő privatizálás következménye az is, hogy az új tulajdonosok 20 ezerrel csökkentették a munkahelyek számát, és ezzel fokozták a munkanélküliséget Magyarországon. Most is csak azt a kérdést tesszük fel, hogy Kornai János, aki nyilván ismeri a tényeket, ezekkel miért nem foglalkozik a Népszabadságban megjelent írásaiban?

Visszatérve **Varga Istvánhoz**, **tizedikként** ráirányítja a figyelmet arra, hogy a kormány nem szedi be azt az **úthasználati díjat** Magyarországon, amit a magyar fuvarozók tőlünk Nyugatra megfizetnek. A közlekedéssel kapcsolatos, és nemzetközileg elfogadott úthasználati díjak, és közlekedési járadékok beszedése csaknem teljesen mentesíthetné a költségvetést a lakosság közlekedési támogatásának a terheitől. Az is pazarláshoz vezet, hogy nem megfelelő az utak karbantartása. A Világbank kimutatta, hogy ha az úthibákat időben nem javítjuk ki, akkor az elmaradt javítás révén megtakarított pénz mintegy hétszeresét kell megfizetni a járművekben így előállott károk kijavítására.

Az Európai Unió szabályai szerint annak a 200 000 autóbusznak, amely évente Magyarországra jön, a fuvarozási szolgáltatás utáni ÁFÁ-t Magyarországon kellene fizetnie. A magyar fuvarozók ezt az összeget ki is fizetik például az osztrák utakon. A magyar állam ezt nem szedi be és így évente **6 milliárd forinttal támogatja** a nálunk gazdagabb utaztatókat. Varga István hivatkozik azokra a forgalmi statisztikákra, amelyekből kimutatható, hogy a magyar államháztartás 1995-től mintegy 1000 milliárd forintot meghaladó bevételtől esett el. Ennek semmi egyéb oka nem volt, minthogy gondatlanságból nem szedte be a neki járó jövedelmeket. Most is évi 140-150 milliárd forintról mond le alaptalanul. Az egész tetézi az, hogy Magyarországon az útépítés, miközben az útminőség nagyon is kifogásolható, mintegy háromszorosa kerül annak, amiért szomszédaink építik autópályáikat.

A MAOSZ alelnöke **tizenegyedikként a külkereskedelmi cserearány romlását és a költségvetési hiány** kapcsolatát veszi szemügyre. A költségvetési hiányt nagymértékben növeli a munkavesztéssel, az adó- és járulékkieséssel elmaradó bevétel. Magyarországon 2001 óta évi 1200 milliárdos veszteséget kell elviselnünk ebben a vonatkozásban. Ez a külföldi tőke túlzott nagyságának az egyik hatása. A másik ok az, hogy Távol-Keletről, elsősorban Kínából, az európai árak huszádáért, erősen eltérített áron érkeznek termékek. Ez az olcsó áru tönkretette a hazai termelést. Ha a magyar illetékes hatóságok - APEH, ÁNTSZ, Fogyasztóvédelem - szigorítaná ellenőrzését, akkor már 2006-ban **30 milliárd** és 2007-től kezdve pedig **évi 100 milliárd** forint államháztartási egyenlegjavulást lehetne ezen a területen elérni.

Tizenkettedik ajánlásban Varga István a magyar vállalkozások **közbeszerzési pályázatokról való kizorításával és alvállalkozókká történő leminősítésével** foglalkozik. Varga tarthatatlannak nevezi, hogy külföldi központi bankok saját országuk vállalkozásait segítsék magyarországi pályázatnyeréshez, még hozzá úgy, hogy a magyar pályázók finanszírozási igényeit visszautasítják. Kanada például nem enged 14%-nál több külföldi banktulajdont, nálunk pedig a bankok 90%-a van külföldi tulajdonban. Az évi 1700 milliárd forint nagyságrendű közbeszerzési pályázatból többszáz milliárd forint áramlik olyan fővállalkozói és közvetítői kezekbe, amely mind technológiai, mind pénzügyi és gazdasági szempontból szükségtelen. Ez az eljárás lényegében kizárja az egyenlő esélyeket a magyar vállalkozói szférából, és nem a piacgazdaságot erősíti, hanem annak függő helyzetét fokozza. A kis- és közepes magyar vállalatok, a valódi hazai cégek, nem tudják érvényesíteni érdekeiket, noha ez a gazdasági réteg az, amely az adóterhek túlnyomó részét viseli. A kormánynak hízog és olcsó közhelyek helyett az adófizetésben túlterhelt magyar vállalkozókat kellene olyan feltételekhez segítenie, ahogyan azt más országok kormányai is megteszik saját vállalkozóikkal.

Fontossága miatt Varga István az **utolsó**, de nagyon hangsúlyos helyen foglalkozik a magyar **bérszínvonal** kérdésével. Magyarország jelenleg a világ 70 városának különböző foglalkozásait összehasonlítva a legszegényebb afrikai és ázsiai városok szintjén van. A Union Bank of Switzerland (az **UBS**) felmérése szerint Budapesten a megélhetési költség a zürichinek a 67%-a. Ez akkor válik döbbenetes számmá, ha hozzátesszük, hogy az átlagbér csak a zürichi 6-7%-a. Paritásos alapon számolva tízszeres a különbség. A jelenlegi magyar minimálbér, amiről úgynevezett szakértők nem szégyellik azt állítani, hogy nagyon megugrott és túlfogyasztást eredményezett, és állítólag emiatt bomlott meg a külkereskedelmi egyensúly, amiért is hatalmas méretű megszorításokra van szükség, hogy a Gyurcsány-kormány úgynevezett Új Egyensúlyát helyre lehessen állítani; nos ez a túl magas magyar minimálbér 2,4 svájci frank / óra. A világ 70 városának átlaga 9,5 svájci frank / óra. Zürichben az átlagbér 32 svájci frank.

Varga István nem titkolja, hogy a nemzetközi tőke kívánsága miatt ilyen alacsony a magyar bérszínvonal. Ha továbbra is ilyen alacsonyan tartják, akkor semmilyen restrikciónal, a lakosság újabb megsarcolásával sem lehet egyensúlyt teremteni. Aki azt mondja, hogy a külföldi tőke olyan pénzügyi és gazdasági túlhatalommal rendelkezik, hogy ellene semmit sem lehet tenni, annak érdemes elgondolkodni azon, amit **Szingapúr vezetése** tett. A szingapúri kormányzat a külföldi tőke jelenléte feltételül szabta a foglalkoztatottak bérének évi 5%-os infláció feletti emelését.

Mi a Gyurcsány-csomag célja?

Készítőinek állítása szerint az "Új Egyensúly" megteremtése. De mi között kell valójában egyensúlyt teremteni, és miért? A megjelölt tényezők egyensúlya pedig mitől borult fel, és miért pont olyan megszorításokkal kell helyreállítani, amilyenekkel megterhelték a magyar lakosságot? Ha közelebbről szemügyre vesszük, hogy melyek ezek a konkrét intézkedések, akkor fokozatosan kibontakozik, hogy egyes intézkedések hatása egyszerre javítja és rontja is az egyensúlyt. A várt eredmény e különböző hatások összetevődéséből, illetve különbségéből adódik.

Azok, akik magyaráztatják az egyensúly megbomlását és helyreállításának szükségességét, vagy egyáltalán meg sem említik a pénzpiac létezését, vagy csak felületesen szólnak róla, nem pedig olyan meghatározó tényezőként, mint amely bármikor, bármilyen egyensúlyt tetszése szerint létrehozhat és fel is boríthat. Ez a pénzpiac számos intézményt működtet, és ennek fontos részét képezik azok a **befektető alapok, kereskedelmi bankok, tőzsdék, minősítő intézetek**, amelyeknek a londoni, New York-i, frankfurti, bécsi vagy budapesti irodaiban jól képzett szakemberek főállásban kereskednek az államok által kibocsátott kötvényekkel, hitellevelekkel, devizákkal. Számokat cserélnek más számokra, adatokat adatokra azért, hogy minél nagyobbak legyenek az úgynevezett **befektetési alapokba összegyűlő megtakarítások**. A befektetési alapokba koncentrálódó pénztőke az adatok és a számok mozgatásától növekszik. A pénzvilág mindenkori álláspontját a piac véleményének is szokták nevezni. Ez ugyan nem piac, hanem spekuláció, de a

piac szó jól hangzik. Jobban hangzik, mintha azt mondanánk, hogy a hivatásos spekulánsok és befektetők döntenek el, hogy egy ország egyensúlyban van-e vagy se?

E döntéshozók számára az adott ország pénzügyi egyensúlyát **fizetőképességének növekedése**, egyensúlyának megbomlását pedig **fizetőképességének a csökkenése** jelenti. Természetesen ők abban érdekeltek, hogy a pénzügyi egyensúly javuljon, azaz a fizetőképesség növekedjék. **A Gyurcsány-csomag által létrehozandó egyensúly is azért fontos számukra, mert ez által Magyarország fizetőképessége növekszik**, és ez további nagy nyereséget biztosíthat a számukra. Jól ismerik azokat a technikákat, hogy a kormányzat által a lakosságtól adóval kisajtott többletet hogyan vegyék el az államtól eladósítással, és tegyék rá adósságszolgálat formájában megbízóik számláira. Nem érdekeltek abban, hogy ha a társadalom munkája során a termelésbe befektethető pénz keletkezett, az hosszútávú fejlesztésekre vagy szociális szolgáltatásokra fordítódjék.

A pénzügyi alapok kezelői az államnak nyújtott kölcsönök feltételeit úgy tudják egyoldalúan alakítani, hogy ezzel **a kamatláb mértékét is meg tudják határozni**. A kamatláb mértéke pedig már döntően kihat az eladósodott költségvetés egyik legnagyobb kiadási tételére, a **kamatfizetésre**, s ezzel meghatározza annak egyensúlyát is. A Gyurcsány-csomag propagandistái olcsóbb államot próbálnak eladni. A hiszékeny adófizető polgár, azt reméli, hogy ezzel majd javulni fog a helyzete, mert pénzt hatékonyabban hasznosítják, s a jövőben olcsóbban, jobb szolgáltatáshoz jut. Valójában pont az ellenkezője történik, mert a **pénzügyi alapok kezelői éppen drágítják az állam működését** azért, hogy saját hozamukat növelni tudják. A befektetési alapok, több-kevesebb értékpapírral, változtatható kamatokkal, de annyit emelnek ki az állam által kezelt közös pénzből, amennyit az elvisel, és nem omlik össze.

Az adott állam **adófizető és jövedelemtermelő képessége**, amely **adósságszolgálati terheinek a mértékétől függ**, nagy pontossággal kiszámítható. A társadalom állam által kezelt közös pénzéből való újabb elvonás hatásai számítógépekkel szimulálhatók, felmérhetőek. Amelyik állam **nem tudja növelni a fizetőképességét, az a hitelminősítők és alapkezelők szempontjából 'bajban' van**. Vagyis amikor ők kölcsönt adnak neki, akkor azért nagyobb kamatokat és adósságszolgálatot követelnek. A legjobb hozamot "a bajban lévő államtól" lehet lefejni. Ehhez olyan kommunikációs légkört kell létrehozni, amelyben az adott állam le van minősítve, az összeomlás előtt áll, s "óriási kockázat" hitelezni neki. Mindez kommunikációs technika kérdése.

A Gyurcsány-csomag egyik trükkje, hogy **nem mondja meg, mi okozta az egyensúly felborulását**. Az egyensúly megbomlását **nem az adóelvonás alacsony mértéke, a fogyasztás túlzott volta, és munkabérek versenyképességhez viszonyított túlzott növekedése** okozta. Az egyensúlytalanság kialakulását elsősorban **a költségvetési hiány hitelekkel történő finanszírozása, vagyis a hitelek adósságszolgálati és kamatterhei okozták**. Hiába jut az állam az adóemelések révén több bevételhez, s a közfeladatok leépítésével hiába lesznek kisebbek a kiadásai, ha az így létrejövő különbséget, a megmaradt pénzt, elviszi a drágább kölcsön nagyobb kamatterhe.

Varga István ezzel kapcsolatban megállapítja a Magyar Nemzet 2006. július 17-i számában, hogy a tényleges ok-okozati összefüggés a költségvetés esetében más, mint amiről a Gyurcsány-csomag propagandistái beszélnek. Ha sikerül **világvége hangulatot** kelteni, akkor **a befektető jól jár**. Kockázatának a növekedésére hivatkozva emelheti az államnak nyújtott kölcsönök kamatát. Ha emelkedik a kamat, akkor az állam csak akkor tudja teljesíteni adósságszolgálati terheit, ha nagyobb bevételhez jut. Több bevételt pedig az adóemelés hoz, illetve a szociális kiadások csökkentése, az állam kivonulása a közfeladatok intézéséből.

Az a tömegtájékoztató, amelynek a munkatársai egzisztenciális függőségük okán abban érdekeltek, hogy a közvetlenül tulajdonló pénzüligarchiát, illetve a pénzüligarchia igényeit szervilisen teljesítő kormányzó réteget szolgálják ki, arról tájékoztatja az átlag magyart, hogy "nagy baj van, vészesen eladósodtunk", ezért több adót kell fizetnünk, mert csak így lehet a felborult egyensúlyt helyreállítani. Ha majd jobbak lesznek a gazdasági mutatók, jobbak lesznek a költségvetési hiány és

a külkereskedelmi hiány számai, akkor majd olcsóbb lesz a hitelfelvétel és annak finanszírozása. A gazdaságpolitika **hitelessége** tehát nem az egyensúlyt jelenti, hanem azt, hogy elfogadjuk a pénzpiac javára történő **jövedelem-átcsoportosítást**. Az állam megszorító intézkedése önmagában nem oldja meg a költségvetés egyensúlya megteremtésének problémáját. Ehhez a pénzpiacnak le kellene mondania kikényszeríthető előnyeiről és túlzott befolyásáról. Ezt azonban azért nem teszi meg, mert minden adu a kezében van és minden csak tőle függ. Ha pedig rajta múlik, hogy több lesz-e a profitja vagy sem, akkor a több profitot választja. A pénzpiaci befektetők (a pénzrendszer manipulátorai) elsöprő fölényükkel olyan meghatározó hatást gyakorolnak az egyensúlyra, hogy ahhoz képest a költségvetés intézkedései eltörpülnek.

A **befektetési alapkezelőket** - helyzetüknél fogva - szükségszerűen más érdekli. Nekik nem az az érdekük, hogy a költségvetés és a külkereskedelmi mérleg egyensúlya tényleg helyreálljon. Nekik a **romló költségvetési és külkereskedelmi egyensúly hozza a több pénzt**, ezért nekik ezek a számok a szebbek. Ugyanis, ha romlik a mutató, akkor emelhető a kamat, és megnő az államkötvények kamathozama. A nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia, a pénzvilág, a nemzetközi pénzügyi közösség, már hosszabb ideje a legnagyobb hasznot hozó üzletágnak tekinti, **ha meg tudja szerezni egy ország adózó képessége feletti ellenőrzést**. Ennek több módja van, közülük kiemelkedően fontos, hogy az adott országot, ha lehet közvetlenül a pénzoligarchiához tartozó vagy attól függő üzletember vezesse politikusként.

Magyarországon a költségvetés adóssága 2006 júniusában elérte a **14432 milliárdot**. Ennek az adósságnak a kamatszámolója meghaladja az évi **900 milliárd** forintot. Ha a Gyurcsány-csomag végrehajtása során elküldenek tízezer közalkalmazottat, akkor a kormány legfeljebb 35 milliárd forintot tud megtakarítani. Csakhogy a tízezer új munkanélküli megrendíti további 60-80 ezer ember egzisztenciáját. E megrendülés nyomán, amely munkahely elvesztést is jelenthet, kiesik 20 milliárd forint adóbevétel. Az állam tehát alig jut megtakarított pénzhez. Eközben a pénzügyi alapkezelő néhány gombnyomással el tudja tüntetni ezt a 35 milliárd forintot a hozamokban, miközben marad, sőt növekszik a hiány. Erre mi a rutinszerű reakció: az hogy az **Államadósság Kezelő Központ** újabb kötvényeket bocsát ki. A pénzügyi alapok látva a sikert, tovább haladnak ezen az úton - több zavar, több ijesztgetés, több kényszer, nagyobb rémület, újabb eladósodás, több siker, nagyobb profit a pénzoligarchia számára és növekvő társadalmi feszültség Magyarországon.

A pénzmozgások és határaik szimulációs modellekkel kiszámíthatóak. Minél fegyelmezettebb és engedelmesebb egy társadalom, **annál nagyobb eladósítással ér el a túrési határig**. Amíg mi az egyensúly reményében egyre több reálbérről mondunk le, egyre több adót és járulékot fizetünk, egyre kevesebbet költünk, addig ennek ellentételezéseképpen az állam egyáltalán nem jut több jövedelemhez, és nem javulnak az egyensúlyi mutatószámok. A hiánymutatók kibillenése beindítja azt a folyamatot, amelynek következtében az úgynevezett rezidenseknek, a "benszülötteknek", egyre több jövedelme áramlik a pénzpiacra.

(Magyarországi **rezidensnek** lehet tekinteni azokat a természetes személyeket, akik egy évnél hosszabb ideje Magyarországon tartózkodnak. A jogi személyiséggel bíró, vagy az azzal nem rendelkező, de Magyarországon bejegyzett társas és egyéni vállalkozások, a társadalmi testületek, non-profit intézmények és kormányzati szervek is rezidensek. Magyar rezidensnek minősülnek a Magyarországon bejegyzett vámszabadterületi és bármilyen devizakülföldi jogosítvánnyal rendelkező vállalkozások is.)

A nemzetgazdaság rezidens alanyai - a kis és közepes magyar vállalatok - elszegényednek, és a lakosság túlnyomó része, amely teljesen vagyontalan, nem jut tőkejövedelemhez, s nem tud tőkét felhalmozni. Ezért "a benszülöttek" - legyenek természetes személyek vagy kis és közepes vállalkozók - vagyonaikat pénzzé teszik, de ez a pénz inflálódik. A kényszereladás leszorítja a még meglévő kis vagyonszállítást, ami előnyös az ingatlanalapoknak. A pénzpiaci és ingatlanalapok szorosan együttműködnek, hiszen bizonyos felső szinten ugyanazok a tulajdonosaik. Az állami ingatlan az ingatlanalaphoz, az eladáskor kapott bevétel pedig a pénzpiaci alaphoz áramlik. A

befektetési alapok nyeresége újabb és újabb jövedelem-elvonást jelent a társadalom hátrányára. A jövedelem-elvonás feltételeit pedig mindaddig meg kell teremteni, ameddig csak lehetséges. Amióta már nincs privatizálható köztulajdon, az állam sem tudja az egyre fokozódó jövedelem-elvonást privatizációval ellensúlyozni. A tőkejövedelem nélküli magyarok a csökkenő reálbérből szintén nem tudják ellensúlyozni ezt a jövedelem-elvonást. A növekvő munkanélküliség pedig jelentős rétegek számára lehetetlenné teszi ebből a csapdából való kikerülést.

Az **ingatlan és pénzpiaci alapok kezelői** mindezt tudják, ők azonban rövidtávon akarnak jelentős jövedelemhez jutni, és nem hosszútávon gondolkodnak. Ez a helyzet hasonló ahhoz, ami a három részre szakadt Magyarországon a török által megszállott területeken volt. A szpáhik (a szultán szolgálatában álló lovas katonák) csak átmeneti időre kaptak földbirtokokat, amin szükségszerűen rablógazdálkodást folytattak, mert nem érte meg számukra hosszú távon befektetni. Nem tudhatták, hogy a szultán mikor veszi vissza ezeket a birtokokat, s ezért rövid idő alatt annyi hasznot préseltek ki, amennyi csak lehetséges volt. Ugyanez a helyzet az alapkezelőkkel is. Nem érdekelték az ország hosszútávú fejlesztésében. Itt és most akarják a maximális hasznot kifacsarni.

Magyarország a pénzgazdaság berendezkedésével elveszítette vagyona döntő részét. Integrált hatalmi elitje immáron második évtizede a pénzpiac igényeihez alkalmazkodik maximális szolgálatteljesítéssel. A nemzetközi pénzügyi közösség addig nem fog ezen a helyzeten változtatni, **amíg van Magyarországon elvehető közvagyon és magánvagyon**, illetve **jövedelem**, és amíg az ország - akár úgy is, hogy tudatosan manipulálják az adatait - nagyobb adósság vállalására kényszeríthető. Magyarország a nemzetközi pénzvilág alázatós követésében annyiban különbözik a szomszédos országoktól, hogy a legkisebb ellenállásra sem hajlandó. Ezért vezetőrétege a legmesszebbre vitte a privatizáció, a globalizáció és az eladósítás útján. A pénzoligarchia pedig tovább követelődzik, mert még van néhány stratégiai cég, vannak még ingatlanok - például a belvárosi kormányzati épületek - és természetesen fáj a foga az értékes magyar termőföldre is. Már készültek tervek a parkolási cégek utcavásárlásaira, és mindannak a megvásárlására, ami csak pénzzé tehető.

Magyar ingatlanok külföldi felvásárlása

A BBC-ben komoly szakemberek kerekasztal-beszélgetésben foglalkoztak azzal, hogy Magyarországon nagyon olcsóak az ingatlanok, és tulajdonosaik igen csekély fizetésből, illetve nyugdíjból élnek és ezért könnyen rászoríthatóak lennének arra, hogy ezeket az ingatlanokat eladják. Az is felmerült, hogy **ingatlanadó kivetésével** ez az eladási folyamat felgyorsítható. Az egyik közgazdász fölvetette, hogy tudomása szerint Magyarországon sok nyugdíjasnak van magántulajdonában a lakása, mivel az állam eladta nekik. Ha bevezetik az ingatlanadót, akkor ezek csekély nyugdíjukból képtelenek lesznek azt fizetni. Tömegesen kényszerülnek eladni lakásaikat. Az ingatlanok ára még jobban leesik. Javasolni kell az angol kormánynak, vásárolja fel ezeket potom áron, majd pedig ajánlja fel ingyen az angliai színes bevándorlóknak. Így részben megszabadulhatnak tőlük. A kerekasztal résztvevőiben általános derűtséget keltett az emberbarát közgazdász ötlete.

Rövid idővel ezután megjelent egy híradás a Magyar Nemzet című lapban az ingatlanadóról. Még egy táblázat is készült az adó várható nagyságáról. Ebből kiderült, hogy Budapesten egy szerény, 50 négyzetméteres lakás adója évente akár 360 000 forint is lehet. Vagyis havi 30 000 forint, míg az átlagos nyugellátás jelenleg 60 000 forint. Még a Gyurcsány-csomag ismertetése előtt Bokros Lajos és három liberális közgazdász társa is már tett egy csomagajánlatot. Ebben megjelent az ingatlanadó követelése. A lakás értékének arányában már az 1% is 10-15 000 forintos adóterhelést jelenthet havonta. Ezeket a lakásokat az emberek egyszer már megvásárolták az alacsony bérükből a kommunizmus idején. A rendszerváltás után eladták nekik másodszor is. Leadóztott pénzükből fizették ki, és sokan még ma is fizetik a törlesztőrészeket. Most pedig a mesterségesen felduzzasztott **költségvetési hiánynya**, valamint az ugyancsak mesterségesen és tudatosan előállított **külkereskedelmi hiánynya** hivatkozva el akarják venni ezeket az ingatlanokat a nyugdíjasoktól, a

nyugdíjukhoz képest szégyentelenül magas adóval. Az otthonaiktól ingatlanadóval megfosztott alacsony jövedelmű rétegekhez tartozók közül sokan hajléktalanok lesznek. Ők a globalizáció által szétroncsolt társadalom, a tőke szabad garázdálkodását jelentő liberális pénzüralmi-rend áldozatai. A havi 100 000 forintos nettó átlagkereset sem nyújt védelmet az ingatlanadóval szemben.

Nézzük, hogy most mit ír erről az embertelen ingatlanadóról a liberális közgazdász, **Kornai János**. Abból indul ki, hogy új törvénnyel bevezetik az ingatlanadót és azt az önkormányzatok egyik legfőbb bevételeként minősítik. Ennek érdekében úgy szervezik át az adórendszert, hogy az önkormányzat erősen érdekelté váljék az ingatlanadó behajtásában. Kialakul az új adónem beszedésének apparátusa, és az rutint szerez ebben a tevékenységben. Az állampolgárok az idő múltával megszokják, hogy az ingatlan után adót kell fizetni, hogy ez az élet természetes rendje. Így sikerül új bevételt kialakítani, amelynek a tartós fennmaradására erős biztosítékok épülnek be a társadalom intézményeibe és magatartási normáiba.

Kornai hangsúlyozza, hogy a perdöntő kérdés, például az ingatlanadó ügyében, nem az, hogy bevételi vagy kiadási oldalon történt-e a változás, hanem, hogy mennyire nehezen vagy könnyen fordítható vissza? Vagyis, ha jön egy új kormány, lesz-e lehetősége arra, hogy ezt a szegényeket nyúzó ingatlanadót eltörölje, vagy se? Kornai szerint az a fontos, hogy mennyire épül be a változás a jogrendszerbe, mennyire kényszeríti ki az érvényesítését, és milyen mély gyökereket ver az emberek gondolkodásában? Kornai azért bírálja a Gyurcsány-csomagot, mert sok benne az olyan tétel, amely aránylag könnyen visszafordítható, mind a bevételi, mind a kiadási oldalon. Figyelmezteti az Új Egyensúly program végrehajtóit, hogy amit fenn kell tartani, azt az idő előrehaladásával mind mélyebben és erőteljesebben intézményesíteni kell. Be kell cementezni a jogrendbe és az emberek gondolkodásába is.

Miután szinte kegyetlenül elmondja a pénz- és korporációs oligarchia uzsorás igényeit, jön a szokásos álszentnek tűnő együttérzés, miszerint "a kiigazítás sok embernek okoz majd fájdalmat, anyagi veszteséget és növekvő bizonytalanságot. Nem egyforma szenvedést fog rájuk kimérni a sors." Majd így folytatja: "az örömek és az áldozatok, a hasznok, és a költségek nemzedékek közötti eloszlásáról van szó." Ezért kell tehát Kornai szerint elvégezni ezt a minden igazságossági szempontot nélkülöző terhes kiigazítást.

Kornai a kamatterhekről

Liberális nézeteihez híven Kornai azt fejtegeti, hogy minél inkább eladósodott az ország, és minél inkább fenyeget egy pénzügyi válság veszélye, annál magasabb hozamokkal kell idevonozni és szükség esetén a költségvetési deficit finanszírozására rávenni a pénzügyi befektetőket. Ha növekszik a költségvetésre nehezedő kamatterhe, akkor ettől a deficit is nő és nem lesz vonzó a pénzügyi befektetés Magyarországon. Az egyik kedvezőtlen hatás erősíti a másikat. Ebből Kornai azt a teljesen téves következtetést vonja le, hogy így jön létre az adósságspirál és az az adósságcsapda, amelybe Magyarország került. Ahelyett, hogy az eladósodás igazi okait elemezné, olcsó közhelyekkel fizeti ki azokat, akiket újból megsarcolnak szükségtelenül és igazságtalanul.

Kornai nem foglalkozik azzal az elszámolással, amelyet a költségvetésről a **miniszterelnök 2006. június 19-én** tartott a Parlamentben. Az Országgyűlés jegyzőkönyve szerint arra a kérdésre, hogy miért kell lépéseket tenni az egyensúly érdekében, a miniszterelnök így válaszolt:

"A 2002-es bázist alapul véve az azt követő időszakban összesen 12 ezer milliárd forinttal többet költöttünk. Természetesen négy év alatt. Ebből a 12 ezer milliárd forintból nagyjából 7 ezer milliárd forintnyi bevétele keletkezett az államnak, amit tudott a saját bevételeiből finanszírozni, 5 ezer milliárdot pedig hitelből finanszírozott.

Az elmúlt négy évben egy rendkívül intenzív szociális igazságteremtő, szociális kiigazító és modernizációs programot hajtottunk végre. Erre ezt a bizonyos 12 ezer milliárd forintot költöttük el.

Ennek valamivel több mint a felére, 7 ezer milliárdra, volt kellő bevétele az államnak, 5 ezer milliárdot pedig hitelből finanszíroztunk. A hitelből történő finanszírozás egy része, nagyjából 3 ezer milliárd lépést tartott a közös vagyonunk és jövedelmünk növekedésével, azaz ha nagyjából csak 3 ezer milliárd forintot vettünk volna fel hitelben, akkor Magyarországon úgy növekedett volna az államadósság, mint amilyen ütemben növekedtek a jövedelmeink. De mi nem 3 ezer, hanem 5 ezer milliárdot költöttünk szociális és modernizációs kérdésekre.

Mire költöttük? Különösen az ellenzék teszi fel mindig nagyon szívesen ezt a kérdést: na de hol van a pénz, kérem szépen? Hol van az a 12 ezer milliárd forint? Hát, összesen négy tételben össze tudom önöknek újra és sokadszor foglalni. - hozzáteszem, ma már nem bízom abban, hogy ha akár tizenötödszörre is elmondom, akkor az ellenzék nem fogja tizenhatodszor is megkérdezni, hogy hol van a pénz, mert őszintén szólva ezek általában nem kérdések, csak kérdés formájába bújtatott állítások, tudniillik, hogy nincsen meg a pénz.

A 12 ezer milliárd 71 százaléka, 8700 milliárd jóléti és szociális kiadásokra ment, ennek a legnagyobb része egyébként nyugdíj, oktatási kiadás és egészségügyi kiadás. 71 százalék! 14 százalék, 1700 milliárd forint gazdaság- és infrastruktúra-fejlesztésben van. Összességében 11 százalékban finanszíroztuk az állam különböző közrendvédelmi és egyéb igazságszolgáltatási és egyéb bővülő feladatait, és összesen 4 százalékot képvisel ebben a 12 ezer milliárdban az elmúlt négy évben megnövekedett adósságszolgálati teher. Összességében az adósságszolgálat terhe az összes jövedelmünkhöz képest csökkent."

Vegyük közelebből szemügyre, hogy miről tájékoztatta a Kormány feje az Országgyűlést. Először is azt állítja, hogy az adósság-állomány megnőtt, mert 12 000 milliárd forinttal többet költöttünk a lehetőségeinknél, méghozzá túlnyomóan jóléti célokra. Ez azonban hibás eljárás volt, mert nem lehet megengedni, hogy az ország továbbra is hitelből éljen. Ebből következik, hogy a jelenlegi életszínvonal rovására adót kell emelni, és csökkenteni kell a jóléti kiadásokat.

A miniszterelnök kijelentéseivel elsősorban az a baj, hogy szavai nem tekinthetők a törvényeknek megfelelő elszámolásnak, másrészt az ott közölt adatok bizonyíthatóan valótlanok, ahogyan az a következőkben egyértelműen kiderül. Ami az elszámolást illeti, maga az alkotmány mondja ki, hogy a Kormány az Országgyűlésnek felelős és ezért köteles beszámolni a tevékenységéről. A Kormány pénzügyi-gazdasági tevékenységének a követésére az Országgyűlés elfogadta az államháztartásról szóló törvényt, **az Áht.-t**, mégpedig azért, hogy e törvény értelmében hatékony és ellenőrizhető legyen a közpénzekkel való gazdálkodás, a kívánatos pénzügyi egyensúly megteremtése, valamint az államháztartás adatainak teljessége, részletessége, valóságosága áttekinthető legyen, és érvényesülhessen a nyilvánosság alapelve. Talán ennyi is elég annak a bizonyítására, hogy egy ilyen rövid kis felszólalás nem tekinthető az államháztartás alakulásáról szóló részletes beszámolóknak.

Maga az **Államháztartási törvény** is 60 oldalas, a Kiegészítő számviteli előírások pedig több ezer oldalt tesznek ki. Ezek részletesen előírják az éves költségvetés és a megvalósult pénzügyi folyamatok zárszámadásának a szerkezetét, elkészítésük ütemezését, előterjesztésük módját. Ezek között szerepel az is, hogy miként kell kitérni az adósság keletkezésére, az adósság létrejöttének okaira és a többletráfordítások részleteire. Az Áht. Külön fejezetben foglalkozik a költségvetések, a zárszámadások, a vagyongazdálkodás ellenőrzésével. Mindezt az Országgyűlés pénzügyi-gazdálkodó ellenőrző szerve, az **Állami Számvevőszék (ÁSZ)** végzi. Az ÁSZ évente és alkalmanként is ellenőrzi a Kormány előterjesztéseit, az éves költségvetést és a zárszámadásokat. Az ellenőrzött dokumentumokat az Országgyűlés megvitatja és törvénybe iktatja. Az államadósság alakulása tehát törvénybe iktatandó kötelező ismeret, amelyet fontossága miatt minden állampolgár rendelkezésére kell bocsátani. Valóságtartalmuk így már nem vitatható, csak az Alkotmánybíróság vizsgálhatja felül.

Mivel tehát létezik egy hivatalos, igaznak tekintendő elszámolás az államadósság alakulásáról,

ezekkel az igaz adatokkal kell egybevetni azokat az adatokat, amelyeket Gyurcsány Ferenc előadott a Parlamentben. Az **ÁSZ 2006. május 22-én 67** oldalas jelentést tett közzé "Az államháztartás adóssága kezelésének, alakulásának ellenőrzéséről". A vizsgálati jelentést, amelynek a száma 0604, ill. 0604-L minden képviselő kétoldalas levél kíséretében megkapta. De bármely állampolgár elolvashatja az Interneten. Az ÁSZ vizsgálata az 1999 és 2005 vége közötti hat évre terjed ki. A miniszterelnöki elszámolás viszont 2002-től 2006-ig, négy évet ölel fel. Az ÁSZ jelentés bemutatja az államadósság növekedését kiváltó közvetlen okokat és összetevőket. A miniszterelnök által feltett arra a kérdésre, miért kell az egyensúly érdekében lépéseket tenni, továbbá mire költöttük el a pénzt, az ÁSZ jogilag is érvényes, szakmailag is alátámasztott választ ad. A Kormány ismerte ezt a jelentést, mert 2006. márciusában megkapta a Miniszterelnöki Hivatal, a jegybank alelnöke, a Magyar Államkincstár alelnöke és az Államadósság Kezelő Központ Rt. vezérigazgatója. A Kormány még véleményezte is a jelentést. A véleményeket a Pénzügyminisztérium apparátusa komoly, alapos munkával összefoglalta és szakmai kapcsolatait felhasználva egyeztetette az ÁSZ vezetőivel.

Ezek után nézzük, hogy milyen számokat vett figyelembe az ÁSZ? 2000 eleje és 2005 vége között eltelt hat évben az adósság növekedése **6071,5** milliárd forint. Ez a **13 035,8** és a **6961,3** milliárd forint különbözete. Vagyis hat év alatt **6000** milliárd forint az adósság növekedése és nem 12, és ez a növekedés négy év alatt történt. A miniszterelnöki elszámolás négy évre szűkítve, vagyis 2002-től számítva a növekedés **3310** milliárd forint, és nem **5000** milliárd forint, amint a miniszterelnök állította.

A miniszterelnök a **növekedési adatokat** összemosza a **folyó kiadásokkal**. Ez nem felel meg a jogi előírásoknak és azt a látszatot kelti, hogy az eladósodások számának a felfutásában nagy a társadalom felelőssége. Az államháztartás négy alrendszerből áll: a központi költségvetésből, az elkülönített állami alapokból, a helyi önkormányzatok költségvetéseiből és a társadalombiztosítási alapokból. Az Áht. szerint az adósságot alrendszerekre bontva kell nyilvántartani és bemutatni. Erre még csak kísérlet sem történt. Az eladósodás 97-98%-át a központi költségvetés hordozza. A költségvetés rendszeresen átvállalja a társadalombiztosítási alapok hiányát, az önkormányzatok pedig csak 2% körül vesznek részt az adósság létrehozásában. Az elkülönített alapok pedig pénzt takarítanak meg. Ha a központi költségvetés és a helyi önkormányzatok adósságállományának a változását összevonjuk, akkor mintegy **6000 milliárdos hiányszámot** kapunk.

Az adósság azonban nemcsak a pénz elköltésével vagy megtakarításával változik, hanem például devizaadósság esetén a **forint árfolyamának** a változásaival. A kötvények, államkötvények, mint adóslevelek is többet vagy kevesebbet érnek, attól függően, hogy névértékben vagy piaci áron számítjuk értéküket. Az ár függ a **kamatlábváltozástól, a forintleértékelődéstől**. Hogy ez mekkora összeg lehet, utalunk arra, hogy a Budapest Airport Rt. közelmúltban történt eladásából befolyt összeg adósságcsökkentésre fordított 400 milliárd forintját a nemrég bekövetkezett forintleértékelődés néhány nap alatt elpárologtatta.

Az adósságállományt csökkenti a köztulajdon eladásából befolyó privatizációs bevétel, de növeli, ha az államháztartáson kívüli adósságot átvállal a kormány vagy ilyen hitelekért kezességet vállal. Az **ÁSZ adatai** szerint 2000 és 2005 vége közti 6 évben tehát **4813** milliárd forint volt a **kamatkiadás**, azaz az adósságnövekmény **82,2%-a**. Ez azt jelenti, hogy az államadósság a kamatterheken keresztül meghatározta és beszűkítette a költségvetés mozgásterét. Ha tehát hat évre 4813 milliárd, akkor lehet-e igaz a miniszterelnöki közlés szerint 4 évre 480 milliárd forint, vagyis a 12 000 milliárd 4 %-a. Nyilvánvalóan nem.

A 2002 és 2005 közti négy évben az **adósságnövekedés 5024,7 milliárd** forint volt. De ebből a kamatkiadás **3310** milliárd forintra rúgott. Ezen felül más pénzügyi teher is növelte az adósságot. Így az MNB-veszteség térítése, a begyűrűző árfolyamhatások. Mindebből látható, **nem igaz, hogy 8700 milliárd forint többletkiadás ment szociális és jóléti célokra** és ebből ered az eladósodás. Nem igaz az sem, hogy mindössze 4% volt az adósságszolgálat. A helyes és igaz adatokat az ÁSZ

jelentése tartalmazza. Ebből pedig hitelesen megállapítható, hogy az **adósságtöbblet mintegy háromnegyede az adósságszolgálatból**, elsősorban kamatfizetésből eredt.

Az ÁSZ külön is kitér arra, hogy lehetnek-e a **jóléti kiadások** az eladósodás okozói? Erről ezt írja a jelentés: "A deficithez összességében hozzájáruló kiadások a jövőbeni jóléti és a gazdasági növekedést elősegítő hatásai nehezen azonosíthatóak. A Pénzügyminisztériumban nem készültek el a támogatási programok, a jóléti intézkedések, a szociális ellátórendszerek reformjai, valamint a beruházások jövőbeni hasznosságát, eredményességét, államháztartási bevételekre, kiadásokra gyakorolt hatását mérő tanulmányok és elemzések." Az ÁSZ szakértői azt is megállapították, hogy nem követhető az elköltött pénz hasznosulása az egyes költségvetési fejezetekre vonatkozóan, mert hiányzik az értékelés és számonkérés.

A kerekítve **13 ezer milliárd forrásbevonás célja** tehát a **kifutó hitelek megújítása** volt, mintegy **8 ezer milliárdos nagyságrendben**, és így marad **5000 milliárd forint hitel** többletként. Ez a számsor vezethette félre a miniszterelnököt. De ennek a számsornak semmi köze a pénzfelhasználás mértékéhez és céljához. Hiszen például a kincstárjegyek megújítása **20 000** milliárdos nagyságrendet is elérheti. A miniszterelnök tehát a parlamenti tájékoztatójában mind a szakszerűséget, mind a jogszerűséget mellőzte. Még érdemes utalni rá, hogy az ÁSZ jelentés szerint éves hiányunk kamatfizetés nélküli egyenlegében nem is volt hiány. 2000-ben, 2001-ben többlet mutatkozott. 2002-ben a nagy adósságtólvállalási és más tényezők megemelték a hiányt, de így is 2003-ban csak a GDP 1,6 %-a; 2004-ben, pedig 1,4%-az a kamatok nélküli hiány, vagyis jóval kevesebb, mint a maastrichti kritériumokban előírt **3%**. Az éves kamatok azonban 2000-ben a GDP 5,6%-át tették ki, majd pedig a következő években 3 és 4% körül mozogtak. Az Európai Unió előírása szerinti hiánymutatókat is az országra nehezedő adósságszolgálat rontja el. Ez az elképesztő méretű kamatteher épp a szociális és jóléti céloktól vonja el a pénzt. Tehát nem a lakosság jóléte, túlzott fogyasztása és a reálbérek túlzottan gyors növekedése borította fel az egyensúlyt, hanem az, hogy a pénzpiac aránytalanul nagy profit és kamatjövedelmet von ki az országból.

Ami jó a banknak, az rossz a vállalatnak

Varga István a már említett 2006. július 17-i írásában foglalkozik a pénzügyi és a nem pénzügyi vállalatok mérlegének egymást kölcsönösen tükröző viszonyával. Ha a vállalatok el vannak adósodva, az jó a banknak és rossz a vállalatnak. Ha viszont a bank kevés hitelt tud kihelyezni, az neki előnytelen. Ezért a pénzügyi vállalatok a termelői szektor eladósításában érdekeltek. A magyar gazdaság legértékesebb részét tulajdonló és működtető multinacionális cégek pénzügyileg erősek, és nem lehet őket eladósítani. A gyenge helyi cégeket, akik nagyon is rászorulnak a hitelekre, azokat el lehetne adósítani, de nagyon kockázatos, mert nem rendelkeznek megfelelő fedezettel a felvett hitelek visszafizetésére. A lakosság esetében még bonyolultabb a helyzet. Az egyes természetes személyek terhelése költséges és aprólékos munka, továbbá kockázatos, mert már a lakosság sem rendelkezik kellő fedezettel felvett hiteleire. E szempontok miatt az eladósítás igazi célpontja az állam, pontosabban az állami költségvetés. Az állam adósszedési monopóliuma és erre kiképzett adóapparátusa révén lényegében elvégzi a nehéz és munkaigényes feladatot. A pénzpiac irányítóinak csak az a feladata, hogy átvegyék az államtól az általa a lakosságból kisajtolt jövedelmet egy sokkal egyszerűbb pénzügyi művelettel.

Ennek a technikának a lényege, hogy **egyszerűsített hitelezési mechanizmussal az államot kell eladósítani**. Noha egyre többen emlegetik az államcsődöt, mégis az az elfogadott nézet, hogy egy állam igazán nem mehet tönkre. Egy adott állam hitelei mindig megújíthatóak, legfeljebb ha nem fizet pontosan vagy nem jók az adósságmutatói, akkor egyre drágább feltételekkel lehet hitelt nyújtani neki. Egy bizonyos eladósítási szint felett a hitelezők szinte minden kívánságukat érvényesíteni tudják, mert érdekérvényesítési képességük az állam eladósítása arányában növekszik. Ők döntenek el, hogy az adós állam milyen tűréshatárig szedjen be adót a költségvetés számára. Azt is ők határozzák meg, hogy hol és mennyit költsön a közfeladatok ellátására. A nemzetközi pénzvilág

erre kiképzett szakértői elmagyarázzák az adott állam irányítóinak, hogyan kezeljék a társadalmi feszültségeket és minden eladható vagyon kényszereladásával megszerzik az egykori nemzeti vagyon tulajdonjogát.

Egyes államok nem engedték meg hogy erőforrásaikat a nagy nemzetközi pénzügyi konglomerátumok szedjék össze és osszák el. Előírták, hogy a vagyont a bankrendszer és a befektetési alapok nem tehetik a magántulajdonukká értékpapírok és ingatlanok formájában. A hitelintézetek ezekben az országokban is kiszolgálják a vállalkozások termelőtevékenységét, a kereskedőcégek aktivitását. Egyre gyakoribb, hogy sok helyi céget pénzügyi eszközökkel kapcsolnak össze együttes és hatékony teljesítésre. Itt a bankok nem a pénzüligarchia gazdagodásának az eszközei, hanem eredeti funkciójuknak megfelelően segítik elő a reálgazdaság működését. A pénz a gazdasági élet közvetítő közegének a szerepét tölti be elsősorban. Az itt ismertetett helyzet több ázsiai országra jellemző (Tajvan, Dél-Korea, Malajzia, Szingapúr stb.). Ebben az ázsiai gazdaságszerkezetben a vállalkozások nincsenek kiszolgáltatva a banki és pályázati folyamatok bürokratikus lassúságának.

Magyarországon ezzel szemben a pénzvilág, a pénzpiac, a nemzetközi pénzügyi közösség nem a vállalkozások kiszolgálásában, hanem **az állam eladósításában, az adóslevelek gyarapításában** és a minél nagyobb **jövedelem-elszívásban** érdekelt. A pénzüligarchia intézményei gyakorlatilag kivonultak a termelőgazdaság finanszírozásából, s emiatt Magyarországon szinte minden saját fejlesztésű végtermék előállítására megszűnt.

Érdemes-e utánózni a Bokros-csomagot?

Amikor az országot irányító vezető csoport a Gyurcsány-csomaggal ajándékozta meg a magyar népet, érdemes újra közelebbről szemügyre venni a Bokros-csomag előtti és utáni folyamatokat is. Az **OECD** röviden így foglalta össze a Bokros-csomag lényegét: ezzel a csomaggal a magyar kormányzat átcsoportosította a munkajövedelmeket a tőkének, de ez eltúlzott volt, és ráadásul felesleges is. A Nemzetközi Valutaalap 1995 őszén - több hónappal a Bokros-csomag megszorításai után - még további bércsökkenést és áremelést sürgetett, s a privatizáció felgyorsítását követelte. Cserébe szép jövőt ígért azoknak a magyaroknak, akiknek máris elégük van abból, hogy mindig csak 'lelkekben lehetnek gazdagok' (anyagi javakban nem) és csak 'boldog jövővel rendelkezhetnek', de boldog jelennel nem. A munkát végző magyar emberek azt szeretnék, ha munkájuk eredménye náluk maradhatna, és az országgal együtt gyarapodhatnának.

Az a javulás, amit a **Nemzetközi Valutaalap** beígért, nem következett be. Helyette megszűnt sok belföldi munkahely. A hazai igénylőket kizárták a privatizációból pénzügyi technikákkal és korrupcióval. Az ily módon leszorított bérek, és a jól képzett munkanélküliek serege vonzotta a nemzetközi tőkét. A családi költségvetések sínylették meg a nagy társaságok betelepülésének a költségeit. A termelő tőke nyomán megjelent a spekuláns, vagyis a termelés kockázatát egyáltalán nem vállaló portfólió tőke is. Ez a nagy arányú tőkebeáramlás csendben, anélkül, hogy a magyarok erről tudtak volna, igen nagy hordejerű változást hozott létre a magyar pénzrendszerben, a magyar gazdaság működésében és az egész magyar társadalom életében.

Ez a nagy változás nem más, mint az, hogy csendben kiszorította a magyar jegybankpénzt, az igazi magyar forintot, és helyébe a külföldről beérkező deviza lépett, amit a Nemzeti Bank e célra kibocsátott 'forintruhába' öltöztetett. Vagyis az 1946-ban bevezetett forint már jóval hamarabb meghalt, mint ahogy ma gondoljuk. Nem élte meg a 60 évet, mert az, amit ma forintnak neveznek, az már csak kamatozó külföldi deviza magyar névvel ellátva. A folyamat úgy zajlott, hogy a beérkező külföldi tőke forint ellenértékét, amit korábban a Nemzeti Bank pénzjegy-kibocsátási monopóliuma révén ingyen állított elő és kamatmentesen volt forgalomban, kivonta, eltüntette és helyébe olyan forintot hozott forgalomba, amely már nem általa kibocsátott pénz volt, hanem csak az ideérkező devizának a papíros megfelelője.

A multinacionális cégekhez került a legértékesebb magyar termelői vagyon. Ezt a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia beolvasztotta a hegemoniája alatt álló globális részvényvagyonba. A Magyarországon működő külföldi vállalatok egyre kevesebbet adtak a közösbe, s minden eszközzel kivonták magukat az adózás nagy része alól. Egyes cégek pedig off-shore jogosultságot szereztek. Ez nem más, mint egyéni megállapodással, amelyet a Pénzügyminisztériummal kötnek, elintézik maguk számára, hogy 3% körüli adót fizessejenek. (Ezt mára az Európai Unió nyomására a cégekkel kötött egyéni megállapodás alapján átlagosan 8%-ra emelték fel.)

A portfólió vagy más néven spekuláns tőke, a forint úgynevezett csúszó leértékelésének az évei alatt, a határidős ügyleteken óriási nyereséget söpört be magának. A pénzügyi nyereségben való dúskálás a hazai termelőgazdaság leépülését, a verseny megszüntetését és az ide érkező külföldi beruházók gyors gazdagodását eredményezte. Sok esetben az állami-monopólium magán-monopóliummá alakult át. E folyamat eredménye az, hogy **jelenleg évi mintegy 5-6 milliárd eurónyi jövedelem áramlik ki az országból.** Ez a költségvetési és külkereskedelmi hiány legfőbb oka. Ha ezen nem változtatnak az illetékesek, akkor a lakosságtól hiába veszik el megszorításokkal a tervbe vett ezermilliárd forintot.

A pénzvilág a megszorításokat szereti

2002-ben és 2003-ban nőttek a reálbérek és ezen a téren nagyobb arányú kiigazításra került sor. Itt azonban hangsúlyozni kell, hogy ezzel a bérkorrekcióval érték el a magyar munkavállalók **az 1978. évi színvonalat.** Ugyanakkor a munkátvégzők ugyanezért a bérért az 1978. évi termék- és szolgáltatásmennyiség **háromszorosát** állították elő. 2004. májusában a Nemzetközi Valutaalap, a magyar gazdaságot jónak értékelte és ezúttal is ajánlásokat fogalmazott meg. Abból, hogy sikeres a gazdaság, azt a következtetést vonták le, hogy sürgős megszorításokra van szükség. Vagyis ugyanaz történt, mint 1995-ben. Rázúdították az országra a csőd veszélyét, hogy elfogadtassák a lakossággal az újabb megszorításokat. Tehát **megszorításokra van szükség akkor is, ha rosszak a számok, és akkor is, ha jók.** Ez mindig azt a célt szolgálja, hogy fenn lehessen tartani a magyar gazdaság és társadalom **adósságviselő képességét,** és még több pénzt lehessen tőle kisajtolni adósságszolgálat formájában. A világvége hangulat terjesztése pedig a korporációs, azaz magántulajdonú tömegtájékoztatás elsőrendű kötelessége, de rá tudják kényszeríteni a közszolgálati tömegtájékoztatási intézményeket is.

A Nemzetközi Valutaalap 2004-ben írt egyik levelében (04/59) megállapítja, hogy Magyarország a reformok végrehajtásával, a privatizációval, a külgazdasági nyitással, a bankrendszer konszolidálásával jó állapotban lépett az Európai Unióba. Súlyos negatívumként említették azonban, hogy nőttek a reálbérek, sőt az állami szektorban kiugróan, és a minimálbér is nagyobb lett. Mindez fokozza az inflációs nyomást és kedvezőtlenül hat a külföld felé irányuló pénzügyi kapcsolatokra, amelyeket számokban a fizetési mérleg fejez ki. Káros a versenyképességre is: "A piacok egyre növekvő aggodalommal figyelték a külgazdaság és a költségvetés alakulását, általában a gazdaságpolitika hitelességét."

A **hitelesség,** illetve annak kétségbevonása jó ürügy arra, hogy a pénzpiaci szereplők növekvő aktivitással változtassák az árfolyamokat és kényszeríthessék ki a kamatláb emelését. A pénzpiac és intézményi hálózata alakította a kamatlábat és az árfolyamot. Mindezt úgy érte el, hogy szinte **ide-oda rángatta a rendelkezésére álló pénzügyi technikákkal az egyensúlyi mutatókat.** A Nemzetközi Valutaalap a pénzpiac megnyugtatósa érdekében követelte, hogy Magyarország illetékesei a bérszint visszafogásával növeljék az ország versenyképességét, mert elengedhetetlen az egyensúlyhiány megfékezése és a pénzpiaci szereplők általi sebezhetőség mérséklése. Itt csak annyit jegyzünk meg, hogy a pénzpiac, vagyis a nemzetközi pénzügyi közösség, hozta létre és irányítja a Nemzetközi Valutaalapot. Azaz a spekulánsok érdeke az, hogy a reálbérmérséklés kikényszerítésével jöjjön létre az az egyensúly, amely tulajdonképpen a magyar társadalom **adósságviselő képességének** a megnövelését jelenti.

A Nemzetközi Valutaalap arra törekedett, hogy az ismételten leszorított magyar bérek következtében ne is képződhessen szabad megtakarítás Magyarországon. Az említett levél megemlíti, hogy 2003-ban ambiciózus költségvetési kiigazításra került sor (500 milliárd forint nagyságrendben), de újabbra van szükség. Örömet fejezték ki a Valutaalap levélírói, hogy a magyar politikai vezetés kész engedelmesen végrehajtani kívánságaikat. De azért utasításnak számító elvárásait gondosan felsorolták, hogy a jelenlegi kormányzó erők ne hogy valamit is elfelejtsenek. Így csökkenteni kell az állami kiadásokat, folytatni kell a nyugdíj-reformot. Át kell alakítani a szociális jutatások és támogatások rendszerét. Meg kell reformálni az oktatás-és egészségügyet. Szigorítani kell a lakástámogatást. Erőteljesen vissza kell fogni az állami béreket, mert mint írják: "a kormánynak élen kell járnia a bérek vissza fogásával"; továbbá arról sem feledkeztek meg, hogy a földgáz és elektromos áram árát költségfedezeti szintre kell felemelni, és az eddigi támogatásokat meg kell szüntetni. Azaz a Gyurcsány-csomag nem más, mint a Nemzetközi Valutaalap követeléseinek a teljesítése.

A nemzetközi pénz és korporációs oligarchia irányító központjaiban, amelyek közé a Nemzetközi Valutaalap is tartozik, úgy döntöttek, hogy Magyarországon megint eljátszák a "**nagy baj van**" című színdarabot. Az előadáshoz azonban 2004-ben nem volt jó az időpont. Ha akkor tartják az előadást, akkor 2006-ra megbukhattak volna a szereplők a parlamenti választásokon. Ezért úgy gondolták, hogy **kiválasztják az alkalmas színész-főszereplőt**, de a "nagy baj van" című színdarab előadására csak a választások után kerüljön sor. Ha jól meggondoljuk, ez nem más, mint a Bokros-csomag megismétlése "a nagy sikerre való tekintettel". A siker ebben a vonatkozásban azt jelenti, hogy igen nagy összegeket kaszált a pénzoligarchia és ez az a nagy összeg, amiről **Vértés András, a Gazdasági Kutató Intézet elnök-vezérigazgatója**, a választások után egy szakmai tanácskozáson azt mondta, hogy eddig a külföldi tőke igen nagy pénzt csinált Magyarországon, most az a feladatunk, hogy megcsináljuk: továbbra is ilyen nagy jövedelmet húzhasson.

2005. november 21-én a **Magyar Bankszövetség** is közzétette gazdaságpolitikai helyzetértékelését. Azt érzékeltették, hogy jól mennek a dolgok és mindjárt le is vonták a logikus következtetést: a reálbéreket csökkenteni kell! A gazdaság is szilárd lábakon áll, éppen ezért az egészségügyet, a nyugdíjakat, az önkormányzati rendszert, a közüzemi szolgáltatásokat és a közlekedés finanszírozását is meg kell reformálni. Figyelemre méltó, amiről a Gyurcsány-csomag mai propagandistái nem tesznek említést, hogy az államháztartás hiányának zömét az adósságfinanszírozó hitelek kamatterhe tette ki.

A **Magyar Bankszövetség** is beépült a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia hálózatába. Ezt onnan lehet tudni, hogy milyen logika szerint gondolkodnak. A pénzoligarchiának **világvége hangulat** kell, hogy tovább terhelhesse a birkatürelmű magyar lakosságot. Ezért - noha jól mennek a dolgok - a Bankszövetség helyzetértékelésének az a végkövetkeztetése, hogy a magyar gazdaság az ezredforduló után letért a fenntartható növekedési pályáról - értsd: **az adósságviselő képesség fokozhatóságáról**, ezért valamit tenni kell. Először is azt állítják, hogy "a fiskális politika agresszív keresletnövekedésbe kezdett." Máshol pedig azt állapítják meg, hogy "a költségvetés a nemzeti össztermék, a GDP, 6%-ának megfelelő többlet-vásárlóerőt pumpált a gazdaságba, nagyjából annyit, amennyi többletjövedelmet a gazdaság növekedése ugyanezen időszakban produkált." Ezek látszólag ellentmondó megállapítások, de **Varga István** úgy értelmezi, hogy valamiféle mumusra van szükség a nemzetközi pénzügyi közösség további jövedelem-elvonásának az igazolására. Ezért kell úgy beállítani, hogy a 'túlzott jövedelem' és a 'túlfogyasztás' az, amit a magyar polgár nem engedhet meg magának. Még akkor sem, ha előteremtette munkájával ennek a gazdasági feltételeit.

A **Bankszövetség** így magyarázza meg álláspontját:

"A kontinentális Európa szociális szempontokat előtérbe helyező gazdaságpolitikájának átalakítására egyre erőteljesebbek a külső és a belső kényszerek. Ez azt követeli meg, hogy a szociálipolitikai és gazdaságpolitikai szempontok ne keveredjenek egymással és a fiskális, monetáris és fejlesztéspolitika elsősorban a kompetitív keretfeltételek biztosítására törekedjen. Ez a

nemzetközi feltételrendszer határozza meg alapvetően a hazai gazdaságpolitikai feladatokat is. Ezek figyelembevételével törekedni kell arra, hogy a gazdasági fejlődés ne belső ösztönző tényezőkön alapuljon, mert az kvázi import-helyettesítő hatással jár, ami korlátozza a technológiai fejlődést. A meghatározó nemzetközi folyamat, a globalizáció, ezért nélkülözhetetlen a kompetitív előnyök fenntartása, erősítése."

Azaz a magyarok ne a saját polgártársaik szükségleteinek a minél hatékonyabb kielégítésére törekedjenek, pl. a rendkívül drága és az eladásitást növelő import kiváltásával, hanem kizárólag exportra dolgozzanak, amely előállítja az ide fölöslegesen bejött tőke kamat-és profithozamát. Ezt még meg is erősítik azzal, hogy a liberalizált nemzetközi tőkeáramlás következtében megváltoztak a korábban érvényes közgazdasági mechanizmusok. A régebben érvényes közgazdasági törvényszerűségek helyett a nemzetközi pénztőke legújabb utasításait kell követni.

Itt ismét szembesülünk az elsőbbség kérdésével: **az ember vagy a profit a fontosabb?** A pénzgazdaságnak, amelynek központjában a még több pénz előállítása áll, az ember csak annyiban számításba veendő, hogy lehet-e a munkájával profit és kamatjövedelmet termelni vagy sem? A pénzgazdaság alternatívája az emberközpontú társadalom, ahol a termelőgazdaság a humán szükségleteket elégíti ki, és a pénz csak segédeszköz, amely a termelőgazdaság gazdasági folyamatainak a közvetítésére szolgál. Az emberközpontú társadalomban az ember a legfontosabb, minden ő érte van. Ebben a társadalomban még a modernizációnak is az élet minőségének a megjavítását kell szolgálnia. Csakhogy a pénzoligarchia a modernizáció fogalmával és gyakorlatával is visszaél. Leszűkítette a gazdasági és technikai modernizációra, s egyáltalán nem érdekli a **közjó** szolgálata, az **életminőség modernizációja**, azaz az emberi társadalom viszonyainak igazságosabbá tétele. Ma már csak a kívülről érkező, a globális rendszer importját szolgáló modernizáció számít. A globális pénztőke határozza meg a magyar gazdaságpolitikát és társadalompolitikát. Ezért merik kimondani, hogy nincs szükség a hazai vállalkozások támogatására és fejlesztésére, mert az lehetővé tenné az import helyettesítését magyar árúkkal és szolgáltatásokkal, s a globális pénztőkének ez nem áll érdekében. Világos, hogy miközben a fizetési mérleg egyensúlyáról beszélnek, valójában olyan feltételek megteremtése a fontos, hogy a pénztőke változatlan nagyságrendben tudjon jövedelemhez jutni Magyarországról.

2006 első negyedében az áruk és szolgáltatások külkereskedelmének hiánya 317 millió euró volt. Ugyanakkor a parlamenti választás évének első negyedében 6,4 milliárd euróval, vagyis 1700 milliárd forinttal nőtt az ország bruttó adóssága. Ebből látható, hogy a pénzügyi műveletekből húszszor nagyobb adósságállomány-növekedés keletkezett, mint az áruk és szolgáltatások forgalmából. Magyarországon a pénzügyi és gazdasági egyensúlyt érintő hatalmas befektetések és pénzmozgások zajlanak, amelyekhez a magyar népnek semmi köze nincs, s amelyekhez képest a belső fogyasztás, a reálbér alakulása és az adó formájában történő kegyetlen sarcolás valójában csak a felszín megkaparása. Az egyensúly valódi okait egyáltalán nem érinti.

Megtévesztő gyakorlat a mérőszámok terén

A rendszerváltás kezdetén a nemzeti termelővagyon a magyar társadalom köztulajdonában volt és az állam kezelte, csak kis hányada volt magánkézben. Döntő része szövetkezeti és állami tulajdonban volt. Az utolsó szocialista kormány és az első rendszerváltó kormány nem készített tételes leltárt és nem becsülte fel a vagyon értékét. Antall József kormánya úgy kezdte meg a privatizációt, hogy nem tudta mit ad el, és ezért mennyit kellene kérnie. Azt viszont nyíltan megmondta, hogy a privatizáció elsősorban a külföldieknek szól, mert devizabevételtre van szüksége.

A rendszerváltás második kormánya a szociálliberális Horn-kormány nem változtatott ezen a gyakorlaton. Megközelítő számításokkal meg lehet állapítani, hogy 1990-ben mintegy 10 ezer milliárd forintnyi állami vagyon volt, ami körülbelül 100-120 milliárd dollárt érhetett. A magánosítás nyomán ennek a piaci értéknek csak a töredéke folyt be, alig több mint amennyit ma

egyik vagy másik nagy cégért lehet kapni.

Ma már eladható vagyontárgy alig van, de rendelkezik az ország még földrajzi elhelyezkedéséből adódóan olyan stratégiai pozíciókkal, amelyek átengedése magántulajdonba sokkal többet ér, mint amit egy értékbecslés kimutathatna. Erre jó példa a Ferihegyi repülőtér teljesen felesleges eladása, vagy a magyar licenc alapján gyártható madárinfluenza oltóanyag siralmas története. A privatizáció során állandóan a GDP-t, a nemzeti összterméket emlegették, mint döntő adatot. Népjóléti szempontból azonban ez semmitmondó statisztikai szám, hiszen nagyságában és növekedésében főként a Magyarországra települt külföldi vállalkozások teljesítményei jelentkeznek. A GDP növekedés Magyarországon lényegében exportból származik. Ehhez kapcsolódik a pénzüligarchiát kiszolgáló közgazdászok másik közhelye, az úgynevezett exportvezérelt gazdaságnövekedés. 1990 óta az export több mint a hétszeresére növekedett, a GDP pedig megduplázódott. Ugyanakkor a magyar nép nem él az 1990-es életszínvonal kétszeresén.

Kevésbé divatos a **GNI**, vagyis a **bruttó nemzeti jövedelem** mutatója. Pedig ez a szám mutatja a magyar társadalom jövedelmi helyzetét. Azt, hogy a bruttó társadalmi termék értékesítése után mennyi jövedelem kerül a magyar polgárokhoz, a magyar tulajdonú kis- és közepes vállalkozásokhoz. Tehát a GNI mutathatná meg, hogy mit hozott a rendszerváltás a magyar emberek számára. Magyarországon erről nem publikálnak adatokat, de más országokban, így például Írországból vagy Izraelben ezeket havonta közzéteszik. A pénzüligarchia szolgálatába szegődött közgazdászok ma sem akarnak hallani egy pótlólagos vagyonmérleg elkészítéséről. A társadalom ilyen mérleg nélkül is tisztában van azzal, hogy még kelet-európai mércével mérve is súlyos jogszabály-sértésekkel ment végbe az állami tulajdon magánkézbe adása.

A veszteséget fel lehet becsülni. Kiindulási pontként vehetjük az állami termelővagyon, amit 120 milliárd dollár helyett azért tekintünk százmilliárdnak, hogy könnyebb legyen a számolás. Az állam adóssága a rendszerváltás előtti napokban 22 milliárd dollár volt. Ha a privatizálandó állami vagyon ellenértékéből visszafizetjük ezt a 22 milliárd dollárt, akkor még mindig maradni kellett volna 78 milliárd dollárt érő közvagyonnak.

(Azért szükséges hangsúlyozni, hogy itt az állampolgárok összességének közös tulajdonáról volt szó és nem valami társadalomtól különálló állami vagyonról, mert hiszen az állam is a társadalomé és az állampolgárok akaratából létezik. Az állam, mint absztrakt jogi személy nem képes tulajdon létrehozására, erre csak azok a hús-vér állampolgárok, természetes személyek képesek, akiknek az állam is a létét köszönheti. Az állam tehát az állampolgárok közös vagyonát kezelte állami vagyon elnevezéssel, de ez a hús-vér természetes személyek köztulajdona volt.)

Mára ez az állami vagyonnak nevezett köztulajdon csaknem teljesen eltűnt. Az államháztartásnak felhalmozódott államkötvényekben, adóslevelekben, több mint **tizennégyezer milliárd** forintnyi adóssága van. Ez dollárban átszámítva mintegy **65 milliárd dollár**. A Magyar Nemzeti Bankban 1990-ben egymilliárd dollár devizatartalék volt, ami időközben **17 milliárd euróra** növekedett. Külföldi tartozásunk tehát negyven milliárd dollárral lett nagyobb, miközben az állam vagyona kilencven milliárd dollárral csökkent. Ezzel szemben csak az MNB devizakészlet gyarapodását lehet szembeállítani. A negatív egyenleg tehát mintegy 120 milliárd dollár, ami a rendszerváltás utáni 16 évre vetítve évente több, mint 7 milliárd dollár veszteség. Ha ezt forintosítjuk, évi 1500 milliárd forintot kapunk korrigált árfolyamon számítva.

Amíg volt állami vagyon, könnyebb volt az államháztartás éves hiányát eltakarni és a fizetési mérleget a számok szintjén úgy ahogy egyensúlyban tartani. Az évi veszteség elsősorban a vagyonvesztésben jelentkezett. Az egykori nemzeti vagyon új külföldi tulajdonosai a hozamaikat külföldre utalják. Szó sincs arról, hogy ezt a mintegy 6 milliárd eurónyi összeget a magyarok személyesen vagy vállalkozásaikon keresztül elfecsérelték volna. A növekedés és ezen belül a külkereskedelem haszna, valamint az adósság kamatterhe ma már szinte teljesen a külföldiek bevétele. Ezzel a zsíros jövedelemmel eddig nagyon meg voltak elégedve. Ebből a bevételből

azonban az államnak a közös ügyek finanszírozására csak kevés jutott. A hiányt újabb hitelfelvételekkel fedezte, de ma már hitelekkel sem lehet fedezni. Ezért újabb elvonásokkal kell megterhelni a társadalmat. Ehhez viszont elő kell venni az olyan jól bevált érveket, hogy túl jól élünk és eltünk, és többet osztottunk el, mint amit megtermeltünk. Ezek azonban kivétel nélkül a tények elferdítésén nyugvó hamis állítások. A nemzeti összterméket és az exportot a magyar munkavállalók termelték meg, de hasznát ma már csaknem teljes mértékben mások élvezik.

Az állami vagyon fogyása és az eladósodás fokozódása először 1995-ben és 1996-ban adta az ötletet a nemzetközi pénzügyi képviselőinek, hogy vegyék rá a magyar kormányt a belföldi jövedelmek fokozott elvonására. A Gyurcsány-csomag, amely most az '**Új Egyensúly**' elnevezést kapta, és amelynek részét képezi az '**Új Magyarország Fejlesztési Terv**', azt célozza, hogy a bennszülött magyarok jövedelmének az elvonásával növeljék az ország adósságviselő képességének a szintjét. E megszorítások helyett a **veszteségforrásokat** kellene feltárni, és azok megszüntetésére kísérletet tenni.

Melyek voltak a főbb veszteségforrások?

A legalattomosabb és legfélrevezetőbb veszteségforrás a **privatizáció** volt, amely gyakran játékpénzért engedte át elsősorban idegeneknek a magyar közvagyonot. A privatizációból befolyt aránytalanul csekély jövedelem azonban egy ideig eltakarta azt a várható nyomást, amit a magyar állampolgárok egzisztenciájára gyakorolt. A privatizáció messze áron alul történt. Néhány, korábban állami tulajdonban lévő nagy iparvállalat jelenlegi piaci értéke eléri, vagy meghaladja a teljes magyar állami privatizációs bevételt. Még megvan a nemzeti vagyon mintegy tíz százaléka, és e megmaradt vagyon tekintetében a további veszteségek keletkezése elkerülhető. Sajátos formája volt a közvagyon-vesztésnek a bankkonszolidáció és a bankprivatizáció. Mintegy 5 milliárd dollárnyi (1000 milliárd forintot elérő) tőkevagyonot helyezett az állam a bankokba, majd pedig számottevő bevétel nélkül értékesítette azokat. Mára viszont a bankszektor soha nem látott méretű jövedelmeket produkál évről évre, de ezt most már az új tulajdonosok javára.

A Magyar Nemzeti Banknak 1996-ig nem volt a nemzetközi előírásoknak megfelelő pénzügyi mérlege. Óriási veszteségeket halmozott fel a nemzetközi adósságállomány és a tartalékok kezelésén. A veszteségeket (1997. január 1-én) **2023 milliárd** forintnyi devizaadósság formájában - '**adósságcsere**'nek' elnevezve - az állami költségvetésre terheltek át. Ez a veszteségforrás más formában ma is üzemel. A deviza-államadósságokon keletkezett veszteségeket számolatlanul zúdítják a költségvetés nyakába. A jegybanki devizatartalékok esetében az állam választhat aközött, hogy vagy a forintleértékelés miatt, vagy pedig az úgynevezett sterilizációs műveletek kapcsán kell a veszteségeket a jegybanktól átvennie. Ha a forint leértékelődik, akkor a devizaadósságon keletkezik veszteség. Az MNB vezetőinek már valószínűleg rég eszébe jutott, hogy a devizaaktívákat és a devizapasszívákat egységes szemléletben is hatékonyabban lehetne kezelni, de a pénzügyi oligarchia és annak nemzetközi döntési központjai mást várnak el az MNB-től. Az MNB pedig elsősorban ehhez igazodik. Ezt azért teheti meg a központi bank, mert ha az MNB-nek veszteségei vannak, akkor azt automatikusan pótolhatja a költségvetésből, ha pedig nyeresége van, azt megtarthatja magának és föltőkésítheti vele magát. A magyar állam pedig, aki az MNB-nek jogilag százszázalékos tulajdonosa, soha semmikor nem kérhet tételes érdemi elszámolást az MNB-től, a saját tulajdonától, mert ezt a magyar állam megtiltotta feles törvénnyel önmagának.

Vajon miért, és kinek a kívánságára tette? Mitől ment el a magyar állam esze, hogy ilyen ostoba rendelkezést hozzon? Úgy gondoljuk, hogy a magyar állam intézkedésre jogosult tagjai nem a magyar nemzet, a magyar állam, a magyar társadalom érdekeire vannak tekintettel, hanem arra a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchiára, amely átvette a főhatalmat Magyarországon, amelyet a demokrácia és a piacgazdaság jelszavával becsatlakoztattak a pénz világbirodalmába, mint kelet-európai provinciát. Amikor ilyen ostoba rendelkezéseket hoznak - amelyet vita nélkül megszavaztak a demokratikusan megválasztott Országgyűlés tagjai - akkor valójában ezek a magyar politikusok a pénzügyi világ parancsait hajtják végre.

Az Európai Unió, mint a magyar eladósodás egyik forrása

Az "EU Csatlakozás 2004" kiadvány, amelyet a Magyar Köztársaság Külügyminisztériuma publikált, és amelyet a KÜM Integrációs és Külgazdasági Államtitkársága készített, pontosan leírta, hogy az EU-ba történő belépésig **8866 milliárd** forintba került Magyarországnak az EU csatlakozásra való felkészülés, miután levonjuk az e célra költött összegekből mindazt a támogatást, amit Magyarország a PHARE, az ISPA és a SAPARD programok keretében kapott. Az évi rendszerességű bevételecsökkenés pedig, az említett kiadvány adatai szerint, évi **1449 milliárd** forint. Ez után a pénzügyi megcsapolás után még az Európai Unió az, amelyik fenyegeti Magyarországot, hogyha nem teszi rendbe költségvetését, és konvergencia-programját nem fogadják el, akkor az EU felfüggesztheti vagy befagyaszthatja a Magyarországnak szánt támogatásokat. Minderről Szent-Iványi István SZDSZ-es EU-parlamenti képviselő nyilatkozott a Hírtvének 2006. július 31-én.

Magyarországnak a NATO is igen sokba kerül. Európában Svájc és Ausztria nem tagja a NATO-nak, mégis részt vesznek az európai gazdasági kapcsolatokban, Ausztria pedig az Európai Uniónak is tagja. Magyarországnak viszont tőle teljesen idegen érdekekért sok milliárdba kerülő zsoldos egységeket kell kikölcsönöznie a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia érdekeinek a szolgálatában a NATO kényszerítésére.

Magyarország hatalmas veszteségeket szenved el a külfölddel folytatott külkereskedelmi forgalomban, mind az áruk, mind a szolgáltatások tekintetében. Ma már bevett gyakorlat, hogy alulszámlázással és túlszámlázással óriási jövedelmeket mozgatnak egyik országból a másikba. Emögött a gyakorlat mögött nemcsak spekuláció, de gyakran korrupció is meghúzódik. A külkereskedelmet ma Magyarországra telepedett, külföldi tulajdonú nagyvállalkozások bonyolítják. **768** vállalat adóparadicsomnak használja Magyarországot. Mivel többségük nem tőzsdei vállalkozás, ezért nem érdekelték abban, hogy jó mérlegeredményeket mutassanak fel. Abban viszont nagyonis érdekelték, hogy a multinacionális cégek központjaiba minél több profitot pumpáljanak. Már volt róla szó, hogy a Pénzügyminisztériummal kötött külön megállapodás szerint eddig átlagosan évi 3%-os adót fizettek, Brüsszel nyomására most ezt - ugyancsak külön megállapodások révén - átlagosan 8%-ra emelték fel. Az EU-val kapcsolatos viszonylag új veszteségforrás, az import ÁFA-csalás. Ezt egy hatékonyabb állam meg tudná akadályozni.

Az eddig felsorolt tényekből is látható, hogy állandósult a magyar gazdaságban a rendszerváltás egészére vetített éves, 7-7,5 milliárd dollár nagyságrendű működésiköltség veszteség. A GDP növekszik, az export bővül, az állam pedig csak az egyre kisebbedő hazai bázisú jövedelmeket adóztatja. Az 'Új Egyensúly' programjával a Gyurcsány-kormány is a belföldi jövedelem-elosztási rendszerből akar pénzt kivonni. A kisebb részt úgy vonja ki, hogy lefaragja az államigazgatás költségeit, a nagyobb részt pedig úgy, hogy további elvonásokkal terheli a hazai vállalkozásokat és legfőképpen a magyar természetes személyeket, a családokat.

A Gyurcsány-csomag csak a pénzvillám gazdasági érdekeire van tekintettel, és figyelmen kívül hagyja, hogy a gazdaság csak a társadalommal szoros együttműködésben létezhet. A társadalmi érdek tartós figyelmen kívül hagyása, pedig még súlyosabb gazdasági zavarokhoz vezet. A kormány abban a mítoszban hisz, hogy az európai források - amelyek csak az eddig már Magyarországról leszívott pénzek egy részének a visszatérítését jelentik - majd gyorsan javítják a költségvetés és a külkereskedelmi mérleg egyenlegét. Az Európai Unió azonban csak szigorú feltételekkel ad vissza abból a pénzből, amit már elvitt Magyarországról. Ennek következtében szigorú feltételeket kell teljesíteni ahhoz, hogy uniós forráshoz lehessen jutni. Magyarország még 2007-ben sem lesz abban a helyzetben, hogy évi egymilliárd dollárnyi uniós forrást tudjon úgy beengedni, hogy azt hatékonyan felhasználja. Ha sikerül is az uniós források legalább 80%-át igénybe venni, akkor is marad együttvéve évi 5 milliárd dollár hiány a költségvetésben és a külkereskedelmi mérlegben.

Nemet kell mondani a nemzetközi pénzvillámnak

Tudomásul kell venni, hogy a gazdaságnak nevezett jelenség csupán egy kicsiny és a többihez képest jelentéktelen része a társadalom újratermelési rendszerének. A gazdaság nem működhet az ökológiai rendszer és a társadalom szociokulturális rendszere nélkül. Ez azt jelenti, hogy két fontos rendszernek, a családnak, mint üzemnek és a társadalomnak, mint közüzemnek, mint nagyobb családnak, szervesen együtt kell működnie. A családuzem állítja elő a munkaerőt, a humán javakat; a közüzem, a nagyobb család, pedig azokat a társadalmi szintű rendszereket működteti, amelyek a humán vagyon és ökológiai vagyon karbantartását látják el. E nagyobb rendszerek végzik el e két életfontosságú társadalmi vagyon reprodukcióját, újratermelését. Nincs társadalmi stabilitás az oktatási-kulturális, az egészségügyi-szociális és a környezetvédelem szerves együttműködése nélkül. A Magyarországon meghatározó hatalmi pozíciókat szerzett nemzetközi pénztőke - helyzetével visszaélve - egyenlőtlen cserét érvényesít pénzügyi kényszerítéssel. Ezt a kényszert a Gyurcsány-csomaggal most már kiterjeszti a családi üzem és a humán vagyont karbantartó közüzem működésére is. Ezt úgy érik el, hogy csak egy részét fizetik meg azoknak a szolgáltatásoknak, amelyeknek a családok és a humán javakat előállító közüzem, a társadalom, a számukra nyújtanak.

Bogár László többször is hangsúlyozta, ha e két rendszer hosszú időn át nem kapja meg a reprodukálásához szükséges költségei fedezetét, akkor vagy fokozatosan lepusztul, vagy hitelekkel próbálja átmenetileg kisegíteni magát. Magyarországon a családuzem és a közüzem a két stratégia valamilyen kombinációjával próbálkozott 1990 óta. Részben hagyta lerohadni üzezeit, részben pedig eladósodott. A költségvetési és fizetésimérlegbeli deficit összekapcsolódása, továbbá az államadósság rohamos növekedése, valamint a magyar lakosság példa nélkül álló eladósodása ezt a folyamatot jelzi. Ehhez lehet hozzászámítani a lakosság testi és lelki egészségének romlását és az eddig feltartóztathatatlanul bizonyult demográfiai válságot.

A Gyurcsány-csomag túlfogyasztással vádolja a tőkejövedelemmel nem rendelkező, folyamatosan kifosztott lakosságot. Azt próbálja a társadalommal elhitetni, hogy azért kényszerült rekord hiteleket felvenni, mert a termelés és a versenyképesség nem nőtt arányosan a fogyasztással. Magyarország és kormányzata valójában azért kényszerült többlethitelek felvételére, mert a nemzetközi pénzvilág - hatalmi pozíciójával visszaélve - egyenlőtlen cserét erőltetett rá. A Magyarországon általuk igénybevett javak árát rendszeresen nem fizették meg, s ezzel folytatólagosan megkárosították a magyar lakosságot.

Most már válaszolni kell arra a kérdésre, hogy van-e mód a magyar nemzet újabb kifosztásának az elkerülésére? Ha pedig ez mégsem lehetséges, akkor ez milyen következményekkel jár? 1990 óta minden magyar kormány csökkentette a tőketulajdonosokat terhelő adókat és járulékokat. Ezeknek a kulcsai jelenleg még a 40%-át sem teszik ki az 1990. évinek. A különböző kedvezmények nyomán a ténylegesen befizetett összeg ennél is kevesebb. A tőketulajdonosok természetes nemzeti ajándéknak tekintették ezt a mai áron mintegy **tízezermilliárd forintnak** megfelelő összeget. A lakosságnak azt mondják, hogy mindez hasznos ráfordítás, mert növeli a foglalkoztatást. A tények az ellenkezőjét mutatják. Az alkalmazottak számát ugyanis 1990 és 1994 között 15%-kal csökkentették. Minden további köztehercsökkenés ellenére az 1994-es mélyponton stagnál a foglalkoztatottak száma. Ugyanakkor ez a tízezermilliárdnyi összeg önmagát növelő, a humán javakat reprodukáló társadalmi közüzem hiányaként jelen van a magyar társadalom egészében.

A rendszerváltás kormányai hamis mítoszokat követve maguk is hozzájárultak a nemzetközi pénzvilág **globális hatalomgazdaságának** a berendezkedéséhez és hatalomátvételéhez. Ennyiben a jelenleg kialakult válságért az országot irányító pénzügyi, gazdasági, politikai vezetőréteg, az integrált hatalmi elit is felelős. **Bogár László** szerint elkerülhetetlennek látszik egy **új nemzetstratégiai alku** megkötése a globális hatalomgazdaság helyi szereplőjével. A mára kialakult súlyos egyensúly-vesztés döntő oka ugyanis a túlzottan engedékeny kollaboráns behódolás ennek a pénzuralmi diktátumnak. Ha tehát olyan megoldást akarunk, amely nem jár a magyar társadalmat sújtó, minden eddiginél pusztítóbb reprodukciós válsággal, akkor azt csak ebben az új egyezségben találhatjuk meg. Az új alku nem lehet más, mint az, hogy a tőketulajdonosokat terhelő adókat és

járulékokat célzottan és átgondoltan szelektálva, de jelentős mértékben megemeli a kormányzat. A szelekció legfontosabb szempontja a tartós többletfoglalkoztatás és a munkahelyteremtés kell, hogy legyen.

A közérkölcnek, de a logikának is ellentmond, ha az eddig is vesztes társadalmi csoportok további radikális kifosztásától várjuk a helyzet tartós javulását. Az egyensúly helyreállítása helyett valami egészen más következménnyel kell szembenézni. A családokra nehezedő újabb terhek felgyorsítják azoknak a társadalom létfenntartását szolgáló folyamatoknak a roncsolódását, amelyek pusztító hatása máris megbénítja az egész társadalmat. A kormányok nem tudnak mit kezdeni a népesedési folyamatok megroppanásával, az általános egészségi állapot leromlásával. Ha a pénzüligarchia jövedelem-elvonási igényeinek a kielégítése érdekében a kormány végrehajtja tervezett megszorításait, akkor természetesen rákényszerül a humán reprodukciós közintézmények radikális leépítésére. Ezeket azonban éppen megerősítenie kellene. A valódi fordulathoz, amely most már a rendszerváltás veszteségeinek, a lakosság többségének az érdekeit szolgálná, ki kell lépni a pénzürendszer jelenlegi működési rendjéből, nemet kell mondani a nemzetközi pénzüvilág hitelpénzzel működtetett korporációs uralmára, és át kell térni a monetáris szuverenitás visszavételével a közpénzürendszerre. Forradalmi helyzet van kialakulóban.

Hogyan mondott nemet a pénzüvilágnak Argentína?

2001 végén Argentína beszüntette mintegy 82 milliárd dollárnyi külföldi adóssága után a kamatfizetést és a törlesztést. Az összeomlás állapotába került argentin gazdaság többé nem volt képes az adósságszolgálat teljesítésére. Négy évre rá, 2005. márciusában a Buenos Aires-i kormány bejelentette, hogy azok a külföldi beruházók, akik az argentin adósság 76%-ának a tulajdonosai voltak, hozzájárultak ahhoz, hogy Argentína 62 milliárd dollár nagyságrendben csupán 25 centet fizessen vissza minden egyes dollárért. Ennek eredményeként Argentína teljes adóssága 190 milliárd dollárról 125 milliárdra csökkent. Argentína adósságának az átstrukturálását és az adósságszolgálat átútemezését teljesen egyedül hajtotta végre, és ez úttal nem hagyta, hogy a Nemzetközi Valutaalap pénzügyi politikájába beleszóljon. 2005. márciusában az adósságra vonatkozó megállapodás lehetőséget adott **Nestor Kirchner** elnök kormányának, hogy más problémákat is rendezhessen, köztük azt, amely azzal függött össze, hogy Buenos Aires a Nemzetközi Valutaalaphoz is tartozott 13 milliárd dollárral. Argentína ezen felül még 15 milliárddal más nemzetközi intézményeknek is tartozott.

Azok az amerikai hitelezők és beruházók, akiket leginkább érintett Argentína fizetéseképtelensége, többségükben intézményi befektetőköl álltak. Mindent elkövettek, hogy az amerikai kormány segítse ki őket, de erre ezúttal nem került sor. Argentína bátor vezetői megmutatták, hogy egy eladósítási technikával csődbe juttatott ország a legváltóságosabb helyzetében is megteheti, hogy nemet mondjon a pénzüvilágnak, és a saját érdekeit érvényesítse. Az adósság átstrukturálása bizonyította, hogy igenis lehet a nemzetközi pénzüvilágtól engedményeket kicsikarni, ha ehhez megvan a politikai akarat. Ma már tanúi lehetünk annak, hogy az argentin gazdaság gyors növekedésnek indult, a munkanélküliség jelentős mértékben csökkent és az argentin kormány soron kívül vissza tudta fizetni a Nemzetközi Valutaalaphoz a tőle felvett 13 milliárd dollár kölcsönt.

A 65 milliárd dollár adósság-elengedést eredményező tárgyalásokon Argentína azzal érvelt, hogy a kialakult fizetéseképtelenség egyik legfőbb okozója maga a Nemzetközi Valutaalap, amely az államcsődhöz vezető feltételeit rákényszerítette Argentínára. **Joseph E. Stiglitz**, aki többek között a Világbank első elnökhelyettese volt, és 2001-ben megkapta a közgazdasági Nobel-díjat is, fejtette ki több tanulmányában, hogy a Nemzetközi Valutaalap ajánlásai elhibázottnak bizonyultak, és ezért célszerű figyelmen kívül hagyni őket.

A pénzüvilág is tanult az argentin leckéből. Ha a nemzetközi beruházók körületekintőbben és mértékletesebben vesznek célba egy országot, s beérik méltányos jövedelem-elvonással, akkor a hitelt-felvevő országok is kevésbé vannak kitéve a válságnak, és könnyebben tudják teljesíteni

adósságszolgálati terheiket. Az eltúlzott eladósítás könnyítése gyorsabb növekedést eredményez, és biztonságossá teszi az adós fizetőképességének a fennmaradását. **A hitelező is felelős egy ország eladósodásáért!**

Ha kézbe vesszük az **Új Magyarország Programot**, vagy az **Új Egyensúly Programot**, továbbá az azt követő **Új Magyarország Fejlesztési Terv** című dokumentumot, számos elképzelés visszaköszön abból, amit a Nemzetközi Valutaalap Magyarországra vonatkozó legutóbbi dokumentumai tartalmaznak. Az egyik ilyen a **"Hungary - 2005 Staff Visit; Concluding Statement of the IMF Mission"** (Magyarország - IMF központi szakértők 2005. évi látogatása; az IMF szakértők zárókövetkeztetései, Kelt: 2005. szeptember 21.), a másik pedig a **"Hungary - 2006 Article IV Consultation Concluding Statement of the IMF Mission"** (Magyarország - az IMF szakértőkkel folytatott megbeszélések végkövetkeztetései 4. fejezete, Kelt: 2006. június 6.). Az IMF e két dokumentumában foglalt megállapítások, ajánlások, vezérfonalul szolgálnak az Új Magyarország, az Új Egyensúly Program, valamint az Új Magyarország Fejlesztési Terv Számára. **Azaz a budapesti pénzügyi és politikai vezetőség nem tud, és nem akar nemet mondani az IMF Magyarországra vonatkozó - bizonyíthatóan hibás - ajánlásainak és követeléseinek.** A kormányzat igazolhatatlan megszorító politikájának ez az egyik fő oka. Ha a Gyurcsány-kormány az argentin kormányról és Nestor Kirchner elnökről venne példát, s volna bátorsága nemet mondani az IMF-nek, akkor - többek között - argentin módra lehetne rendezni Magyarország adósságának az átstrukturálását, és tartozásainak jelentős részét le lehetne íratni. Erre már 1990-ben és 1991-ben is lett volna lehetőség, amiről **Nagy Pongrác** nemzetközi pénzügyi szakértő "A gazdasági rendszerváltás a kispadról" című munkájában, (az Akadémia Kiadó gondozásában, 2004-ben jelent meg) dokumentumokkal alátámasztva beszámol. A Gyurcsány-kormányunk úgy látszik csak annak a védtelen lakosságnak a további sarcolásához van "bátorsága", amely egyáltalán nem felelős a költségvetési és külkereskedelmi egyensúly megbomlásáért. Az igazi bátorság az lenne, ha egyszer nemet merne mondani a pénzvillám, és nemzetközi pénzbehajtója, a Nemzetközi Valutaalap zsarolásának. Az országot tulajdonló külföldi tőkét kell nagyobb közteherviselésre szorítani.

Hogyan kerülünk ki az adósságcsapdából?

Magyarország annak a pénzügyi világbirodalomnak az egyik kelet-európai tartománya, amelyben a nemzetközi pénzügyi közösség a hitelpénz magánmonopóliuma segítségével el tudja venni az emberiség 80%-ától munkája eredményének az egyharmadát. Az államokat pénzügyi technikákkal olyan gazdaságpolitika folytatására kényszeríti, hogy nemzeti jövedelmük jelentős része kamat és profit formájában hozzákerüljön. Ennek alapvető technikája az **eladósítás**, végső fázisa pedig, amelybe ma Magyarország is került, az **adósságcsapda**. Ebben a rendszerben, ha egy ország irányítói növelni akarják a lakosság fogyasztását és termelését, vagy el kell, hogy adják a nemzeti vagyon megfelelő részét, vagy kamatozó hitelpénzt kénytelenek igénybe venni.

Az így előálló adósságot kamataival együtt törleszteni lehet a fogyasztást meghaladó termelésből, a külkereskedelmi és fizetési mérleg többletéből, valamint újabb kölcsönökből. Amikor előáll az adósságcsapda, akkor az eladósított állam és a többi gazdasági szereplő, a **törlesztést és kamatfizetést már csak újabb kölcsönökből** tudja teljesíteni. Az adósságszolgálat és kamatfizetés terheit akár állami, akár nem állami adósságról van szó, az állampolgárok fizetik. Csupán a teherviselés technikája más.

A nemzetközi pénzvillám szolgálatába szegődött magyar kollaboráns pénzügyi csoport azt állítja, hogy ha adósságkönnyítést kezdeményeznénk, az jelentősen rontaná Magyarország gazdasági helyzetét, mert a költségvetés és a vállalatok nehezebben jutnának hitelhez. **Nagy Pongrác** több munkájában is rámutatott arra, hogy mialatt az adósság-elengedésben részesült országok **hitelképességi minősítése** 30%-kal javult, az adósságot mindig pontosan fizető Magyarországé éppen 30%-kal romlott. A reáljövedelem is nőtt azokban az országokban, amelyek adósságkönnyítésben részesültek. Az elmúlt másfél évtizedben 22 ország részesült adósságkedvezményben, s közülük 16-nak jobb a gazdasági teljesítménye, mint az adósságot rendületlenül

fizető Magyarországa. 1995. augusztusáig mindössze két olyan ország volt, amelyik nem kért valamilyen külföldi adósság-elengedést-, csökkentést vagy átütemezést: mégpedig Peru és Magyarország.

Síklaky István adósság-elengedési forgatókönyve

Eszerint úgy lehetne kikerülni az adósságcsapdából, hogy a kormány a kül- és belföldi adósságszolgálatot három évre felfüggeszti és egyidejűleg kidolgozott államgazdálkodási tervet terjeszt a hitelezők elé. Ebben kimutatja, hogy vagyონrendezéssel, az indokolatlan import megfékezésével, a tőke és valutapiac kormányellenőrzés alá vonásával, amely a nemzeti valuta konvertibilitásának megszüntetését is jelenti - a turistaforgalom valutaellátásának a további biztosításával - az infláció megállításával, a munkahelyek megvédésével, a megszűnt munkahelyek helyreállításával, a hazai mezőgazdaság valamint a kis- és közepes vállalkozások hazai kibocsátású pénzzel történő finanszírozásával, a hazai termelők belföldi piacának helyreállításával, vagyis mindezen intézkedések tervszerű végrehajtásával, jelentős többlet érhető el a fizetési mérlegben.

Ezt a kedvező hatást fokozná a belföldi termelést ösztönző adóreform (a lakosság és a kis- és közepes vállalatok adóterheinek csökkentése), valamint az, hogy a magyar kormány a keletkező megtakarításokat a hazai gazdaság helyreállítására és fejlesztésére, az import kiváltó munkahelyek létesítésére fordítaná. A felsoroltak összhatásaként három éven belül jelentős többlet jön létre mind a kereskedelmi, mind a fizetési mérlegben. E többlet megjelenésétől minden évben a mindenkori pozitív pénzügyi egyenleg felét, a gyökeres fordulat időpontjában fennálló tőketartozás törlesztésére fordítja a Kormány.

A **közgazdász és társadalomgazdász Síklaky** bizonyította, hogy ezek nem naiv és utópisztikus elgondolások. Tudta, hogy a hitelezők, elsősorban a nemzetközi pénzvilág döntéshozói, gazdasági zárlattal fognak válaszolni, és úgynevezett államcsődöt idéznek elő. Ez még súlyosabb helyzetbe taszítja az országot - átmenetileg - mint amilyenben jelenleg van. Síklaky kivédhetőnek találta a hatalmi gazdaság irányítóinak embargóját, akik az adósságcsapda fenntartásában érdekeltek. Elsőként tervet kell készíteni a létfenntartáshoz szükséges alapvető termékek hazai biztosításáról. Erősíteni kell az adósságcsapda fenntartásában **nem érdekelt** államokkal és gazdasági szervezetekkel a kapcsolatokat. Ily módon át lehet vészelní azt az átmeneti időszakot, amíg a pénzvilág embargó-szervezői belátják, hogy nekik is érdekük újra felvenni a gazdasági kapcsolatokat Magyarországgal. Ezúttal azonban, mint egyenrangú, érdekeit ismerő és védelmező partnerrel, és csakis a kölcsönös előnyök alapján.

Az **adósságfizetési moratórium** bejelentésére a pénzügyi-függés fenntartásában érdekeltek várhatóan zárolják a külföldi pénzintézetekben elhelyezett magyar valutatartalékokat. Ezt is ki lehet védeni úgy, hogy a Magyar Nemzeti Bank feloldja a külföldi bankszámlákon elhelyezett valutatartalékainak a lekötését még a moratórium bejelentése előtt. A tartalékokat euróban, dollárban, svájci frankban és jenben kell őrizni. Készpénzzel - a Harmadik Világon keresztül - embargó esetén is - pótolható a kieső import, és így biztosítható a nemzetgazdaság működéséhez szükséges létfontosságú árucseré.

Jelenleg a magyar import jelentős része a multinacionális cégek üzeméibe megy. A multinacionális cégeknek nincs szükségük arra, hogy a magyar valutatartalékból igényeljenek külföldi devizát behozatalukhoz. Hiteligényeiket megoldhatják saját forrásaikból is. Az import másik jelentős része jelenleg már élelmiszer. Ennek az importnak az eltűnése rendkívül jót tenne a magyar mezőgazdaságnak, és a magyar mezőgazdasági feldolgozó iparnak. A legmodernebb autók és luxuscikkek importját pedig egy ideig nélkülözni lehet. Mindebből az a lényeg, hogy e forgatókönyvnek a végrehajtásakor nem bémúlna meg továbbra sem a fontos áruk importja.

Ha tehát a pénzvilág döntéshozói bevezetnék a gazdasági embargót, ami egyáltalán nem biztos, akkor azzal az Európai Unióba irányuló exportot is befagyasztják. A multinacionális cégek

exportja nyilván nem kerülne befagyasztásra, mert ez sokkal inkább nemzetközi cégeket sújtana, mint a valódi magyar gazdaságot. Az igazi magyar export befagyasztása okozna átmeneti nehézséget, de ez is áthidalható lenne. A Nemzeti Banknál lévő mintegy 16-17 milliárd euró külföldi bankjegy-tartalékból, deviza-tartalékból legalább egy évig fedezni lehet az életbe vágó importot. Gazdasági diplomáciával és jó szervezéssel pedig el lehet érni, hogy a nem ellenséges, például ázsiai piacokról beszerezhessük a létfontosságú importcikkeket.

Síklaky halála előtt javasolta, hogy kerüljön be az Alkotmány szövegébe egy úgynevezett államadósság paragrafus, amely megtiltja, hogy deficitet költségvetést terjesszenek az Országgyűlés elé. Elképzelése szerint népszavazási hozzájárulás lenne szükséges államkölcson bármilyen formában történő felvételéhez. Síklaky felismerte, hogy 1989. után nem az Alkotmány szerepét betöltő alaptörvény volt a legfontosabb jogszabály, hanem a magyar állam pénzügyi szuverenitását magánellenőrzés alá helyező MNB-törvény. A jelenlegi pénzügyi rend igazi alaptörvénye ez a jogszabály.

Síklaky valódi fordulatot jelentő forгатókönyvének fontos része az infláció megállítása. A gyökeres fordulat kormánya egy évre befagyasztja a termelői és fogyasztói árakat. Azzal az üzemmel szemben, amely termelését az előző évi átlaghoz képest tíz százalékkal csökkenti vagy árat emel, az állam úgy jár el, mintha a cég bejelentette volna a megszűnését. Ugyanez a szankció sújtaná az árdrágító üzleteket is. **Az árrögzítés** éve lehetővé teszi, hogy a kormány felszámolja a valódi piacgazdaság működését akadályozó monopóliumokat. Így már létrejöhet a jelenlegi monopolrendszer helyére a tisztességes piaci verseny és a sok hasonló gazdasági erejű vállalkozás árversenye biztosítaná az árak megfelelő alakulását.

Az ésszerűtlenül túlprivatizált természetes monopóliumok is - újratársadalmasítás révén - közellenőrzés alá kerülnének. Ennek egyik lehetséges módja, hogy a közüzemeket 1/3-1/3 arányban a kiszolgálási terület szerinti fogyasztók képviselője, illetve az üzemi kollektíva tulajdonába adja az állam. Ily módon a természetes monopóliumok területén is megszűnne a spekulációs áremelkedés.

Figyelmet érdemel az is, hogy Síklaky kezdeményezte **tényfeltárási törvény** meghozatalát. Ennek keretében 1989-től a gyökeres fordulatig tartó átmeneti időszakban pozícióban lévő közéleti szereplők számot adnának tetteikről. Minden ilyen közéleti szereplővel szemben hivatalból, vagy állampolgári bejelentés alapján indulna meg az eljárás. Ha a cselekmény elévülés miatt nem büntethető, a vizsgálat eredményét akkor is nyilvánosságra kell hozni, hogy az állampolgárok azt az adott személy közéleti szereplésénél figyelembe vehessék. A vizsgálat szankcióval van egybekapcsolva. A törvénysértően szerzett vagyont, illetve annak felkutatható részét akkor is el kell kobozni, ha ez a vagyon időközben gazdát cserélt. Ezeket az eljárásokat csak olyan testületek folytathatják le, amelynek a tagjai a pártállam idején nem töltöttek be ilyen munkakört. Minden ilyen eljárást meghatározott időn belül be kell fejezni.

A gyökeres fordulathoz tartozik a **vagyonrendezési törvény**, amelynek értelmében a tulajdonosoknak bevallást kell tenniük minden olyan vagyontárgyukról, amely meghaladja a tisztas polgári életvitel szükségleteit. Természetesen a legközelebbi rokonok vagyonát egybe kell számítani. Az APEH és az ÁSZ részvételével vagyonvizsgáló biztosságokat kellene felállítani a vagyoneredet vizsgálat végrehajtására. Ezen írás keretében természetesen csak a forгатókönyv legfőbb pontjait érintettük, amelyek részletesen ki vannak dolgozva és elolvashatók Síklaky **"Létbiztonság és harmónia"** című munkájában, amelyet az Éghajlat Könyvkiadó jelentetett meg 2003-ban.

"Fehér Program" - a fordulat első lépése

Síklaky a pénzügyi rend megváltoztatása első lépéseként az úgynevezett **Fehér Programot** dolgozta ki. Abból indult ki, hogy Magyarországon mindig termett annyi élelmiszer, hogy senki ne éhezzen, és volt annyi belső termelés, hogy legyen elég ruhának és fedélnek való. A bajt az okozta,

hogy az országra rátelepedett egy élősi réteg, hol tankokkal, hol például a magánpénz monopólium rendszerével, és megfosztotta a magyarokat munkájuk eredményétől. Síklaky lehetségesnek tartja az 1989-90-es évek fogyasztásának, illetve az azt lehetővé tevő reálkereseteknek a megduplázását. 2004-ben például a magyar termelőkapacitás jelentős része kihasználatlan volt. A termőföldek jelentős része paragon hevert. Csökkentett kapacitással működtek az üzemek, sok már egyáltalán nem működött, de azért egy részük még mindig helyreállítható nagyobb befektetés nélkül.

Ha megnő a fizetőképes kereslet, akkor kiszámítható, hogy termelést bővítő hiteltámogatással - a vásárlóerő mértékében - megnövekszik az alapvető cikkek hazai termelése is. Ezért azt a gyökeres fordulatot, amely véget vetne Magyarországon a jelenlegi pénzuralmi-rendnek, azzal kell indítani, hogy megnöveljük jelentősen a kiskeresetűek jövedelmét. A magyar lakosok jelentős részének az egészséges ételmisszer-szükséglete nincs kielégítve. Ha megnő vásárlóerejük, szinte bizonyos, hogy többletjövedelmüket nagyrészt ételmisszerre fogják költeni. Magyarországon a túlzott méretű globalizálódás ellenére is az eladásra kerülő ételmisszerek nagyobbik része még mindig hazai termék. Ha sikerül megnövelni a vásárlóerőt, viszonylag egyszerűen megoldható, hogy a jövedelem-többletet teljes egészében magyar termékek vásárlására fordítsák. Egy ilyen változtatás javítja az agrárnépesség és ezen keresztül a kis- és középvállalkozók helyzetét, életszínvonalát és egyidejűleg csökkenti a munkanélküliséget.

Síklaky a szerves fejlődés elvét követve az 1989 és az 1990-es jövedelem-szintet a kétszeresére kívánta növelni. Ezt évi 20%-os emelésekkel, négy évre elosztva akarta megvalósítani. Tudta, hogy egy ilyen gyökeres fordulat alapfeltétele a hatalomváltás. Ennek része, hogy a választópolgárok olyan Országgyűlésre bízzák hazájukat, amelynek többsége előre és írásban elkötelezte magát a gyökeres fordulat mellett. Ha írásos kötelezettségét nem akarja, vagy nem tudja teljesíteni, akkor szankcióként köteles mandátumáról lemondani. Így lép szolgálatba a gyökeres fordulat kormánya. Az e kormány által benyújtott első évi költségvetés 20%-kal növeli a közpénzekből fizetett béreket, nyugdíjakat, valamint a családi pótlékot. Az Országgyűlés azt is törvénybe foglalja, hogy a következő években megismétli a 20-20%-os emelést, egészen addig, ameddig a negyedik évben a költségvetésből húzott minden jövedelem reálértéke el nem éri az 1989-es szint kétszeresét. Ez a lakosság közel felét érintené. Akit nem közpénzből fizetnek, vagyis a versenyszféra dolgozói, ugyanezt a szintet elérnék a piaci törvények nyomására. A hazai termékek iránti kereslet növekedése következtében pedig megnő a gazdálkodók és a kisiparos vállalkozók jövedelme is. Mindez szerény jólétet eredményezne a ma létminimum alatt élő százazrek számára.

A gyökeres fordulat kormánya létrehozná a **Magyar Áruk Bolthálózatát**. Ez a meglévő üzletekből önkéntesen létrejövő hálózat. A kormány a közpénzekből fizetett bérek 20%-os emelését, valamint a nyugdíj és családipótlék emelést nem készpénzben, hanem **"fehér kártyákon"** adja ki. A "fehér kártya" nem más, mint vásárlásra is használható elektronikus bankkártya. A közpénzekből jövedelmet húzók számára nyitnak egy-egy lakossági folyószámlát valamelyik pénzintézetnél. Ezt akár **"fehér bankszámlának"** is lehet nevezni. A fizető állami szervezetek a 20%-os emelés összegét a kedvezményezetteknek a fehér bankszámlájára utalják át. Ez utóbbiak kapnának egy-egy fehér kártyát. A Magyar Áruk Bolthálózatához kapcsolódó üzletek a csatlakozási szerződésben köteleznék magukat arra, hogy az ilyen kártyával fizetőknek csak magyar árut szolgáltatnak ki. Magyar áru az, amelynek termelői ára legalább 80%-ban magyar munkáért fizetett bérből, illetve magyar állampolgárok, vállalkozók és gazdák jövedelméből tevődik össze.

A Fehér Program fontos része a **"fehér pénz"**. Mindenki, aki havi fizetésemelésként a fehér számláján megjelenő fehér pénzt kap, ezt még az adott hónapban magyar áruk vásárlására fordítja. Ha fehér pénzét meg akarja takarítani, akkor ezt a pénzt magyar árut előállító vállalkozókhoz, illetve gazdákhöz juttatja, hogy azt fejlesztésre és termelésbővítésre lehessen elkölteni. **Silvio Gesell** német-argentin üzletember és közgazdász nyomán Síklaky azt ajánlotta, hogy az, aki az adott hónap végéig nem költi el, vagy nem helyezi el egy évre lekötött takarékszámmlára fehér pénzét, akkor a hónap végén a fehér bankszámláján maradt pénz egy százalékát levonják. Ez az egy

százalék a **pénztartási díj**. Ezt a díjat hónapról hónapra meg kell fizetnie annak, aki a pénzt visszatartja. Az így felhalmozódó összegek a **hiteltestületek** által a pályázatokra szétosztható hitelkeretet növelné. Ezért az, aki valamilyen nagyobb összeg megtakarítására törekszik, utasítást ad a fehér bankszámláját vezető pénzügyintézetnek, hogy az ott maradt fehér pénzt írja át az egy évre lekötött **takarékszámlájára**. Ezt a pénzt nem terheli pénztartási díj, vagyis betevője vagy változatlan összegben felveheti egy év múlva, vagy újra meghosszabbíthatja a lekötést.

Síklaky természetesen az itt ismertetettnél lényegesen részletesebben kidolgozta a Fehér Programot. Ezúttal csak a program néhány hatását említjük meg. **Az első** szerint az élelmiszer és más közszükségleti cikkeket árusító üzletek csatlakoznának a magyar áruk bolthálózatához. Az ezzel járó kiadások megtérülnének a nagyobb forgalomból. **Második** hatásként növekedne a mezőgazdasági termelők értékesítési lehetősége, és bővíthetnék termelésüket a megnövekedett kereslet miatt. **Harmadikként** megemlíti, hogy hitelszükséglet is előáll a bővítések egy részénél. A kormány ennek kielégítéséről közhitelkeret rendelkezésre bocsátásával gondoskodik. Az újfajta hitelpiac a Fehér Program után évről-évre erősebben hatna, mivel a fehér számlákra került havi összegek négy év alatt az ötszörösükre növekednének. **A negyedik** hatás az lenne, hogy a lakosság fogyasztása nagymértékben nőne, elsősorban a magyar árukat illetően. Így nő azoknak a vállalkozóknak a termelése, akik magyar munkavállalókat foglalkoztatnak. Ez folyamatosan csökkentené a munkanélküliséget. **Ötödik** hatás lenne az, hogy a biztos hazai piacra támaszkodó termelők könnyebben létesíthetnének export-kapcsolatokat. Megváltozna az az egészségtelen helyzet, hogy a magyar export túlnyomó részét a multik állítják elő. **Hatodik** hatásként növekedne a kereskedők érdekeltsége a magyar áruk beszerzésében és gyártásában.

Hogyan finanszírozná az állam a Fehér Programot?

Az Országgyűlés döntése alapján az állam erre illetékes szerve (például egy **Állami Valutahivatal**) kibocsát tízmillió darab tízezer forintos bankjegyet. Ezt a demokratikusan választott hiteltestületek szétosztják kamatmentesen a pályázó termelők között. Mindössze évi 2%-os kezelési költséget számítanak. A kereseteket úgy lehetne megnövelni, hogy az illetékes állami szervek a fizetést, a nyugdíjat, a családi pótlékot kiutaló szervezetek felhívására a fizetésemelésben részesülők részére fehér bankszámlát nyitnak. Ezeken havonta megjelenik a 20%-os keresetemelési összeg. A munkavállalók megkapják a már említett fehér kártyát és ezzel a Magyar Áruk Bolthálózata üzleteiben levásárolják a keresetemelési összegét. A vevőktől a boltokhoz, majd onnan a termelőkhez átkerülő fehér számlapénz a hitelek törlesztéseképpen visszakerül az Állami Valutahivatal számlájára, és ott megsemmisül. A keresletnövelést és a hitelek által létrehozott többlet vásárlóerőt így kiegyenlítette a termelés bővítése, tehát megmarad az egyensúly a termékek mennyisége és a forgalomban lévő pénz mennyisége között. Azaz nincs infláció.

A magyar társadalom többsége a tájékoztatás hiányosságai miatt nem tudja, hogy egy monetáris függetlenséggel rendelkező állam önmaga is képes külföldről felvett hitelek igénybevétele nélkül finanszírozni a gazdaságot.

A mai magánpénzrendszerben egy ilyen pénzkibocsátás a következőképpen zajlana le. Az Államadósság Kezelő Központ (ÁKK) kibocsátana 400 milliárd forint értékben államkötvényt évi 20%-os kamatozással. Ezt a kereskedelmi bankok megvennék abból a hitelből, amit a célra az MNB-től kapnak, mondjuk évi 10%-os kamatra. Az MNB kinyomtatna 40 millió darab tízezer forintos bankjegyet. Ezt átadná a kereskedelmi bankoknak. Azok ebből megvásárolnák az államkötvényeket és így a pénz az ÁKK-hoz kerülne. Az ÁKK ezután átutalja a minisztériumoknak, amelyek közvetítésével végül megkapják a jogosultak. Az államkötvény kamatával megnövekedne a költségvetés jelenlegi mintegy 900-1000 milliárd forintos adósságszolgálati tétele, amit zömmel az érték-előállító munkát végzőktől szedett adókból fedeznek.

Ezt a kamatot megkapják a kereskedelmi bankok, kifizetik belőle a bankárok nagy összegű

fizetését, a bankok rezsijét, a felét pedig továbbadják kamatként a Magyar Nemzeti Banknak, amely megint fedezi belőle saját költségeit és vezetőinek, munkatársainak magas fizetését. A jelenlegi magánpénz-rendszerben ez pénzkibocsátási eljárás érvényesül. Az ÁKK-nak, amikor eljön az államkötvények visszafizetésének ideje, újabb kötvényeket kell kibocsátania a régiek visszavásárlásának a fedezésére - és így tovább, és így tovább. Ma a magyar államkötvények zömét külföldi tulajdonban lévő magyarországi bankok veszik meg. Egy ilyen hitellel kibocsátással tehát tovább növekszik Magyarország külfölddel szembeni eladósodása.

A vázlatosan ismertetett Fehér Program azért alkalmas arra, hogy a gyökeres fordulat kezdő lépése legyen, mert nem szükséges hozzá a nemzeti valuta védelmének és a vámrendszer átalakulásának a bonyolult előkészítése. A Fehér Program elengedhetetlen feltétele a pénzkibocsátás és hitelezés visszavétele a demokratikusan ellenőrzött és politikai felelősséggel tartozó intézményekhez. Olyan politikai jellegű hatalomváltásra van szükség, amely a rejtett pénzdiktatúrát lecseréli valódi piacgazdaságra, ahol érvényesülnek a gazdasági esélyegyenlőség szabályai, a valódi verseny és amelyben a tulajdonszerzés és működtetés személyes teljesítményhez van kötve.

Mi a valódi diagnózis?

Magyarország valóban beteg, de ennek nem az az oka, hogy túl sokat fogyaszt, túl sokat költ a kormányzat a jóléti kiadásokra, hogy túl magasak a reálbérek, s ennek következtében a fogyasztás. Az úgynevezett **Fehér Könyv Magyarország Állapotáról**, amelyet **Bod Péter Ákos, Mellár Tamás és Vukovich Gabriella** állított össze, már bizonyítja, hogy a Magyarországról készített pénzügyi és gazdasági mutatók nagyon is problematikusak. A **nemzeti össztermék** mutatószáma, a **GDP**, az illető ország területén megtermelt javak nagyságát méri, de nem az ország lakóinak, vállalatainak és intézményeinek a jövedelmét. A külföldiekre vonatkozó kamatjövedelmek, vállalati profitok vagy munkajövedelmek nem gyarapítják az ország lakóit. Ezért ha az ő helyzetüket kívánjuk felmérni, akkor a **bruttó nemzeti jövedelem**, a **GNI** mutatóját kell alkalmazni. Sőt még ennél is pontosabb mutatószám a **bruttó hazai reáljövedelem**, a **GDI**. Mivel Magyarország a túlprivatizálás következtében Európa talán legnyitottabb és legkiszolgáltatottabb nemzetgazdasága, ezért itt a legnagyobb az egy főre jutó külföldi tőke. Ezért van nagy különbség a Magyarország területén megtermelt jövedelmek és a magyar társadalom jövedelme között.

A belföldön elosztható jövedelmeknél a **nemzetközi cserearányok változását** is tükröző mutatószámra van szükség. Ezért a bruttó hazai reáljövedelem mutatószáma az, amely a leghűségesebben fejezi ki a hazai valóságot. Úgynevezett jó esztendőben, amikor a nemzetközi cserearányok javunkra változnak, például a nyersanyagok és energiahordozók nemzetközi áresése miatt, továbbá a nemzetközi kamatszint is csökken, a hazai reáljövedelem még gyorsabban is nőhet, mint a GDP, de az elmúlt tíz évben a bruttó hazai reáljövedelem lényegesen kisebb ütemű volt, mint a GDP növekedése. Magyarország reálnemzeti jövedelme ma alacsonyabb és dinamikája kisebb, mint amit a leginkább használt GDP mutatószám állít. Amikor felmérjük az eladósodottság, a költségvetési hiány és a külkereskedelmi hiány helyzetét, akkor fontos, hogy jó mutatókat használjunk.

Az egyensúly megbomlás egyik oka az egyes külföldi cégek, illetve országok indokolatlan támogatása. Ezek megvonása jelentékenyen javítaná az államháztartás egyensúlyát. Az Európai Unió fejlettebb országaiban az adókat és a terheket a jövedelmekhez igazítják. Magyarország azonban még ma is a szélsőségek országa. Az 1950-es években Rákosi volt Sztálin legkiválóbb tanítványa. Amikor az ország áttért az állammonopolista rendszerről a pénzmonopolista rendszerre az 1990-es években, akkor a nemzetközi pénztőke engedelmes kiszolgálója lett. Magyarországot felkészületlenül nyitották meg a külföldi tőke előtt, és az akadálytalanul tudta bekebelezni az ország pénzügyi rendszerét és termelő gazdaságát. A beáramló tőke átmenetileg kedvező hatást is gyakorolt. Ma azonban már megváltozott a helyzet. A külföldi tőke terhe, főleg a láthatatlan és a látható jövedelem-kivonás, egyre elviselhetetlenebb terhet jelent az ország számára. 2005-ben több mint hatszor annyi jövedelmet, összesen 8,7 milliárd eurót vittek ki az országból, mint amennyi

bejött, és ami csak nettó 1,4 milliárd eurót tett ki. Ezen felül a külkereskedelmi cserearány romlása csak 2005-ben 5 milliárd euró halmozott veszteséggel növelte jövedelmünk külföldre történő áramlását. Mindezt a magyarok többsége nem látja.

Levonható az a következtetés, hogy **a külföldi működőtőke további egyoldalú támogatása** többé nem engedhető meg, mert az az alacsony hazai jövedelmek rovására történik. A Gyurcsány-csomag valójában a lakosság és a hazai tőke helyzetét akarja ismét a külföldi működő-és pénztőke javára 'reformnak' nevezett restrikcióval rontani. Nyomatékosan hangsúlyozni kell, hogy a külföldi működőtőke jelenlegi magyarországi támogatása az EU-csatlakozással **illegálissá** vált. Ezt a támogatást most már jelenteni kell Brüsszelnek, továbbá a konvergenciához az is hozzátartozik, hogy ezt a nemcsak igazságtalan, de most már illegálissá is vált támogatást haladéktalanul be kell szüntetni.

Ha a Gyurcsány-kormány nem a pénzimpérium hazai adóbeszedője lenne, akkor szakítana eddigi módszerével, azzal, hogy rendkívül drága eladósodásból finanszírozza az autópályák építését. Teszi ezt úgy, hogy a saját úthálózatot gyakorlatilag ingyenessé tette és ezzel valósággal leromboltatja azokat az ingyenes kamionforgalom rázabadtásával. Ez a hazai személygépkocsi-tulajdonosoknak is óriási kárt okoz. A Világbank felmérése szerint 1 dollárnyi el nem hárított útkár, 7 dollárnyi kárt okoz a járműtulajdonosoknak. A nemzetközi egyezmények által megengedett és útdó néven ismert úthasználati díjat eddig nem szedték be. Ez évente több mint százmilliárd forint összegű bevételkiesést jelentett eddig, és jelent a jövőben is.

A hatályos szabályozás így szól:

1. § (1) A belföldi érvényes rendszámtáblával ellátott gépjármű, pótkocsi, valamint a Magyar Köztársaság területén közlekedő, külföldön nyilvántartott tehergépjármű (a továbbiakban együtt: gépjármű) után gépjárműadót (a továbbiakban: adót) kell fizetni.

(2) E törvény hatálya nem terjed ki a belföldi rendszámtáblával ellátott mezőgazdasági vontatóra, a lassú járműre és a lassú jármű pótkocsijára, a munkagépre, a CD, a CK, a DT, az OT és a Z betűjelű rendszámtáblával ellátott gépjárműre, továbbá a motorkerékpárra, ha hajtómotorjának lökettérfogata a 250 cm³-t nem éri el, valamint a külföldön nyilvántartott tehergépjárművek közül azokra, amelyek az Európai Unió valamely tagállamában vannak nyilvántartva.

(A gépjárműadóról szóló 1991. évi LXXXII. Törvény)

A hazai tulajdonú nehézgépjárművekre is ki kell vetni a **forgalomarányos úthasználati díjat**, de ezt társadalombiztosítási járulékkal, személyi jövedelemadóval és iparüzési adóval semlegesíteni lehet. A külföldi személyszállító gépjárművekre az úthasználati díj beszedése nagyobb költségekkel járna, mint a bevétel összege - ezért számukra az úthasználatot ingyenessé célszerű tenni. A **külföldi tehergépjárművekre** azonban - tekintet nélkül arra, hogy az Európai Unió vagy más állam nyilvántartásában szerepelnek-e - ki kell vetni az útdó. A magyar államháztartás közvetlen többletbevétele ebből éves szinten **140-155 milliárd forinttal növelhető** lenne ily módon. Ha a közvetett bevételt is számításba vesszük, akkor megközelíthetné a 200 milliárd forintot. Már 2006-ban behajtható lenne ebből 70 milliárd forint, 2007-ben pedig 150 milliárd forint.

Nézzük meg, hogy **Pavics Lázár**, korábbi pénzügyminiszteriumi szakfőtanácsos, 2006. június 19-én összeállított adatai szerint mennyi többletbevételhez juthatna a magyar államháztartás a külföldi cégek teljesen indokolatlan támogatásának a megszüntetésével:

Többletbevételek a külföldi cégek támogatásának megszüntetésével

	2006	2007
Úthasználati díj	70	150

Busz ÁFA	3	7
Szénhidrogén bányajáradék	100	250
Egyéb bányajáradék	30	60
Villamos energia	20	50
Cserearány javítása	30	100
Bankok jogtalan vagyongyarapodásának felszámolása	20	80
Közszféra magánnyugdíj*	2	10
Közbeszerzés	100	200
Összesen, milliárd forint	375	907

** Ennek kedvező hatása elsősorban az államháztartási hiánycél mértékének, legalább 1000 milliárd Ft összeggel való mérséklésében rejlik.*

Hogyan szívják ki a pénzt a pénzüi piacok szereplői Magyarországról?

Tény, hogy az ország gazdasága beteg, de ennek nem az az oka, amit a Gyurcsány-kormány a társadalmat tudatosan félrevezetve állít, és amit a kezében lévő tömegtájékoztatás felerősít, vagyis hogy állítólag túl sokat költünk jóléti kiadásokra, túl magasak a reálbérek és ezért aránytalanul nagy a fogyasztás. Ténylegesen az a betegség, vagyis az egyensúlytalanság első számú oka, hogy a külföldi tulajdonú cégek és pénzintézetek a devizaműveleteken keresztül egyre növekvő mértékben évente több milliárd euró összegű jövedelmet vonnak ki Magyarországról. Ez a jövedelem-kivonás Magyarország Nemzeti Számlái Rendszer kimutatásában nem szerepel. A Kormány sem beszél róla, és a médiumok sem tájékoztatják róla a lakosságot.

A pénz- és korporációs oligarchia tulajdonában lévő befektetési alapok és más pénzüi szereplők jövedelem-kivonásának az üteme és nagyságrendje az utóbbi években elsősorban a szociál-liberális kormányzat intézkedéseinek következtében ugrásszerűen megnőtt. Ez is hozzájárult, és ha nem szakítanak a pénzüi szereplők iránt tanúsított túlzott engedékenységgel, akkor a jövőben még nagyobb mértékben fog hozzájárulni az államháztartási hiány növekedéséhez. Semmiféle megoldást nem jelent az állampolgárok további megsarcolása adóemelésekkel és az egészségügy és az oktatásügy piacosításával, mert mindez nem a meglévő rendszer megváltoztatását, hanem reform címén a magyar társadalom alaposabb kifosztását jelenti. Ezért szükséges a pénzkivonási folyamat elemzése és a megfelelő ellenintézkedések megtétele. E nélkül a kormány javaslatai az államháztartás "ügynevezett" reformjára valójában csak a hazai jövedelmek fokozott kiáramlását segítik elő.

A Nemzeti Bank **Csávás Csaba, Kóczán Gergely és Varga Lóránt** tollából tanulmányt tett közzé a főbb hazai pénzüi piacok meghatározó szereplőiről és jellemző kereskedési stratégiájukról. Ez a tanulmány megvilágítja, miként lehetséges az, hogy 2006 első negyedében Magyarország külkereskedelmi mérlegében 5,5 milliárd euró adósságnövekedés keletkezett. Ebből mindössze 408 millió volt az áruforgalommal kapcsolatos adósságnövekedés. A többi a külföldi tőke rabló műveleteiből állott elő, de a devizapiacra folyó pénzáramlásokról a lakosság semmiféle tájékoztatást nem kap. Ehelyett a kormány gátlás nélkül azt hazudja a magyaroknak, hogy azért nő az eladósodás, mert sokat fogyasztanak és túl magasak a bérek. Valójában az lenne a feladata, hogy felvilágosítsa őket a költségvetési és a külkereskedelmi hiány igazi okairól. További, ennél még fontosabb kötelezettsége lenne, hogy e hiány valódi okait megszüntesse. Ezért fontos tudni, hogy miként zajlik a devizapiacra Magyarország pénzüi leszívása. Az említett tanulmány nyolcadik oldalán ez olvasható:

"A külföldi szereplők a magyar bankrendszerrel szemben jellemzően **spotügyletek** (A spotügyletek azok, amelyek révén az árukkal vagy valutákkal azonnali szállításra kereskednek. A spotpiac árait azonnali áraknak nevezik. A valuta spotpiacokon az egyik valuta ára egy másikban kifejezve adja a valuta azonnali árfolyamát. -DJ) keretében menedzselik forint-árfolyamkitettséget, határidős forgalmuk a hazai piacon nem jelentős. A hazai bankok külföldi partnereinek túlnyomó része hitelintézet; a Magyarországon befektető külföldi intézményi befektetők e külföldi bankok ügyfelei, így a befektetéseikhez szükséges devizapiaci kereslet, illetve kínálat egy része rajtuk keresztül jut el a hazai bankokhoz. A külföldi szektor devizapiaci viselkedése, jóval nagyobb tőkeereje és kockázatviselő képessége révén igen jelentős hatással lehet a magyar árjegyző bankokra, így a forint árfolyamára is."

A külföldi tulajdonú befektetők és bankok, elsősorban nagy tőkeerejük következtében jelentős hatással vannak a pénzpiacra. Ez az elérhető profit szempontjából azt jelenti, hogy már a külföldön történő devizaműveleteknél leszedik a hasznót, vagyis ez már nem jelentkezik a hazai pénzügyi és külkereskedelmi statisztikai rendszerben. Ebből következik, hogy az MNB fizetési mérlegében bemutatott jövedelem-kiáramlásra felül további néhány milliárd euróra rugó jövedelem-kivonás származik belőle. Ennek közvetett hatása is rendkívül súlyos, mert az áru és szolgáltatás exportunkban a külföldiek sajátos érdeke kerekedik felül. Ezzel eltorzul, sőt lehetetlenné válik a tisztességes verseny, amit pedig az Európai Unió által elfogadott szabályok is előírnak.

A pénzügyi szakértők megállapításai szerint egyértelműen **a külföldiek voltak a pénzpiaci mozgások meghatározói**. Ennek megfelelően a maximális profitot tudták elérni. A külföldi tulajdonú cégek devizaműveleteit a forintárfolyam és a hitelezés szinte alig befolyásolja. Ezúttal csak azt kívántuk alátámasztani, hogy a külföldi befektetők növekvő profitmaximálása döntő szerepet játszott és játszik a **hazai jövedelmek növekvő kivonásában** és ezen keresztül **az államháztartás hiányának a növekedésében**. A kormány ezt még fokozta is a lakáshitelezés feltételeinek a megszigorításával, mert ezzel növelte a lakosság kiszolgáltatását a külföldi devizahitelezőknek. Ezzel a hazai jövedelmek további kiáramlását segítette elő.

Ma már a legjobb szakértők is elismerik, hogy ötször-hatszor annyi tőkejövedelem áramlik ki az országból, mint amennyi bejön. Magyarország sajnos latin-amerikanizálódott. Esetleg még jobban is, mint a Latin-Amerikában található országok. A feldolgozóipar 70%-a külföldi kézben van, a nagy- és kiskereskedelem 50%-a, a bankrendszer pedig 90%-ban külföldiek tulajdona. Minden magyar kormány kényszerpályára került és a nemzetközi pénz és korporációs oligarchia által meghúzott koordináta-rendszerben mozoghat, és ezért nem tud önálló gazdaságpolitikát folytatni. A döntések ma már alig múlnak rajta. Egyre többször hangzik el a kérdés, hogy kik idézték elő ezt a helyzetet és van-e lehetőség a felelősségrevonásukra.

Bogár László közgazdász egyetemi tanár szerint mindenképp előtte a nagytőkén kellene behajtatni azt a veszteséget, amely a magyar társadalmat, a magyar gazdaságot érte. A tömegtájékoztatás azonban változatlanul azt szuggerálja, hogy a magyar gazdaság jól teljesít, a baj csupán az, hogy a lakosság és az állam túlköltekezik. Erre a rossz diagnózisra aztán egy ugyancsak rossz terápia következik, hogy a túlfogyasztó családokat és a túlköltekező államapparátust az erőforrások megvonásával meg kell büntetni.

Bogár László azonban azt a kérdést teszi fel, hogy a gazdaság vajon nem azért nagyon is jól jövedelmező a pénz-és korporáció oligarchia számára, mert **egyenlőtlen csere** folytán nem fizeti ki a másik két résztvevőnek a tőlük kapott szolgáltatásokat. Így nem fizeti meg a magyar lakosság által előállított **színvonalas munkaerőt**, és nem fizeti meg az állam által közpénzekből nyújtott **infrastrukturális és ökológiai** szolgáltatásokat. Ezáltal az állam és a lakosság súlyos egyensúlyhiányba került. Most ismét a lakossággal akarják megfizettetni annak a kifosztásnak az árát, amit rajta követtek el. A bérből és fizetésből élők 80%-a havi nettó 70 000 forintot keres, azaz nyomorúságos fiziológiai határokon él. **Bogár professzor** számításai szerint a külföldi tőke az általa Magyarországon igénybe vett szolgáltatások 40%-át fizette meg. A Gyurcsány-csomag "megoldási

módszereivel" nem lehet ezt a helyzetet feloldani, legfeljebb csak időlegesen kitolni. Ha nincs alapvető változás és marad a pénzpiac és a multik jelenlegi túlhatalma, akkor az újabb krízisek jelentkezni fognak. Bogár László blöffnek tartja, hogy előzékenyen kell bánni a külföldi tőkével, mert különben elköltözik Magyarországról. Ezt még előnyösnek is tartaná, mert egy **olyan tőkestruktúrára nincs szükség, amely deficitet termel**. Tájékozott szakemberek pedig tudják, hogy a magyar gazdaság komoly stratégiai partnerei úgyszólván maradnának.

Bogár László eljut annak a kimondásáig, hogy a jelenlegi pénzürelmi rendszer tarthatatlan. Úgy gondolja, minél előbb le kell ülni a multinacionális cégekkel és új társadalmi konszenzust kell létrehozni. Mindenek előtt növelni kell a béreket és növelni a multinacionális cégek által befizetett adókat és járulékokat. A pénz- és korporációs oligarchiának, az ország valódi tulajdonosának fel kell ismernie, hogy előnyös helyzete, privilégiumai, társadalmi felelősséggel is járnak. Nem szemfényvesztő propaganda-fogásokkal, PR-akciókkal kell morzsákat odavetnie a tudománynak, a kultúrának, az oktatásnak és a sportnak. Az állami pazarlást is meg kell szüntetni, hogy a befizetett adókból jusson a humán és ökológiai javak újratermelésére.

Fritz Tamás társadalomtudós, a jelenlegi helyzet kialakulásának okát abban látja, hogy nem történt meg a régi és az új politikai rendszer világos elhatárolódása, azaz nem került sor elszámoltatásra és az elit lecserélésére. Úgy látja, hogy 16 évvel a rendszerváltás után még mindig az a politikai elit irányítja Magyarországot, amelyik a kádári puha diktatúrát is életben tartotta. Az egyik legnagyobb hiányosságnak azt tartja, hogy a rendszerváltás óta nem született valódi, új alkotmány. Az 1989-ben kialakult intézményi és jogi állapotok megmaradtak, sőt megmerevedtek és egyre inkább akadályozzák a továbblépést és a megújulást. Ehhez a véleményhez a magunk részéről azt kívánjuk hozzáfűzni, hogy ennek a helyzetnek a kialakulásáért azok a képzett jogászok (Sólyom László, az Alkotmánybíróság korábbi elnöke és jelenlegi államfő, valamint Tölgyessy Péter, az SZDSZ egykori elnöke és későbbi FIDESZES országgyűlési képviselő) is felelősek, akik úgy fogalmazták meg az egyébként csak ideiglenesnek szánt Alkotmány szövegét, hogy az lehetővé tette a magyar történelemben eddig példa nélkül állóan igazságtalan tulajdonviszonyok kialakulását és azt, hogy Magyarországon szinte minden jogsértés következmények nélkül maradhat. Azért, hogy Magyarország "következmények nélküli országgá" lett, az Alkotmány szerepét betöltő alaptörvény megfogalmazói, a magyar rendszerváltás "alapító atyái" is felelnek.

Fritz Tamás szerint csak a civil társadalom gyakorolhat nyomást és mutathat fel valódi erőt és adhat új dimenziót a politikai folyamatoknak is. Úgy véli, hogy "a tüntetésekkel vagy éppen a polgári engedetlenséggel, amelyek Európában mind-mind megszokott és fontos módszerek, a civil társadalom ugyanis végre megmutathatná az erejét, ami elengedhetetlen az olyan közvetítő intézmények kialakulásához, amelyek ma Magyarországon egyáltalán nem működnek." Ehhez is van hozzáfűznivalónk. A teljesen vagyontalan és egyik napról a másikra élő magyar társadalom nem képes finanszírozni erős és hatékony civilszervezeteket. Azok a civilszervezetek, amelyek tartósan megmaradnak, és hallatni tudják hangukat, vagy a pénz- és korporációs oligarchia pénzéből vagy állami támogatásból élnek. Ebből az is következik, hogy végső soron igazodniuk kell annak az érdekeihez és értékeihez, akiktől a pénzt kapják. Más szóval nem független civil szervezetek.

Ugyanezt lehet elmondani a tömegtájékoztatási intézményekben egyre nagyobb számban szereplő "tárgyilagos" politológusok véleményformálásáról. Nekik fel kell tenni a kérdést, hogy azt az alapítványt, kutatóintézetet, iskolát, ahol kiképezték őket, ahol állásban vannak, és fizetésüket kapják, azt vajon ki finanszírozza? Ha így vagy úgy, közvetve vagy közvetlenül a pénz- és korporációs oligarchia finanszírozza, akkor pártatlan véleményalkotásuk nagyon is kényszerpályára van terelve. Ha az állam finanszírozza őket, akkor pedig a mindenkori kormányzat meghosszabbított karjainak tekinthetők, akik valahol az éppen hatalmat gyakorlók véleményét továbbítják.

Vannak olyan baloldali gondolkodók is, akik úgy látják, hogy a Gyurcsány-kormány által meghirdetett megszorítások politikájának az adott hazai és nemzetközi erőviszonyok mellett nincs

alternatívája. Erről a helyzetről **Krausz Tamás** a következőket írta a Népszabadság 2006. július 5-i számában:

"Ez elég szörnyű, mert az európai és világtapasztalatok szerint az ilyen 'reformok' eredménye mindig egy és ugyanaz: a közsféra további privatizálása, piacosítása - magyarul a szociális és kulturális elszegényedés. Nagy kérdés azonban ennek mértéke és perspektívája. Ugyanis még a piacgazdaság, a versenyzgazdaság keretei között is lehetségesek olykor racionális átalakítások az emberi szükségletek védelmében. Az elvont pénzlogika, a monetarista világfelfogás uralmának idején is létezhetnek korlátok, amelyek megkötik a tőke romboló természetét, az emberi alkotóképesség bizonyos megőrzése érdekében. A jóléti állam egész történelmi hagyománya végső soron nem szolt másról, minthogy az állam, mint ösztökés felismerte: a tőkés újratemelés zavartalansága, a profitráta stabilitása csak az emberi élet fenntarthatóságának egy bizonyos fokán valósítható meg. Mivel nincsen forradalmi helyzet, a tőkés osztály a maga érdekeit rendkívül erős pozícióból védelmezheti. Ám mégis helytelen lenne a magyar vezető osztályok részéről kiadni a jelszót: 'minél rosszabb, annál jobb'. Az erőviszonyok ugyanis gyorsan változhatnak, olyan nem demokratikus irányokba, amelyek a kapitalizmus viszonylagosan demokratikus menedzselését lehetetlenné teszik..."

Krausz Tamás, aki az MSZP azon tagjaihoz tartozik, akik nem álltak át a nemzetközi tőke kiszolgálói közé, figyelmezteti a Gyurcsány-kormányt, hogy mindent kövessen el a társadalom és a közsféra, elsősorban az egészségügy, az oktatás és a társadalombiztosítás védelmében, a hazai és külföldi nagytőke, valamint az európai pénzügyi és gazdasági-politikai intézmények nyomásával szemben. Hangsúlyozza, hogy figyelmeztetni kell a nagytőke képviselőit az arányos közteherviselés fontosságáról. Krausz azt ajánlja, hogy a költségvetési hiány csökkenése érdekében **vissza kell adózni** az egykori állami tulajdon magán-kisajátításából meggazdagodott újtőkés osztály mesés profitjának egy részét. Ezt tekinti ő igazi magyar szolidaritásnak. Helyteleníti a nemzeti elkötelezettség feladását és a magyar munkavállalók tönkretételét célzó tőkekivonást. A magyar társadalom terheinek csökkentésével bizonyíthatná az új magyar gazdasági elit, hogy tanult a történelemből és kész megszabadulni a történelmileg megszokott önzés hagyományától.

Krausz nem tartja megengedhetőnek a több-biztosítós egészségügyi rendszer bevezetését, mert fenn kell tartani a szegény állampolgárok azonos jogait és lehetőségeit is a gyógyítás terén. Tévelygult dogmának tartja azt az elképzelést, hogy emeli az oktatás színvonalát, ha kevesebb tanár, több órában, több diákot oktat. Elutasítja a Magyar Tudományos Akadémia és a kutatómunka piacosítását, azaz az **MTA elárverezését**. Az értelmes átalakítás legelső feltételének **a neoliberális-neokonzervatív előítéletek feladását** tartja.

Csath Magdolna, egyetemi tanár sürgősen leállítana mindenféle további privatizációt. Szükségesnek tartja nemzeti megegyezéssel összeállított **vagyonlista elkészítését**, amely tartalmazná azon nemzeti, közösségi értékeket és vagyontárgyakat, amelyeket semmilyen körülmények között nem lehet magánkézzbe adni. A költségvetési hiányról és okáról Csath Magdólnának az a véleménye, hogy a **költségvetési hiány valódi oka mindez idáig rejtve maradt**.

Szalai Erzsébet, társadalomkutató már 2003-ban megállapította, hogy a magyarországi újkapitalizmus intézményesülésével annak válsága is elkezdődött. Ez ma már nyilvánvaló. A növekvő ütemű nemzeti termék dacára alacsony szinten stagnál a foglalkoztatottság, sőt: növekedett a munkanélküliség. A pénzügyi-gazdasági elit ma már nyíltan átvette a politika irányítását, és a termelősféra privatizálásának lezárultával igényt tart a közsférára is: az egészségügyre, oktatásra és kultúrára. A tőke feneketlen mohóságában fel akarja zabálni azokat az erőforrásokat, amelyek a munkaerő akár egyszerű újratemeléséhez is - meggyógyításához, képzéséhez, műveltsége szinten tartásához - szükségesek. Ezzel a pénz- és korporációs oligarchia, Szalai megfogalmazását használva, "felzabálja saját létfeltételeit"(Népszabadság, 2006, július 22). Szalai Erzsébet úgy látja, hogy Gyurcsány Ferenc baloldali beállítódása ellenére a tőke nyomására vág bele a társadalom

testébe. Az autonómiáját hangoztató Sólyom László köztársasági elnök ezúttal ellenvetés nélkül írta alá a megszorító csomagot. Mindez a nemzetközi és hazai nagytőke rendkívüli erejét jelzi. A különböző hitelminősítő intézetek és a forintárfolyam lefelé nyomása, valamint a korporációs médiumok katasztrófa-forgatókönyvei a magyarok tudomására hozták, hogy súlyos következményekkel járhat, ha a lakosság nem lesz hajlandó ismét teljesíteni a pénzoligarchia akaratát.

Szalai Erzsébet a behódolás helyett azt ajánlja, hogy az államháztartási hiány kezelésére a **progresszíven arányos közteherviselést** kell bevezetni. A kelet-európai félperifériás térség közös fellépésére van szükség, hogy meg lehessen akadályozni a pénzvilág újabb kifosztási akcióját. Az immáron globális pénzuralmi rend azt is lehetővé teszi, hogy a minden eddiginél nagyobb adósságállományt felhalmozó Egyesült Államok, a tőke kamatemeléssel történő átszívásával, a kelet-európai országok megcsapolásával finanszírozza saját növekvő külső és belső eladósodását. Szalainak ezek a javaslatai egybecsengenek Bogár László diagnózisával, aki szerint, ha a Gyurcsány-kormány végrehajtja a pénzvilág újabb követeléseit, és további terheket rak a már amúgy is túlterhelt munkavállalókra, akkor veszélybe sodorja a humán újratemelési struktúrákat. A teljesen vagyontalanná tett magyar munkavállalók nem képesek globális piaci árakon megfizetni az egészségügyi szolgáltatásokat és a szaktudás megszerzését. Ezzel regenerálódásuk kerül veszélybe, ami nemcsak tovább ronsolja a magyar társadalmat, de magának a nemzetközi tőkének sem áll érdekében, mert többé nem juthat egészséges és jól képzett munkaerőhöz alacsony árakon. A magyar társadalom **szociális katasztrófa** elé néz, és a Gyurcsány-kormány intézkedései láncreakciót indíthatnak be. Bogár László úgy látja, hogy most már szembe kell fordulni a szovjet birodalom helyébe lépett pénzügyi impériummal. A kollaboráns elitekkel meg kell értetni, hogy nem folytathatják tovább a magyar lakosság gátlástalan kifosztását. Eljött a nagy elutasítás ideje.

Thomas helyett Milton Friedmant tanulmányozzuk

Thomas Friedman a globalista pénzuralmi rendszer elfogult apologétája, reklámozott frontembere. Ezzel szemben a Nobel-díjas **Milton Friedman** - noha neoliberais - mégis a fennálló rend bátor kritikusa. Több tanulmányában és nyilatkozatában az amerikai gazdaság legsúlyosabb problémájának a magántulajdonban álló központi bank, a Federal Reserve (FED) működését tekintette. 1992 júniusában a **Radio Australia**-nak adott nyilatkozatában ezeket mondta: "Napjaink egyik megoldatlan gazdasági problémája az, hogy miként szabaduljunk meg a Federal Reserve-től. Ez a megoldásra váró probléma pontosan az, ami az amerikai nemzet alapítóit is foglalkoztatta: hogyan lehet korlátozni a kormányzati hatalom terjedelmét? A zsarnokság, az emberi szabadság korlátozásai elsősorban azokból a kormányzati intézményekből származnak, amelyeket mi magunk hozunk létre. Abraham Lincoln beszélt a nép kormányáról a nép által a népért, ma a bürokraták kormányoznak a bürokratákért, beleértve a Kongresszus megválasztott tagjait is, mert ők is bürokratakká váltak. Ezért a legsúlyosabb probléma ma kétségtelenül az, miként találunk olyan mechanizmust, amely átalakítja politikai rendszerünket úgy, hogy korlátozza lehetőségét magánéletünk ellenőrzésére."

Milton Friedman elképzelései szerint az Egyesült Államok adósságmentes állami kibocsátású pénzzel (**debt-free US-note**) két-három év leforgása alatt visszavásárolná a Federal Reserve System-től a nála lévő és jelenleg 7,4 trillió (7400 milliárd) dollárra rúgó államkötvény mennyiséget. (Treasury Bonds) Ezzel lehetővé tenné, hogy az úgynevezett "fractional reserve system"-ről (banki tartalékkal csak részben fedezett pénz rendszeréről) át lehessen térni a banki tartalékkal 100 %-osan fedezett pénz rendszerére, a "full reserve banking"-re. Ezt úgy lehet elérni, hogy a FED-nél lévő államkötvények helyére 100 %-osan állami kibocsátású kamatmentes pénzjegy kerülne - **US-notes**, azaz valódi amerikai dollár - a jelenlegi FED-dollár helyett, amely egy magán bank magánbankjegye. A **US-note** hasonló lenne a Lincoln által kibocsátott valódi állami pénzhez, a **Greenbacks**-hez Ezt követően már a FED feleslegessé válik, akár meg is lehet szüntetni. Nem lenne más feladata, minthogy közreműködjön a pénzcsere lebonyolításában, és

tárolja széfjeiben az adósságmentes állami pénzjegyeket.

Ezt követően az Egyesült Államok a globális pénzrendszer központi bankjának szerepét betöltő Nemzetközi Valutaalap, Világbank és a Baselben működő Nemzetközi Fizetések Bankjából is kilépne. Ezzel lényegében teljesülne Milton Friedman-nak az az ajánlása, hogy az állami szuverenitást kisajátító központi bankok hatalmát korlátozzák. Az állam bocsátaná ki a pénzt, statisztikai adatok alapján meghatározva a forgalomban lévő pénz szükséges mennyiségét, figyelemmel a forgalomban lévő áruk és szolgáltatások nagyságára, és a lakosság növekedésére. Mindezt demokratikusan ellenőrzött pénzügyi testület hajtaná végre a legteljesebb nyíltsággal. Milton Friedman bebizonyította, hogy minden komoly gazdasági visszaesés oka a forgalomban lévő pénz mennyiségének a szűkössége. A központi bankok tetszés szerint tudták szűkíteni vagy bővíteni a gazdaság rendelkezésére álló pénz mennyiségét. Ha van elegendő pénz a forgalomban, akkor nem kerül sor a rendszeresen visszatérő gazdasági visszaesésekre, tartósan stabilizálhatóak az árak, és megszüntethető mind az infláció, mind a defláció.

A jelenlegi Magyarországon a Nobel-díjas Milton Friedman által kidolgozott programot követve intézkedni kellene arról, hogy a pénzkibocsátás, a hitelrendszer és a deviza-árszabályozás, azaz a **monetáris szuverenitás** kormányzati ellenőrzés alá kerüljön. A pénzvillág érdekei helyett a megnyomorított magyar lakosság érdekeit követő demokratikus kormány kibocsátana 14 ezer milliárd forint állami közpénzt, és visszavásárolná vele a bankrendszerben lévő 14 ezer milliárd forintnyi állami hitellevelet (államkötvényeket, kincstárjegyeket). **A feles törvénynek számító MNB-törvény módosításával a kormány a - 2002 augusztusa óta 5 %-ra csökkentett - banki tartalékrátát felemeli 100 %-ra. A bankrendszerből tehát egy fillért sem vesz el, de arra kényszeríti a bankokat, hogy csak olyan pénzzel gazdálkodhassanak, amellyel tényleg rendelkeznek. Ha tehát a tartalékrátája 100 %-os, akkor a 14 ezer milliárd forint szükségyszerűen a bankrendszerhez kerül, s nem zúdul a termelőgazdaságra, vagyis nem okoz inflációt.**

Újabb kölcsönök felvétele, további eladósodás és kamatfizetés nélkül az államháztartás megszabadulhatna 14 ezer milliárd forintnyi adósságától. A költségvetésben minden évben megmaradna mintegy 900 milliárd forint, a 14 ezer milliárd forintnyi adósság kamata. Ez lehetővé tenné azt az adócsökkentést, amelyre a magyar gazdaság versenyképességének visszaszerzése érdekében szükség van. Ez egyben több tízezer munkahely megteremtését is elősegítené, s maradna arra is elég pénz a költségvetésben, hogy ne legyen szükség az egészségügy, az iskolaügy és a társadalombiztosítás piaci árakon történő átszervezésére, és a lakosság további súlyos megterhelésére. A magyar lakosság túlnyomó része az állam által rákényszerített privatizáció miatt teljesen vagyontalanná vált, nincs tőkejövedelme, és ezért abból a munkabérből, amely az EU-s átlagnak az egyharmadát, egynegyedét teszi ki, nem képes a piaci árat megfizetni az említett szolgáltatásokért.

Inflációmentes közhitelezés

Az euró zónába történő belépés elhalasztásának előnyei vannak. Az ország monetáris szuverenitása az euró bevezetéséig - legalábbis jogilag - Budapesten marad, nem kerül át az EU frankfurti Központ Bankjához, az ECB-hez, sem Brüsszelhez.

Ha lenne a kormánynak bátorsága a kiszolgáltatott lakosság további megsarcolása helyett a nemzetközi pénzvillágtól és hazai intézményeitől legalább átmeneti időre visszavenni az alkotmányosan őt illető **monetáris szuverenitást**, akkor lehetővé válna olyan termelő- és infrastruktúraépítő programok finanszírozására állami kibocsátású közhitelekkel, amelyek eredményeként olyan termelőkapacitás-növekedés, olyan új objektumok, többletárak és -szolgáltatások keletkeznének, amelyek fedeznék a programokat finanszírozó állami kibocsátású pénzeket. **Hazánkban magyar Lautenbach-tervre van szüksége.** Magyarország úgy tudna munkahelyeket teremteni és a segélyezett tízezreket adófizető munkavállalókká tenni, hogy nem

venne fel további kölcsönöket, és nem vállalna újabb adósságszolgálati terheket. A történelemben sok konkrét példa van, amelyek cáfolhatatlanul bizonyítják, hogy a termelői és infrastrukturális programhoz kötött állami pénzkibocsátás nem okoz pénzromlást, mert a termelőgazdaság értéknövekedése fedezi a forgalomba kerülő pénzmennyiséget.

Dr. Wilhelm Lautenbach, aki a weimari Németország pénzügyminisztériumában főosztályvezető volt, felismerte, hogy a pénzügyi embargó alatt álló Németország úgyis beindíthatja a termelési célú programokat, hogy alacsony kamatozású hitelekkel nyújt a kereskedelmi bankoknak azért, hogy ebből finanszírozzák az iparvállalatok beruházási tevékenységét. Ezzel elérhető, hogy a vállalatok részt vegyenek az infrastruktúra fejlesztési programokban és berendezéseiket modernizálják. Az ingyenes vagy alacsony kamatozású közhiteleket a vállalatok növekvő nyereségükből fizetik vissza. Az első megbízások eredményeként további kereslet jön létre áruk és munkaerők iránt. Az anyagokra és felszerelésekre fordított kiadások további szerződésekhez vezetnek. Ebből az összegből egy rész a munkavállalókhoz kerül bérként, akik ezt fogyasztásra fordíthatják. Amikor a nemzetiszocialista párt átvette a hatalmat, Lautenbach elképzelései szerint került sor az autobahn-ok megépítésére.

A **Lautenbach-program** eredményeként két év leforgása alatt a 8 millió munkanélküli száma 1,5 millióra csökkent. Ugyanis a termelésélénkítő módszerek lehetővé tették újabb munkaalkalmak létrejöttét, ezáltal megnőtt az igény a fogyasztási javak iránt is. E termelésélénkítő folyamatban jól nyom követhető a pénz felhasználásának az útja. Az egyik irányban a pénz, a másik irányban az áru és a fogyasztás áramlik. Minden egyes ügylet során adó keletkezik, amely a költségvetést gazdagítja, s a központi bank által kibocsátott hitelt semlegesíti. Egy Lautenbach-féle gazdaságpolitika sikere szempontjából döntő a központi bank hiteltermelése. Ez biztosítja a beinduló termelésélénkítés finanszírozását. A központi bank által kibocsátott valódi magyar forint megnövelné a termelőgazdaság értékelőállító képességét, és az így keletkezett áru- és szolgáltatástöbblet már nagyobb értéket képvisel, mint az a pénzmennyiség, amely hitelként ezt a folyamatot beindította. A többlet azáltal jött létre, hogy a parlagon heverő produktív kapacitások és a több száz ezernyi munkanélküli kihasználatlan munkaereje ismét értékelőállító tényezővé vált.

A II. Világháború után **De Gaulle** francia elnök kormányzata Lautenbach módszerrel virágoztatta fel a francia gazdaságot. Ezt a módszert azóta a világ több más országában is sikerrel alkalmazták. Magyarországi sikeres alkalmazásának is egyedül csak a politikai akarat hiánya az akadálya.

A már ismertetett két javaslatnál sokkal egyszerűbb az, hogy a Magyarországon berendezkedett multinacionális cégeknek, ha távoznak az országból, vissza kellene fizetniük a Magyar Államtól azért kapott adókedvezményeket, hogy itt maradnak.

Az lenne valódi bátorság, ha a Gyurcsány-kormány **nemet merne** mondani a Nemzetközi Valutaalapnak, a nemzetközi pénzvilág véleményformálóinak, és ezáltal a teljesen védtelen és kiszolgáltatott magyar lakosság szükségleteinek és érdekeinek adna elsőbbséget. Gyurcsány Ferenc azt üzeni a magyar polgárnak: "Felelős vagy magadért, családodért, nemzetedért". Ezt azonban olyan magyaroknak üzeni, akiket az állam akaratuk és hozzájárulásuk nélkül megfosztott vagyonuktól, és elvett tőlük minden tőkejövedelmet. Sőt a munkavégzési lehetőségtől is megfosztotta őket. Az állam minden kényszerítőeszközét igénybe véve újból jövedelmet von el tőlük a tőke javára. Most azonban már arra a határra szorítja őket, ahol egyéni és társadalmi reprodukciójuk is veszélyeztetve van. Az állam tehát mindent megenged magának az állampolgáraival szemben, hibás döntéseinek, pazarlásának, korrupciójának a negatív következményeit azonban áthárítja rájuk. Hibás döntéseiért nem akarja vállalni a felelősséget. A hozzánemértés és pazarlás következményeinek a szegénytelen áthárítását nevezi a magyar miniszterelnök "bátorságnak".

Úgy gondoljuk: sokkal inkább az a bátorság, ahogyan a malajziai **Dr. Mahathir**, a szingapuri **Li Kuan Ju** és az argentin **Nestor Kirchner** **nemet mert mondani** a nemzetközi pénz- és korporációs

oligarchiának és véleményformálóinak.

Mi tehát a teendő?

Először is a valóságnak megfelelő diagnózisra van szükség. A súlyos szervi megbetegedésekben szenvedő magyar gazdaságot és társadalmat nem lehet amúgy is szegényes diétájának a csökkentésével gyógyítani. Tudomásul kell venni, hogy alapvetően hibás az a pénzügyi és gazdasági rendszer, amelyet a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia képviselői által kidolgozott stratégia - a "**Washingtoni Konszenzus**" - alapján alakítottak ki Magyarországon. Az eladósodás, a költségvetési és a külkereskedelmi hiány felhalmozódása, a magánpénzmonopóliummá átalakított **hibás monetáris rendszer**, és a külföldi tőke javára **túlprivatizált igazságtalan tulajdonviszonyok** következménye.

Magyarországról évente **kiáramlik mintegy 5-6 milliárd euró** tőkejövedelem, profit- és kamathozam formájában. Ennek oka, hogy hazánk még a többi kelet-európai országhoz viszonyítva is túlzott mértékben lett privatizálva.

Magyarország eladósodása hatványozott ütemben növekszik azért, mert **saját kibocsátású kamatmentes pénzt az 1990-es években lecserélték külföldről beáramló hitelpénzre**, és ezért évről évre növekvő kamatjáradékot kell fizetni. Ma már csak újabb kölcsönök felvételéből lehet teljesíteni az esedékes adósságszolgálati terheket. A magyar pénzrendszer felett az ellenőrzést a külföldi pénzintézetek és befektetési alapok gyakorolják. Az ő érdekük volt az eladósítás, valamint a külkereskedelmi és költségvetési hiány megnövelése.

Magyarországnak csak rendkívül kedvezőtlen feltételek elfogadásával engedte meg a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia, hogy beléphessen az általa létrehozott birodalmi struktúrába, az Európai Unióba. Az EU-s tagságból eddig csak hátránya volt Magyarországnak. 2003-ig **8866 milliárd forintjába került az EU-s tagságra** való felkészülés. Ez az összeg a túl gyorsan leépített vámokból, az EU-s országoknak adott időelőtti és túlzott méretű kedvezményekből, be nem szedett úthasználati díjból halmozódott fel 13 év alatt. Ebből az összegből már levonásra kerültek a PHARE, ISPA és SAPARD programok keretében kapott pénzek. A pénzügyi egyensúly megbomlásának tehát maga az Európai Unió az egyik legfőbb oka. 2004-től kezdve évi **1449 milliárd forint** a magyar hozzájárulás az EU-hoz közvetlen befizetés, átengedett vám és áfa formájában.

A magyar jogrendszer fogyatékoságai és az általános közállapotok leromlása miatt nem lehetséges a kormányok felelőssége vonása. Mivel hazánk "következmények nélküli ország" lett, ezért **a kormányzati pazarlás** óriási mértéket öltött. Az állam felelőtlenül költekezhetett szinte minden vonatkozásban. Óriási pénzek folytak el a PPP-rendszerben (Public-Private Partnership), a szomszéd országokhoz képest a többszöröséért épültek a magyar utak. Gát lástalan osztogatás folyt a mindenkor kormányzó pártok holdudvarához tartozó érdekcsoportoknak, cégeknek és a korrupciót sem sikerült megfékezni. (Gondoljunk csak Medgyessy Péter volt miniszterelnök kijelentésére: "Az SZDSZ tele van korrupciós ügyekkel".) De tetten érhető a pazarlás a Grippen-gépek megvásárlásánál, katonáink részvételénél olyan nemzetközi akciókban, amelyekhez a magyar népnek nem fűződik közvetlen érdeke. Ide sorolható az is, hogy a kormány, amely legszegényebb polgárai zsebét is kiforgatja, könnyelműen elenged 40 milliárd forint tartozást Iraknak, amely igaz, hogy most polgárháborús állapotok között él, de közeljában gazdag ország, és hosszútávon fizetőképes.

Ha pedig a tőkejövedelem kiáramlása, a feleslegesen Magyarországra importált hitelpénzrendszer utáni kamatfizetés, a pénzpiaci szereplők manipulációi, az évente 1449 milliárd forintba kerülő EU-s tagság, valamint a felelőtlen pazarlás és korrupció az eladósodás, a költségvetési hiány és a külkereskedelmi mérleg kiegyensúlyozatlanságának az oka, akkor miért a bérből és fizetésből élő magyar állampolgárokat kell ismét megsarcolni kemény megszorító intézkedésekkel a kívánatos

egyensúly helyreállítása érdekében?!

A magyar gazdaság és társadalom súlyos szervei megbetegedésekben szenved. Zsebének kifosztásával és szigorított diétára fogással ezt a betegséget nem lehet gyógyítani. **Új történelmi alkura** van szükség a magyar társadalom és a nemzetközi pénzvilág, valamint hazai képviselői között. Ennek az **új közmegegyezésnek** ki kell terjednie a rendkívül igazságtalan tulajdonviszonyok átalakítására, a magán pénzmonopólium megszüntetésére és a közpénzrendszer visszaállítására, továbbá az EU-tagság feltételeinek a módosítására az egyenlő elbánás és a viszonyosság elvei alapján. Magyarországnak nem kormányváltásra, hanem **rendszer váltásra** van szüksége. Eppen ezért kevés a Gyurcsány-program visszavonása, de még a Gyurcsány-kormány leváltása sem elég. A nemzetközi pénzvilág által meghúzott koordináták sajnos az ellenzék kormányának is kevés mozgásteret engednek. Legfeljebb a tőkéhez csatlakozott jelenlegi kormányzat **felelőtlen pazarlását** tudná csökkenteni. Egy ellenzéki kormány mégis sajnos a korrupció leküzdésével sem tudna megbirkózni, mivel annak rendszerbeli okai vannak. A pénz-és korporációs oligarchia ugyanis a korrupció legváltozatosabb formáival alakítja át pénzügyi fölényét politikai döntésekké. **A pénzüralmi diktatúra rendszerét kell leváltani!** Ehhez a rendszerváltáshoz lenne szükség valódi bátorságra, és nemzeti összefogásra, nem pedig a védtelen lakosság gátlástalan fosztogatásához, és a pénzoligarchia követeléseinek a szolgalelkű teljesítéséhez. E sorok írója támogatná a pénzüralmi rend lecserélésére megalakult össznemzeti kormányt.

Összegezve:

A **költségvetési hiány** elsőszámú oka tehát az egyre növekvő **államadósság**, amely után fizetni kell a kamatokat. Az államadósság oka pedig a Magyarországra bevezetett **hitelpénzrendszer**, vagyis az, hogy ma már csak kamattal terhelt deviza van pénzként forgalomban forint-ruhába öltöztetve. A kamatmentes állami közpénz kibocsátása teljesen megszűnt. A költségvetési hiányt növeli, hogy már **alig van mit eladni**, továbbá az EU-tagsággal járó évi **1449 milliárd** forint befizetés és jövedelem átengedés, a multinacionális cégek **aluladóztatása**, valamint a **kormány pazarlása**, **szakszerűtlensége** és a **korrupció**.

A **külkereskedelmi mérleg hiány** oka pedig az egykori nemzeti vagyon túlzott mértékű átadása külföldieknek. **A túlprivatizált** vagyon tőkejövedelme - évi **5-6 milliárd** euró - pedig rendszeresen **távozik** az országból. Ezt a hiányt növelik a különös célú (off-shore) cégek, valamint a befektetési alapok és más pénzpiaci szereplők **spekulációs ügyletei**. Ezért nemcsak politikailag elhibázott, szociálisan igazságtalan, de közgazdaságilag is téves a költségvetési hiányért és a külkapcsolati fizetési-egyensúly megbomlásáért a magyar lakosság fogyasztását, jóléti kiadásait és a reálberek emelkedését felelőssé tenni. A rákos megbetegedést nem lehet fogyasztó-diétával gyógyítani.

Ötven évvel a forradalom után ismét forradalmi helyzet van kialakulóban hazánkban. 1956-ban világosak voltak a frontok, ma viszont az ellenfél gondosan elrejtőzött az arctalan pénzviszonyokba. A magyar adósjobbágyság nem ismerik a pénzfeudalizmus világrendszerének globális uraságait. A pénzviszonyokra löni sem lehet, csak hozzáértéssel megváltoztatni azokat. Ehhez nemzeti szuverenitásra van szükség és az állampolgárok hiteles tájékoztatására. Többé nem győzhetünk fegyverrel. A monetáris hatalom működésének a megértésével, a pénzüralmi rendszer megváltoztatásával, a közpénzrendszer visszaállításával, és a kamatozó hitelpénz megszüntetésével vihetjük győzelemre a forradalmat: hatalomra juttatva a nép kormányát, a nép által, a népért. Csak egy ilyen rendszerben gyakorolhatja a magyar társadalom a közvetlen ellenőrzést saját létfeltételei fölött. Így érhető el, hogy a magyar ember munkájának eredményét sem kommunista állami erőszakkal, sem pénzüralmi eladósítással ne lehessen többé elvenni.

Budapest, 2006. augusztus 25.

Van a Gyurcsány-csomagnál jobb megoldás!

Mihez képest kellene helyreállítani az egyensúlyt Magyarországon?

Ha az Európai Unió dokumentumokat tanulmányozzuk, akkor kiderül, hogy Magyarország nem áll egyedül sokat ostromozott, rossz egyensúlyi adataival. Az Európai Unió **Stabilitási és Növekedési Paktuma** előírja a tagállamok számára, hogy milyen mértékű lehet költségvetési hiányuk, eladósodottságuk mértéke. Jelenleg a már euró-övezethez tartozó államok szinte mindegyike büntetési eljárás megindítása előtt áll. Azon euró-övezeti tagállamok, amelyek államháztartási hiánya meghaladja nemzeti össztermékük 3 %-át, automatikusan fegyelmi eljárás elé néznek. Egy ilyen eljárás a szabályok szerint pénzbüntetéssel zárul. Ha következetesen végrehajtanák az érvényben lévő előírásokat, akkor olyan országokat is meg kellene büntetni, mint Németország, Franciaország és Olaszország. Ezért az EU legmagasabb rangú bürokratái is jobbnak látták, ha inkább a szabályokon enyhítenek, és nem a büntetéseket szabják ki. A tagállamok az Európai Bizottsággal kialakult vitájukat tehát a szabályok rugalmasabbá tételével próbálják megoldani. A vita jelenleg arról folyik, hogy milyen körülményeket kell figyelembe venni a büntetés kiszabásakor.

A tagállamok pénzügyminisztereiből álló tanács, az **ECOFIN**, már 2005-ben megvitatta **Hans Eichel** német pénzügyminiszter javaslatát, amely szerint a tagállamoknak egyértelmű hibákat kell elkövetniük gazdaságpolitikájukban ahhoz, hogy szankcióval lehessen őket sújtani. Javaslatá szerint azt is figyelembe kell venni, hogy egy tagállam mennyit költ kutatásfejlesztésre, az Európai Unió költségvetésének nettó befizetője-e vagy sem, valamint más olyan egyedi körülményeket, mint amilyenek például Németország esetében a német újraegyesítés hatalmas kiadásai.

Ahhoz, hogy Magyarország az általa már 1991 óta folyamatosan átengedett pénzekből valamennyit visszakaphasson az Európai Uniótól, eleget kell tennie az EU által elfogadott konvergencia-programban vállalt kötelezettségeinek. Az ECOFIN, azaz az EU-tagállamok pénzügyminisztereiből álló testület, 2006. október 10-én 2008 helyett 2009-ig adott határidőt a nemzeti össztermék, vagy másnéven GDP-arányos költségvetési hiány csökkentésére. A konvergencia-program lényegében csak az Európai Unió által előírt pénzügyi előírásokhoz való közeledést jelenti, nem pedig azt, ahogyan azt a magyar társadalom többsége szeretne volna, hogy Magyarország közeledjen az életszínvonal, az általános társadalmi viszonyok és az életminőség szempontjából is Európa fejlettebb országaihoz.

A magyar konvergencia-program 2008-ig terjedő aktualizált változatát 2005. december 1-jén nyújtotta be a magyar kormány. Már ez a változat is az Európai Unió Tanácsának ajánlásait követi, és elkötelezi magát a túlzott hiány kiigazításának 2008-ra kitűzött határideje mellett. Ekkor még arról volt szó, hogy a költségvetési hiányt a 2005-ös 6,1 %-ról 2008-ra 1,9 %-ra csökkentik. Ehhez azonban strukturális változtatásokra lett volna szükség, és itt pontosan meg kellett volna határozni a szükséges mennyiségi mutatókat ahhoz, hogy fel lehessen mérni a tervezett intézkedések rövid- és hosszútávú költségvetési hatásait. A program azonban nem határozott meg hosszútávú célkitűzést a költségvetési egyenlegre, és ilyen célkitűzésekre a költségvetési előrejelzéseiből sem lehetett következtetni. Ezért az Európai Unió Tanácsa nem találta elégségesnek a magyar kormány tervezett intézkedéseit, felszólította, hogy 2006. szeptember 1-jéig nyújtsa be konvergencia-programjának átdolgozott változatát. Ebben már azonosítani kellett a Magyarország hiánycsökkentési programjához szükséges konkrét és strukturális intézkedéseket.

Ezt a konvergencia-programot széleskörű társadalmi vita után kellett volna véglegesíteni. A kormány azonban igen rövid idő alatt készítette el. Felkért egy háromtagú **konvergencia-tanácsot**, amelynek tagjai **Bogsch Erik**, **Simor András** és **Surányi György**. A konvergencia-tanács véleményezésében a gazdasági egyensúly visszaállítását és a fenntartható gazdasági fejlődéshez fűződő érdekeket tartotta szem előtt. Leszögezték, hogy a rendelkezésükre álló szaktudás és információ nem volt elégséges ahhoz, hogy a konvergencia-program társadalmi hatásait részleteiben és kellő mélységgel elemezzék. Utaltak arra, hogy ennek a programnak a társadalom számára fájdalmasan magas ára van, mert az elmúlt évek hibás és összehangolatlan államháztartási

jövedelem- és monetáris-politikája súlyos helyzetet teremtett.

A három szakértő abból indult ki, hogy az elmúlt hat év során a hivatalban lévő kormányok az ország hosszútávú fejlődését, európai felzárkózását és a tartós egyensúly követelményeit nagyrészt figyelmen kívül hagyó, számos tekintetben felelőtlen gazdaságpolitikát követtek. Ennek eredményeként Magyarország magas külső és belső pénzügyi egyensúlyi hiányt halmozott fel. Ennek gyors ütemű és haladéktalan felszámolása szükséges a gazdaság stabilitásának megőrzése és a további fejlődés biztosítása érdekében. A felzárkózáshoz vezető út azonban az államháztartás drasztikus korrekcióját igényli, amely méreteiben precedens nélküli és jelentős kockázatokat hordoz.

A szakértők szerint a program nem csupán az EU által megkívánt konvergencia-feltételeknek kíván eleget tenni. Egyidejűleg betekintést ad a kormány elképzeléseibe a magyar társadalom jövőjéről, az állam, valamint az állam működését finanszírozó, illetve az állam által nyújtott szolgáltatásokat igénybe vevő vállalatok és állampolgárok viszonyáról. A konvergencia-program tehát nem egyszerűen az ún. maastrichti kritériumok és a Stabilitási és Növekedési Paktum feltételeinek teljesítését tartja szem előtt. Ezeken túlmenően fontosnak tekinti a növekedés, a foglalkoztatás, a szociális biztonság és a politikai stabilitás szempontjait is. Más szóval a stabil demokrácia, a szociális biztonság, a tartós gazdasági növekedés és a magas szintű foglalkoztatás szempontjából is közeledni, azaz konvergálni akar az Európai Unió legfejlettebb térségeihez.

A kormány által felkért konvergencia-tanács tagjai az euró bevezetésével kapcsolatban megállapítják, hogy a program nem jelöli meg a közös európai valuta bevezetésének céldátumát. Egy ilyen céldátum megjelölése nem kötelező, de előnyös lehet, ha a tőkepiacok a kitűzött időpontot reálisnak fogadják el, és beépítik a forintkamatok jövőbeni mozgásáról kialakítandó várakozásaikba. Ez elősegíthetné a kamatszint gyorsabb csökkentését. Egy ilyen kamatsökkenés pedig megtakarításokat eredményezne a költségvetés számára, azaz az államháztartási hiányt csökkenthetné. A csökkenő kamatok a gazdaság versenyképességét is javíthatnák. A szakértők a 2011 és 2013 közötti időpontot tartják reálisnak az euró-zónához való csatlakozás szempontjából.

A konvergencia-tanács tagjai hangsúlyozták, hogy nem rendelkeznek makrogazdasági adatbázisokkal és modellekkel, sem pedig ilyen típusú munkákra szakosodott elemzőkkel. Véleményüket saját ismereteikre, tapasztalataikra, valamint a kormány tagjaival és a pénzügyminisztérium, valamint az MNB szakértőivel folytatott konzultációkra alapozták.

A 2006. évi választások után létrejött kormány jelentős adóemeléseket jelentett be, és egyes adófajták kulcsait megemelte, továbbá új adófajtákat léptetett életbe, miközben korábbi adócsökkentő programját visszavonta. Ezek átmenetileg javíthatják az államháztartás egyenlegét, de ugyanakkor visszavetik a gazdaság növekedését. Döntéshozói úgy látják, hogy a bevezetett adóemelések nélkül nem lehetne végrehajtani a költségvetés szükséges kiigazítását. Ennek ellenére az adóemelések a gazdaság versenyképessége szempontjából kedvezőtlenek. A konvergencia-tanács ezért azt javasolta, hogy a kormány minél előbb úgy alakítsa át az adórendszert, hogy változatlanul hagyva az adózás nemzeti jövedelemhez mért arányos szintjét, csökkentse a jövedelemtípusú adókat és járulékokat, másrészt növelje a vagyon- és fogyasztási adók arányát az összes adóbevételben belül. Javasolták ezen túlmenően a személyi jövedelemadó és a társadalombiztosítási járulékrendszer radikális felülvizsgálatát.

Az államháztartás kiadásainak mérséklése érdekében olyan intézkedéseket javasolnak, amelyek gátat szabnak a kiadások jövőbeni növekedésének és így segítik elő a hiány további csökkentését, illetve alacsony szinten tartását. Elkerülhetetlennek tartják a közszférában megindult létszámcsökkentést, egyidejűleg szorgalmazták olyan átgondolt intézmény átalakítási folyamat beindítását, amely összekapcsolja a bérgazdálkodást a teljesítmény értékelésével, és elősegíti a teljesítményarányos javadalmazásra történő áttérést.

A konvergencia-tanács támogatta, hogy megszűnjék az áruk és szolgáltatások árának a piaci áraktól történő eltérése, és csak a rászorulóknak részesüljenek közvetlen támogatásban. Az oktatás, az egészségügy és a nyugdíj reformjára vonatkozó tervek egyelőre nem alkalmasak arra, hogy azokból már most érdemi következtetéseket lehetne levonni. Az átalakítások főbb céljaival az állam és a polgárok közti viszony új meghatározásával, az öngondoskodás erősítésével, a magánszektor közfeladatok teljesítésébe történő bevonásával azonban egyetértettek. Fontosnak tartják az államháztartás hosszútávú egyensúlya szempontjából a nyugdíjrendszer egészének felülvizsgálatát. Sürgették az önkormányzati rendszernek a mainál hatékonyabb, takarékosabb régiós rendszerre való átalakítását. Ezt az egyensúly-javító intézkedések szempontjából is fontosnak tartották.

A konvergencia-tanács több kockázatra is kitért. Hangsúlyozta a kormány következetességének fontosságát, valamint azt, hogy a szükséges törvénykezési munka ne húzódjon el. Arra is felhívta a figyelmet, hogy nehezen lehet felmérni a gazdasági szereplők reakcióját az ilyen átfogó jellegű intézkedés-csomagokra. A program eredményessége iránt kételyeit fejezi ki az a megállapítása, hogy a konvergencia-programból nem tűnik ki: csökkenni fog-e az államháztartási hiány a 2009-et követő, vagyis a következő országgyűlési választásokat közvetlenül megelőző időszakban vagy sem? A kockázatok csökkentése érdekében javasolta, hogy a konvergencia-programban legyenek megfelelő tartalékok a kockázatok kezelésére. Óvna attól is, hogy a parlamenti pártok az elkövetkező választásokon az ország anyagi helyzetét figyelmen kívül hagyó ígéretekbe kergessék egymást.

Azért ismertettük részletesen a konvergencia-tanács véleményét a kormány Brüsszelhez benyújtott konvergencia-programjáról, mert az valójában megkerüli azt a problémát, hogy a költségvetési hiány legfőbb oka a Magyarországra bevezetett hitelpénz, és annak hatványozott ütemben növekvő kamatterhei. Megbillentette a költségvetést az Európai Unió tagságra való felkészülés, amely 2003-ig nettó 8866 milliárd forintba került, azaz, ha levonjuk mindazt, amit a PHARE, ISPA és SAPARD programok keretében az EU-tól kaptunk. 2004-től pedig az átengedett vám (áfa-val együtt), és az évi egyszeri tagdíj-jellegű befizetés miatt az EU-tagság 1449 milliárd forintot von el minden évben a magyar költségvetéstől. A költségvetési hiány további oka pedig a következmények nélküli kormányzati pazarlás, ugyanis a jelenleg érvényben lévő alkotmánytörvény nem teszi lehetővé, hogy pazarlásért felelősségre lehessen vonni a kormányzatot. Meg kell említeni negyedik okként a korrupciót, amelynek strukturális okai vannak. A pénzügyi és gazdasági túlhatalomhoz jutott érdekcsoportok partikuláris érdekeiket a korrupció legváltozatosabb formáival és technikáival konvertálják át politikai döntésekké.

A külkereskedelmi deficit legfőbb oka pedig az, hogy a túlprivatizált magyar bankrendszer és termelői gazdaság tökejövedelme kiáramlik az országból. Ennek mértéke jelenleg 5 és 6 milliárd euró között mozog. Tovább rontják a külkereskedelmi mérleget a hazánkban működő különleges célú (off-shore) cégek, amelyek Magyarországot adóparadicsomnak használják, minimális adót fizetnek, ugyanakkor teljesen lerontják Magyarország pénzügyi mutatóit, amelyek ürügyet szolgáltatnak a nemzetközi pénzvilág intézményeinek (hitelminősítők, befektető-alapok, kereskedelmi bankok, Nemzetközi Valutaalap, Világbank, biztosítók stb.), hogy Magyarországot leminősítsék és a legkülönbözőbb pénzügyi hátrányokkal sújtsák.

Utoljára említjük, de elsőként is kiemelhetjük volna, hogy az ország költségvetési és külkereskedelmi egyensúlyának a megbomlásában óriási felelőssége van magának az Országgyűlésnek. Hazánkban az a sajátos helyzet alakult ki, hogy az Országgyűlés rendszeresen és durván megszegi az érvényes alkotmánytörvényt. Ennek a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességnek óriási szerepe van abban, hogy az ország a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válságba jutott.

A Magyar Köztársaság Alkotmányának **19. § (3) c)** pontja előírja, hogy az Országgyűlés köteles meghatározni az ország **társadalmi-gazdasági tervét**. Az 1989. október 23-án kikiáltott köztársaságban az Országgyűlés egyetlen alkalommal sem tett eleget kötelezettségének, vagyis soha

nem készített társadalmi-gazdasági tervet. Az Alkotmány idézett szakaszának **d) pontjában** pedig előírja, hogy az Országgyűlés köteles megállapítani az **államháztartás mérlegét**. Mivel soha nem készült társadalmi-gazdasági terv és államháztartási mérleg, ezért a magyar gazdaság alapvető kérdései nem kerültek megvitatásra az Országgyűlésben. Az Alkotmány szerint a főhatalom birtokosa a magyar nép, s annak politikai csoportosulásai. Mivel a legfőbb hatalom birtokosa, a magyar nép nem rendelkezik kellő információkkal és konkrét jogi eszközökkel és eljárásokkal ahhoz, hogy az Alkotmány által ráruházott szuverenitásával éljen, ezért semmilyen eszközzel nem rendelkezik arra, hogy a mulasztásos alkotmánysértést folyamatosan elkövető Országgyűlést és kormányt rászorítsa az Alkotmányban előírt kötelezettségei teljesítésére.

Az ismertetett konvergencia-program a magyar nemzet egészét érintő Európai Unió kötelezettségvállalás. Valójában a következő évek költségvetéseiben szereplő célokat és fontos adatokat rögzíti, amelyhez majd hozzá kell illeszteni az adott konkrét költségvetés előirányzatait. Az elfogadott konvergencia-program értelmében csupán 2006-ban 38 olyan törvényt kellene elfogadni az Országgyűlésnek, amely azonban a már említett társadalmi-gazdasági terv, valamint külön államháztartási mérleg hiányában nem készülhet el. Legalábbis nem készülhet el az Alkotmányban foglalt előírásoknak megfelelően. A konvergencia-programról megállapította a konvergencia-tanács, hogy az elmúlt időszak hibás és összehangolatlan államháztartási jövedelem- és monetáris-politikája miatt különlegesen súlyos terheket rak a magyar társadalom vagyontalan rétegeire. A Tanács tagjai azonban nem rendelkeznek kellő tájékozottsággal ahhoz, hogy a programnak ezeket a súlyos társadalmi hatásait elemezhesék és értékelhesék. De nemcsak a háromtagú konvergencia-tanács nem rendelkezik ilyen információkkal és szakvéleményekkel, hanem a társadalom más szervezetei sem tudtak ilyet elkészíteni. Az Európai Unió Bizottságához beterjesztett konvergencia-program mégis azt állítja, hogy széleskörű társadalmi és politikai egyeztetés előzte meg elfogadását. Erre pedig már csak az idő szűkössége miatt sem volt lehetőség.

A konvergencia-program legnagyobb korlátja, hogy az csupán az államháztartás pénzügyi egyensúlyának a közelítésére szorítkozik. Ezt az egyensúlyt pedig az adók emelésével, az adófizetők körének bővítésével, valamint a közkiadások csökkentésével és bizonyos szerkezeti átalakítások megígéréseivel kívánja elérni. A kormány rendelkezik olyan szimulációs számítások készítésére alkalmas eszközökkel, amelyekkel a társadalmi hatások is felmérhetők lennének. Arról azonban, hogy készültek volna ilyen hatásvizsgálatok nem sikerült információt szerezni. A Magyar Adófizetők Országos Szövetségének vezetősége is megpróbált ilyen információkhoz jutni - sikertelenül. Ezért határozott úgy a MAOSZ vezetősége, hogy felkéri az országgyűlési képviselőket: élve a kormány feletti ellenőrző jogkörükkel, szólítsák fel a kormányt az elkészült hatásvizsgálati dokumentumok nyilvánosságra hozatalára. Ebbe beletartoznak az államháztartás és a nemzeti számlák rendszerébe illesztett kimutatások is.

A MAOSZ-nak ez az igénye összhangban van az alkotmányossággal, mert az alaptörvény 4. § szakasza szerint a szakszervezetek és más érdekképviselők védik és képviselik a munkavállalók, a szövetkezeti tagok és más vállalkozók érdekeit. Az Alkotmány 61. § szakasza pedig kimondja, hogy a Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van a közérdekű adatok megismerésére és terjesztésére.

A konvergencia-program egyébként az Európai Tanács egy 1997-es, valamint az azt módosító 2005-ös rendeletét, azaz a **Stabilitási és Növekedési Paktum** végrehajtását szolgálja. E rendelkezések írják elő, hogy a költségvetési egyenlegeknek egyensúly-közeli helyzetben kell lenniük, vagy többletet kell kimutatniuk. Ezekkel a rendelkezésekkel az a probléma, hogy olyan államháztartási pénzügyi normákra szorítkoznak, amelyek figyelmen kívül hagyják a tagállamok társadalmi és gazdasági viszonyai közötti igen jelentős különbséget.

Dübörög vagy stagnál a magyar gazdaság?

A magyar gazdaság különböző szektorainak rendkívül eltérő a helyzete. A pénzügyi szektor bruttó

hozzáadott értéknövekedése az elmúlt években 15 % körüli volt. Az érték-előállító termelői szektor, vagyis a vállalatok növekedése mindössze 5 %. A társadalom munkavállalóinak túlnyomó többségét alkotó lakossági és kisvállalkozói szektor növekedése viszont 0,8 % volt, azaz az 1 %-ot sem érte el.

A pénzügyi szektor nagyarányú növekedése eredményeként e szektor gazdasági szereplőinek a jövedelme évi 32 %-kal, vagyona pedig évi 15%-kal nőtt. 1990-től számítva átlagosan 20 %-os profítnövekedést ért el a pénzügyi szektor. Ugyanerre az időre vetítve a termelői szektor átlagos növekedése mindössze évi 2,7 %, mert volt néhány olyan év, amikor a nemzeti össztermék jelentősen csökkent az 1989. évihez képest. Arra kérdésre tehát, hogy dübörög-e a magyar gazdaság, azt válaszolhatjuk, hogy az értéket elő nem állító, csak a termelői szektor által megtermelt értéket elosztó és azt a maga számára átcsoportosító pénzügyi szektor dübörög. Az értéket előállító vállalati szektor pedig a kelet-európai átlag alsó szintjén növekszik. Ez nem stagnálás, de semmi esetre sem dübörgés. Az állampolgárok és a kisvállalkozók vagyona pedig lényegében stagnál, mert növekedése még az évi 1 %-ot sem éri el.

Bogár László közgazdász egyetemi tanár "Rendszerkritika" címen az Interneten is olvasható írásában a magyar társadalom és gazdaság helyzetét 2006-ban válságosnak ítéli. Álláspontja szerint 1990 óta Magyarországon nem demokrácia és jogállam van, hanem bizonyos értelemben a reálszocialista rendszer diktatúrájánál hatékonyabb pénz-diktatúra. A globális hálózatok hatalomgazdasága diktál, és hatalmát a mindenkori kollaboráns kormányokon keresztül gyakorolja. Az országot irányító érdekcsoportok ezt lényegében tudják. A nekik juttatott előnyökért azonban hallgatnak erről. A mindenkori magyar kormányok 1990 óta kiszolgálták a globális hálózatok diktátumait.

Bogár professzor az SZDSZ-t nem tartja kollaboráns politikai erőnek, mert ezt a pártot a globalizmus közvetlen magyarországi képviselőjének tekinti. Az SZDSZ minden politikai alakzatban, tehát a mindenkori kormányokban is meghatározó szerepet töltött be. Ezt Bogár a szovjet szakértők szerepéhez hasonlítja, akik a korábbi rendszerben minden stratégiai intézményben jelen voltak háttér-irányítóként egészen az 1970-es évek végéig.

A globális erők alapvető intézményei először is a **kényszerítő hatalomként** működő multinacionális cégek, a nemzetközi korporációk. A globális erők második alapvető intézményét alkotják a **fegyelmező hatalomként** működő Nemzetközi Valutaalap, Világbank, az auditáló és konzultáns cégek, a hitelminősítők, a befektetési alapok, és a központi bankok rezidensei. A globális erők harmadik nagy csoportját a **véleményhatalmat** gyakorló intézmények alkotják. Ide tartoznak az értelmező és tematizációs hatalomként működő tömegtájékoztatási intézmények, a globális korporációs-médiumok és hazai képviselőik. Ez a három intézményrendszer felelős azért, hogy a globális hatalomgazdaság helyi kifosztó elitje a magyar társadalom erőforrásait kiszivattyúzó pénzügyi hidraulikát rendeltetésszerűen működtesse.

A nemzetnek nevezett társadalom közös szükségleteit, érdekeit és értékeit képviselő állam helyére a szervezett pénz hatalom rendelkezésére álló szolgáltató állam lépett. Ennek egyik fő feladata, hogy adott esetben féken tartsa a lázadni merészülő bennszülöttek páriatársadalmát. Magyarországon eddig erre nem nagyon volt szükség, mert a kommunista diktatúra évtizedei alatt sikerült annyira átmosni a magyar lakosság tudatát, hogy a magyarul beszélő emberek zöme már nem képes közösségként felfogni magát, és nem alkot szerves nemzeti közösséget.

A demokratikus véleményhatalom nem működik a korporációs tömegtájékoztatás túlsúlya miatt. A társadalomnak az a része, amelyik még artikulálni tudja saját érdekeit, semmilyen formában sem jut az elektronikus és a nyomtatott tömegtájékoztatás eszközeihez. Az, aminek tanúi lehetünk többek között a fővárosi és a vidéki tömeggyűléseken 2006 őszén úgy is felfogható, hogy az antidemokratikus 5%-os küszöbvel az Országgyűlésből kirekesztett és a lakosság mintegy felét kitevő rétegek, az ókori agórához hasonló fórummal - egy fajta magyar Hyde-parkkal - akarták

pótolni a demokratikus önkifejezés hiányzó eszközeit és színtereit. A nyilvánosság ez utolsó fórumairól is kiszorított polgárok számára már csak a saját lakásuk maradt meg a szólás-és gyülekezési szabadság biztonságos gyakorlására.

Visszatérve **Bogár László** említett írásához, a szerző megállapítja: "Veszedelemes és hamis minden olyan állítás, amely szerint a demokráciában és jogállamban nem lehet hazudni, és ezért Gyurcsány Ferencnek mennie kell. Csakhogy az az aprócska tény, hogy Gyurcsány Ferenc nemcsak, hogy nem megy, hanem még büszke öntudattal fejt ki, hogy a globális tőke gátlástalan kiszolgálását mindennél előbbre valónak tartja, mintha arra utalna, hogy az egész általa megrendezett kiszivárogtatás csak azt a célt szolgálta, hogy most már nyíltan és cinikusan lehessen kimondani, hogy itt diktatúra van. De nem Gyurcsány Ferenc személyes diktatúrája, ahogyan ezt a hírmagyarázók beállítják. Aki tehát beéri azzal, hogy Gyurcsány Ferencnek mennie kell, vagy akár azzal, hogy új választást kell kiírni, az a globális birodalmi diktatúra fenntartása és még leleményesebb üzemeltetése, tehát a nemzet hatékonyabb kifosztása mellett foglal állást."

Több társadalomkutató is úgy látja, hogy a magyar társadalom számára a túlélésre az egyetlen esélyt a rendszerváltás egész rendszerének illegitim diktatúrává nyilvánítása jelentené, valamint annak kimondása, hogy nem elég kormányt váltani, hanem a rendszert magát kell megváltoztatni.

Hogyan segíthet magán a magyar társadalom?

A magyar értelmiség legjobbjai a reformkori magyarok példája nyomán kezdeményezték az országban uralkodó válság megoldására **Országos Civil Fórum** összehívását. 2006. szeptember 24-én közzétett nyilatkozatukban megállapítják, hogy a kormányzó pártok tudatosan félrevezették választóikat, majd pedig választási ígéreteikkel homlokegyenest ellenkező program megvalósításába kezdtek. A botrányt azonban a miniszterelnök egzaltált és trágár beszédének napvilágra kerülése váltotta ki. A Civil Fórum kezdeményezői (köztük Gázsó Ferenc, Lányi András, Náray-Szabó Gábor) szerint a miniszterelnök és kormánya politikai programját kell elutasítani, mert az alkotmányos alapelveket sért, téves helyzetértékelésen alapul és katasztrofális következményekkel járhat. A klientúraépítés költségeit, a multinacionális cégeknek nyújtott kedvezmények árát, a felelőtlen költségvetési politika deficitjét a kormány az ország lakóira akarja hárítani. Az államháztartás egyensúlyát a közjavak és közszolgáltatások kiadásával próbálja megteremteni. Mindez azonban a kulturális és természeti erőforrásait felélő gazdálkodást nem szünteti meg, s így a hiányt egyre növekvő mértékben újra előállítja.

A **Civil Fórum** kezdeményezői a válság okait azonban mégsem a pénzügyi és gazdasági tényezőkben látják, hanem azt **erkölcsi természetűnek** tekintik. A jelenleg kormányzó érdekcsoportok azt akarják elhíttetni a társadalommal, hogy a demokrácia fennmaradhat a hazugság, a félelem és a gyűlölet légkörében. A magyar társadalom tehetetlenül tűrte a nyilvános beszéd elaljasodását és az országos méreteket öltő korrupciót. A gazdasági, kommunikációs és végrehajtó hatalom összefonódása mérhetetlen pazarláshoz, önkényhez és szélsőségesen igazságtalan viszonyokhoz vezetett. A reálszocialista pártállam örökségén osztozkodó érdekcsoportok az integrált hatalmi vezetőréteg, köztük a politikai elit, kicsúszott a társadalom ellenőrzése alól.

E sorok írója egyetértve a fentiekkel még a következőre szeretné felhívni a figyelmet. Az az alkotmánynak nevezett alaptörvény, amely lehetővé tette hazánkban a magyar történelemben eddig példa nélkül állóan igazságtalan és szélsőséges vagyoni viszonyok kialakulását, változtatásra szorul. Ennek szerves részét képezi a teljesen elhibázott választási törvény megváltoztatása is. Az 5 %-os szabály bevezetésével, valamint az ésszerűtlenül magas ajánlói létszámhoz kötött jelölés szabályaival ugyanis lehetetlenné tették a népszuverenitás érvényesülését, és helyébe a pártszuverenitást tették. Ténylegesen a pártok sem szuverének, legfeljebb a pártgépezetek, de méginkább a pártgépezeteket irányító szűk és zárt vezetőcsoportok, amelyek áthatolhatatlan klikkenként funkcionálnak. Azaz demokrácia címen csupán néhány szűk csoport akarata érvényesülhet, és ez nevetségessé teszi a népszuverenitást, amire az alkotmány hivatkozik.

A népszuverenitás elvétele tette lehetővé, hogy az az országgyűlés, amelynek ma 2/3-os többséggel egyedül van joga a hibásnak bizonyult alaptörvény megváltoztatására, illetve népi alkotmányozás keretében meghozott alkotmányra való kicserélésére, maga is folyamatosan megszegi ezt az alkotmányt. Ugyanis nem tesz eleget azon alkotmányos kötelezettségének, hogy elkészítse az államháztartási mérleget, és legalább utólag elszámoljon a társadalomnak a társadalom közös tulajdonát képező nemzeti vagyon sorsáról, és arról, hogy mire fordította a nemzeti vagyon befolyt ellenértékét. Ha ugyanis ezt megtenné, akkor nyilvánvalóvá válna, hogy nem a magyar társadalom túlfogyasztása és túlzottan magas bérei okozták a jelenlegi pénzügyi és gazdasági egyensúlytalanságot, hanem a közvagyon rendkívül olcsó kiárúsítása, valamint az ország szükségtelen eladósítása, hiszen a magyar állam a nemzetközi pénzvilág követelésére fölöslegesen mondott le a saját nemzeti valuta kibocsátásáról és használatáról.

Itt utalunk rá, hogy a magyar állam a nemzetközi pénzügyi közösség kívánságára már csak akkor bocsát ki forintot, ha kamatozó deviza-hitelpénz érkezik külföldről az országba. Ezáltal a ma forgalomban lévő forint már nem magyar pénz, hanem magyarosított külföldi deviza, hitelpénz, amiért egyre növekvő kamatterhet kell viselni. Ez teljesen fölösleges, hiszen a magyar gazdaság folyamatainak közvetítését az állam által ingyen kibocsátható kamatmentes pénz is el tudná látni. Ha az országgyűlésben nem ettől a pénzvilágtól közvetve vagy közvetlenül függő érdekcsoportok foglalnának helyet, hanem a szuverén magyar nép független képviselői, akkor nyilvánvaló, hogy sem az ország mértéktelen eladósítására nem került volna sor, sem pedig a nemzeti vagyon nagyrészt külföldieknek történő átadására - játékpénzért.

Miért nem jelenthet megoldást a Gyurcsány-csomag kényszer-végrehajtása?

A magyarországi válság jéghegyének a tüntetések csak a csúcsát képezik. Ez a jéghegy maga a globális hatalmi rendszer, amely Magyarországon, mint a világszintű pénzimpérium egyik kis kelet-európai tartományában, szintén berendezkedett. Magyarországon 1990 és 2005 között az egy keresőre jutó reálbér 1,5 %-kal nőtt, vagyis ennyivel növekedett a tőketulajdonnal nem rendelkező vagyontalan többség részesedése az általa megtermelt jövedelemből. A nemzeti össztermék, azaz a GDP növekedési üteme évi átlagban mintegy 2,2 %-ot ért el. A magyar gazdaságban ma már meghatározó szerepet betöltő multinacionális vállalatok adózás utáni nyeresége azonban évente több mint 20 %-kal nőtt. Ez azt jelenti, hogy a magyar gazdaságban van egy olyan szereplő, amely abszolút fölényre tett szert, és mindent diktálhat. A gazdaságban tehát hatalmi gazdaság, azaz pénzügyi diktatúra érvényesül. És ez a pénzügyi önkényúr megengedte magának, hogy miközben profitja évi 20 %-kal növekedett, az adója csak évente 2,5 %-kal növekedjék.

Gazdasági túlhatalommal rendelkező multinacionális cégek a magyar munkavállalóknak csak a 15 %-át foglalkoztatják, de mivel az ún. beszállítói piramis csúcsán állnak, gazdasági kényszerítő-hatalmat jelentenek a többség számára. A bérek alakulását döntően ők szabályozzák, s ennek eredménye az, hogy az egy keresőre jutó reálbér 2008-ban esetleg azonos lesz az 1978-as szinttel. Azért, mert a Gyurcsány-csomag megszorításai ismét visszavetik a reálbéreket. A multinacionális korporációk az államot nyomás alatt tartva kicsikarták, hogy az őket terhelő adók 1990 és 2005 között a harmadukra csökkentek, és ezzel 15 év alatt 80 milliárd dollár extraprofithoz jutottak Magyarországon.

Hasonló nagyságrendű többletforráshoz jutottak a számukra előnyös, mélyen áron aluli közvagyon-kiárúsítással, a kikényszerített liberalizációval. Ez, valamint a forgalomban lévő pénzmennyiség tudatos csökkentése, csődbe juttatta az egyébként jól működő magyar vállalatok tömegeit. A forgalomban lévő pénz mennyisége nem érintette a nemzetközi nagyvállalatokat, hiszen azok külföldi pénzügyekkel, kereskedelmi bankokkal állnak kapcsolatban, és onnan fedezik finanszírozási igényeiket. Megszilárdította a multik pénzügyi helyzetét az is, hogy a különböző állami juttatások és kedvezmények fő haszonélvezői is ők voltak.

Ismét utalunk rá, hogy a magyar nemzeti vagyon értéke 1990-ben - mai áron számolva - mintegy

150 milliárd dollár, az állam nettó adóssága pedig 30 milliárd dollár volt. 2005-ben az állam nettó adóssága elérte a 70 milliárd dollárt, a közvagyon viszont már csupán 30 milliárd dollárt tett ki. Másfél évtized alatt tehát a magyar közvagyon 160 milliárd dollárral csökkent. Ezt az óriási összeget a multinacionális vállalatok és pénzintézetek - erőfölényükkel visszaélve - vették el a magyar társadalomtól. Nem csoda, hogy ezek után a magyar társadalom és a magyar társadalom képviselője, az állam, csődben van. A vagyonvesztésnek és az eladósodottságnak, azaz a jelenlegi válság valódi okának ez a vagyon- és jövedelemelszívási mechanizmus az oka. Amíg ez a mechanizmus működik, addig semmiféle egyensúlyt nem lehet helyreállítani Magyarországon.

Hatalomgazdaság és demokrácia nem fér össze

Magyarországon jogilag demokratikus rendszer van, formailag jogállam és piacgazdaság. Ténylegesen azonban a magánpénz-monopólium ernyője alatt néhány globális óriásvállalat erőfölényére épülő hatalomgazdaság működik, azaz monopolgazdasági rendszer van, amelyet a magyarországi kollaboráns vezető csoportok működtetnek a globális pénzimpérium és a saját maguk javára. A magyar költségvetési és külkereskedelmi hiány legmélyebb oka az, hogy ez a globális hatalomgazdaság gátlástalanul érvényesítheti önzését, és ma már olyan mértékben vonja el a magyar társadalom erőforrásait, hogy az már önmaga elemi szintű újratermelésére sem képes.

Az állam és a lakosság valójában annak érdekében adósodott el, hogy továbbra is magas színvonalú és rendkívül olcsó munkaerővel lássa el az itt tevékenykedő nemzetközi cégeket. Azt a lakosságot, amely meghozta ezt az áldozatot, most újabb hatalmas pénzügyi elvonásokkal büntetik. Ez lényegében a jelenlegi kormány megszorító csomagja. A jelenlegi hatalmi gazdaság viszonyai közepette csak olyan politikai erő lehet kormányképes, amelynek a pénzimpérium döntéshozói megengedik, hogy kormányra kerülhessen, ha kész engedelmesen teljesíteni utasításait. Ezt a kormányzati pozícióra pályázó politikai vezetősorok, pártok nyíltan nem mondhatják meg a választóknak, hiszen akkor azok nem választanák meg őket. A közéleti hazudozás és félrevezetés strukturális oka a fennálló viszonyokban keresendő. A közéleti hazudozással ugyanaz a helyzet, mint a korrupcióval, azaz rendszerbeli oka van. A túlzott erőfölényhez jutott pénz- és korporációs hatalom ezt a fölényt a korrupció és közéleti félrevezetés legváltozatosabb technikáival változtatja át politikai döntésekké.

Mindebből az is következik, hogy az éppen kormányon levő és a kormányon nem lévő politikai csoport - szinte borotvaélen táncolva - kénytelen a magyar társadalom reprodukciós érdekei és a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia követelése között politizálni. Ez pedig nem megy a társadalom félrevezetése, a közéleti hazudozás szinte gátlástalan alkalmazása nélkül.

Kormányváltás helyett rendszerváltást!

Nyilvánvaló, hogy a nemzetközi pénzimpérium és magyarországi provinciájának társadalma között új alku - új társadalmi szerződés - megkötésére van szükség. Ma Magyarországon szinte minden politikai erő a társadalom reprodukciós érdekei és a multinacionális vállalatok, valamint a nemzetközi pénzvilág hatalmi érdekei között vergődik. Ebben a kettős szorításban kényszerül arra, hogy dezinformáljon, és szinte minden irányban hamis tájékoztatást adjon. Gondoljuk csak meg, hogy a második szociál-liberális kormányzat nemcsak a magyar lakosságnak, de az EU irányító szerveinek is a valóságnak nem megfelelő tájékoztatást adott.

A válság tehát csak a rendszerváltás egészének korrekciójával oldható meg. Ehhez szükség van a külső és belső irányítócsoporthoz, a magyar politikai és gazdasági vezetőréteg, az EU döntéshozó intézményei, a nemzetközi pénzvilág globális intézményei, úgymint a Nemzetközi Valutaalap, a Világbank, a nemzetközi hitelminősítők, valamint a nemzetközi közvéleményt formáló globális tömegtájékoztatás képviselőinek a megállapodására.

Erre a rendszer-átalakításra - amit nevezhetünk akár **a rendszerváltás nagy rekonstrukciójának is**

- azért van szükség, mert az Magyarországra telepített pénzügyi és gazdasági struktúrák minden évben kiviszik a magyar társadalom által megtermelt jövedelmet profit, kamat, adósságszolgálat, tőzsdei árfolyamnyereség formájában. Az így távozó össz-jövedelem átlagban **évi 15 milliárd dollárt tesz ki**. Ezt a jövedelem-kivonást a kelet-európai mércével is példa nélkül álló túlprivatizálás, és a nyomában kialakult abnormális tulajdonviszonyok teszik lehetővé. A magyar társadalom teljesen vagyontalanná tett túlnyomó többsége nem rendelkezik tőkejövedelemmel ahhoz, hogy piaci árakon magára vállalhassa a biológiai és társadalmi reprodukciós rendszerek költségeit. Ahhoz, hogy rá lehessen terhelni piaci árakon az egészségügy, az iskolaügy, a társadalombiztosítás költségeit az EU átlagának megfelelő jövedelmekhez kellene juttatni. Azaz **a munkabérek és a reáljövedelmek terén is konvergenciára** lenne szükség, nemcsak a pénzügyi terhek viselése terén. Ilyen konvergencia-terv egyelőre nem készült, és elképzelések sincsenek ezzel kapcsolatosan.

Egy ilyen a rendszer alapvető struktúráit is érintő korrekció nélkül feltartóztathatatlan a magyar társadalom gyorsított leépülése, bomlása. A vagyontalan és százezres nagyságrendben munkanélküli magyaroknak már nincs hová hátrálniuk, mert tartalékaikat teljesen felélték. További megterhelésük megszorításokkal, többletadóztatással és más jövedelem-elvonásokkal képtelenné teszi őket az alapvető biológiai- és szakképzettségi-szint reprodukálódásra. Ezt a helyzetet azok is érzik, akik megfelelő információ hiányában ezt így nem tudják megfogalmazni. Mivel a közbeszéd fórumai, elsősorban a tömegtájékoztatási eszközök, csaknem kizárólag a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia, valamint belföldi komprádor és kollaboráns kiszolgálói kezében van, így a társadalom túlnyomó többsége nem jut szóhoz a közbeszéd fórumain.

A pártok sem alkalmasak a közérdek teljes spektrumának képviseletére, mivel a pénz- és korporációs oligarchia a pártgépezeteket is - elsősorban azok irányítóit - függő helyzetben tartja, illetve óriási nyomást gyakorol rájuk. A jelenlegi alkotmány nem ad lehetőséget a társadalomnak arra, hogy befolyást gyakoroljon választott politikai képviselőire sem országos, sem regionális szinten, mert egy-egy ciklusban a választott képviselők teljesen függetleníteni tudják magukat a választóiktól. A választások során tett ígéretek nem kötelezőek és az azokat megszegő képviselők nem hívhatók vissza vagy nem sújthatók bármilyen egyéb hátránnyal.

Éppen ezért a 2006 szeptemberében és októberében kibontakozó politikai gyűlések - mind a fővárosban, mind vidéken - a közakarat formálásából kiszorított hátrányos helyzetű tömegek erőfeszítése volt arra, hogy ők is beleszólhassanak a politikába, és az ne legyen kizárólag az integrált hatalmi elit privilégiuma. Ahogyan már kifejtettük, a budapesti Kossuth tér és a vidéki városok közterei így egyfajta **"agora-pótlékok"** voltak a szólásszabadság alapjogának a gyakorlására, amelytől a politikai elit ténylegesen megfosztotta a magyar állampolgárokat. Egyetlen olyan tévé vagy rádió sem létezik ma Magyarországon, ahol a társadalom többségének szükségleteit, érdekeit és értékeit kifejező - de a pártok kényszerzubonyát magukra nem húzó - társadalmi csoportok képviselői súlyuknak megfelelően megszólalhatnának, akár csak úgy, mint a kerekasztal-beszélgetések résztvevői. Ezeken az ún. kerekasztal-beszélgetéseken valójában mindig csak a szociál-liberális oldal különböző árnyalatait képviselő közvélemény-formálók gyakorolják a nekik átengedett **véleményhatalmat**. A közéleti információs szférában kemény **véleménydiktatúra** érvényesül. Ez jól kiegészíti a pénzügyi és gazdasági szférában érvényesülő **hitelpénz-diktatúrát**.

Az előzőekben felsorolt jövedelemelszívó és véleményformáló struktúrákat a nemzetközi pénzvilág, valamint intézményi képviselői működtetik. Ezek a jövedelemelszívó szivattyúk eddig óriási jövedelemhez juttatták a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchiát és hazai csoportját. Ha a pénzvilág továbbra is igényt tart erre a hatalmas jövedelemre, akkor neki is felelősséget kell vállalnia azért, hogy a magyar társadalom reprodukálódni tudjon, és továbbra is olyan "tyúkként" működhessen, amely dollármilliárdok formájában tudja az aranytozásokat" évről-évre, azaz fenntartható módon a nemzetközi pénzvilág és intézményei számára. Ebből következik, hogy a nemzetközi pénzvilágnak és intézményeinek engedményeket kellene tenni a magyar társadalom

számára, méghozzá a saját jól felfogott érdekeire való tekintettel.

Ezért a **rendszerátalakítás korrekciójának** lényege csakis az lehet, hogy a nemzetközi pénzügyi világ globális szereplőit a magyar közélet képviselői valamilyen módon jobb belátásra bírják nemcsak a magyar társadalom, de a pénz- és korporációs oligarchia hosszútávú stratégiai érdekeire tekintettel is. Ez természetesen átmenetileg profitcsökkentéssel is járhat, de ez olyan befektetés lenne, ami hosszútávon busásan megtérülne, mert elősegítené a magyar társadalom általános reprodukciós válságának megoldását. Hangsúlyozzuk, hogy ezt a válságot nem a magyarok túlzott fogyasztása, nem a "mértéktelen" jóléti kiadások és a túlságosan megszaladt munkabérek okozták, hanem a nemzetközi pénzügyi világ túlméretezett és határokat nem ismerő profitéhsége, túlságosan gyors gazdagodási igénye és kíméletlen gyakorlata.

A jelenleg erőszakolt neoliberális gazdaságpolitika olyan megoldási recepteket kényszerít továbbra is a magyar gazdaságra és társadalomra, amelyek nem alkalmasak a rendszerátalakítás valódi hibáinak a strukturális megreformálására. Az Európai Unió is felelős azért, hogy ez a Nobel-díjas **Joseph E. Stiglitz** által is teljesen elhibázottnak minősített gazdaságpolitika folytatódhat. Az Európai Unió Bizottsága a magyar konvergencia-program értékelése során csak azt tartotta szem előtt, hogy Magyarország a nemzetközi pénzügyi közösség valamennyi kívánságának eleget tegyen, és pénzügyi mutatóiban konvergáljon. Magyarország azonban nemcsak pénzügyi mutatókkal rendelkezik, hanem olyan komplex társadalmi-gazdasági problémákkal, amelyeket csak komplex társadalmi, gazdasági, pénzügyi tervekkel lehet megoldani. Ha Magyarországnak csak úgy kell teljesítenie a nemzetközi pénzügyi világ elvárásait, hogy megoldatlanul maradnak saját reprodukciós problémái, akkor a pénzügyi konvergencia-program hosszútávon kudarcra van ítélve.

A neoliberális pénzügyi és gazdasági stratégia erőltetése kényelmes, de teljesen egyoldalú és elhibázott. Lényegében azonosul a globális hatalom képviselőinek azzal a nézetrendszerével, hogy tovább lehet folytatni a jövedelem átcsoportosítását a munkától a tőke irányába. Ez csak azoknak a pénzügyi befektetőknek az érdeke, akik a magyar nemzeti vagyont beolvasztották a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia globális részvényvagyonába, és e cél érdekében rövidlátó módon és gátlástalanul kifosztották a magyar társadalmat. Ez az eljárásuk válsághoz vezetett, és e válság következményeit is arra a teljesen vagyontalanná tett magyar társadalomra próbálják áthárítani, amelynek - mint említettük - már nincs hová hátrálnia.

Az ily módon erőltetett neoliberális pénzügyi-gazdasági program azon a túlhaladott feltételezésre alapul, hogy a piaci folyamatok önmagukban hatékony kimenetelhez vezetnek, mindössze arra van szükség, hogy az állam drasztikus módon - öncsonkítással felérő mértékig - számolja fel magát, megszüntetve a nélkülözhetetlen állami beavatkozást, amelyek nélkül fontos társadalmi problémák nem kezelhetők. Így többek között nem érhető el az a gazdasági növekedés, amely munkához juttathatná a többszázezer munkanélküli magyar állampolgárt.

Valóban a jövedelem kiáramlásának kell fenntarthatónak maradnia?

Surányi György, aki két cikluson keresztül a Magyar Nemzeti Bank elnöke volt és jelenleg a BancaIntensa Group közép- és kelet-európai regionális igazgatója, egyetemi tanár, a Polgári Szemle 2006. szeptemberi számában írja, hogy "Bármilyen hosszútávon fenntartható növekedésnek **szilárd külső egyensúlyon (azaz a jövedelem kiáramlásának a fenntarthatóságán, D. J.)** kell alapulnia. Egy-egy ország gazdaságpolitikáiban a mozgásteret a külső egyensúlyi helyzetnek kell meghatároznia. A nemzeti gazdaságpolitikáknak figyelembe kell venniük a hagyományokat, azt, hogy mennyire hajlandók a háztartások és az üzleti szektor pénzügyi eszközök formájában megtakarítani. Azokban az országokban, ahol hagyományosan nagy a megtakarítási hajlandóság, természetesen egészen másként alakul a fenntartható külső pozíció - valamint a fenntartható költségvetési pozíció is -, mint a hagyományosan alacsony megtakarítási hajlandósággal jellemezhetőekben. Ezért még az euró-övezeten belül is képtelenség a különféle országokra ugyanazokat az egyszerű, számszerűsített szabályokat alkalmazni. Valószínűleg ennek

következtében ellentmondásos a költségvetések középtávú ciklikus kiegyensúlyozásának követelménye."

Surányi azt a nézetét, hogy egy ország gazdaságpolitikájában a legfontosabb meghatározó tényező a külső egyensúlyi helyzet, a Maastrichti Szerződés és a Stabilitási és Növekedési Paktum elemzése kapcsán írta le. Surányi szerint az euró e két fontos uniós dokumentum ellenére sikert aratott. Úgy látja, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktumnak a fenntarthatóság elvén kell alapulnia. Nagyon is sokat mondó az az álláspontja, hogy egy-egy ország teljesítményének **legfőbb kritériuma a külső egyensúly kell, hogy legyen** az Európai Unió tíz új tagállamával szemben (ezek közé tartozik Magyarország is), s amelyeknek hamarosan, vagyis a nem túl távoli jövőben, csatlakozniuk kell a Gazdasági és Monetáris Unióhoz. A Paktum jelenlegi formájában e tíz új csatlakozó tagállamhoz szigorúbb, mint az euró-övezeten belüli tagállamokhoz. E szigorúság az előírt kritériumokban nyilvánul meg. Ezek merevsége pedig éppen a felzárkózási időszakban fogja vissza növekedési potenciáljukat.

Surányi úgy véli, hogy az euró a 21. század nagy álma. Jelenleg tizenkét állam közös fizetőeszköze, de a jövőben 25 állam közös valutája lehet. Az euró megalkotói egy jól átlátható és ellenőrizhető pénzügyi rendszert akartak, amely azonban - Surányi szerint - túlzottan mesterkéltné és következtelenre sikerült a gyakorlatban. Emiatt az ár és költségvetési stabilitás szigorú és szűk értelmezése, valamint a már említett Stabilitási és Növekedési Paktum aláássa valamennyi EU-tagállam növekedési potenciálját.

Surányi az euró érdekében kialakított gazdaságpolitikai keretek főbb ellentmondásait a következőkben látja. **Először** is a Maastrichti Szerződésben megfogalmazott egyetlen ismérvet sem támaszt alá komoly elméleti háttér. Mind a Szerződés, mind a Paktum a költségvetési politika számaira összpontosít. A makrogazdaságot azonban nem lehet a költségvetés minőségi szempontjainak figyelembevétele nélkül értékelni. Egyensúlyi helyzetet mutató költségvetés is lehet hibás, ugyanakkor akár 4 %-os GDP arányos deficit is lehet megalapozott reformok végrehajtására alkalmas és tükrözhet alaposan átgondolt politikákat is, olyanokat, amelyek hosszabb távon megteremtik a fenntartható és növekedési pályán mozgó gazdaságot.

Surányi fejtegetései azért figyelemre méltóak, mert új megvilágításba helyezik a második Gyurcsány-kormány által beterjesztett konvergencia-programot. Ezt ugyanis az EU illetékesei úgy fogadták el, hogy nem értékelték a költségvetési politika minőségi szempontjait. Surányi sem ért azzal egyet, hogy az euró alapítói a hangsúlyt csak a makrogazdasági politika költségvetési oldalára helyezték. Surányi - mint már utaltunk rá - azt hangsúlyozza, amivel ténylegesen minden makrogazdasági politika szembesül, vagyis az az igazán fontos, hogy a külfölddel szembeni pozíció fenntartható maradjon. Ez magyarul azt jelenti, hogy a nemzetközi pénzügyi közösség fenntartható jövedelmének kell minden egyéb követelményt alárendelni.

Ezért tehát a **külső egyensúlyt** kell kézben tartani. A költségvetési, a jövedelmi és a monetáris politikák feladata olyan helyzet létrehozása, amely elvezet az "egészséges" külső egyensúlyhoz. Erre építhetők fel a makropolitikák. Surányi ezért teszi a külső egyensúly finanszírozását az elemzés tárgyává. A folyó fizetési mérleg pozíciója, deficitje addig tartható fenn, amíg a tőkemérlegben a nem adósságjellegű tökebeáramlások - például a külföldi működő tőke befektetései, az elért nyereség újra befektetése és az EU-ból érkező pénzáttalások - erre fedezetet nyújtanak.

A Gazdasági és Monetáris Unió tagságára pályázó országok számára - különösen Közép-Kelet-Európában - a Maastrichti Szerződés és a Stabilitási és Növekedési Paktum végrehajtása rendkívül ellentmondásos. Ezen országok növekedési üteme jelentősen meghaladja az euró-zóna országainak növekedési ütemét, ezért az optimális infláció is szükségszerűen magasabb. A Szerződés és a Paktum mesterkéltné szabályainak az alkalmazása - Surányi véleménye szerint - aláásná lehetséges növekedési ütemüket. Mivel pedig ez az ütem magasabb, termelékenységük is gyorsabban nő, ezért

valutáik reálértékben fel fognak értékelődni. Ilyen körülmények között pedig nem lehet egyidejűleg megfelelni az árfolyam-stabilitási és az inflációs követelményeknek.

A 2007. évi költségvetés parlamenti vitája

A parlamenti vita tévés és rádiós közvetítéseit hallgatva elsősorban az tette rám a legfőbb benyomást, hogy mennyire nem a lényegről van szó. Ez különösen akkor szembetűnő, ha olyan szakértők elemzéseit olvassuk, mint **Pavics Lázár**, aki több évtizeden át volt a Pénzügyminisztérium vezető beosztású munkatársa.

Pavics szerint a 2007. évi előirányzatok a 2006. évi várhatóhoz viszonyított változása szempontjából az egyik legfontosabb mutató, hogy 2007-ben az infláció felerősödik, mert éves átlagban 6,2-es mértékű lesz. Ha azzal is számolunk, hogy az infláció mértékét alultervezték, úgy, mint 2006. év esetében, akkor a változások a következőképpen alakulnak: a kiadások végösszege nominálisan kifejezve 12957,9 milliárd forint. Ez 457 milliárd forint növekedést jelent. A magas infláció miatt a kiadások reálértéken számítva 300 milliárd forinttal csökkennek 2006-hoz viszonyítva. Ez azt jelenti, hogy az összes elvonás 775 milliárd forintot tesz ki. Ezen túlmenően az egyéb megszorítások még tovább csökkenthetik a kiadást. 2007-ben 1 %-nyi inflációs növekedés további 125 milliárd forint kiadáscsökkenést jelent az államháztartás számára. Az állami bevételek végösszege 2007-ben eléri 11 204,6 milliárd forintot, azaz 979 milliárd forinttal lesz magasabb, mint a 2006. évi.

Az előzőekben már részletesen foglalkoztunk azzal, hogy a nemzetközi pénzügyi világ szempontjából milyen fontos az eladósított ország adósságszolgálati képességének a fenntartása. Különösen egy olyan nyitott gazdaság számára kulcsfontosságú a fizetési mérleg, mint Magyarország. Valójában a költségvetésnek is azért kell egyensúlyba kerülnie, hogy a külföld felé teljesítendő pénzügyi kötelezettségek zavartalanul teljesíthetők legyenek. Ha azonban a magyar fizetési mérleg beszélni tudna, akkor Magyarország ostoba pénzügyi vezetéséről nyújthatna tanulságos ismereteket.

A Magyar Nemzeti Bank 2006 márciusi előzetes fizetési mérleg adatai figyelembevételével a külföldi tőkebefektetések hatása 1995-től 2005-ig a következőképpen összegezhető:

1. Magyarországra összesen 17 746 millió euró friss külföldi tőke, vagyis deviza érkezett.
2. Ezzel szemben az alábbi kiadások jelentkeztek:
 - a) Adósságtípusú befektetésekhez kapcsolódó jövedelemre kiadtunk 10 754 millió eurót.
 - b) Nem adósságtípusú befektetésekre 25 085 millió eurót kivittek a Magyarországon működő, de főleg külföldi tulajdonú cégek a környező országokba befektetés céljából.
 - c) Elvittek részvény és egyéb részesedés címén 5091 millió eurót.
 - d) Újra befektettek jövedelmükből 13 640 millió eurót.

Újra befektetett jövedelemnek számít az a jövedelem is, amikor az a külföldi tulajdoni többséggel rendelkező cégek magyarországi veszteségeiből, exportjuk alulszámlázásából vagy az importjuk felülszámlázásából származik. A külkereskedelmi cserearányok Magyarországra vonatkozó folyamatos romlása, amely évi több milliárd euró összegű veszteséget okoz, azt mutatja, hogy a tényleges jövedelemkiáramlás a fizetési mérlegben nyilvántartottnál is nagyobb mértékű. Ez az összeg összesen 54 571 millió eurót tesz ki.

Más szóval megfogalmazva beérkezett az országba összesen 17 740 millió euró deviza és ennek nyomán 54 571 millió euró állt a rendelkezésükre. Röviden: minden egyes euró beérkező friss deviza 3,08 euró-növekménnyel járt, azaz a külföldi tőke tulajdonosainak a vagyona több mint

megháromszorozódott.

Kétségtelen, hogy a befektetések a kezdő években javították az ország fizetési helyzetét. Ebben fontos szerepet játszott az egyszeri bevételt jelentő túlméretezett privatizáció. Az eladható vagyon azonban minimálisra csökkent, és a fizetési mérleg helyzete kedvezőtlenre vált. Ezután már a külföldi tőkejövedelem kiáramlása a többszörösét tette és teszi ki a beáramló friss tőkének. 2005-ben 8,7 milliárd eurót, vagyis több mint hatszor annyi jövedelmet vittek ki az országból, mint amennyi bejött. Ennek összege nettó 1,4 milliárd euró volt. Ezen felül a külkereskedelmi cserearány romlása 2005-ben az eddigi halmozott veszteségekhez még további 1,1 milliárd eurót adott hozzá.

Folytatódik a külföldi tőke indokolatlan támogatása

Magyarország az utóbbi évek rendkívül drága eladósodásából finanszírozza az autópályák építését, miközben a saját úthálózatát gyakorlatilag ingyenessé tette és ezzel szinte leromboltatja az ellenőrzés nélküli és csaknem ingyenes kamionforgalom rászabadításával. Ez a hazai személygépkocsi-tulajdonosoknak óriási károkat okoz. A Világbank felmérése szerint minden egyes dollárnyi el nem hárított útkár 7 dollárnyi kárt okoz a járműtulajdonosoknak. A magyar hatóságok a nemzetközi egyezményekben megengedett úthasználati díjat nem szedték be. A hazai tulajdonú nehézgépjárművekre (10 tonna felett) ki kell vetni a forgalomarányos úthasználati díjat, de ezt a társadalombiztosítás, személyi jövedelemadó, iparüzési adó beszámításával semlegesíteni lehet. Szakértők szerint a személyszállító gépjárművekre az úthasználati díj nagyobb költségekkel járna, mint a bevétel összege. Az általuk okozott útkár elhanyagolható mértékű, ezért célszerű számukra az úthasználatot ingyenessé tenni. Ha a meglévő törvényes lehetőségeket a magyar hatóságok kihasználnák, akkor a magyar államháztartás közvetlen bevétele évi 155 milliárd forinttal lenne növelhető. A közvetett bevétel pedig elérné a 200 milliárd forintot.

Ez a kérdés fel sem merült az Országgyűlés költségvetési vitájában. De azt sem fejtette ki egyetlen képviselő sem, hogy meg kellene szüntetni a külföldi tulajdonú magánnyugdíj-társaságok közpénzekből történő támogatását. Jelenleg főleg a külföldi tulajdonú magánnyugdíj-társaságok magas és egyre növekvő költségekkel kezelik a magyar állampolgárok magánnyugdíj céljára szolgáló pénzeit. Ehelyett meg lehetne oldani, hogy a közalkalmazotti szakszervezetek vállalják fel a közalkalmazottak nyugdíj-járulékának a kezelését. E szerint a közalkalmazottak nyugdíj-járulékát külön állami pénztárba fizetnék közösen kialakított feltételekkel, és ezt a Kormány a magánnyugdíj-intézetek érdekeivel szemben támogatná. Az **EUROSTAT** álláspontja szerint ezek a befizetések állami befizetéseknek minősülnek, és így nem növelik a deficitet. Az állam a közalkalmazotti állami pénztárba történő befizetést előírhatja alkalmazottainak. A közalkalmazottak nyugdíj-befizetéseinek aránya a magánnyugdíj-pénztárakba 2005-ben **már 46 %-ot** ért el, vagyis jóval magasabb volt, mint létszámuk aránya, amely csak **26 %**. 2009-re a közalkalmazottak által befizetett összeg az 1000 milliárd forintot is elérheti. A 2007. évi költségvetés vitájában azonban az erre vonatkozó érvek és számítások el se hangzottak.

Emlékezzünk Milton Friedman-ra!

2006. november 16-án, 94 éves korában elhunyt Milton Friedman Nobel-díjas amerikai közgazdász, aki a monetarista közgazdasági felfogás ismert képviselője volt. Véleménye szerint az államnak elsősorban a monetáris politika eszközeivel kell hatnia a gazdasági folyamatokra, és az állami beavatkozásnak lehetőleg a forgalomban lévő pénzmennyiség szabályozására kell korlátozódnia. Friedman a Nobel-díjat 1976-ban kapta a fogyasztáselemzés, a pénztörténet és a pénzelmélet területén végzett, továbbá a stabilizálási politika összetettségét bemutató elméletéért.

Az Országgyűlés tagjainak figyelmébe azonban azért ajánlanám a kiváló közgazdászt, mert több tanulmányában is az amerikai gazdaság legsúlyosabb problémájának a magántulajdonban álló központi bank, a Federal Reserve működését tekintette az Egyesült Államokban. Friedman sokat foglalkozott az amerikai költségvetési-egyensúly helyreállításával is. Elképzelései szerint az

Egyesült Államok adósságmentes állami kibocsátású pénzzel néhány év leforgása alatt visszavásárolhatná a FED-től a nála lévő és jelenleg **8614 milliárd dollár** értékű államkötvénymennyiséget. Egyidejűleg a **banki tartalékrátát** a jelenlegi **10%-ról felemelnék 100%-ra**. Ezzel lehetővé válna az, hogy a banki tartalékkal csak részben fedezett pénz rendszeréről át lehessen térni a banki tartalékkal 100 %-osan fedezett pénz rendszerére. Ezt úgy lehet elérni, hogy a FED-nél lévő államkötvények helyére teljes mennyiségben állami kibocsátású kamatmentes pénzjegy kerülne. Így valódi amerikai dollár váltaná fel a jelenlegi FED-dollárt, amely egy magánbank magánbankjegye. Ezt követően már a FED feleslegessé válik, akár meg is lehet szüntetni, nem lenne más feladata, mint a pénzcseré lebonyolítása.

A jelenlegi Magyarországon a Nobel-díjas Friedman által kidolgozott programot követve vissza kellene helyezni a magyar pénzkibocsátást és hitelrendszert, azaz a monetáris szuverenitást a demokratikusan választott Országgyűlés és felelős Kormány hatáskörébe. A Kormány kibocsátana 15 500 milliárd forint állami közpénzt és ezzel néhány év alatt visszavásárolná a bankrendszerben lévő 15 500 milliárd forintnyi állami hitellevelet, államkötvényt, kincstárjegyet. A feles törvénynek számító MNB-törvény módosításával egyidejűleg az Országgyűlés és **a Kormány felemelné a jelenlegi 5 %-ról 100 %-ra a banki tartalékrátát**. Ezzel elérhető, hogy az állami kibocsátású 15 500 milliárd forint szükségszerűen a bankrendszerhez kerüljön, és ne okozzon azzal inflációt, hogy elárasztja a termelőgazdaságot.

Ily módon újabb kölcsönök felvétele, további eladósodás és kamatterhek vállalása nélkül a magyar államháztartás megszabadulhatna a jelenlegi 15 500 milliárd forintnyi államkötvényben, kincstárjegyben és más hitellelben fekvő adósságától. A költségvetésben megmaradna ennek az összegnek a kamata, ami **2007-ben már 1100 milliárdot** tesz ki. Ezzel nemcsak a költségvetési hiány tűnne el, de lehetővé válna olyan méretű adócsökkentés, amely elősegítené az ország **versenyképességének** növelését és **több tízezer új munkahely megteremtését**. Egyidejűleg maradna arra is pénz a költségvetésben, hogy az államnak ne legyen szüksége az egészségügy, az iskolaügy és a társadalombiztosítás piaci árakon történő átszervezésére, és költségeinek a lakosságra történő áttérhelésére.

Mesterségesen felfújtt kérdésnek tartjuk az euró-zónához csatlakozás időpontjának a túlhangsúlyozását. Magyarország gyakorlatilag már bevezette az eurót, hiszen jóformán nincs is olyan területe a magyar gazdaságnak - talán a kiskereskedelem a kivétel -, ahol ne lehetne az eurót közvetlenül használni fizetési eszközként. Ami egyelőre nem szűnt meg, az az, hogy a külföldről érkező, de Magyarországon csak "megmagyarosított" deviza-hitelpénz - ez a külsőleg forintnak látszó külföldi valuta - eddig még nem került felszámolásra. Ennek többek között az az oka, hogy a nemzetközi pénzvilág hatalmas haszonra tesz szert a vásárlóerő szerinti valutaparitás és a mesterségesen fenntartott valutaparitás különbözőségéből. Azt az árut, amit ma meg lehet venni Bécsben egy euróért, Budapesten 170 forintért lehet megkapni. Ugyanakkor az euró hivatalos árfolyama 260 forint körül ingadozik. Az ezzel kapcsolatos problémákra **Róna Péter** tekintélyes bankszakember hívta fel a figyelmet egy vele készült tévé-interjú során.

Arról is tájékozódhattunk - nem hivatalos formában -, hogy tervbe van véve a forint további leértékelése. Az elkövetkező évek inflációs hatásait is számításba véve csak akkor kerülhet sor formálisan is az euró-zónához való csatlakozásra, amikor **egy euróért** Bécsben annyi árut lehet kapni, mint **350 forintért** Budapesten. Nem kell közgazdásznak lenni ahhoz, hogy belássuk: mennyire hátrányos ez a magyar társadalom, az EU-s munkabér egyharmadát, egynegyedét kereső bérből és fizetésből élő magyarok számára.

Inflációmentes közhitelezés

A főáramlatú gazdasági irányzathoz tartozó elméleti és gyakorlati közgazdászok hallani sem akarnak az **inflációmentes közhitelezés bevezetéséről** Magyarországon. Ha nemcsak hangoztatná a kormány, hogy bátor, hanem ténylegesen az lenne, akkor a kiszolgáltatott lakosság megszarcolása, az

adók emelése, a megszorítások és az elvonások helyett a nemzetközi pénzvilágtól és az általa irányított hazai intézményektől legalább átmeneti időre visszavenné az alkotmányosan őt illető pénzügyi hatásköröket. Ha Magyarországon a demokratikus legitimitással rendelkező Országgyűlés és felelős Kormány kezében lenne az ilyen legitimitással nem bíró Központi Bank helyett a monetáris felségjogok gyakorlása, akkor lehetséges lenne állami kibocsátású közhitelekkel finanszírozni konkrét termelési és infrastruktúra-fejlesztő programokat.

Az olyan konkrét termelő- és az olyan infrastruktúra-bővítő programok céljára - mint a belvízcsatornák, a vidéki településeknél szennyvízcsatornák, nagyobb folyóinknál a gátak és országszerte közutak építése, parkosítás, erdősítés, lakások építése - kibocsátott állami pénz nem okoz inflációt. A termelő- és infrastruktúra-programok befejezésével olyan termelőkapacitás-növekedés, új objektumok, többletárúk és -szolgáltatások jönnek létre, amelyek fedezik a programokat finanszírozó állami kibocsátású hiteleket. Magyarország úgy tudna munkahelyeket teremteni és munkanélküliek tízezreit adófizető munkavállalókká átalakítani, hogy nem lenne szüksége további eladósodásra és újabb adósságszolgálati terhek vállalására. A történelemben több konkrét esetben kipróbálták ezt a módszert, és kivétel nélkül mindig sikerrel. Egy ilyen megoldás meggyorsítaná a jelenlegi gazdasági és társadalmi válságból való kikerülést. E közhitelezési programok bevezetésének valódi akadályát az jelenti, hogy a nemzetközi pénzvilág és hazai intézményei ellenzik, mert feleslegessé teszi a drága kamatokkal járó nagy-összegű hitelek felvételét, és az államnak, a legbiztonságosabb adósnak, a folyamatos eladósítását. A nemzetközi pénzvilág ellenállásának leküzdése pedig fogas kérdés. Feltehetően csak akkor lenne hajlandó engedményeket tenni, ha nemcsak a társadalom határozott ellenállásába ütközne, hanem a magyar Országgyűlés és a Kormány is új alkura kényszerítené.

Helyi pénzeket kell kibocsátani

Megdöbbenő, hogy még szakemberek sem tájékozottak arról, hogy a helyi és elektronikus pénz kibocsátásának megvan az Európai Unió jogi háttere. A magyar Országgyűlés is törvényt hozott (2004. évi XXXV. törvény) az elektronikus pénzt kibocsátó szakosított hitelintézetekről. Ez a törvény leszögezi, hogy az Országgyűlés a készpénz-helyettesítő fizetési módok további bővítése érdekében tartotta szükségesnek az Európai Unióhoz történő csatlakozás évében ennek a kérdésnek a törvényi szabályozását.

Ha például a helyi önkormányzatok és a különböző regionális szervezetek ismernék a helyi pénz kibocsátásának módszerét, akkor megtöbbszörözhetnék az igényelhető Európai Unió lehívható pénzeket a maguk számára. A Brüsszeltől lehívható pénzeket sikeres pályázatok nyomán az önkormányzatok is megszerezhetik maguknak. Az lenne az előnyös számukra, ha a lehívható EU-s pénzek **központi fedezeti alapba** kerülnének és a pályázó régiók (önkormányzatok) ugyanilyen mennyiségben elektronikus pénzt (e-forintot) bocsátanának ki. Ezt országos szinten is meg lehet tenni, ha egész Magyarországot tekintjük az Európai Unió egyik régiójának. Ebben az esetben az lenne az előnyös, ha az említett lehívható eurómilliárdok (elvileg 8000 milliárd forint hívható le hét év alatt Brüsszelből) **központi fedezeti alapba** kerülnének, és az állam ugyanilyen mennyiségben elektronikus pénzt bocsátana ki.

Korábban az volt a gyakorlat, hogy az állam 100 %-os tulajdonában lévő Magyar Nemzeti Bank bocsátotta ki a forgalomban lévő hivatalos pénzt, a normál forintot. Most azonban az MNB a különböző nemzetközi pénzügyi szervezeteknek küldött jelentéseibe már beleírja, hogy átállt a **passzív oldali pénzszabályozásra**. Mit jelent az aktív és mit a passzív oldali pénzszabályozás? Az aktív pénzkibocsátás azt jelenti, hogy a Nemzeti Bank a Magyar Állam által ráruházott monetáris felségjoga alapján maga bocsátja ki a pénzt. Ez nem hitelpénz és nem is kell rá kamatot fizetni. Ez a valódi magyar fizetőeszköz, a normál forint lényegesen különbözik a "magyarosított forinttól", amely külföldről érkező deviza, azaz kamatfizetéssel terhelt hitelpénz.

A passzív oldali pénzszabályozás azt jelenti, hogy a Nemzeti Bank most már csak várja és figyeli,

hogy távolról, azaz külföldi országokból mennyi deviza érkezik Magyarországra befektetés, hitel vagy spekuláció révén. Ezt a pénzt a Nemzeti Bank csak passzívan befogadja. Mindössze annyit tesz, hogy a devizát forintba denominálja - forint ruhába öltözteti - és a rendelkezésére álló monetáris eszközökkel, úgy mint kamatszabályozással, kötvények kibocsátásával, sterilizációs műveletekkel és a tartalékráta megállapításával szabályozza a forgalomban lévő pénz mennyiségét. Az óriási különbség a valódi magyar forint és a magyarosított, forint ruhába öltöztetett külföldi deviza között, az, hogy az egyik gyakorlatilag ingyen van, a másikért viszont tetemes kamatot kell fizetni.

További különbség, hogy többé nem az MNB határozza meg, mennyi pénz - azaz közvetítő közegként szolgáló jel - álljon a termelőgazdaság rendelkezésére, hogy az működni tudjon. A jelmenntiség meghatározása most már a külföldi beruházó bankok, befektető alapok, nemzetközi pénzintézetek, vagyis a nemzetközi pénzvilág kezében van. A nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia dönti el, hogy mennyi pénzt akar beküldeni Magyarországra, hogy a magyar gazdaság működhessen. Azt is ő mondja meg, hogy melyik szektor működhet, és melyiknek kell csődbe mennie. A passzív oldali pénzszabályozással Magyarország ténylegesen lemondott saját nemzeti valutájáról. Ezért is felfűjt kérdés, hogy mikor kerül az euró formálisan is bevezetésre, hiszen az ténylegesen már csaknem minden szempontból bevezetésre került.

Ellen lehet-e állni a pénzvilág diktátumának?

Ha van rá kormány szinten is megjelenő politikai akarat, akkor igen. Ha a kormányzat akarná, akkor forgalomba hozhatna a jelenlegitől eltérő módon is pénzt, és lehetővé válna, hogy ezt a pénzt a magyar gazdaság szereplői az egymás közötti kapcsolataik kiszolgálására használják. Ezt az Európai Unió is akarja, hiszen az Unió alkotta meg azt az irányelvet, amely lehetővé teszi a megfelelő elektronikus elszámolási technikák alkalmazását az emberek, valamint a gazdasági élet többi alanya között létrejött elszámolási kapcsolatokra.

A jogszabályok lehetővé teszik valamennyi önkormányzat és régió számára, hogy elektronikus pénzt bocsásson ki, amely az ő ellenőrzésük alatt álló és sajátos igényeiket kiszolgáló helyi fizetési eszközként használható. Ahhoz, hogy ez az elektronikus pénz jól működhessen, biztosítani kell az akadálytalan átváltását a hivatalos pénzre. A helyi pénz iránti bizalom azon múlik, hogy simán átváltható-e más fizetőeszközzé. Az akadálytalan átváltást biztosítja, ha annyi elektronikus pénz kerül kibocsátásra - önkormányzati, regionális vagy országos szinten -, amennyi normál pénz rendelkezésre áll. Az EU irányelv szerint, ha csak helyileg használják az elektronikus pénzt, akkor nincs is szükség arra, hogy normál pénzből ez a helyi pénz 100 %-os fedezettel rendelkezzen. Ilyen esetben a normál pénz fedezet akár 5 vagy 10 %-os is lehet.

A 2004. évi XXXV. magyar törvény rendelkezései szigorúbbak, mert előírják, hogy a kibocsátandó elektronikus pénz fedezetének Magyarországon 100 %-osan meg kell lennie normál pénzben is. Ha a Brüsszélből lehívható euróösszegeket a helyileg kibocsátandó elektronikus pénz fedezetére használjuk, akkor ezek az eurók kamatjövedelmet hoznak. A fedezetükre kibocsátott elektronikus pénz pedig forgalomba kerülhet és teljesítheti a gazdasági közvetítő közeg minden funkcióját. S ha az adott termelői és infrastruktúra építő program végbe ment, akkor ugyanerre a fedezetre támaszkodva ismételt ki lehet bocsátani helyi elektronikus pénzt.

Mi lenne, ha Magyarország egésze lenne egy EU-régió?

Ebben az esetben a magyar kormány ezzel megbízott szerve (ez lehet akár az Államadósságkezelő Központ) átvinné az önkormányzatoktól az Európai Unióból beérkező pénzt, s ezért a pénzért a mindenkori jegybanki alapkamatot fizetné. A kamatot az önkormányzat kapja, vagyis a magyar társadalom céljaira fordítható. Az önkormányzat azonban a forgalomba hozható pénzhez is hozzájut, mert a beérkezett euró mennyiségének megfelelő nagyságú elektronikus helyi pénz, amit ő bocsát ki, a rendelkezésére áll. Az adott önkormányzat területén ezt saját célra lehet felhasználni. Itt

természetesen olyan helyi munkák elvégzéséről van szó, amelyek végtermékét nem kell exportálni és a világpiacon eladni. Mint már említettük, ilyen sajátosan magyar termék a gátak, utak, parkok, lakások, belvíz- és szennyvízcsatornák építése, és más ehhez hasonló közfeladatok elvégzése. A munkafeladat megvan, az elvégzéséhez szükséges munkaerő rendelkezésre áll, gondoljunk a munkanélküliek százazreire, és a feladathoz szükséges nyersanyagok is nagyrészt adóttak Magyarországon.

A helyi kibocsátású pénzek tehát helyi gazdálkodási folyamatokat közvetítenek, a helyi termelés és fogyasztás cseréjét bonyolítják le. Kibocsátásukkal többlet-fizetőeszköz kerül a gazdaságba. Ma az a helyzet Magyarországon, hogy miközben a bankrendszer és a befektetési alapok biztonságos fedezettel és jövedelmezően nehezen tudják elhelyezni a fölösleges pénzeiket, addig a termelőgazdaság, ahol az értékelőállítás folyik, fuldoklik a pénzhíánytól. Van tehát elegendő mennyiségű elvégzendő munka, megvan hozzá a szükséges nyersanyag és munkaerő, de e három tényező összekapcsolásához szükséges közvetítő közeg, a pénz, nem áll kellő mennyiségben és olcsón rendelkezésre. Az elektronikus pénzzel olyan mennyiségű többlet-fizetőeszköz kerülhet a gazdaságba, ami fellendítheti az egész gazdasági életet, és segélyezett munkanélküliek tízezreit ismét adófizető polgárokká tehetné. Ezzel visszaadná sok honfitársunk önbecsületét és önrendelkezésének anyagi alapját.

Még meg lehet előzni az ingatlanadó bevezetését

A Pénzügyminisztérium közleménye szerint a 2008-tól bevezetendő általános ingatlanadóra a közteherviselés igazságosabbá tétele érdekében van szükség. **Az Ingatlanosok Magyarországi Képviselőtestületének** egyesületi elnöke szerint viszont egy ilyen adó legjobban az átlagos jövedelműeket sújtaná. A lakosság tűrőképességét pedig már azért sem lehet jobban próbára tenni, mert máris veszélyeztetve van a vagyontalan polgároknak az a minimális jövedelmi szintje, hogy biológiailag és társadalmilag reprodukálódhassanak. A Pénzügyminisztérium úgy érvel, hogy az ingatlanadó azért van szükség, mert az igazságosság megköveteli, hogy a vagyonnal rendelkezők ne csupán látható jövedelmük, hanem tényleges vagyoni helyzetük alapján is hozzájáruljanak a közterhekhez. Szakértők szerint viszont csupán illúzió az, hogy az ingatlanadó bevezetésével a jobb pénzügyi helyzetben lévő emberek fognak több adót fizetni. Az ingatlanadó ugyanis akkor ér valamit, ha azt minden ingatlanra kivetik. Ha ez megtörténik, akkor a legsúlyosabban az átlagos jövedelemmel és átlagos ingatlanokkal rendelkezőket érinti a leginkább.

A **luxusingatlanokra** kivetett adó kudarca után jön tehát **a mindenkit terhelő** ingatlanadó. Ennek az adónak a döntő részét a kistulajdonosok viselik. Leginkább azonban a szegényes jövedelmű nyugdíjasokat sújtja. A 2008-ban kezdődő adózás nyomán 80 milliárd forint többletbevételre számítanak. Ismert tény, hogy kezdetben az általános elfogadhatóság érdekében alacsonyabb és szűkebb az adózók száma. Ezt a kört aztán fokozatosan bővítik. Az ingatlanadóval nemcsak a bevételeket óhajtják növelni, de ezzel akarják felváltani a főleg a külföldi többségi tulajdonú cégeket terhelő **iparűzési adót**. Ez viszont arra utal, hogy gyors ütemben több száz milliárd forintba akarják ezt az adóbevételt növelni.

A bevezetendő ingatlanadó mindenkit terhel, tehát azt is, akinek nincs jövedelme, és ezért azt nem tudja fizetni. A fizetés elmaradásából keletkező tartozást pedig a mindenkori jegybanki kamat is terheli. Erre szolgál az **adóelfüggesztés** intézménye, amelyet még a Medgyessy-kormány pénzügyminisztere, **László Csaba** fogadtatott el. Az ő javaslata szerint az ingatlanadó bevezetése előtt minden ingatlant üzleti alapon fel kell értékelni. Ez óriási üzletet jelent, és ebből a külföldi többségi tulajdonú vagyonértékelők százmilliárdos nagyságrendben számíthatnak jövedelemre. Az önkormányzatok pénzügyi eszközök hiányában az adóelfüggesztés összegét nem tudják finanszírozni. Így finanszírozóként belépnek a külföldi többségi tulajdonban lévő bankok, akik az önkormányzatoknak megelőlegezik a piaci kamattal és jelentős költségekkel növelt adóelfüggesztés összegét. Ezután a szokásos módon megjelenik a külföldi működő tőke. Az állami vagyon játékpénzért történt átadása (ezek Gyurcsány Ferenc miniszterelnök szavai), azaz

elherdálása után, most már a nemzetközi pénzvillág a magyar állampolgárok magánvagyonára is ráteszi a kezét, és azt beolvasztja a saját globális részvényvagyonába.

A rendszerváltás korrekciójára van szükség.

Ehhez mérsékelni kellene a közvagyon túlprivatizálásából és a külföldi tőke túlzottan nagy befolyásából származó hátrányokat. A hitelpénz kizárólagos használatából keletkezett és most már óriásira nőtt adósságszolgálati terheket pedig csökkenteni kellene minden elérhető módon. A termelőgazdaság élénkítése, munkahelyek teremtése, a versenyképesség fokozása érdekében szorgalmazni kellene a helyi pénzek alkalmazását, és e célból az elektronikus pénz kezelésére vonatkozó ismeretek terjesztését. A magyar társadalom nem tud tovább hátrálni, mert biológiai és társadalmi reprodukciója került veszélybe. Akaratát sem tudja érvényesíteni, mert az 5 %-os szabály gyakorlatilag kiszorította az Országgyűlésből, és nem létezik többé valódi plurális demokrácia. Mindebből következik, hogy elengedhetetlenül szükség van a jelenlegi Alkotmány bevezetőjében megígért végleges alkotmány - immáron népi alkotmányozás keretében történő - elkészítésére. Ehhez csatlakozik az 5 %-os szabály eltörlése és a választási törvény más hibáinak, például a nagy számú kopogatócédula beszerzésének, az eltörlése.

A magyar egészségügy finanszírozásának lehetséges módozatai

Javaslatok az Összefogás Népünk Egészségéért Párt, ÖNP, részére

Az EU-országok átlagosan a GDP 7 %-át költik az egészségügyre. Magyarországon ez az arány 2005-ben 6,13 % volt. A reformnak nevezett rendszerleépítés következtében **2010-re 4,77 %-ára** csökken. 2008 és 2010 között az egészségügyi kiadásokra **1000 milliárd forinttal** kevesebbet irányoztak elő.

A KSH kimutatásai szerint a pénzügyi szektorban dolgozók munkajövedelme 2006-ban 2,1-szer haladta meg az egészségügyi alkalmazottak bérét. Ha ez utóbbiak jövedelme elérte volna a pénzügyi szféra szintjét, akkor **417 milliárd forinttal** kellett volna növelni az egészségügyre fordított forrásokat. Másként megfogalmazva az egészségügyi szektor dolgozói 417 milliárd forinttal támogatták a magyar társadalmat.

A bankszektor nyeresége 2007-ben elérheti a csúcsnak számító 1000 milliárd forintos szintet. A bankszektor nyeresége Magyarországon évek óta négyszer-ötször gyorsabb ütemben nő, mint a nemzeti össztermék, a GDP. Ebből következik, hogy a bankoktól és pénzintézetektől, biztosítóktól el kell venni ezt a törvénytelen extraprofitot.

A biztosítástechnikai tartalékot, amelyet bevont tőke helyett közpénzből képeztek, a felére kell csökkenteni, ezzel 2007-ben egyszeri **500 milliárd forint többletbevétel** érhető el. Az osztrák gyakorlatot követve, **biztosítási adót** kell bevezetni **2008-tól**. Ebből első évben 200 milliárd forint többletbevételre lehet szert tenni. 2009-től ez már 300 milliárd forintra növelhető. Ez ugyan messze elmarad az osztrák szinttől, amely **2006-ban 650 milliárd forintnak** megfelelő összegű eurót tett ki.

Jelentős összeget lehetne az egészségügy számára biztosítani oly módon, hogy útvonalarányos úthasználati díjat vezetünk be minél előbb. Útjaink építésére az elmúlt három évben **1560 milliárd forintot** költöttünk és ezt a külföldi nehézkamionok szinte ingyen használják, útvonalainkkal együtt környezetünket is rongálják. Az útvonalarányos úthasználati díj révén **2009-től évente közel 300 milliárd forint** összegű úthasználati díjat szedhetünk be.

Az eddig felsorolt javaslatok alapján 2008-ban 500 milliárd forint, 2009-ben további 500 milliárd forintot, 2010-ben pedig már 600 milliárd forint többletbevételt lehet elérni.

Javaslatok Magyarország pénzügyi egyensúlyának a helyreállítására

1. A termelőkapacitást és az infrastruktúrát fejlesztő konkrét programok finanszírozására kibocsátott állami pénz, olcsó közhitel nem okoz inflációt. A szigorúan termelő és infrastrukturális programokra fordított közpénzt a termelő gazdaságban kiegyensúlyozza a konkrét projektek végén létrejövő termelői kapacitásnövekedés, új objektumok értéke, a többlettermékek és szolgáltatások értéke. Egyidejűleg több tízezer segélyezésre szoruló magyar állampolgár válhat adófizető munkavállalóvá, és ez jelentősen csökkentené az állam szociális terheit, másrészt megnövelné az adóbevételeket. Ennek semmilyen jogi akadályja nincs, mivel az Alkotmány értelmében a monetáris szuverenitás az Országgyűlést és a Kormányt illeti. Az MNB törvény (2001. évi LVIII. törvény a Magyar Nemzeti Bankról) 50%-os törvény, tehát bármikor módosítható. Ahogy a Parlament és a Kormány korábban megtiltotta magának, hogy közhiteleket és pénzt bocsásson ki, most megengedi magának. Egyszerű többség ehhez elégséges.

2. Az Országgyűlés és a Kormány ugyancsak feles törvénnyel rendeletet hoz arról, hogy ezt követően az állami adóbevétel terhére nem állami adóslevelet, államkötvényt és kincstárjegyet bocsát ki, hanem normál pénzt. Jelenleg az adóbevételt fedezetként használva az állam **15 576 milliárd** forint nagyságrendben bocsátott ki államkötvényt és kincstárjegyet. Ezt felajánlotta a bankrendszernek megvételre, és a vételárból finanszírozta az államháztartás kiadásait. A bankrendszertől kapott pénzért azonban kamatot kell fizetni, ez 2007-ben 1200 milliárd forinttal terheli meg a költségvetést. Ha tehát a magyar nép valódi érdekeit képviselő kormányzat úgy dönt, hogy az adóbevétel fedezetére nem adóslevelet, hanem pénzt bocsát ki, akkor azzal évente mintegy 1200 milliárd forintot lehet más fontosabb közkiadások, például egészségügy, oktatás, társadalombiztosítás, céljára megtakarítani.

3. A meglévő 15 576 milliárd adóslevél-állomány **Milton Freedman** Nobel-díjas közgazdász elgondolása alapján úgy számolható fel, hogy az állam három év leforgása alatt saját kibocsátású pénzzel visszavásárolja a bankrendszertől ezeket az adósleveleket. Azért, hogy ez a hatalmas pénzkibocsátás ne okozzon inflációt, egyidejűleg azt a banki tartalékrátát, amelyet 2002. augusztus 1-je óta 5 %-ban határoztak meg, a Kormány felemeli 100 %-ra. A tartalékrátát azt jelenti, hogy ha egy bank rendelkezik a betétesektől mondjuk 5 millió forinttal, akkor elvileg 95 millió forintot még maga is kibocsáthat abban az esetben, ha jelentkezik ennyi hitelfelvételi igény. Ezt a banki pénzkibocsátást az teszi lehetővé, hogy a bankrendszer egésze szavatolja az egyes bankok ilyen jellegű pénzkibocsátását. A banki tartalékrátát 5-ről 100 %-ra való felemelése esetén a bankoktól egyetlen forint sem kerülne elvételre. Ugyanakkor arra lennének rászorítva, hogy csak a betéteseiktől begyűjtött és ténylegesen náluk lévő pénzmennyiséggel gazdálkodjanak. Ha mégis a jelenlegi nagyságrendben kívánják a banki tevékenységet folytatni, akkor az állam által kibocsátott és az állami adóslevelek visszavásárlásra fordított milliárdokat a bankrendszer lenne kénytelen magánál tartani,

hogy hasonló kapacitással működhessek, mint jelenleg. Valójában tehát csak a bankrendszernek a pénzkibocsátási tevékenysége kerülne korlátozásra. Az államháztartás viszont megszabadulna egy óriási adósságtól és annak évi kamatterheitől.

4. A pénzforrások növelésének kézenfekvő módja az is, ha ismét alkalmazzák a gazdasági élet szereplői vonatkozásában is a vállalkozások által kibocsátott vállalati adósleveleket és kereskedelmi váltókat. Ma sem kötelező a jogszabályok szerint minden belföldi adósságot készpénzzel vagy folyószámlapénzzel kifizetni. Az adósság rendezhető adósságlevéllel is. Ez olyan kötelezvény, amelyet az adós fél ad át a hitelezőnek, meghatározott összegre szól, és meghatározott időpontban válik esedékessé. Ezt az adóslevelet, aki megkapja, továbbíthatja más hitelezőjének. Az a pénz, amelyet a nemzeti bank bocsát ki, ily módon helyettesíthető. Nem állja meg tehát a helyét az, hogy nem szabad addig pénzt kibocsátani, amíg nincs rá külföldi devizafedezet. Ez a fedezet euróban, dollárban, fontban, jenben kapott kölcsön, amit az állam a nemzeti bankon keresztül újra és újra felvesz, növelve ezzel a nemzeti jövedelem ellenszolgáltatás nélküli kiáramlását az országból, kamatkiadások formájában. Az MNB-nek a külföldi kölcsönfelvétel útján felvett hatalmas összegek töredékét sem kellene igénybe vennie. A vállalati adóslevelek fedezete a leszállított áru, az elvégzett szolgáltatás. Ezt a pénzügyi gyakorlatot ma is folytatni lehetne, mert megvan hozzá a jogszabályi háttér. A jelenlegi kormányzat azonban abban érdekelt, hogy eladósodjon az ország, mert a nemzetközi pénztőke igényeinek kiszolgálását tartja legfontosabb kötelezettségének. A nemzetközi pénztőke így hatalmas profithoz jut anélkül, hogy bármit is adna cserébe helyette.

5. Az Európai Parlament és Tanács **2000/46/EK** számú irányelvét a magyar Országgyűlés a **2004. évi XXXV.** törvénnyel beiktatta a magyar jogrendszerbe. A jogszabály az elektronikus pénzt kibocsátó szakosított hitelintézetekről szól és leszögezi, hogy szükségessé vált a készpénz-helyettesítő fizetési módok bővítése Magyarországon. Valamennyi önkormányzat minden régió létrehozhat elektronikus pénzt, azaz ellenőrzése alatt álló és a saját igényeit kiszolgáló helyi fizetőeszközt. A helyi pénz akadálytalan átváltását biztosítja, ha annyi elektronikus pénzt bocsátunk ki önkormányzati, regionális vagy országos szinten, amennyi normál pénz a rendelkezésre áll. Az EU-s irányelvek szerint, ha csak helyileg használják az elektronikus pénzt, akkor nincs szükség arra, hogy normál pénzből 100 %-os fedezet álljon a rendelkezésre. Az EU-s irányelv szerint ez a fedezet akár 5 vagy 10 % is lehet. A 2004. évi XXXV. törvény azonban előírja, hogy a kibocsátandó elektronikus pénz fedezetének Magyarországon 100 %-osan meg kell lenni normál pénzben is.

Az **Államadósság Kezelő Központ** az EU-ból beérkező pénzeket átvenné az önkormányzatoktól és fedezetként magánál tartaná, ugyanakkor kamatot fizetne érte. Ezt a kamatot az önkormányzat kapja, nem pedig valamiféle külföldi hitelező, ezért a kamat is Magyarországon marad és a magyar társadalom igényeire, így az egészségügy finanszírozására fordítható. Az önkormányzat természetesen hozzájuthat a forgalomba hozható pénzhez, mert a

beérkezett euró mennyiségének megfelelő nagyságú elektronikus helyi pénzt hoz forgalomba. Az adott önkormányzat területén ezt használják saját céljaikra, például az önkormányzat területén fekvő egészségügyi intézmények finanszírozására. Elsősorban azonban a helyi gazdálkodási folyamatok finanszírozásáról van szó, azaz a helyi termelés és fogyasztás cserefolyamatainak a lebonyolításáról. A lényeg az, hogy többlet fizetőeszköz kerül be a gazdaságba.

Dr. Drábik János

Az adatokat ellenőrizte és dokumentálta Pavics Lázár, nyugalmazott pénzügyminisztériumi szakfőtanácsos

Regionális és elektronikus pénz Magyarországon

Az Európai Parlament és a Tanács 2000. szeptember 18-án adta ki a **18-i 2000/46/EK** jelű irányelvét, amelyben rendelkezik az elektronikus pénz-kibocsátó intézmények tevékenységének megkezdéséről, e tevékenység folytatásáról és körültekintő felügyeletéről. Az említett irányelvet a Magyar Országgyűlés a **2004. évi XXXV.** törvénnyel beiktatta a magyar jogrendszerbe. Az említett törvény az elektronikus pénzt kibocsátó szakosított hitelintézetekről szól. A törvény leszögezi, hogy az Országgyűlés a készpénz-helyettesítő fizetési módok további bővítése érdekében és a Magyar Köztársaságnak az Európai Unióhoz való csatlakozására tekintettel látta szükségesnek a törvény elfogadását.

Különböző adatok vannak forgalomban arról, hogy pontosan milyen nagyságot ér el az az összeg, amit Magyarországnak az Európai Unió számára át kell engedni. **Pavics Lázár** pénzügyi szakértő adatai alapján az évi egy összegben történő befizetés, valamint az átengedett vám- és áfabevételek **1440** milliárd forintot tesznek ki. Ez az az összeg, amit Magyarország évente fizet az Európai Uniónak tagsága fejében.

Dr. Halász József 2006. szeptember 3-án közzétett írásában azt állítja, hogy Magyarország évente **4046 milliárd** forintot enged át az Európai Uniónak. Az 1989-től 2004-ig terjedő időszakban pedig **8866 milliárd** forintot engedtek át Brüsszelnek a magyar Külügyminisztérium, az MNB és a KSH adatai szerint a vámok leépítésével, az úthasználati díj elengedésével és más vonatkozásokban a viszonyosság mellőzésével.

Az Új Magyarország Nemzeti Fejlesztési Terv 2. azzal számol, hogy 2007 és 2014 között mintegy **8 ezer milliárd forint** "támogatás" hívható le megfelelő pályázatokkal. Ezeknek az összegeknek a felét - s ezt a szakértők többsége se vitatja - Magyarország fizeti be az Európai Uniónak, azaz olyan pénzek visszaszármaztatásáról van szó, amelyeknek legalább a felét Magyarország már előre átadta az Európai Uniónak.

Mit tegyenek az önkormányzatok?

Az ide érkező lehívható pénzeket sikeres pályázatok nyomán az önkormányzatok is megszerezhetik maguknak a helyi gazdaságok fejlesztésére. Az Új Magyarország Nemzeti Fejlesztési Terv 2. a központi régióknak, azaz Budapestnek adná a lehívható EU-s pénzeknek a nagyobbik felét. Ebből következik, hogy Magyarország hét másik régiója kevesebbet kap, mint a központi.

Az lenne az előnyös, ha az említett lehívható euró-milliárdok **központi fedezeti alapba** kerülnének és ugyanilyen mennyiségben **elektronikus pénzt - e-forintot** - bocsátana ki az állam. Korábban az volt a gyakorlat, hogy az állam 100 %-os tulajdonában lévő Magyar Nemzeti Bank bocsátotta ki a forgalomban lévő hivatalos pénzt, a normál forintot. Most azonban az MNB a különböző nemzetközi pénzügyi szervezeteknek küldött jelentéseiben már leírja, hogy átállt a **passzív oldali**

pénzszabályozásra.

Mit jelent az **aktív oldali** és mit a **passzív oldali** pénzszabályozás? Az **aktív pénzkibocsátás** azt jelenti, hogy a Nemzeti Bank a magyar állam monetáris felségjoga alapján, azaz az állami szuverenitás jogán, maga bocsátja ki a pénzt. Ez a pénz nem hitelpénz és nem is kell rá kamatot fizetni. Ez a valódi magyar fizetőeszköz, a normál forint.

A **passzív oldali pénzszabályozás** azt jelenti, hogy a Nemzeti Bank most már csak várja, hogy távolról, azaz külföldről mennyi deviza érkezik az országba befektetés, hitel, vagy spekuláció révén. Ezt a pénzt a Nemzeti Bank csak befogadja. Mindössze annyit tesz, hogy a devizát denominálja forintra és a rendelkezésére álló monetáris eszközökkel - kamatszabályozással, kötvények kibocsátásával, sterilizációs műveletekkel, a tartalékráta megállapításával - igyekszik meghatározni a forgalomban lévő pénz mennyiségét, elsősorban a denominált, azaz magyarosított forintot. A denominált forint nem normál magyar fizetőeszköz többé, hanem külföldről ideérkezett deviza, hitelpénz, amiért kamatot kell fizetni. Ez tehát csak magyarosított külföldi deviza, **kvázi-forint**. Az az óriási különbség a két forint között, hogy az egyik hazai kibocsátású és gyakorlatilag ingyen van, a másik viszont külföldi hitelpénz és tetemes kamatot kell utána fizetni.

További különbség az, hogy többé már nem a Nemzeti Bank határozza meg: mennyi pénz, azaz **közvetítő közeg** áll a termelő gazdaság rendelkezésére, hogy az működni tudjon, hanem ezt most már a külföldi beruházó bankok, befektető alapok, nemzetközi pénzintézetek, vagyis a nemzetközi pénzügyi közösség határozza meg. Röviden a **pénzvilág** dönt arról, hogy mennyi pénzt akar beküldeni Magyarországra, hogy a magyar gazdaság működhessen. A passzív oldali pénzszabályozással Magyarország lemondott a saját pénzéről és a termelő gazdaságot kiszolgáló pénzmennyiség szabályozásáról.

Áttörhető-e a pénzvilág diktátuma?

Igen, áttörhető, mert a jelenlegitől eltérő módon is lehet pénzt forgalomba hozni, és lehetővé tenni, hogy azt a magyar gazdaság szereplői az egymás közötti kapcsolataik kiszolgálására használják. Ehhez maga az Európai Unió segítette hozzá a magyar gazdaság szereplőit, elsősorban a vállalkozókat, amikor megalkotta azt az irányelvet, amely biztosítja a megfelelő elektronikus elszámolási technikát az emberek, a gazdasági élet alanyai között létrejött elszámolási kapcsolatokra.

Valamennyi önkormányzat, minden régió létrehozhat elektronikus pénzt, azaz az ellenőrzése alatt álló, a saját igényeit kiszolgáló helyi fizetőeszközt. Ahhoz, hogy ez az elektronikus pénz jól funkcionálhasson, biztosítani kell, hogy akadálytalanul át lehessen váltani a hivatalos pénzre. Egy pénznem iránti bizalom azon múlik, hogy simán átváltható-e más fizetőeszközzé. Az akadálytalan átváltást biztosítja, ha annyi elektronikus pénzt bocsátunk ki (önkormányzati, regionális vagy országos szinten), amennyi normál pénz a rendelkezésre áll. Az EU-s irányelvek szerint, ha csak helyileg használják az elektronikus pénzt, akkor nincs is szükség arra, hogy normál pénzből 100 % fedezet álljon a rendelkezésre. Ez a normál pénz fedezet akár 5 vagy 10 % is lehet.

Az említett magyar törvény azonban sokkal szigorúbb, mert előírja, hogy a kibocsátandó elektronikus pénz fedezetének Magyarországon 100%-osan meg kell lennie normál pénzben. Ha számításba vesszük a Brüsszelből lehívható euró-milliókat, akkor ezeket a milliókat a kibocsátandó elektronikus pénz fedezetére célszerű használni. Ebben az esetben a fedezeti célra letett euró kamatozik. A kibocsátott elektronikus pénz pedig forgalomban van és teljesíti a gazdasági közvetítő közeg minden funkcióját.

Hogyan nézne ez ki országos szinten?

A magyar kormány erre illetékes szerve, mondjuk az **Államadósság Kezelő Központ**, az **ÁKK** átveszi az önkormányzatoktól az Európai Unióból beérkező pénzt, és kamatot fizet érte. Ezt a

kamatot az önkormányzat kapja, nem pedig valamilyen külföldi hitelező. Ezért a kamat is Magyarországon marad, és a magyar társadalom igényeire fordítható. Az önkormányzat azonban a forgalomba hozható pénzhez is hozzájut, mert a beérkezett euró mennyiségének megfelelő nagyságú elektronikus helyi pénzt hoz forgalomba. Az adott önkormányzat területén ezt használják saját céljaikra. Itt elsősorban a helyi gazdálkodási folyamatok közvetítéséről van szó, a helyi termelés és fogyasztás cserefolyamatainak a lebonyolításáról.

Ezáltal többlet fizetőeszköz kerül be a gazdaságba. Ma az a helyzet, hogy miközben a bankrendszer, a befektetési alapok - megfelelő fedezettel és jövedelmezőséggel - nem tudják megfelelően elhelyezni fölösleges pénzeiket, addig a termelőgazdaság, ahol az értékelőállítás folyik, fuldoklik a pénzhiánytól. Van elegendő mennyiségű nyersanyag, munkaerő és elvégzendő munka. E három tényező összekapcsolásához szükséges közvetítő közeg, a pénz, azonban nem áll kellő mennyiségben és olcsón rendelkezésre. Az elektronikus pénzzel olyan mennyiségű többlet-fizetőeszköz kerül be a gazdaságba, amely az egész gazdasági életet fellendítheti, munkahelyek tíz- és százazreit hozhatja létre, és a segélyezett munkanélküliek százazrei ismét adófizető polgárok lehetnének.

Magyarországra már bevezették az eurót

Az, hogy mi az euró bevezetésének dátuma, értelmetlen kérdés. Az eurót ugyanis már évek óta bevezették Magyarországon. Itt legfeljebb a névleges forint, azaz a denominált devizaként működő félfüggetlen, magyarosított külföldi pénz **feladásának dátuma** van még hátra. Jelenleg az euróval együtt annak denominált változata, a névleges-forint is jelen van. Az új helyzetben már nem lesz forgalomban denominált forint, és egyedül az euró marad a hivatalos fizetőeszköz. Amikor már csak euró lesz forgalomban, akkor veszi kezdetét a magyar gazdaságban az euró diktatúrája.

Ma jobb a helyzet, mert három pénz között választhatnak azok, akiknek a gazdasági tevékenységéhez pénznek nevezett gazdasági közvetítő közegre van szükségük. Az egyik lehetőség az **euró** (vagy más deviza, például dollár), a másik lehetőség a külföldi deviza denominált magyar változata, a **névleges-forint** és a harmadik pénz, aminek a felhasználására most már minden törvényes háttér megvan (Európai Unió és magyar), a regionálisan kibocsátott és felhasznált **elektronikus-pénz**.

Amikor az MNB diszkréten arról tájékoztatja a külföldi pénzügyi szervezeteket, a pénzvilág irányító intézményeit, hogy ő már csak passzív pénzszabályozást végez, ezzel azt közli velük: "Tiétek Magyarország, úgy működtetitek gazdaságát, ahogy akarjátok, mert tőletek függ, hogy mennyi eurót vezettek rá gazdaságára". Ha viszont az egyes önkormányzatok, és területi régiók, továbbá az Európai Unió régiójaként Magyarország egésze vállalja elektronikus helyi pénz kibocsátását, akkor ezzel nagyfokú pénzügyi önállósághoz juthat. Az illető régió vagy önkormányzat vezetése saját szükségletei szerint dönti el, hogy mennyi helyi pénz legyen forgalomban.

Mire lehet használni a helyi pénzt? Helyi pénzből meg lehet építeni az utakat, a gátakat, a belvíz elvezető csatornákat, a települések szennyvíz csatornáit, ivóvízellátását, továbbá parkokat lehet kialakítani, lakásokat és családi házakat építeni. Egy-egy nagyobb régióban minden szükséges anyag, munkaerő és tudás biztosítható e munkafeladatok elvégzéséhez. Csak azt kell normál pénzből beszerezni, esetleg külföldről behozni, amihez mégis különleges technológia, gép vagy tudás kell. Ebből is látszik milyen pazarlást jelent külföldről idehozott hitelpénzből építeni az utakat, és ppp-rendszerben (public-private-partnership-ben, magán-köz-társulás-ban) finanszírozni nagyberuházásokat.

Szüksége van-e Magyarországnak a forint teljes feladására?

Nincs szüksége rá. Sőt kifejezetten hátrányos a magyarok számára. Az euró jelenleg is törvényes

fizetőeszköz Magyarországon, bevezetésének előnyei és hátrányai részben már érvényesülnek a gyakorlatban. Az euró, mint uniós valuta, bevezetése nem pénzügyi és gazdasági, hanem **politikai kérdés**. A közös európai valuta pénzügyileg testesíti meg az Európai Uniót, mint nemzetek feletti birodalmat. E nemzetek feletti struktúrának az egyik kohéziós eszköze, amely a különböző nagy hagyományú nemzetállamok homogenizálódását segíti elő. Amikor egy ilyen közös birodalmi pénz van forgalomban, az törvényszerűen a birodalom centrumaiban koncentrálódik, miközben a perifériákból kiáramlik a pénz. Magyarország az Európai Unió perifériájához tartozik. Ezért innen jelenleg is óriási mennyiségben áramlik a pénz a birodalom centrumaiba, évente 5-6 milliárd euró.

A forint teljes és végleges feladása, és az euró kizárólagossá tétele csökkentené Magyarország pénzügyi és gazdasági mozgásterét. Az euró kizárólagossá tétele a ma még rendelkezésre álló lehetőségekről való lemondást jelenti. Gazdasági és pénzügyi értelemben az jelenti a nagyobb szabadságot, ha minél nagyobb mennyiségben, minél többféle pénzt használhatunk a termelőgazdaság, az értékelőállító tevékenység közvetítésére. Magyarországnak nincs szüksége arra, hogy tovább korlátozza pénzügyi és gazdasági önrendelkezését, és tovább csökkentse gazdasági szabadságát. **Ezért az Magyarország érdeke, hogy soha ne mondjon le a forintról.** Ugyanakkor használja ki az eurót arra, hogy mint Európai Unió pénz, a Magyarországon különböző szinteken forgalomban lévő önkormányzati, regionális és országos elektronikus pénznek **a fedezetét** szolgáljon.

Függelék: Bécsi beszéd, 2007. június 16.

Tisztelt magyarok és kedves osztrák vendéglátók!

A magyar nemzet sorsdrámája a végéhez közeledik. Részesei vagyunk ennek a sorstragédiának szereplőként, és tehetetlen-tétlen nézőként is, hacsak talpra nem állunk.

A világot háttérből irányító szervezett magánhatalom - sorsdrámánk írója és rendezője - szabadulni akar nemzetünktől, mert szülőföldünket más célra, másoknak szánja, s ezt nem is titkolja.

A dráma **első felvonása** 1920-ban ért véget, amikor a történelmi, etnikai és az önrendelkezési elv megszegésével, igazságtalanul kettős mércét alkalmazva feldarabolták Magyarországot.

A dráma **második felvonásaként** 1945 után, megsemmisítették a magyar nemzet vezetőrétegét, amelynek még volt érzelmi és tudati kötődése az 1100 éves magyar államhoz.

A sorsdráma **harmadik felvonása** 1956. A magyar nép nem kért az internacionalista kommunizmusból, de helyette nem a mostani kozmopolita globalizmust akarta, hanem a saját útját akarta járni, az önrendelkezését visszaszerezni, és munkája eredményével rendelkezni. Teljesítményét ne vegyék el tőle sem kommunista rendőrállami erőszakkal, sem eladósítással, pénzügyi módszerekkel történő folyamatos sarcolással. A már akkor is együttműködő kommunista és globalista érdekcsoportok vereségre ítélték a magyar nemzet forradalmát.

Hogy soha többé fel ne állhasson, új urai rávették a tömeges agymosásnak kitett lakosságot, hogy állami ösztönzésre, orvosi segédlettel megöltesse saját utódait. A mintegy nyolcmillió abortusszal kivégeztették a maradék Magyarország törzsmagyarságát. Ezt a veszteséget nem lehet kiheverni, de túl kell élni.

A **negyedik felvonás** 1989. A pénzimpérium felkészített ügynökei és a hazai kollaboráns technokraták segítségével - pénzügyi technikákkal, eladósítással - elvette a magyar nemzet vagyonát. Ma a lakosság 80%-a vagyontalan, nincs tőkejövedelme. Az új milliárdos réteg pedig teljesítmény nélkül szerezte vagyonát. Magyarország tartozásállománya külföld irányába meghaladja a 40 ezer milliárd forintot, 210 milliárd dollárt. Ebből az államadósság 80 milliárd dollár, 15 ezer 500 milliárd forint. Ennek az összegnek kell a hozamát tőkejövedelem, profit és

kamat formájában a magyar népnek minden évben kitermelnie és átadnia. Ezt csak maradék vagyona felélésével és további kölcsönök felvételével tudja ideig-óráig teljesíteni. Magyarország többé nem a magyaroké. Országunk, hazánk mások tulajdona lett. Ma már nagyrészt bér munkásként, cselédként dolgozhatunk mások tulajdonában, mások hasznára.

Az ötödik felvonás 2004. Magyarország elveszíti szuverenitását, egy nemzetek feletti birodalmi struktúra autonóm tartománya lesz, független állam helyett. A szervezett magánhatalom által létrehozott Európai Unióba a viszonyosságot megtagadó, igen hátrányos és igazságtalan feltételekkel, kényszerítették be Magyarországot. 2003-ig 8866 milliárd forint nettó veszteséget okozott a magyaroknak az EU-tagságra való felkészülés. 2004 óta pedig évi 2500 millárd forintba kerül a tagság. Kezdetől nettó befizetők vagyunk. Az ún. támogatás nem egyéb, mint a már átadott összegek egy részének a keserves visszaszerzése pályázatok útján.

A magyar költségvetési-hiány és külkereskedelmi deficit egyik legfőbb okozója az, hogy az EU folyamatosan sarcolja Magyarországot, nem pedig támogatja.

Az EU a szervezett magánhatalom intézménye az ellenségnek számító nemzetállamok olcsó és önkéntes felszámolására. Az EU természetellenes és fölösleges, elbürokratizálódott vízfejjé vált.

Ami jót hozott - emberek és áruk szabadabb mozgása, vámok csökkentése, szorosabb együttműködés az öreg földrész államai között - azt olcsóbban és hatékonyabban el lehetett volna érni nélküle. Nem kellett volna feladni nemzeti szuverenitásunkat, önrendelkezésünket, az önálló magyar jogrendszert.

Az EU természetellenes, mert nem olyan közösség, mint a biológiai és társadalmi reprodukcióhoz nélkülözhetetlen család, és a nagyobb család, a nemzet. Ez utóbbi teszi lehetővé a történelmi és kulturális önazonosság megőrzését. E két család az élet nélkülözhetetlen előfeltétele. Az EU viszont élősködő - funkciótlan - képződmény.

Most a magyar nép sorsdrámájának **az utójátékát** éljük. Folyamatban van a termőföld és a lakóingatlanok elvétele a magyaroktól és átjuttatása külföldiek tulajdonába. Már minden előkészület megtörtént.

2006 fordulópontra volt. A magyar lakosság többsége ekkor értette meg, hogy nincs hová hátrálni, ha kollaboráns vezető rétegei - a pénzvilág zsarolásának engedve - beszüntetik a nemzeti kockázatra épülő nagy szolidaritási rendszerek közfinanszírozását. Az előző rendszer a rendkívül alacsony munkabérek kiegészítésére bér kívüli juttatásokkal. A közvagyon magának kisajátító és külföldieknek játékpénzért átengedő kollaboráns érdekcsoportok arra hivatkozva akarnak most szabadulni a közfeladatok finanszírozásától, hogy az állami vagyon eltűnt, és nincs meg már a belőle korábban befolyt tőkejövedelem. De a lakosságnak sincs tőkejövedelme, mivel a közvagyon nem az ő magánvagyonuk lett. A koalíciós kormányzat akkor hivatkozhatna joggal arra, hogy a magyarok most már egyénileg gondoskodjanak magukról, ha a közvagyon a privatizáló érdekcsoportok neki juttatták volna.

Ezt a tragikus helyzetet az ideiglenesnek szánt alkotmány is elősegítette. Tele van szankció nélküli csonka szabállyal, amelyek nem kikényszeríthetőek. A választási törvény miatt az állampolgárok fele ki van rekesztve az Országgyűlésből az antidemokratikus - és mielőbb eltörlendő - 5%-os szabállyal.

A tömegtájékoztatás is a pénz- és korporációs oligarchia tulajdonában és az ellenőrzése alatt van. A lakosság ténylegesen nem tud élni a szólás- és a sajtószabadsággal.

Egyedül a gyülekezési szabadság maradt volna az elégedetlenség kifejezésére, de a nemzetközi pénzvilág és magyarországi kiszolgálói rendőrállami módszerekkel fojtották el a tüntetéseket. Először kirekesztették a polgárokat a parlamentből, majd pedig álszent módon követelték az utcai

politizálás beszüntetését.

Ahhoz, hogy megmaradjon a magyar nemzet, vissza kell szerezni Magyarországot, vissza kell állítani a magyarok által létrehozott nemzeti vagyont magyar tulajdonát. Vagyoni alap nélkül nincs sem egyéni, sem nemzeti önrendelkezés. A vagyont hatalom, és a hatalom vagyont.

Őseink megszerezték hazánkat, de újból meg kell harcolnunk érte. Nincs más választásunk, **új honfoglalásra van szükség**, mert a fogyó és mesterségesen csökkentett magyar népesség helyére tömegesen idegeneket akarnak új uraink betelepíteni. Erre már elkészültek a tervek.

Melyik birodalom tette gyarmatává Magyarországot? Hazánk az egyetlen igazi szuperhatalom, a **PÉNZIMPÉRIUM** provinciája lett. A magyar közvagyon legértékesebb részét beolvasztották a nemzetközi pénzügyi közösség globális részvényvagyonába. A magyarok bérből és fizetésből élő függőhelyzetű munkavállalókká váltak önállóan gazdálkodó szabad polgárok helyett - saját hazájukban. Munkájuk minden eredménye elhagyja hazájukat tőkejárdék, profit és kamat formájában. A magyarok ma pénzfeudalizmusban élnek, és évente három és fél hónapot robotolnak ingyen arctalan pénzviszonyokba elrejtőzött ismeretlen uraiknak.

Kik ezek az új oligarchák? Ők a világ felett az uralmat megszerzett magánpénzmonopólium tulajdonosai. Erre a monopóliumra támaszkodva szerezték meg az emberiség termelő vagyona feletti ellenőrzést. A pénzimpérium törzsvagyonára szupergazdag dinasztiák családi alapítványai, holdingjai, befektető alapjai, több ezer alapítványba van gondosan elhelyezve, és magántulajdonban lévő kollektív vagyont alkot. Mértéke több ezer milliárd dollár. Ez az óriási vagyon pedig állandóan növekszik. A tokiói ENSZ Intézet kutatói állapították meg 2000-ben, hogy ha az emberiség létszámát 10 főre, a világ vagyonát pedig 100 dollárra redukálnánk, akkor egy emberé lenne 99 dollár, és 9 emberé egy. Ennek a vagyoncentralizációnak felel meg a hatalom szélsőséges koncentrációja egy szűk szupergazdag csoport kezében. Ővék a világot uraló pénzimpérium. Ennek lett Magyarország a tulajdona. Pénzügyi módszerekkel vették el hazánkat, hasonló módszerekkel kell visszavenni tőlük.

Megvannak erre a történelmileg helyesnek bizonyult technikák. Most csak a közpénzrendszer visszaállítására, a termelő és infrastruktúra fejlesztő állami programok beindítására utalok. A központi bankok a pénzimpérium intézményei, magánérdekek szolgálatában állnak. A közhatalom ellenőrzése alá visszahelyezve hatékonyan tudnák elősegíteni az állam, a gazdaság és az állampolgárok adósságfüggésének a megszüntetését. Pénzuralmi korszakban pénzügyi technikákkal kell harcolni. Így kell most végrehajtani az új honfoglalást is, hogy nemzetünk fennmaradjon.

A legegyszerűsebb az, ami az egészségügyi rendszerrel és az iskolákkal történik. Bátor orvosok és egészségügyi dolgozók úgy döntöttek, hogy ellenállnak a magyar egészségügyi rendszer szétverésének és szatócs-tevékenységgé silányításának. Létrehozták az Összefogás Népeink Egészségéért Pártot. Vezetőjük - Dr. Lőke Miklós, főorvos, egykori kórházigazgató, igazságügyi orvosszakértő - itt van sorainkban. Sok sikert bátor vállalkozásukhoz!

A magyar társadalom vert helyzetben van jelenleg, de viharos történelmünk során már nem egyszer tudtunk hasonló helyzetből végül is győztesen kikerülni. A sarkunkra kell állni. Talán soha nem voltak annyira időszerűek nagy költőnk szavai, mint most, hogy "Talpra Magyar! Hi a haza, itt az idő, most vagy soha! Rabok legyünk vagy szabadok, ez a kérdés válasszatok." Fel kell állnunk, mert csak az lehetetlen, amit meg se kísérlünk. Ütött a cselekvés órája. Köszönöm, hogy meghallgattak.